Monica McINERNEY

Fetele lui Faraday

Roman distins cu General Fiction Award,
Australia, 2008

Romance

POLIROM

Capitolul 1

Hobart, Tasmania, Australia
1979

Ziua în care familia Faraday a prins să se destrame a început ca oricare alta.

Cea mai mare dintre fetele Faraday, Juliet, s-a sculat prima ca să pregătească micul dejun pentru toată lumea. Avea douăzeci și trei de ani și, de obicei, era prima în bucătărie. În dimineața aceea le pregătea omletă cu mici triunghiuri de pâine prăjită și unt. Lângă ouă – pe care le bătuse cu un strop de smântână și o ciupitură de ardei iute – se gândise să mai pună un pic de pătrunjel și niște șuncă tăiată subțire și prăjită crocant. A așezat tacâmuri de argint pe masă, șervete albe, o vază mică de cristal cu un trandafir roșu, înflorit, din tufa de lângă poarta din față și un exemplar jilav din *Mercury*, pe care băiatul care le aducea ziarul îl azvârlise peste gard încă înainte de ivirea zorilor. În încăpere plutea o aromă ușoară de pin, de la suportul de lemn din mijlocul mesei, pe care trona un ceainic mare de lut – moștenire de la bunica.

Juliet se dădu un pas în spate și admiră mulțumită masa. Șeful ei de la cafeneaua nouă din centru o rugase să vină cu idei noi pentru meniu. Își trecu în carnețel micul dejun din dimineața aceasta sub titlul *Mic dejun englezesc tradițional???*. Ar fi fost drăguț să aibă și niște hering afumat, dar în Hobart nu prea aveai de unde să iei așa ceva. Și oricum, din câte-și aducea ea aminte de când era mică, puțea de te trăsnea.

Următoarea domnișoară Faraday care a apărut în bucătărie în dimineața aceea a fost Miranda, de douăzeci și unu de ani. Intră în bucătărie gata machiată – dermatograf negru, gene false, ruj roșu aprins – și îmbrăcată în halatul alb de vânzătoare de farmacie. Aruncă o privire prin încăpere.

— Zău că strici orzul pe gâște. Ai putea să fii super subreta unei familii norocoase, zise ea, strângându-și neglijentă cureaua în jurul mijlocului.

Cu două luni în urmă, un reprezentant al unei firme de parfumuri o complimentase pentru talia de viespe și de atunci se străduia din răsputeri să și-o subțieze și mai tare. Lucra la farmacia locală – chipurile pentru că voia să studieze mai departe farmacia. De fapt, o încântau cosmeticele la prețuri mai mici sau mostrele pe care le obținea gratis.

Și Juliet era gata îmbrăcată de serviciu, într-o fustă neagră și o bluză albă. Își pusese pe deasupra halatul roșu de casă, să-i țină de cald. Nu luă în seamă comentariul Mirandei.

— Doriți un mic dejun englezesc tradițional, doamnă? o întrebă ea.

— Mai repede aș jupui o pisică[1], răspunse Miranda, întinzând mâna după ziar.

Chiar atunci intră sora numărul trei, Eliza, în vârstă de nouăsprezece ani. Era în trening – în fiecare dimineață alerga patru kilometri înainte să se ducă la facultate.

— Parcă nu așa era expresia asta, nu? Să jupoi o pisică?!

— Ei, uite c-așa zic eu: dacă îndrăznește vreo pisică să-ncerce să-mi fure ouăle și să le ducă în coșul lui Juliet, o jupoi!

Juliet ignoră din nou înțepătura Mirandei și se întoarse către Eliza:

— Doamna dorește un mic dejun englezesc tradițional? Pâine prăjită? Cafea sau ceai?!

— De toate, vă rog. Și ceai, vă rog. Mă așteaptă o zi mai mult decât plină.

Eliza era studentă la educație fizică și, în timpul săptămânii, antrena două echipe de volei de juniori. În weekend pleca de obicei la competiții prin țară. Familia n-o vedea îmbrăcată cu altceva în afară de trening decât dacă mergea la biserică – și nu mai mergea de o bună bucată de timp. Își luă locul ei obișnuit la masa de lemn și zise:

— Juliet, dragă, de ce te chinui tu așa în fiecare dimineață?

— Păi unde ai vrea să exersez, să experimentez lucruri care-mi sunt de folos la restaurant? Plus că mă simt responsabilă față de

1. În original *I'd rather skin a cat* – o expresie care exprimă refuzul categoric.

vol. Ca să nu mai vorbim că îmi prinde bine să mă obișnuiesc așa pentru când o să am propria mea cafenea.

— Serios? zise Miranda, mâncând un grepfrut. Deci, dacă ai fi ucenică la pompe funebre, ne-ai îmbălsăma în fiecare dimineață?

Din fructul pe care îl tot cresta cu o lingură țâșni un jet de suc care plonjă până în capătul celălalt al mesei. Miranda ignoră chiăitul Elizei.

— Dacă nu termini cu glumele, o să fac pe mine de râs, Miranda, zise Juliet punând niște felii de pâine la prăjit pentru Eliza și apoi ducându-se la fereastră.

Printr-o crăpătură din tocul ferestrei intra o adiere de aer uspru, rece – Juliet își strânse halatul pe ea.

Venise toamna în Hobart, vremea se tot răcea. Casa lor de lemn avea două șemineuri, unul în camera de zi și altul în bucătărie, dar nu făceau focul niciodată dimineața, lemnul era prea scump. Era o dimineață cam friguroasă, dar însorită. Razele soarelui aveau destulă putere ca să străpungă zidul de frunze galbene și ruginii din gardul viu. Pe jos era însă chiciură, semn că-l aștepta o iarnă grea, cum fuseseră avertizați. Unii ziceau că urma să fie și zăpadă în iarna aceea – și nu doar pe vârful muntelui Wellington.

Juliet puse mâna pe pervaz în timp ce aștepta să se umple ceainicul la chiuvetă. Era înghețat bocnă. Casa lor se afla în partea de nord a orașului, pe o stradă în pantă. De la ferestrele lor se vedea muntele – deși, din cauza copacilor pe care îi plantase tatăl lor cu ceva ani în urmă, exista pericolul să nu mai aibă parte de o asemenea panoramă prea multă vreme. Dacă se ridica pe vârfuri, Juliet putea distinge bruma de pe capotele mașinilor și de pe gardul viu al caselor de vizavi. O trecu un val de frig – ce-i drept, mai mult mental. Îi plăcea să le povestească prietenilor că iarna de aici nu se compara nici pe departe cu iernile englezești ale copilăriei ei. Nu c-ar fi ținut minte foarte multe de pe vremea când trăiau în Anglia. Amintirile pe care le mai avea erau la fel de șterse ca și urma de accent englezesc din voce.

Familia Faraday emigrase în Tasmania cu doisprezece ani în urmă. Tatăl fetelor, Leo, specialist în plantații de eucalipt, fusese recrutat de o companie forestieră tasmaniană. Juliet mai ținea și acum minte febra pregătirilor pentru călătoria de câteva luni pe mare. Se îmbarcaseră la Southampton. Nici unul dintre ei nu mai auzise de Tasmania până atunci.

Pâinea prăjită era gata. Juliet puse tot ce trebuia pe farfurie şi i-o întinse Elizei. Umplu din nou ceainicul, pentru ceilalţi. Ceştile lui Sadie şi a lui Clementine erau deja pe masă. Juliet luă ceaşca şi farfurioara tatălui ei de pe raft. Erau de un albastru pal, delicat, cu o bordură veselă, de flori roşii. Era ceaşca din care mama lor îşi bea întotdeauna ceaiul de dimineaţă. Juliet şi-o amintea sorbind lichidul cu ochii închişi, după care spunea invariabil: „Ah, exact de asta aveam nevoie". Numai Leo mai bea acum din ceaşca ei.

Sadie intră trântind uşa de perete şi îmbrăcându-se din mers.

— Fir-ar a naibii de treabă, Juliet, tu vezi cât e ceasul?! se auzi înainte să îşi scoată capul prin deschizătura ponchoului cu dungi portocalii şi roşii.

Cu o seară înainte îşi aranjase părul după ultima modă – îl încreţise, îl tapase –, dar în dimineaţa asta arăta exact ca o claie de paie. Nici una dintre surori nu zise însă nimic. Îşi trânti traista şi cizmele cu tălpi de plută într-un colţ al camerei şi se prăbuşi într-un scaun. Sadie era întotdeauna ciufută la prima oră.

— De ce nu m-ai trezit? Ţi-am zis că am curs la prima oră!

— Păi nu mi-ai zis. Vrei să mănânci ceva?

— Ce avem?

— Pisică leşinată pe pâine, dacă-mi mai vorbeşti aşa.

— Scuze, Juliet. Da, aş dori ceva din minunatele tale bucate. Mulţumesc că te-ai trezit devreme ca să le pregăteşti.

Sadie avea optsprezece ani şi era studentă în primul an la Litere. Cu o lună în urmă fusese studentă în primul an la Ştiinţele Naturii. Fusese studentă şi la Pedagogie o săptămână, după care, tot aşa, se răzgândise.

— Ce păcat că nu există facultatea de frecat menta, o mai înţepa Miranda. Ai fi fost prima din grupă.

— Unde-i Leo? întrebă Eliza, întinzându-i lui Juliet ceaşca să i-o mai umple o dată.

— În Şopronia. E acolo de dinainte să mă trezesc eu.

Juliet se trezise la şapte, iar în atelierul pe care tatăl lor îl folosea pe post de laborator pentru invenţiile sale lumina era deja aprinsă. În ultima vreme, petrecea mai mult timp în şopron decât pe plantaţiile de eucalipt. Hotărâse că-i mai dă zece minute, după care o să se ducă după el.

Miranda puse ziarul deoparte, iar apoi se întinse graţioasă ca o felină, cu părul roşcat închis revărsându-i-se mătăsos pe spate cînd îşi ridică braţele deasupra capului.

— Părerea mea e că iubește mai mult eprubetele alea decât pe noi, fetele lui. Juliet, să dai telefon la poliție când termini vasele alea, bine? Nu e destul că suntem orfane de mamă, mai avem puțin și rămânem și fără tată!

— Parcă ziceai că-ți convine când are de lucru în șopron.

— Când are de lucru e una. Să-și abandoneze fetele zile-n șir e cu totul altceva.

În taină, Juliet se bucura când tatăl lor intra în câte o pasă de frenezie inventoricească, aveau și ele mai multă liniște. Pe Leo nu-l mai interesa dacă și-au îndeplinit fiecare îndatoririle, nu se mai lua de fustele scurte ale Mirandei, n-o mai certa pe Sadie că dă muzica prea tare, nu-i mai aducea aminte Elizei să tundă iarba de pe peluză, n-o mai bătea la cap pe Juliet să gătească mai multe feluri de mâncare din carne tocată și nici pe Clementine să treacă peste aversiunea ei față de carnea tocată. Nici nu băga de seamă când Juliet punea pe masă pui la cuptor în mijlocul săptămânii, și nu duminica. Încercase ea odată, ca să vadă dacă observă.

Când lucrurile nu mergeau bine în Șopronia, le bâzâia la cap ca o albină enervantă. Se învârtea tot timpul pe lângă ele, oferindu-se să ajute la treburi la care n-aveau nevoie de ajutor, încurcându-le al naibii. Era clar că lucrurile nu merg deloc bine în Șopronia și că e tare nefericit, mai ales dacă trântea ușa de la atelier tare de tot, de se auzea chiar și peste muzica care urla tot timpul la ele în casă, după care intra furtunos în bucătărie, închidea aragazul și le anunța că avea chef să mai petreacă ceva timp și cu ele și că le scoate pe toate cinci la cină în oraș. De obicei asta însemna că mâncau pește cu cartofi prăjiți pe plaja Bellerive, la una din mesele de lemn de lângă malul mării. Nu prea le dădea mâna să meargă la restaurant.

— Bună dimineața tuturor.

Era Clementine, încă în pijama, cu jacheta de școală pe deasupra și părul lung și negru strâns într-o coadă de cal la spate.

Patru voci îi răspunseră cântat:

— Bună dimineața, Clementine.

De-abia se așezase, că se și ridică de la masă, împingându-și scaunul și repezindu-se spre baia de pe hol. Eliza și Juliet se uitară una la alta. Miranda continuă să citească mai departe de parcă nu se întâmplase nimic; în schimb, lui Sadie parcă i se făcuse și ei puțin rău.

Clementine se întoarse în bucătărie, palidă, strângând la piept un prosop de față.

— Scuze.

Juliet se uită atent la sora lor cea mică. Clementine era mereu palidă – toate erau – deci nu era nimic neobișnuit în asta. Dar parcă în dimineața aceea era mai palidă ca de obicei.

— Ai vomitat?

Clementine aprobă din cap.

Juliet o conduse ușurel înapoi pe scaun și îi puse o mână pe frunte. Îi veni în minte o imagine cu ea când era bolnavă, stând pe același scaun din bucătărie, alături de mama ei care, tot așa, îi punea mâna pe frunte. Cum o mai răcorea și liniștea mâna mamei, ca prin farmec!...

— Febră n-ai. Poate e un virus.

— Sărăcuța Clemmie, zise Miranda.

Când Sadie se întinse pe lângă ea să ia zahărnița, Miranda se strâmbă dramatic.

— Oricine s-ar îmbolnăvi de la aburii de alcool pe care îi emană Sadie. La cât ai venit aseară, drăguță? Nu mi se pare deloc că te preocupă învățatul, don'șoară.

— Ești doar invidioasă că eu mă distrez și tu nu, zise Sadie punându-și trei linguri de zahăr în ceai.

— Ba mă distrez formidabil – doar că mai și muncesc formidabil, spre deosebire de voi două, terchea-berchea. Slavă Domnului că m-am hotărât să nu fac nici o facultate! Uite ce face facultatea din voi – vă transformă în niște hipiote!

— Nu sunt hipiotă, zise Sadie.

— Da' e ceva rău în a fi hipiot? întrebă Eliza.

— Păi ce poate să fie rău la cineva care miroase ca o potaie jigărită? Eu una n-aș vrea s-ajung vreodată așa.

— Te crezi atât de desăvârșită, Miranda, zise Sadie. Dar nu ești, să știi. Ești foarte superficială. Tot ce te interesează sunt hainele și cosmeticele...

— Și parfumurile, te rog – nu uita parfumurile, replică Miranda. Și mă interesează destul de mult și revistele, complimentele mincinoase și bărbații care fac cinste.

— Vrei niște ceai cu pâine prăjită, Clemmie? interveni Juliet.

— Nu, mersi, cred că azi o să sar peste micul dejun.

— Nu ești iar la cură, nu? o întrebă Miranda. E doar presiunea celebrității, sper?

— Cam așa ceva, zise Clementine reușind să zâmbească.

— Piesa merge bine? întrebă Juliet.

În ultima săptămână, Clementine ajunsese târziu acasă în fiecare seară. Repetau de zor pentru piesa de teatru a școlii, mergeau chiar și în weekend și stăteau toată ziua. Avea un rol mic, de pirat, și era în plus scenografa piesei. Juliet se bucurase tare mult s-audă de rolul lui Clementine în spectacol, pentru că aceasta din urmă era orientată mai degrabă spre latura științifică decât spre cea artistică a lucrurilor. Plus că în general Clementine nu era foarte interesată de activități extracuriculare. Dar în urmă cu două săptămâni, Juliet înțelesese adevăratul motiv al acestui interes brusc, când o văzuse pe Clemmie cu David Simpson, băiatul care interpreta rolul principal, ținându-se de mână în timp ce se plimbau pe strada Elizabeth.

— Da, merge bine. De ce?

Juliet dădu din umeri.

— Nu știu, ești cam îngândurată de la o vreme.

— Totul e în regulă, doar că am fost foarte ocupată. Dar...

— Juliet, mai sunt ouă? le întrerupse Sadie.

Întotdeauna cerea încă o porție. Miranda îi zicea „coșul de gunoi uman" în față, „porcușorul zglobiu" pe la spate.

— Servește-te singură, sunt în tigaie.

— Nu-mi pui tu? Te rog?

— Tu n-ai mâini?

Sadie își bălăngăni brațele pe lângă corp.

— Nu cumva să te lași păcălită, Juliet, șopti Miranda, dând pagina.

Fără să țină cont de asta, Juliet îi umplu farfuria lui Sadie.

— Unde-i tata? întrebă Clementine.

— Șopronia, îi răspunseră în cor Miranda, Eliza, Sadie și Juliet.

— Ba nu, e chiar aici. Bună dimineața, drăguțelor.

Leo Faraday intră pe ușa dinspre grădină, aducând cu el un val de aer rece. Era îmbrăcat într-un costum cu revere late, cămașă albă apretată și cravată cu romburi în diferite nuanțe de albastru. Își pieptănase îngrijit claia de păr roșcat, dându-l pe spate.

— Și înainte să vă repeziți cu complimentele, știu că sunt foarte elegant astăzi, și da, am o întâlnire. Juliet, micul dejun miroase delicios. Miranda, ce-i chestia aia neagră cu care te-ai dat în jurul ochilor? Te face să arăți ca o femeie de moapte. Eliza, ai

terminat deja alergarea de dimineață? Sadie, ia-ți cizmele de pe jos, te rog. Clementine? Arăți ca o cârpă de vase.

— Are un virus digestiv, zise Juliet.

— Draga de ea, zise el pe un ton de falsă îngrijorare.

Avea pe față un rânjet până la urechi. Juliet îi întinse ceașca și farfurioara albastre.

— E totul în regulă, tată? Ce se întâmplă?

— Se întâmplă lucruri bune, Juliet. Lucruri interesante și neobișnuite.

— Doar în mintea ta sau în realitate? întrebă Miranda.

— Nu te mai vedem aproape deloc, tată, se plânse Sadie.

Leo puse ceașca pe masă și își frecă mâinile.

— Ceva foarte important este pe cale să se întâmple, fetelor. Lucrurile au ajuns într-un punct crucial, vă zic. De data asta chiar cred...

— Doamne Dumnezeule, atâta s-a făcut ceasul?! exclamă Miranda pe un ton exagerat de dramatic.

Erau ani de când îl auzeau pe tatăl lor vorbind despre tot felul de invenții revoluționare. Uleiul de motor care le pusese mașina pe butuci trei luni. Mecanismul menit să alunge păianjenii, al cărui efect fusese exact opusul. Plasa electronică împotriva ploii, care luase foc la primul test.

— Trebuie să fug, altfel sigur întârzii!

Clementine se ridică cu prosopul la gură și se repezi din nou către baie. Se auzi zgomotul ușii trîntite.

— Pe cinstea mea, e o fată tare sensibilă, zise Miranda privind în urma ei. Clemmie, o să fie bine, vorbim când vin de la serviciu.

Clementine reveni în bucătărie după câteva minute, mai palidă ca oricând.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Iar ai vomitat? întrebă Juliet.

Când sora ei dădu din cap aprobator, Juliet își lipi din nou o mână de fruntea ei.

— Ești sigură că n-ai nimic mai serios?

Îi puse și Leo o mână pe frunte.

— N-ai febră, dar e ceva.

— Clemmie scoate aburi, zise Sadie.

Miranda pufni în râs, spre deliciul lui Sadie. Îi plăcea s-o amuze pe Miranda.

— Ai mâncat ceva aiurea? o întrebă Leo. Nu cumva ai făcut o toxiinfecție alimentară?

— Nu, sunt sigură că nu e asta.

— Prea multe nopți pierdute, asta e, conchide Sadie. Cu cât se termină mai curând povestea asta – scuze, Clemmie, am vrut să zic *piesa* asta – cu atât mai bine.

— Oare cu ce să mă-mbrac la premieră? Cu rochia de seară azurie sau cu rochia de dantelă pe care tocmai am primit-o săptămâna trecută de la un creator de modă parizian? Și tu, Sadie, cu ce te-mbraci? Cu puloverul din păr de cămilă, poate? Sau mai bine nu, mai bine cu sacul ăla cu imprimeu înflorat în care zburdai ieri pe aici? Oare din câți șobolani o fi fost făcut?

Leo era însă în continuare îngrijorat.

— Clementine, poate ar fi mai bine să nu te duci azi la școală, ești prea palidă.

— Eu cred c-ar trebui să se ducă la doctor, e a treia oară când îl este greață dimineața pe săptămâna asta, spuse și Sadie.

— Hopa, a treia oară zici? întrebă Miranda ridicând o sprânceană. Hm, ia stați așa... Deci, e dimineață. Lui Clemmie îi e greață. Ia să punem lucrurile cap la cap: e gra-vi-dă.

În mod normal, celelalte surori ar fi trebuit să izbucnească în râs. Clementine ar fi trebuit să nege. Leo ar fi trebuit să-i dea peste nas Mirandei, iar ea ar fi continuat, trântindu-i încă un răspuns obraznic.

Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. În bucătărie era liniște.

Lui Juliet i-a picat fisa imediat. Să fi fost din cauza expresiei de pe chipul lui Clementine? A frunții perfect uscate, deloc înfierbântate? A faptului că numai despre David vorbea de săptămâni întregi? Fără să se mai gândească la motivele care o făcuseră să-și dea seama de situația reală, Juliet întrebă:

— Clementine? E așa cum spune Miranda? Ești gravidă?

Pe Leo îl pufni râsul:

— Ei, și tu acum, Juliet, cum să fie – la șaisprezece...

— Da, sunt.

— ...ani, înghiți Leo. Sper că ai vrut să zici că da, ai șaisprezece ani, Clementine, nu că...

— Sunt gravidă, tată.

— Vai de capul meu!

În bucătărie se lăsă o liniște grea. Nu se auzea nici un foșnet de ziar sau vreun clinchet de tacâmuri. Nimeni nu-și ridică ceașca să mai ia o gură de ceai. La un capăt al mesei stătea Clementine, iar la celălalt surorile și tatăl ei, holbându-se la ea cu o expresie tâmpă.

Clementine părea însă calmă, chiar dacă avea pumnii strânși în poală. Arăta mai copilă ca oricând, în pijamaua cu dungi albe și roz. Părul i se desfăcuse din coadă și îi curgea în valuri pe umeri.

— Sunt gravidă în trei luni. Am fost ieri la doctor.

Lui Juliet îi scăpă un șuierat – sau poate fusese una din surorile ei?

— Cine e tatăl, Clementine? Cum s-a întâmplat așa ceva? întrebă Leo cu o voce joasă.

— Te rog frumos, tată, îi răspunse Clementine pe un ton înghețat. E al lui David.

— Al lui David?

— Al lui David Simpson, prietenul ei, se băgă Sadie.

— De când ai tu prieten? întrebă Leo fixând-o pe Clementine cu privirea ca și cum atunci ar fi văzut-o prima oară în viața lui.

Îi răspunse Juliet:

— Sunt împreună de câteva luni. Joacă în aceeași piesă de teatru.

— Și eu de ce nu știu nimic? întrebă Leo rotindu-și ochii în jurul mesei.

— Pentru că ai fost ocupat.

— Mă rog, poate că pentru o asemenea noutate merita să faci un drum până în Șopronia, să-mi zici și mie: „Știi tată, poate ar fi bine să afli că fetița ta de șaișpe ani și-o trage în stânga și-n dreapta..."

— Tată! țipară Juliet și Miranda într-un glas.

Clementine nu-și pierdu calmul:

— Nu mi-am tras-o în stânga și-n dreapta, tată. Numai cu David, atât.

— Și cine e David ăsta?

— E căpitanul piraților în piesă.

— A, păi de ce n-ai zis așa din capul locului? zise Leo ridicându-se furios de la masă. Dacă e căpitanul piraților, atunci nu e nici o problemă. „Iuhu, tralala, aduceți o sticlă de rom! A, și apropo, domnule Faraday, am lăsat-o gravidă pe fii-ta."

— Amândoi am vrut, el nu m-a forțat să fac nimic.

— Dar sunteți niște copii, zise Leo sprijinindu-se cu mâinile pe spătarul scaunului de pe care se ridicase. Avea încheieturile vinete de cât de tare strângea spătarul. Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva exact când ne mergea și nouă mai bine. Două la universitate, două la lucru, tu cu note așa de bune la școală, Clementine. Ziceam că în sfârșit familia a intrat din nou pe un făgaș bun...

— Tată, vorbim despre un copil, nu despre un război nuclear, spuse Clementine ridicându-se la rândul ei.

— Ai șaișpe ani, Clementine. *Șaișpe.* Ai idee ce te-așteaptă? Ani de scutece și de nopți nedormite. E iadul pe pământ, crede-mă că știu ce vorbesc, doar am crescut cinci.

— Mulțumim frumos.

— Noi, cel puțin, eram doi, mama ta și cu mine. Ne iubeam și v-am vrut pe toate cinci, așa că nu-mi răstălmăci cuvintele cum vrei tu. Este al naibii de greu să crești copii, asta vreau să spun. E greu și când sunt doi părinți, darămite când e numai unul.

— Tu te-ai descurcat singur în ultimii opt ani.

— Te rog să nu compari situația mea cu a ta, zise Leo încruntându-se. Zău, Clementine, ce ți s-a-ntâmplat?

— S-a întâmplat să apară David, zise Miranda.

Leo împinse scaunul înspre masă cu putere.

— Destul cu prostiile, Miranda. Afară.

— Nu.

— Cum adică nu?!

— Păi cum să ratez discuția? Trebuie să fim toate aici. Numai dacă vrea Clementine plec – altfel stau.

— Clementine?

— Rămâi, Miranda, vreau să fim toți. Oricum, aveam de gând să vă zic cât mai repede posibil, în seara asta, credeți-mă, sau cel mai târziu mâine. Voiam doar să-i spun lui David mai întâi...

— Adică nu i-ai spus? întrebă Leo neîncrezător.

— Mă gândeam s-aștept până la premieră.

— Ca să nu-i afecteze capacitățile, nu? fornăi Miranda.

— Miranda, termină odată, zise Leo întinzând mâna după haină. Bine, Clementine, du-te și îmbracă-te. Mergem la David, să vedem ce are de spus. Atât el, cât și părinții lui.

— Ba nu-i spun nimic de față cu tine. N-ar fi cinstit.

— Cinstea n-are nici o legătură cu asta.

Discuția se purta de-acum numai între Clementine și Leo. El continuă să vorbească, în timp ce-și zbârlea coama de păr roșcat cu mâna:

— O să îi spui de față cu mine și o să fixăm chiar azi data nunții, dacă va fi nevoie. Zici că ești în trei luni, trebuie să ne mișcăm repede. Chiar azi după-masă trebuie să mergem la părintele Cavalli, să punem lucrurile la punct înainte să...

— Tată, nu mă mărit cu el.

— Cum adică? Nu voi permite niciodată ca vreuna din fiicele mele să trăiască în păcat.

— Păi n-o să trăiesc cu David. Mi-ar fi prea dor de voi.

— Adică vrei să spui că...

— Nu, n-o să fac un avort.

— Atunci ce dracului ai de gând să faci? Să dai copilul spre adopție?!

Se așează brusc pe scaun, după care continuă:

— Fir-aș al naibii, acu' mi-a picat fisa. Firește că așa o să faci!

— N-am de gând să fac nici asta. O să păstrez copilul și gata.

Leo râse cu ironie.

— Normal că o să păstrezi copilul. Toată lumea știe că fetele de șaișpe ani sunt niște mame minunate. Presupun că o să angajezi și câteva doici, nu? Să stea cu copilul când mai ai chef să te mai duci la discotecă cu prietenii?

— Ba am alte planuri. Voiam să vă zic tuturor diseară. Am primit o veste importantă.

— Alta? Iuhu, de-abia aștept să o aud și pe asta.

— Am fost admisă la facultatea unde doream să studiez.

— Aia de mediu?

— Da, ieri am aflat.

— Asta e minunat, absolut minunat! exclamă Leo fără să-și poată ascunde mândria.

După câteva secunde, însă, expresia de pe chipul său se schimbă radical:

— Dar degeaba, acum nu mai ai cum să mergi la facultate.

— De ce nu?

— Chiar așa, de ce nu? întrebă și Juliet.

Leo își ridică mâinile spre cer:

— Voi chiar nu vă dați seama? O să aibă un copil! N-o să poată să-l pună pur și simplu în coș și apoi să dea repede fuga la cursuri.

Juliet se apropie de Clementine și își petrecu un braț în jurul umerilor ei.

— Ba o să poată. O s-o ajut eu.

Fără ezitare, Miranda se așeză de cealaltă parte a scaunului lui Clementine.

— Și eu.

Urmară imediat Eliza și Sadie. Încadrând-o pe Clementine, toate surorile îl înfruntau de la un capăt al mesei pe tatăl lor, care rămăsese singur în celălalt capăt. Clementine o apucase strâns de mână pe Juliet.

— N-o s-aveți cum s-o ajutați, fiecare trebuie să meargă la școală sau la serviciu – când o să mai aveți timp și pentru asta?

— O să facem cu rândul, cum facem cu treburile casei.

— Atâta că eu aș prefera să nu-i schimb scutecele, zise Miranda.

— O să fac totul singură, insistă Clementine.

— Ba nu, Clemmie, toată lumea o să te ajute, inclusiv Miranda. Ce-o să se facă micuțul dacă o să aibă scutecul plin tocmai când este rândul ei, s-aștepte sărăcuțul până vine acasă o mătușă mai puțin fandosită?

— Ba va trebui pur și simplu să-și impună un pic de autodisciplină, zise Miranda pe un ton cât se poate de obiectiv. O să-i fac o ofertă foarte avantajoasă în acest sens: „Băiete, dacă te ții până vine maică-ta acasă, mâine te scot în parc".

— Haideți, fetelor, încercați să fiți realiste. E clar c-o să vi se acrească la un moment dat. O să fiți ca micuții care primesc un cățeluș de Crăciun – până la Anul Nou s-au plictisit deja de el.

— Nici vorbă să ne plictisim, cum adică?! zise Juliet. O să facem un pact chiar acum. Clementine, promitem să te ajutăm până când copilul intră la școală. Sunteți cu toate de acord, da? întrebă ea întorcându-se spre Miranda, Sadie și Eliza.

— Bineînțeles, exclamă Miranda. Sunt sigură c-o să fie, oricum, un copil precoce și c-o să intre la școală la maximum șase luni.

— Până la cinci sau șase ani, zise Juliet ferm. Miranda? Eliza? Sadie?

Eliza și Sadie aprobară din cap.

— Cinci? repetă Miranda alarmată.

— Ei, las' că n-o să trebuiască să schimbi scutece cinci ani.

— Fie. Da' dacă tot o s-avem grijă de copil, măcar ne lasă pe noi să-i alegem numele?

— Puteți să veniți cu propuneri, dacă vreți, zise Clementine. Dacă o să fie fată, vreau ca al doilea nume să fie al mamei. Dacă

este băiat, o să poarte numele tatei. E cam complicat cu Faraday – e greu să găsești prenume frumoase care să meargă cu numele nostru de familie.

— Las' c-o să iau eu o carte de nume de la bibliotecă și o să...

— Mă scuzați că vă întrerup.

— Votăm numele...

— Mă scuzați!

Tatăl lor bătea cu degetul în masă încercând să le atragă atenția. Au tăcut și s-au uitat toate la el.

— Deci asta a fost tot? Clementine ne informează că o să aibă un copil, că toată casa o să fie cu fundu-n sus nu știu câți ani de acum înainte – și voi gata, sunteți de acord?! Deja vă ciondăniți pe chestii de genul cum o să-l cheme sau cine-o să-i schimbe scutecul?!

Cinci capete se înclinară drept răspuns, în același timp.

— Vi se pare că este așa de simplu? Așa de ușor?

— Da, tată, așa de simplu, răspunse Juliet în numele tuturor.

Clementine se îndreptă înspre el, dar se opri la jumătatea distanței.

— Tată, îmi pare rău că te-am dezamăgit. Dar nu cred că să ai un copil este un lucru rău. Dimpotrivă, e un lucru minunat – nu crezi? Îl învălui în zâmbetul larg pe care-l aveau toate fetele Faraday. O să ne simțim de minune cu copilașul în casă, ai să vezi.

— Așa e, tată, întări și vocea caldă a lui Juliet. O să ne descurcăm de minune, doar suntem niște fete pricepute.

Leo închise ochii. Fetele așteptară în liniște. În ultimii opt ani, fiecăreia dintre ele i se întâmplase să intre în bucătărie sau în camera de zi și să-l surprindă pe Leo vorbind în gând cu mama lor. Își imaginau cu toate că de data asta nu-i transmitea soției lui doar o rugăminte sau o întrebare, ci un strigăt de panică – S.O.S.! După nici un minut, deschise ochii.

— Bine, dar cu o singură condiție.

Clementine rămase în expectativă.

— Vreau și eu să fiu scutit de la schimbatul scutecelor. M-am săturat câte scutece am schimbat la viața mea.

Clementine veni spre el, întinzându-i mâna:

— S-a făcut.

Apoi au bătut palma.

Capitolul 2

Pomelnicele cu treburi gospodăreşti existau de mult în casa Faraday. Tatăl lor venise cu ideea, cu mulţi ani înainte de sarcina lui Clementine. Aveau program de gătit, curăţenie, spălat rufe şi cumpărături. Fiecare corvoadă era trecută într-un tabel – cine o făcea trebuia să pună un „văzut" în dreptul ei când o termina. Pomelnicele erau actualizate săptămânal. În fiecare duminică seara se afişa programul pentru săptămâna următoare, pe peretele de lângă frigider. Cam o dată pe lună ţineau o şedinţă în care discutau problemele importante care apăruseră între timp şi, dacă era nevoie, revizuiau lista de treburi în casă.

Miranda se răsculase o dată: parcă trăiau într-o cazarmă, nu într-o casă de oameni! A pledat cu pasiune pentru schimbarea atmosferei curente într-una destinsă, relaxată. Juliet i-a tăiat-o, spunând că ce-ar vrea ea e să nu mai facă nimeni nimic – iar Miranda i-a întors-o zicând că acasă ar trebui să fie un loc de refugiu, nu o ocnă.

Sarcina lui Clementine a însemnat o nouă revizuire a listei de treburi gospodăreşti din casa lor. Nu a mai avut loc nici o discuţie de data asta. Leo împărţi sarcinile egal, după nişte calcule matematice complicate. Când afişă programul, le spuse că toată lumea trebuie să pună umărul şi că nu se putea face nici o excepţie. Toată lumea, inclusiv el, trebuia, prin rotaţie, să gătească, să facă curat şi să spele rufe.

— Dar lui Juliet îi place la nebunie să gătească, se miorlăi Miranda când se văzu pusă în tabel responsabilă cu cina în fiecare marţi. N-aş vrea în ruptul capului s-o lipsesc de aşa o plăcere.

— Are şi ea nevoie de o seară liberă, totuşi. Plus că n-aş vrea ca vreuna din fiicele mele să se priceapă doar la o singură treabă. Voi trebuie să fiţi nişte fete multitalentate şi multilateral dezvoltate.

— Şi atunci, de ce Clementine e trecută doar la ştersul vaselor şi la ştersul prafului? întrebă Sadie.

— Ştii guguloiul ăla care-i tot creşte-n burtă? zise Eliza fără să-şi ridice ochii de pe revista sportivă pe care o citea. E un copil. În câteva luni, Clemmie de abia o să se mai poată mişca. E normal ca tata să ţină cont de asta de pe acum.

— În caz că aţi uitat, sunt şi eu aici şi vă şi aud, zise Clementine. Tată, Sadie are dreptate. Sunt gravidă, nu bolnavă. Pot să fac foarte bine treabă în grădină sau să dau cu aspiratorul.

— Programul rămâne aşa cum e. Nu vreau să faci efort.

Câteva clipe, Miranda rămase cu ochii pe el, citindu-l, cu o expresie de dezgust pe faţă.

— Ascultaţi la mine: după ce oi pleca de acasă, n-o să mai curăţ un singur cartof şi n-o să mai pun mâna pe nici o mătură – în viaţa mea! Nici măcar o farfurie n-o să mai spăl!

— Ce bine de tine, Miranda, zise Leo aşezându-şi ochelarii pe nas. O să ai servitori, zici? Şi cum o să-i plăteşti, o să le oferi câte un zâmbet de divă pe post de salariu?

Celelalte patru surori se priviră cu înţeles şi chicotiră.

— Am altfel de planuri. Asta nu e viaţă – ne munceşti ca pe nişte animale.

— Păi de ce nu te muţi, atunci? îi zise Sadie.

— N-am cum. I-am promis lui Clementine. Şi oricum, închipuiţi-vă ce s-ar întâmpla dacă o frumuseţe ca mine ar bântui slobodă pe străzi. Ar vui lumea! S-ar tampona maşinile, toţi şoferii ar înnebuni când m-ar vedea. Nu, nu, probabil că cel mai sigur e să rămân acasă până găsesc o modalitate eficientă de a-mi estompa incredibilul sex-appeal.

— Destul, Miranda. Ştii că mamei tale nu-i plăcea să vorbeşti aşa.

Miranda se ridică brusc.

— Mă scuzaţi, dar m-a plesnit brusc o mare nevoie de aer proaspăt. Putem să întrerupem această extraordinară reuniune de familie pentru câteva minute?

Când trecu pe lângă tatăl ei îi aruncă o privire strengărească şi îi spuse pe un ton grav:

— Leonardo, încearcă să te obişnuieşti cu gândul că dictatura ta e pe ducă. Ţăranii au început să se răscoale, se pune de o mare rebeliune.

— N-o face pe maică-ta să se răsucească în mormânt, îi răspunse taică-său fără urmă de zâmbet. Ştii foarte bine cât de important era pentru ea să fim uniţi.

Numai Clementine auzi mormăitul Mirandei, din scaunul ei de la capătul dinspre uşă al mesei:

— Dar nu poate să mă audă, nu? Şi m-am săturat să mă prefac că este aici.

Clementine ieşi după Miranda câteva clipe mai târziu. O găsi pe veranda din spate, fumând fără să încerce să se ascundă.

— Nu te mai supăra atâta, zise Clementine. Face şi el ce poate.

— E moartă, Clem. E moartă de mai bine de opt ani şi el nici pomeneală să accepte c-a murit.

— Pentru că încă îi este dor de ea.

Un fulger de mânie ţâşni din privirea Mirandei.

— Şi mie mi-e dor de ea! Şi ţi-ar fi şi ţie, dacă ai ţine-o minte mai bine.

Poate că observase expresia de pe chipul lui Clementine sau poate că nu, oricum, îi dădu înainte.

— Oare când o să putem să ne vedem şi noi mai departe de viaţa noastră? Uneori cred că tatei îi convine situaţia asta, are în definitiv rolul principal într-o poveste cu un tată excentric şi curajos şi cinci sărmane fete orfane de mamă. Ştii cum ne zice lumea, nu? Bietele fete Faraday. Am auzit asta până mi-a ieşit pe nas de când a murit mama – m-am săturat. Săptămâna asta iar am auzit pe cineva la farmacie: „Nu-i de mirare că cea mică e gravidă. Bietele fete Faraday, cum au rămas ele fără mamă, era şi normal".

— Taci din gură, Miranda.

— Eu nu mă iau de tine sau de copilul tău, aşa că nu te ofusca şi nu începe şi tu, bine? Doar că m-am săturat să fiu una din bietele fete Faraday, Clem. Ştii ce cred eu? Că, în secret, tata e încântat de sarcina ta. El s-ar bucura să rămânem mereu aici, ca într-o gogoaşă de mătase, conducându-ne viaţa după pomelnicele lui de corvezi, reluând ritualurile mamei la fiecare Crăciun, zi de naştere, Paşte. Îi păzeşte caietele de parcă ar fi sfintele moaşte. Vorbeşte de ea de parcă încă ar mai trăi. Îmi vine tot timpul să-i spun: „Tată, hai să ne aducem aminte c-a murit. Nu se mai întoarce. Şi nici nu ne transmite mesaje secrete prin intermediul unor bucăţele de hârtie pe care le-a lipit în caiet cu două zile înainte să..."

— Taci, Miranda. Nu mai vorbi așa despre mama. Mie îmi plac ritualurile ei. Îmi place să îmi aduc aminte de ea cât de des se poate. Iar caietele alea sunt singurul lucru care îl vor ajuta pe copilul meu să-și facă o idee despre bunica lui. Sunt foarte importante.

Miranda nu zise nimic. Trase un fum din țigară privind undeva dincolo de balustrada verandei. Urmăriră amândouă în tăcere arcul descris de jarul țigării pe fundalul întunecat al grădinii. Rămaseră câteva minute în tăcere.

Miranda se bucura că cea care ieșise după ea era Clementine. Dacă ar fi fost Sadie, ar fi tocat-o întruna despre cât de greu îi fusese ei, care era aproape adolescentă când se prăpădise mama lor și tocmai avea mare nevoie de o mamă la vârsta aceea. Dacă ar fi ieșit Eliza, moralistă ca de obicei, i-ar fi zis Mirandei că e o vacă egoistă – iar Juliet ar fi rugat-o insistent să încerce să se pună în locul celorlalți. Clementine zicea întotdeauna ce credea ea că trebuie spus, fără să insiste. Prezența ei avea întotdeauna un efect liniștitor asupra Mirandei.

Numai cine n-a avut surori crede că surorile se înțeleg întotdeauna perfect între ele, indiferent câte sunt. Ce prostie, se gândi Miranda. Singurul lucru cu care putea fi de acord era că, într-adevăr, sora preferată se schimba periodic. Alianțele se legau și se dezlegau ritmic, ca într-o parodie de dans popular – la fiecare schimbare de tempo perechile se rupeau, iar dansatorii plecau în căutare de noi parteneri.

Miranda era mereu certată cu cel puțin una dintre surorile ei, cu alta nu vorbea, iar pe a treia o ținea pentru confidențe. Nu c-ar fi existat un tipar după care se întâmplau aceste lucruri; era doar în funcție de cine ajungea prima de la școală sau de la serviciu – aceea era sora căreia îi turna prima șarjă de evenimente ale zilei, ceea ce uneori ducea la confidențe, iar alteori la ceartă. Erau cinci surori cu cinci personalități distincte – chiar dacă, de când erau mici, oamenii îi opreau pe părinții lor pe stradă ca să le admire în uniformele de școală sau în hainele bune de duminică, după caz, exclamând invariabil că semănau foarte mult între ele, toate cu părul negru, ochi căprui și ten deschis. „Surorile Faraday seamănă ca cinci boabe de fasole!"

Ba nu, le-ar fi zis Miranda, atunci, ca și acum. Din clipa în care a avut suficienți bani să-și ia vopsea, s-a făcut roșcată. De fapt, a început să se vopsească dinainte să-și permită o asemenea cheltuială,

cerșind mostre gratuite de pe la agenții de vânzări care aprovizionau farmacia.

Alături de ea, pe verandă, Clementine își schimbă poziția în șezut. De obicei asta o trezea pe Miranda din visare. Se întoarse către nora ei mai mică și zise:

— Iartă-mă, Clementine.

— Nu-i nimic.

— Doar că îmi doresc atât de mult altă viață. Poate chiar ar fi o idee bună să mă mut. Înainte să-mi vină din nou rândul să spăl rufele. Urăsc treaba asta.

— Ție nu-ți place decât să flirtezi și să te admiri în oglindă.

Miranda râse. Ieșirile ei temperamentale nu țineau niciodată mult. Își strânse sora în brațe și o sărută pe frunte.

— Micuța Clemmie!... Și eu care credeam că te-am păcălit.

— Nici să nu te gândești. Și nu mai sunt micuță. Și nu mă cheamă Clemmie. Mă cheamă Clementine și sunt pe cale să devin mamă, deci sunt mai matură decât tine, din punct de vedere emoțional și fizic. Și acum dă-te de lângă mine; puți a fum de țigară.

Miranda nu se supără. Își bagă un tic-tac în gură, aruncă mucul de țigară în grădină, își îndreptă umerii cu un aer dramatic și trase aer adânc în piept.

— Înapoi la jug, Clementine. Ia-o înainte; vreau să calc pe urmele tale de femeie-matură-pe-cale-să-devină-mamă.

Clementine se opri, devenind brusc serioasă.

— Nu vrei să te muți, nu? Lucrurile ar fi cu totul altfel fără tine... și aș vrea ca micuțul meu să crească înconjurat de absolut toți membrii familiei.

— Lasă că mai vin în vizită, chiar dacă mă mut. O să vin cu avionul de la Rio sau din alt loc de fițe unde o să ajung în curând.

— Nu mai glumi cu lucruri serioase. Știi foarte bine că cea care ține familia asta unită ești tu.

— Ba nu sunt eu, Clem, oftă Miranda, serioasă de această dată. Familia asta este ținută la un loc de o pânză de păianjen țesută din amintiri și minciuni. Eu n-am nici un rol.

— E cineva acasă? strigă Juliet cum intră pe ușă.

Se dezbrăcă și își puse haina peste celelalte din cuierul șubred de pe hol, în care zăceau tot timpul cel puțin opt haine – nu se știe ale cui, pentru că nu le văzuse niciodată pe cineva. La fel era și cu pantofii; aveau un dulap întesat de încălțări pe care nu le

purta nimeni niciodată. Ce-o mai mâncau degetele să facă curăţenie şi să le arunce pe toate! Nu numai hainele şi pantofii, ci şi tablourile decolorate, covoarele roase şi farfuriile şi ceştile albe cu dungi albastre pe margine. Aproape toate erau ciobite sau măcar crăpate. Dar bineînţeles că nici nu se punea problema. Erau toate moştenite de la bunica lor din partea mamei, din Irlanda, şi ajunseseră în Tasmania odată cu toate celelalte lucruri pe care hotărâseră să le ia cu ei când veniseră aici.

Şi dacă ar mai fi trăit mama lor, ar fi fost discuţii despre ce lucruri să arunce şi ce nu. Părinţii lor se ciondăneau mereu, în glumă, pe tema asta: Leo voia lucruri noi, iar Tessa le prefera pe cele vechi – ironia era că Leo nu mai arunca absolut nimic de când murise Tessa.

Juliet fusese şocată să descopere, cu patru ani în urmă, că toate rochiile şi jachetele mamei sale erau atârnate frumos pe umeraşe, în şifonierul din dormitorul lui Leo. Se dusese acolo să-i ducă nişte cămăşi pe care le călcase. Nu le spusese nimic celorlalte despre această descoperire, dar o obsedase câteva zile bune. N-ar fi fost normal să le arunce, totuşi? La momentul respectiv, mama lor era moartă de patru ani. Ce credea tatăl lor, că dacă nu-i aruncă lucrurile, o să vină înapoi?

— E cineva acasă? strigă ea din nou.

Se duse la bucătărie şi se uită în tabelul de lângă frigider. Iar era rândul ei să pregătească cina. Toată ziua gătea la serviciu, iar când venea acasă, o lua de la capăt. Era prea obosită ca să mai pregătească ceva special. Se apucă de spaghete bolognese, iar la desert hotărî să facă o budincă cu stafide.

Se întrebă unde erau Miranda, Sadie şi Eliza. Nu lăsaseră nici un bilet la avizierul de lângă frigider. De Clementine ştia, era la film cu David. De când îl anunţase că e gravidă, cu patru luni în urmă, Clementine ieşea cu David de fix trei ori pe săptămână, în fiecare luni, miercuri şi sâmbătă. Întâlnirile lor semănau cu cele ale îndrăgostiţilor de altădată, dacă nu puneai la socoteală faptul că ea era, în mod vizibil, însărcinată – şi foarte tânără pe deasupra. Povestea lor i se părea lui Juliet foarte dulce. Ca şi David, de altfel.

— Dulce? comentase Miranda când o auzise pe Juliet. Siropos, mai degrabă. Şi, dacă vrei să ştii părerea mea, mi se pare că Clementine îl intimidează îngrozitor pe băiat. Ai observat că nu vorbeşte aproape deloc când vine pe aici? Nu face decât să se uite cu ochii mari la Clemmie.

Bănuiala lui Juliet era că, de fapt, pe David nu-l intimida decât Miranda – deşi în secret îi dădea dreptate că băiatul e un pic cam alropos. Dar şi frumuşel, din fericire. Ce bine ar fi să iasă un copil chipeş ca David şi liniştit ca maică-sa. Întotdeauna fusese mai înţeleaptă decât alţi copii de vârsta ei. Când sarcina a început să se observe, au făcut un consiliu de familie ca să stabilească ce şi cum să le spună curioşilor.

— Spuneţi-le pur şi simplu că o să am un copil, zise Clementine. De ce trebuie să le daţi vreo explicaţie?

Pe Juliet n-o liniştea deloc atitudinea lui Clementine. Ar fi vrut foarte mult s-o scutească de bârfe şi de ruşine. O mai rodea şi faptul că situaţia surorii lor mai mici ar fi putut s-o pună şi pe ea într-o lumină proastă – sau pe celelalte trei. Tocmai căuta cuvintele potrivite să exprime această idee, când Clementine spuse:

— Juliet, îţi spun sincer că nu mă interesează ce zice lumea. Asta n-are cum să schimbe lucrurile. Îmi pare rău dacă vă încearcă un sentiment de ruşine, dar vă asigur că n-aveţi de ce. Oricui întreabă, puteţi să-i spuneţi doar că v-am făcut o surpriză minunată şi că sunteţi cât se poate de fericite.

— Fii atentă la mine, Juliet, spuse Miranda. O să le spunem tuturor că într-o seară am găsit-o pe Clementine într-un con de lumină proiectat de o farfurie zburătoare, în plin proces de inseminare de către extratereştri. Şi că de-abia aşteptăm să apară copilul, ca să vedem dacă o să aibă piele verde sau solzi. Îţi garantez că asta o să închidă gura tuturor.

Juliet se minună de siguranţa afişată de surorile ei. Ştia că în parte se datora faptului că toată lumea o găsea pe Clementine tare drăguţă, cu ochii ei mari şi părul lung şi negru – deşi Miranda era frumuseţea familiei. E drept că dacă analizai trăsăturile Mirandei, ai fi fost tentat să zici că lucrurile nu stăteau aşa: avea nasul prea mare, prea mulţi pistrui şi părul vopsit. Silueta ei era mai degrabă deşirată decât elegantă, dar prezenţa ei avea ceva care inspira stil şi prestanţă. Dacă Juliet s-ar fi îmbrăcat la fel ca Miranda, s-ar fi simţit ridicol, probabil ca o fetiţă îmbrăcată în hainele mamei.

Cât despre celelalte două... Juliet era de părere că Eliza ar fi putut s-arate foarte bine dacă şi-ar fi aranjat părul din când în când, în loc să şi-l strângă într-o coadă de cal. Cât despre stilul vestimentar, n-avea nici o îndoială că i-ar fi stat mult mai bine dacă ar fi renunţat câteodată la trening. Sadie era drăguţă la faţă, dar părea mereu neîngrijită. Plus că îşi schimba coafura la fel de

des ca facultatea. Iar permanentul pe care-l avea acum nu i se potrivea deloc!

Juliet era conştientă că nici ea nu arată ca un fotomodel. Avea faţa prea rotundă şi obrajii prea rozalii.

La radio se auzi *jingle*-ul pentru ştirile de la ora şase. Ar fi fost bine să se grăbească cu pregătirile pentru cină. *Mai multă grabă, mai puţină viteză.* Citise asta pe un magnet lipit pe frigiderul de la cafenea, chiar în ziua aceea. Şefii ei, doi englezi, domnul şi doamna Stottington, adorau magneţii de frigider cu poze cu pisicuţe sau proverbe. Preferatul lor era: *E drăguţ să fii important, dar e de asemenea important să fii drăguţ.*

Tocmai pusese sosul de spaghete bolognese pe foc când auzi uşa. Câteva minute mai târziu îşi făcură apariţia Miranda şi Sadie, certându-se.

— Nici să nu încerci să mă contrazici, Sadie. Sunt îngrijorată pentru viitorul tău, să ştii. Dacă nu poţi nici măcar să furi cosmetice de la sora ta fără să se observe, cum o să te descurci în viaţă când vine vorba de lucruri mai complicate?

— Cum îndrăzneşti să mă acuzi...

— Nu te acuz, Sadie. Pur şi simplu te anunţ că ştiu, o repezi Miranda. Dacă n-ai o leţcaie în buzunar, e pentru că habar n-ai cum să câştigi un ban, nici măcar când te aşteaptă ocazia cu braţele deschise. Ceea ce nu e o scuză pentru a-mi fura mie lucrurile muncite din greu.

— Lucruri muncite din greu? Le ai pe gratis, de la serviciu!

— Ba nu. Sunt mostre pe care le primesc pentru munca mea.

— Sigur, munca ta...

— Adică ce vrei să spui cu asta?

— E un oraş mic, Miranda, oamenii vorbesc.

— Şi ce zic oamenii, Sadie-dragă? zise Miranda prinzând o bucăţică de piele de pe braţul soră-sii între degete şi răsucind-o tare.

Îşi păstrase zâmbetul pe faţă şi vorbea pe un ton calm în continuare; numai în ochi îi apăruse o sclipire metalică, pe care i-o ştiau toate prea bine. Nici măcar Juliet nu îndrăznea să intervină în discuţie. Sclipirea aceea era de evitat.

— Fratele lui Jill lucrează la barul din hotelul la care te tot duci tu.

Era cel mai elegant hotel din oraş, un loc cochet cu vedere spre lac.

— Vede și aude tot felul de lucruri pe acolo, adăugă Sadie smulgându-se din mâinile surorii ei și frecându-și brațul maltratat. Sângele i se urcase în obraji.

— Cum ar fi?...

— Cum ar fi bărbați însurați care urcă în cameră cu vânzătoare ieftine.

— Și știe el ce se întâmplă mai departe în cameră sau e doar o gură-spartă care habar n-are despre ce vorbește – cum mai știu eu pe cineva din bucătăria asta?

— Eu nu fac decât să-ți zic ce-am auzit.

— Și nu mi-ai luat apărarea?

— Păi cum puteam să-ți iau apărarea? De unde să știu eu care e adevărul? zise Sadie aproape plângând.

— O să plătești pentru asta, spuse Miranda răsucindu-se pe călcâie.

Ieși trântind ușa. Câteva clipe mai târziu, pe fereastra deschisă se strecură un firișor de fum de țigară.

— N-o băga în seamă, zise Juliet.

Sadie hohotea de-acum.

— Ce știi tu ce zic oamenii despre ea? Are o reputație de toată rușinea. Și ne afectează pe toate. Crezi că mi-a fost ușor să-i aud pe toți șușotind despre Clementine – și acum mai vine și povestea asta!

— Suntem în 1979, Sadie – nu 1879...

— Pur și simplu m-am săturat. Nu este corect ce se întâmplă în familia asta. Miranda scapă nepedepsită pentru un fapt atât de grav, aproape o crimă. Tata îi dă întruna cu Clementine, de parcă ar fi câștigat premiul Nobel: „Să nu te obosești prea tare, scumpo. Lasă, draga mea, duc eu sacoșa aia."

— Și ce-ai vrea să facă, dragă? întrebă Juliet, râzând de expresia indignată de pe chipul surorii ei. S-o radă în cap și s-o facă de ocară în mijlocul străzii?

— Eu cred c-a scăpat așa ușor doar pentru faptul pentru că e cea mai mică. Întotdeauna a scăpat ușor din cauza asta. „O, Clementine este așa de deșteaptă. Citește de la patru ani. Întotdeauna a fost prima în clasă, chiar și după ce-a murit mama." Eu am ieșit în primii cinci la sută într-un semestru la liceu – și?.Nimeni nu m-a lăudat!

— Ei, hai, gata cu prostiile. Știi foarte bine că tata se mândrește cu tine.

— Ba nu e adevărat. Situaţia asta mă face să vreau să fiu şi eu gravidă. E singura soluţie ca să mi se dea şi mie vreun pic de atenţie în casa asta.

Se ridică izbind cu putere scaunul. Sadie făcea mai multă gălăgie decât toţi ceilalţi membri ai familiei laolaltă.

— La ce oră e cina? întrebă ea.

— La şapte, ca de obicei, îi răspunse Juliet.

— Doar nu faci iar spaghete, sper? De ce nu găteşti şi tu mâncare mai sănătoasă? Nu-i de mirare că mă-ngraş, zise Sadie ieşind şi trântind uşa după ea.

Juliet inspiră adânc, abţinându-se cu mare greutate să nu ia cratiţa de pe foc şi să-i toarne tot sosul pentru spaghete pe gâtul ăla gras şi nerecunoscător al ei.

Pe verandă, Miranda trăgea cu sete din ţigară, furioasă foc. Se săturase până peste cap de Sadie. De fapt, nu se înţeleseseră niciodată. Ea încerca tot timpul să fie drăguţă şi înţelegătoare, dar n-ajungea nicăieri. Pur şi simplu, Sadie reuşea s-o enerveze la culme.

Cel mai supărător aspect al scandalului din seara asta era că, pe bună dreptate, Sadie nu făcuse decât să spună adevărul. Miranda se culcase într-adevăr cu un bărbat însurat, reprezentantul unei firme care aproviziona farmacia. Îl chema Tom Hanlon. Se culca cu el de vreo şapte săptămâni, de câte ori îşi lăsa biroul din Sydney şi venea la Hobart. Îi spusese că e despărţit de nevastă, dar bineînţeles că nu-l credea. Avea verigheta pe deget când se cunoscuseră, la o cină de afaceri care avusese loc chiar la minunatul restaurant rotativ de la cazinoul hotelului. Îl auzise atunci vorbind despre soţie şi copii cu persoana care stătea la masă în direcţia opusă ei. A dus-o cu gândul la lupul cel rău din poveste când l-a văzut, brunet şi mătăhălos cum era. Au stat de vorbă şi au râs toată noaptea, iar Miranda a fost atentă la absolut fiecare ocheadă focoasă pe care i-a aruncat-o.

A doua zi a sunat-o la farmacie să-i spună că nu se poate gândi la nimic altceva decât la ea. Că îl obsedau părul ei, chipul ei, corpul ei. O implorase disperat:

— Trebuie să te văd!

— Trebuie să mă vezi sau vrei să spui că aşa vrei?

— Nu mă tachina, Miranda.

Vorbele lui îi dăduseră un fior de plăcere. Şi de putere. Se trezi curioasă – chiar nerăbdătoare – să vadă ce i-ar putea aduce puterea asta.

Foarte multe, cum a aflat în scurtă vreme. Cină la hotelul lui. Sărutări pătimașe pe hol în drum spre cameră. Probabil că atunci a văzut-o cretinul acela, prieten cu Sadie. De fapt s-a întâmplat ca, odată ajunși în cameră, totul să se termine atât de repede, încât s-a simțit trasă pe sfoară. Tom a fost atât de copleșit când a văzut-o în lenjeria aleasă cu grijă pentru această ocazie, încât a ajuns la apogeu în cinci minute. A doua oară a fost ceva mai bine – iar a șasea oară a fost chiar excelent.

Acum zece zile a sunat-o iar.

— Miranda, weekendul viitor vin iar la Hobart.

— Da? Vă urăm o ședere plăcută.

— O să stau la același hotel, în aceeași cameră ca de obicei.

După aceea i-a zis o oră.

— Să fii acolo. Ceri cheia la recepție.

Dacă ar fi rugat-o frumos, dacă ar fi insistat, l-ar fi refuzat. Așa, pentru că îi ordonase să fie acolo, nu a avut puterea să reziste. I-a zis lui Leo că se duce să se întâlnească cu o prietenă. S-a dus la hotel, a luat cheia de la recepție și a urcat în cameră. A crezut c-o să-l găsească la birou, ca data trecută, dar când a intrat, în cameră era întuneric. Răsuci comutatorul o dată, de două ori – nimic. Traversă camera înspre pat, ca să vadă dacă merge vreo veioză. Cineva îi rosti numele și o apucă de braț – țipă îngrozită.

— Tom, m-ai speriat de moarte!

— Și dacă nu eram eu? se auzi vocea lui baritonală în întuneric. Dacă intrai și un bărbat începea să-ți facă asta, și apoi asta, zise el desfăcându-i încet fermoarul și atingându-i pielea dezgolită cu degete de foc.

Vorbea întruna și-i făcea ce spunea, totul pe întuneric.

Era atât de excitant, până la punctul în care devenea insuportabil. Când au ajuns amândoi goi în pat, Miranda era disperată să-l simtă în ea. Unul dintre ei spuse ceva despre prezervative – ea, nu poate el? Până atunci fuseseră prudenți.

— Este în regulă? o întrebă el, dezmierdându-i un sfârc cu buzele care ardeau de dorință. Miranda calculă repede în minte; ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era încă un copil în familie.

— Da, e-n regulă.

— Ești sigură?

Da, era sigură. Totul era și mai incitant fără protecție. Au făcut dragoste de trei ori în noaptea aceea, fără să aprindă deloc

lumina. A doua și a treia oară ea a preluat inițiativa. L-a atâțat vorbindu-i cu o voce joasă, povestindu-i ce urma să se întâmple, ca într-un scenariu: într-o dimineață se trezea și descoperea că nu e singură în patul ei de hotel. Întindea mâna și dădea de el, întâi se speria de moarte, apoi spaima se transforma în dorință și simțea pe corpul ei atingerea de foc a buzelor lui, și-n tot timpul ăsta se atingeau, se atingeau, fără să vorbească deloc...

— Măi, ce imaginație bogată ai, zise el după aceea, când stăteau amândoi întinși în pat și fumau.

— Da, și pe mine m-a luat prin surprindere, răspunse ea sincer.

Lucrurile mergeau foarte bine cu bărbatul ăsta. N-avea curaj să ducă gândul până la capăt nici măcar în sinea ei, dar era foarte posibil să fie un pic, un pic îndrăgostită de el. Bineînțeles că nu-și făcea iluzii. Avea nevastă. Copii. Era cu cincisprezece ani mai mare ca ea. Locuia în alt stat. Tatăl ei ar fi fost oripilat dacă ar fi știut de el, ca să nu mai vorbim de surori. Dar, când era cu el, o făcea să se simtă liberă și curajoasă și...

— Miranda, e rândul tău să pui masa, o strigă Juliet din bucătărie.

Când era cu Tom, se simțea cu totul altă persoană decât Miranda din casa Faraday.

— Acum vin, îi răspunse lui Juliet.

Încă cinci ani în locul ăsta? Era ca o condamnare la închisoare. Cu cât se năștea mai repede plodul lui Clementine și ajungea să meargă și mergea la școală, cu atât mai bine.

În partea cealaltă a orașului, Eliza stătea întinsă pe o saltea tare pe podeaua unei camere slab luminate, la etajul doi al unei clădiri tipice de birouri.

— Mai tare, Eliza, hai, zise bărbatul.

Eliza gâfâia, cu sudoarea șiroindu-i pe tot corpul.

— Nu pot!...

— Ba poți. Hai, încă o dată.

Ridică greutățile deasupra capului, reușind să le țină trei secunde cu brațele tremurânde, după care le așează la loc pe podea, chinuindu-se să nu le scape.

— Bravo, ți-am zis eu că poți? zise antrenorul ei, Mark, luând greutățile și punându-le la locul lor. Era cu șapte ani mai mare ca ea, bronzat, musculos și blond. O antrena de un an și jumătate.

— Da, sigur, și era cât pe ce să mor, zise ea ridicându-se de pe saltea și ștergându-și fața cu un prosop.

— Acum, alergare, zise el. După aceea am să-ți fac o propunere.

— Zi-mi acum!

— Nu, întâi alergi trei kilometri și dup-aia.

— Tiranule! Ești un tiran, nu un antrenor!

O privi zâmbindu-i din ce în ce mai larg, cu zâmbetul care-o topise de prima dată când se înscrisese în grupa lui de alergare. Împreună merseseră des la competiții de amatori în statul lor.

— Păcat că e însurat, a zis Miranda o dată, când l-a văzut la o competiție. Nu c-ar fi genul meu, desigur – e prea musculos, iar pantalonii ăia scurți sunt mult prea strâmți –, dar cu tine se potrivește perfect. Te-ai gândit vreodată să te cuplezi cu el, așa, pentru o aventură?

Eliza i-a răspuns fără s-o privească pe sora ei în ochi. N-ar fi vrut în ruptul capului ca Miranda să-i ghicească secretul: era îndrăgostită de Mark de când îl văzuse prima oară.

— E însurat și are doi copii, Miranda!

— Păi de-aia îi zice aventură, drăguță. Dacă n-ar fi luat, i-ar zice relație.

— Hai, Faraday, o trezi Mark din reverie. Dă-i bice.

Zâmbind, Eliza o luă la fugă în jos pe scări și apoi ieși în stradă. Trase în piept aerul rece de afară și porni în josul străzii. Parcurse cei trei kilometri pe care îi făcea de fiecare dată pe străzile orașului în treisprezece minute – un timp mai bun decât cel pe care-l scotea de obicei.

Îl găsi așteptând-o în capul scărilor cu cronometrul în mână. La ora asta, erau singuri în toată sala de sport. Îi întinse o sticlă de apă și o îndemnă să-și efectueze întinderile.

— OK, acum zi-mi, ce propunere ai? îl întrebă ea când au terminat.

— Da' știu că dacă-ți intră ceva în cap...

— Tu m-ai învățat să mă concentrez la un singur lucru odată. Cât am alergat, m-am concentrat numai asupra acestui lucru. Acum mă concentrez asupra propunerii tale.

— Înainte de asta, trebuie să-ți pun câteva întrebări.

Eliza se lăsă pe saltea.

— Dă-i drumul.

— Îți place să trăiești aici, în Hobart?

— Da.

— Ai putea să pleci din locul ăsta?

— Acum, nu. Trebuie mai întâi să-mi termin facultatea, plus că i-am promis lui Clementine că stau până când copilul ei intră la şcoală.

După şocul iniţial produs de sarcina lui Clementine, Eliza şi-a dat seama că de fapt treaba asta cu cinci ani îi pica foarte bine. Oricum îşi făcuse un plan pentru următorii trei ani – acum nu trebuia decât să treacă la un plan cincinal, lucru deloc complicat şi care chiar o avantaja. Se înscrisese la nişte cursuri suplimentare la universitate şi semnase un contract pe termen lung cu echipa de volei pe care o antrena. Îşi propusese să alerge, cel puţin trei ani la rând, la proba de cros naţional – şi să câştige. Dacă tot rămânea în Hobart şi locuia acasă, cel puţin să exploateze fiecare moment la maximum.

— Şi dup-aia? Priveşte un pic spre viitor – ai putea să laşi toate astea în urmă?

— Bineînţeles, dacă ar merita.

— Ţi-ar fi dor de ai tăi?

— Ha, ha, ce glumă bună.

— Vorbesc serios, zise el aşezându-se lângă ea pe saltea. Eliza, mă mut la Melbourne şi vreau să înfiinţez un centru de fitness. Ştiu că tu mai ai câţiva ani de stat aici, dar vreau să te rog să te gândeşti serios să vii şi tu după ce-ţi termini facultatea.

Eliza se concentră, pentru moment, asupra primei jumătăţi a rugăminţii lui.

— Şi, deci, te muţi la Melbourne? Aşa, pur şi simplu?

Mark dădu din cap în semn că da.

— Şi soţia ta ce zice?

— Nu ştiu. Dar, sincer, nu cred c-o s-o afecteze. S-a îndrăgostit de alt bărbat şi suntem pe punctul de a ne despărţi.

— Glumeşti! Şi băieţii? exclamă Eliza clipind.

— Am dreptul să stau cu ei un weekend pe lună.

— Păi atunci nu poţi să pleci din Hobart.

— N-am încotro. E aiurea să rămân aici.

— De ce?

— Bărbatul de care s-a îndrăgostit e văr cu mine.

— Vărul tău? se holbă ea, nevenindu-i să creadă ce auzea. Şi eu care credeam că în familia mea e nebunia de pe lume.

— Tocmai voi, despre care toată lumea zice că sunteţi o familie model? Familia cea mai fericită din Hobart? Ştii ce se

spune prin târg: „Surorile Faraday sunt minunate, atât de loiale una alteia...."

Eliza ignoră ultima replică a lui Mark şi spuse:

— Îmi pare rău, Mark.

Minţea, nu simţea deloc părere de rău.

— Mulţumesc.

— Dar vorbeşti serios? Chiar vrei să te muţi pe continent şi să-mi oferi un loc de muncă – cu câţiva ani înainte să pot onora oferta?

Mark îi prezentă planul lui, dându-i mai multe detalii. Pornise de la ideea că programele individualizate sunt în mod clar cheia succesului în viitor.

— Pentru început, vreau să mă angajez la o sală şi să iau pulsul pieţii înainte să-mi încep propria afacere. Vreau să am clientelă mixtă, iar cercetările arată că cele mai multe femei preferă să se antreneze cu o femeie, nu cu un bărbat. Aşa că m-am gândit să le „rezerv" în avans. M-am gândit foarte serios la treaba asta. E clar că lucrăm bine împreună la antrenamente. Îmi place atitudinea ta, mai ales hotărârea ta. Am putea la fel de bine să fim parteneri de afaceri.

— Mai e mult până atunci, trebuie să mă mai gândesc.

— Bine, oricum nu mă aşteptam la un răspuns imediat.

Se ridică de pe saltea.

— Dar tot nu mi-ai zis de familia ta – dacă ai putea să-i laşi.

— De-abia aştept să scap de-acasă, răspunse Eliza ridicându-se şi ea, fără urmă de zâmbet pe chip.

Până când Miranda s-a întors de pe verandă, Juliet deja terminase de aşezat masa.

— Mersi pentru ajutor, zise Juliet.

— Scuze, am picat în transă cu ochii la stele. Măcar lasă-mă s-aşez eu ornamentul în mijlocul mesei, bine?

Miranda întinse mâna deasupra lui Juliet şi luă de pe dulap câteva flori artificiale rămase de la Crăciunul pe care îl sărbătoriseră în iulie. Familia Faraday sărbătorea Crăciunul de două ori pe an: o dată vara, în decembrie, şi o dată iarna, în iulie. Şi asta fusese tot o idee de-a mamei lor.

— E o zi ca toate celelalte, n-avem de ce să ne agităm prea tare, zise Miranda înfigând florile într-o vază.

— Chiar trebuia să fii atât de dură cu Sadie? o întrebă Juliet mestecând în oală.

— Da, chiar trebuia, răspunse Miranda luând paharele din dulap şi aşezându-le pe faţa de masă. Trebuia, pentru că Sadie e aşa o vacă încălţată uneori, că-ţi stă mintea în loc. Şi te rog frumos să nu mai vorbim despre Sadie, nu vreau să m-apuce greaţa înainte de masă. Cum merg lucrurile la cafenea? Găteşti, găteşti?

Juliet se abţinu să nu-i zică vreo două; o enerva la culme tonul superior cu care Miranda o întreba întotdeauna ce mai e pe la ea pe la serviciu – de parcă să vinzi la farmacie era mai cu ştaif. Ea, cel puţin, făcea ceva util – hrănea oameni. Miranda nu făcea decât să stea toată ziua în halatul ei alb, dându-i pe oameni cu parfum.

— Totul merge bine, mersi.

— Ce-i cu tine, s-a întâmplat ceva?

— Nimic.

— Cum adică? Te transformi dintr-odată în Crăiasa-zăpezii şi zici că nu s-a întâmplat nimic? Ce dracului aveţi amândouă în seara asta, dom'le?!

— Tot *noi*? Ţi-a trecut vreodată prin cap că cea care ne face zile fripte eşti tu, de fapt?

— Hai, nu zău, Juliet. Dacă vrei să-mi aminteşti ce martiră eşti tu, înţeleapta casei, n-ai decât – numai te rog frumos nu-mi ţine predici, bine?

— Despre ce vorbiţi voi aici?

Sadie, cu o expresie posomorâtă pe faţă, revenise în bucătărie.

Miranda se întoarse pe călcâie, cu privirile scăpărându-i.

— Ştii ce-aş pune pe primul loc, dacă cineva m-ar ruga să fac o listă cu cele mai enervante zece obiceiuri ale tale, Sadie? Şi sunt sigură că n-ar fi nici un fel de problemă să găsesc zece! Dar pe primul loc aş pune obiceiul tău de a-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. Vrei să ştii despre ce vorbeam? NU E TREABA TA. Şi te rog frumos să nu începi, Juliet. N-are rost să te consumi atâta pe seama mea, mai bine păstrează-ţi energia ca să le mămoşeşti pe celelalte. Şi nu-ţi face griji, că plec – m-a pălit brusc un chef să ies.

— Unde?

— În oraş. Nu prea mai am bani, mă duc pe la hotel să fac rost; într-o oră am rezolvat – nu, Sadie?

După vreo trei minute auziră uşa de la intrare trântindu-se.
— E adevărat ce-am zis, spuse Sadie. N-am inventat nimic.
Juliet nu răspunse. Nici nu voia să ştie dacă e adevărat sau nu.

Câteva străzi mai încolo, Clementine şi David stăteau la o masă într-o cafenea înghesuită de lângă cinematograf. Ieşiseră la o cafea după şcoală, apoi intraseră la un film, după care hotărâseră să ia cina şi să mai bea o ciocolată caldă împreună. Toată seara, Clementine îl simţise pe David preocupat de ceva, drept pentru care n-a fost deloc mirată când a anunţat-o că are să-i spună ceva important.

David începuse să se bâlbâie din dorinţa de a-i spune totul mai repede. Clementine nu-l asculta decât cu o ureche. Uneori avea senzaţia că e cu zece ani mai mare ca el, nu cu zece zile. Ştia că fetele se maturizează mai repede decât băieţii, dar câteodată diferenţa era atât de evidentă, că o cuprindea mirarea. Şi plictiseala, şi-a dat ea brusc seama.

— Ieri am primit o scrisoare de la Universitatea din Melbourne, şi, de când am primit-o, mă gândesc întruna cum să-ţi zic – sau, mai bine zis, să te-ntreb...

I se păruse că e îndrăgostită. Fusese decizia ei să facă dragoste cu el. Voia ca prima oară să fie cum trebuie, nu pe bancheta din spate a unei maşini – cum i se întâmplase unei prietene de-a ei. Şi chiar a fost minunat. Romantic... David a umplut camera de lumânări şi a „împrumutat" o sticlă de şampanie din pivniţa părinţilor lui. A servit-o ceremonios, aşezând un trandafir roşu pe tavă, lângă sticla de şampanie. Au râs şi s-au distrat câteva minute, mai ales că nici unul dintre ei nu reuşea să desfacă sticla. El o sărutase primul – sau poate ea pe el? Îşi dăduseră jos hainele una câte una, iar apoi se băgaseră goi sub cearşaf. Se uitau la afişele cu fotbalişti de pe pereţii camerei lui râzând din nou, cu trupurile lipite. Nu se simţise prea în largul ei la început, dar în final biruise plăcerea de a-l simţi atât de aproape. Ce ciudă i-a fost când şi-a dat seama că a calculat greşit zilele în care nu putea rămâne însărcinată! Avea de gând să treacă pe anticoncepţionale imediat după prima menstruaţie, însă după un prim act sexual parcă nu era cazul de contracepţie – oricum, cât de mare era riscul de sarcină în acest caz? Foarte mare, cum avea să afle de la medic ceva mai încolo.

— Mi-am trimis dosarul acum niște luni bune. E cea mai bună facultate de matematică din țară – aș putea, bineînțeles, să amân începerea studiilor cu un an, dacă vrei tu...

Dacă-și pusese problema plecării, însemna că hotărârea lui era deja luată, nu de ea depindea plecarea.

— Tu decizi.

— Cum poți să fii atât de calmă?

Pentru că așa era ea. Tatăl ei îi spunea adesea: „Clementine, când sunt cu tine, parcă aș fi singur – și să știi că o spun ca un compliment, cu toată sinceritatea. Ești cea mai liniștitoare ființă de pe lume. N-ar mai avea nimeni nevoie de nici o invenție care să le aducă lumea la picioare: dacă aș putea să-ți reproduc esența și s-o vând – ca pe un parfum, în sticluțe mici-mici – aș fi cel mai bogat om de pe pământ". Cam la fel ziceau până și scrisorile pe care școala le trimitea periodic acasă.

Clementine depune eforturi susținute pentru a atinge rezultate bune la învățătură, ceea ce o face un model demn de urmat pentru toți ceilalți elevi. Este un membru echilibrat și matur al comunității noastre.

Uneori, Clementine se întreba dacă asta nu se datora faptului că era cea mai mică din familie. Pentru ea nu mai rămăsese decât calmul ca trăsătură definitorie. Juliet era muncitoare, Miranda teatrală, Eliza hotărâtă, iar Sadie neliniștită. Cam astea ar fi fost trăsăturile lor esențiale, redate în câte un singur cuvânt. Ea era mai matură decât alți copii de vârsta ei. Știa că celor din jur li se părea normal ca o fetiță căreia îi murise mama când era mică să se maturizeze mai repede. „Ești coaptă pentru anii tăi", așa-i zicea mereu Leo.

Alături de ea, la masă, David se dădea de ceasul morții să îi explice, să se scuze, să-i promită că n-o s-o abandoneze niciodată.

— David, stai liniștit, îi zise ea punându-i o mână pe braț. E în regulă, pe bune.

— O să te iubesc mereu.

— Poate că nu. Poate o să întâlnești pe altcineva.

— O să te descurci?

— Deocamdată n-am cum să fiu sigură.

Clementine nu putea să mintă nici măcar de dragul de a-i face pe alții să se simtă bine.

— O să vin la Hobart cât pot de des.

— Nu e nevoie.

— Dar e și copilul meu.

— Da, știu.

— Vreau să mă implic cât pot de mult în creșterea copilului.

— Știu că vrei.

Se vedea cu ochiul liber cât de ușurat se simțea David acum că, în sfârșit, își luase greutatea de pe inimă. De zis, ar fi putut ea să-i zică vreo două, evident. Cum ar fi, pentru început, cât de implicat putea fi el în creșterea copilului, dacă tocmai se muta în alt stat? Acutece n-avea cum să schimbe din alt stat – sau să se scoale la miezul nopții să-i dea copilului să sugă sau să spele hăinuțe. În minte îi apăru imaginea lui David venit să-și vadă copilul peste câțiva ani, ținându-l cu teamă în brațe, ca pe un bibelou. Era clar că felicitările și cadourile cumpărate în grabă aveau să ajungă tot mai rar și cu întârzieri tot mai mari. Dar nimic din toate astea n-o deranja.

Se gândise îndelung la asemenea lucruri, încă din ziua în care își dăduse seama de ce îi întârzie menstruația.

Nu spusese nimănui că e gravidă o bună bucată de vreme, tocmai ca să se poată gândi în voie, liniștită. Când le-a spus surorilor și tatălui ei, în capul ei totul era deja foarte clar. Nu era doar sigură de ce voia să facă – era chiar mulțumită de decizia pe care o luase și aproape încântată de perspectiva care i se deschidea în față. Era ca și cum totul fusese predestinat. Și, odată ce luase hotărârea de a păstra copilul, își imagină viața mai departe, văzându-se pe ea însăși în rolul de mamă, înconjurată de tatăl și surorile ei – fără David. Nu și-l putea închipui împingând cărucioru, plimbându-se cu ea și cu copilul pe malul râului. Trăind împreună în propria lor casă. Mergând la cumpărături. Stând sub bradul de Crăciun, uitându-se la copilul lor în timp ce își desfăcea cadourile. Încet-încet, totul i-a devenit clar. Nu putea să-i spună nimic din toate astea lui David și nici măcar alor ei, dar nu reușea cu nici un chip să și-l imagineze pe David în viața ei după nașterea copilului.

David o luă timid în brațe, stânjenit de pântecele ei umflat și de privirile cuplului de la masa de vizavi, care trăgeau cu urechea la conversația lor.

— O să te iubesc toată viața, îi zise el iar. Și dacă ai vreodată nevoie de ceva...

— Mulțumesc, David, îi spuse ea strângându-l în brațe. Mulțumesc pentru tot.

Dacă David a observat cumva că ea nu-i răspunsese la rândul ei că o să-l iubească toată viața, a ținut asta pentru el și n-a făcut nici un comentariu.

Clementine a ajuns acasă cu câteva minute înainte de ora nouă. Când auzi ușa de la intrare, Juliet își ridică ochii din cartea pe care o citea. Stătea singură în camera de zi – Sadie era la bucătărie, unde spăla vasele cu mare aplomb.

— Stai comod, cuibărită așa, zise Clementine observând focul din șemineu, cartea din poala lui Juliet și ciorapii groși de lână pe care îi avea în picioare.

— Vrei să zici că arăt ca o babă, nu? Cum a fost la întâlnire?

— Filmul a fost puțin tras de păr, dar nu rău. Înghețata cu ciocolată a fost minunată. Iar David și cu mine ne-am despărțit.

— *Poftim?* exclamă Juliet punând cartea deoparte.

Clementine îi povesti ce vorbise cu David.

— Știam că îl interesează facultatea asta. Și e normal să vrea să urmeze calea pe care o crede cea mai bună pentru el, la fel cum eu...

Expresia serioasă de pe chipul ei a fost înlocuită brusc de un zâmbet până la urechi. Își puse o mână pe pântece.

— A mișcat fetița.

— Da, a mișcat băiețelul?

Le plăcea să-i zică copilului când fetiță, când băiețel.

— Pot să pun mâna?

Juliet puse mâna pe burta lui Clementine, iar Clementine își așeză mâna peste a Julietei. Amândouă simțiră întâi o unduire ușoară, apoi un zvâcnet puternic – și zâmbiră.

— E modul lui de a-mi spune să nu-mi fac probleme, zise Clementine, așezându-se în fotoliul din fața Julietei și punându-și picioarele pe măsuța de cafea.

Cum de nu plânge? se întreba Juliet.

— Și nu ești supărată deloc, nici măcar un pic? Tatăl copilului tău tocmai te-a anunțat că se duce-n treaba lui. Prima ta mare iubire a luat sfârșit.

Clementine rămase puțin pe gânduri înainte să răspundă.

— Nu mă pune să-ți explic, Juliet, dar eu cred că lucrurile au decurs firesc. Dacă David se hotăra să rămână, totul ar fi fost mult mai complicat. Într-un fel, faptul că a luat decizia să plece

simplifică mult lucrurile. După o scurtă pauză, întrebă: Te deranjează toate astea, Juliet?

— Să mă deranjeze?

— Păi, nu e foarte normal, nu? Adică, tu ești sora cea mai mare, tu ar trebui să fii prima care se mărită și face copii.

— Din fericire, tu faci un copil fără să fii măritată – așa că pot să spun la revedere oricărei șanse în ceea ce mă privește. Acum, serios vorbind, tu chiar crezi că există o ordine firească a lucrurilor?

— Există, în mod sigur, în natură.

— Doar că familia noastră nu este una prea normală.

— Lucrurile or să arate altfel pentru noi toate după nașterea copilului, nu?

— Da, dar într-un mod pozitiv.

— Nu numai...

— Cum a fost, Clemmie?

— Ce?

— Să faci sex.

— Juliet! Tu ești cea mai mare, *eu* ar fi trebuit să te întreb pe tine.

— Despre ce vorbiți voi aici?

Amândouă întoarseră capetele. Era Sadie.

— Despre nimic, zise Juliet.

— Despre sex, zise Clementine.

— Pot să stau și eu?

— Nu, zise Clementine cu ochii închiși. N-avem ce vorbi despre asta. N-o să mai fac sex în viața mea – mi-ajunge în ce bucluc am intrat prima oară.

Capitolul 3

Maggie Tessa Faraday a venit pe lume la patru și nouă minute, în după-amiaza zilei de unsprezece februarie 1980. Trei kilograme și patru sute de grame. Păr negru. Avea icter, normal la un nou-născut, dar era perfect sănătoasă în rest.

— De ce am senzația că am născut eu, și nu Clementine? oftă Miranda extenuată, sprijinindu-se de peretele sălii de așteptare.

— Poate pentru că ai urlat mai mult decât Clementine? replică Leo.

— Păi cineva trebuia să urle, nu crezi? Altfel mocăiții ăștia dormeau și-acum în papuci.

Juliet veni de la cafeneaua spitalului cu o tavă pe care se aflau cești cu ceai și o farfurie plină de biscuiți pentru toată lumea.

— Nu mai aveau altceva. E OK?

— Sunt cam moi, zise Eliza luând un biscuit.

— Da, am văzut, îmi pare rău. Dacă aș fi știut că naște azi, aș fi pregătit un coș cu mâncare, ceva.

Nu glumea.

— Ce măgăriță și Clementine asta, să nască cu două săptămâni înainte de termen, zise Miranda.

Îi luase pe toți prin surprindere, mai ales pe cei de la spital, când apăruse la camera de gardă singură, albă la față și transpirată leoarcă, acuzând dureri. La o examinare rapidă, le-a fost clar tuturor că e pe punctul de a naște; avea contracții din cinci în cinci minute. Avusese noroc că ajunsese la timp la spital.

Clementine o sunase pe Juliet (la cafenea), aceasta o sunase pe Miranda (la farmacie), aceasta la rândul ei o sunase pe Eliza (care tocmai ajunsese acasă) și Eliza lăsase un bilet pe ușă, scris cu litere mari de tipar, pentru Sadie, care era plecată la cumpărături. Miranda, Juliet și Eliza îl sunaseră, apoi, fiecare în parte pe tatăl

bou la serviciu. Iar Leo o pornise într-o asemenea goană până la spital încât reușise să ajungă înaintea tuturor.

Imediat după internare, contracțiile au încetat. Travaliul părea să se fi oprit, apoi a început din nou, mai tare. Clementine le rugase pe fiecare dintre surorile ei să stea cu ea în sala de nașteri. Sadie nu a ajunsese, dar celelalte trei surori erau mai mult decât dornice să o ajute. La un moment dat s-a ajuns la o altercație cu moașa și cu doctorul, care le-au spus ferm fetelor că în sală nu e loc decât pentru o singură persoană. Trebuia să rămână una singură în sală, înainte să le dea pe toate trei afară. Au tras la sorți – a câștigat Miranda.

De afară, de pe hol, Juliet, Eliza și Leo auzeau mai mult urletele Mirandei decât pe ale lui Clementine. Într-un final, Miranda, nu doctorul, a ieșit să le spună că Clementine a născut o fetiță și sunt amândouă bine. Apoi li s-a permis să intre în sală. Au găsit-o pe Clementine cu un ghemotoc înfășurat tot în scutece albe în brațe, senină ca și cum tocmai s-ar fi întors de la o plimbare prin grădina botanică.

— E extraordinară, le-a zis Leo fetelor când s-a întors în sala de așteptare.

Doctorul îl lăsase numai pe el cu Clementine și Maggie preț de cincisprezece minute. A ieșit de acolo cu părul vâlvoi, hainele vrăjite și un zâmbet larg pe față.

— Ce fată deșteaptă, foarte deșteaptă, zise el.

— Păi sigur, dacă a reușit dintr-o singură mișcare să-l facă bunic pe tatăl a cinci fete, zise Miranda.

— Ce păcat că nu e și mama voastră aici!

— Dacă mama noastră ar fi aici, Clementine n-ar mai fi acolo, răspunse Miranda arătând cu bărbia spre ușa salonului. Nu știu cum să zic, dar ea n-ar fi permis niciodată să se întâmple așa ceva.

— Știi foarte bine ce-am vrut să spun. Ar fi fost atât de fericită să aibă o nepoțică.

Nici una dintre fiicele lui nu i-a răspuns. Știau cu toate că, de când murise mama lor, acesta era modul lui de a-și exprima bucuria în orice privință. Dacă mânca ceva bun, zicea întotdeauna: „Mamei voastre i-ar fi plăcut foarte mult mâncarea asta." Dacă vedea un peisaj frumos, „Mamei voastre îi plăceau la nebunie peisajele frumoase". Și când se referea la ceva care nu-i plăcea,

tot la fel proceda: „Mamei tale nu i-ar fi plăcut deloc cum te-ai îmbrăcat".

— Clementine a hotărât ce nume vrea să-i dea copilului, anunţă Leo.

Au rămas toate trei cu ceştile de ceai în aer.

— Aşa, pur şi simplu?! Fără să se consulte cu noi? întrebă Miranda scandalizată.

— Mi-a zis să vă pun să ghiciţi.

Numele copilului fusese subiect de discuţie în casa Faraday încă din ziua în care Clementine îi anunţase că e gravidă.

— E un nume dintr-un cântec? Sau dintr-un roman – cum a făcut mama cu noi? întrebă Juliet.

Toate sperau să fie aşa. Toate numele lor erau lăcaşe de amintiri despre mama lor – le alesese dintr-o listă lungă cu cântecele şi personajele ei preferate. Toate aveau câte o felicitare din ziua botezului, pe care mama lor scrisese câteva rânduri cu originea şi semnificaţia numelui pe care îl alesese pentru fiecare. Numele lui Juliet venea din *Romeo şi Julieta* a lui Shakespeare, al Mirandei tot din Shakespeare – era numele fiicei lui Prospero, din *Furtuna*. Pe Clementine o chema aşa pentru că mamei îi plăcea foarte mult cântecul „Oh My Darling, Clementine", iar Eliza primise acest prenume de la domnişoara Doolittle din *Pygmalion*. Numele lui Sadie venea din nuvela „Rain", de W. Somerset Maugham – scriitorul preferat al mamei lor. Când era mică, Sadie credea că personajul respectiv e o femeie minunată, o eroină romantică. S-a supărat îngrozitor când a aflat că Sadie a lui Maugham era prostituată. A venit la Leo cu ochii plini de lacrimi. Miranda i-a smuls cartea din mână şi, când a văzut ce scrie, s-a tăvălit pe jos de râs.

— E clar că mama avea planuri mari pentru tine.

Numele mijlocii erau mai obişnuite, pentru că le alesese Leo. Erau toate nume de sfinte – tribut educaţiei sale catolice, probabil: Teresa, Anne, Catherine, Mary şi Agnes. Scrisese şi el câteva rânduri pe felicitările de la botez, în care explica pe scurt câte ceva despre viaţa sfintei respective.

Îşi privi fetele, concentrate să ghicească numele pe care-l alesese Clementine pentru fetiţă, şi zise:

— Bine, hai să vă dau un indiciu. E un titlu de cântec. De fapt, se leagă de două melodii.

Au luat la rând cântecele la modă. Blondie, Amii Stewart, Gloria Gaynor. La fiecare încercare, tatăl lor dezaproba din cap.

— Vă daţi bătute?

Trei capete se aplecară în semn că da.

— O cheamă Maggie Tessa Faraday. Iar cele două cântece sunt „Ferma lui Maggie" şi balada aia irlandeză care-i plăcea mamei voastre.

— Ce frumos, zise Juliet.

— Amândouă cântecele-s nasoale. Sunt dispusă la o perioadă de probă de o lună – da' dacă mi se pare că nu merge nici unul, cu o să-i dau alt nume, zise Miranda.

— Păi şi tu cum ai vrea s-o cheme, de exemplu? întrebă Sadie.

— Boo, că ne-a luat prin surprindere cu naşterea asta prematură.

Juliet se întoarse către Leo:

— Poate că ar fi bine să-l anunţăm pe David?

— A zis Clementine că-l anunţă singură, spuse Leo. Când o să găsească de cuviinţă.

David plecase pe continent cu cinci săptămâni în urmă. Îndeplinise formalităţile legate de naşterea copilului cu câteva luni bune în urmă. Pe certificatul de naştere al copilului era trecut numele lui. Avea drept de vizită oricând. Iar Clementine stăruise că n-avea nevoie de nici un sprijin material deocamdată.

— Banii nu-s o problemă. O să ne descurcăm, zisese ea.

Ăsta era răspunsul lui Clementine ori de câte ori se ivea ceva neaşteptat.

— Cred, sincer, că aşa e cel mai bine. Nu vreau ca David să aibă resentimente faţă de noi. Când o să înceapă să câştige ceva bani, o să reluăm discuţia asta, mai spusese ea.

Leo dădu din cap plin de admiraţie.

— Ce mai fată eşti tu, Clementine Faraday!

Frunzărind o broşură pe care le-o dăduse moaşa, Miranda spuse, pe tonul unei conversaţii obişnuite:

— Uterul lui Clementine încă se mai contractă.

— Miranda, te rog frumos, o admonestă Leo, după care se uită spre tavan şi continuă: Of, Doamne, de ce n-am avut şi eu un fiu? Un singur fiu! Sau măcar un nepot?

Îl ignorară; auziseră de prea multe ori litania asta.

Uşa maternităţii se trânti de perete şi apăru, ca o tornadă, Sadie.

— Am ratat totul? A născut deja?

— Da, o fetiţă sănătoasă şi frumoasă.

Pe chipul lui Sadie trecură nori de furtună.

— Da' nu putea, dom'le s-aştepte şi ea până veneam? De ce-a trebuit tocmai eu să pierd totul?

— Oricum, numai pe Miranda au lăsat-o în sala de naşteri, zise Eliza. Eram prea mulţi, a trebuit să tragem la sorţi care să stea cu ea la naştere.

— Da' poţi să intri s-o vezi acum, îi spuse Juliet.

— Nu e acelaşi lucru.

— Sadie, fii serioasă, doar nu crezi sincer că putea să stea după tine, zise Miranda râzând.

— Chiar mi-a zis că vrea să fiu lângă ea când se naşte copilul.

— Aşa ne-a zis tuturor. Da' uite că cea mică avea alte planuri.

— Acuma s-a dus totul.

— Hai, gata, Sadie, zise Juliet.

— Ba aşa e. Toată chestia era să fim cu toţii aici când vine copilul pe lume. Iar eu n-am fost. Deci e clar că pe capul micuţei o să cadă un blestem.

— Ba pe capul tău o să cadă un blestem imediat dacă nu te potoleşti, o repezi Miranda. Ia mai termină cu tâmpeniile. Şterge-ţi expresia aia ridicolă de pe faţă şi intră să-ţi saluţi sora şi nepoata.

Juliet se ridică.

— Nu contează că n-ai fost aici în momentul naşterii, Sadie. Serios, numai Miranda a fost acolo cu ea şi, oricum, Clementine avea altele pe cap decât să vadă dacă eşti şi tu sau nu. Cred că n-ar fi observat nici dacă în sala de naşteri ar fi fost toată clasa ei de la şcoală.

Sadie şovăi.

— Hai, intră, întări Leo.

Sadie intră. După cincisprezece minute ieşi transformată, cu o expresie de beatitudine pe faţă.

— E superbă.

— Da, aşa este, aprobă Leo.

— Şi e a noastră.

— A lui Clementine, zise Juliet.

— Ba a noastră, repetă Sadie cu aplomb.

Capitolul 4

Cărucior parcurse trei paşi în faţă, apoi trei în spate, după care ţâşni brusc până în partea cealaltă a bucătăriei şi se opri în frigider.

— Cred că mai ai de lucru la el, tată, zise Clementine.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, înainte mergea perfect. Poate din cauză că e gol. Vrei să...

— Nu!

— Mai încerc o dată cu dovleacul, atunci.

Leo înfăşură un dovleac mai mic şi unul mai mare într-o pătură de-a lui Maggie, apoi îi aşeză în cărucior. Exact atunci se deschise uşa şi intră Miranda, care se îndreptă direct spre cărucior şi începu:

— Bonjur, micuţă Maggie. Cine e cel mai dulce copilaş din toată Tasmania? Da, da, da, tu eşti.

Probabil observase că în cărucior se aflau doi dovleci şi nu nepoţica ei – dar nu zise nimic şi-i dădu înainte:

— Şi cine e mătuşa ta preferată? Braaaavo.

După ce se ridică de deasupra căruciorului, îi spuse lui Clementine:

— Dragă, cred c-ar trebui s-o laşi mai moale cu piureul de morcovi, mi se pare puţin cam *prea* portocalie.

— Fiţi atente, zise Leo apăsând iar maneta. Căruciorul o luă un pic în faţă, se bălăngăni şi, în cele din urmă, se opri.

— Super, tată. Are şi o opţiune specială, de balans.

— Lasă, tată, zău că nu mă deranjează să împing căruciorul.

— Da, dar dacă n-ar mai trebui să-l împingi, ai avea timp să faci alte lucruri.

— Da, şi săracul copil o să crească cu impresia că trăieşte într-o casă bântuită.

În acest moment intră Eliza, care se uită la cei doi dovleci încruntându-se.

— Azi a trecut pe la farmacie prietena mea Lynetta, anunță Miranda.

— Lynetta, cea pe care o chema Lyn înainte să se mute la Melbourne și să se facă cucoană? întrebă Eliza.

— Ea era o doamnă și înainte, numai că nu se șlefuise încă de tot. A început un curs de stewardese.

— Credeam că vrea să devină actriță de film.

— Păi ăsta era planul inițial. Dar acuma o să se facă stewardesă, zise Miranda. Zice c-ar trebui să încerc și eu, se fac înscrieri iar peste câteva luni.

Clementine își ridică ochii de la cărucior, unde tocmai o așezase pe Maggie. Lângă ea, în picioare, Leo ținea cei doi dovleci înfășurați în păturică de parcă ar fi fost un copil adevărat.

— Doar nu vrei să ne părăsești, Miranda? zise Clementine.

Tocmai atunci intră și Sadie în bucătărie.

— Miranda pleacă? Unde pleci, dragă?

— Nu plec nicăieri. Nu încă, în orice caz. N-aș suporta să distrug familia și așa plăpândă, să calc în picioare echilibrul perfect dintre noi.

Mâinile lui Maggie începură să fluture dincolo de marginile căruțului. Se trezise și plângea.

— Nu te stresa, drăguța mea, țipă Miranda să acopere zgomotul. Nu plec nicăieri până nu te văd intrată la școală. Promit.

Scâncetele lui Maggie se transformară într-un torent de urlete.

Eliza își puse mâinile la urechi.

— Ori îi dai prea mult de mâncare, ori prea puțin, Clementine – eu îți zic că tre' să fie ceva ce nu faci tu bine.

— E un bebeluș, Eliza, o repezi Clementine. Așa fac bebelușii, plâng.

— Iar eu sunt om mare, iar oamenii mari au nevoie să doarmă. Să știi că nu ești singura care te trezești în toiul nopții, în fiecare noapte...

Maggie urla în continuare, ignorând-o complet pe Clementine, care încerca în zadar s-o liniștească.

Miranda se strâmbă, adăugând:

— Eliza are dreptate, Clemmie. Oricât aș iubi-o eu pe scumpa asta de copilă, să știi că dacă nu termină odată cu urlatul, o să-l sun pe David și o să-i zic să vină și s-o ia pe Maggie la el la Melbourne.

— Eu încerc s-o țin cât mai liniștită, dar ce să-i fac dacă e așa de temperamentală?

— Ce temperamentală, drăguță? La șase luni? De-abia vede!

— Tu vorbești despre un pisoi sau despre un bebeluș? zise Leo.

Se lăsase pe vine și meșterea din nou la cărucior.

— Ce?

— Pisoii nu văd când se nasc. Copiii, în schimb, văd din prima. Mai în ceață la început, ce-i drept, dar recunosc pe toată lumea după cum arată și după voce.

— Tată, ce-ar fi să nu te bagi? Doar dacă nu cumva vrei să-i construiești lui Clementine o cameră izolată fonic.

— O, asta nu-i o idee rea deloc, zise el întinzând mâna după carnețel.

Juliet profită de ocazie și ieși să adune rufele de pe frânghia din fundul grădinii. Era singurul loc unde mai puteai să ai puțină liniște în ultima vreme. Sau unde nu era nici un pic de mizerie. Primul șoc pe care îl avuseseră cu toții când Clementine venise cu fetița acasă de la spital a fost zgomotul infernal pe care era în stare să-l facă Maggie. Iar al doilea șoc fusese mizeria. Cât despre spălat... cum era posibil ca un copil atât de mic să murdărească atâtea hăinuțe? Ca să nu mai vorbim despre cât spațiu ocupau lucrurile ei. Sterilizatoare, găleți pentru muiat scutece, stative pentru hăinuțe, cărucioare, coșuri, zdrăngănele...

Era și vina lui Leo, ce-i drept. Aproape în fiecare zi venea acasă cu o mașinărie menită să reducă efortul sau cu vreo jucărie pentru stimularea inteligenței bebelușilor. Cu o seară înainte, Juliet găsise camera de zi plină de bucățele mici de plastic colorat. Covorul era plin de ele, parcă avusese loc o explozie. Leo stătea turcește în mijlocul dezastrului, încercând să reconstruiască un presupus obiect format din respectivele bucățele de plastic. Mai avea de lucru la anumite modificări, așa le spusese.

— Era un dragon de plastic, le-a explicat Miranda, exasperată. Un animal mitic. Cum poți oare să modifici ceva ce nici măcar nu există?!

Juliet termină de întins rufele, gândindu-se că ar fi bine să se ducă să bage încă un rând de lucruri la mașină. Dinspre casă se auzi un urlet de-al lui Maggie. Ei, pe de altă parte, poate că nu ar fi rău să mai stea un pic afară, în grădină...

Dacă Leo voia cumva să-și prezinte ultima invenție întregii familii, nu-și alesese o seară foarte nimerită. Trecuseră trei săptămâni

de la povestea cu căruciorul care se legăna singur. Clementine și Maggie erau într-o vizită, Sadie și Eliza aveau cursuri până târziu, Juliet lucra peste program, iar Miranda ieșise în oraș cu o prietenă. Lăsaseră toate bilet la avizier – nu că Leo s-ar fi uitat. Cum zicea Miranda, pentru el era clar mai mult un „neavizier".

Eliza a ajuns prima acasă.

— În sfârșit, zise Leo țâșnind în picioare.

— Tată, m-ai speriat de moarte! De ce te-ascunzi, ce faci aici?

— Nu m-ascund, v-aștept pe voi, răspunse el nerăbdător, ținându-se după ea în bucătărie. E o zi istorică! Unde sunt celelalte?

Eliza se uită la avizier și îi spuse unde era fiecare.

— Mă rog, nu contează. O să le arăt și lor mai încolo. Eliza, tu ai ocazia să fii prima care-mi vede ultima invenție! Hai!

Eliza îl urmă calmă pe hol, obișnuită cu asemenea scene.

Leo trăncănea întruna peste umăr:

— Mi-a venit ideea frunzărind una din revistele lui Sadie, una din alea despre trupe și muzică. Sau poate că tu citești reviste din alea, nu Sadie? Trebuie să spun că le găsesc fascinante. Ce nume au formațiile astea din ziua de azi – *Split Enz*, *Australian Crawl*, *Adam and the Ants*! De unde le vin, dom'le, ideile astea?

Se opriră în fața ușii camerei în care dormeau Clementine și Maggie.

— Cum am mai spus, ideea nu-mi aparține în totalitate, spuse Leo aruncându-i o privire plină de mândrie. Dar pun pariu că starurile alea rock nu și-ar fi imaginat în veci că ideea lor o să fie pusă vreodată în practică așa!

Deschise ușa.

— Ta-tam!

Toți cei patru pereți ai camerei erau acoperiți de sus până jos cu cartoane de ouă. Sute de cartoane gri și gloduroase acopereau pereții înainte vopsiți în galben-pai ai camerei. Arăta ca un cadru dintr-un film science-fiction.

— Super, tată, zise Eliza. Ai instalat o fabrică de ouă în camera lui Clementine.

Leo o ignoră.

— Mi-a luat toată ziua să le montez. Le strâng de săptămâni de zile, de prin tot felul de locuri!

— Și n-a zis nimeni că poate ai probleme de sănătate mentală?

— Păi le-am zis ce-am de gând să fac cu ele.

— Dacă nu te deranjează că te întreb, *ce* anume ai făcut cu ele?

— N-ai ghicit? Am izolat fonic camera. Așa o să putem dormi liniștiți noaptea. Știu că n-arată cine știe ce deocamdată, dar dacă-i dăm cu un strat de vopsea, nici n-o să se mai observe.

— Pe Clementine ai întrebat-o dacă e de acord să îi umpli pereții cu cartoane de ouă?

— Am vrut să-i fac o surpriză.

Surpriză o să fie, în mod sigur, își spuse Eliza în gând. Apoi văzu surescitarea de pe chipul tatălui ei și se înmuie.

— Bravo, tată, bună treabă.

Dar Leo n-o auzi. Se dezlipise un carton și deja punea scara, să-l așeze la loc.

Eliza se duse în camera pe care o împărțea cu Sadie și închise ușa. Își schimbă treningul, își scoase lucrurile din rucsac și își puse în ordine notițele de la curs.

Ca în fiecare zi, se văzu nevoită să ia din nou mătura și să împingă toate lucrurile lui Sadie în jumătatea ei de cameră. Linia care despărțea încăperea în două jumătăți egale era aproape ștearsă, dar, din punctul de vedere al Elizei, era încă în vigoare. Tatăl ei o trăsese cu șase ani în urmă, când Eliza îl anunțase enervată că nu mai suportă să împartă camera cu Sadie nici măcar o singură zi.

— Suntem ca Jack Sprat și nevastă-sa. Ea nu poate să păstreze ordinea de nici un fel, iar eu nu suport dezordinea absolut deloc.

Atunci, Leo venise cu ideea liniei albe care împărțea camera fix în două. A funcționat imediat. Eliza a fost încântată. Era plăcerea ei cea mai mare, când venea acasă, să împingă toate lucrurile lui Sadie dincolo de linie. Sadie n-a putut să sufere linia de la bun început – nici acum nu putea s-o sufere –, dar nici nu încerca să fie măcar puțin mai ordonată.

În timp ce întindea cuvertura pe pat, Eliza se gândea cu bucurie la ziua în care n-o să mai împartă camera cu nimeni. Mark îi spusese că ar putea locui împreună când se mută la Melbourne, dar Eliza îi refuzase propunerea. Știa că o s-o coste mai mult așa, însă era hotărâtă să înceapă parteneriatul profesional cu Mark ca două persoane independente. Plus că-și dorea cu pasiune să aibă un locșor al ei, cât de mic, dar să fie numai al ei.

O încânta ideea de a avea o bucătărie și o baie unde să nu se mai împiedice de hainele și cizmele altora și unde să nu mai găsească cești murdare în spatele fotoliului sau al canapelei, fix după ce-a terminat de spălat vasele. Să aibă toate astea și să lucreze alături de Mark în fiecare zi – ar fi ca raiul pe pământ.

Sadie era la film. Se dusese singură – chiulise de la curs. Nu terminase de citit cartea pe care urmau s-o analizeze la cursul din seara aceea, deci n-avea nici un rost să se ducă să piardă vremea pe acolo.

Într-un bar de pe malul râului, așezată picior peste picior pe un scaun înalt de lângă șemineu, Miranda trase cu sete din țigară și suflă fumul înspre propria ei imagine reflectată în oglinda de deasupra barului.

— Încă unul, Miranda?

Barmanul, un bărbat mai în vârstă, o știa bine pe Miranda. Veneau aici, ea și prietena ei, Liz, cât de des le dădea mâna.

— Da, Richie, mersi. Două ginuri tonice.

Unul pentru ea și unul pentru Liz – în caz că aceasta avea de gând să termine odată flirtul cu tipul din colțul barului. Vorbea cu el de peste zece minute – iar tura asta ar fi trebuit să facă ea cinste. Miranda oftă și întinse mâna după poșetă. Uite așa se ducea pe apa sâmbetei planul ei de a începe să strângă bani. Slavă Domnului că Leo le anunțase pe toate că deocamdată le scutea de chirie, pentru că o ajutau atât de mult pe Clementine cu Maggie. Nu că Miranda ar fi fost de mare ajutor până acum, din punct de vedere practic. Ea se considera mai mult un sprijin moral pentru Clementine. Juliet, Sadie și Eliza se pricepeau mult mai bine la treburile practice. Iar Clementine părea să se descurce excelent. Își împărțea foarte bine timpul între studiu și îngrijirea copilului, iar când trebuia să meargă la cursuri, ori o lua pe Maggie cu ea, ori vorbea din timp cu Sadie sau cu Eliza să stea cu copilul câteva ore, cât era plecată.

Ce păcat că Leo nu le și plătea pentru că o ajutau pe Clementine. Chiar și fără să mai dea bani pe chirie, Mirandei tot îi venea greu să se întrețină așa cum îi plăcea ei să trăiască. Poate că ar trebui să-i fie recunoscătoare lui Leo pentru obsesia lui de a ține familia unită.

Barmanul îi aduse băuturile și luă banii.

— Cum îți merge, Miranda? Bine? o întrebă el în timp ce-i dădea restul.

— Da, mersi.

Era și nu era bine. În ziua aceea o sunase Tom. Fusese un telefon mincinos. I-a telefonat ca să-i spună că e negru de supărare – îl trecuseră la altă zonă de vânzări, care acoperea statul Victoria și sudul Australiei.

— Soția ta a pus piciorul în prag, nu?

Tom nu răspunse nimic.

— E-n regulă, Tom, râse Miranda.

Și chiar era în regulă. Și așa Tom era prea bătrân pentru ea. Nu gândise chiar să-i spună, dar în final și-a zis că mai bine ținea replica asta pentru altă dată. Și începuse să fie și cam posesiv, oricum – o suna în fiecare zi la farmacie, plus că o căutase chiar și acasă de vreo două ori. Nevastă-sa sigur verifica facturile detaliate. Miranda crezuse că e îndrăgostită de el, dar acum își dădea acuma că se înșelase. O să-i fie un pic dor de el, dar nu pentru mult timp. Și, oricum, ploua cu agenți de vânzări prin oraș...

— Miranda, ți-l prezint pe Kevin; este din Sydney. E-n oraș cu niște afaceri. Zice că i-ar face mare plăcere să ne ofere ceva de băut.

Era Liz, în sfârșit.

Miranda se răsuci în scaun și-i întinse tipului mâna zâmbind larg și prietenos:

— Încântată de cunoștință, Kevin. Bine ai venit la Hobart.

Clementine avea necazuri. Crezuse c-o să se descurce, că știe la ce să se aștepte. Din clipa în care îi fusese clar că e însărcinată, luase hotărârea să organizeze totul cât mai bine. Citise tot ce se putea citi. În ultimele luni de sarcină vorbise cu o puzderie de asistente de la maternitate. Se dusese la fiecare control de dinainte de naștere cu liste de întrebări pentru doctor și chiar își scrisese frumos răspunsurile. Împrumutase ideea maică-sii și începuse un caiet de amintiri, pe care îl umpluse deja cu sfaturi despre îngrijirea unui nou-născut, despre cum să te ocupi de un copil de trei luni sau la ce să te aștepți de la un bebeluș de nouă luni. Știa ce trebuie să facă dacă copilul avea colici, dacă nu dormea bine sau dacă îi ieșea ceva pe piele. Știa simptomele a peste douăsprezece boli rare la copiii mici.

Făcuse față bârfelor de la școală și din cartier. Se obișnuise cu forma pe care o lua corpul ei pe măsură ce avansa sarcina. Ajunsese umflată ca un balon, unde înainte era ca o nuia. Greoaie, unde înainte era ușoară. Toate surorile ei o mângâiau întruna pe pântecele rotunjit, ca și cum ar fi avut în permanență o pisică în poală. A vrut să le spună să înceteze, dar curând după aceea și-a dat seama că de fapt îi plăcea. Când o mângâiau ele, adică. Dacă o mângâiau alții, nu-i plăcea așa de mult. La școală devenise aproape un exponat, un obiect pe care voiau toți să pună mâna. Se gândise chiar la un moment dat să pună o taxă de cinci cenți.

Împlinise șaptesprezece ani în săptămâna de dinaintea examenului de bacalaureat. La examene a trebuit să i se aducă o masă specială la care să stea – nu încăpea în băncile obișnuite.

Nașterea a fost grea, dar, exact cum se spunea și în cărți, durerile au fost date uitării în clipa în care s-a terminat totul. Moașa i-a spus că făcuse foarte bine să aibă un copil așa de tânără, pentru că avea corpul suplu la vârsta asta, ceea ce însemna că o să intre repede înapoi în hainele de dinainte.

Și așa se și întâmplase, deși nu atât de rapid cum prezisese moașa. Îi dăduse copilului să sugă, după cum fusese sfătuită. Una peste alta, lucrurile mergeau pe făgașul normal.

În afară de un singur lucru.

Maggie.

O fi citit Clementine tot ce se putea, dar era clar că fiica ei de șapte luni nu citise nimic. Maggie făcea lucrurile după capul ei. Plângea fără nici un motiv. O noapte dormea, alta nu. O zi mânca bine-mersi, a doua zi n-o mai interesa mâncarea – prefera să se uite curioasă în jur, cu ochii ei mari și negri. Dacă o lăsa singură, urla din toți rărunchii. Dacă o punea în pătuțul ei să doarmă, urla iar. Iar câteodată urla pur și simplu, fără nici un motiv. Când nu vomita, făcea pipi sau caca. Câteodată le făcea pe toate trei deodată. Clementine își simțea propriul corp luând-o razna. Sânii începeau să-i curgă la primul urlet al lui Maggie – și uneori numai dacă se gândea în treacăt la ea. Alteori de-abia se îmbrăcase cu haine curate, că se și umplea de mici pătrățele – ca niște cărți de vizită – de lapte vomitat: întâi un umăr, apoi celălalt. E adevărat că nimic nu se putea compara cu mirosul frumos, proaspăt, de nou-născut pe care îl avea Maggie imediat după ce o spăla și o adormea în brațele ei, dar, în majoritatea timpului, Clementine simțea în nări o combinație de detergent, lapte vomitat și fecale de bebeluș.

În primele luni, Maggie a avut cinci mame. Juliet, Miranda, Hilda și Sadie se dădeau peste cap s-o ajute, se împingeau una pe alta dacă trebuia să țină cineva copilul, să-l îmbrace sau să-i facă baie. O dată Juliet și Eliza aproape că s-au luat la bătaie pentru că amândouă voiau să-i schimbe scutecul. Iar altă dată Clementine a surprins-o pe Sadie cum a trezit-o pe Maggie, după ce tocmai se chinuise o oră s-o adoarmă.

— Mi-era dor de ea, îi spusese Sadie pe post de explicație.

Într-o zi Miranda s-a oferit să stea cu Maggie vreo două ore, ca să poată și Clementine să doarmă liniștită un pic.

— Ne jucăm puțin și după asta o culc, mă jur, promise Miranda.

Două ore mai târziu, când ieșise din dormitor, Clementine își găsise copilul treaz, în poala Mirandei, cu părul – sau, mă rog, puful de nou-născut – prins în zeci de codițe.

— E copil, nu păpușă, protestase Clementine.

— A, da? Mi s-a părut mie că-i mișcă ochii!

Dar, ușor-ușor, surorile ei se detașaseră. Și n-avea cum să le reproșeze ceva. Nici ele nu-i reproșaseră nimic în timpul balamucului din primele luni, când nimeni nu putea să doarmă din cauză că Maggie plângea întruna. Asta era înainte ca Leo să aibă ideea genială de a tapeta camera cu cartoane de ouă. Și nu că ele n-ar fi avut dreptul să se plângă – în definitiv fiecare avea viața ei.

Leo era în continuare complet topit; lui Clementine îi era foarte clar că e înnebunit după Maggie – dar atenția lui varia în funcție de ce se mai întâmpla în Șopronia. Mai nou, se ducea acolo direct după cină – începuse un nou proiect. Înainte se putea bizui pe el să o ajute cu baia de seară a copilului. Acum trebuia să facă treaba asta singură.

Nu spusese nimic nimănui, evident. Încerca să nu deranjeze pe nimeni și să o integreze pe Maggie în familie într-un mod cât mai lin cu putință.

Singura consolare pe care o avea era că Maggie părea destul de fericită. Ochișorii-i străluceau veseli, se îngrășase, iar când în sfârșit binevoia să doarmă, avea un somn profund și senin. Clementine era cea care nu dormea bine de săptămâni întregi. Nu-și despletea zile întregi coada, nici măcar n-avea suficientă energie ca să se spele pe cap regulat.

Era năucită de intensitatea cu care trebuia să aibă în permanență grijă de Maggie. Și cât de puțin timp îi rămânea pentru ea însăși – aproape deloc! Înainte să se nască Maggie, putea să iasă la plimbare oricând voia. Putea să se întâlnească în oraș cu prietenii sau să se ducă la bibliotecă oricând avea chef. Avea timp să învețe sau să doarmă. Acum, nu mai putea să facă nimic fără să își planifice atent lucrurile dinainte. Și chiar când planifica fiecare mișcare în detaliu, totul se dădea peste cap dacă Maggie vomita puțin lapte, dacă trebuia să-i schimbe scutecul sau dacă se punea pe urlat.

David luase avionul de la Melbourne și venise să le vadă de două ori – o dată chiar la spital, imediat după ce se născuse Maggie. O luase pe Maggie în brațe și se uita la ea ca la un melc. Clementine fusese din nou copleșită când observase cât de copilăros era David și cum încerca să-și mascheze disconfortul. Nu era deloc pregătit pentru situația asta. Când ajunsese acasă, atenția care i se acorda, cadourile, bucuria de a-și găsi dormitorul proaspăt renovat o absorbiseră și lui Clementine nu i se mai păruse așa o mare chestie că era singurul părinte al lui Maggie.

Doar în toiul nopții, după ce reușea s-o adoarmă pe Maggie, dădea frâu liber lacrimilor și-și permitea să fie supărată. Tot ce-i spusese Leo îi răsuna atunci în minte. Toată existența ei intrase într-un punct mort, era sufocată de scutece și biberoane. Nu recunoștea asta față de ceilalți, dimpotrivă, le spunea că se descurcă bine-mersi, evident.

Tot asta își spunea și acum, în dormitorul ei, în timp ce încerca s-o adoarmă pe Maggie. O așeză în pătuț, dar Maggie începu să urle de parcă ar fi aruncat-o într-o cadă cu apă fierbinte. Clementine începu să umble înainte și înapoi prin camera izolată fonic – celula, cum ajunsese să-i spună –, dar Maggie tot nu se oprea din plâns. Cu câteva minute în urmă, când îi dăduse să mănânce, păruse somnoroasă. Acum, nici pomeneală – avea ochii mai vioi ca oricând. Clementine o imploră cu o voce lină să se culce, de dragul amândurora. O mângâie pe fețișoară, pe năsuc, pe sprâncene – primi aceeași privire neînduplecată. Apoi pleoapele lui Maggie fluturară gingaș, iar lui Clementine îi reveni speranța. Dar, câteva clipe mai târziu, Domnișoara-Ochi-Strălucitori reveni în forță.

Clementine se duse cu ea în camera de zi, unde era aprins focul. Era spre sfârșitul primăverii, însă nopțile erau încă răcoroase. Încercă să facă atmosfera cât mai molcomă – stinse lustra, aprinse

[illegible], și-o așeză pe Maggie pe umăr. Îi plăcea să-i simtă capul [illegible] umăr, adâncit în curba gâtului ei, simțindu-i respirația torcând, [illegible]ând-o. În primele nopți îi asculta respirația aproape cu teamă, [illegible]ându-se să nu se oprească. Citise despre bebeluși care mor pe [illegible]neașteptate, despre stop respirator, pojar și vărsat de vânt. Citise [illegible] de mult despre bolile care îi puteau lovi pe bebeluși, că avea [illegible] suflet la fel de multă anxietate câtă iubire.

Că doar își iubea fiica, nu? Oare așa se numea sentimentul [illegible] pe care-l nutrea pentru copilul ei? Nu era deloc sigură. Și pe [illegible]avid crezuse că-l iubește, în definitiv. Iar acum aproape că nu [illegible] mai gândea la el.

Pentru Maggie avea niște sentimente atât de puternice, încât [illegible]ebuia să fie în preajma ei tot timpul. Tânjea după senzația [illegible] corpului cald al fetiței lipit de al ei. Era capabilă să stea ore în șir pierdută în albul aproape albăstrui din jurul irisului negru al [illegible]chilor ei. Petrecea minute bune mângâindu-i obrăjorii, numărându-i [illegible]gheile țepoase, desenându-i cu vârful degetelor sprâncenele [illegible]aproape invizibile sau atingându-i unghiuțele – atât de mici! – de [illegible] mâini și picioare. Îi simțea tot timpul în nări mirosul – detergent?... [illegible]udră de talc?... Nu, nu era doar asta. Avea un miros special, pe [illegible]care numai Clementine îl putea simți. La fel cum forma capului [illegible]fetiței se potrivea perfect doar în curba dintre bărbia și umărul lui [illegible]Clementine. Toate astea erau minunate, dar nu se așteptase ca, pe [illegible]lângă iubirea maternă, mintea ei să fie apăsată tot timpul și de [illegible]gândul volumului uriaș de muncă fizică.

Dar nu putea să se plângă. Nu voia să se plângă. Nu avea chef [illegible]să audă de la nimeni „Ți-am zis eu" sau „Nu ți-am zis că așa o să [illegible]se întâmple?". O să o scoată la capăt, chiar dacă ar fi să moară.

După nopți de nesomn în care încerca, uneori în zadar, s-o [illegible]adoarmă pe Maggie, Clementine își dăduse seama, la un moment [illegible]dat că și ea avea nevoie de mama ei. Ar fi vrut să se poată duce [illegible]la mama ei și s-o întrebe „Cum să fac asta? Ce înseamnă dacă Maggie plânge? De ce i-a ieșit spuzeala asta? E bine, cum o fac [illegible]să regurgiteze? E bine să se culce așa, pe o parte? E normal să [illegible]am durerile astea în sâni?".

Încercă să și-o închipuie pe mama ei acum, stând în partea [illegible]cealaltă a camerei de zi, dar nu reuși. Ce ar face dacă ar fi aici? Ar tricota? Ar coase? Nu-și aducea amintea de mama ei în nici una din aceste două ipostaze. Poate că s-ar uita la televizor cu [illegible]sonorul dat foarte încet, ca să n-o deranjeze pe Maggie? Ar citi, poate? Sau ar dezlega cuvinte încrucișate?

Clementine încercă să-şi readucă în memorie chipul mamei ei. Dacă s-ar fi întors spre peretele din spatele ei, n-ar mai fi fost nevoie de nici un efort. Era plin de fotografii înrămate: sărbători, aniversări, început de an şcolar – iar mama lor apărea în mai mult de jumătate dintre ele. Dar Clementine nu avea nevoie de nişte poze, o voia în carne şi oase, acum şi aici, vie.

Din hol se auzi o bubuitură. Clementine înjură în surdină, sperând că zgomotul n-o trezise pe Maggie. Pfiu, scăpase. Sadie sărea întotdeauna peste ultimele trepte de lemn ale scării care ducea în pod, indiferent de câte ori îi atrăsese Leo atenţia să nu mai facă aşa. Se dusese în pod să caute podoabele de Crăciun, deşi mai erau câteva săptămâni bune până atunci. La câteva secunde după bubuit, apăru în camera de zi cărând o cutie prăfuită.

— Ador ideea de a sărbători de două ori pe an Crăciunul, tu nu? Mi-ar plăcea să mănânc curcan la cuptor în fiecare săptămână, dacă s-ar putea.

Clementine îşi duse degetul la buze, arătând înspre Maggie. Sadie se scuză schimonosindu-se şi se aşeză pe jos în faţa focului. Începu să scoată decoraţiunile din cutie cu zgomot.

— Sadie! şuieră Clementine.

— Pardon! şopti Sadie.

Clementine o privi pe Sadie cum sortează cu atenţie lucrurile de pus în pom: stelele într-o grămăjoară, beteala într-alta. Sora ei părea mai liniştită ca de obicei în timp ce desfăşura această activitate. Clementine decise că era un moment potrivit pentru ce avea s-o întrebe.

— Sadie, cum era mama?

— Poftim?

— Cum era mama?

— Uită-te în spatele tău.

— Nu cum arăta. Cum era. Ce fel de personalitate avea.

— Era... mama, ce să-ţi spun.

Sadie nu părea foarte în apele ei vorbind despre asta.

— Ce-ţi veni?

— Nimic. Doar că simt nevoia să vorbesc despre ea. Povesteşte-mi despre mama, Sadie. Zi-mi ce-ţi plăcea să faci când eraţi împreună.

Sadie puse jos beteala pe care se chinuia s-o descurce şi se gândi câteva clipe.

— Îmi plăcea să stau în dormitorul lor și s-o privesc în timp ce se pregătea să iasă în oraș. Miranda venea și ea mereu să se uite. Mama scotocea prin șifonier și-o întreba mereu: „Pe care, Miranda – asta sau asta?". Eu eram atentă mai ales la machiaj. Întotdeauna se machia mai puternic și se dădea cu ruj când ieșea. E clar că de-atunci I se trage Mirandei.

— Eu de ce nu-mi aduc aminte toate astea?

— Pentru că erai prea mică, așa cred.

— Dar tu ești doar cu doi ani mai mare decât mine.

— Nu știu ce să zic, Clementine, zise Sadie dând din umeri. Poate că tocmai în acei doi ani mi s-a dezvoltat memoria.

După ce zise asta se ridică, luă cutia și ieși.

Câteva minute mai târziu intră Juliet, care se prefăcu inițial că e în căutare de ceva reviste, apoi că aranjează pernele de pe canapea, după care se uită prin bibliotecă „după o carte". În final veni și se așeză pe canapea, lângă Clementine.

— Te simți bine? șopti.

Clementine dădu din cap în semn că da.

— Sadie a zis c-ai întrebat de mama.

— Ce, n-am voie?

Clementine nu avea niciodată astfel de reacții.

— Bineînțeles că ai voie. Dar ce te-a pocnit așa, deodată?

— Pur și simplu simt nevoia să știu niște lucruri despre ea.

— Are vreo legătură cu Maggie?

— E legat și de mine, și de Maggie. N-am nici un fel de amintiri despre mama, Juliet. Și nu mi se pare normal să fiu mamă și să n-o pot întreb pe propria mea mamă ce ar trebui să fac. Nu e drept.

— Păi nu e.

— Și nu pot să sufăr faptul că sunt singura care nu și-o aduce bine aminte. Voi toate aveți niște amintiri adevărate. Eu n-am decât fotografiile.

— N-o mai ții minte deloc?

— Țin minte că era aici. Că aveam la cine să mă duc dacă aveam o întrebare, că aveam cu cine să mă duc la școală. Nu-mi amintesc decât lucruri vagi, nimic clar... Uneori mi se pare că zăresc chipul mamei printre frânturi de amintiri. Mi-aduc aminte cum mă ducea la școală sau îmi făcea pachețelul – și pe urmă văd că e chipul tău, de fapt...

— Îmi pare rău, Clemmie.

Priviră focul în tăcere câteva clipe. Din când în când se mai auzea câte un lemn trosnind. Clementine o aşeză pe Maggie mai bine pe umăr şi o înfăşură cu grijă în păturică.

— Era o femeie ocupată, zise Juliet. Tot timpul făcea sau se pregătea să facă ceva. Stabilea toaleta fiecăreia pentru câte o ocazie importantă. Punea la punct programe elaborate când era ziua de naştere a uneia dintre noi. Îi plăcea să organizeze bine lucrurile, de la mersul la piaţă până la excursii în afara oraşului. Avea foarte multă energie.

Juliet se opri o clipă şi zâmbi.

— Aşa mi-o aduc aminte, zbârnâind ca o albină.

— Şi lucruri rele? Că astea toate sunt de bine. Trebuie să fi avut şi părţi rele.

Juliet se gândi puţin.

— Uneori era aşa... mai distrată. Din cauză că eram noi multe, presupun. Foarte rar se întâmpla s-o ai numai pentru tine, chiar şi numai pentru un minut. Câteodată avea toane, se enerva din senin – mai ales pe Sadie. Şi pe Miranda, dar mai rar.

Clementine zâmbi şi o mângâie uşor pe Maggie pe cap, ciufulindu-i puful negru.

— Şi pe tine?

— Pe mine nu, niciodată. Uite un lucru pozitiv. A murit înainte s-apucăm să ne certăm prea tare.

— Juliet, zise Clementine după o scurtă ezitare, ştii că tata ţine şi acum toate lucrurile mamei în şifonier? După atâţia ani?

— Credeam că e un secret pe care-l ştiu numai eu, răspunse Juliet cu un zâmbet în colţul gurii.

— Dar nu ţi se pare bizar că le mai ţine, după câţi ani au trecut? N-ar fi trebuit să le dea de pomană sau ceva? Sau să ni le dea nouă?

— Poate, nu ştiu. Ce ştiu eu ce e normal? Poate că lui îi face bine să le ţină.

— Dar şi mie mi-ar plăcea să am un lucru care i-a aparţinut mamei. Şi să pot să-i dau ceva şi lui Maggie.

— Ei, şi mie mi-ar conveni să fie aşa, dar mai ţii minte ce s-a întâmplat când... A, stai puţin că n-ai cum să ţii minte, erai prea mică.

— Zi-mi.

— Cam la un an jumate după ce a murit mama, Miranda a terminat şcoala şi trebuia să aibă loc balul care se ţine în asemenea

mamii. Şi ea avea nevoie de o eşarfă aurie sau ceva de genul ăsta. I-a zis tatei că ţine minte că avea mama una. După cinci minute, tata a venit în sufragerie cu eşarfa respectivă şi i-a dat-o Mirandei, care-a căzut pe spate. Atâta l-a pupat şi l-a strâns în braţe, de parcă i-ar fi făcut cadou un colier de la Tiffany, nu eşarfa mamei.

— Nu-i cinstit! Cum adică ei i-a dat ceva şi nouă nu?!

— Stai să vezi. A doua zi, când Miranda a descins în camera de zi cu eşarfa la gât, tata s-a făcut verde-albastru. I-a zis Mirandei că îi pare foarte rău, dar de fapt nu poate să i-o dea. Era eşarfa mamei noastre şi n-ar fi trebuit s-o dea altcuiva. Miranda i-a dat-o înapoi şi de atunci nu ne-a mai oferit nici uneia dintre noi nimic din lucrurile mamei. Şi cu asta, basta.

— Dar albumele de amintiri ni le-a dat. Şi cărţile de bucate – am văzut că le foloseşti tot timpul.

— E altceva – la ele am contribuit şi noi, am ajutat-o să le facă.

— Şi toate celelalte tradiţii pe care le-a iniţiat ea, cum este cu Crăciunul din iulie? A fost ideea ei, nu?

— Ideea cu Crăciunul i-a venit exact cu o zi înainte să moară, zise Juliet după o scurtă pauză.

— Nu pot să cred că mie nu mi-a zis nimeni nimic despre asta. Clementine se întoarse cu faţa spre Juliet. Şi toate celelalte lucruri pe care le facem în memoria ei? Scaunul sărbătoritului? Vânătoarea de comori la Paşti? Pe astea le-a făcut cu noi înainte să moară?

— Pe astea, da. Ai văzut şi tu pozele din albumele de amintiri.

Lui Juliet îi trecu, fulgerător, prin cap o amintire cu mama ei – erau încă la Londra sau emigraseră deja? – care le anunţase brusc că îi trebuie o pagină mov pentru albumul de amintiri la care lucra. Le dăduse fiecăreia câte o foarfecă şi câte un teanc de reviste, potrivise cronometrul de bucătărie la zece minute şi dăduse startul cu un „la treabă!". La sfârşitul celor zece minute, bucătăria era plină de bucăţele de hârtie lucioasă. Câştigase Miranda, pentru că la ea se nimerise o revistă de bucătărie în care găsise duium de vinete, struguri şi prune. Pe Juliet o năpădi un val de tristeţe când îşi dădu seama că sora lor mai mică n-avea astfel de amintiri despre mama lor. Toată nebunia care se isca atunci când venea cu câte o idee nouă, toate jocurile şi distracţia de care avuseseră parte. Asta era însă partea luminoasă, fericită a lucrurilor. Mai era şi o parte întunecată – toanele şi schimbările bruşte de dispoziţie, zilele în care Tessa nu voia să se joace cu

ele, când gătea Leo, iar ușa de la dormitorul părinților rămânea închisă cea mai mare parte a zilei.

— Mami e obosită, asta e tot. Trebuie să doarmă și gata, le explica Leo, protejând-o, cum făcea întotdeauna.

O adora până la venerație – ca și acum, de altfel.

— Ar trebui să țin minte mai multe lucruri despre ea, zise Clementine. Am citit o carte care zicea că atunci când devii mamă, urmezi modelul mamei tale. Dacă nu țin minte nimic, înseamnă că n-am fost crescută cum trebuie, nu? Și atunci, înseamnă că n-am cum să fiu o mamă bună, pentru că n-am de unde să știu cum ar fi mai bine s-o îngrijesc pe Maggie, nu?

— Ba o-ngrijești foarte bine, toată lumea te laudă.

— Toată lumea greșește, răspunse Clementine fără să-și mai coboare vocea. Nu sunt o mamă bună. Maggie are nevoie de cineva mai priceput ca mine.

— Of, Clemmie, ce bazaconii spui! Nu ești deloc o mamă rea, dimpotrivă, ești admirabilă. Nu mai fii atât de dură cu tine însăți, ești de-abia la început. Ai răbdare, n-ai cum să știi totul dintr-odată, o să înveți.

— Ce să-nvăț? Aici nu e vorba de știință! Aici vorbim de...

Se opri o secundă, căutându-și cuvintele.

— Teoria haosului, algebră și trigonometrie, latină și toate probele de atletism din lume și tortură psihologică – toate la un loc!

— Hm... toate, zici? Ei, lasă că te prinzi tu în doi timpi și trei mișcări, întotdeauna ai fost cea mai isteață dintre noi.

— Nu sunt deloc sigură c-o să mă prind și de data asta, Juliet. Am început să simt că pierd controlul asupra lucrurilor și asta e o situație cu care nu sunt deloc obișnuită.

— Așa ești tu când pierzi controlul? se aplecă Juliet râzând și sărutându-le pe amândouă pe creștet. Tu te descurci admirabil. *Noi* trebuie să ne mobilizăm mai bine. Vrei o ciocolată caldă, ceva? O să te ajute să dormi.

— Hai, mai stai puțin, Juliet, te rog! Și zi-mi, când mergeam cu mama în excursii, unde ne ducea?

— Ei, în tot felul de locuri faine. Odată, ne-a dus cu mașina până în vârful muntelui Wellington. Ne-a zis să ne închipuim că suntem Edmund Hillary și șerpașii, pe muntele Everest. Ne-am intrat numaidecât în roluri. Țin minte că noi ne-am întors la mașină după vreo oră – mamei i se făcuse frig și venise înăuntru, unde asculta radioul, iar Sadie se agita și turuia întruna despre cum muriseră ceilalți membri ai expediției pe munte, și cât fusese de emoționată

când înfipsese steagul în vârful muntelui. N-am să uit până mor fața lui Sadie când mama l-a răspuns: „Îmi pare rău, drăguță, dar n-am nici o idee despre ce vorbești". Fusese ideea ei să ne jucăm de-a Everestul și apoi uitase complet. Săraca Sadie a fost distrusă.

— Mai spune-mi.

— Mi-aduc aminte că a venit o dată la noi la masă primul șef al tatei, continuă Juliet zâmbind. Un tip care folosea niște expresii foarte colorate, cum fac australienii. Zicea chestii de genul „și-am plcat lat, ca o șopârlă lipită de-un pietroi" sau „o sticlă numai bună de supt". Mama se chinuia rău de tot să nu râdă, îmi dădeam seama. La un moment dat n-a mai rezistat și-a început să iasă cam din zece în zece minute, scuzându-se că are nevoie la baie. Dar eu știam că de fapt se ducea la ea în dormitor, să-și noteze ce zicea tipul. Îi plăcea să adune expresii colorate. Într-un final tata i-a zis: „Tessa, mai bine-ți aduci jurnalul aici, în sufragerie, altfel o să creadă bietul om că ai cistită".

— A zis tata așa ceva?

— Mama a rămas mască.

— Nu știam că mama ținea un jurnal. Crezi că tata le mai are încă? Tu l-ai citit?

— Nu, cum naiba să-l citesc? Nu e normal să citești jurnalul altcuiva.

— Dar asta nu e o situație normală, zise Clementine ridicându-se în capul oaselor. Juliet, tu chiar nu-ți dai seama? Dacă mama a ținut toată viața un jurnal, înseamnă că a scris și despre ce-a însemnat pentru ea să ne aibă, despre cum e să fii mamă. Trebuie neapărat să-l citesc! Când l-ai văzut ultima oară?

— La spital. După... Juliet șovăi. După ce-a murit, a trebuit să mă duc să-i adun lucrurile. Am dat și de un jurnal printre cărțile ei.

— Nu s-a dus tata să-i ia lucrurile?

— Nu, n-a putut.

Juliet nu i-a mai zis lui Clementine că Leo n-a ieșit din dormitor două zile după moartea Tessei. La cincisprezece ani, Juliet trebuise să rezolve formalitățile la spital și să stabilească cu preotul toate cele necesare pentru înmormântare.

— Și ce-ai făcut cu jurnalul?

— Tata mi-a zis să-l las în dormitor, în șifonier. Când m-am dus să-l pun acolo, am dat peste teancuri întregi de caietele mici, cu coperți albastre, alte jurnale adunate de ani de zile.

— Trebuie neapărat să le citesc!

— N-ai cum.

— De ce?

— Pentru că n-o să te lase tata. Şi ştiu asta din proprie experienţă – i le-am cerut şi eu acum câţiva ani.

Se întâmplase în ziua în care împlinise douăzeci şi unu de ani. Leo se schimbase la faţă instantaneu când auzise ce-i cere Juliet.

— Nu, Juliet.

Nici măcar nu stătuse la discuţii. Ieşise din cameră, şi de atunci nimeni nu mai adusese vorba de jurnalele Tessei.

— Dar e vorba de mama noastră!

— A fost şi soţia lui.

— Am neapărată nevoie să citesc acele jurnale, Juliet.

— Nu cred c-ar fi prea greu să te strecori în dormitor şi să şuteşti unul, îl ţin eu de vorbă pe tata.

Clementine se şi ridică în picioare, cu Maggie moţăindu-i în continuare pe umăr.

— Am glumit, am glumit. Nu mi se pare normal să le citeşti. După ce i le-am cerut tatei, mi-am dat seama că şi dacă mi le-ar fi dat, tot n-aş fi putut să mă uit pe ele.

— De ce?

— Pentru că-s jurnale. Sunt secrete.

— Şi dacă ăsta este singurul mod de a afla cum a fost cineva cu adevărat?

— Clementine, ştiu ce vrei să spui – dar dacă mama ar fi vrut să le citim, i-ar fi spus tatei la un moment dat, ar fi lăsat un bilet...

— Dar mama nu ştia că e pe punctul de a muri, nu?

Maggie se agită un pic sub păturica de culoarea untului, apoi se linişti iar. Clementine o mângâie uşor pe spate câteva secunde înainte să reia discuţia.

— Eu o să-l întreb pe tata. Şi o să-i zic de toate lucrurile ei, nu numai de jurnale.

— Eşti mai curajoasă ca mine.

— Poţi s-o ţii pe Maggie puţin?

— Vrei să-l întrebi chiar acum?!

— Păi, e urgent!

— Poate că ai dreptate, poate chiar a sosit momentul. Dar cred că ar trebui să fim toate cinci când îi ceri tatei lucrurile mamei.

— Trebuie să ni le dea, Juliet. A fost mama noastră şi soţia lui în egală măsură. Trebuie să înţeleagă.

Juliet spera din tot sufletul că aşa o să se întâmple.

Capitolul 5

Mama lor se internase pentru o operație banală. „Probleme femeiești", a fost explicația pe care au primit-o fetele.

Juliet avea cincisprezece ani și fusese încântată să preia treburile gospodărești pentru o săptămână – cam atât ar fi trebuit să stea mama lor internată. Cum ziceau toți vecinii, o să-i prindă tare bine Tessei să stea un pic la spital, așa o să se mai odihnească și ea, sărăcuța – sigur era frântă cu toate fetițele alea tropăind prin casă toată ziua.

Tessa fusese dusă într-un salon mic, unde erau doar alte trei femei. Fetele o vizitau pe rând, ca să nu aglomereze prea mult salonul. Mai ales Miranda, care avea treisprezece ani, se săturase să tot audă comentariile celor din jur când se ducea toată familia în vizită.

De exemplu portarul, un tip jovial, zicea mereu: „Iar a venit familia Von Trapp", când apăreau toate, umplând holul.

Mama lor ar fi trebuit să vină acasă pe cincisprezece aprilie. Toată lumea de-abia o aștepta, mai ales Juliet. După o săptămână de ținut casa fără Tessa, și-a dat seama că de fapt nu era deloc atât de distractiv cum crezuse. Nici vizitele zilnice la spital, mai apoi după cina luată în fugă imediat după școală, nu mai aveau același farmec ca în primele zile. Personalul spitalului le pusese în vedere să încerce să nu vină mai mult de două odată. Știau toate că era din cauza Mirandei, dar n-o pârâseră lui Leo. Asistenta care se ocupa de salonul mamei lor o prinsese pe Miranda în debaraua cu materiale; desfăcuse mai multe cutii cu bandaje și o transformase pe micuța Clementine într-o mumie egipteană.

Ne-am gândit s-o înveselim pe mama, îi zisese senină Miranda asistentei, când fusese prinsă asupra faptului.

Clementine – sau ce se mai vedea din ea – stătea încremenită lângă sora ei mai mare; numai ochişorii negri i se vedeau holbându-se printre bandajele albe în care îi era înfăşurat capul.

— Râsul e cel mai bun medicament, nu? încercase Miranda să o înduplece pe soră.

Era treisprezece aprilie. Mai erau două zile până când mama lor trebuia să vină acasă. Lângă avizierul din bucătărie Leo pusese un calendar şi tăia cu câte o liniuţă fiecare zi care trecea. În fiecare seară după cină bea un ceai, apoi se ridica şi-şi lua pardesiul. La fel făcu şi în seara aceea.

— Să mergem, e ora de vizită, Juliet şi Clementine, azi e rândul vostru.

Cum intraseră în salon, Tessa exclamase:

— Încă puţin şi o să fiu în sfârşit liberă, aleluia!

Chiar dacă era la spital, era machiată şi îşi pusese părul pe bigudiuri, se dăduse cu negru la ochi şi cu ruj roşu aprins pe buze.

— Probabil că şi vouă vi s-a acrit să tot veniţi la mine, cum mi s-a acrit şi mie să stau aici.

Rămăsese singură în salon. De când era internată, prin celelalte paturi se perindaseră tot felul de femei. Au găsit-o lucrând la unul din albumele ei de amintiri.

— Parcă ai fi o coţofană, mamă, îi zisese Juliet uitându-se la tăieturile din ziare, la pozele, la lipiciul şi foarfecele împrăştiate prin pat.

— Îmi place să am multe lucruri strălucitoare în jurul meu. De-aia v-am făcut pe voi cinci. Hei, mi-a venit o idee, le zise ea în timp ce se aşezau pe scaunele incomode din jurul patului. Ce-ar fi să sărbătorim Crăciunul în iulie? Pe lângă cel din decembrie.

— Două Crăciunuri? zisese Clementine. Cu două rânduri de cadouri şi doi brazi şi tot tacâmul?

— Exact. Putem să sărbătorim Crăciunul o dată cu toată lumea, în decembrie, şi pe urmă putem să mai avem un Crăciun când se face la noi iarna, un Crăciun special, cum ar fi dacă am mai fi locuit încă în Anglia.

Tessa le-a arătat un articol dintr-o revistă englezească, *Woman's Own*, despre festivităţi de Crăciun organizate în iulie de nişte expatriaţi. Era abonată la revista respectivă, dar o primea cu trei luni întârziere, pentru că întotdeauna ajungea în Australia în anotimpul următor.

— Hai să începem de anul ăsta. Ce zici, Leo? Poţi să ne faci rost de un brad? Sigur că poţi. Tu ai putea să ne faci rost de mii de brazi. Clementine, vrei să te ocupi tu de globuleţe? Iar tu, Juliet, vrei să m-ajuţi cu budinca?

Leo îi răspunse că este o idee minunată. Aşa zicea la orice propunere de-a Tessei.

Îşi luaseră la revedere o oră mai târziu, fără să se fi întâmplat nimic deosebit. Când au ajuns acasă, au mâncat biscuiţi cu ciocolată caldă, ca de obicei. Tot ca de obicei, Juliet i-a pregătit hainele lui Clementine pentru şcoală, iar Leo s-a dus în atelierul lui să lucreze la o invenţie care nu-i dădea pace.

La trei şi un sfert dimineaţa, a sunat telefonul. Juliet s-a ridicat în capul oaselor şi l-a auzit pe Leo răspunzând.

— Nu, l-a auzit zicând, prea tare. Pe urmă din nou: Nuuu!

Şi din nou:

— Nuuu!

Juliet s-a sculat şi s-a dus pe hol să vadă ce se întâmplă. Leo asculta vocea de la celălalt capăt al firului şi dădea întruna din cap, repetând din când în când „nu". Juliet a crezut iniţial că s-a întâmplat ceva cu unchiul lor din Anglia, Bill.

În lumina difuză de pe hol, Juliet vedea cum îi tremură mâinile lui Leo când a pus receptorul în furcă. Tot corpul îi tremura, de fapt. Când se întoarse spre ea, expresia de pe faţa lui îi îngheţă sângele în vine.

— Tată?

— S-a întâmplat ceva cu Tessa.

Nu „maică-ta", cum zicea de obicei.

— De ce-a sunat? Ce s-a întâmplat?

— A murit.

— Nu.

— A găsit-o o asistentă. Au...

— Tată, nu.

Era un coşmar, visa. Doar o văzuse pe mama lor chiar în seara aceea. Râsese cu ea, vorbiseră să sărbătorească Crăciunul în iulie. Cum să moară?

Se auzi cineva în spatele ei. Se întoarse şi-o văzu venind pe Miranda, căscând larg.

— Ce s-a întâmplat?

— Trezeşte-le pe celelalte, Miranda.

S-au dus toate la spital, era exclus să rămână vreuna acasă. Clementine a mers în pijama, în braţele lui Juliet. Când au ajuns la spital, l-au găsit pe doctor aşteptându-le. Da, Tessa îşi revenise bine după histerectomie. Ce i-a luat pe toţi total prin surprindere a fost cheagul de sânge localizat undeva în sistemul circulator – pe care nu i-l diagnosticase nimeni până atunci şi care i-a produs un stop cardiac. Doctorul le-a prezentat condoleanţe fără prea mari efuziuni, apoi a mai stat de vorbă cu ele câteva minute. De pe buzele lui prea pline curgea un şuvoi de vorbe: n-avusese nimeni cum să-şi dea seama că s-ar putea întâmpla una ca asta, au făcut tot ce-au putut etc. Vorbe goale, n-aduceau nimănui nici o alinare. Plus că Juliet l-a văzut cum se uita pe furiş la ceas în timp ce vorbea cu ele – nu voia decât să i se termine odată tura.

Vorba s-a împrăştiat prin cartier încă înainte de ivirea zorilor. Lumea şuşotea: e scandalos, ar trebui dat în judecată doctorul, spitalul chiar – cum adică, a stat internată la ei mai bine de o săptămână şi n-au fost în stare să depisteze un cheag? Păi ce fel de spital e ăsta? Leo le răspundea oamenilor cu un semn din cap că nu, nu fuseseră în stare. Preotul parohiei trecea pe la ei în fiecare zi, repetând tot timpul:

— Sigur că a fost o greşeală tragică, dar tribunalele n-au cum s-o aducă înapoi.

În următoarele câteva zile, prin casa lor s-a perindat un puhoi de lume. Apoi a venit ziua înmormântării – în mod bizar o zi întunecată şi rece, deşi ultimele zile fuseseră însorite. Pe munte se zăreau crâmpeie de zăpadă. Sufla un vânt de gheaţă. Alături de tatăl ei, Juliet o ţinea strâns la piept pe Clementine, care plângea în hohote. La fel şi Sadie, Eliza şi Miranda. Stăteau toate cinci înghesuite una în alta, uitându-se cum coşciugul mamei lor cobora în pământul rece şi umed al cimitirului Cornelian Bay.

De câte ori se gândeşte la zilele acelea, lui Juliet îi apare totul ca prin ceaţă, ca printr-o fereastră cu geam mat: confuz, neclar, imposibil de definit. Ţinea minte că plângea ore în şir în fiecare zi. Toate plângeau. Din jale dădeau uşor în mânie, şi atunci lacrimile curgeau şi mai năvalnic. Se îmbrăţişau şi plângeau împreună, încercând să-şi aducă alinare una alteia. Din când în când una din ele nu mai suporta durerea şi ieşea în oraş cu vreo prietenă. Invariabil, venea fuga înapoi – nu se mai simţeau în siguranţă în afara casei, nu mai puteau să stea departe una de alta prea multă vreme.

Tatăl lor se schimbase total. Cel mai tare îşi dădea seama de asta Juliet. Fiindcă era cea mai mare, adulţii se fereau mai puţin de ea când veneau în vizită şi mai şuşoteau între ei. Dacă intra vreuna din celelalte fete, se opreau din vorbit – ceea ce într-un fel era un compliment adus maturităţii ei. Auzea mereu aceleaşi vorbe: „Săracu' Leo şi bietele fete..."

Leo nu făcea nici un fel de efort să-şi ascundă durerea. Juliet îl auzea jelind, îi asculta fiecare hohot de plâns smuls din străfundul inimii. Nimeni nu avea cum să-i aline suferinţa. Uneori îşi amintea că şi ele sufereau, dar nu îl ţinea niciodată mai mult de câteva minute. Bărbatul care o iubise pe Tessa era mai tare, mai disperat decât omul care era tatăl lor. Deşi nu-i plăcea să recunoască, Juliet era şocată de intensitatea cu care suferea tatăl ei – abandonul voluptuos şi disperarea cu care Leo se lăsa devorat de durere aproape că o indignau: la ele chiar nu se gândea deloc, nu ştia că aveau nevoie de el?

Treptat, Juliet preluă toate treburile casei şi toată responsabilitatea familiei. La momentul respectiv, Leo nu iniţiase obiceiul cu pomelnicul de pe avizierul de lângă frigider – ea făcea toată treaba. În primele săptămâni n-a fost nevoie să gătească. În fiecare zi vecinii le aduceau la uşă supă, tocană, plăcinte, cornuri, prăjituri şi biscuiţi. Era imposibil ca Leo să iasă pe stradă fără să-l anunţeze vreun vecin care voia neapărat să-i spună cât de rău îi pare pentru pierderea suferită de familia lor. În fiecare sâmbătă din prima lună, la uşa lor s-a prezentat prompt un grup de femei înarmate cu cârpe de şters praful şi cu mopuri. Prima oară când au venit, n-au luat în seamă nici expresiile perplexe ale fetelor, nici protestele lui Leo – în doi timpi şi trei mişcări, toată familia a-a trezit că iese la plimbare, fără să înţeleagă cum. Când s-au întors, după vreo oră şi ceva, au găsit casa lună, frigiderul plin, paturile făcute cu aşternuturi curate şi frânghia din fundul grădinii plină de rufe fluturând viguros în bătaia vântului.

Juliet a fost cea care a pus punct acestui ritual săptămânal, explicându-le că era vremea să aibă din nou grijă de ei înşişi, fără ajutor din afară. Miranda se supărase foc.

— Nu puteai şi tu să le zici după ce mai făceau o dată curăţenie de sus până jos? De ce-a trebuit să le zici înainte, dacă tot au venit puse pe treabă?

Juliet n-o băgă în seamă. Se străduia s-o ignore pe Miranda cât putea de mult. Nu înţelegea cum putea să fie tot aşa înfiptă şi

țepoasă ca înainte. Juliet se simțea de parcă toate hainele o strângeau îngrozitor, supunându-i organele interne la o presiune groaznică – mai ales inima. Trebuia să facă eforturi supraomenești ca să respire, să zâmbească, să se dea jos din pat dimineața, să-și vadă de treburi – când tot ce voia era să plângă, să urle, să-i arunce cuiva în față vina pentru ce i se întâmplase. Mai presus de toate, ar fi dorit să se poată duce la mama ei și să-i spună ce simte, dar exact ăsta era singurul lucru imposibil din ecuație.

Eliza se închisese în ea, iar Juliet băgă de seamă că începuse să slăbească. Dar adevărul cumplit era că nici nu-i mai păsa dacă Eliza mănâncă cum trebuie sau nu.

Sadie le observa pe toate și încerca să se hotărască cum să se poarte. Uneori plângea toată ziua, de când se trezea până când se culca. Alteori era la fel de plină de mânie. Își revărsa frustrările asupra lui Clementine, pe care o ciupea până când aceasta începea să plângă, ori maltrata vesela. Juliet a văzut-o cu ochii ei cum lasă să-i cadă pe jos două pahare, fără să-i clintească nici măcar o geană când s-au făcut praf.

Clementine era năucă. Nu înțelesese foarte bine nici măcar de ce se dusese mama lor la spital, darămite când a luat-o Leo pe genunchi și i-a spus că mami plecase, că i se stricase inima și ca urmare acum era în rai. O tot căuta prin casă, convinsă că o să dea de ea în camera de zi sau la bucătărie. În prima zi de școală după moartea mamei ei, Juliet a găsit-o pe Clementine în bucătărie, cu cutiuța pentru pachețel în mână. Nu plângea – pur și simplu aștepta. De obicei Tessa îi pregătea lui Clementine pachetul pentru școală. Juliet a făcut eforturi să nu izbucnească în plâns în timp ce-i făcea surorii ei sendvișul – cu unt și gem în straturi mai groase decât ar fi pus în condiții normale –, dar imediat ce-a terminat de făcut asta, a ieșit afară și a plâns până a durut-o în coșul pieptului.

Leo era complet inutil. Chiar dacă o vedea uneori pe Juliet pe fereastra bucătăriei cu ochii roșii de plâns, nu zicea absolut nimic. Se izolase total de ele, nu numai fizic, ci și mental. Dimineața, când ele se pregăteau de școală și el de serviciu, aproape că nu schimbau nici o vorbă. Reluase lucrul la o săptămână după moartea Tessei. Înainte să intre ea la spital, Leo stătea adesea târziu la serviciu – ori în laborator, ori pe plantațiile de eucalipt de dincolo de Hobart. Câteodată le lua cu el pe una sau două dintre fete și le arăta culturile de puieți de eucalipți sau le explica despre diferitele specii pe care le aveau plantate acolo.

Juliet se întreba cine avea grijă acum de puieți și de plantațiile mari; căci în mod sigur, tatăl lor nu mai era în stare să facă asta. Nu mai rămânea niciodată la serviciu peste program, venea devreme și stătea numai în atelier. Acolo vedeai aproape tot timpul lumina aprinsă.

În ziua în care poștașul le-a adus trei note de plată în plicuri cu bordură groasă, roșie, Juliet și-a dat seama că trebuie să facă ceva. Era chiar înainte de examenul ei de bacalaureat, nu-și vedea capul de cât avea de învățat. Nu putea să facă tot ce trebuie în casă, de una singură. N-avea timpul fizic să facă față la toți, nici măcar pentru ea însăși. Se simțea copleșită. Voia și ea să se poată abandona durerii, ca ceilalți.

Își propusese să aștepte până după cină ca să vorbească cu Leo. Îi pusese cele trei note de plată chiar lângă farfurie. Era prea obosită și furioasă ca să mai aibă timp de subtilități. Tocmai când ridica de pe aragaz vasul de lut în care gătise, o toartă a acestuia plesni. Ca într-o scenă filmată cu încetinitorul, vasul i-a scăpat din mâini și toată carnea, sosul și legumele s-au vărsat pe jos – peste cartea de bucate scrisă de mână de către mama lor, care căzuse și ea, chiar lângă aragaz. Juliet nici măcar nu încercase să prevină dezastrul. Pur și simplu stătea și privea cum la picioarele ei se formase o baltă de sos care acoperea încet cartea de bucate, filă cu filă. În ușa bucătăriei apăruse Miranda.

— Ai pățit ceva? Am auzit un bubuit...

Juliet trecu ca o furtună pe lângă ea, fără să răspundă. Deschise ușa din spate și ieși pe verandă, apoi din câțiva pași ajunse la atelierul lui Leo, traversând bucata de peluză plină de rouă. Intră fără să bată. Îl găsi așezat la banc. Nu lucra. Pur și simplu stătea.

— Nu mai pot, tată.

— Ce?

— Să fiu mama. Trebuie să m-ajuți.

— Nu pot.

Vedea și ea că nu poate, avea umerii aduși și părul nepieptănat de mult.

— Și noi o jelim, tată. Și nouă ne e dor de ea.

De-abia atunci, Leo se întoarse cu fața către ea. Avea ochii roșii. Era plin de mânie. Juliet nu-l mai văzuse atât de viu de săptămâni întregi.

— Nu vă e la fel de rău ca mie. N-are cum.

Juliet reuși să-și țină cumpătul.

— E la fel de rău și pentru noi. Doar că este alt fel de tristețe.

Între ei se așternu tăcerea.

— Avem nevoie de ajutorul tău.

Leo era pe punctul de a spune ceva – ceva important, după inspirația care-i precedă vorbele. Exact atunci se auzi un zgomot și lângă ei apăru Clementine – în pijama și halat, fără papuci. Avea picioarele ude și deja tremura puțin.

— Clemmie, ce cauți aici?

— Am adunat mizeria.

— Ce mizerie? întrebă Leo, de data asta.

— Juliet ne-a aruncat mâncarea pe jos.

— N-am aruncat-o. Mi-a scăpat pe jos.

— Dacă vreți, fac eu niște pâine prăjită, zise Clemmie. Dacă-mi scoate cineva prăjitorul de pâine din dulapul de sus.

Lui Juliet nu-i era foame. Nu voia decât să se ducă undeva unde să poată plânge cât avea chef, cu genunchii la gură, până o lua somnul. Dar surioara ei aștepta un răspuns.

— Ce idee bună, Clemmie, zise Juliet în final, cu toată veselia pe care reuși să și-o adune în grabă. Pâine prăjită cu brânză, asta o să mâncăm în seara asta la cină!

O apucă pe Clementine de mână, ieșiră din șopron și o luară spre casă – erau pe la mijlocul peluzei când din ușa șopronului se auzi vocea lui Leo.

— Ba nu pâine prăjită cu brânză.

— Poftim?! șuieră Juliet.

— N-o să mâncăm pâine prăjită cu brânză. În seara asta mâncăm în oraș.

Tatăl lor vorbea, zâmbea chiar. Juliet recunoscu în vocea lui același ton de veselie forțată pe care o afișase și ea cu câteva clipe mai înainte.

— Hai să le spunem și celorlalte.

Miranda zise că nu vrea să vină, Eliza că nu i-e foame, Sadie dormea și s-a supărat când au trezit-o din somn. Clementine era singura care se bucura.

Juliet le adună pe celelalte trei la ea în cameră și le ordonă:

— Trebuie să veniți. E un moment important.

— Da, sigur, e un moment important, zise Miranda dându-și ochii peste cap. Un moment de răscruce pentru familie. Parcă văd titlurile de-o șchioapă: *Am fost atât de nefericiți după moartea mamei – până într-o seară, când am mâncat la una din cele mai*

mine cârciumi din Hobart. De atunci, am mers tot înainte. Ce ne trebuie nouă o mamă? E mult mai bine fără, de-abia sunt mai puține guri de hrănit... Au!!

Chiar și pe Juliet a șocat-o palma pe care i-a tras-o surorii ei.

— Să taci, Miranda, m-auzi? Să taci, că altfel nu știu ce-ți fac!

— Să nu mai îndrăznești vreodată să dai în mine! șuierase Miranda cu o voce de gheață.

— Nici tu să nu mai vorbești așa de mama!

Ochii Mirandei erau două liniuțe. Își ținea o mână la falcă. Hadie și Eliza se uitau șocate de la una la cealaltă.

Pe Juliet o cuprinse din nou disperarea.

— Doar o oră, atât vă cer. O oră în care să ne prefacem în public că suntem o familie.

— Eu nu vin, zise Eliza. Toată lumea o să șușotească: „Sărmanele fete Faraday..."

— Nici măcar n-o să ne observe. Hai, Eliza. E prima oară când intru...

Juliet se opri o clipă.

— E un moment important pentru tata.

— Tata? își reveni Miranda. Cine e tatăl nostru? A, omul ăla care locuiește în șopron?

— Sunt gata!

Era Clementine, îmbrăcată în aceleași haine pe care le purtase la înmormântarea mamei lor. Hainele ei cele mai bune, hainele de duminică: paltonașul albastru de lână, cizmele bleumarin. Arăta ca un copil dintr-o felicitare de Crăciun. Nu-i lipsea decât rândunica de pe umăr.

— Mergem, da?

— Da, Clementine, sigur că mergem, zise Juliet aruncându-le surorilor ei priviri fioroase.

Cina a fost un dezastru. S-a lăsat o liniște de mormânt când au intrat în restaurant. În timpul mesei, trei femei au venit la masa lor să-și prezinte condoleanțele. Leo vorbea întruna, prea tare, punându-i mereu alte întrebări lui Clementine despre școală.

Mâncarea avea un gust oribil. Peștele cu cartofi prăjiți era ars, la fel și friptura de vacă. Sosul avea cocoloașe, iar legumele erau din acelea de la conservă.

— Vrea cineva desert? E o seară specială, fetelor! zise Leo cu o voce de predicator american sudist.

— Las-o mai moale, tată, se auzi vocea Mirandei.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că nu trebuie să te prefaci atât de tare că ești un tată iubitor. Ne-am obișnuit fără tine. Adică e drăguț că te-ai hotărât să petreci un ceas cu noi, dar nu trebuie să te simți obligat. Dacă mai faci iar treaba asta peste un an e OK. Poate de ziua de naștere a mamei. Sau poate la Crăciun, dacă rezistăm până atunci. Sau poate ar fi cazul să încercăm Crăciunul ăla din iulie – ați văzut cu toții albumul de amintiri al mamei, nu?

Miranda vorbea pe un ton prea vesel, cu ochii prea sclipitori. Parcă era o actriță aflată în pragul unei căderi nervoase.

— Destul, Miranda, zise Leo încet.

— Vai, ce-o să ne mai distrăm, de-abia aștept. Nu pari prea încântat, tată – ți-am stricat oare surpriza? Ei, hai, o să ne iasă super. Mai avem... cât? Șase săptămâni ca să ne organizăm?

Sadie, Eliza, Juliet și Clementine ascultau în tăcere. Confruntarea asta îi privea doar pe Miranda și pe tatăl lor.

Miranda continuă, pe același ton lejer, de conversație.

— Îmi pare rău că ai rămas cu noi pe cap după moartea mamei, tată. Mi-ar plăcea și mie să pot să stau toată ziua în șopron și să nu trebuiască să vorbesc cu nimeni. Hai să mai facem cinci ateliere, vreți? Câte unul pentru fiecare, n-ar fi super? N-ar mai trebui să vorbim cu nimeni, am putea pur și simplu să ne încuiem acolo, fiecare în atelierul ei. Clementine, tu poți să vii în vizită în șopronul meu când vrei tu, scumpa...

Sora ei mai mică o privi șocată.

— Zău, cred că așa ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

— Nu știu cum să fac altfel.

— Normal că nu, doar nu ești decât... zise Miranda pe un ton tăios.

Sadie îi aruncă o privire, Eliza îi puse o mână pe braț. Miranda se opri.

Vocea tatălui lor era atât de joasă, că de-abia se auzea.

— Nimic din toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple. Trebuia să vină acasă – ai văzut-o și tu în seara aia, Juliet. Și tu, Clementine. În seara aia... în care ne-am dus s-o vedem. Era veselă, nu? Vorbea de viitor, de Crăciunul din iulie – nu-i așa?

Juliet dădu din cap aprobator. Clementine își strecură mâna într-a ei.

— N-am vorbit niciodată despre ce-ar trebui să fac dacă... dacă se întâmplă așa ceva. Dacă ar trebui să ne întoarcem în Anglia sau nu. Pur și simplu s-a-ntâmplat.

Leo o privi pe Miranda în ochi, apoi continuă:

— Ai dreptate. Nu știu ce-ar trebui să fac. Mă tot gândesc la anii fără ea care ne așteaptă, fără toate sfaturile pe care vi le-ar fi dat, fără ca ea să meargă cu voi la cumpărături, la nunțile voastre, la botezurile copiilor voștri. Fără ca ea să facă parte din toate lucrurile la care ne gândiserăm. N-am anticipat nici un moment acest gol pe care acum trebuie să-l umplu eu. Nu pot să fiu ea, nu știu nici măcar cum să fiu eu însumi fără ea.

În timp ce vorbea, lui Leo îi șiroiau pe obraji lacrimi grele – puțin îi păsa de privirile celor din jur, de privirile fiicelor lui.

Câteva minute bune plânse în tăcere. Nici una dintre fetele lui nu spuse nimic.

Într-un final, Clementine se ridică de pe scaun și se duse la Leo cu un șervețel în mânuța întinsă.

— Vrei un șervețel, tati?

Leo luă șervețelul din mâinile ei întinse și se șterse la ochi, sub privirile tăcute ale lui Sadie și ale lui Juliet, ale Elizei și Mirandei. După un minut sau două, Clementine întinse din nou mâna spre el. Leo îi dădu șervețelul, iar Clementine se întoarse pe scaunul ei.

Miranda luă meniul și spuse:

— Cred că vreau și eu desert până la urmă, mersi frumos, tată.

Spuse cuvintele pe un ton normal – numai roșeața din obraji îi trăda starea de spirit. Îi făcu semn chelnerului.

— Cinci porții mari de înghețată cu ciocolată, vă rog. Tată, vrei și tu?

Leo dădu din cap în semn că da.

— Șase, atunci.

În seara aceea, tatăl lor nu s-a mai dus în șopron după cină. În schimb, a convocat o reuniune de familie.

— Miranda a pus punctul pe *i* în seara asta. Trebuie să ne punem pe picioare. Îi datorăm asta mamei voastre.

O propoziție pe care aveau s-o audă de multe ori în anii următori.

— Haideți să punem pomelnicele alea cu corvezi pe masă și să vedem cum organiza mama voastră treburile casei. Și o să mă includ și pe mine, de data asta. N-o să mă sustrag de la treburi, să știți.

Miranda scoase un murmur admirativ. Juliet îi aruncă o privire înghețată. Miranda își dădu ochii peste cap, dar nu spuse cu glas tare nimic din ce îi trecea prin minte.

— Fiecare dintre voi e înzestrată cu un dar special, le zise Leo – după care se opri brusc.

„Dar" era un cuvânt pe care Tessa îl folosea des.

— Adică așa, ca darurile de Crăciun, tati? întrebă Clementine. Deci o să sărbătorim Crăciunul în iulie, cum voia mami?

Leo preluă bucuros schimbarea de subiect.

— Ce ziceți, fetelor? Vă surâde ideea? Juliet, să știi că nu mă deranjează să mă ocup eu de curcan, dar îți amintești că maică-ta zicea mereu că ești o bucătăreasă înnăscută.

Juliet avea senzația că este o actriță care intră în scenă și-și spune replicile la timp.

— O, desigur că m-aș bucura să mă ocup de curcan. De-abia aștept.

În momentul acela, nu credea deloc că o să mai aibă vreodată energia de a se bucura de ceva.

— Mami zicea mereu că eu trebuie să mă ocup de brad.

Clementine fugi din cameră și se întoarse cu ultimul album de amintiri al mamei ei.

— O să pun în vârf o zână ca asta de aici!

Tessa decupase și lipise cu grijă în album opt zâne din revista englezească la care era abonată. La vederea paginii cu desene frumos colorate, care-o ducea cu gândul la mama lor decupând și lipind atent zânele, Juliet se simți copleșită – parcă îi dăduse cineva un picior drept în piept. De-abia reuși să iasă afară; era să vomite chiar acolo, în casă.

Cineva veni după ea – Eliza sau poate Sadie. Nu se întoarse să vadă cine e, îi simți doar mâna pe spate. Se scutură toată:

— Lasă-mă, sunt bine.

După o scurtă pauză, simți iar mâna pe spate – apoi, oricine fusese, plecase.

Când se întoarse în bucătărie, câteva minute mai târziu, totul era pus la punct. Clementine țopăia în extaz. Primul Crăciun din iulie al familiei Faraday urma să aibă loc peste șase săptămâni. Stabiliseră până și meniul: curcan la cuptor, tot tacâmul. Brad. Budincă. Absolut tot ce trebuie. Îi promiseseră cu toții lui Clementine.

În seara aceea, Miranda veni în dormitorul lui Juliet. Se așeză pe marginea patului și începu să vorbească în șoaptă.

— Nu pot să sufăr situaţia asta, Juliet. O urăsc chiar. Nu-mi doresc decât să se întoarcă mama şi să ne reluăm viaţa noastră de dinainte să moară.

— Şi eu.

Se deschise uşa şi apăru Clementine, cu păturica ei preferată în braţe.

— Juliet, pot să intru?

— Bineînţeles, Clementine.

— Mi-e dor de mami, hohoti Clementine.

— Of, scumpo! Hai încoa', zise Juliet dând plapuma într-o parte şi făcându-i loc lui Clementine să se urce lângă ea. Când o luă în braţe, surioara ei cea mică începu să plângă şi mai tare.

— Linişteşte-te, Clemmie. Juliet nu pleacă nicăieri. O să am eu grijă de tine.

— Îmi promiţi?

— Promit.

— Pot să dorm cu tine în seara asta?

— Bineînţeles, zise Juliet dându-i părul din ochi lui Clementine.

Respiraţia lui Clementine se linişti treptat până când, într-un final, adormi. Juliet continuă să-i mângâie căpşorul.

— Juliet? se auzi vocea Mirandei.

— Hm?

— O să ai grijă şi de mine?

— Bineînţeles.

— Promiţi?

— Promit, răspunse Juliet.

Capitolul 6

După ce s-a chinuit în zadar trei zile să-şi adune surorile, Juliet a trebuit să recurgă la câte un bileţel sub perna fiecăreia: „Trebuie să discutăm ceva foarte important, fără să ştie tata. Adunarea sâmbătă, la două, în parc!".

— Parcă am fi în *Cei cinci faimoşi*[1], zise Miranda când ajunse, ultima, îmbrăcată încă cu halatul de farmacistă. Şi acum, ce facem? O punem de-o vânătoare de hoţi, o căutare de comori, ceva? Juliet, tu o să fii Julian, că tot aveţi nume asemănătoare. Eu o să fiu Dick. El era cel mai tare. Sadie, tu o să fii George – tunsoarea asta te face să arăţi ca un băiat. Eliza, tu o să fii Anne – c-aşa zic eu. Clementine, tu o să fii căţeluşul Timmy.

Juliet o ignoră total. Clementine tocmai îi dădea să sugă lui Maggie, deci Juliet aşteptă câteva minute până când toată lumea o ascultă cu atenţie. Le povesti pe scurt, fără să intre în prea multe detalii, conversaţia pe care o avusese cu Clementine cu o săptămână în urmă.

— Eu o înţeleg pe Clementine, dar ce treabă avem noi să ne băgăm nasul în treburile tatei, să-l întrebăm de motivele pentru care ţine toate lucrurile mamei de atâţia ani? zise Eliza.

— Dar nu e numai treaba lui. E şi mama noastră – sau a fost... interveni Miranda pe un ton de parcă l-ar fi înfruntat pe Leo chiar în momentul acela.

— Şi dacă n-o lasă decât pe Clementine să-şi aleagă ce vrea ea din lucrurile mamei – pentru c-o are pe Maggie? zise Sadie, nu prea veselă.

— Aoleu, Sadie, câteodată parcă ai şase ani!

---

1. *The Famous Five*, serial pentru copii după cărţile lui Enid Blyton.

— Las-o-n pace, Miranda. Trebuie să decidem împreună ce vrem să facem – ori o facem toate, ori nici una. Să votăm, deci. Miranda, eşti de acord să cerem lucrurile mamei de la tata? întrebă Juliet.

— Bineînţeles.

— Sadie? Eliza?

Două capete se aplecară în acelaşi timp.

Cât despre Clementine, Juliet ştia deja poziţia ei.

O luară înapoi spre casă, împingând căruciorul pe rând. Deodată, Miranda se opri în loc.

— Staţi aşa! Dacă tata ne dă cumva jurnalele, voi chiar vreţi să le citiţi?

— Da, zise Clementine fără nici o ezitare.

— Bineînţeles, zise şi Sadie. De ce să nu le citim?

— Şi dacă nu ne place ce scrie?

— Dar nu e mai bine s-o ştim aşa cum era de fapt? zise Eliza. Mie mi-ar plăcea să aflu mai multe despre mama, indiferent ce.

— Poate rugăm pe cineva să le citească înaintea noastră şi să ocolă părţile neplăcute? propuse Juliet.

— Dar de unde ştii că o să fie şi părţi neplăcute? întrebă Eliza.

— Păi, pentru asta sunt jurnalele, nu? răspunse Juliet dând din umeri. Pentru ca oamenii să aibă unde să-şi exprime fanteziile şi secretele cele mai ascunse, pe care nu pot să le spună absolut nimănui.

— Miranda, tu ţii un jurnal? întrebă Sadie.

— Îţi imaginezi cumva că ţi-aş spune?

— Eu, una, am să vă zic o singură chestie despre jurnale, zise Eliza.

— Ce anume?

— În şifonier la tata nu mai sunt.

Juliet, Miranda, Sadie şi Clementine se opriră trăsnite locului, cu ochii ţintă la Eliza.

— Şi nu vă mai holbaţi atâta la mine, ştiţi foarte bine că nu sunt singura care se furişează acolo!

— Ce-i drept, şi eu m-am tot dus o vreme. Îmi plăcea să stau acolo şi să mă uit la rochiile ei, mai ales la aia albastră de seară. Doamne, ce bine îi venea! Am şi probat-o o dată.

— Miranda!

— Şi ce dac-am probat-o? Toate fetele visează să se îmbrace cu toaleta cea mai elegantă a mamei lor!

— Şi îţi venea?

— Ca dracu' E cu două numere mai mică şi cu doi centimetri prea scurtă.

După câţiva paşi, veni rândul lui Juliet:

— Eu am purtat un inel de-al ei în ziua în care am dat bacalaureatul.

— Glumeşti?! întrebă Clementine, şocată.

— M-am simţit mult mai calmă cu el pe deget. L-am pus la loc în cutia cu bijuterii imediat ce am ajuns acasă, vă jur.

— Şi ai luat?

— Oho, şi-ncă cu ce notă!

Apoi, Miranda se întoarse către Eliza:

— Eliza, copila mea, tu ai ceva de mărturisit?

Eliza scutură din cap.

— Eu n-am probat niciodată nimic. Îmi plăcea doar să stau în şifonier.

— Să stai *în* şifonier?

— Da, mi se părea că îi simţeam mai bine parfumul când stăteam printre hainele ei.

— Şi tu, Clementine?

— Eu, nimic. Eu mă simţeam ca o hoaţă şi dacă doar mă uitam la şifonier – darămite să mai şi intru în el.

Aproape ajunseseră acasă.

— Pe mine nu m-a întrebat nimeni, se miorlăi Sadie.

— Of, scuze, Sadie, zise Juliet ignorând ochii daţi peste cap ai Mirandei. Şi tu te furişai printre lucrurile mamei?

Sadie dădu din cap în semn că da, apoi îşi ridică tricoul ca să-i vadă toate eşarfa colorată pe care o folosea pe post de curea.

— Asta a fost a mamei.

— Sadie! exclamă Juliet, şocată.

— Când ai luat-o? întrebă Miranda.

— Anul trecut.

— Sadie, să ştii că nu-i frumos ce-ai făcut, zise Juliet încruntată.

— De ce? Tu nu i-ai luat inelul? Sau Miranda, rochia?

— Da, da' n-am ţinut-o nici măcar o oră, zise Miranda. Şi n-aş fi ţinut-o nici atâta dacă aş fi reuşit s-o dau jos mai repede!

— Iar eu n-am luat inelul decât pentru o singură zi.

— Sunteţi invidioase că nu v-aţi gândit voi mai înainte la asta, zise Sadie trăgându-şi tricoul în jos.

Leo era în atelier. Clementine o lăsă pe Maggie dormind în cărucior, pe veranda din spate, ca s-o audă în caz că plânge. În atelier nu era încă lumina aprinsă, dar știau că tatăl lor e acolo pentru că îl auzeau cântând. Juliet bătu la ușă.

Le deschise cu un rânjet larg pe față.

— Fetelor! Toate cinci chiar – ce mai delegație! Cărui fapt îi datorez onoarea?

Toate privirile se întoarseră spre Juliet.

— Tată, trebuie să stăm de vorbă. Despre mama, zise ea.

— Înțeleg.

Se schimbă numaidecât la față.

— Să mergem în casă, atunci?

Se așezară în camera de zi – Leo în fotoliul lui obișnuit, iar ele cinci înghesuite una în alta pe cele două canapele. Cărucior lui Maggie era acum la ușa camerei de zi, pe hol. În cameră se lăsase o liniște atât de grea, încât sforăiturile ei de bebeluș se auzeau perfect.

Miranda se uită la Juliet, îndemnând-o să înceapă. Juliet trase aer în piept și spuse:

— Tată, noi ne-am pus de acord...

— Slavă Domnului că nu v-ați certat, zise Leo, prea vesel. Când v-am văzut pe toate în ușa atelierului, mi-am zis: „O, Doamne, a mai rămas una gravidă..."

Juliet nu luă în seamă gluma tatălui ei și intră direct în problemă.

— Tată, noi considerăm că a venit vremea să ne lași să sortăm lucrurile mamei. Toate. Și am vrea să-i citim jurnalul, e foarte important pentru noi.

— Nu.

— Așa, hotărât? Nu vrei măcar să te mai gândești?

— Cine a venit cu ideea asta? zise Leo, cu o expresie înghețată. Tocmai când începuserăm și noi să ne descurcăm ca oamenii. lui Clementine îi merge bine cu Maggie, încă o dificultate căreia i-am dat de cap împreună, ca o familie. De ce?...

— Pentru că avem nevoie de lucrurile mamei, îl întrerupse Juliet. Și știm că toate lucrurile mamei sunt încă la tine în șifonier.

Pe pomeții lui Leo apăru o ușoară roșeață.

— Trebuie să le împarți și cu noi, zise Eliza.

— Dar de ce tocmai acum?

— Din cauza mea, tată, zise Clementine, privindu-l direct în ochi. Am nevoie de ajutorul mamei. Vreau s-o întreb cum e o mamă bună, cum ar fi cel mai bine să am grijă de copilul meu, cum e normal să mă simt. Şi, cum n-am cum s-o întreb, mă gândesc că ar fi bine măcar să am lucruri de-ale ei prin preajmă.

— Întreabă-mă pe mine cum e cu copiii. Doar sunt tatăl vostru, nu?

— E o treabă de femei, tată. Te rog frumos să nu te simţi jignit, dar....

Clementine şovăi, văzând că expresia de pe faţa tatălui ei se înăsprea din ce în ce mai tare.

— Tată, au trecut nouă ani, interveni Sadie.

— Şi crezi că eu nu ştiu? Crezi că nu mi-a fost dor de ea zi de zi, în toţi aceşti nouă ani?

Vocea lui ridicată le amuţi. În căruciorul de la uşă, Maggie începu să se agite în somn. Clementine se ridică şi se duse s-o liniştească. Toată lumea aşteptă în tăcere.

Juliet se hotărî să încerce iar:

— Tată, ne-ar face bine tuturor.

— Suntem foarte bine şi aşa.

— Eu nu mă simt bine aşa.

Se întoarseră cu toţii spre Miranda. Miranda cea înfiptă şi dramatică.

— Eu nu sunt bine deloc. Tată, nu numai ţie ţi-e dor de mama. Nu trece nici o zi în care să nu mă gândesc ce bine ar fi cu ea aici, dac-aş fi putut să vorbesc cu ea, s-o am în preajmă.

Leo îşi trecu mâna prin păr.

— Ştiu. Dar nici dacă îi vedeţi hainele şi-i citiţi jurnalele... n-o să se întoarcă.

— Şi atunci, tu de ce le-ai păstrat?

— Nu le-am păstrat.

— Ba ai şifonierul plin de lucrurile ei. Toate le-am văzut, zise Juliet.

— Hainele, da. Jurnalele, nu.

Leo ezită câteva secunde.

— Le-am ars. Mama voastră zicea mereu că dacă i-ar citi cineva vreodată jurnalele, ar intra în bucluc. M-a pus să jur că o să scap de ele dacă... ar fi să i se întâmple ceva. Am făcut cum mi-a zis. N-aveam cum să n-o fac. Erau gândurile ei lăuntrice. Poate că n-ar fi trebuit, dar le-am ars pe toate.

Juliet se uită la Clementine şi observă că-şi muşca buzele.

— Când le-ai ars, tată? întrebă Eliza.

— La o lună după ce-a murit.

— Şi la noi nu te-ai gândit? Nu te-ai gândit că s-ar putea să vrem şi noi să le citim într-o bună zi? spuse Clementine, cu o voce pierdută.

Juliet luă mâna lui Clementine într-a ei.

— Îmi pare rău, dar nu mă gândeam la nimeni în perioada aceea, zise Leo, cu un aer mizerabil. Ar fi trebuit să-mi dau seama că într-o zi e posibil să vreţi să le citiţi, dar nu m-am gândit. Toate celelalte lucruri sunt la locul lor, jur. M-am gândit o·o să-mi fie mai uşor aşa, reluă el după câteva momente. Nu puteam suporta gândul că nu le-aş mai vedea de câte ori aş deschide şifonierul să-mi iau o cămaşă sau ceva. Ar fi însemnat că...

Se opri din nou.

— Îmi place să le ştiu acolo, să le văd în fiecare zi. Lucrurile alea îmi aduc aminte de ea.

— Ne-ar plăcea să avem şi noi lucruri care să ne aducă aminte de ea, zise Eliza.

— Te rugăm, tată, zise şi Clementine, cu o voce blândă.

Leo se ridică în picioare.

— Trebuie să mă gândesc un pic la propunerea voastră.

A doua zi era duminică. La micul dejun, Leo aşteptă până când toate terminară de mâncat ouăle cu şuncă – era specialitatea de duminică, nu mâncau aşa niciodată în altă zi. Ziarul trecuse pe la toată lumea. Clementine tocmai îi dăduse lui Maggie să sugă. Atmosfera era relaxată, nimeni nu adusese vorba despre discuţia din ziua precedentă.

— Putem începe azi, dacă vreţi.

Cinci capete se ridicară ca la un semn.

— M-am gândit. Aseară mi-am imaginat că stau de vorbă cu mama voastră despre asta. Sunt sigur că, dacă ar fi fost o conversaţie reală, mi-ar fi spus că este o prostie să-i ţin lucrurile atâta timp.

— Şi ar fi avut dreptate, zise Miranda.

— Eu sunt pregătit. Să-mi ziceţi când vreţi să urcăm, zise Leo ridicându-se.

A fost chiar distractiv, fetele au făcut o miniparadă a modei cu lucrurile mamei lor. Câteva lacrimi tot au curs, dar nimeni n-a făcut nici un comentariu acid – nici măcar Miranda.

În partea stângă a şifonierului erau rochii, haine şi fuste, puse frumos pe umeraşe. În sertarele din dreapta erau aşezate bluzele, blugii şi eşarfele. Pantofii erau puşi în pungi, fiecare pereche fiind lustruită frumos. Erau şi două cutii cu bijuterii – într-una erau inele, în cealaltă coliere şi cercei.

— Toate sunt unicat, le zise Miranda pe un ton de cunoscătoare.

Leo le lăsase singure, uşurând astfel situaţia pentru toată lumea. Juliet scotea pe rând fiecare lucru să îl vadă celelalte şi-l ţinea un pic până spunea fiecare ceva sau îl cerea cineva să-l probeze. Le-a fost mai uşor să aleagă pentru că nici una nu purta aceeaşi mărime ca mama lor. Sadie purta haine cu cel puţin două numere mai mari, iar pentru Juliet şi Miranda erau toate cu cel puţin două palme prea scurte. Le mai ajuta şi faptul că toate aveau gusturi foarte diferite între ele. Au luat hotărârea să dea de pomană tot ce nu li se potrivea.

Împărţiră frăţeşte toate eşarfele, inelele şi colierele. Pantofii – prea mici pentru oricare dintre ele – ajunseră cu toţii în lada de dat de pomană, în afară de şase perechi. Fiecare păstră una ca suvenir. Clementine alese o pereche şi pentru Maggie.

În ultimul sertar dădură peste o surpriză. O cutie împachetată în hârtie argintie şi trandafirie, legată frumos cu fundă.

Juliet îl chemă pe tatăl lor. Leo o luă şi-o mută stânjenit dintr-o mână în cealaltă.

— Ăsta era pentru ea, pentru mama voastră. L-am luat cu o săptămână înainte să moară; voiam să i-l dau cadou când se întoarce acasă. N-am fost niciodată în stare să mă hotărăsc ce să fac cu el.

— Ce e?

— Un parfum. Unul nou la vremea aceea, tocmai fusese scos pe piaţă. Ştiţi cât îi plăceau mamei voastre parfumurile.

— Vedeţi, cu ea semăn, zise Miranda.

— Hai, desfă-l, tată, zise Eliza.

Leo desfăcu uşor banda adezivă, îngălbenită acum, şi deschise cutia. Înăuntru se afla o sticlă complicată, cu numele parfumului scris cu litere aurii, sofisticate.

— *Moonstruck*, citi Leo. Da, așa îi zicea, mi-aduc aminte acum. Mi-a plăcut foarte mult cum mirosea, de-aia l-am luat.

— Pot să mă dau puțin? zise Miranda întinzând mâna. Leo îi întinse absent sticla, absorbit de o felicitare pe care o găsise în plic. Juliet îl urmări deschizând plicul și citind felicitarea, apoi strecurându-le pe amândouă în buzunar.

Miranda se dădu pe încheietura mâinii. După câteva minute își apropie mâna de nas, se schimonosi groaznic la față și exclamă:

— Doamne! Are un miros dez...

— *Distinct*? o acoperi Juliet, făcând semn înspre Leo. Dă-mi și mie.

— *Incredibil* de distinct, prinse Miranda ideea din zbor. În rest cu totul miraculos, de altfel. N-am mai mirosit în viața mea așa ceva, continuă, cam prea entuziastă.

Se dădu și Juliet puțin, apoi pe rând toate. Miranda avea dreptate, chiar era oribil. Îngrozitor de dulce și de greu. Nu era sigur dacă mirosea așa pentru că trecuseră atâția ani sau pentru că mirosise de la început, dar oricum era cumplit.

— Superb, zise Eliza.

— Doamne, un parfum memorabil! dădu și Sadie din cap.

— Aproape că-mi ia respirația, adăugă și Clementine.

Miranda nu se putu abține să nu scoată un hohot scurt de râs.

Leo le privi încântat. Luă sticluța și o puse înapoi în cutie, aproape cu religiozitate.

— Știu că l-ați vrea toate, dar eu cred că ar trebui să-l țină numai una dintre voi și să hotărască ea dacă le dă voie și celorlalte să-l folosească.

După o clipă urmă, cu mare solemnitate:

— Juliet, fiind cea mai mare...

— A, nu, tată. Fii serios, știi că nu mă dau cu parfum aproape deloc. Miranda?

— Vai de mine, cum adică? Nu ești tu cea mai mare?! zise Miranda dându-se un pas înapoi, speriată de moarte.

— Tată, ești sigur că vrei să-l iau eu? întrebă Juliet cu un aer nefericit.

— M-aș bucura foarte mult, Juliet. Trebuia să fac asta acum mulți ani.

După ce puseră toate lucrurile pe care urmau să le dea într-un anc, Miranda zise:

— Tată, că tot suntem toți, ar mai fi ceva de spus.

Leo aşteptă.

— Să ştii că eu n-aş avea nimic împotrivă dacă ai vrea vreodată s-o iei de la început cu altă femeie.

— Adică cum?

— Adică nu eşti bătrân, e normal să vrei să ai şi tu o relaţie cu cineva.

— Am cincizeci şi doi de ani.

— Tată, ştiu că ai iubit-o pe mama. Dacă întâlneşti pe altcineva şi-ţi place, nu înseamnă că n-ai iubit-o pe mama.

Tocmai atunci sună telefonul.

— *Mersi, Miranda, zise Leo, profitând de ocazie şi ţâşnind pe hol.*

— Toată lumea e de acord, nu? spuse Miranda rotindu-şi ochii prin cameră.

— Nu, zise Sadie. Adică, mă rog, poate că da, da' n-a fost frumos din partea ta să ne pui în faţa faptului împlinit.

— N-ai procedat corect, Miranda. Trebuia să ne întrebi şi pe noi ce părere avem, zise şi Eliza.

— Dar nu sunteţi de acord că ar fi bine ca tata să aibă pe cineva? Poate chiar să se recăsătorească, dacă vrea?

— Şi ce, să locuiască aici altă femeie? se alarmă Clementine. Cu noi la un loc?

— Da' ce, ai impresia că noi o să locuim împreună toată viaţa? Eu sigur n-am de gând. Şi nu începe, Clementine, nici nu mă mut, nici n-am de gând să vă las pe tine şi pe Maggie cu fundu-n baltă. Dar trebuie să fim conştienţi de ce ne poate rezerva viitorul.

— Eu nu sunt aşa sigură că mi-ar plăcea ca tata să se recăsătorească, zise Clementine. Nu pot să mi-l imaginez dormind cu altcineva în afară de mama.

— Asta pentru că nu e normal să ţi-i imaginezi nici pe proprii părinţi făcând sex. Dar, dacă tata ar vrea cumva să facă asta, ar trebui să aibă voie. E încă tânăr, are un serviciu bun şi o claie de păr – ce-i drept, roşu. E o partidă de zile mari!

— Ce partidă, dom'le? *pufni Eliza.* Când vine la pachet cu cinci fete şi-o nepoată? Orice femeie în toate minţile ar fugi de-ar mânca pământul.

— Eu sunt de părere că e prea devreme încă – şi pentru tata, şi pentru noi, zise Sadie.

Juliet se întoarse spre pat şi strânse sacul cu lucrurile maică-sii în braţe. Ce-ar fi dacă tatăl lor s-ar recăsători? Treburile casei preluate de altă femeie, fără ca ea să se simtă vinovată?

— Ar fi absolut minunat.

În dimineaţa următoare, Miranda ieşi din camera ei încă înainte de ivirea zorilor, îmbrăcată în halatul de mătase. Of, ce-o mai durea capul; simţea durerea pulsându-i uşor în tâmple. Era vina ei, băuse cam multe ginuri tonice în seara de dinainte cu prietena ei, Liz. Miranda se îndreptă pe întuneric spre dulăpiorul cu medicamente din baie, unde ţinea nişte calmante special pentru astfel de ocazii. Deschise fermoarul trusei şi începu să scotocească după pastile – le găsi, slavă Domnului! Dar asta ce mai e? Ceva tare şi fin la pipăit. Parc-ar fi o sticlă? Miranda aprinse lumina – da, era o sticlă! O sticlă mov. Un rânjet larg se întinse pe faţa Mirandei, în ciuda durerii de cap care-o năucea.

— Ba vezi să nu, zise ea tare.

Două zile mai târziu, Clementine încerca să găsească perechea unui ciorăpel de-al lui Maggie. Spălase o grămadă de rufe în ultimele zile şi n-avusese timp să le sorteze încă – hainele ei şi ale lui Maggie zăceau claie una peste alta. În seara aceea, mai avea de terminat un referat despre obiceiurile de clocit ale pescăruşilor cu ciocul negru, plus încă o grămadă de citit. Îi venea din ce în ce mai greu să facă faţă. Să îngrijeşti un copil şi să-ţi vezi în acelaşi timp de şcoală nu e deloc floare la ureche, dar era hotărâtă să nu se dea bătută.

Până la urmă răsturnă coşul cu rufe, împrăştiind pe pat o cascadă multicoloră de tricouri şi de ciorăpei. Tocmai zărise şoseta roz pe care o căuta, când ceva tare şi mov se rostogoli din pat şi căzu zdrăngănind pe podea.

Clementine se aplecă să vadă ce era. Se ridică râzând – era o sticluţă mov.

Patru zile mai târziu, Eliza şi antrenorul ei se duceau la un concurs în Launceston. Chiar dacă acum locuia la Melbourne, Mark venea regulat să-şi vadă fiii şi pe Eliza. Conversaţiile lor curgeau de la sine – tactici de joc, pronosticurile zilei. Tocmai treceau prin Bothwell când a venit în discuţie subiectul viitoarei lor companii de fitness. Încălzită de la aerul condiţionat din maşină, Eliza simţi c-o trece din nou un val de agitaţie. Nu din cauza cursei la care era pe cale să participe şi nu pentru că aveau să lucreze împreună – ci la gândul viitorului lor comun. Mai erau câţiva ani până atunci, dar vorbeau despre asta ca şi cum Eliza trebuia să înceapă lucrul chiar a doua zi.

Era clar că e încă îndrăgostită de Mark. Se întrebă dacă el i-a ghicit oare secretul – secretul ăsta minunat, ascuns bine în străfundurile ființei ei. Nu era nici o grabă. Eliza avea față de Mark aceeași atitudine ca și față de cariera ei: erau două chestii de lungă durată. Trebuia să-și planifice bine mișcările, ca să fie sigură că deține controlul asupra lucrurilor. Și să aibă răbdare – și avea destulă, asta nu era o problemă.

Ajunseră în Launceston și parcară. Eliza își luă geanta din portbagaj și se îndreptă spre vestiare.

— Baftă, îi ură Mark, atingând-o în treacăt cu mâna pe spate.

Chiar și numai atât aproape că o făcu să se întindă ca o pisică și să se lipească de el. Într-o bună zi exact asta o să și facă; atunci o să-și dezvăluie ea sentimentele față de el. Certitudinea că exact așa o să se întâmple lucrurile îi provocă un gol în stomac.

Intră în vestiar, le salută pe celelalte fete, apoi își puse geanta într-un colț și bâgă mâna după echipament. Când își scoase adidașii, observă că în cel stâng se vedea ceva care sclipea. Eliza se încruntă – orice ar fi fost, era clar că cineva împinsese obiectul respectiv tocmai până în vârf. Bâgă mâna și scoase... o sticlă mov de parfum.

Trei alergătoare întoarseră capul spre ea în același timp când izbucni în râs.

Dintre toate surorile Faraday, Sadie petrecea cel mai mult timp la bibliotecă. Îi plăcea liniștea de acolo și faptul că putea să citească gratis ziarele și revistele de actualitate, fără să dea nici un ban. Îi plăcea că aveau o secție foarte bună de cărți de referință – deși nu despre Jane Austen sau poeții romantici venea ea să se informeze în ultima vreme. Acum citea manuale pentru părinți, cărți despre stadiile de dezvoltare a copilului, reviste pentru mame. O interesa să citească despre etapele teoretice ale dezvoltării unui copil, apoi să vadă ce se întâmplă cu Maggie în practică. Maggie era, în mod clar, mai dezvoltată decât alți copii de vârsta ei – și nu era doar părerea ei, care-i era mătușă. La unsprezece luni, cât avea acum, ar fi trebuit să înceapă să se târască, să-i fi ieșit vreo doi-trei dinți și să apuce cu mânuțele diferite lucruri. Maggie nu numai că se târa deja de luni de zile și avea destui dinți, dar putea deja să construiască diferite tipuri de turnuri din cuburi de lemn.

Sadie era total fascinată de Maggie. La început nu făcea decât să doarmă și să facă pe ea. Acum era cu totul altceva. Altcineva,

de fapt – devenise o *persoană*. Sadie era vrăjită. Nu le spusese niciodată nimic celorlalte surori despre asta, dar la început lui Sadie nu-i trecea nici un moment prin cap că Maggie e de fapt o persoană – sau că ar putea deveni vreodată o persoană adevărată. Că ar putea avea propria ei personalitate. Şi cu toate astea, exact asta se întâmpla. Uneori în ochişorii ei de tăciune apărea un licăr de umor – mai ales când Sadie se scălâmbăia în faţa ei, ca s-o facă să râdă. Alteori părea pur şi simplu plictisită. Sau enervată. Sau curioasă. Toate emoţiile pe care le putea avea o fiinţă umană. Sadie şi-o închipuia pe Miranda luând-o peste picior, dacă i-ar fi mărturisit vreodată ce-i trecea prin cap:

— Bineînţeles că faţa ei exprimă tot ce poate exprima faţa unui om, Sadie. Doar e o fiinţă umană!

Nici măcar lui Sadie nu-i venea să creadă cât de încântătoare o găsea pe nepoţica ei. Dacă ar fi avut cinci ani, i s-ar fi părut perfect normal s-o placă atât de mult. Sau dacă ar fi fost adolescentă. Dar o bebeluşă? Ce surpriză minunată. N-o refuza niciodată pe Clementine dacă o ruga să stea puţin cu Maggie, când trebuia să doarmă un pic, să iasă să se întâlnească cu o prietenă sau să facă orice alt lucru pe care-l face un adolescent normal – chiar şi numai pentru câteva ore. Sadie se oferea tot timpul să facă pe bona, iar Clementine – spre încântarea ei – accepta de fiecare dată. Sadie era topită când se juca cu Maggie, când o ţinea în braţe, uitându-se la televizor, sau când îi simţea căldura pe pântece, respirând odată cu ea. Îi şi citea chiar, deşi tot Miranda îi spusese, bineînţeles, că e total ridicol să facă aşa ceva – dar era clar că Maggie reacţionează la poveşti şi culori.

Îi plăcea s-o sărute pe buricele degetelor. Îi plăcea cum miroase imediat după ce-o scotea din baie. O găsea adorabilă în toate costumaşele. Murea după mângâierea genelor ei mătăsoase pe obraz – şi nimeni nu mai avea sau avusese vreodată o piele atât de catifelată cum avea Maggie! Era pur şi simplu perfectă.

Sadie se instală comod în colţul ei preferat din bibliotecă. Nu mai trecuse pe acolo de două săptămâni – se adunaseră o grămadă de reviste şi ziare, pline de articole fascinante. Voia să le citească pe toate, iar apoi să dea o raită şi pe sus, pe la secţia pentru copii. Azi voia să ia o carte adevărată, nu din aia cu planşe mari, pentru copii care nu ştiu încă să citească.

Când băgă mâna în poşetă să-şi scoată permisul de bibliotecă, dădu peste ceva tare, de sticlă. Scoase obiectul misterios afară – era o sticlă mov.

Chicotitul care îi scăpă o făcu pe bibliotecară să o secere cu o privire extrem de severă pe deasupra ochelarilor.

Juliet descoperise cu mulți ani în urmă că, dacă voia să nu-i lase pe ceilalți membri ai familiei ei să moară de foame, trebuia să gătească după un meniu fix. N-au decât să se plângă dacă nu le convine – să pună mâna să gătească ei, dacă vor! Mai ales că era din ce în ce mai ocupată cu cafeneaua în ultima vreme – soții Stottington veneau mereu cu noi idei pentru meniu. Deși erau amândoi în pragul pensiei, le mergea mintea fantastic la afaceri, iar Juliet învăța tot timpul ceva nou de la ei. Nu știa de ce, dar avea impresia că tipii o pregăteau pentru ceva – ceva mult mai mare. Ai ei ar trebui să aibă grijă cum se poartă; într-o bună zi n-o să mai aibă timp să le facă nimic de mâncare.

Joi seara făcea întotdeauna paste. Dacă avea timp încerca un sos nou – ciuperci cu smântână sau șunculiță cu boia iute și roșii –, însă de cele mai multe ori singura variațiune era legată de tipul de paste pe care îl folosea: spaghete, tăiței, melcișori. Cu un an în urmă, găsise recipientul ideal de paste la magazinul de menaj de la mall. Era din lut și încăpeau în el paste pentru trei mese – și avea și un inel foarte hoț de măsurat spaghete, incorporat chiar în capac. Dădu borcanul de paste jos de pe raft. Se uitase deja pe avizier: toată lumea mânca acasă în seara asta. După greutatea borcanului, avea spaghete destule pentru toată lumea. A dat capacul la o parte, apoi a potrivit inelul de măsurat și și-a turnat un mănunchi de paste în mână. Odată cu pastele, din borcan căzu ceva tare, care se rostogoli bocănind pe masa din bucătărie. Era ceva mov. De sticlă. Izbucni în râs.

— Ei, cum să nu, zise ea tare.

Capitolul 7

— Ce nu pricep cu nici un chip este cum a reuşit un copil de doi ani să ne învârtă pe degete în halul ăsta, să pună stăpânire pe toată casa şi să ne pună pe toţi pe jar – plus că are de zece ori mai multe bagaje decât toată lumea la un loc! Eu unde-mi mai pun geanta?!

Miranda fierbea de nervi şi nu încerca s-o ascundă.

— E loc, iubire. Trebuie doar să împingi un pic.

Leo îşi propti umărul în geamantanul cel mai de sus din spatele minibuzului cu care plecau în vacanţă şi-l împinse icnind. Geamantanul se rostogoli pe scaunul din spate.

— Perfect. Ai făcut loc din belşug acum. Şi nu-ţi face nici un fel de probleme că nu mai am unde să stau – chiar îmi propusesem să alerg uşurel în urma maşinii.

— S-ar putea să fie o idee foarte bună, de fapt.

Clementine ieşi din casă cu încă o geantă.

— Mai e loc?

— Clementine, trebuie neapărat să-i spui fiică-tii că e cazul să înveţe să-şi facă bagajele cum trebuie. Nici măcar cele mai faimoase manechine nu călătoresc cu atâtea lucruri.

— Am încercat să iau cât mai puţine lucruri, jur. Cel mai mult spaţiu ocupă cadourile pentru ziua ei.

— Şi la ce bun le mai cari şi pe alea? Ea oricum nu face diferenţa între un cadou şi o cutie de cereale.

Închiriaseră pentru o săptămână o casă în Bicheno, pe coasta de est. Plănuiseră vacanţa asta astfel încât să sărbătorească acolo ziua de naştere a lui Maggie – împlinea doi ani. Tessa descoperise casa în timpul unei excursii cu Leo la plantaţiile de eucalipţi. Auziseră toate povestea de atâtea ori că o ştiau pe dinafară: ea îl apucase deodată de braţ şi-i arătase cu mâna undeva departe,

dincolo de stâncile de pe plajă. „Exact așa era la bunica", îi zisese lui Leo. Bunica ei era de undeva din nord-vestul Irlandei. Când era mică, Tessa își petrecea toată vara în căsuța cu două niveluri de la marginea satului Glencolmcille, în ținutul Donegal. Culegea afine, înota în mare, făcea prăjituri și o ajuta pe bătrână la treburile pe care aceasta le făcea de regulă în fiecare vară – cum ar fi să văruiască toată casa pe dinafară.

În prima zi, Tessa și Leo lăsaseră mașina lângă plajă și apoi o luaseră pe jos pe malul mării. Tessa zărise prima casa cu un etaj, ascunsă între tufele înalte de pe malul mării. Era o casă din cărămidă, nu din piatră, și era modernă, nu precum cea de o sută de ani în care locuia bunica ei – și îi căzuse cu tronc din prima. Au intrat în trei prăvălii ca să afle numele proprietarului, dar în final au reușit s-o închirieze.

O lună mai târziu, au adus toată familia într-o vacanță de o săptămână – în plină iarnă, din păcate. Și-au petrecut toată săptămâna în casă, privind pe fereastră la ploaia de afară. Au jucat cărți, Monopoly, Cluedo, Twister, mima și „Nenea Nae face baie în copaie" S-au certat non-stop.

Clementine nu-și aducea aminte absolut nimic despre acea primă vizită la Bicheno, deși toată lumea îi spunea că atunci se îndrăgostise ea de pinguini și de păsări în general – Leo a dus-o la colonia de pinguini din apropiere. După ce-a murit mama lor, au mai fost la Bicheno de două ori. Prima oară s-au întors mai devreme decât își propuseseră, era insuportabil de trist fără Tessa. A doua oară a fost mai bine. Proprietarii casei renovaseră și reamenajaseră totul, nu mai semăna deloc cu locul unde fuseseră cu mama lor.

În vacanța asta porniră chiar veseli, reușind într-un final să se înghesuie toți în minibuzul de șapte persoane – trei în față, patru în spate, cu scaunul lui Maggie ocupând, bineînțeles, spațiul cel mai mare. Autostrada străpungea un șir de dealuri, după care la scurtă vreme apărea, dramatic, marea. Fetele Faraday așteptau cu înfrigurare prima fâșie de albastru, conștiente că în momentul în care aveau s-o vadă, tatăl lor o să le povestească iar de ziua în care mama lor zărise pentru prima oară casa către care se îndreptau acum. Ce păcat că Tessa nu mai ajunsese să revadă casa din Donegal!

Știau toate că Leo și Tessa plănuiau o călătorie în Anglia și Irlanda cu toată familia. De când emigraseră, numai Tessa mai fusese în vizită. Se ducea din doi în doi ani să-și vadă părinții și

se întorcea încărcată cu biscuiți, reviste, gem și ciocolata ei preferată. Devorau cu lăcomie toate pozele cu locurile și oamenii pe care îi văzuse: părinții, foști colegi de școală, casa în care crescuse, chiar și dugheana din colțul străzii unde îi plăcea ei să meargă. Tessa le promisese să le ducă în toate locurile ei preferate de acasă, imediat ce-și vor putea permite. Pusese o cutie de tablă în cămară, pe care scrisese „fond de vacanță", iar dedesubt desenase un avion.

— Ca să mergem toți șapte în Anglia? O cutie de tablă plină de mărunțiș n-ajunge nici pentru unul singur, ne trebuie o piscină întreagă în care să strângem bani! zisese Miranda.

După moartea Tessei, cutia ajunsese undeva în fundul cămării. Cu bani erau în ea fuseseră dați pe mâncare. Nu mai adusese nimeni vorba de vreo călătorie în Regatul Unit.

Călătoria fusese dată uitării nu numai din cauza banilor sau a faptului că nu puteau lipsi atât de mult de la școală, ci și a legăturii cu rudele din Anglia, care se slăbise aproape de tot. Părinții lui Leo muriseră la scurtă vreme după ce împlinise patruzeci de ani. Părinții Tessei erau bătrâni și bolnavi, se retrăseseră într-un sătuc la nord de Londra. Nu avuseseră destulă putere nici măcar să vină la înmormântarea Tessei – se pare că mama era hipertensivă, iar tatăl nu putea călători fără ea. Își mai scriau din când în când și se mai sunau de Crăciun, dar apropiați nu fuseseră niciodată. Odată, Leo le dăduse fetelor de înțeles că Tessa, care fusese singură la părinți, nu se înțelegea prea bine cu ai ei – în special cu maică-sa. Cea mai apropiată rudă pe care o aveau în Anglia era fratele lui Leo. Îl chema Bill și era doctor. Venise în Australia de două ori să-i vadă, prima oară aproape imediat după ce sosiseră aici, iar a doua oară cu câteva luni înainte de moartea Tessei. Juliet îl ținea bine minte: jovial și prietenos, extravertit în aceeași măsură în care tatăl lor era introvertit. Îi aducea aminte de un personaj dintr-un film de război, semăna cu Errol Flynn cu părul lui scurt și stilul expansiv. Fusese foarte apropiat de Tessa, cântau împreună cântece vesele – iar într-o seară chiar au dansat prin bucătărie, spre încântarea fetelor.

— Tati, hai să dansăm și noi, se pare că strigase Miranda, care pe atunci avea nouă ani. Ne prefacem că eu sunt doamna, iar tu Fred the Stair[1].

---

1 În loc de Fred Astair, Miranda a spus *Fred the Stair*, unde *stair* înseamnă „scară".

Bill îi sunase zi de zi în primele două săptămâni după moartea Tessei. În general vorbea cu Juliet, Leo nu era în stare să vină la telefon. De cele mai multe ori i se păruse beat, dar nu-i spusese nimic despre asta tatălui ei.

— O fată atât de frumoasă, spunea unchiul ei. Ce tragedie, Doamne, ce tragedie.

După aceea i-a sunat din ce în ce mai rar. Şi nici nu i-a mai vizitat. Poate că Bill nu voia să facă atâta drum doar ca să-şi vadă fratele, fără soţia zglobie, care dansa şi cânta atât de frumos.

— Mamei voastre îi plăcea la Bicheno atât de mult pentru că îi amintea de casa bunicii ei din Donegal, le anunţă Leo când autostrada intră din nou într-o zonă deluroasă.

De pe scaunul din spate, turtită între Clementine şi portieră, Miranda scoase un sforăit prefăcut. Juliet îi aruncă o privire furioasă.

— Tată, ne spui acelaşi lucru de câte ori mergem acolo, zise Clementine cu blândeţe.

— A, da?

Miranda dădu din cap şi-şi întoarse capul spre fereastră.

— E îngrozitor. Am douăzeci şi patru de ani şi stau în maşină, sufocată de toţi membrii familiei mele. Şi, după ce că sunt prea mulţi, mai e şi un copil mic printre ei, care pute îngrozitor.

Se apucă cu două degete de nas şi apoi continuă:

— Ştiu! Tată, de ce nu inventezi tu un scutec supradimensionat, cu mai multe compartimente! Şi tubuleţe care să conducă pipi şi caca în despărţiturile corespunzătoare! Asta ar scuti-o pe mamă de o grămadă de timp pierdut cu schimbatul scutecului.

— Să ştii că nu e o idee rea deloc. Apropo, ţi-am zis de ultima mea invenţie?

— Nu, dar chiar te rog să-mi spui, zise Miranda punându-şi mâinile la urechi.

Eliza se cufundă înapoi în cartea ei. Întotdeauna putuse să citească în maşină fără să i se facă rău. Sadie se întoarse la jocul ei de bau-bau cu Maggie, iar Juliet îşi vedea de lista de cumpărături pe care o întocmea. Îşi dăduse seama că trebuiau să facă toate cumpărăturile în Bicheno – nu mai aveau loc în maşină şi pentru cumpărături, deci trebuia să le facă după ce descărcau totul.

Leo îi dădu înainte, fără să-şi dea seama că nu-l ascultă nimeni.

— Ideea mi-a venit într-o zi în care mă uitam la vecinul nostru, Pete, cum îşi tunde iarba de pe gazon. Cred că a alimentat

rezervorul de carburant de cel puțin trei ori până a terminat. M-am gândit că trebuie să existe o modalitate mai eficientă de a face treaba asta, așa că m-am apucat să lucrez la un...

Miranda închise ochii și adormi în cinci minute. Se trezi de-abia când mașina intră pe aleea casei de vacanță.

— Clementine mă îngrijorează, zise Juliet câteva zile mai târziu.

Vremea fusese amestecată: ploaie dimineața și soare după-masa. Majoritatea timpului citeau sau se jucau cu Maggie. Juliet băgase de seamă că Clementine o lăsa din ce în ce mai mult cu ele. Le zicea că are de învățat, dar nici nu-și scosese cărțile din geantă.

— Cred că e deprimată.

— De deprimată nu știu ce să zic, da' curată e sigur, zise Miranda.

— Ce vrei să spui?

— Păi, n-ai observat că, mai nou, face câte două dușuri pe zi? Nu numai aici, ci și acasă face la fel. Și stă câte o oră întreagă în baie. Săptămâna trecută m-a rugat să stau puțin cu Maggie ca să dea și ea o fugă la duș, cel puțin așa mi-a zis. Ce fugă?! Am întârziat la serviciu din cauza ei!

— Și eu am pățit exact la fel odată, zise Eliza.

— Îi e greu și ei, zise Juliet.

— Hei, tuturor ne e greu, zise Eliza. M-ai auzit pe mine vreodată plângându-mă?

— Nu, dar nu te-am auzit nici oferindu-te s-o ajuți. Deocamdată Clementine nu mi-a zis nimic, dar am impresia că îi merge prost la școală.

— Atunci nu trebuia să meargă la facultate. Sau trebuia să se gândească la asta înainte să rămână gravidă.

— Și-așa grăit-a Eliza Faraday cea minunată și desăvârșită. Ce amabil din partea ta să cobori de pe muntele Olimp câteva secunde și să ne împărtășești din înțelepciunea ta, zise Miranda pe un ton ironic.

— Eu nu condamn pe nimeni, sunt doar realistă. Dacă fac o întindere de ligament și trebuie să mă retrag din cursă, asta e, n-am cum să dau vina pe altcineva.

— Mersi frumos pentru această incursiune în mintea de sportiv, Eliza – dar care naiba-i legătura cu Clementine și Maggie?!

— Trebuie să învețe să se descurce singură. N-o să ne aibă prin preajmă la nesfârșit.

— E sora noastră mai mică, Eliza, zise Juliet șocată.

— Știu. Și știu că Maggie e nepoata noastră, răspunse Eliza sfidând-o pe sora ei mai mare. Îmi pare rău, însă a venit momentul să fim realiști. N-avem cum să ne facem toate mame cu normă întreagă numai pentru că lui Clementine i-a venit cheful să facă un copil.

— Nu i-a venit cheful să facă un copil, zise Juliet, furioasă de-a binelea acum. Eliza, ce te-a apucat?!

— Lasă că pot să mă ocup eu și de treburile Elizei, mi-ar face mare plăcere chiar, interveni Sadie. Mie mi se pare că Maggie e extraordinară.

— Și mie mi se pare extraordinară Maggie, zise Eliza exasperată. N-am zis s-o dăm la orfelinat. Dar Clementine e cea care ne-a băgat în buclucul ăsta, așa că tot ea trebuie să găsească o soluție.

— Am o idee, zise Sadie.

Se întoarseră toate spre ea.

— Știți că eu aș putea să fiu bonă cu jumătate de normă? Cu școala mă descurc, pot să jonglez cu anumite cursuri, la o adică pot să-mi și amân unul sau două examene. La mine e mult mai simplu decât la Clementine – ea chiar trebuie să se țină de învățat dacă vrea să treacă.

Lucrarea de licență a lui Clementine era despre impactul substanțelor poluante din aer asupra păsărilor marine din Tasmania.

— La mine nu e nimic urgent, omenirea mai poate aștepta până îmi fac eu o părere despre metafora în opera lui Jane Austen. În concluzie, eu am cel mai mult timp liber și mi-ar face mare plăcere să mă ocup mai mult de Maggie.

— Vorbești serios? zise Eliza. Și cum te-ai gândit, gratis sau pe bani?

— Gratis. Ne descurcăm bine cu banii, nu? Propun să facem încercarea asta timp de un an. După ce începe Maggie grădinița, oricum e mai ușor.

— Și totuși, de ce vrei să te târăști atâta pe jos după cuburi de lemn sau să schimbi scutece pline de rahat?

— Din bunătate, Miranda, zise Juliet. Ai auzit vreodată de bunătate?

Miranda își văzu mai departe de revista pe care o citea.

Clementine protestă la început. Nu era drept pentru Sadie, plus că s-ar simți vinovată să stea atât de puțin cu Maggie. Sadie îi aduse aminte că nu se punea problema s-o lase cu ea toată ziua –

numai câteva ceasuri pe zi. Şi aşa, lui Clementine tot i se părea că era prea mult să-i ceară lui Sadie una ca asta. Ba ar fi mai mult decât fericită s-o facă, insistă Sadie. În final, Clementine îi mulţumi, iar Sadie îi răspunse că-i face plăcere.

Noul aranjament a fost bătut în cuie cam în aceeaşi perioadă în care Sadie anunţă că ar vrea să slăbească şi începu un fel de cură. De când se ştiau, Sadie le bătuse la cap că ar vrea să slăbească câteva kilograme. Grasă nu era – deşi Mirandei îi făcea plăcere să îi spună că e, desigur. Doar că nu moştenise silueta zveltă şi metabolismul rapid al mamei lor, precum celelalte patru surori. Cât de nedreaptă era chestia asta, se plângea ea cât de des se ivea ocazia. Se cântărea în fiecare săptămână cu mare tam-tam şi de fiecare dată era dezamăgită într-un mod cât se poate de dramatic.

— Vă spun sigur că am o problemă – de făcut fac tot mai multă mişcare, dar nu slăbesc deloc!

— Asta pentru că haleşti cel puţin cinci pachete de biscuiţi pe săptămână, îi zise Eliza.

— Dar mi se face foame după plimbarea de după-amiază – şi, dacă-am mers pe jos, înseamnă că merit şi eu câţiva biscuiţi, nu?

— Dacă vrei să slăbeşti, trebuie să faci mai multă mişcare şi să mănânci mai puţin. Tu te mişti mai mult, dar şi mănânci mai mult – se anulează una pe alta şi de-aia nu obţii nici un rezultat. *Ipso facto, status quo.*[1]

— De unde până unde am ajuns să vorbim despre *Status Quo*?

— Nu vorbeam despre formaţia *Status Quo* – ci despre faptul că n-o să se schimbe nimic dacă o ţii tot aşa.

— Mă rog, deocamdată pot să-mi iau adio de la ideea de-a mai slăbi, zise Sadie oftând. Dacă stau acasă cu Maggie, sigur o să am tot timpul câte ceva de rontăit.

— Păi atunci nu sta în casă cu ea, zise Eliza.

— Şi ce să fac?

— Să ieşiţi pe afară, să-i arăţi lumea.

Da' nouă ne place acasă, aici avem toate jucăriile.

De pe canapea, Miranda se răsuci spre ele şi zise:

Problema ta, Sadie Faraday, e că de fapt nu vrei să slăbeşti. Şi dacă stau bine să mă gândesc, pun pariu că nici nu poţi.

---

1 Dacă nu schimbi nimic, nu se schimbă cu nimic starea de fapt (lat.).

— Pui pariu? Pe cât? zise Sadie, mijindu-şi ochii.

Juliet se uită la ele şi pufni în râs.

— Ar trebui să vă vedeţi feţele în momentul ăsta.

— Cincizeci de dolari dacă slăbeşti mai mult de cinci kile până la Crăciun – până la cel din decembrie, nu din iulie.

— Miranda! exclamă Juliet consternată. Ştii bine că nu-ţi permiţi!

— Păi nici n-o să trebuiască să-i dau banii ăştia lui Sadie, pentru că n-o să slăbească.

— Stai să ne înţelegem, zise Sadie. Deci, dacă eu slăbesc mai mult de cinci kile în următoarele opt luni, tu-mi dai cincizeci de dolari?

— Cam ăsta ar fi tot dumicatul. Şi vezi că dumicaţii îngraşă. Mai ales pâinea.

— Ţin pariul, zise Sadie întinzând mâna.

Sadie se apucă de ambele proiecte în aceeaşi zi. La micul dejun îşi pregăti pâine prăjită cu cafea şi mâncă un grepfrut – în timp ce Clementine mai trecea o dată în revistă tot ce trebuia să ţină minte: la ce oră trebuia s-o pună pe Maggie la culcare după prânz, ce să-i dea la prânz, care erau jucăriile ei preferate. Până la urmă, Sadie întrerupse litania.

— Clemmie, de doi ani mă uit la tine cum ai grijă de ea. Stai liniştită, ştiu ce trebuie să fac. Şi eu o iubesc la fel de tare ca şi tine.

— Suni la facultate dacă se întâmplă ceva, chiar şi ceva care ţi se pare minor – promiţi?

— Promit. Stai liniştită, sunt doar câteva ore – doar te întorci după-masă. Nu-ţi face griji pentru noi, mai bine ţi-ai vedea de prietenii tăi cu pene.

Lucrurile au mers minunat în primele două luni. Clementine s-a mai relaxat şi a început să se obişnuiască cu noul program. Au observat cu toţii schimbarea, expresia crispată i se ştersese de tot de pe chip, în camera ei apărură din nou cărţi de şcoală, iar la cină vorbea despre cursuri, profesori şi ultimele descoperiri în domeniul pe care îl studia.

Într-o seară, Miranda se lăsă pe spătarul scaunului şi zise:

— Ce văd eu aici – o studentă normală? Adică nu mai vorbim de oliţă? Acuma ne înnebuneşti cu păsările din Tasmania? Clementine dragă, ne bucurăm că ai revenit printre noi.

Între timp, Sadie o plimba pe Maggie în cărucior o oră pe zi. De obicei, își lua la ea un cronometru, iar la scurt timp își comandă și un pedometru.

— Eu una aș începe să-mi fac griji pentru ăia cincizeci de dolari, Miranda, zise Juliet într-o seară în care Sadie nu mâncă decât foarte puțină friptură de vacă la cină, fără piure – iar la desert refuză plăcinta de mere din care se înfruptau toți și-și luă o piersică.

Hăinuțele lui Maggie erau spălate în fiecare zi, jucăriile puse la locul lor – toată lumea era de acord că Sadie muncea peste așteptări. Și toți erau cât se poate de încântați.

După vreo două luni și jumătate, Clementine se întoarse într-o zi de la facultate și nu le găsi pe Sadie și Maggie acasă. Nu era ceva obișnuit, întotdeauna o așteptaseră.

Se uită la avizier și găsi un bilet lăsat de Sadie, care zicea că au plecat la plimbare și se întorc până în ora patru.

Era trecut de cinci când au intrat pe poartă. Clementine era înnebunită. De-o oră se tot plimba de la un capăt la altul al străzii. Sunase chiar și la poliție – fără nici un folos, însă.

— Unde Dumnezeu ai fost? Era să fac atac de cord!

— Am ieșit și noi la o plimbare. Maggie s-a distrat tare bine, am mers prin oraș și după asta am luat-o pe faleză până la Battery Point. Ne-am mai învârtit puțin pe acolo, am intrat într-un magazin...

— Battery Point e la mama naibii! Dacă vi se întâmpla ceva?

— Dar nu ni s-a-ntâmplat nimic. Am făcut o plimbare minunată și după-aia ne-am întâlnit cu alte mame cu copii și am mai stat la taclale.

— *Alte* mame?!

— E un grup care se întâlnește în fiecare joi în parculețul de lângă Battery Point. Sunt foarte prietenoase, le-am povestit tot despre Maggie. Era una care se chinuie rău s-o adoarmă pe fiica ei după-amiază, i-am zis că eu am descoperit că merge mult mai ușor dacă le cânți.

— Că *tu* ai descoperit?...

Tocmai atunci intră pe ușă Leo.

— A, uite cine-a venit. Ți-am zis eu, Clemmie, că n-au pățit nimic?

— L-ai sunat pe tata la serviciu? Adică n-ai încredere în mine?

— Ba da, dar de data asta n-ai procedat cum trebuie.

— Încerc să nu stau prea mult în casă cu ea, nu e bine pentru nici una dintre noi. Am pierdut noţiunea timpului de data asta.

— Da, trăncănind cu un grup de mame, ca şi cum Maggie ar fi a ta.

Sadie se înroşi.

— Am vrut să le spun că e nepoata, nu fiica mea – dar erau atât de convinse toate că e copilul meu, încât mi s-a părut mai simplu s-o las aşa.

— Au crezut că e copilul tău pentru că nu le-ai spus adevărul. Sadie, Maggie e a mea.

— Ştiu asta, Clementine, linişteşte-te. Îmi pare rău că te-ai îngrijorat din cauza noastră, pe viitor o să sun dacă întârziem, jur.

— N-o să mai fie nici un viitor. Ştiam eu că n-o să meargă.

— Clementine, te rog să te linişteşti, interveni şi Leo. Totul merge foarte bine, sunt chiar foarte mândru de tine cu şcoala.

— O să-mi amân studiile, tată, trebuie să mă ocup de Maggie.

— Şi proiectul tău? Planurile profesorului tău îndrumător? Mi-ai zis că, dacă o ţineţi tot aşa, lucrarea poate ajunge să fie publicată la nivel internaţional.

Clementine şovăi.

— Clem, îmi pare foarte rău, zise Sadie. Chiar n-am vrut să te supăr.

Clementine o ridică pe Maggie din cărucior – dormea buştean.

— Am zis că aerul proaspăt îi face bine, plus că s-a distrat foarte bine.

— Te rog să nu mai faci aşa ceva – să stai peste ora la care trebuie să ajungi sau să spui că e fiica ta.

— Bineînţeles că n-o să mai facă aşa, răspunse Leo în locul lui Sadie. A fost doar o mică neînţelegere.

Clementine o mută pe Maggie pe celălalt umăr. Copilul se mişcă în somn şi-şi puse o mână pe bărbia mamei. Clementine i-o sărută.

— Vezi, ştie şi ea care e mama ei, zise Sadie. Că doar e fată deşteaptă.

Clementine se mai relaxă puţin.

— Îmi pare rău că am exagerat, am fost foarte îngrijorată.

— Şi mie îmi pare rău c-am întârziat. M-am gândit că e un lucru bun să stăm mai mult.

Clementine luă sacoșa cu jucările și păturica lui Maggie:

— Noi o să fim în camera de zi, dacă ne caută cineva.

Leo așteptă până se închise ușa în urma lui Clementine și a lui Maggie.

— Draga mea Sadie, te-ai descurcat foarte bine, bravo.

— Chiar crezi? zise Sadie flatată. Mersi frumos, tată.

Capitolul 8

Se apropia ziua de naştere a lui Maggie. La aproape trei ani, avea energia unui căluţ de mare – când era fericită, se învârtea pe loc ca un titirez. Şi vorbea întruna – nu se înţelegea tot timpul ce vrea să spună, dar ea vorbea non-stop, oricum. Se enerva rău de tot dacă nu i se dădea ce a cerut, dar îi trecea în câteva secunde, indiferent cât de tare se supăra. Îi plăcea să fie prima – de exemplu, numai ea trebuia să deschidă uşa de la casă când se întorceau de pe undeva, numai ea trebuia să schimbe canalul la televizor, numai ea trebuia să sune din clopoţelul pe care-l cumpărase Juliet ca să-i cheme pe ceilalţi la masă.

Clementine dădu o petrecere de ziua lui Maggie, la care îi invită pe toţi membrii familiei şi pe încă trei copii din vecini, câte unul pentru fiecare an pe care-l împlinea fiica ei – citise Sadie într-o revistă pentru mame că aşa e bine să faci. Au aşezat pe masă prăjitură cu jeleu, ruladă cu cremă, fursecuri cu ciocolată şi tort de îngheţată. Adulţii au mâncat aproape tot, nu copiii – cu excepţia lui Sadie, care era încă la cură. Câştigase pariul cu Miranda şi primise cei cincizeci de dolari, însă acum trebuia să demonstreze că e în stare să-şi menţină greutatea un an de zile, altfel trebuia să-i dea Mirandei banii înapoi.

Sadie apelase, în secret, la ajutorul Elizei.

— Închipuie-ţi că sunt un cobai care ţi se oferă pentru experimente.

Eliza concepuse, special pentru ea, un program foarte simplu de nutriţie şi mişcare. Toate plimbările pe care le făcea cu Maggie, plus faptul că o avea pe Eliza în casă pe post de cerber, o făceau să nu i se pară că depune prea mult efort ţinând regim. Eliza nu vorbea decât de mişcare şi întreţinere corporală în ultima vreme. Antrenorul ei, Mark, se mutase la Melbourne, unde îi mergea foarte bine.

— Dacă te-ar auzi cineva cum vorbeşti de tipul ăsta întruna, ar zice că eşti îndrăgostită de el, spuse Miranda într-o zi.

Era toată lumea în bucătărie – chiar şi Leo, care citea ziarul într-un colţ.

— Ţi-am mai zis că e însurat, o repezi Eliza.

Nu le zisese că Mark se despărţise de soţia lui.

— Şi ce dacă-i însurat, asta înseamnă că n-are cum să ţi se pară atrăgător?

— Nu mai fi geloasă pe Eliza că ea are un bărbat în viaţa ei şi tu nu, zise Sadie de la chiuvetă.

— Crezi tu că eu n-am pe nimeni? răspunse Miranda pe un ton de gheaţă. Şi de unde până unde eşti aşa de sigură? De data asta, spionii ăia ai tăi nu te-au informat prea bine.

Sadie se întoarse cu faţa spre ea, cu mâinile pline de clăbuc, şi se uită în jur.

— Da? Şi unde e, mă rog, tipul ăsta al tău?

— Tu ai impresia că eu mi-aş aduce prietenul aici să vi-l prezint?! Dă-mi voie să-ţi întorc drăgălăşenia, dragă Sadie – unde sunt toţi băieţii ăia care ar trebui să spargă uşa cu nerăbdarea lor?

— Nu e treaba ta, răspunse Sadie înroşindu-se.

— O, deci ai un prieten? pufni Miranda.

— Chiar am, de fapt, răspunse semeaţă Sadie.

— Da, şi cum îl cheamă?

Sadie ezită o scurtă fracţiune de secundă, apoi spuse:

— Anthony.

— Anthony? Şi cu ce se ocupă Anthony?

Din nou o pauză aproape imperceptibilă.

— E instalator.

— Ce minunat! Priceput la treburile casei, zici – şi mai ales la ţevi, îmi închipui. Calităţi foarte importante la un bărbat. Şi unde l-ai cunoscut pe acest Anthony-instalatorul?

— Aici. A venit să repare duşul.

— Şi s-a îndrăgostit de tine pe loc, nu? zise Miranda lăsându-se pe spătarul scaunului şi împreunându-şi braţele la piept. Şi cum se face că nu l-am văzut deloc pe aici?

— Ne întâlnim în oraş.

— A, ce drăguţ! Şi cum e? Înalt? Scund? Gras? Slab?

Leo lăsase ziarul şi le asculta acum.

— E un tip normal, răspunse Sadie, concentrată la vasele pe care le spăla.

— Of, Sadie, niciodată n-ai ştiut să minţi.

— Taci din gură, Miranda, replică Sadie fără să se uite la ea.

— Tată, ai auzit? Bona pe care a angajat-o Clementine ca să aibă grijă de Maggie a avut tupeul să-mi zică să tac din gură.

Leo dădu aprobator din cap şi zise, încercând să-şi înăbuşe un rânjet:

— Trebuie să spun că sunt de aceeaşi părere. Taci din gură, Miranda, şi las-o în pace pe sora ta.

— Of, nu pot şi eu să mă distrez un pic, zise Miranda ridicându-se.

În drum spre uşă, îl ciufuli uşor pe tatăl ei – iar când ajunse în dreptul lui Sadie, arătă cu mâna la o farfurie de pe uscător şi zise:

— Vezi că ţi-a scăpat o pată.

În săptămâna de după ziua de naştere a lui Maggie, Miranda a dat o petrecere la farmacie, pentru cei mai importanţi distribuitori şi clienţi ai firmei la care lucra. Fusese promovată cu şase luni în urmă în funcţia de achizitor-şef. Noua funcţie îi convenea din mai multe motive: de două ori pe an trebuia să meargă în delegaţii în alte regiuni ale Australiei, plus că primise şi o mărire de salariu de care avea nevoie ca să-şi poată menţine viaţa socială, mai dezvoltată de când cu noua funcţie. După ce o terminase cu Tom, hotărâse că e mai bine să nu amestece relaţiile profesionale cu cele personale – o ajutase mult şi faptul că firma lui Tom îl înlocuise cu un tânăr de douăzeci şi patru de ani plin de coşuri, care nu era absolut deloc genul Mirandei.

Ieşea cu Liz la cazinou aproape în fiecare seară. Era locul cel mai de fiţe din oraş şi barurile cazinoului erau mereu pline de oameni de afaceri veniţi în Hobart cu treburi. Miranda avusese câteva flirturi de moment, dintre care una cu un profesor universitar aflat în trecere prin oraş. Profesor de matematică. Însurat. Vorbise cu Liz despre el chiar în ziua următoare, când au ieşit din nou în oraş, ca fetele.

— E adorabil, dar n-are nici un viitor povestea asta.

— Nu. Super.

Au râs amândouă.

— Ţi-a făcut vreun cadou?

— Mi-a făcut cinste la cină şi a comandat o sticlă de vin scump.

— Şi pe urmă?

— Şi pe urmă nu e treaba ta.

Miranda nu voia să îi spună lui Liz absolut totul. După cină urmase o partidă de sex foarte plăcută, în camera lui de hotel. Era ceva legat de camerele de hotel care o excita. Normal, ce alternative avea? Să-şi aducă amanţii acasă? Simpla idee o făcea să râdă.

Miranda se plimbă pe la fiecare dintre invitaţii înghesuiţi printre rafturile cu cosmetice şi şampon. Schimbă o vorbă cu cei în vârstă, care veneau pe acolo de trei ori pe săptămână, atât ca să-şi ia medicamentele, cât şi ca să mai stea la taclale, apoi trecu la cei tineri, care-şi luau toate cosmeticele şi parfumurile pe care le foloseau de la farmacie.

— Miranda Faraday, nu-mi vine să cred – tot aici lucrezi?

Era Lynetta, prietena ei stewardesă.

— Ce-i cu tine aici?

— Am picat neinvitată. Mătuşă-mea e una dintre cele mai fidele cliente ale voastre, aşa că m-am gândit să dau o fugă cu ea. Adu-mi şi mie nişte şampanie, dragă – şi sper că e de-aia bună, franţuzească, nu vreo porcărie australiană.

Miranda o cântări din priviri pe Lynetta, în timp ce-i întindea un pahar. Avea părul bine îngrijit, aranjat clar de un profesionist. Era machiată şi îmbrăcată impecabil, cu pantofi cu toc în picioare.

— Arăţi fantastic.

— Mersi, zise Lynetta, fără să-i întoarcă complimentul.

Miranda îşi îndreptă umerii.

— Şi, cum e viaţa în cer?

— E cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. M-au avansat, acum sunt şef de cabină.

Miranda nu întrebă ce înseamnă asta.

— Nu te-ai săturat să fii chelneriţă, dragă – chiar dacă sub îmbrăcătura asta mai distinsă?

— Vai, ce clişeu, Miranda. Te credeam mai deşteaptă. Mai mult mă distrez decât lucrez, plus că mi-am făcut foarte multe relaţii. Sunt luată şi dusă la aeroporturi de lux cu limuzina...

— Dar ce eşti, dragă – stewardesă sau damă de companie?

— Astea sunt condiţiile normale care ni se asigură, dragă. Noi suntem imaginea companiei, bineînţeles că au grijă de noi. Noi suntem cele care ne ocupăm de siguranţa zborului. Crede-mă, avem un rol extrem de important.

— Credeam că piloţii au rolul cel mai important.

— Ha, nu-mi zice de piloți, că nu mă mai opresc!

Lynetta o cântări pe Miranda din priviri înainte să continue:

— Serios, Miranda, ar trebui să te gândești și tu la așa ceva. Arăți bine, ești înaltă, știi cum să te porți.

— Tocmai m-au promovat aici.

Lynetta nu întrebă ce însemna asta și nici n-o felicită. Se uită la ceas și zise:

— Trebuie să plec. În seara asta mama și tata m-au invitat la cină la cazinou. Mersi, te-am pupat.

Puse paharul pe tejghea și ieși.

— Un zbor plăcut, zise Miranda acră, în urma ei. Luă o gură de șampanie – era deja fără acid.

— Am mai primit doi clienți, Eliza. Mai am un pic. Mai avem un pic, mai bine zis.

Eliza zâmbi în receptor. Era la sală, deși se terminase programul. Rămăsese să facă ordine în fișele membrilor. Mark o sunase din Melbourne, de la sala unde lucra cu jumătate de normă.

— Să sun la *Fortune 500* sau vrei să-i anunți personal?

— Da, bine, știu că m-a cam luat valul – dar am început foarte bine. Tu ce faci?

„Mi-e dor de tine", ar fi vrut Eliza să răspundă.

— O să-ți placă foarte tare aici, la Melbourne, Eliza. E o atmosferă cu totul și cu totul diferită de Hobart, absolut toată lumea face sport. Dacă am reușit să intrăm pe filieră cu un club de fotbal, ne-am aranjat.

— Nu te grăbi prea tare – mai am să termin și eu facultatea, ai uitat?

Eliza ar fi vrut să audă că lui Mark îi este dor de ea, dar el nu spuse nimic de genul acesta, era prea ambalat să-i povestească despre ultimul program de antrenament pe care îl concepuse. Era un program integral, personalizat – Mark era convins că tipul ăsta de programe era de mare viitor.

— Bun, și când vii la Hobart?

— Să știi că s-ar putea să dureze o lună-două până să vin. Mai ales acum, că-i am pe clienții ăștia noi. Unul dintre ei vrea să exerseze și în weekenduri, nu pot să-l las în aer.

— Și nici pe copii n-o să-i vezi?

— Păi sunt la mine acum, zise Mark după o scurtă pauză.

— Poftim?

— Sunt aici, în Melbourne, cu mine.

— Dar parcă-mi spuseseşi că soţia ta nu e de acord să-i lase să meargă nicăieri fără ea.

— Aşa e.

Din nou o pauză, apoi:

— E şi Belinda aici.

— Şi soţia ta, şi vărul tău, şi copiii? Trebuie să fie tare aglomerat pe acolo.

— Văru-meu nu e cu noi.

Eliza a trebuit să se aşeze – a dat dosarele la o parte şi şi-a făcut loc.

— Mark, ce se întâmplă?

— Pur şi simplu petrecem o perioadă de timp împreună, de dragul copiilor.

— Şi unde doarme soţia ta? Dormiţi împreună tot de dragul copiilor?

— Eliza, nu fi aşa.

— Cum? Sinceră? Eu muncesc toată ziua şi toată noaptea ca să reuşesc să termin facultatea cu specializare dublă – şi tu ce faci, stai frumos cu nevastă-ta şi vă simţiţi bine?

— O facem pentru copii, nu pentru noi.

— Acum o lună jumate nu te gândeai la copii.

Mark fusese ultima oară în Hobart cu şase săptămâni în urmă. Era foarte fericit de mutarea la Melbourne, iar entuziasmul lui o făcuse să lase garda jos; îl crezuse când îi spusese că între el şi soţia lui se terminase totul.

După ce şi-au terminat treburile în ziua aceea, Eliza s-a dus înăuntru şi a încuiat uşa.

— Vrei să mă încui aici?

Ea a negat.

— N-aş vrea să ne prindă cineva.

— Să ne prindă făcând ce?

— Asta, şi-l sărutase.

Mark zâmbise uşor, zâmbetul acela care-o dădea gata de fiecare dată.

— Despre ce e vorba aici?

Şi atunci îi spusese. Că era îndrăgostită de el. Că-l iubea de ani de zile.

— Uau, fusese reacţia lui.

— Uau ce? întrebă ea.

— Uau, ce veste minunată.

Și atât. Și după aceea zâmbise. Și asta era tot ce-i trebuise Elizei ca să renunțe la planul de a aștepta până la divorțul lui Mark și până când se muta și ea la Melbourne. Se săturase să mai aștepte. L-a sărutat iar și, de data asta, el i-a întors sărutul.

Apoi au mers mai departe. Deși visa la asta de ani de zile, Eliza nu-și închipuise că poate fi atât de frumos. Mark o sărutase pe buze, pe față, pe gât, mai jos. Îi ridicase tricoul. Ea îl ajutase să și-l dea jos pe-al lui. Făceau totul fără să vorbească, conducându-se unul pe celălalt doar după șoapte de plăcere. Mark ezitase înainte de mișcarea decisivă, iar Eliza îl încurajase să meargă mai departe – de patru ani era gata pentru asta.

Au făcut dragoste de mare performanță, cu multă energie și pasiune. Le-a plăcut atât de mult, încât la scurtă vreme au luat-o de la capăt.

— Asta înseamnă că parteneriatul nostru rămâne bătut în cuie, nu? o întrebase el după aceea, dându-i părul după ureche și sărutând-o pe gât, dornic să-i simtă corpul încă o dată.

— Cam așa ceva, răspunsese ea lipindu-se de el.

În seara aceea Mark dormise la părinții lui. A doua zi, era aniversarea băiatului celui mic, deci nu s-au văzut. Când a sunat-o de la aeroport, după-amiază, n-a pomenit nimic despre ce se petrecuse între ei. Eliza își închipuise că o sunase de la un telefon public din aeroport, înconjurat de familia care probabil îl condusese – ceea ce Mark îi și confirmase a doua zi, când îi telefonase din nou, de la Melbourne. Îi explicase atunci, încă o dată, că toată lumea făcea eforturi ca despărțirea lui de Belinda să fie cât mai amicală. Acum înțelegea că nu glumise.

— Și de cât timp ține situația asta, Mark?

— Văru-meu a plecat acum trei luni. Belinda vine la Melbourne din două în două săptămâni.

— Și când veneai la Hobart stăteai cu ea, nu cu ai tăi, nu?

Tăcerea lui Mark îi spuse că avea dreptate.

— Și mie când aveai de gând să-mi spui? După ce-mi făceam bagajele și mă mutam la Melbourne să lucrez cu tine?

— Eliza, nu știam – încă nu știu sigur – dacă Belinda și cu mine putem trăi împreună. Avem foarte multe probleme de rezolvat.

— Da, și cu mine – cu noi – cum rămâne?

— Eliza, știi ce cred despre tine.

Îi trânti receptorul în nas, apoi izbucni în plâns. Plânse întâi de furie, apoi de jale. Era complet nepregătită pentru situaţia asta, ce-ar fi trebuit să facă acum? Toate planurile şi eforturile ei aveau legătură cu Mark şi mutarea la Melbourne. El fusese lumina ei călăuzitoare, speranţa care o făcea capabilă să reziste în mijlocul bulamucului din familia ei. Iar acum... nu mai avea nimic. O durea inima cum nu crezuse nicicând că ar putea s-o doară vreodată. Întotdeauna se mândrise cu forţa şi hotărârea ei, cu faptul că ştia întotdeauna ce are de făcut. Acum era la pământ, dar nu îi era ruşine să plângă, pentru că n-o vedea nimeni. Îşi ridică genunchii la bărbie şi-şi lăsă lacrimile să i se reverse pe obraji.

Când se linişti în sfârşit, i se păru că trecuseră ore întregi de când plângea. Se duse la vestiar, se spălă pe faţă, apoi îşi aplică comprese cu apă rece peste ochi, ca să nu mai fie umflaţi. Se forţă să se aşeze din nou la birou, înăbuşindu-şi o voce interioară plină de tristeţe, care o îndemna iar să plângă. Nu trebuia să plângă pentru el. Nici în seara asta, nici în altă seară – niciodată. Privirile îi căzură pe un abţibild de pe geanta ei de sport: „Stabileşte-ţi obiectivele. Ţinteşte sus. Nimeni nu poate să facă asta în locul tău".

Luă o foaie de hârtie cu antetul sălii de sport şi făcu repede nişte calcule. Mai avea doi ani de facultate şi aproape terminase cursul seral de contabilitate pe care îl făcea în afara şcolii. Avea ceva economii.

Ar fi renunţat la toate pentru el. Dar el o alesese pe soţia lui, nu pe ea. Asta nu însemna, însă, că şi ea trebuia să renunţe la toate planurile de viitor pe care şi le făcuse.

O să se mute la Melbourne oricum. O să-şi înceapă propria afacere. Imediat ce era posibil. Imediat ce Maggie o să intre la şcoală.

Capitolul 9

Sadie se urcă pe cântar, chiui şi se dădu jos. Lângă ea, Maggie o privea cu ochii ei mari, copie perfectă după ochii lui Clementine. Era îmbrăcată într-o rochiţă roşie de velur şi un pulover roşu cu nasturi, cu o floare mare, albastră, aplicată pe unul din buzunare. Lui Sadie i se părea că seamănă cu un spiriduş foarte drăgălaş. Până şi noua coafură îi întărea impresia – Maggie avea în jurul capului o aureolă de cârlionţi întunecaţi. Iar urechile îi ieşeau în afară printre bucle, exact ca la elfi. Sadie era moartă după urechile lui Maggie. Cu câteva zile în urmă, Miranda îi spusese lui Maggie că dacă i-ar mai creşte puţin urechile, ar putea să zboare fără nici un fel de probleme peste Strâmtoarea Morunului. Clementine nu era prin preajmă, normal.

— Stai liniştită, e clar că spre asta se îndreaptă toată specia umană, îi răspunsese Sadie, jucându-se cu urechiuşele copilei aşezată la ea în braţe, făcându-le să iasă şi mai mult în evidenţă. Lumina care venea din spate le făcea într-adevăr să iradieze ca şi cum ar fi fost nişte urechi luminoase, fermecate. Toată lumea râse amuzată, şi Maggie la fel.

— Bate din palme, Maggie, zise Sadie. Am mai slăbit un kilogram!

Maggie bătu din palme, dar îşi pierdu echilibrul.

— Au, zise, prăvălindu-se peste cântar.

Sadie o ridică şi se uită la cântar.

— Uite, atât cântărim eu şi cu tine.

— Noi, atâta cântărim noi.

— Bravo! Atâta cântărim noi. Şi cine e cea mai deşteaptă fată din lume? Da, tu!

Sadie sări de pe cântar, lăsând-o doar pe Maggie.

— Uite, vezi, atâta cântăreşti tu singură. Ai greutatea perfectă, pentru că tu eşti o fetiţă perfectă, nu?

Dinspre uşa de la intrare se auzi un zgomot.

— Hai să vedem ce-a adus poştaşul, Maggie! Hai!

Maggie fugi la uşă şi se întoarse cu corespondenţa.

— Cinci scrisori, o anunţă pe Sadie.

— Aşa e, cinci, bravo. Mersi frumos.

Le trecu repede în revistă şi-i întinse una lui Maggie.

— Uite, asta e pentru tine. E de la regină – zice că vrea să te numească prinţesa Tasmaniei şi că o să-ţi construiască un palat.

Maggie o luă şi o studie atent câteva momente – era o scrisoare de promovare a unui nou catalog de seminţe – şi apoi scoase un „ţ"...

Sadie lăsă scrisorile pentru Leo, Miranda şi Clementine pe măsuţa din hol. Apoi luă nişte cuburi de lemn pentru Maggie şi se duse în camera de zi. Maggie ignoră cuburile şi continuă să „citească" atent „scrisoarea de la regină". Sadie se aşeză şi deschise scrisoarea care sosise pentru ea. Era într-un plic oficial, cu antetul Universităţii din Tasmania. Scrisoarea era la fel de formală ca şi plicul. Sadie aruncă o privire rapidă pe deasupra, apoi o luă de la capăt şi citi cu atenţie.

Era o scrisoare din partea îndrumătorului ei, care-şi exprima îngrijorarea în legătură cu absenţa ei de la cursuri tot semestrul. Ultima propoziţie era: „Vă rog să mă contactaţi telefonic cât mai curând posibil".

O scrisoare procedurală, îşi dădu seama Sadie. Îndrumătorul ei nu se exprimase deloc atât de formal în urmă cu câteva luni, când Sadie îl sunase ca să îl anunţe că o să lipsească o vreme, ca să se poată ocupa de Maggie. Ce-i drept, îşi amintea că nici nu fusese prea încântat.

Nimeni nu părea să priceapă – nu era deloc o nenorocire că luase hotărârea asta, nu era în nici un fel un sacrificiu din partea ei. Era prima oară în viaţa ei când se ocupa de ceva care îi plăcea la nebunie. Adevărul era că Sadie se simţea mult mai bine acasă, cu Maggie, decât într-un amfiteatru, chinuindu-se să descifreze adevăratul sens al unor romane care fuseseră deja puricate de mii şi mii de alţi studenţi înaintea ei.

Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi intrat la facultate cu dorinţa aprinsă de a afla anumite lucruri. Se înscrisese la Litere pentru că, la momentul respectiv, i se păruse cea mai bună mişcare ca să nu trebuiască să facă altceva în următorii trei ani decât să citească. Colegii ei aveau tot felul de idei despre ce

voiau să facă în continuare. Ea nu reușea să vadă decât o ceață groasă ori de câte ori încerca să-și închipuie ce drum avea să apuce după absolvire.

Ideea de a se oferi să aibă grijă de Maggie fusese o inspirație de moment. În parte, se datora groazei pe care o simțea la gândul că în următoarele câteva săptămâni trebuia să producă un eseu de șase mii de cuvinte despre poeții din timpul Primului Război Mondial. Fusese o surpriză și pentru ea cât de bine i se potrivea rolul de bonă a lui Maggie.

— Și uite așa se duce emanciparea femeii pe apa sâmbetei, fusese replica Mirandei când Sadie încercase să-i spună cum stau lucrurile cu ea. La ce bun și-au mai ars toate femeile alea sutienele dacă tu, Sadie Faraday, o femeie tânără și emancipată, te dai bătută și zici „Nu, mersi, nu vreau să învăț, la ce-mi trebuie mie un creier? Eu vreau să fac studii avansate de «Împins cărucioru», modulele 1, 2 și 3".

— Îți bați joc de o grămadă de femei cu vorbele astea, o repezise Sadie. Emanciparea femeii înseamnă să ai dreptul de a alege dacă vrei să înveți sau să lucrezi – ceea ce înseamnă dublarea perspectivei pentru toate femeile.

— Exact, dublarea – nu înfundarea.

Miranda se aplecase apoi spre Maggie, care se juca în liniște pe covor:

— N-o lua personal, Maggie, știi că pentru mine ești cel mai încântător copil care s-a născut vreodată pe fața pământului, dar trebuie să începi să-ți dezvolți serios competențele, altfel ce-ai să te faci în viață? De exemplu, știi să repari o pană? Să faci un martini ca lumea?

Sadie se aplecă și o luă pe Maggie în brațe.

— N-o asculta, Maggie, e o influență negativă.

— Eu, o influență negativă? Tu ești cea care stă după coada ei tot timpul și n-o lasă să miște nici măcar un deget. Nici Clementine nu-i caută-n coarne cum o faci tu – iar ea e mama copilului, nu un surogat de mamă ca tine.

— Cum îți permiți?

— Cum îmi permit ce?

— Să-mi vorbești așa – mai ales în fața lui Maggie!

Miranda își dădu ochii peste cap.

— Două chestii, Sadie. Unu: Maggie n-ar pricepe nici dacă te-aș face curva din Babilon. Doi: nu ești mama lui Maggie. Clementine e cea mai importantă persoană din viața ei.

— Nu stă cu ea mai mult decât cu mine.

— Nu pricepi? Sadie, mama ei e Clementine. Tu eşti bona. Păstrează proporţiile.

Miranda îşi aruncă privirea spre ceasul elegant de aur de la încheietura mâinii.

— Am întârziat, trebuie să plec.

— Unde mai pleci?

— Mă duc să fac conversaţie cu oameni mai înalţi de cincizeci de centimetri, despre altceva în afară de pisicuţe, cuburi de lemn, culori şi numere. Cum ar trebui să faci şi tu, din când în când.

Sadie îşi mai aruncă un ochi pe scrisoarea de la universitate, apoi o puse înapoi în plic, după care îndoi plicul şi-l înfundă în buzunarul pantalonilor. Pe îndrumător nu-l interesa cu adevărat dacă Sadie venea la cursuri sau îşi termina studiile. Nu-l interesa decât să aibă fişele de prezenţă în ordine. Şi, oricum, putea să refacă cursurile când voia ea. Deocamdată, cel mai bine pentru toată lumea era să continue pe aceeaşi linie.

Sadie ştia că făcea treabă bună cu Maggie, până şi Clementine afirmase asta cu câteva seri în urmă. Ajunsese târziu, fusese într-o excursie de documentare pe coasta de est a Tasmaniei. Intrase pe uşă ca o furtună, strigând-o pe Sadie:

— Îmi pare aşa de rău c-am întârziat, Sadie, ne-au ţinut mai mult. Îi pregătesc cina lui Maggie imediat.

Când a intrat în bucătărie, din braţele lui Sadie a întâmpinat-o o Maggie proaspăt îmbăiată:

— Mami, mami!

Clementine a luat-o în braţe şi-a sărutat-o.

— Sărăcuţa de tine, îmi pare aşa de rău. Ce fel de mamă sunt şi eu?

Apoi s-a uitat în jur şi a văzut vasele de la cină deja spălate şi puse pe uscător.

— I-ai pregătit tu cina?!

— Am mâncat, ne-am spălat, ne-am schimbat şi am citit povestea.

— Ce m-aş face fără tine? zise Clementine, care, spre surpriza lui Sadie, avea ochii plini de lacrimi.

— Ai lua-o pe Maggie cu tine peste tot?

— Vorbesc serios. N-ai idee cât înseamnă pentru mine tot ajutorul pe care mi-l dai. În felul ăsta pot să mă bucur de tot ce e mai bun şi ca mamă, şi ca studentă – fără ajutorul tău, nici n-aş putea visa la aşa ceva. Mulţumesc.

— Mulţumesc, repetă Maggie ca un ecou.

Clementine se aşeză la masa din bucătărie în faţa lui Sadie, cu Maggie în braţe.

— Ţie cum îţi merge? Ajungi la toate cursurile la care vrei să mergi? Reuşeşti să-ţi faci eseurile? Nu te-am mai văzut scriind ceva de săptămâni întregi.

— Mi le fac la şcoală după cursuri, minţi Sadie. Până nu-mi fuge mintea la altele.

— Deci poţi să ai în continuare grijă de ea? Sincer?

— Absolut, ne distrăm de minune. Nu-i aşa, Maggie? întrebă ea întinzându-şi braţele spre nepoata ei.

Maggie se întoarse şi-şi îngropă faţa între gâtul şi umărul lui Clementine. Clementine o sărută pe păr.

— Vrei s-o ţin eu cât mănânci? întrebă Sadie, surprinsă de junghiul de durere care o străpunsese, deşi îşi dădea seama că era normal ca Maggie să vrea să stea cu Clementine, n-o văzuse toată ziua.

Clementine negă, scuturând din cap. Se ridică şi-o aruncă pe Maggie în aer, apoi o prinse şi-o aruncă iar de câteva ori, spre încântarea fetiţei.

— Nu, nu mi-e foame deocamdată. Ne ducem în grădină să ne jucăm. Hai, Maggie, vino să-mi povesteşti absolut tot ce-ai făcut azi.

Sadie hotărî să nu se mai gândească la episodul acesta din urmă cu câteva seri. Azi o avea pe Maggie numai pentru ea. Se aşeză lângă ea pe covor şi-i întinse un cub roşu.

— Suntem foarte fericite noi două, nu-i aşa, Maggie? Ne înţelegem de minune. Cine mai are nevoie de prostia aia de facultate când te are pe tine toată ziua?

Maggie se întinse şi-o apucă de nas.

— Sadie.

Clar ca bună ziua.

Sadie o învălui într-o privire adoratoare.

— Exact. Eu sunt Sadie – bravo, Maggie. Iar tu eşti fetiţa mea deşteaptă şi minunată.

Capitolul 10

La patru ani, Maggie stătea cu Sadie cel puțin cinci zile pe săptămână. După ce împlinise trei ani, începuseră să petreacă din ce în ce mai mult timp împreună. Clementine fusese invitată să facă parte dintr-o echipă de cercetare care se înhămase la un recensământ al păsărilor de pe insula Maria, aflată lângă coasta de est a Tasmaniei. Era un proiect mare, un efort de cercetare pe termen lung.

Clementine era foarte încântată și-i tot turuia lui Sadie despre ce va face ea acolo – numai că pe ea n-o pasiona deloc impactul curenților aerieni asupra ritualurilor de împerechere și se gândea deja la altceva. Ultima propoziție a lui Clementine îi stârni însă interesul.

— O să o dau pe Maggie la o grădiniță cu program prelungit, e exclus să pierzi și mai mult timp cu ea – nici așa nu pot să înțeleg cum de reușești să mai ții pasul cu școala.

— Cum s-o duci pe Maggie la grădiniță, ai înnebunit? Lasă că vorbesc cu îndrumătorul și sunt sigură că n-o să fie nici o problemă – nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să petrec mai mult timp cu Maggie.

— Of, Sadie, ești sigură? Și-așa mi se pare că abuzez de tine... Dar... se lumină ea la față la gândul proiectului de pe insula Maria, proiectul ăsta e ca un vis – prea frumos ca să fie adevărat.

— Sunt absolut convinsă că n-o să fie nici o problemă. E păcat să dai cu piciorul unei astfel de șanse.

— Ești sigură că asta vrei, Sadie? o întrebase și Leo după cină. Erau numai ei doi în bucătărie, spălau vasele.

— E soluția cea mai logică, tată. Plus că-mi place de mor.

— Ești o fată tare bună, să știi că și de tine ar fi mândră mămică-ta.

Ce nu știa Clementine – de fapt, nici unul dintre ei nu avea habar de asta – era că Sadie nu mai dăduse pe la școală de luni de zile. Îl sunase pe profesorul ei îndrumător și-i îndrugase o poveste dezlânată despre o formă extrem de rară de pojar care o lovise pe săraca Maggie și nu se mai făcea odată bine și că erau toți în carantină – nu pentru mult timp, doar câteva luni. Sadie se făcuse că nu observă scepticismul din vocea îndrumătorului.

Aranjase de asemenea cu familia la care făcea curățenie să nu se ducă după un program fix. Începuse să lucreze la ei cu vreo două luni în urmă – se săturase să nu aibă niciodată bani de buzunar și sunase la un anunț din ziar. Leo îi dădea în fiecare săptămână bani pentru că avea grijă de Maggie și o mai scutise și de chirie, dar, oricum, Sadie avea tot timpul buzunarele goale, pentru că dădea toți banii pe diverse lucrușoare pentru Maggie. Familiei care o angajase nu-i păsa când anume își făcea treburile, câtă vreme și le făcea. Când era Clementine acasă, Sadie dădea fuga la ei și făcea curățenie. Nu era vina ei dacă Clementine își închipuia că se duce la cursuri...

În ultima vreme, Sadie citise tot felul de studii despre importanța interacțiunilor sociale în dezvoltarea copilului preșcolar. Găsise undeva că era indicat să i se creeze copilului condiții pentru a interacționa cu alți copii de cel puțin câteva ori pe săptămână și ideal, dimineața. Într-o după-amiază la bibliotecă, a dat peste un exemplar din săptămânalul de Sorrell, un orășel la vreo douăzeci și cinci de kilometri de Hobart. I-a atras atenția datorită unui anunț de pe ultima pagină: *Mame care merg în vizită – ai un copil de cinci ani sau mai mic? Te-ai săturat să faci mereu aceleași lucruri? Îți place să stai la taclale cu alte mame?*

Sadie sunase chiar în ziua aceea la numărul din ziar, de la o cabină telefonică. I-a răspuns o femeie prietenoasă, care a bombardat-o cu informații. Nu era nimic formal, se întâlneau doar ca să le mai treacă vremea și să mai schimbe sfaturi – dar mai ales ca să le poată oferi copiilor ocazia de a se juca cu alți copii de vârsta lor.

— Prima reuniune are loc vineri, vrei să vii, da? Notează adresa.

Femeia vorbea întruna, fără oprire.

— Deci, v-așteptăm! Sally, da? Și Maddie, de patru ani? Stai să notez. Minunat, atunci pe curând!

Închisese înainte ca Sadie să-i poată spune că o chema Sadie, nu Sally, și că Maggie, nu Maddie, era nepoata ei. Nici când a

din la Sorrell, două zile mai târziu, nu s-a ivit nici o ocazie să le explice. A ajuns cu mașina lui Leo la zece dimineața, odată cu încă alte trei mașini. Mamele din Sorrell erau punctuale. La început Maggie a fost timidă și s-a ținut după fustele lui Sadie, însă la un moment dat o fetiță de aceeași vârstă cu ea i-a întins o păpușă zdrențuită, fără să zică nimic – iar Maggie a luat-o, tot fără să zică nimic. Cinci minute mai târziu, amândouă fetițele erau absorbite într-un joc de-a mamele, iar Sadie fusese ușor atrasă de celelalte femei într-o conversație foarte plăcută. A fost o mare ușurare pentru ea să afle că și alți copii făceau nazuri la mâncare și că nu își culcau când trebuie. N-a întrebat-o nimeni unde locuiește, cu cine se ocupă sau dacă e măritată. În centrul discuțiilor se aflau copiii, cu o mică garnitură suplimentară despre emisiuni TV și modă.

Seara, Sadie i-a povestit lui Clementine cam tot ce se întâmplase, că a început s-o ducă pe Maggie la un grup săptămânal de joacă, și că, după toate aparențele, lui Maggie îi plăcuse.

— Te-ai distrat cu copiii, Maggie? o întrebă Clementine, netezindu-i părul peste urechi. Pe Sadie o mâncau degetele să-i zburlească părul lui Maggie, îi plăcea la nebunie când îi ieșeau urechile printre șuvițele rebele.

Maggie trase aer în piept și-i povesti lui Clementine dintr-o răsuflare tot ce se întâmplase:

— Ne-am dus cu mașina și a mai venit o doamnă și mai era și o fetiță, cu păpușa albastră, deci am luat-o și m-am jucat cu ea, și pe urmă a mai venit un băiat și am pus păpușa în pom și am mâncat mere și după aia am venit acasă.

Clementine și Sadie izbucniră în râs. Sadie avusese de gând să-i spună lui Clementine că grupul era în Sorrell, că celelalte mame făcuseră greșeala penibilă de a crede că Maggie era fiica ei, nu nepoata, și că le mai și botezaseră Sally și Maddie – dar se pare că rată ocazia. La fel cum ratase ocazia să le spună adevărul și mamelor din grup. Până la urmă hotărî că cel mai bine era să lase lucrurile așa.

Le povestise mamelor că „Maddie" pronunța câteodată Sadie în loc de Sally – la fel cum uneori își spune ei însăși Maggie, nu Maddie. Ce ciudat cum mai amestecă copiii literele câteodată, nu? Ajunsă adăugase că Maddie îi spunea uneori bunicului ei „Buricu'" – așa înțelegea ea să zică „bunicul".

Buricu'? Super! exclamase una din femei. Dar tu n-ai vrea să-ți zică „mami", în loc să te cheme pe nume?

— Nu, mi se pare drăguț să-mi zică pe nume.

— Vai, mie nu mi-ar plăcea absolut deloc să-mi zică pe nume, își dăduse cu părerea o altă mămică. Eu mă topesc toată când îl aud că mă strigă „mami". Uite numărul meu de telefon, poate treceți pe la noi în weekend. Să-mi dai și adresa voastră – venim destul de des pe la Hobart, poate vă facem o vizită.

Femeia nu ar fi acceptat un refuz, era clar. Sadie nu a avut de ales – scrise o adresă fictivă pe un bilețel, adăugă și un număr de telefon fictiv și i-l întinse. Apoi schimbă subiectul și hotărî în sinea ei să nu mai vină la grupul ăsta.

În schimb, o duse pe Maggie în alte excursii în afara orașului, la o oră sau chiar două distanță de Hobart. De fiecare dată, îi cerea voie lui Clementine, desigur. Sadie adora aceste excursii. Ea și Maggie inventau cântece în timpul drumului cu mașina. Toate cântecele lui Maggie erau despre pisici. Învățase recent să facă rime și compusese un cântecel despre o pisică, un șobolan și un covoraș[1], pe o melodie care semăna un pic cam tare cu „Jingle Bells". Sadie se trezea tot timpul fredonând melodia.

Nu le-a scăpat aproape nici o plajă de pe lângă Hobart. Într-o excursie au strâns scoici, în alta au scris numere pe nisip. Cât a ținut vremea frumoasă au făcut picnicuri sau au stat să se prăjească la soare, citind povești. Când s-a mai răcit, Sadie a început s-o ia pe Maggie cu ea la bibliotecă sau la cumpărături. Se minuna întruna de temperamentul radios al lui Maggie, mai ales când le vedea pe celelalte mame târând după ele prin supermarket plozi care urlau din toți rărunchii. Au început, tot mai des, să ia cu ele aparatul de fotografiat. Clementine a fost recunoscătoare când Sadie i-a prezentat un teanc de fotografii cu toate excursiile pe care le făcuse cu Maggie luna aceea.

Când a văzut bucuria de pe fața lui Clementine, lui Sadie i-a înflorit în minte ideea de a-i face un cadou special. Un album de amintiri despre Maggie, ca acelea pe care le făcea mama lor.

Era un proiect distractiv. Lucra la el, profitând de momentele în care Maggie se uita la televizor sau se culca de după-amiază. Voia să alcătuiască o colecție de momente foarte diferite, diverse instantanee, care să le dea tuturor o idee despre viața lui Maggie.

---

1. În limba engleză *cat* („pisică"), *rat* („șobolan") și *mat* („covoraș").

A început cu o poză a jucăriei preferate a fetiței – Maimuța Roșie – cocoțată pe balustrada verandei, cu grădina în fundal. Arăta de parcă se cățărase singură acolo. Maggie era foarte hotărâtă în privința numelor pe care trebuiau să le poarte jucăriile ei. Pe lângă Maimuța Roșie, îi mai avea pe Ursul Maro, Leul Portocaliu și Țestoasa Verde. Metoda ei de a boteza jucăriile a avut, o vreme, impact asupra întregii familii.

— A văzut cineva fața de masă roșie?

— Cine mi-a mutat geanta albastră de piele?

— Ne-am îmbolnăvit cu toții de adjectivită, a remarcat odată Leo.

Sadie a hotărât să aloce două pagini pasiunii lui Maggie pentru a se aranja și a se bibili. În ultimul an, devenise o adevărată obsesie. Trecuse, timp de șase săptămâni, printr-o etapă Goldilocks[1], apoi avusese opt săptămâni de Little Miss Muffet[2] și în final intrase, vreo cinci săptămâni, în etapa dominată de supereroi. Fiecare etapă însemna să i se citească în fiecare seară povești cu personajele respective, iar ziua se îmbrăca cu haine cât mai asemănătoare cu cele pe care le purtau eroii preferați. Din fericire, se plictisea de o poveste cam în același timp în care Sadie și Clementine începeau să fie exasperate, citind aceeași și aceeași poveste în fiecare seară.

Sadie umplu albumul cu date importante din viața lui Maggie. Ziua de naștere i-o știa deja, desigur. A investigat discret, întrebându-și surorile, până a stabilit cu oarecare certitudine datele despre primul dinte, primul pas, primul cuvânt. A consemnat și momentele în care Maggie a avut vărsat de vânt și când și-a rupt încheietura stângă – a căzut de pe scara pe care o lăsase Leo neprijinită de prunul din grădină. A avut mâna în ghips șase săptămâni și n-a plâns când i l-au scos. Păstrau și acum ghipsul în dulapul din dormitorul ei și al lui Clementine. Sadie s-a furișat la ele în cameră într-o după-amiază și a tăiat din el o bucățică pe care apoi a lipit-o în album.

A hotărât să aloce trei pagini talentului extraordinar pe care Maggie părea să-l aibă pentru aritmetică. Sadie observase prima această înclinație. Într-o după-amiază ploioasă, Maggie își aliniase

---

1. *Goldilocks* înseamnă în traducere aproximativă „Fetița cu părul de aur".
2. Micuța domnișoară Dop.

toate jucăriile – păpuşi, maşinuţe, urşi, toate-toate – şi apoi începuse să patruleze de-a lungul şirului, mângâindu-le pe fiecare pe creştet şi numărându-le. Avea vreo trei ani. A ajuns până la douăzeci şi nouă.

— Douăzeci şi nouă! le-a povestit Sadie tatălui şi surorilor ei în seara aceea. Înseamnă că e un mic geniu, nu credeţi?

— Ori e un geniu, ori are prea multe jucării, spusese Miranda, impresionată totuşi.

— Clementine, te-ai strecurat cu ea pe la vreun curs avansat?

— Am învăţat-o să numere, normal, fusese răspunsul lui Clementine.

Apoi o urmăriseră cu toţii pe Maggie reluând vrăjitoria cu număratul.

— În mai puţin de doi ani începe şcoala, nu pot s-o las să se ducă aşa, fără să ştie nimic.

— Şi eu am învăţat-o, zisese Sadie.

De luni de zile număra cu Maggie. Ştia că într-o bună zi o să lasă la suprafaţă toate cunoştinţele pe care copilul le acumula pasiv.

— Normal că e avansată pentru vârsta ei, doar îi citesc în fiecare seară, mai zisese Clementine.

— Da, şi ce-i citeşti? Lucrările tale despre speciile de păsări tasmaniene pe cale de dispariţie? întrebase Miranda. Nu-i de mirare că săracul copil adoarme înainte de şapte.

— Toate cărţile ei preferate sunt despre numere, acum îmi dau seama, exclamase Sadie. *Fetiţa cu părul de aur şi cei trei ursuleţi*, *Cinci răţuşte*... vă zic! I-am tot citit şi cărţi despre culori şi litere. O să vedeţi că numaidecât o să înceapă să şi citească singură!

În următoarele luni, toată familia i-a adus tot felul de cadouri care aveau de-a face cu numerele: cifre magnetice de lipit pe frigider de la Leo, cuburi numerotate de la Miranda. Sadie i-a adus o tablă de scris cu numere scrise cu vopsea în partea de sus, iar Eliza nişte cifre făcute din cauciuc, care pluteau în cadă. Juliet a venit cu nişte forme de fursecuri în formă de cifre şi-i făcea lui Maggie câte o tavă de fursecuri în fiecare săptămână.

În fiecare seară după cină, Clementine stătea cu Maggie pe canapeaua din camera de zi şi făceau exerciţii de aritmetică pe degete.

— Cât fac toate degetele tale plus ale mele, Maggie?

— Douăzeci.

— Şi dacă pun degeţelele astea lângă degeţelele astea? Trei plus patru plus două. Câte sunt acum?

— Nouă.

— Şi dacă iau trei degete din zece?

— Şapte.

Şi Sadie inventa tot felul de jocuri cu numere când erau numai ele două. În scurt timp, Maggie putea să calculeze mental sume mici, fără să mai trebuiască să se folosească de degetele nimănui. Familia era încântată. Miranda i-a dat porecla „mica matematiciană minune". Toată familia începuse să-i dea adunări şi scăderi, la fel cum arunci biscuiţi unui căţel.

— Nouă plus unu, Maggie, îi zicea Juliet, în timp ce gătea sau mătura prin bucătărie.

— Zece. Mai zi-mi una.

— Opt împărţit la doi.

— Patru. Alta.

— Eu nici măcar nu ştiam ce înseamnă „împărţit" la vârsta ei, zicea Miranda.

Leo era încântat. Le spunea tuturor că Maggie îl moşteneşte pe el – până când, într-o zi, Clementine i-a amintit că tatăl lui Maggie terminase Facultatea de Matematică şi Fizică la Universitatea din Melbourne.

— Mă rog, sunt de acord că i se datorează şi lui în parte, dar nici nu e vorba numai de talentul cu care te naşti, e vorba şi de cum exersezi, ca talentul ăla să se dezvolte. Maggie s-a născut cu o sămânţă de geniu pentru matematică, iar noi i-am adus potenţialul la nivelul maxim.

David venea să le vadă în fiecare an, când se întorcea la Hobart în vacanţă. Nici unul dintre ei nu se simţea în largul lui în timpul acestor vizite – nici el, nici restul familiei. Era clar că David nu ştie cum să se poarte cu Maggie, iar Maggie, la rândul ei, nu îi acorda prea multă atenţie. Nu era speriată – Clementine îi arătase poze cu tatăl ei şi îi vorbise din când în când despre el. Pur şi simplu nu era foarte interesată de persoana lui. La ultima vizită se jucase tot timpul cu casa de păpuşi, ignorându-l total.

— Maggie, o chemase Clementine, spune-i bună ziua tatălui tău, David.

Maggie nu spusese nimic, doar îl privise cu ochi solemni, apoi venise şi îi întinsese un cub de lemn. Clementine le spusese

tatălui și surorilor ei că fusese mișcată să vadă că David l-a strecurat în buzunar.

În fiecare an de ziua ei, Maggie primea un cadou de la el – chiar dacă era foarte evident că erau lucruri pe care David le cumpăra în grabă, sub impulsul momentului. Toată lumea era de acord că era mai bine decât nimic.

Sadie hotărî că n-avea de ce să-i aloce lui David prea mult spațiu în album. Mai umplu câteva pagini cu Maggie numărându-și jucăriile și făcând adunări. Îi plăcea la nebunie să aranjeze instantaneele cu Maggie în stil de desen animat, îmbrăcată cu hăinuța ei roșie, cu ochii mari și negri și părul scurt prin care îi ieșeau, bineînțeles, vârfurile urechilor.

Umplu o pagină cu lucruri haioase pe care le spusese Maggie de-a lungul timpului. Le prinse în niște benzi desenate, în care îi schiță pe toți membrii familiei, fiecare cu bulinuța lui de dialog. Avea de ales între un duium de întâmplări. Momentul ei preferat era un dialog, în care îi spusese lui Maggie că are o durere de burtă, iar Maggie îi răspunsese, cu o expresie foarte înțelegătoare:

— Da, știu cum e, și eu am o durere de burtică la cap.

Odată început albumul, lui Sadie îi venea tare greu să se mai oprească. Dificultatea cea mare nu era să hotărască ce instantanee și amintiri să includă în album, ci pe care să le lase afară. Se gândi să nu se rezume la ultimul an din viața lui Maggie, ci să meargă ceva mai departe în trecut. Se strecură într-o zi în camera lui Clementine și scotoci prin coșul în care aceasta adunase, de-a lungul timpului, diferite lucruri legate de Maggie: anunțul dat în ziar când se născuse, certificatul de naștere, amprentele degetelor de la mâini și de la picioare din primele zile de viață. Sadie le trase pe toate la xerox și puse originalele înapoi în coș, apoi lipi copiile în album. Clementine nici nu băgă de seamă. Sadie știa că o să le facă tuturor o surpriză formidabilă – nu numai pentru că ducea mai departe tradiția albumelor de amintiri începută de mama ei, ci și pentru că reușise să adune totul într-un singur loc.

Voia să le ofere acest caiet lui Clementine și lui Maggie la cea de-a cincea zi de naștere a fetiței – era ocazia perfectă. Vedea în minte bucuria lui Maggie de a avea un album întreg numai despre ea, apoi recunoștința și uimirea lui Clementine în fața efortului pe care-l făcuse pentru ele. Sadie știa că toată lumea o să fie extrem de impresionată. De-abia aștepta.

Capitolul 11

— Uite-o pe mami, Maggie, fă-i cu mâna!

Clementine era pe scenă alături de ceilalți absolvenți care primeau premii de excelență. Toți membrii familiei Faraday erau aliniați pe latura stângă a sălii de festivități, îmbrăcați în haine de sărbătoare. În aceeași zi, asistaseră și la ceremonia de absolvire a Elizei, care avea două diplome, una în sport și una în contabilitate.

— Ce bine că le-avem pe amândouă în același timp, zise Miranda. Slavă Domnului că tu ești la fără frecvență și mai ai câțiva ani până termini facultatea, Sadie. N-aș mai suporta încă o ceremonie secolul ăsta.

Sadie nu-i răspunse. Se străduia să se ferească de privirile profesorului ei îndrumător – și spera din tot sufletul ca acesta să nu-l observe pe taică-su în mulțime. În ultima scrisoare pe care o trimisese la facultate, Sadie brodase o poveste lacrimogenă, cum că Leo fusese lovit de-o mașină și că, din cauza asta, se alesese cu o formă de paralizie care-l ținuia în scaunul cu rotile. Asta însemna că Sadie nu putea să se dedice studiului, pentru că era mare nevoie de ea acasă. Când a citit răspunsul, lui Sadie nu i-a scăpat tonul sceptic cu care îndrumătorul i-a urat lui Leo însănătoșire grabnică.

De fapt, sărbătoreau trei evenimente importante în ziua respectivă, pentru că Leo primise o veste extraordinară cu două zile în urmă, dar hotărâse s-o țină pentru el până la prânzul festiv.

Rezervase un separeu la unul din cele mai bune restaurante din Hobart – un loc splendid, cu pereți capitonați cu brocart și draperii grele de catifea roșie și o vedere spre lac care-i lăsa cu gura căscată pe absolut toți cei care intrau acolo prima oară. Fața de masă de un alb sclipitor, paharele de cristal și tacâmurile de argint pe care le găsiră pe masă se potriveau perfect cu ambianța.

Miranda zise în treacăt că toate acestea te duceau cu gândul la un bal dat la palat.

Eliza și Clementine sosiră amândouă deodată; erau încă îmbrăcate cu robele de absolvente. În spatele lor venea Sadie, cu Maggie în brațe, purtând banderola de mătase a Elizei. Era un pic necăjită pentru că-i tot aluneca de pe umăr.

Leo ajunse ultimul. Ținea în mâini o cutie voluminoasă, al cărei mister îl dezvălui de-abia după ce se așezară și închinară o cupă de șampanie în cinstea lui Clementine și a Elizei. O rugă apoi pe Maggie să deschidă cutia. Înăuntru erau șase cutiuțe mai mici, fiecare purtând câte o etichetă cu numele lor. Maggie împărți cutiuțele.

Le-au deschis toate odată, la semnalul lui Leo. Înăuntru erau punguțe de plastic, umplute fiecare cu câte o mână de iarbă.

— Marijuana?! exclamă Miranda. Așa te-ai gândit să ne spui că ne consideri în sfârșit femei în toată firea, tată?

— Ce-i aia marijuana? întrebă Maggie.

— Nu contează, șopti Sadie.

— Îți zic eu mai încolo, când suntem numai noi, zise Clementine.

— Spune-mi acum, zise Maggie ridicându-se în picioare pe scaun și răcnind: Ce înseamnă marijuana?!

— Maggie, stai jos, ziseră într-un glas mama și mătușile ei.

Maggie se așeză.

— Nu e iarbă din *aia*, zise Leo. E iarbă-iarbă. Tunsă cu mașina de tuns iarba.

Eliza împunse punguța cu degetul arătător, o suci pe o parte și pe alta și în final spuse:

— Mersi frumos, tată. Am rămas paf.

— Of, și mai ziceți că aveți facultate!... Dați la o parte iarba și uitați-vă dedesubt.

Sub iarbă fiecare a găsit câte un plic. În plicuri se afla câte un cec de o sută de dolari.

— O sută de dolari fiecare! Tată, ce s-a întâmplat?

— Mulțumiți-i ierbii, le răspunse Leo. Fetelor, mi-a fost acceptată în sfârșit o invenție.

A urmat un val de felicitări și de îmbrățișări. Leo strălucea de fericire.

— Pe care anume ți-au acceptat-o, tată? îl întrebă Clementine. La ce e bună invenția asta?

— Păi e clar la ce folosește: să îmbogățească lumea, nu? zise Miranda. Nu-i de mirare c-o s-o cumpere cu toții.

Leo nici nu băgă în seamă comentariul Mirandei. Le povesti fetelor că lucra la invenția asta de luni de zile. Ideea inițială fusese să încerce să mărească randamentul mașinilor de tuns iarba – nu folosind lame mai ascuțite, ci cu ajutorul unui motor care să aibă un consum mai eficient de combustibil. După câteva încercări nereușite, într-un final îi ieșise figura. La cel de-al cincilea prototip, obținuse un consum cu cincisprezece procente mai mic decât cel înregistrat la mașinile de tuns iarba de pe piață.

— Și atunci a început să se încingă treaba, cu avocați și întâlniri și...

— Ai avut și întâlniri cu avocați și nouă nu ne-ai zis nimic?

Leo le explică: avocatul lui luase legătura cu tot felul de firme interesate. Un reprezentant al unei astfel de firme se urcase în avion și venise în Tasmania ca să stea de vorbă cu el, apoi semnaseră un contract preliminar. În timpul negocierilor, Leo reușise să pună la punct un al șaselea model, încă și mai eficient – iar apoi și-a dat seama că motorul pe care-l pusese la punct putea fi folosit și în alte domenii, dar și utilizând alți combustibili. Așa că a-a apucat să construiască și alte prototipuri, cu alte tipuri de combustibil. Apoi a trimis detaliile firmei de avocați din Sydney care îl reprezenta în chestiuni legale. Avocatul lui l-a contactat pe un alt avocat, specializat în brevete de invenții – care la rândul lui a vorbit cu un petrochimist, care la rândul lui a vorbit cu un industriaș. Intuiția lui Leo s-a dovedit corectă – invenția lui putea fi aplicată în mai multe moduri în industria petrolului din toată lumea.

— O miniplatformă petrolieră, asta ai construit tu acolo? îl întrebă Miranda.

— Nu, nu o platformă petrolieră, răspunse el, ci o metodă de măsurare a vitezei de curgere, a vâscozității și a velocității unui lichid – simultan cu măsurarea precisă a volumului de lichid care intră sau iese dintr-un aparat. Toate astea cu un dispozitiv de dimensiunea unei... urechi.

De fapt, chiar semăna cu o ureche, cu toate valvele și țevișoarele și mecanismele alea incredibil de delicate...

— Cu alte cuvinte, fetelor, nu doar companiile care produc mașini de tuns iarba sunt interesate de invenția mea – ci și organizații mari, multinaționale.

— De ce, ca să polueze lumea și mai mult?

Leo n-o luă în seamă pe Clementine. Le spuse mai departe că trei companii foarte mari erau interesate de invenția lui. Nu mai departe de săptămâna trecută, avocatul lui Leo venise iar la Hobart să vorbească cu el – i-a mărturisit că aceasta era cea mai mare afacere în care fusese vreodată implicat în calitate de avocat.

Sursa valului de entuziasm stârnit de invenția lui la nivel internațional, le mai zise Leo fetelor, era multitudinea de aplicații la care aceasta se preta. Cercetare medicală. Industria alimentară. Doar că în viitor – nu chiar acum. Deocamdată, prioritatea era industria petrolului, iar chestia cea mai tare era că mecanismul avea aplicabilitate la una din cele mai des folosite instalații din domeniu.

— Ia să văd dacă ghiciți despre ce instalație e vorba, le întrebă.

— Automobilul? încercă Eliza.

— Nu.

— Tractorul? încercă și Clementine.

— Fierăstrăul electric? zise Juliet.

— Pompele de extracție a petrolului! aproape că strigă Leo. Pompele de extracție a petrolului trebuie să măsoare cantitatea de petrol pe care o extrag. Iar invenția mea o să mărească exactitatea acestor măsurători. Și știți câte pompe din astea există în lume?

De data asta, nu mai așteptă să își dea nimeni cu părerea:

— Nu. Iar asta pentru că nimeni nu știe – atât sunt de multe! Iar avocatul e de părere că absolut toate companiile care dețin astfel de pompe vor dori să-mi cumpere invenția.

— Asta înseamnă o grămadă de pompe, zise Clementine.

— O grămadă de bani, adăugă Eliza.

— O grămadă de toate cele! exclamă Leo vesel.

— Nu-mi vine să cred, zise Juliet. Pur și simplu nu-mi vine să cred.

— Mie, da, chiui Miranda bătând din palme, zâmbind larg tuturor. De-abia aștept să văd ce față o să facă fetele de la farmacie când o să le spun!

— Nu, Miranda.

— Nu, ce?

— Nu poți să spui nimănui. Nici una dintre voi n-are voie să vorbească despre asta. Nici acum, nici mai încolo, niciodată.

— Ce?

— Am semnat o clauză de confidențialitate.

— Pfiu, râse Miranda. Ai semnat-o tu, tată, nu noi. Nu te supăra, dar pur și simplu nu ne putem ține gura despre așa ceva.

— Dar trebuie. Toate trebuie să vă țineți gura.

— Ei, hai, tată, fii serios.

— Nu vă rog, vă spun clar. Trebuie să jurați chiar acum că n-o să spuneți nimănui – pe mormântul mamei voastre.

Era prima oară când le ruga așa ceva.

— Și ce vrei să le zicem celor care o să ne întrebe de unde avem casa cea nouă, mașinile, hainele de fițe? întrebă Miranda.

— N-o să ne luăm nimic din toate astea prea curând – o să mai dureze câțiva ani buni.

— Ani?!

— Mă tem că da. S-ar putea să dureze cinci ani – poate chiar zece. Chestiile astea durează tare mult, e vorba de drepturi de autor importante, de înregistrarea mai multor brevete... E foarte important să fac lucrurile cum trebuie – altfel interesele noastre ar putea fi periclitate. De-asta mă mișc atât de încet de luni de zile, ca să mă asigur că ideea mea rămâne proprietatea mea, a noastră.

În timpul negocierilor cu avocații, avusese timp suficient să se gândească la consecințe, în caz că eforturile lui erau încununate de succes. Luase hotărârea că nu era înțelept ca familia să-și schimbe radical stilul de viață, ci să continue ca și până acum. De aceea n-o să-și ia nici o casă mai mare, nici mașini de lux – și nici n-o să plece toți într-o croazieră de cinci stele.

Leo se lansă într-un alt discurs după aceea, care părea pregătit dinainte. Le spuse despre cât de entuziasmată fusese mama lor când el primise oferta de lucru în Tasmania și cum de aceea se îmbarcaseră în aventura emigrării, apoi cum Hobart devenise noul lor cămin, cât își dorea ea ca ei să rămână întotdeauna o familie, indiferent cât de greu le-ar fi – să se ajute între ei, să rămână prieteni toată viața. Le aminti cât de bine reușiseră s-o scoată la capăt, indiferent cât de mari fuseseră greutățile care apăruseră în calea lor. Sublinie faptul că era minunat s-o aibă pe Maggie în viața lor. Spuse cât de mândru era de absolut fiecare dintre ele.

— Am reușit în toate împreună, ca o adevărată echipă. Vreau să mă asigur că banii n-o să schimbe cu nimic situația. Aș putea să-i împart și să vă dau la fiecare...

— Ce idee minunată, zise Miranda.

— Eu vorbesc serios, Miranda. Am fi putut să ne sfărâmăm în mii de bucăţi când a murit mama voastră, dar n-am făcut-o. Am rămas o familie, aşa cum mi-o doream. Şi aşa vreau să rămânem mereu.

Le privi pe rând pe fiecare.

— Aş fi foarte fericit dacă ne-am lua cu toţii angajamentul solemn să ne adunăm toţi cel puţin o dată pe an – iar eu voi acoperi toate cheltuielile, cu banii ăştia care ne-au picat din cer. Nu trebuie să ne adunăm de fiecare dată aici, în Tasmania – putem să ne întâlnim şi la Londra sau oriunde în altă parte. E ceva care mi-ar da energie pentru tot restul anului, un eveniment la care m-aş gândi şi pe care l-aş plănui tot anul. Şi aş fi foarte fericit să ştiu că pentru asta ne-au venit banii ăştia: ca să ne putem permite să rămânem întotdeauna o familie şi să ne consolidăm relaţiile dintre noi.

— Câte o vilă de fiecare ar consolida serios relaţiile.

— Miranda, vrei să termini? zise Juliet.

— Nu pot. Probabil din cauza sângelui Faraday care-mi curge-n vine. Acelaşi sânge care l-a ţinut pe tata închis zece ani în Şopronia după serviciu, pân-a dat de o mină de aur.

Pe buzele lui Leo flutură un zâmbet slab, semn că recunoştea că merită înţepătura Mirandei.

— Deci, vreţi să petrecem Crăciunul împreună în fiecare an?

— Pe cel din decembrie sau pe cel din iulie?

— Oricare – sau amândouă, vedem. Şi nu trebuie să stabilim imediat nici unde, nici cât timp, nici cine-o să gătească. Nu vreau decât acordul vostru de principiu. Ce ziceţi? întrebă el iar.

— Sigur, zise Juliet.

Sadie, Eliza şi Clementine dădură şi ele din cap în semn că da.

— Sigur, zise şi Miranda după câteva clipe.

— Vă mulţumesc, puicuţele mele, zise Leo ridicând paharul.

— Curcăniţele mele, vrei să zici, se auzi vocea Mirandei.

— Curcăniţe?

— Păi dacă n-o să ne înfruptăm nici un pic din averea asta minunată şi o să ne îndopăm doar de Crăciun, pentru tot restul vieţii – sigur că suntem curcăniţe.

Prima oară când a dat cu ochii de Myles Stottington, bărbatul care avea să-i devină soţ, lui Juliet nu i-a tresărit inima de încântare.

Era într-o luni dimineaţă. Se dusese devreme la cafenea, ca să actualizeze meniul şi să-l scrie cu creta pe tablă. De obicei făcea

treaba asta sâmbătă după program, dar săptămâna trecută nu putuse, din cauză că domnul şi doamna Stottington o ţinuseră până târziu, făcându-i capul calendar cu tot felul de instrucţiuni amănunţite. Plecau într-o vacanţă de opt săptămâni în Anglia şi erau stresaţi ca nu cumva să uite să-i spună ceva.

Vorbeau de luni de zile de călătoria asta. De obicei plecau în vacanţe de numai două săptămâni. Erau destul de îngrijoraţi că plecau atâta timp de data asta, chiar dacă Juliet i-a asigurat că n-o să fie nici o problemă şi că o să se descurce foarte bine şi singură. Cu puţin timp înainte de plecare, doamna Stottington a venit la cafenea, foarte agitată şi fericită nevoie mare. Fiul lor din Anglia, Myles, venise cu o propunere absolut minunată: să vină el în Germania şi să se asigure că totul merge bine cât sunt ei plecaţi. În acest fel, aveau să se simtă şi ei mai relaxaţi. În definitiv, Myles crescuse în cafenele, aşa că putea să se ocupe de o treabă ca asta cu ochii închişi.

Când mai avea câţiva metri până la cafenea, Juliet observă că era lumina aprinsă. Să fi uitat ea s-o stingă sâmbătă după-masă? Hm, ar fi putut să bage mâna-n foc c-o stinsese.

Împinse uşa, descoperind că era descuiată. Uitase s-o închidă, oare?! Deodată, auzi un zgomot în spatele tejghelei – uşa dinspre bucătărie!... Era cineva în cafenea! Acel cineva se ridică şi Juliet văzu că era un bărbat într-un hanorac cu glugă. Înalt şi lat în umeri. Lui Juliet începu să-i bată inima ca un clopot de catedrală – un hoţ! Şi tot ce-avea la ea era o umbrelă!

Se auzi din nou un zgomot – era uşa de la congelatorul mare. Se strecură pe lângă tejghea şi se uită pe uşa de la bucătărie. Bărbatul scotea lucruri din congelator şi le punea pe banca de alături. Le fura mâncarea – toate chiflele, pâinea şi prăjiturile pe care le făcuse chiar ea cu mâna ei!

— Şi ce naiba ai impresia că faci aici? zise ea, îndreptându-şi umbrela spre el.

Bărbatul tresări violent. Capacul sertarului de la congelator căzu, lovindu-l în cap.

— *Au!* Şi tu cine eşti, mă rog, de te strecori aşa ca un hoţ?

— Ba nu – *tu* să-mi zici cine eşti, i-o întoarse ea, mergând încet cu spatele spre telefon, cu gând să cheme poliţia.

— Ai de gând să mă ataci cu arma aia înfricoşătoare?

— Dacă voi fi nevoită, o s-o fac. Vino spre mine cu mâinile sus.

Oare unde auzise ea replica asta de western?

Bărbatul ieşi din colţul cu congelatorul cu mâinile sus şi cu un rânjet larg pe faţă.

— Mi-au spus ai mei că au alarmă antifurt, dar au uitat să-mi spună că au şi un agent de pază foarte bine pregătit.

Lui Juliet îi pică imediat fisa, după accent – tipul vorbea cu accent de Manchester. Apoi îi văzu părul castaniu închis, ca al doamnei Stottington, nasul mare, bărbia proeminentă, fără să fie urâtă, ca a domnului Stottington – era un bărbat chipeş.

— Tu eşti Myles?

— Da, eu sunt.

— Păi de ce n-ai zis, dom'le, de la început? se enervă ea. M-ai speriat de moarte.

— Cine vorbeşte – tu nu vezi ce umbrelă ai? Pun pariu că trage şi gloanţe.

— Până acum n-am încercat, zise ea zâmbind. Poţi să laşi mâinile-n jos, dacă vrei.

— Stai să văd dacă am ghicit – tu eşti Juliet?

— Da.

— Fata-minune, zise el zâmbind larg. Încântat de cunoştinţă, Juliet, îi zise el, venind spre ea cu mâna întinsă.

— Şi mie îmi pare bine de cunoştinţă, Myles.

Au dat mâna. Mâna tipului era caldă, iar când a strâns-o pe a ei, a făcut-o scurt şi ferm. Juliet se mai relaxă.

— Dacă nu te deranjează că te întreb, de ce scotoceai printre alimentele din congelator la ora opt dimineaţa?

— M-apucasem să-l repar. Mi-a zis mama că aveţi probleme cu termostatul. Cum n-aveam somn, m-am gândit să-l repar înainte să vină lumea la muncă.

— Ştii să repari congelatoare?

— Şi frigidere. Şi maşini. Şi motociclete.

Juliet a rămas surprinsă. Îi auzise pe soţii Stottington vorbind despre fiul lor, despre cât de priceput era la tot felul de treburi şi despre ce simţ al afacerilor avea, dar îşi închipuise întotdeauna că Myles lucrează într-un birou, într-o firmă de contabilitate sau chiar de avocatură.

— Şi poţi să-l repari?

— Fără nici un fel de problemă.

— Pot să-ţi ofer o cafea în loc de scuze, atunci?

— Doar dac-o bem împreună.

După douăzeci de minute, Juliet încă nu completase meniul, nici nu aranjase mesele. O dureau, în schimb, fălcile de atâta râs – Myles zburase prin Hong Kong şi păţise toate nenorocirile posibile, de la întârzieri de ore în şir până la vecini bolnavi de gripă. Cum le povestea el, toate păţaniile păreau foarte haioase. Apoi îi pusese multe întrebări despre ea.

— Cinci surori, un tată şi-o fetiţă? Trebuie să fie un adevărat balamuc. Cum se descurcă bietul taică-tu?

Juliet îi povesti despre Şopronia şi despre invenţiile lui Leo. Nu spuse nimic despre maşina de tuns iarbă, avea oricum de unde s-aleagă: uscătorul de păr, capcana de păianjeni, căruciorul care se legăna singur.

La început Myles râse. Apoi începu s-o întrebe despre cărucior: îi pusese Leo un mecanism hidraulic sau arcuri? Şi cu frânele cum făcuse? Avea un sistem de greutăţi?

Juliet îi spuse adevărul – că nu avea habar de asemenea detalii. Ea ar fi crezut şi dacă i-ar fi spus cineva că zânele legănau căruciorul. Îi stătea pe limbă să-l invite pe la ei. Ştia că tatăl ei s-ar fi bucurat să audă ideile altcuiva – sigur se săturase şi el de privirile goale ale fiicelor lui când încerca să le explice cum funcţiona cutare mecanism sau cum nu-ştiu-ce invenţie putea revoluţiona treburile casei. Îl văzu pe Myles luând un şerveţel şi mâzgălind nişte schiţe în timp ce vorbea cu ea. Tipul ăsta chiar era serios.

Simţi un mic val de căldură în stomac. Era aşa de uşor să vorbească cu bărbatul ăsta! Şi, pe deasupra, arăta bine, îşi dădu ea seama, privindu-l mai cu atenţie.

Pe uşa cafenelei intrară domnul şi doamna Stottington. Când întoarseră privirile, îi văzură radioşi în prag.

— Ţi-am zis eu, Reg! zise doamna Stottington, dându-i coate domnului Stottington. Se potrivesc perfect, ştiam eu! Nu e aşa că e extraordinar, Juliet? Şi mai e şi burlac – de ce nu-l inviţi tu să-i arăţi oraşul? I-ar face mare plăcere, nu-i aşa, Myles? Hai, Juliet, invită-l.

Juliet se înroşi, fără voia ei.

— Hai, Juliet, zise Myles cu o scânteie jucăuşă în priviri. Invită-mă.

O lună mai târziu, lui Juliet îi era clar că are nevoie de un sfat, dar nu-i stătea în fire să le ceară ajutor surorilor ei – în special în

legătură cu bărbații. Avea ea niște prietene cu care mai vorbea despre bărbați și despre serviciu, la o pizza și un pahar de vin – dar două se mutaseră pe continent, una era gravidă, iar celelalte trei erau ocupate mai tot timpul cu iubiții lor. Plus că n-o atrăgea ideea să li se confeseze întru totul; nu voia să pară nesigură – la fel de tare cum nu-i plăcea nici sentimentul în sine de nesiguranță care o încerca.

Avea însă nevoie de ajutor imediat, nu încăpea nici o îndoială. Poate că se înșela, poate că era doar un val de hormoni – dar oricât încerca să își vină în simțiri, nu reușea. Era clar, era îndrăgostită de Myles Stottington.

Își spunea în fiecare zi că e ridicol. Nu-l știa decât de o lună. Era o simplă angajată a familiei, până la urmă. Iar el nu era venit în Tasmania decât pe o perioadă scurtă de timp, cât erau părinții lui în vacanță. Cele câteva întâlniri la care râseseră întruna nu însemnau mare lucru. Nici faptul că ei i se înmuiaseră genunchii când o sărutase nu trebuia luat prea în serios, reflectă ea.

Nu numai întâlnirile o tulburaseră. Mai era și faptul că lucrau foarte bine împreună, că Myles o sprijinea în toate și o lăuda la tot pasul: cât de organizată era, cât de bine se purta cu clienții, ce bine gătea. Era un bun administrator. Nu se pricepea doar la reparat congelatoare și mașini, ci și la meniuri, la aprovizionare, la relațiile cu clienții. În ultima vreme, Juliet aproape că alerga la serviciu, atât de tare îi plăcea.

N-avea idee cum să-și țină în frâu sentimentele, n-avusese în viața ei un prieten, doar câteva flirturi la școală – asta incluzând o relație pe jumătate serioasă cu un coleg, vreme de câteva luni, care nu trecuse însă niciodată de nivelul de întâlniri în grup și câteva săruturi în mașina lui. Nici măcar nu-și amintea despărțirea de el – pur și simplu relația se răcise.

Ce știa sigur era că, de câte ori Myles se afla prin preajmă, ea se simțea de parcă ar fi fost altă persoană. Mai bună. Mai sclipitoare. Mai vie. Mai fericită. Îi plăcea la nebunie să-l știe lângă ea. Și știa că și lui îi plăcea s-o aibă alături – i-o spusese, adăugând că, dacă ar fi știut mai dinainte de ea, și-ar fi vizitat mai des părinții. Asta era ceva.

Nu mai avea decât o lună de stat în Hobart. Juliet n-avea timp de pierdut, avea nevoie de ajutor imediat. Le trecu pe surorile ei în revistă. Oare să vorbească cu Clementine? N-avea cum, era prea ocupată cu Maggie și cu păsările ei. Cu Sadie? Nu, discuția

avea toate şansele să devină un monolog al lui Sadie despre cum n-avusese în viaţa ei un iubit. Eliza? Nu păreau s-o intereseze bărbaţii aproape deloc. Era clar că trebuia să vorbească cu Miranda.

I se ivi prilejul chiar a doua zi – Miranda nu ieşi în oraş, ci se duse la ea în cameră după cină. Juliet aşteptă câteva minute, după care se prezentă la uşa surorii ei şi bătu.

Întinsă pe spate, îmbrăcată doar într-un furou negru şi cu o mască verde pe faţă, Miranda făcea abdomene. Îi făcu semn înspre pat, fără să-şi întrerupă exerciţiile.

— Imediat termin, ia loc.

Juliet se aşeză stingherită pe marginea patului. Corpul zvelt al Mirandei n-avea deloc darul de-a o umple de bună dispoziţie – aşa că până-şi termină Miranda exerciţiile, îşi umplu timpul ulitându-se prin cameră.

Ca de obicei, camera surorii ei arăta ca decupată din paginile revistelor de decoraţiuni interioare. Miranda îşi rearanja camera în fiecare lună. Pe măsuţa de toaletă erau duium de creme, loţiuni, diverse instrumente de machiaj şi mici boluri pline cu bijuterii unicat. Pe raftul de deasupra erau vreo douăsprezece sticluţe cu parfum. Pe pat erau o grămadă de pernuţe cu huse din satin verde şi albastru. Prin ochiurile covorului modern ieşeau smocuri de lână colorată în nuanţe de roz şi albastru. Parcă era un cadru din *I dream of Jeannie*[1]. Elegant şi sexy.

Juliet se gândi la cum arăta camera ei. Nu schimbase niciodată perdelele, erau aceleaşi dintotdeauna, cu carouri alb-albastre – iar una atârna un pic mai jos decât cealaltă. Pe pat avea o cuvertură miţoasă, din care smulgea fire, fără să-şi dea seama, când citea – motiv pentru care aceasta „chelise" în câteva locuri. Mai avea în cameră o bibliotecă, o măsuţă de toaletă şi un taburet care trebuia neapărat retapiţat. Toate erau din seturi diferite, nimic nu se potrivea cu nimic, dar pe ea n-o deranjase niciodată asta. Poate de-aia nu se pricepea ea la bărbaţi – nu era destul de feminină.

Miranda nu intra niciodată în detalii, dar Juliet ştia că nu duce lipsă de iubiţi şi admiratori. Ea, una, ştia clar când se întâmpla ceva romantic în viaţa Mirandei – în jurul ei plutea parcă un nor de farmec, surescitare şi putere.

---

1. Serial american din anii '60.

Miranda ajunse la o sută şi apoi se ridică graţioasă de pe podea.

— Cu ce-aş putea să te ajut, Mama-Pământului?

— Poţi să nu-mi mai zici aşa, pentru început.

— Ai colţi în seara asta, ce s-a întâmplat? Nu ţi-a ieşit bine sufleul?

Juliet nu se supără pe Miranda.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să devin o femeie fatală.

— Doar atât? zise Miranda izbucnind în râs. Nici o problemă.

— Te rog să nu râzi de mine, şi-aşa mă simt penibil că trebuie să apelez la tine.

— Nu râd, dragă, de tine. Adică, mă rog, nu prea tare.

Juliet trase aer în piept.

— Miranda, nu ştiu sigur dacă mai eşti virgină...

— Perfect, nici nu e treaba ta.

— ... dar eu sunt. Şi nu mai vreau să fiu.

— Juliet, doar n-ai venit să-mi ceri să te ajut să-ţi pierzi virginitatea?! Întâi că sunt femeie, apoi că sunt sora ta – ca să nu mai vorbim că e ilegal, dragă!

— Sunt îndrăgostită de un bărbat şi vreau să fac dragoste cu el. Şi habar n-am cum să procedez.

— Spune aşa, dragă, zise Miranda, tolănindu-se elegant pe pat. Varsă tot. Cine ţi-a picat cu tronc în halul ăsta?

— Îl cheamă Myles Stottington.

— Vai de capul meu, m-apucă ameţeala de la atâţia de „t" şi de „s".

— E fiul soţilor Stottington, locuieşte la Manchester în mod obişnuit.

— Myles Stottington, fiul soţilor Stottington din Manchester. Nu sună deloc a nume de bărbat, draga mea – sună a exerciţiu de dicţie.

Juliet se ridică şi o luă spre uşă. Miranda o trase râzând înapoi în pat.

— Hai, nu te supăra, iartă-mă. Mai ştii de chestia aia de-i zice simţu' umorului?

— Nu mai ştiu – povestea asta e mult prea importantă pentru mine, zise Juliet aşezându-se iar.

— A, deci durează de ceva timp? Şi l-ai ţinut numai pentru tine?

Juliet îi povesti că de o lună lucrau şi ieşeau împreună.

— Sunt moartă după el, Miranda.

— Deci, care e problema? Din ce-mi povesteşti tu, treaba merge super, ca unsă, cum s-ar zice. Nu este şi el mort după tine?

— Ba cred că e.

— Şi mai super. Deci tot ce trebuie să faci e să creezi condiţiile necesare pentru ce vrei să se întâmple.

— Ce condiţii?

— Păi un pat, de exemplu – de cele mai multe ori e destul de util. Propune-i să petreceţi un weekend împreună undeva. Pune-ţi în bagaje cele mai sexy cămăşuţe de noapte – sau mai bine nu-ţi pune nici una şi lasă natura să-şi urmeze cursul. E foarte simplu.

— Dar nu vreau doar să mă culc cu el. Vreau mai mult de-atât.

— Vrei să te măriţi şi să fii mama copiilor lui, chestii de genul ăsta? o întrebă Miranda ridicându-şi o sprânceană.

Juliet dădu din cap că da, asta ar fi vrut.

— Dacă mă culc cu el acum, n-o să-şi închipuie oare că asta e tot ce vreau? Că sunt una dintre femeile alea, ştii tu cum?

— Ce fel de femei?

— Una din alea uşuratice care nu vor decât puţină distracţie.

— Adică femeile sunt uşuratice dacă vor să se distreze? Şi cu bărbaţii cum e? Ei au voie, nu? zise Miranda pe un ton de gheaţă. Ai stat prea mult la cratiţă, Juliet. N-ai auzit de revoluţia sexuală?

— Da. Nu. Mă rog, ştii ce vreau să spun.

Juliet era prea agitată ca să discute în contradictoriu.

— Hai s-o lăsăm baltă. Nu trebuia să-ţi spun nimic, trebuia să-mi dau seama c-aşa o să se întâmple lucrurile.

Miranda se înmuie.

— Nu te supăra iar, Juliet. Sincer, mă bucur pentru tine.

Spre propria ei mirare, ochii lui Juliet se umplură brusc de lacrimi.

— Ba nu te bucuri. Râzi de mine, iar mie mi-e foarte greu. Las-o baltă, nu trebuia să-ţi zic nimic şi gata. O să dau toată povestea asta uitării şi o să mă întorc la viaţa mea fără sare şi piper şi la mâncarea fără sare şi piper pe care-o fac în fiecare zi pentru...

— Pentru oameni fără sare şi piper ca noi? termină Miranda propoziţia în locul ei, mângâind-o duios. Ştiu, scumpo. Uneori parcă am fi într-o închisoare de femei – noi suntem prizonierele, iar tatu gardianul. De ce oare n-or fi făcut el şi mama un băiat, să mai echilibreze un pic balamucul ăsta plin de hormoni încinşi?

Juliet îi dădu mâna deoparte şi se şterse la ochi – era furioasă pe ea însăşi acum.

— Uită ce ţi-am povestit, te rog. Myles trebuie dat uitării.

— Ba nu vreau deloc să-l uit. Numele ăsta mi s-a întipărit în minte ca un fier încins. Ai numărul lui de telefon?

— Bineînţeles că-l am.

Juliet ştia numărul pe dinafară.

Miranda se întinse peste pat şi luă telefonul de pe noptieră.

— Sună-l, Juliet. Sună-l chiar acum.

— Şi ce să-i zic?

— Zi că eşti liberă weekendul ăsta şi că ai fi încântată să-l petreceţi împreună. Spune-i că vrei să-i arăţi plaiurile noastre minunate. O excursie de două zile şi o noapte.

— Aşa, pur şi simplu? Adică să-i zic adevărul?

— Merită să încerci.

Juliet luă telefonul şi formă numărul. Îi răspunse Myles, foarte fericit să-i audă vocea. Juliet îi puse întrebarea direct, fără să şovăie. Miranda o privea zâmbind. Juliet nici n-apucă să ducă întrebarea la bun sfârşit, că Myles îi şi răspunse.

Spusese „da".

Patru zile mai târziu, duminică dimineaţă, Juliet se trezi un pic înainte de ivirea zorilor, într-o cameră necunoscută – îi luă câteva secunde să-şi dea seama unde era: într-o cabană de la poalele muntelui Cradle, într-un pat dublu aşezat în dreptul unei ferestre cu vedere spre lac. Dincolo de asta, se zăreau crestele unui munte şi pădurea.

Nu era singură în pat. Alături de ea dormea Myles. Dezbrăcat. Reuşiseră cu greu să se abţină până ajunseseră în cameră. Tot drumul de la Hobart până aici, Juliet simţise cum tensiunea sexuală dintre ei creştea. Tot timpul au trăncănit vioi, cum făceau de fiecare dată când erau împreună. La început vorbiseră numai despre cafenea. Myles voia să ştie ce schimbări ar vrea ea să facă.

— Nu ştiu dacă are vreun rost să discutăm despre asta. E cafeneaua părinţilor tăi, totuşi.

— Ba e a noastră, cât sunt ei plecaţi.

A noastră? Îi plăcea faptul că el o inclusese şi pe ea.

— Mama şi tata se pricep foarte bine la afaceri, dar câteodată se cramponează de chestii învechite. Hai să experimentăm cât putem luna asta care ne-a mai rămas până vin ei. Să înnoim

meniul, decorurile – nimic radical, n-am vrea să şocăm clienţii şi să-i pierdem.

— Ai mai făcut asta?

— Ţine minte că am crescut în cafenele. Când eram mici, toată familia se muta cu căţel şi purcel de fiecare dată când mama şi tata cumpărau o nouă cafenea.

— Deci, au mai multe cafenele?

— Da, vreo două-trei, zise el râzând. Chiar nu ştii câte au? o întrebă el după câteva clipe, cu o nouă expresie pe chip.

Juliet scuturâ din cap că nu.

— Nu ţi-au zis nimic de afacerea pe care au lăsat-o în urmă în Anglia?

Juliet negă cu un semn din cap.

— Juliet, mama şi tata au peste treizeci de cafenele, răspândite în tot Regatul Unit.

— Treizeci?!

— E o afacere de familie.

— N-au zis niciodată nimic despre asta.

— Cred c-a fost ideea mamei să nu-ţi spună. Motivul principal pentru care s-au mutat aici a fost ca tata să nu mai fie atât de stresat, să aibă mai puţine pe cap.

Myles îi povesti că bunicul lui, tatăl domnului Stottington, începuse cu nişte cafenele simple-simple, pe lângă pieţele din Manchester, cu mulţi ani în urmă. Genul de local simplu şi vesel, unde dădeai bani puţini pe porţii mari, deschis din zori până la miezul nopţii. Era frecventat mai ales de muncitorii din zonă.

— După o vreme s-au extins – mai ales din anii '60 încolo, când a început să fie la modă să mănânci în cafenele ca ale noastre. Cam pe atunci a preluat tata afacerea familiei – iar după ce a cunoscut-o şi s-a căsătorit cu mama, au introdus tot felul de schimbări. S-au mutat la Londra, au ridicat un pic ştacheta, au mai diversificat meniul şi au schimbat ambianţa într-una mai rafinată. La scurt timp după aceea, au deschis cafenele şi în alte oraşe. Dar cafenelele de pe lângă pieţe rămân până în ziua de azi principala sursă de profit a firmei noastre.

— Şi tu unde lucrezi – tot pentru firma familiei? Sau eşti mecanic pe undeva?

— Nu, mecanica e doar un hobby. M-a interesat întotdeauna cum funcţionează lucrurile – am învăţat singur cam tot ce ştiu. Da, lucrez pentru mama şi tata. Mă ocup de achiziţii – ăsta e, de

altfel, și unul din motivele pentru care mă aflu aici, să văd dacă imperiul Stottington nu s-ar putea extinde și în Australia.

— Deci cafeneaua din Hobart e ca o rampă de lansare, ca un fel de experiment?

— Poate. Încă nu sunt sigur. Cred că ar trebui, mai întâi, să aducem niște modificări prototipului inițial. De-aia sunt curios să-ți aud ideile.

— Ideile *mele*?

— Știu că ai niște idei extraordinare. Deci, spune-mi, dacă ar fi cafeneaua ta și ai vrea să te extinzi în toată țara, ce ai face?

Întrebarea îndreptă conversația într-o direcție strict profesională. Toate ideile pe care Juliet le ținuse numai pentru ea în ultimele luni țâșniră acum la suprafață. Prima sugestie ar fi să diversifice meniul. Doamna Stottington o întreba mereu dacă are idei noi, dar nu le punea niciodată în practică. Myles îi ceru exemple concrete. Putea să estimeze costul schimbărilor? Da, ar fi o idee bună să ofere clienților meniuri speciale de weekend. Da, și să intre și pe piața de catering – erau destule petreceri date de firme unde ar fi fost nevoie de mâncare. Merita să facă o încercare, se gândi el, și-i dădu undă verde.

Myles era parcă alt om – și Juliet se simțea alta. Cineva chiar îi asculta ideile, îi cerea sugestii. Își dădu seama atunci că, de fapt, el o urmărise tot timpul foarte atent la lucru.

— În cafenelele noastre din Anglia se mănâncă bine, ieftin și sănătos. Am vrea să păstrăm aceeași linie și în Australia.

Vorbeau deja de ceva ce urma să se întâmple dincolo de Hobart. Myles se interesase deja de posibilitățile de deschidere a unei cafenele noi – în Sydney.

— Acolo vrei să-ți instalezi cartierul general?

Myles dădu din cap, în semn că da.

— Nu te mai întorci la Manchester?

— Ba da, dar numai pentru câteva luni – trebuie să mă duc să mai pun câteva lucruri la punct. Dar pe urmă vin înapoi. Înapoi la Sydney, adică.

Juliet tocmai se gândea că de la Hobart la Sydney ar face două ore cu avionul, când Myles o întrebă:

— O să vii în vizită la Sydney?

— Cu multă plăcere.

Myles zâmbi.

— Cred că mama are dreptate. Chiar facem echipă bună împreună.

Juliet nu se înroşi şi nici nu îl contrazise. Doar îi zâmbi şi îi răspunse:

— Da, aşa e.

— Şi nu vorbesc numai despre treburi de serviciu.

— Nici eu, zise ea.

După aceea lucrurile s-au c-am precipitat. Juliet nu ştia să joace teatru şi nici nu voia să se ascundă după deget. I-a spus simplu că e îndrăgostită de el – iar el i-a răspuns că simte la fel, după care a oprit maşina şi a sărutat-o lung. Un camion a trecut pe lângă ei, chiuind vesel din claxon.

De-abia au reuşit să-şi ţină hainele pe ei până la cabană.

Când îl simţi că se mişcă, Julie zâmbi şi se alintă în braţele lui.

— 'Neaţa.

— 'Neaţa.

Myles se ridică în capul oaselor, se uită în jur – şi apoi se băgă înapoi sub pătură şi o luă în braţe.

— Îmi place aici.

— Mă bucur că-ţi place, îi răspunse ea încântată. E una din cele mai frumoase zone ale ţării. Dacă vrei, putem să mergem la plimbare în jurul lacului, e un drum spectaculos...

— Nu mă referam la peisajul de afară, spuse el sărutând-o. Am vrut să spun că îmi place să stau în pat cu tine.

— Nu vrei să ieşi la plimbare?

— Chiar trebuie? Nu mai bine îmi povesteşti tu ce-aş putea să văd – în timp ce eu te sărut aici? Şi aici?...

Juliet închise ochii, însă îşi dădu repede seama că nu poate să-i descrie nimic din frumuseţile peisajului câtă vreme el o mângâia şi o săruta aşa.

De-abia pe drumul de întoarcere spre Hobart îşi luă inima în dinţi şi-i adresă marea întrebare:

— Myles, ai vrea să-mi cunoşti familia?

— În sfârşit! Mor de curiozitate să-ţi cunosc familia, din poveştile tale par nişte personaje formidabile.

- Serios? A, aha. Deci vrei să vii la prânz duminică?

-- De-abia aştept.

Nufrageria nu fusese nicicând mai aranjată. Toată lumea îşi pusese haine de sărbătoare – mai puţin Miranda, care hotărâse că ar fi mai bine să se îmbrace cu ceva mai modest pentru această ocazie specială. Se şi machiase foarte puţin, avea doar un pic de

fard de obraz şi un ruj roz pal. Şi surorile şi tatăl ei păreau deosebit de agitaţi, dar Juliet ştiuse cum să îi ia, ca să se poarte cum trebuie. Îi adunase pe toţi de dimineaţă şi le explicase:

— Vă rog foarte mult să aveţi grijă cum vă purtaţi când vine Myles – tipul ăsta e foarte, foarte important pentru mine. Dacă zice vreunul dintre voi vreo tâmpenie şi mă face de râs sau spune vreo glumă proastă...

— Am să tac mâlc toată după-amiaza, promise Miranda.

— ...să ştiţi că intru în grevă pe termen nelimitat. N-am să vă mai gătesc în viaţa mea nici un fel de mâncare.

Myles sosi la unu fără cinci. Erau toţi adunaţi ciorchine la fereastră, studiindu-l în timp ce se apropia de uşa de la intrare, cu o sticlă de vin şi o cutie cu bomboane de ciocolată în braţe.

— Bilă albă pentru punctualitate, zise Miranda. Şi-ncă una pentru că nu vine cu mâna goală. A cam exagerat, dar nu încape nici o îndoială că e generos.

Când Juliet i-a deschis uşa, a sărutat-o şi a atins-o tandru pe braţ – sub privirile atente ale celorlalţi cinci adulţi. Apoi a dat mâna cu Leo (care le povesti mai târziu că Myles îi strânsese mâna ferm, deloc intimidat). Iar fetele au rămas foarte impresionate că nu le-a încurcat deloc numele între ele.

Cu Maggie a fost drăguţ, dar nu „suspect de drăguţ", cum s-a exprimat Clementine. A făcut conversaţie cu toată lumea. A felicitat-o pe Juliet pentru felurile de mâncare pe care le pregătise pentru prânz – de trei ori chiar. A complimentat-o pe Miranda pentru ideea de a pune un ghiveci cu flori în mijlocul mesei, arăta foarte bine. A întrebat-o pe Eliza unde mergea lumea să alerge în Hobart. S-a străduit să găsească o carte pe care o citiseră şi el, şi Sadie.

După prânz, a dispărut cu Leo în Şopronia – ceea ce o sperie puţin pe Juliet, tocmai când se bucura că totul merge ca pe roate. Dacă, de fapt, fusese atât de drăguţ numai ca să-l cunoască pe Leo? Dacă tot ce voia era, de fapt, să aibă acces în Şopronia?...

Stăteau toate cu ochii lipiţi de geamul dinspre grădină, să-i vadă când se întorc.

— Îmi place tipul, zise Miranda ferm, tovărăşeşte. E un bărbat în toată puterea cuvântului. Putem să-i zicem Myles-Bărbatul-Adevărat.

— Şi mie-mi place de el, zise Eliza.

— Şi mie, se auzi deodată Sadie şi Clementine.

— Şi mie, zise şi Maggie.

Era în picioare pe scaun, cu ochii țintă pe geamul dinspre proprie.

— Dar? întrebă Juliet.

— Dar ce? spuse Miranda.

— Care-i poanta? reluă Juliet, privind pe rând în ochii fiecăreia.

Toate patru îi întoarseră privirea fără nici o ezitare.

— Nu e nici o poantă, zise Miranda. Eu aprob. Și dacă eu aprob, înseamnă că toată lumea aprobă.

Celelalte dădură din cap că așa e – și Maggie la fel.

— Acuma serios, Juliet – drept cine ne iei? Suntem surorile tale! L-ai atras pe masculul care-ți place în bârlogul familiei, iar noi îți dăm aprobarea noastră că e un tip OK. Ce vrei mai mult, dragă?

— Se întorc, șopti Clementine.

Când au intrat pe ușa bucătăriei, Myles și Leo au fost întâmpinați de șase fețe inocente și zâmbitoare.

Capitolul 12

Sadie nu fusese în viaţa ei aşa de ocupată. Avea grijă de Maggie de luni până vineri, din zori până seara – câteodată chiar şi în weekend. În timpul liber – puţin – pe care-l avea, lucra la albumul de amintiri. Era aproape gata. Umpluse mai mult de patruzeci de pagini cu desene, fotografii, mici paragrafe explicative şi povestioare. Mai avea de făcut doar coperta. Între timp descoperise o altă ocupaţie, de care se apucase tot aşa, mare taină, ca şi de album: ascunzătoarea perfectă pentru parfumul *Moonstruck*.

Sticluţa mov apăruse brusc, ascunsă în faţa ei de pernă, cu vreo trei săptămâni în urmă. De la prima apariţie în geanta cu care se ducea la bibliotecă, în urmă cu patru ani, sticluţa mai ajunsese la ea de cel puţin douăsprezece ori, dosită printre lucrurile de la ea din cameră. Din ziua în care Leo i-l înmânase atât de solemn lui Juliet, nimeni nu mai adusese vorba de parfumul care ar fi trebuit să fie al mamei lor. Sticluţa apărea şi dispărea haotic, fără o ordine sau un ritm precis al mutărilor. Câteodată treceau luni de zile până s-o vadă iar. Cel mai mult dispăruse din raza ei de acţiune patru luni. Îşi închipuia că în răstimpurile în care n-avea habar pe unde e, circula pe la surorile ei. Iarna trecută o găsise pitită printre lucrurile ei de trei ori, în mai puţin de o lună.

Încă mai tresărea când dădea de ea printre lucrurile ei. Într-o noapte friguroasă de iarnă, o găsise în husa sticlei de cauciuc pe care şi-o umplea cu apă fierbinte înainte să se bage în pat. Se mişcase foarte repede persoana care o strecurase acolo – Sadie lipsise cel mult un minut din cameră, cât se spălase pe dinţi. Odată o primise prin poştă, într-un colet adus de poştaş – cu numele şi adresa bătute la maşină, fără nici o informaţie despre expeditor. Şi ea venise cu nişte ascunzători dibace de-a lungul ultimilor patru ani. O pitise în căptuşeala canadienei cu care

umbla Eliza tot timpul. Pe fundul cutiei de cereale integrale pe care Miranda o ţinea la ea în dormitor, nu cumva să-i fure cineva măcar un singur fulg de secară. Odată i-a pasat-o lui Juliet la valenea, cu ajutorul unei prietene care i-a „livrat" o cutie de rafea. În ultimele două-trei săptămâni se tot gândea amuzată unde şi când ar fi fost cel mai bine să ascundă parfumul.

Sâmbăta asta avea în sfârşit toată casa la dispoziţie. De dimineaţă au tot auziseră uşi trântite şi frânturi de conversaţie. În mijlocul agitaţiei, Sadie rămăsese în pat, prefăcându-se că doarme încă. A ieşit din dormitor doar după ce toată lumea plecase şi era linişte perfectă în toată casa.

După un mic dejun simplu – pâine prăjită şi ceai – a trecut nerăbdătoare la treabă. A început cu câte o incursiune scurtă în camerele surorilor ei, uitându-se după o ascunzătoare cât mai bună în fiecare dintre ele. Merita întotdeauna să arunce o privire în camera lui Juliet – mai ales acum că avea un prieten. Cel mai interesant era în camera Mirandei, desigur – la fiecare două-trei săptămâni apăreau pe măsuţa ei de toaletă noi creme şi parfumuri, plus că-şi schimba mereu veioza sau perdelele. Sadie se dădu cu un pic de parfum de la Miranda, apoi îşi trecu degetele peste bilele de cristal ale veiozei noi de pe noptiera de lângă pat. Erau albastre, roşii şi verzi. O aprinse şi rămase încântată când văzu lumina multicoloră care umplu camera. Îşi întinse mâna în dreptul luminii şi-şi admiră forma palmei, perfectă, cu pielea în trei nuanţe...

Nu era uşor să aleagă următoarea ascunzătoare a parfumului. Încercă să-l pună în abajurul veiozei, dar nu stătea cu nici un chip; iar dacă-l lipea cu bandă adezivă, risca să se dezlipească de la căldură. Dacă-l fixa cu aţă, Miranda l-ar fi observat prea repede. Îi trebuia gută sau vreun alt material transparent – sigur avea Leo prin Şopronia. Nimeni n-avea voie să intre acolo când era plecat, dar, cu siguranţă, n-o să-şi poată da seama dacă lua ceva atât de mic... Şi nu-i va lua mai mult de un minut să găsească ce-i trebuie.

Şopronia era încuiată, însă toate fetele ştiau unde ţine Leo cheia. Descuie fără probleme. Era ciudat să intre acolo singură, în absenţa lui Leo. Înspăimântător şi palpitant în acelaşi timp. S-a uitat în jur, dar n-a descoperit nici o bucată de gută. A încercat să deschidă uşa dulapului – era încuiată. Pe inelul cu cheia şopronului mai era una – o încercă pe aceea. Uşa se deschise. Erau cinci rafturi foarte ordonate. Pe primul se găseau numai dosare. Pe următorul

se aflau piese din metal, diferite bucăți de material și sticluțe cu tot felul de substanțe lichide. Pe alt raft dădu peste tot felul de caiete, cutii cu eprubete și un cântar de pe vremuri. Pe ultimul era așezat un coș roșu-aprins, cu un capac de nuiele. Era cu totul diferit de celelalte lucruri din dulap: dosare gri, cutii cu tot felul de fire, șuruburi și obiecte bizare.

Și-a dat seama de cum a văzut coșul că fusese al mamei ei. Ținea minte foarte clar că îl văzuse în dormitorul părinților, pe noptiera Tessei. De ce-l ținea oare Leo în Șopronia, în loc să-l fi pus în șifoner, alături de toate celelalte lucruri ale mamei lor? Surorile ei știau oare de coșul ăsta? Poate ar fi mai bine să le aștepte și să le întrebe? Să le spună, dacă nu știau, și să-l întrebe pe tatăl lor împreună? Sau să încerce să descopere singură – pentru prima oară în viața ei? Ezită o clipă, apoi se uită pe fereastră să vadă dacă se vede vreo mișcare. Nimic – mai avea timp.

Dădu capacul la o parte. Deasupra se aflau trei reviste englezești *Woman's Own*, din 1971, anul în care murise mama lor. Erau încă în țipla în care fuseseră livrate. Probabil că Leo a mai primit câteva numere după ce murise ea, până s-a gândit să anuleze abonamentul. Sadie le dădu la o parte, deși o tenta teribil să le citească chiar acolo, în Șopronia. Sub reviste găsi un album de amintiri exact ca toate celelalte pe care le făcea mama lor, doar că acesta avea paginile albe. Sub album era o cutie de plastic viu colorată. Când o mișcă, ceva zdrăngăni înăuntru. Forță capacul și dădu peste carioci, lipici și o foarfecă – toate lucrurile de care se folosea Tessa când lucra la albumele de amintiri sau caietele ei cu rețete de bucătărie. Sadie nu le scoase din cutie – doar le atinse ușor, amintindu-și de mama ei făcând același lucru.

Pe fundul coșului mai era o cutie – o cutie de carton. Când a scos-o din cos, inima îi bătea nebunește. Nu știa cum și de ce, dar, reluând firul lucrurilor mai târziu, și-a dat seama că în momentul acela știa deja ce e în cutie. Iar intuiția n-o înșelase – acolo a dat peste două teancuri de caiete albastre legate cu sfoară. Jurnalele mamei ei.

Sadie rămase multă vreme cu privirea lipită de ele, incapabilă să facă ceva. Poate că se înșela, poate că erau jurnale goale, în care mama ei nu mai apucase să scrie. Își șterse mai întâi mâinile pe blugi, apoi luă un teanc de caiete și le eliberă din banda elastică cu care erau prinse. Deschise primul caiet. Pe prima pagină scria cu litere cursive *Tessa Faraday*. Întoarse pagina și dădu din nou de semnătura mamei lor. Pe pagina următoare

începeau însemnările. Scrisul inconfundabil al Tessei, literele acelea puțin lăbărțate, urându-i parcă un tainic bun venit. Închise primul caiet și îl deschise pe al doilea – jurnalul anului următor. Același scris peste tot, nici un colțișor alb nu rămăsese neacoperit. Sadie făcu o socoteală rapidă. Erau nouă jurnale. Se uită la datele scrise pe coperta interioară și văzu că fiecare se întindea pe doi ani, între 1953 și 1971, anul în care murise. Optsprezece ani din viața mamei ei erau imortalizați aici, în paginile astea, fix în fața ei.

Câinele din vecini începu să latre – asta însemna că cineva trecuse prin dreptul gardului vecinilor. Sadie puse repede jurnalele la loc, apoi cutiuța de plastic colorat și revistele. Așeză coșul înapoi pe raft și încuie dulapul. Îi tremurau mâinile atât de tare, că a trebuit să încerce de trei ori cheia în ușa atelierului până a reușit să încuie.

Când Miranda apăru pe veranda din spatele casei, Sadie era în fundul grădinii, ocupându-se cu ceva ce, spera ea, nu părea complet lipsit de sens: smulgea frunzele uscate din lămâiul din grădină.

— Tata e acolo? strigă Miranda.

— Nu l-am văzut, îi strigă Sadie.

— Vezi că azi e rândul tău să speli rufele.

— Da, o să le spăl puțin mai încolo.

— Să nu uiți! îi zise Miranda, după care intră în casă trântind ușa.

Sadie mai rămase câteva minute în grădină, adâncită în gânduri. Inițial ar fi vrut să-i spună Mirandei despre descoperirea făcută – să le spună tuturor surorilor ei, de fapt. Dar acum își dădu seama că nu era o idee bună, cel puțin deocamdată. Mai smulse câteva frunze din lămâi, după care intră și ea în casă.

După ceva timp veniră și ceilalți de pe unde erau – Leo sosi ultimul. Sadie era convinsă că deja se prinseseră toți, numai ultându-se la fața ei, doar era evident. Se lupta cu toată ființa împotriva dorinței de a striga din toți rărunchii:

— Am găsit jurnalele mamei! Sunt în atelierul tatei!

Dar sentimentul că era descoperirea ei, secretul ei, o făcea să nu vrea să le spună nimic.

Jocul cu furișatul parfumului printre lucrurile surorilor ei n-a mai pasionat-o aproape deloc după aceea. Data următoare când s-a nimerit să fie din nou singură în toată casa, l-a strecurat în suportul sticlei de apă pe care o lua Eliza la antrenamente, apoi l-a vârât-o în geanta de sport și a tras bine fermoarul. După aceea

s-a dus în atelierul lui Leo și a deschis ușa cu mâini tremurânde. De-abia scosese jurnalele din ascunzătoare, că s-a și auzit lătrând câinele vecinilor. A pus totul înapoi în mare grabă, bombănind de mama focului, după care a încuiat ușa și a ieșit fuga în grădină. A intrat în casă pe ușa de la verandă și a țâșnit ca săgeata spre camera ei. De-abia aterizase în pat, cu o carte smulsă la întâmplare de pe raft, că pe ușa camerei a năvălit Eliza.

Îi aruncă o privire lui Sadie și întrebă:

— Ce pocinog ai mai făcut? Arăți vinovată ca un hoț prins cu mâța-n sac.

— N-am făcut nimic. Și, oricum, nu e treaba ta.

— Ba ai făcut tu ceva, Sadie. Mereu ai fața asta când faci ceva ce nu ai voie să faci.

Sadie era pe punctul să-i dezvăluie totul Elizei. O mânca limba rău de tot. Dar Eliza ar da sigur fuga să-i spună lui Juliet, care i-ar spune Mirandei, care i-ar spune lui Clementine, după care s-ar duce toate în delegație la Leo, care le-ar răspunde că nu, nu se poate să citească jurnalele. Poate că de data asta chiar le-ar arde. Și Sadie s-ar vârî într-un mare bucluc dacă s-ar afla că a intrat în atelierul lui Leo în absența lui. Urmărind acest fir în minte, și-a dat seama că n-are cum să-i spună Elizei. Și, de fapt, nici nu voia să-i spună – voia să fie ea prima care citește jurnalele mamei lor.

— Spune-mi, o ciupi Eliza.

Sadie se uită la rucsacul Elizei, apoi la Eliza, apoi iar la rucsac.

— N-am idee despre ce vorbești.

Se gândi să adauge: „Te porți de parc-ar fi lună plină"[1]. Dar ar fi fost prea evident. Elizei îi pică oricum fisa. Sadie se dădu jos din pat și se duse în camera de zi să se uite la televizor.

După câteva minute, Eliza coborî în camera de zi – cu o atitudine complet schimbată. Sadie mai văzuse expresia de pe chipul Elizei și pe fețele celorlalte surori ale ei – toate aveau expresia asta pe jumătate secretoasă și ușor amuzată când se trezeau cu parfumul pitit printre lucruri.

— Vrei un ceai, Sadie?

— Da, mersi, ce idee minunată.

În următoarele zile, Sadie se strecură în atelier de câte ori se ivi ocazia – nu prea des, din cauză că în timpul săptămânii avea

1. Numele parfumului – *Moonstruck* – înseamnă aproximativ „hipnotizat, vrăjit de luna plină".

mai tot timpul grijă de Maggie şi nu putea să riște s-o ia cu ea în atelier. Nepoţica ei turuia întruna, în ultima vreme, şi nu-i scăpa absolut nimic. Sadie era sigură că dacă ar fi însoţit-o în Şopronia, Maggie ar fi povestit la cină cum fuseseră în atelierul Buricului să se uite la cărţi vechi. Iar în weekenduri nu se putea duce, pentru că Leo stătea acolo mai tot timpul.

Nu îndrăznea să scoată jurnalele de acolo – şi aşa, reuşi cu greu să-şi facă curaj să le citească. Îi dădea un sentiment extraordinar de pace să atingă acele pagini pe care le atinseseră şi mâinile mamei ei. Şi era şi mai extraordinar să citească cuvintele aşternute pe hârtie de Tessa. Probabil că destinul o împinsese către dulapul din Şopronia în ziua în care descoperise jurnalele. I se părea ciudat când se gândea că mama ei era mai tânără decât ea când începuse să ţină aceste jurnale. Tessa scria despre serviciul ei de secretară, despre serile petrecute împreună cu prietenele ei, despre expediţiile la cumpărături. Erau peste tot scurte citate care probabil că-i plăcuseră Tessei foarte tare. Un bilet de teatru lipit pe una dintre pagini. Însă unele lucruri nu erau aşa de plăcute – de exemplu, era clar că mama lor fusese cea mai drăguţă fată din cercul ei de prietene. Erau multe descrieri detaliate ale felului în care se aranja şi se machia, ale toaletelor ei, iar uneori Tessa făcea comentarii răutăcioase despre cum arătau anumite ţinute ale prietenelor ei. Deşi o încerca un mic sentiment de vinovăţie, Sadie savura fiecare comentariu acid de-al mamei ei – avea un stil foarte sofisticat, indiferent dacă descria o rochie sau dacă analiza în scris defectele cunoscuţilor ei.

Sadie se răsfăţa cu zece pagini la fiecare incursiune pe care reuşea să o facă în Şopronia. Avea aceeaşi senzaţie ca atunci când citeşti un roman a cărui acţiune o ştii deja. Ajunsese la o perioadă în care Tessei îi plăcea de un băiat din oraşul ei şi urma să se ducă la dans cu un grup de prieteni. Sadie socoti că mama ei avea cam douăzeci de ani pe-atunci – ceea ce însemna că mai erau vreo opt luni până să-l cunoască pe Leo. Deşi murea de nerăbdare să ajungă acolo, Sadie se ţinu de raţia pe care şi-o stabilise. Voia să-şi savureze plăcerea secretă cât mai multă vreme.

Capitolul 13

În ziua următoare celei în care Maggie a împlinit cinci ani, se părea că un uriaș a luat casa Faraday pe sus și-a scuturat-o atât de tare, încât mare parte dintre membrii familiei au zburat la distanțe de sute de kilometri. Leo avea pentru ziua aceea un nume special, pe care, în timp, au ajuns să-l folosească toți: ziua bombardamentului. Miranda era de părere că Leo alesese un nume cam dramatic.

Toată familia fusese în culmea agitației înainte de ziua de naștere a lui Maggie – împlinea cinci ani! Nepoțica lor fierbea de neastâmpăr mai tare ca oricine – își alesese pentru marea petrecere o temă (iepurași), stabilise meniul (crochete de pește pane și înghețată), hotărâse ce muzică o să pună (colinde de Crăciun, nimeni nu știa de ce) și-și invitase cinci colege de la școala pregătitoare.

În seara de dinainte, agitația a atins cote maxime – Maggie le întreba întruna dacă sigur o să pună scaunul sărbătoritului la masă, dacă toată lumea o să-și amintească să-i cânte „Mulți ani trăiască" de cinci ori; apoi a trecut în revistă toate ritualurile Faraday pentru zile de naștere de mai multe ori. Clementine a stat să învețe până târziu și de dimineață n-a auzit alarma. Când s-a trezit, patul lui Maggie era gol și dinspre bucătărie se auzeau râsete. Le-a găsit pe Sadie și pe Maggie la masă – Maggie în scaunul sărbătoritului, cu o coroniță de flori pe cap, strălucind de fericire. Se părea că-și alesese singură-singurică hainele cu care era îmbrăcată: un tricou galben, un sarafan roșu și pantaloni albaștri.

— În sfârșit te-ai trezit! zise Sadie.

Clementine n-o băgă în seamă. Se duse direct la Maggie, o luă în brațe și-o sărută, apoi îi îndreptă coronița ca să nu-i mai iasă atât de tare urechile în evidență. O enerva că Maggie își desfăcuse deja un cadou – cel al lui Sadie, după ambalaj. Un puzzle de lemn. Lui Maggie îi plăcea la nebunie.

— Mami, Sadie mai are un cadou, pentru amândouă. Hai să-l deschidem împreună.

— Nu vrei să aşteptăm până se trezeşte toată lumea?

— Nu, nu! Vreau să-l deschid acum – Sadie a zis că e un cadou deosebit.

Era vorba despre albumul celor cinci ani de viaţă ai lui Maggie. Clementine nu scoase un cuvânt cât timp amândouă răsfoiră paginile albumului. Era o cronică a celor mai importante momente din viaţa lui Maggie – totul era aici, Sadie nu uitase absolut nimic. Fotografii, desene, toate datate şi comentate. Amintiri de tot felul – inclusiv o bucăţică dintr-un dinte de lapte, o faşie din ghipsul care-i bandajase mâna ruptă. Maggie dădea paginile repede, exclama şi punea degetul de câte ori se vedea într-o poză şi nu uita să numere fotografiile.

— Vezi numerele din josul paginii, Maggie? o întrebă Sadie. Ia uită-te la ele cu atenţie.

Clementine şi Maggie se uitară amândouă – fiecare cifră avea un contur destul de larg, iar în interior erau desenate, în miniatură, tot felul de obiecte preferate ale fetiţei. Pe prima pagină, de exemplu, cifra unu era umplută de un desen cu Maimuţa Roşie. Cifra doi avea drept mascote două prăjiturele. Şi tot aşa, până la patruzeci. Maggie era în transă – n-o mai interesa deloc conţinutul albumului acum. Dădea agitată paginile înainte şi înapoi, ca să vadă ce e în interiorul cifrelor, şi nu uita să zică numărul fiecărei pagini, bineînţeles.

Tuturor li s-a părut că albumul este absolut fantastic, au complimentat-o pe Sadie toată dimineaţa. N-a băgat nimeni de seamă că numai Clementine nu părea foarte încântată.

Leo se aştepta ca la reuniunea de familie de a doua zi să se întâmple ceva memorabil – cea de-a cincea zi de naştere a lui Maggie fusese pentru toţi un termen important.

Ziua a început destul de normal – Maggie i-a luat pe fiecare de mână şi i-a condus la locurile lor. Începuse să facă lucrul ăsta cu vreo opt luni în urmă – la început doar la cină, apoi la fiecare reuniune de familie. Pentru ea era un adevărat ritual – după ce fiecare era aşezat pe scaun, dădea roată în jurul mesei şi-i număra. Nu le dădea voie să vorbească decât după ce termina ritualul, altfel începea să urle şi să bată din picior. Că dădea din picior mai era cum mai era, dar când urla, era de-a dreptul neplăcut: avea un ţignal de crăpau paharele.

— Dar nu v-am numărat, le zicea supărată. Trebuie să vă număr mai întâi.

În dimineața asta, după ce Maggie își încheie ritualul, Leo deschise reuniunea – nu cu vreo rugăciune sau un discurs, ci cu o întrebare simplă:

— Are cineva să ne spună vreo noutate importantă?

Trei mâini se ridicară prompt, spre enervarea lui Maggie – care ridică și ea o mânuță.

— O să începem cu Maggie, zâmbi Leo. S-auzim, draga mea.

— E secret, Buricule, răspunse Maggie, cu mâna sus în continuare.

— Ce fel de secret?

— Un secret de-adevăratelea.

— Vrei să ni-l spui?

Maggie scutură ferm din cap.

— E bine că nu vrei să ne spui un secret de-adevăratelea. Când o să fii mare, să te faci spioană. Altcineva?

Câteva clipe, nimeni nu zise nimic. Apoi, Miranda țâșni în picioare, își îndreptă spatele și le zise cu o voce melodioasă și profundă:

— Bine ați venit la bordul aeronavei care vă va duce de la Hobart la Melbourne.

Clementine sări și ea de pe scaun:

— Ai reușit? Te-au acceptat?

— Da! zise Miranda cu un zâmbet până la urechi.

— Te-au acceptat unde? întrebă Sadie.

Miranda făcu o plecăciune teatrală înainte să-i răspundă:

— Eu, Miranda Faraday, am fost acceptată la școala de stewardese a reputatei noastre companii aeriene naționale.

— Și o să fii stewardesă?! întrebă Sadie, șocată.

— Cu ce vă pot servi, doamnă?

— Dar ce presupune asta, Miranda? întrebă Leo. Zboruri în toată lumea – asta îmi dau și eu seama – dar o să poți locui în continuare în Hobart?

Miranda dădu din cap că nu.

— Asta era vestea numărul doi: în câteva luni mă mut la Melbourne.

Pe Eliza o pufni râsul. Miranda se întoarse către ea.

— Și de ce e așa de amuzant că mă mut la Melbourne?

— Nimic – dacă vrei, putem să închiriem împreună un camion să ne transporte lucrurile.

Aşteptă un moment; ceilalţi se întoarseră toţi către ea.

— Şi eu mă mut la Melbourne.

— Amândouă deodată – aşa, fără să ziceţi nimic dinainte? zise Leo punându-şi mâinile în cap.

— Tată, sunt luni de zile – ani, chiar – de când vreau să fac asta. Am primit o ofertă de lucru de la o companie de fitness care oferă programe de pregătire cu antrenor personal, minţi Eliza fără mare greutate. Firma este abia la început, ceea ce înseamnă că o să o iau de la baza piramidei – exact ce-mi doresc.

— Ce-i aia, program de pregătire cu antrenor personal? zise Leo negru la faţă.

— E o formă de prostituţie, atâta că se îmbracă în trening, îi explică Miranda.

— Ce-i aia prostituţie? întrebă şi Maggie.

— Îţi zic eu mai încolo, veni răspunsul lui Clementine, aruncându-i priviri de gheaţă Mirandei.

— Da, pun pariu c-o să-i zici, a fost replica Mirandei.

Eliza le explică tuturor cu ce se ocupa compania la care urma să lucreze.

— Dar nu sunt şi în Hobart persoane care vor să facă fitness? întrebă Leo. De ce trebuie să te muţi tocmai la Melbourne pentru asta?

— E mai mare interesul acolo şi sunt mai mulţi oameni.

Apoi le povesti despre programele pe care le concepuse, despre noua tendinţă care mergea clar în direcţia consultanţei individuale, despre diferitele metodologii pe care le studiase.

Leo părea lovit în cap cu leuca.

— Eu credeam că ţie doar îţi place să alergi.

— Bineînţeles că-mi place să alerg, dar fitnessul înseamnă mult mai mult. Dacă ai un corp sănătos, şi mintea ţi-e mai sănătoasă. Ştiţi că nişte studii americane arată că...

— Eliza, o întrerupse Leo, poate ar fi mai bine să vorbim mai târziu despre asta, doar noi doi. Între timp, aş vrea să ştiu dacă mai e cineva care părăseşte nava-mamă.

Juliet ridică încet mâna.

Leo închise ochii.

— Când şi unde, Juliet?

— Nu ştiu exact când, dar o să mă mut la Sydney, răspunse ea.

După asta, pe faţă îi înflori un zâmbet larg şi continuă:

— Myles m-a cerut de nevastă.

Toată lumea s-a repezit s-o felicite și s-o ia în brațe. Clementine o bombardă cu întrebări:

— Și cum te-a cerut, ce-a zis exact? S-a așezat în genunchi? Ți-a adus flori? A angajat o formație să-ți cânte sub balcon?

Miranda o privea atent, fără să răspundă.

— A fost romantic, nu? Se vede după fața ta.

Juliet se înroși.

— Nu e treaba ta.

— Bine spus, Juliet, zise Leo. E bine să-ți ții amintirile frumoase numai pentru tine - asta le face și mai deosebite.

— Și când e nunta? întrebă Eliza.

— Nu ne grăbim, avem timp.

— Dar să n-așteptați prea mult, bine? zise Miranda. Dacă vreți să vă întemeiați o familie, ați face bine să treceți la treabă cât mai curând. Nu vreau să fiu mătușica cea generoasă numai pentru don'șoara Maggie aici de față.

— Normal că vrem copii, dar avem timp destul.

Vorbise cu Myles despre asta. El își dorea trei copii – ea, cinci. Până la urmă căzuseră la pace cu patru, dar hotărâseră să mai amâne treaba asta. Trebuiau mai întâi să se instaleze la Sydney, apoi să petreacă ceva mai mult timp împreună. Și chiar aveau timp destul – Juliet n-avea nici treizeci de ani împliniți.

— Și de unde o să luați copilul? întrebă Maggie.

— O, la Sydney au tot felul de magazine minunate cu de toate, Maggie, îi explică Miranda.

— Aha, făcu Maggie mulțumită.

Clementine o săgetă iar pe Miranda cu o privire cruntă.

Leo părea mulțumit.

— E minunat de căsătorești cu Myles, e un bărbat cumsecade. La sfârșitul reuniunii o să desfacem o sticlă de șampanie în cinstea acestei vești.

Începu să numere pe degete.

— Deci am terminat cu mine, cu Miranda, Eliza și Juliet...

Se opri și le privi întrebător pe Clementine și pe Sadie.

— E rândul meu, zise Clementine, după care scoase din geantă o scrisoare. „Stimată domnișoară Faraday, ne bucurăm să vă anunțăm că cererea dumneavoastră de finanțare a fost aprobată și că autorizăm propunerea dumneavoastră de cercetare..."

— Și ce înseamnă asta, mai exact? întrebă Miranda.

— Înseamnă că proiectul nostru de pe insula Maria tocmai a căpătat o mai mare amploare. În următorii trei ani, poate chiar mai mult, o să coordonez echipa de cercetare care va petrece pe insulă cel puțin două săptămâni pe an, studiind păsările. Este o echipă internațională dotată cu echipamente specializate și tot tacâmul. Profesorul meu m-a tot bătut la cap să candidez la funcția de coordonator – și uite că mi-au dat-o! Asta pentru că noi, australienii, suntem cei mai buni la studiile despre mediu, atât la cele teoretice, cât și la cele empirice...

— Stai puțin, Clementine, o întrerupse Miranda. Nu mai folosi cuvinte așa de complicate, OK?

— E vorba de un studiu internațional despre niște specii rare de păsări din Tasmania, pe care o să-l conduc eu.

— La douăzeci și doi de ani?! Oamenii ăștia sunt nebuni? se întrebă Miranda.

Clementine le mai povesti că proiectul urma să studieze și schimbările climatice, și riscurile la care erau expuse diferite habitate, precum și impactul substanțelor poluante din apă și din aer. Universități din toată lumea așteptau cu viu interes rezultatele cercetării, pentru a putea pune bazele unui studiu ecologic de importanță majoră.

Leo mai avea puțin și plângea.

— Clementine, sunt atât de mândru de tine. Sunt atât de mândru de voi toate, dragele mele.

— Ba nu, încă nu ești mândru de toată lumea – pe Sadie n-ai întrebat-o ce vești are, se auzi vocea lui Maggie. Buricule, întreab-o pe Sadie ce vești are.

— Sadie, scuză-mă, te rog. Tu ce noutăți ai?

— Nici una.

— Ei, asta mai zic și eu noutate.

— Sincer, n-am nimic de anunțat. Îmi termin facultatea aici în Hobart și o să am în continuare grijă de Maggie.

Deși se străduia să pară în continuare nonșalantă, pe obrajii lui Sadie apărură două pete roșii.

— Adică... dacă mai vrei să am în continuare grijă de ea, Clementine.

— Bineînțeles că vreau. Știi foarte bine că, fără ajutorul tău, n-aș fi realizat nimic. Dar am totuși ceva de vorbit cu voi toate, dacă tot am ajuns la subiectul ăsta.

Clementine se aplecă înspre fiica ei și-i spuse:

— Maggie, vrei tu să fugi până în camera de zi și să-mi aduci șase cărți cu cuvântul *lui* în titlu? Și te cronometrez, ok?

— Șase? Pot s-aduc zece?

— Bineînțeles.

— Te porți cu copilul ăsta ca și cum ar fi un câine – ce-i drept, un câine foarte bine dresat, comentă Miranda imediat ce Maggie se dădu jos de pe scaun și ieși fugind din bucătărie.

— Am o mare rugăminte la voi, e ceva legat de Maggie.

Ezită câteva clipe, apoi continuă:

— N-am cuvinte să vă spun cât de mult a însemnat pentru mine ca ea să crească înconjurată de absolut toți membrii familiei. Nici nu vreau să mă gândesc cât de greu, ca să nu zic imposibil, mi-ar fi fost fără voi. Și aș vrea foarte mult ca lucrurile să rămână și în continuare la fel, de aceea vă întreb dacă ați vrea s-o țineți cu rândul pe Maggie, cât o să fiu eu plecată vara pe insula Maria – indiferent pe unde o să fiți? Ca să nu piardă legătura cu nici una dintre voi.

— Dar nu e nevoie, Clementine, spuse Sadie. Eu rămân aici, pot să am în continuare grijă de ea.

— Știu că ai putea să ai în continuare grijă de ea, Sadie, dar deja e prea mult.

— Ba nu e deloc. E lucrul care-mi place cel mai mult pe lume.

— Știu asta, dar vreau să mă asigur că stă și cu celelalte mătuși ale ei – mai ales cât e mică. Îmi place foarte mult ideea ca, în fiecare vară, Maggie să stea cu una dintre celelalte mătuși – gândește-te ce aventură minunată ar fi pentru ea. Și ce frumos ar fi să continuăm în felul ăsta să avem cu toții grijă de ea, s-o împărțim între noi ca și până acum.

— Mi se pare o idee minunată, Clementine, sunt sigură că și mamei voastre i-ar fi plăcut foarte mult.

— Și cum o să faceți fiecare cu serviciul? întrebă Sadie. O să vedeți că n-o să se poată – Miranda, fii realistă! Cum o să poți tu s-o ții două săptămâni la tine, dacă o să fii stewardesă?

— Păi mi se pare că în sectorul aviatic au niște chestii incredibile care se cheamă vacanțe – mă gândesc că aș putea să apelez la ele. O să ne anunți pe toate din timp – nu, Clementine?

— Bineînțeles. Eu deja îmi știu programul pe următorii trei ani.

— Ești o fată deșteaptă, bravo. Păi atunci, poți să contezi pe mine.

— Şi pe mine, zise Juliet.

— Păi n-o să-l deranjeze pe Myles? întrebă Sadie în locul lui Clementine.

— A, nu, Maggie i se pare adorabilă. Şi chiar dacă nu i-ar plăcea, n-am ce să-i fac, păcat de el.

— M-aş bucura foarte mult să vină şi la mine, zise Eliza, dar n-am încă nici o idee unde o să stau.

Se opri câteva clipe şi râse, înainte să continue.

— Ei, nu e o mare problemă, ştiu. Te anunţ imediat ce-mi găsesc ceva. Dar eşti sigură că ai încredere în noi?

— Bineînţeles că da. Îmi place la nebunie ideea ca Maggie să se plimbe pe la fiecare dintre voi – şi sunt sigură că şi ei o să-i placă la fel de mult.

— Dar e o nebunie, n-ai de ce să recurgi la aşa ceva, zise Sadie, care vorbea de-acum pe un ton ridicat. Eu rămân aici, Maggie n-are de ce să plece. Vrei să aibă probleme cu şcoala?

— De-abia a început şcoala, n-o să-i afecteze aşa de tare rezultatele la învăţătură dacă se plimbă două săptămâni pe an. O să fie bine. Dacă o să fie nevoie, o să îi iau lecţiile de la profesori şi gata.

Clementine zâmbea fericită, arăta din nou ca adolescenta care era de fapt.

— Contează enorm pentru mine, vă mulţumesc.

— Clementine, serios acuma, zise Sadie, chiar n-ai de ce să te grăbeşti cu...

— Am reuşit, se auzi vocea lui Maggie din pragul uşii. Aproape că nu i se vedea căpşorul din cauza teancului de cărţi pe care-l avea în braţe.

— Douăzeci şi două – cine vrea să le număr cu voce tare?

Zâmbi mândră nevoie mare când Leo, Clementine, Juliet, Miranda şi Eliza o aplaudară frenetic. Numai Sadie nu zâmbea.

Capitolul 14

Două zile s-a tot gândit Sadie la ultima reuniune de familie, străduindu-se din răsputeri să nu se enerveze. Dar nu-i venea deloc ușor. Avea sentimentul că Maggie și cu ea erau pedepsite pentru vina de a se simți atât de bine împreună. Cum de nu-și dădea Clementine seama că face o mare greșeală? Ea chiar nu vedea că Sadie ar face orice ca s-o știe pe Maggie fericită?

Legătura dintre ele două era foarte puternică, mai puternică decât cu oricare dintre celelalte mătuși. Până la un punct, se întâmplase așa pentru că Maggie stătuse cel mai mult cu ea – dar nu era vorba numai de asta. Aveau o relație cu totul și cu totul specială.

Oricât a încercat, n-a reușit să nu se simtă jignită. Trebuia neapărat să stea de vorbă cu Clementine despre asta. A așteptat până într-o zi când aceasta era singură la ea în cameră – Maggie era în Șopronia cu Leo.

S-a dus și a bătut la ușa lui Clementine.

— Ai un minut?

Clementine își ridică privirea de pe cărțile împrăștiate pe tot biroul.

— Desigur.

— E vorba despre treaba asta cu Maggie, începu Sadie inspirând profund. M-am tot chinuit să pricep și nu reușesc cu nici un chip. Credeam că-mi ești recunoscătoare pentru tot ce am făcut pentru tine. Mi-am amânat studiile ca să am grijă de Maggie – și tu...

Vocea începu să-i tremure.

— Și tu crezi că n-am făcut destul.

Se aștepta ca sora ei mai mică să se dea peste cap s-o îmbuneze – să-i spună că îi pare foarte rău c-a jignit-o fără să

vrea și că bineînțeles că poate să stea numai ea cu Maggie de câte ori trebuie să plece cu echipa pe insula Maria. Dar Clementine nici gând să facă așa ceva – s-a uitat lung la Sadie, după care s-a așezat pe pat și a început să vorbească încet, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Îmi pare rău că te simți jignită. Știi foarte bine că sunt de părere că faci o treabă minunată cu Maggie. Dar vreau să stea și cu celelalte mătuși, iar aranjamentul făcut alaltăieri mi se pare cel mai bun lucru.

— Despre ce vorbiți voi două, așa de serioase?

Era Miranda, care tocmai picase de la farmacie. În mod normal, Sadie ar fi repezit-o și i-ar fi zis să nu se bage unde nu-i fierbe oala. Dar poate că Miranda ar putea s-o ajute s-o facă pe Clementine să înțeleagă.

La câteva secunde după ce a pus-o pe Miranda în temă, Sadie și-a dat seama că a făcut o mare greșeală – Miranda nu era de partea ei.

— Sadie, bineînțeles că ai făcut o treabă minunată cu Maggie – dar e fiica lui Clementine și e normal ca ea să hotărască ce e mai bine pentru copil. În afară de asta, nu se poate s-o acaparezi numai tu pe nepoata noastră, vrem și noi să stăm cu ea!

— Dar nu-ți dai seama că e o nebunie? Tu o să fii la Melbourne unu Dumnezeu mai știe pe unde cu compania de zbor. Eliza o să fie și ea la Melbourne, ocupată până peste cap. Juliet se mută tocmai la Sydney. Nu se poate să pui un copilaș atât de mic în avion ca și cum ai expedia un colet, o să-i fie frică de n-o să mai știe de ea.

— Lui Maggie nu-i e frică de nimic. Și, oricum, o duce cineva din familie la aeroport, la destinație o așteaptă tot cineva din familie, iar între timp aranjăm cu stewardesele să aibă grijă de ea. Tot nu înțeleg de ce vorbim despre asta – e fiica lui Clementine, și așa a decis ea că vrea să facă. De când ești tu paznicul lui Maggie?

— De când am devenit persoana principală care are grijă de copil.

— Persoana cum? întrebă Clementine cu o voce de gheață.

— Persoana cu care un copil petrece cel mai mult timp este și persoana principală care are grijă de copil, zise Sadie supărată.

— Uite ce e, Sadie. Întoarce-te frumos la facultate și vezi-ți de studii. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi până acum –

e clar că am făcut o mare greşeală. O să-mi amân proiectul de cercetare şi o să mă ocup singură de Maggie de acum înainte.

Clementine nu-şi pierdea niciodată cumpătul, dar era clar că de data asta se enervase.

— Nu se poate, Clementine, spuse Miranda. După atâţia ani de muncă, să dai cu piciorul unei şanse extraordinare?

— Trebuie să o pun pe Maggie pe primul loc.

— Dar e clar că întotdeauna ai pus-o pe Maggie pe primul loc, asta nu înseamnă că nu poţi şi să ai o carieră. Toate vrem să stăm cu ea, ne certăm pe ea când nu un altul cu tine. Iar tu, Sadie, trebuie să nu mai fii aşa de egoistă şi s-o împarţi pe Maggie cu toată lumea.

— Nu e vorba de mine aici, e vorba de Maggie – nu vreau să-i fie tulburată existenţa în felul ăsta, răspunse Sadie.

— Ei, îmi pare rău pentru tine, dar nici eu nu vreau să nu-mi văd nepoata nu ştiu câte luni.

— Atunci, cine te pune să te muţi la Melbourne? Stai aici, cum fac eu.

— Of, uite unde era martira. Drăguţa mea, lumea e o mare-mare aventură, pe care vreau neapărat s-o trăiesc.

— Miranda, întotdeauna ai pus nevoile tale mai presus de ale altora – dar acum vorbim despre viaţa unui copilaş!

— Nu vorbim despre un copil oarecare, Sadie. Vorbim despre viaţa fiicei mele.

Miranda se uită pe rând la ele şi îşi dădu seama că de fapt chiar îi place rolul ăsta de mediator. Spuse calm:

— Sincer, e numai şi numai decizia lui Clementine – toate o să facem cum zice ea. OK, Sadie?

Sadie nu răspunse.

Clementine continuă să se gândească la discuţia cu Sadie mult după aceea, până târziu în noapte. Era important să nu-şi piardă cumpătul şi să nu uite că n-ar fi ajuns nicăieri fără ajutorul ei. Toate mamele trebuie însă să facă sacrificii. Citise asta şi într-o carte:

„Chiar din prima zi ca mamă, veţi fi nevoită să luaţi periodic decizii cu un impact foarte mare atât asupra vieţii copilului, cât şi asupra vieţii dumneavoastră. E perfect normal ca uneori să vă roadă îndoiala şi regretele."

Clementine o iubea foarte mult pe Maggie. O iubea din toată inima. Preţuia fiecare clipă pe care o petreceau împreună. Nici

măcar nu mai ţinea minte cum era viaţa înainte de Maggie. Dar – şi ăsta era cuvântul care-i declanşa sentimentul acela groaznic de vinovăţie – îşi iubea şi munca. Iubea sentimentul că descoperise prima anumite lucruri despre specia de păsări pe care o studia echipa ei. O umplea de încântare ideea că orice e posibil, că puteau oricând să facă o descoperire epocală. Îi plăceau ordinea şi rigurozitatea planificărilor, minuţiozitatea detaliilor pe care trebuiau să le stabilească. De câte ori se gândea la Maggie, o cuprindea un val de iubire, dar şi un sentiment de incertitudine şi în altul – de ce să nu recunoască – de extenuare. Sadie îi oferise un dar – îi luase de pe cap toate treburile grele de peste zi şi-i lăsase doar bucuria poveştilor de la culcare şi a jocurilor de dinainte de somn. Şi, astfel, avusese timp să-şi facă şi munca în linişte.

Bineînţeles că-i era recunoscătoare lui Sadie. Dar nu simţea faţă de ea doar recunoştinţă – mai era şi un sentiment sâcâitor de gelozie, care-o enerva, pentru că ştia foarte bine că Sadie renunţase să meargă la toate cursurile ca să poată ea să se ocupe cum trebuie de facultate. Iar în ultima vreme o enerva la culme faptul că Sadie se purta de parcă Maggie ar fi fost a ei. Nu doar nepoata ei – aproape fiica ei.

Clementine îşi aminti de dimineaţa în care Maggie împlinise cinci ani.

Ştia că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru albumul de amintiri şi să se simtă mişcată de tot efortul făcut de Sadie – dar, din păcate, nu era cazul. Reacţia de respingere fusese atât de promptă şi puternică, încât chiar şi ea rămăsese şocată. Era pur şi simplu furioasă pe Sadie că îndrăznise să facă una ca asta – cum adică să se apuce *ea* de o cronică a vieţii lui Maggie?

A reuşit să-i zică „mersi" atunci şi să-şi disimuleze enervarea spunându-i lui Maggie ce fetiţă norocoasă e ea, cu o mătuşă ca Sadie. Apoi se scuzase şi se dusese la ea în cameră să încerce să se calmeze şi să fie raţională – nu era decât un album de amintiri, până la urmă. Da, un album pe care ar fi trebuit să-l faci *tu*, îi tot zicea o voce enervantă de undeva din străfundul fiinţei ei.

O vreme, Clementine continuă să răsfoiască albumul, zâmbind.

Sentimentul de vinovăţie se accentua, pentru că nu mai era legat doar de Maggie, ci şi de Sadie, îşi dădu acum seama. Sadie ar fi trebuit să-şi vadă de treburile ei, în loc să stea ore în şir să adune material pentru album. În plus, o mai deranja şi altceva: Sadie îi răscolise, probabil, prin lucruri, altfel cum ar fi dat de certificatul de naştere al fiicei ei? Însă cum de *îndrăznise*?

Când celelalte surori îi făceau cadouri lui Maggie, nu avea niciodată starea asta de iritare. Din contră, îi plăcea să observe că fiecare avea felul ei de a se purta cu fetița. Juliet o răsfăța, Miranda o tachina, iar Elizei îi plăcea să o educe. Îi plăcea și să o vadă pe Maggie în preajma lui Leo; era o prietenie specială între ei, plină de ritualuri și de jocuri, iar el o adora în aceeași măsură în care ea îi era devotată.

Încercă să judece problema cu luciditate. Ar fi fost mult mai rău, gândi ea, dacă Sadie nu ar fi iubit-o atât de mult pe Maggie. Clementine nu putea nega că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta. Într-un fel, chiar asta simțea.

Dar, în același timp, îi displăcea modul în care Sadie se atașase de fiica ei.

Când se duse în camera ei, Miranda se apucă de sortat haine. Mai erau câteva săptămâni bune până la plecare, dar acum că-și anunțase familia de decizia luată, nu mai avea răbdare – voia să se urce în avion imediat și să-și înceapă cu adevărat viața. Gata, nu avea să mai stea în picioare la farmacie toată ziua, îmbrăcată în halatul ăla sinistru, zâmbind elegant către toți fonfăiții, babele arțăgoase, distribuitorii plini de fițe și copiii care urlă... Își aduse aminte însă ce-i spusese tipul de la compania aeriană, când se dusese la interviu:

— Trebuie să fii realistă când te gândești la ce te așteaptă în meseria asta. Da, bun, hoteluri de lux și călătorii în toată lumea și un salariu super – dar ține minte că o să stai mai tot timpul în picioare și o să trebuiască să te ocupi de tot felul de oameni: unii mai nepoliticoși, alții morți de frică, unii beți turtă. În momentul în care văd o uniformă, oamenii ăștia nu se mai gândesc la tine ca persoană – ei văd un sclav.

Miranda râse de una singură când își dădu seama că nu se muta la un serviciu foarte diferit de cel pe care îl avea acum. Diferența era că o să servească oamenii cu băuturi, mâncare și sfaturi pentru propria siguranță – în loc de medicamente pentru hemoroizi, pastile și unguente. Plus că o să se afle sus în cer, nu pe strada principală din Hobart.

Se așeză în fața oglinzii și își zâmbi:

— Bună ziua. Bine ați venit la bordul aeronavei.

Zâmbetul i se lăți într-un rânjet.

Eliza se îndrepta în pas vioi spre sala de sport. De când își anunțase familia că se mută la Melbourne, se antrena și mai mult decât înainte – și nu numai pentru că o ajuta să se liniștească. Nu voia să stea pe acasă ca să fie nevoită să răspundă la întrebările puse de ai ei.

Adevărul era că n-avea nici o ofertă de lucru în Melbourne. Nu mai vorbise de foarte multă vreme cu Mark. Auzise de la o prietenă comună că el era tot la Melbourne, cu nevasta și copiii, și că le merge bine. O vreme s-a tot gândit că poate ar fi mai bine să se ducă în alt oraș. Poate la Sydney. Sau la Adelaide. Dar, în final, a rămas chitită tot pe Melbourne – erau ani de zile de când visa să se mute acolo, iar acum voia să-și pună planul în aplicare. Avea o listă cu zece săli de sport și avea de gând să se ducă pe la fiecare să le ceară – să le cerșească, la nevoie – ceva de lucru. Orice. N-o interesa decât să acumuleze experiență, nu conta cât câștiga din asta – era dispusă să facă chiar și pe chelnerița ca să se poată întreține. O să lucreze în mai multe locuri, o să strângă bani, o să continue să citească și să-și clarifice intențiile de afaceri. Era de asemenea important să își facă multe cunoștințe. Iar apoi, la momentul potrivit, o să-și înființeze propria sală, cu personal angajat și clienți exclusivi și tot tacâmul. N-o interesa cât de mult avea să-i ia – de-abia aștepta să se apuce de treabă.

După cină, Leo se retrase în Șopronia, ca de obicei. N-avea nimic de lucru, dar se așeză din reflex la banc și începu să treacă în revistă evenimentele săptămânii. Gândurile i se opriră pe rând asupra fiecăreia dintre fiicele lui, cum făcea în fiecare zi de când se născuseră. În primul rând Juliet – era foarte fericit pentru ea. Myles era un bărbat bun, un adevărat domn, iar Juliet, o fată cu capul pe umeri, merita să fie fericită.

Mai departe, Miranda. În unele privințe, i se potrivea perfect meseria de stewardesă: un stil de viață sofisticat, care are toate șansele să-i stimuleze imaginația și să-i alimenteze dorința de ceva nou tot timpul. Ca să nu mai vorbim că e o meserie care corespundea cu fizicul și temperamentul Mirandei. Întotdeauna își făcuse mai multe griji pentru ea decât și-ar fi închipuit vreodată Miranda – deși nu se îndoia că, dacă vreuna din fetele lui e pe deplin capabilă să-și poarte singură de grijă, aceea era Miranda.

Cu Eliza lucrurile stătau un pic altfel. Ea a fost, de mică, mai secretoasă. Şi destul de exigentă cu cei din jur – dar dacă era posibil să scoată cineva o afacere profitabilă din treaba asta cu fitnessul, apoi aceea era Eliza.

Veni la rând Clementine. Clementine a lui cea isteaţă – reuşea tot timpul să-l lase cu gura căscată. Proiectul ei era o premieră mondială. Până şi soluţia cu care venise pentru Maggie pe perioada expediţiilor era una originală.

Leo observase reacţia lui Sadie la sugestia făcută de Clementine. Văzuse şi el că Sadie nu fusese deloc încântată. Nu se pricepuse niciodată să-şi ascundă sentimentele. Leo nu i-ar fi spus nici mort, dar pentru el, ea era drojdia seminţiei lui. Un cuvânt teribil, ştia – însă uneori, când o urmărea pe Sadie încercând să ţină pasul cu celelalte, aproape că i se frângea inima. O văzuse când era adolescentă comparându-şi calităţile cu capacitatea extraordinară de muncă a lui Juliet, hazul Mirandei, hotărârea Elizei sau inteligenţa lui Clementine – vedea cum iese mereu înfrântă şi dezamăgită de ea însăşi. Leo vorbea mereu cu Tessa despre Sadie.

— Va trebui să fim cu ochii pe ea, îi zisese Tessa odată. E altfel decât celelalte patru.

— Nu, pur şi simplu viaţa pare puţin mai grea pentru ea, atâta tot, îi luase Leo apărarea. Sărăcuţa de ea, probabil că lumea i se pare un loc foarte nedrept.

El aflase pe propria piele cât de nedreaptă era lumea. Nu trecuse prea multă vreme de când reuşise în sfârşit să scape de tremuratul nervos şi de sentimentul acela înăbuşitor de jale care îl copleşea înainte brusc, ori de câte ori se gândea la moartea Tessei. Timpul chiar vindecă rănile. Timpul schimbă totul. Viaţa merge mai departe. Toate clişeele astea chiar sunt adevărate. Doar dorul nu trecea – îi simţea lipsa în fiecare zi. N-avea nevoie de Crăciunul din iulie sau de scaunul sărbătoritului ca să şi-o aducă aminte. Constatase cu bucurie că nici de hainele ei din şifonier n-avea nevoie – ar fi trebuit de mult să le împartă fetelor, îi plăcea când recunoştea o eşarfă sau un colier al Tessei la gâtul uneia dintre ele.

E adevărat că nu împărţise chiar totul cu ele – ascunsese de ele o prostioară, o mică broşă. Era broşa pe care o câştigase pentru ea în ziua în care se cunoscuseră. Îşi aducea aminte totul ca şi cum s-ar fi întâmplat abia cu o zi înainte – în mintea lui, aceea va rămâne întotdeauna ziua în care viaţa lui a intrat pe un

fugaș cu totul nou și neașteptat. Îl sunase fratele lui, Bill, ca să-i spună că vine pe la el cu o bună prietenă de-a lui.

— O altă iubită?

— Ultima dintr-o serie ce va continua, râsese Bill, cu un aer de șmecher. O să vezi c-o să-ți placă.

Leo n-a plăcut-o doar, ci a căzut pe spate. Deși era un om de știință și o persoană foarte rațională, Leo putea să jure cu mâna pe inimă că s-a îndrăgostit fulgerător de Tessa în secunda în care a văzut-o coborând din mașina fratelui lui. I s-a părut că seamănă perfect cu Elizabeth Taylor: conturul feței aducea cu o inimă, avea pielea ca de porțelan, ochi negri, păr de abanos, un pic ondulat. Era îmbrăcată într-un costum cu un taior trandafiriu și mâneci trei sferturi și fustă până la genunchi. Leo era fascinat: tot ce purta, pantofii, poșeta, cele mai mici accesorii erau atât de feminine! Inspira fragilitate, o calitate care te făcea să vrei s-o aperi, să ai mereu grijă de ea – deși nu-i scăpă nici scânteia de putere din ochi. A coborât râzând din mașină, iar zâmbetul ei îl învălui cald pe Leo când s-au făcut prezentările.

— Și eu care credeam că numai Bill arată foarte bine, zise ea dându-i mâna. E clar că-s tare chipeși bărbații Faraday.

— Ți-am zis eu că e o fată cu gust? spuse Bill.

Leo nici nu mai ținea minte ce-i spusese Tessei, atât era de năucit. Nu-și aducea aminte decât de un sentiment de beatitudine, ca și cum ar fi venit pe neașteptate o persoană pe care o aștepta de mult. Nu-l deranjau atenția și giugiulelile de curtezan ale lui Bill. În inima lui, Leo știa foarte exact că pentru fratele lui Tessa e un flirt trecător.

S-au dus la bâlci, tocmai se deschisese unul în oraș – au descins cu Tessa între ei, ținându-i pe amândoi de braț. Undeva într-o baracă era un *boopla*[1], iar Tessei i-a picat cu tronc broșa care se putea câștiga ca premiu. A încercat de două ori s-o câștige, până când Bill i-a zis că nu îi e sortit s-o aibă și mai bine ar lasa-o baltă. Leo nu i-a povestit niciodată Tessei, dar a cheltuit în după-masa aceea zece lire la *boopla*, încercând să câștige broșa –

1. Joc similar concursurilor de tir de la bâlciuri, doar că jucătorii trebuie să arunce cercuri cu un diametru de aproximativ 30 de centimetri, astfel încât să rămână agățate de o țintă fixă, de obicei o țijă verticală cu o înălțime de maximum jumătate de metru.

până când, într-un final, omului de la tejghea i s-a făcut milă de el și i-a dat-o pur și simplu.

După bâlci, s-au dus toți trei la cină – unde Leo și-a dat seama că Tessa nu era doar frumoasă, ci și deșteaptă. Haioasă. O bună povestitoare. Și, Doamne, cum mai flirta!

Seara l-au lăsat cu mașina la cămin. A simțit un junghi de gelozie – neîndoielnic și ascuțit – când a văzut-o pe Tessa lăsându-și capul pe umărul lui Bill în mașină; iar sărutul lor lung, înainte de a porni mașina, i-a răsucit și mai tare cuțitul în rană.

Spre propria lui surpriză, a doua zi s-a hotărât să ia autobuzul de dimineață și să se ducă pe la Bill chiar înainte de zece.

— M-am distrat așa de bine ieri, mai vreau! Hai că vă fac micul dejun, îi zise lui Bill când acesta îi deschise.

Intră și-și urmă fratele în bucătărie, încercând să nu tresară prea tare la vederea hainelor Tessei împrăștiate prin toată casa. Bineînțeles că ea și Bill erau amanți – era evident. Ce nu fusese evident dinainte era cât de tare o să-l doară când o să aibă dovada în fața ochilor.

— Deci ai o relație serioasă cu Tessa? l-a întrebat pe Bill, amestecând ouăle în tigaie.

Bill fuma și citea ziarul. Tessa nu coborâse încă, deși Leo o auzea pe sus.

— Atâtea femei, așa de puțin timp, zise Bill răsucindu-și o mustață imaginară. Cum ți se pare tipa?

— Mi se pare deosebită.

— Chiar e.

— Să n-o rănești.

— Normal că nu.

Într-un final, coborî și Tessa. Îl pupă pe Bill pe obraz și-și puse o mână pe brațul lui Leo.

— Doamne, ce noroc pe capul meu – doi frați Faraday la preț de unul!

Petrecură toată ziua împreună, deveni un obicei. Apoi, în următoarele câteva luni, au ieșit împreună în aproape toate weekendurile și măcar o dată în timpul săptămânii. Leo trăia numai și numai pentru întâlnirile cu Tessa. Pentru el, era suficient să se afle în preajma ei, chiar dacă pe Bill îl lua de braț și tot pe umărul lui își punea capul când era obosită.

La vreo trei săptămâni după ce-o cunoscuse pe Tessa, într-o sâmbătă după-amiază, Leo sosi la ușa lui Bill la ora stabilită și se trezi așteptând mai bine de cinci minute până când acesta îi deschise.

— Tessa nu mai vine azi. Nu cred c-o să mai vină niciodată, de fapt, zise Bill, apoi trase cu sete din țigară. Ne-am cam certat ieseară. Sau, mai bine zis, azi-dimineață – oricum, era întuneric afară când a plecat ca o furtună.

— Nu i-ai făcut ceva rău, nu?

Bill râse.

— Eu în nici un caz, poate ea mie. Fata asta a dat de pereți cu tot ce i-a picat în mână.

Abia atunci observă Leo grămada de cioburi strânse cu mătura într-un colț al bucătăriei.

— S-a enervat că cică i-am aruncat ocheade altei tipe.

— Păi și i-ai aruncat?

— Leo, îți zic, eu cred că fata asta....

Bill își ridică degetul la tâmplă, apoi lăsă propoziția în aer – dar Leo se făcea că nu pricepe:

— Se ambalează ușor? Exact ăsta e lucrul cel mai drăguț la ea.

— Și asta, da, râse Bill. Dar eu voiam să zic, de fapt, că e cam dusă.

Trase încă un fum și continuă:

— Sincer, m-am gândit foarte serios după ce-a plecat. E prea... intensă pentru gustul meu. Când vine să-și ia lucrurile, o să-i zic s-o lăsăm baltă de tot, nu merge.

După aceea, Leo n-a mai zăbovit mult. A luat autobuzul și s-a întors fuga acasă. S-a postat lângă telefon – știa sigur c-o să sune. Ceva, un al șaselea simț, îi spunea c-o să se întâmple – și așa a și fost. Când a sunat Tessa, plângând în hohote, Leo s-a grăbit s-o consoleze și să-i spună exact lucrurile pe care avea nevoie să le audă. După ce-au vorbit la telefon, a luat autobuzul și s-a dus la ea acasă. I-a deschis chiar ea.

— Of, Leo, a oftat cum a dat cu ochii de el.

A luat-o în brațe. În viața lui nu trăise o senzație mai plăcută.

Lucrurile s-au desfășurat foarte simplu: i-a spus chiar în seara aceea că o iubea, că era cea mai frumoasă femeie din lume în ochii lui, că, slavă Domnului, fratele lui era nebun – altfel n-ar fi avut cum să-i spună vreodată ce simțea pentru ea.

După prima minune, a venit a doua. A sărutat-o pe ochi, să-i șteargă lacrimile, iar ea i-a răspuns flămândă, lipindu-și strâns corpul de al lui. Au făcut dragoste chiar atunci. În iureșul evenimentelor, Leo s-a gândit la un moment dat s-o întrebe dacă nu cumva era prea devreme – tocmai se despărțise de Bill? Dar și-a ținut gura și n-a mai întrebat-o – nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât ceea ce se întâmpla în acel moment.

S-au căsătorit patru luni mai târziu. Bill a fost cavaler de onoare la nuntă.

— E normal să fiu cavalerul de onoare. Și bineînțeles că nu sunt supărat. Doar am jucat rolul lui Cupidon, nu? Și am și testat mireasa, ca un bun Cupidon ce sunt.

— Să nu mai spui asta niciodată, îi răspunsese Leo, simțind un val de mânie.

— Ei, hai, Leo, de ce te superi, doar e adevărat. Ce rost are să ne ascundem după deget?

Leo ieșise din cameră înainte să zică ceva de care să-i pară rău mai târziu.

Povestea lui Bill cu Tessa jucase un rol destul de important în decizia de a-și face bagajele și de a se muta cu toată familia în Tasmania – ar fi mințit dacă ar fi pretins că aventura asta nu i-a stat pe creier multă vreme. S-au mutat pentru că Leo a vrut să pună o distanță cât mai mare între fratele lui și Tessa. E adevărat că n-avea cum să-i interzică lui Bill să-i viziteze, dacă voia – și ar fi dat orice să nu observe cum se schimba Tessa de câte ori auzea că Bill e în drum spre ei. Avea un plus de strălucire în perioadele acelea, așa i se părea lui Leo. Și știa că Tessa se vede cu Bill de câte ori se duce în Anglia să-și viziteze părinții. Ar fi fost și mai rău dacă Tessa l-ar fi mințit că nu se vede cu fratele lui când merge acasă – asta l-ar fi băgat sigur la bănuieli. Și-așa, și-a luat o dată inima în dinți și a întrebat-o:

— Ți se pare uneori că ai greșit când m-ai luat pe mine – că poate ar fi trebuit să te măriți cu celălalt frate?

— Bineînțeles că nu, îi răspunsese ea, râzând în felul ăla care îl dădea gata pe Leo, dându-și capul puțin pe spate. Cu Bill a fost doar o repetiție, până a apărut fratele cel bun.

Îi venea s-o întrebe mereu același lucru, ca să audă iar și iar răspunsul ei și să-și potolească temerile – mai ales când o vedea râzând cu Bill, de câte ori venea în vizită, sau când o auzea vorbind cu el la telefon, în rarele ocazii când Bill îi suna din

Anglia. E îngrozitor să fii gelos pe propriul frate. Dar, într-un final, lucrurile ieşiseră bine, nu? Leo şi Tessa se iubeau cu adevărat, cu o dragoste matură şi serioasă menită să reziste – nu ca focul de paie care existase între ea şi Bill. Aveau împreună cinci fiice frumoase şi îi aştepta un viitor de aur – întrerupt brusc, după nouăsprezece ani, de moartea ei.

Îşi aduse aminte că Bill sunase imediat ce-a aflat de moartea Tessei. A vorbit cu Juliet – Leo n-a putut să vorbească cu el decât după nişte săptămâni bune. Pur şi simplu nu voia să audă ce avea Bill să-i spună – era îngrozit ca nu cumva Bill să-i povestească despre ceva unic între el şi Tessa, ceva ce Leo nu mai avea cum să facă cu ea şi care, probabil, i-ar fi rămas în minte ca un ghimpe. Ăsta era singurul fel în care reuşise să anuleze, în capul lui, povestea Tessei cu fratele lui: se asigurase că între el şi Tessa se repetase absolut orice lucru care se petrecuse între ea şi Bill. Weekenduri la Paris. Cine luate la cele mai scumpe restaurante londoneze. Excursii cu trenul la Brighton. După ce a repetat toate aceste lucruri pe care Tessa le trăise alături de Bill, Leo a avut destulă încredere în el însuşi ca să înceapă să-şi construiască viaţa lor împreună, independent de ce se întâmplase cu Bill.

Nu mai ţinea aproape deloc legătura cu Bill, abia dacă-şi mai trimiteau câte o vedere. Fratele lui bea prea mult, Leo era conştient de asta. Era, probabil, la un pas de alcoolism. Dacă Bill ar fi venit însă la Hobart sau dacă s-ar fi dus el în Anglia să-l vadă, Leo era sigur că vechiul sentiment de rivalitate ar fi revenit într-o fracţiune de secundă. O singură glumă proastă de-a lui Bill i-ar fi reaprins lui Leo scânteia de mânie care-i mocnea în suflet de la douăzeci de ani.

Oho, cât de bine ştia Leo ce înseamnă să fii gelos pe un frate – de aceea recunoscuse imediat la Sadie semnele invidiei faţă de surorile ei. Era singurul lucru care îi umbrea bucuria simţită faţă de realizările fetelor lui, după toţi anii de tristeţe şi suferinţă. Maggie fusese o adevărată binecuvântare pentru toată familia, nu doar pentru Clementine. Le oferea tuturor membrilor familiei atâta bucurie, iar lui Sadie îi dăduse chiar o direcţie şi un scop în viaţă. Leo era bucuros să vadă că Sadie chiar se pricepe la îngrijirea copiilor – cu Maggie, cel puţin, făcuse o treabă excelentă.

Însă în mare parte din timp, nu putea să scape de un sentiment neplăcut în legătură cu ce se petrecea cu Sadie de câţiva ani încoace. La început a fost vorba de lucruri mici, aproape inobservabile.

Expresia hămesită cu care Sadie le spiona pe Maggie și pe Clementine giugiulindu-se. Sadie mergând cu Maggie la cumpărături sau la dentist – fără să-i spună mai întâi lui Clementine.

Mai era și războiul urechilor – dacă să fie sau nu lăsate la vedere. Lui personal îi plăcea când lui Maggie i se vedeau urechile ușor clăpăuge prin păr, dar știa că mama ei nu agrea deloc această coafură și, ca urmare, i le acoperea tot timpul. În felul ăsta, Leo știa exact cu cine stătuse Maggie înainte să apară în vizită prin Șopronia.

Când Maggie era mică de tot, Sadie întârziase cu ea o dată în oraș o oră întreagă. Clementine era să moară de îngrijorare, deși lui Leo nu i se păruse mare lucru la vremea respectivă – era așa de ușor să pierzi noțiunea timpului cu un copil mic. Dar în ultima vreme i se părea că Sadie începuse să mintă și în alte privințe – cum ar fi că se duce cu Maggie în scurte excursii pe plaja de est sau pe muntele Wellington. Atunci de ce era kilometrajul de la mașina lui așa de mare? Leo a început în secret să țină o evidență a distanțelor parcurse în fiecare săptămână și a ajuns la peste șaizeci de kilometri. Ce-ar fi fost mai bine să facă – s-o urmărească? Oriunde o ducea Sadie pe Maggie, era clar că nu-i făcea rău. Deși era complet topit după nepoțica lui și, deci, nu putea fi obiectiv în toate privințele, Leo n-avea nici o îndoială că nu era pe lume copil mai fericit și mai isteț ca Maggie.

Nu prea avea ce face dacă Sadie mințea. Îi plăcea să creadă că-și crescuse fetele cum trebuie, dar știa că trebuie să încerce să fie cât mai realist: oamenii mai și mint. Un păcat de care și el era vinovat – de fiecare dată când intra în atelier își aducea aminte de asta. De fiecare dată când deschidea dulapul și dădea cu ochii de coșul cu jurnalele Tessei.

Avea să țină minte până la moarte ziua în care i le ceruseră fetele. Le-a mințit cu o ușurință incredibilă – bineînțeles că nu le arsese. Simplul fapt că le știa acolo, în dulap, îi era de ajuns. Poate că într-o zi, când o să i se pară că a venit momentul potrivit, o să le și citească. Dar deocamdată n-avea nevoie: în mintea lui, tot ce era legat de Tessa era la fel de proaspăt ca pe vremea când trăia. Putea evoca foarte ușor felul ei de a vorbi, cu tot cu expresiile ei preferate – și era fericit că poate s-o facă exclusiv din memorie. Jurnalele erau polița lui de asigurare împotriva uitării. Într-o zi o să le și citească – deocamdată n-avea nevoie.

Capitolul 15

— Și, acum că surorile tale pleacă, nu te simți Domnișoara-care-Stă-la-Cratiță?

Sadie se întoarse către persoana care îi adresase întrebarea. Era Liz, prietena Mirandei. Venise de la Perth într-o vacanță de o săptămână. Aproape că urlase întrebarea ca să se facă auzită. Casa era plină până la refuz de lume – Leo avusese ideea să dea o petrecere în cinstea tuturor evenimentelor recente din familia lor care meritau sărbătorite: logodna lui Juliet cu Myles, numirea lui Clementine ca șef al echipei de cercetare de pe insula Maria, mutarea Mirandei și a Elizei la Melbourne. Musafirii începuseră să sosească de pe la șase, iar acum, la aproape unsprezece, hărmălaia pusese stăpânire pe toată casa. Leo ținuse un discurs superb, la sfârșitul căruia propusese un toast în cinstea tuturor. Maggie insistă că vrea și ea să țină un toast, ceea ce a însemnat să îi ia la rând pe toți musafirii și să ciocnească cu ei spunând: „În cinstea fetelor Faraday". A durat toată seara.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui, răspunse Sadie – deși știa exact ce voia să spună Liz.

Toată seara auzise variațiuni pe aceeași temă: „Și tu, Sadie, nici o noutate?".

Din politețe, Liz se fâstâci:

— Mă rog, știi ce vreau să spun. Toate surorile tale sunt pe punctul de a-și lua zborul – tu nu ești tentată deloc?

Chiar în acel moment, Sadie își dădu seama că Liz nu-i plăcuse niciodată. De fapt, nu agrease niciodată vreo prietenă de-a Mirandei – prea erau bibilite toate și aveau limba ascuțită.

— Nu, Liz. O să rămân aici și o să fiu menajera lui Leo. Fii amabilă și spune-le și celorlalți.

O luă cu pas hotărât spre bucătărie. O durea undeva dacă era nepoliticoasă – era sătulă de toți și de toate. Miranda și Eliza

dăduseră toată casa peste cap cu împachetatul și celelalte pregătiri în vederea mutării – ca să nu mai vorbim de Miranda, care se credea deja în avion și se fâțâia toată ziua cu aerul ăla de Barbie-stewardesă... Sadie ajunsese să n-o mai suporte.

Singurul lucru pozitiv în toată această agitație era că Leo de-abia mai avea timp să calce prin Șopronia, drept pentru care Sadie avea mai mereu ocazia să se strecoare în atelierul tatălui lor și să mai citească din jurnalele Tessei.

Era clar, nu din întâmplare le găsise tocmai ea. Datorită lor reușise să nu înnebunească în mijlocul balamucului din ultima vreme. Nu prea mai avea cu ce să-și umple timpul de când Maggie începuse școala și nici nu mai avea un pretext valabil ca să nu se ducă la facultate. Petrecea ore în șir la bibliotecă, ca să nu stea prea mult pe acasă și să se prindă ceilalți că nu-și reluase cursurile. Începuse să scoată jurnalele din Șopronia, deși știa că își asumă un mare risc. Era mult mai comod să le citească la bibliotecă, decât ghemuită pe podeaua rece a atelierului, cu urechea ciulită la câinele din vecini. La bibliotecă le putea citi în liniște – mai ales că renunțase de ceva vreme la rația de zece pagini pe zi. Acum citea cât putea de mult și de repede.

Era tare ciudat să citească despre tatăl și unchiul ei pe vremea când erau tineri. Până acum, asta fusese surpriza cea mai mare – să descopere că Tessa fusese împreună cu unchiul Bill, înainte să fie cu Leo. De-ar fi știut celelalte!

Tessa n-a fost prea impresionată de Leo, când l-a cunoscut. *Cățelușul*, aceasta era porecla pe care o primise Leo în jurnale, când de-abia se cunoscuseră. Mai apoi a devenit *umbra lui Bill*. Tessa ghicise foarte repede că Leo e mort după ea. *Se înroșește ca un rac ori de câte ori vorbesc cu el. Tare dulce.*

Relația furtunoasă dintre Tessa și Bill umplea pagini întregi. Sadie se jena citind anumite pasaje – lucruri foarte intime, pe care n-ar fi trebuit să le știe niciodată despre altă persoană, darămite când personajul era unchiul ei, iar povestitorul, propria mamă. Oare ce-o fi fost în capul lui Leo când le-a citit? Probabil știa că Tessa și Bill fuseseră împreună – dar, oricum...

Nu încăpea nici o îndoială că Tessa nu se îndrăgostise de Leo cum dăduse cu ochii de el. Sadie descoperi că mama lor începuse să iasă cu tatăl lor doar ca să se răzbune pe Bill, de fapt. Bill avusese într-adevăr o răbufnire de gelozie când o văzuse pe Tessa cu Leo, iar asta i-a readus împreună pentru un weekend –

la Manchester. *Ce minunat, o să fiu din nou în brațele lui Bill!* Dar se certaseră tot weekendul. *Ar însemna să nu fiu în toate mințile dacă m-aș despărți de Leo. E mort după mine. E minunat să știi că cineva te iubește atât de mult.* S-au logodit aproape imediat după episodul din Manchester, iar la câteva săptămâni după aceea, au făcut și nunta. S-au dus la Paris în luna de miere. *A fost romantic*, scria Tessa. *Nu i-am spus lui Leo, normal, dar când am fost la Paris cu Bill, am stat la același hotel.* Lui Sadie i s-a strâns iar inima, gândindu-se la reacția lui Leo când citise vorbele Tessei.

În timp ce Clementine se pregătea pentru plecarea pe insula Maria, iar Juliet, Miranda și Eliza își împachetau de zor lucrurile pentru mutare, Sadie se afunda tot mai tare în lectură. Devenise realmente dependentă de jurnalele mamei ei. Redescoperea cu plăcere umorul Tessei – uneori răutăcios, dar mereu inteligent. Îi aducea aminte de Miranda. Tessa n-avea un ton înțepător numai la adresa lui Leo în jurnale, la fel făcea și cu tot felul de prieteni de-ai lor – Sadie îi citea comentariile fascinată, chiar dacă nu cunoștea persoanele respective.

La un moment dat, Juliet și-a dat seama că se întâmplă ceva cu sora ei mai mică, pentru că a găsit-o pe canapeaua din sufragerie, complet absorbită, încercând să-și amintească un pasaj dintr-unul dintre jurnale – din întâmplare, era chiar un fragment despre cum se simțea Tessa când era gravidă cu Juliet: *Mă simt atât de plină, e o senzație destul de bizară, dar deloc neplăcută. Am senzația că sunt făcută dintr-un fel de frișcă bună și fină.*

— La ce visezi tu aici, așa de pierdută-n spațiu?

Sadie sări în sus, năucă – plutind încă pierdută în fantezia că ea era gravidă cu Juliet, nu Tessa. Ce căuta Juliet, mare, lângă ea?!

— La nimic.

La următoarea incursiune în Șopronia, a fost teribil de tentată să sară peste câteva jurnale și să ajungă direct la cel care în care era consemnată intrarea ei în familie. Câți oameni ajungeau să citească ce gândise propria mamă când îl purta în pântece? Sau ce părere avea despre ei când erau bebeluși? Mai ales când mama lor consemna totul atât de amănunțit.

Pe măsură ce familia creștea, jurnalele consemnau tot mai mult impresiile Tessei despre Juliet și apoi despre Miranda, ca bebeluși și copii mici. Erau notate acolo și lucrurile trăsnite pe care le spuneau. Cum era una și cum cealaltă – Tessa îl vedea mai

mult pe Leo în Juliet, în timp ce la Miranda recunoştea mai multe trăsături preluate de la ea. Sadie ajunsese la un pasaj în care Tessa scria că descoperise că e iar gravidă. Nu era tocmai încântată, se simţea mereu obosită şi avea deja greţuri. *Sunt ca o maşinărie care rămâne gravidă fix o dată la doi ani. Am senzaţia că Leo nu face decât să se uite la mine, şi imediat rămân gravidă. De la catolicul din el mi se trage, probabil.* Apoi Tessa se întreba, în jurnal, dacă vrea băiat sau fată de data asta şi cum i-ar plăcea să-l cheme pe copil. Luase hotărârea ca toţi copiii ei să poarte nume de personaje din cărţi sau din cântece. *Pe mine m-a umplut de încântare să aflu că numele meu vine din* Tess of the D'Urbervilles[1] – *de asta vreau să continui tradiţia. Leo poate să le aleagă al doilea nume, dacă vrea. Dacă următorul o să fie băiat, aş vrea să-l cheme Darcy.* Lui Sadie îi venea să strige, deşi nimeni n-o putea auzi, poate doar pagina pe care o citea: Nu! O să fie fată şi o s-o cheme Eliza! Dacă povestea ajunsese aici, însemna că doar doi ani – un singur jurnal – o mai despărţeau de venirea ei pe lume.

Din când în când, o rodea un sentiment de vinovăţie – nu numai pentru că citea jurnalele sau că intra şi ieşea din Şopronia pe furiş, dar mai ales pentru că nu le spusese nimic surorilor ei. Odată aproape că i-a spus lui Clementine – erau numai ele două în bucătărie, într-o după-amiază liniştită. Nu se întâmpla des să fie momente atât de paşnice în casă în ultima vreme.

— Tot ai mai vrea s-o întrebi pe mama ce simţea când era gravidă?

— Bineînţeles, veni răspunsul lui Clementine. Încă mă doare când văd alte mame alături de mamele lor. Aş vrea s-o am pe mama în preajmă nu numai pentru mine, dar şi pentru Maggie – ce bine ar fi s-o ştie pe bunica ei, să-i asculte poveştile...

Sadie a fost luată prin surprindere de sinceritatea lui Clementine. Şi s-a simţit un pic ruşinată.

Pe măsură ce continua lectura jurnalelor, dădea peste tot felul de secrete despre care ştia că pe Clementine ar fi interesat-o foarte mult, mai mult decât pe oricare dintre surorile ei. Că Juliet nu dormise bine deloc până la patru ani. Că Tessa era veşnic extenuată cu o fetiţă de doi ani şi una de câteva luni – Miranda. După încă doi ani, Tessa avea grijă non-stop de trei copii sub cinci ani. Treceau zile în şir fără să apuce să scrie în jurnal. Sadie

1. Roman de Thomas Hardy.

află cu deosebită plăcere că Miranda fusese un bebeluș agitat, care a învățat târziu să mănânce – motiv pentru care era tot timpul plină de pete de lapte. În plus, mirosea cel mai urât când avea scutecul murdar. O mai amuză să afle că, la două luni, Eliza era deja hiperactivă. *Copilul ăsta dă din picioare și se zvârcolește toată ziua.*

Leo nu mai apărea aproape deloc în jurnal. Era toată ziua la lucru. Venea acasă la prânz ca să mănânce și s-o mai ajute pe Tessa la treabă, după care se întorcea la serviciu și mai venea acasă pe la șase. Despre serviciul lui la o pepinieră de lângă Londra nu scria aproape nimic în jurnal. Scria mai mult despre vreme, despre zăpadă și despre ce rețete mai încercase. *Juliet e de mare ajutor la bucătărie.* Sadie zâmbi iar. Din când în când mai zicea ceva de Bill – că sunase sau că le trimisese câte o scrisoare. Sadie încerca să citească printre rânduri de fiecare dată. Era sigură că intuiția nu o înșela, că mama ei încă mai avea sentimente pentru Bill.

Știa că lui Juliet, Mirandei, lui Clementine și Elizei le-ar fi plăcut la nebunie să citească jurnalele – și mai știa sigur că, într-o bună zi, asta o să și facă. Dar nu acum. Poate peste o lună, o lună jumătate. Voia să le citească ea prima, pe toate. O să le spună surorilor ei secretul imediat ce le termina de citit. Oare cum o să reacționeze? O să-i ceară lui Leo permisiunea sau o să le citească în secret? Ele singure trebuiau să hotărască.

Deocamdată, Sadie își continua lectura. Partea cea mai bună de-abia acum începea – urma să intre în scenă chiar *ea*.

Capitolul 16

Maggie era obișnuită să adoarmă cu oameni vorbind în jurul ei. Îi plăcea să-i asculte în timp ce-o lua somnul. De obicei, era vorba de mama și de mătușile ei. Uneori era mama, conversând cu prieteni de-ai ei de la universitate. Alteori se mai auzea și vocea Buricului, în serile când nu lucra la el în atelier.

Îi plăcea fundalul vocilor care îi răsunau în urechi, pe măsură ce închidea ochii, îi dădeau o stare de bine. În seara asta, recunoștea toate vocile și îi vedea pe toți cu ochii minții în timp ce-i asculta. Și știa și despre ce vorbesc – îi spusese mama, înainte s-o ducă la culcare. Clementine dorea să le vorbească surorilor ei despre Maggie, cât mai erau toate cinci împreună. Întâi lămurise lucrurile cu ea, cum făcea întotdeauna. În seara asta îi spusese:

— Maggie, noi două ne avem în primul rând una pe alta, de asta vreau să lămuresc lucrurile mai întâi cu tine, ca să știi și tu despre ce vreau să discut diseară cu restul familiei. Chiar dacă n-ai decât cinci ani, îți spun pentru că e ceva ce te privește în primul rând pe tine.

Lui Maggie îi plăcea foarte mult când mama ei îi vorbea așa, ca și cum ar fi fost un om mare. Erau și alte lucruri pe care le aprecia la Clementine, cum ar fi faptul că semănau – amândouă aveau păr castaniu închis, drept și ochi căprui. Și-i mai plăcea tare mult cum o așeza în pat seara la culcare: o învelea, o mângâia pe păr și-i zicea: „Ia povestește-mi tu ce-ai făcut azi, Maggie". Îi plăcea că mama ei era doar cu șaptesprezece ani mai mare ca ea și că era foarte deșteaptă, pentru că descoperise lucruri neștiute până acum de nimeni, și uneori îi apărea chiar și poza în reviste. Nu reviste de muzică sau cu rețete de mâncare,

cum aveau mamele prietenelor ei prin casă. Reviste de ştiinţă ascoase de domnii de la universitate, în care mai apăreau şi poze cu păsările pe care le studia mama ei, şi scria şi despre descoperirea el că lucrurile rele din aer le strică penele şi mai scria şi despre ce cercetări avea de gând să facă.

— Şi n-o să te plictiseşti? o întrebase ea pe Clementine, când aceasta îi povestise că cercetările s-ar putea să dureze şi douăzeci de ani.

— Tocmai asta e extraordinar, Maggie – că o să am timp să-mi fac cercetările fără să fie nevoie să mă grăbesc şi, poate, să greşesc. Plus că pot să fac asta direct pe teren, fără să apelez la alţii ca să-mi verifice rezultatele.

— Şi mai zi-mi o dată, ce-o să se întâmple în seara asta?

— O să hotărâm cu cine o să stai peste două luni, când plec pe insula Maria. Şi cu cine o să stai data următoare şi data cealaltă, peste doi ani. O să fie o bătălie strânsă, Maggie. Toate cele patru mătuşi o să se bată pe tine – fiecare vrea să fie prima.

Maggie se răsuci puţin sub cearşaful flauşat, îşi strânse sticla de apă fierbinte în formă de pinguin la piept şi zâmbi tainic. Nici n-o interesa cine câştigă bătălia în seara asta – ea o să fie la fel de fericită, indiferent care mătuşă câştigă.

— Am aranjat totul, Maggie, îi spuse Clementine a doua zi la micul dejun. Prima tură o să stai cu Miranda la Melbourne, apoi cu Juliet şi Myles la Sydney, după aceea iar la Melbourne cu Eliza, iar ultima tură la Hobart, cu Sadie. Am tras la sorţi şi aşa a căzut. Cum ţi se pare?

— Îmi place la nebunie, zise Maggie simplu.

A urmat o perioadă de mare fierbere în casa lor. Miranda şi Eliza aproape că-şi terminaseră bagajele. Îşi puseseră lucrurile pe care voiau să le lase acasă în cutii mari, pe care le urcau rând pe rând în pod – aproape în fiecare zi urca una din ele pe scara de lemn aproape verticală. Într-o zi a urcat şi Maggie, dar a ameţit rău de tot pe la jumate. S-a hotărât să aştepte până când împlineşte şapte ani – atunci sigur o să poată urca până sus de tot fără să ameţească.

Familia a făcut trei drumuri la aeroport în perioada respectivă. Prima dată au condus-o pe Eliza, apoi pe Juliet şi Myles şi ultima oară pe Miranda. Maggie a primit sarcina de a concepe felicitările

de adio. Pe fiecare dintre cele trei s-a desenat pe ea însăşi, cu o faţă lungă şi lacrimi ţâşnindu-i din ochi. Se potriveau perfect cu lacrimile din ochii celorlalţi Faraday, ori de câte ori mergeau la aeroport.

— Toate aeroporturile sunt aşa de triste? De fiecare dată când venim, plângem, i-a zis Maggie lui Sadie când se întorceau acasă, după ce o conduseseră pe Miranda.

După aceea s-a aşternut liniştea în casa Faraday. Lui Maggie i se părea ciudat să nu le mai aibă în jur pe Miranda, Eliza şi Juliet – noroc că vorbeau des la telefon. O sunau cel puţin o dată pe săptămână.

— Şi deci, acuma Juliet e nevasta lui Myles? îl întrebă Maggie pe Leo într-o dimineaţă la micul dejun.

— Nu, nu, încă nu, zise Leo.

— Păi şi are voie să stea cu el în casă dacă nu sunt căsătoriţi?

— E adevărat, nu e chiar situaţia ideală, Maggie, tuşi Leo. Dar sunt doi oameni în toată firea, asta e.

Pe Maggie a impresionat-o tare expresia „situaţia ideală", drept pentru care a folosit-o până la refuz în următoarele două săptămâni – până când şi Sadie, şi Clementine i-au zis să înceteze.

Eliza şi Miranda erau amândouă la Melbourne, dar Eliza stătea cu o prietenă undeva pe lângă plajă, iar Miranda locuia într-un complex în care stăteau toţi colegii ei, pe lângă aeroport.

Clementine i-a explicat lui Maggie că Miranda aranjase cu şefii ei de la compania aeriană să îşi ia vacanţă după terminarea trainingului – şi de-abia după aceea urma să înceapă cu adevărat serviciul.

— Aşa că o să putem petrece două săptămâni împreună, i-a zis Miranda la telefon. Lucrurile s-au aranjat perfect pentru toată lumea.

Şi expresia asta i-a plăcut tare lui Maggie – drept pentru care, în săptămâna următoare, a zis-o cât de des i s-a ivit ocazia.

A început să meargă mai des pe la Leo prin atelier. Era cel mai deştept om din lume – dacă n-o punea la socoteală pe mama, desigur. Orice l-ar fi întrebat, Buricul avea întotdeauna un răspuns. Acum voia să-l întrebe ceva ce-o mai întrebase şi pe Clementine – numai că uitase ce răspuns primise de la ea. Bătu la uşa atelierului în codul convenit de mult cu Buricul: cinci bătăi fix în mijlocul uşii – câte una pentru fiecare an al ei.

Când o văzu intrând, Leo puse penseta jos. Lângă el, pe lucrul de lucru, Maggie observă o rolă de liță și o perniță cu sute și sute de ace înfipte în ea.

— Da, Maggie?

Rămăsese ca vrăjită, cu ochii țintă la perniță. Simțea o nevoie imperioasă, absolut irezistibilă, să numere acele – așa făcea întotdeauna când vedea mai multe lucruri aliniate: pomii din parc, păsărelele de pe cablurile dintre stâlpii electrici. Uneori mama ei avea răbdare și o aștepta să le numere – alteori nu. Nadie o lăsa întotdeauna.

— Maggie?

Reuși cu greu să-și dezlipească ochii de la pernița de ace:

— Buricule, de unde am venit eu?

— Stai să mă gândesc un pic... Poate din bucătărie?

— Nu, de unde am venit eu în familia asta?

— Păi într-o zi ne-am adunat cu toții și ne-am zis că e prea liniște și că ne-ar prinde bine ceva mai multă gălăgie.

— Serios?

— Nu, nu chiar. Da' ce-ți veni să întrebi una ca asta, don'șoara Maggie?

— Un băiat de la școală mi-a zis că am apărut în burta lu' mami ca un extraterestru și dup-aia am crescut și ea m-a vomitat afară.

— Ce băiat prostuț – bineînțeles că nu așa ai venit pe lume.

Leo se dădu jos de pe taburetul înalt pe care stătea la banc și se lăsă pe vine, ca să fie la același nivel cu Maggie.

— Mai ții minte ce ți-am povestit, că mai demult aveam un câine? Pe vremea când bunica ta nu ne părăsise încă, iar mami era un copil, așa ca tine?

Maggie aprobă din cap. Pe avizierul din bucătărie era prinsă în pioneze o poză – era o cățeluță cu blana alb cu negru, pe nume Beckie.

— Ei, într-o zi Beckie a făcut pui – și când am văzut cât erau de scumpi, ne-am gândit c-ar fi minunat dacă unul dintre cățeluții ăștia ar sta cu noi în casă mereu. Și am luat un cățeluș cu ochi căprui și blăniță castanie, pentru că mi-a străpuns sufletul cu o rază de veselie când m-a privit fix în ochi.

Leo îi puse lui Maggie un deget pe nas și-o întrebă:

— Ce culoare au ochii tăi, Maggie?

— Căprui.

— Şi părul cum este?

— Castaniu.

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Nu te-ai schimbat deloc, Maggie.

— Adică înainte eram un căţeluş? şopti Maggie cu ochii mari.

— Un căţeluş absolut superb – dar eşti şi mai superbă ca fetiţă. Să-mi zici acum ce-ai vrea la cină: un biscuit pentru căţel, poate?

Maggie îşi încreţi năsucul şi scoase limba; Leo făcu prompt exact acelaşi lucru, după care se întoarse la treabă. Când văzu că Buricu' nu mai zice nimic, Maggie se aşeză pe scăunelul făcut special pentru ea de Leo şi-l privi o vreme liniştită, bălăngănindu-şi picioarele.

Buricu' scria numere multe-multe, în şiruri ordonate. Câteodată stătea lângă el şi scria şi ea, în caietul pe care îl primise de la el. Se aşeza lângă el şi scria toate numerele pe care le ştia – nu ştia la fel de multe ca Buricu', dar umpluse totuşi patru pagini în caietul ei.

Se aplecă spre raftul de lângă ea şi lovi uşor eprubetele cu unghia de la arătător, cum o învăţase Buricu'. Ding, dang, o notă diferită la fiecare. Una, două, trei, patru – le număra ea în timp ce le lovea uşurel cu unghia. Xilofonul omului de ştiinţă – aşa le zicea Buricu' eprubetelor. Maggie ştia ce e un xilofon, primise unul la Crăciunul trecut. Încă nu învăţase să cânte la el, dar îi plăcea la nebunie când Clementine cânta la el *Beee, beee, oaie neagră.*

După ce-au plecat Miranda şi Juliet, Buricu' i-a zis că poate să aibă camera ei, dacă vrea – rămăseseră libere două camere. Maggie s-a gândit un pic, şi apoi i-a zis lui Clementine că ar prefera să doarmă în continuare cu ea, dacă n-o deranjează.

— Poţi să vii şi la mine în cameră să dormi câteodată, dacă vrei, i-a zis Sadie. Dar Maggie nu voia, pentru că acela era patul Elizei.

Când nu putea Clementine s-o ia de la şcoală, o lua Sadie. Se distrau de minune şi acum, la fel ca înainte să înceapă şcoala. Îi plăcea să stea cu Sadie. Jucau şotron, cântau, se ţineau strâns de mână şi urcau dealul pe care se afla strada lor, închipuindu-şi că era un munte înalt şi abrupt.

Într-o seară, Clementine le-a anunţat că are de lucru la universitate şi că ajunge mai târziu. Sadie i-a citit o poveste, a dus-o la

culcare și i-a urat noapte bună. Când a ieșit, i-a lăsat veioza aprinsă, cum făcea și Clementine. Și totuși, Maggie nu reușea să adoarmă. A stat o bună bucată de timp trează, cu Maimuța Roșie în brațe, frecându-și picioarele goale de păturica moale cu care o învelise Sadie. Într-un final, a băgat mâna sub pernă și a scos de acolo o ramă mică în care se afla o poză cu mama ei. O decupase și-o pusese în rama aceea chiar ea, Maggie. Clementine venise cu ideea, când a aflat că peste două luni urma să plece pe insula Maria să-și continue cercetările despre păsările ei.

Uneori, când se uita la poză, lui Maggie i se părea că aude vocea lui Clementine. Tocmai era pe punctul de a începe să-i povestească mamei sale ce se întâmplase în ziua aceea la școală, când a auzit un zgomot la ușă.

— Maggie, te simți bine? Ai avut un coșmar?

Era Sadie.

— Vorbesc cu mami.

— Of, sărăcuța de tine. Ți-e urât?

— Nu, doar vorbesc cu mami, zise Maggie.

— Lasă, lasă, acum sunt aici. Știi că mie poți să-mi zici orice, nu?

— Ba nu pot să-ți zic orice.

Sadie se așeză pe pat și zise:

— Ba sigur că poți. S-a întâmplat ceva, Maggie?

Maggie dădu din cap în semn că nu.

— Când nu e Clementine acasă, pot să fiu eu mama ta, bine? Deci, dacă vrei să-i spui ceva când e plecată, îmi spui mie, OK?

Sadie o mângâia pe cap, la fel cum făcea mama ei când îi spunea noapte bună. Nu era la fel de plăcut, însă – avea mâna mai rece și o mai și mângâia fix invers. Maggie era prea obosită ca să mai zică ceva, dar se bucură când Sadie se opri din mângâiat, se aplecă, o sărută pe frunte și-i spuse c-o iubește. Maggie îi șopti adormită: „Și eu te iubesc". Apoi Sadie stinse lumina și ieși.

Chiar o iubea pe Sadie. Le iubea pe toate mătușile ei. Și pe Buricu'.

Altă chestie la care ținea Maggie foarte mult erau secretele și surprizele. Sadie și cu ea împărțeau un secret foarte mare. Într-o zi când erau numai ele în toată casa, Maggie s-a dus după Sadie în grădină, crezând că a ieșit puțin la aer, dar n-a găsit-o. Aha, deci ne jucăm „de-a v-ați ascunselea". Maggie o căută în ascunzătorile

obișnuite – după rezervorul de apă și într-un colț al verandei – dar Sadie nu era. Tocmai se pregătea să intre înapoi în casă, când auzi un smiorcăit. Și încă unul. Din atelierul Buricului.

Se duse la ușa atelierului și văzu că era deschisă. Bătu, totuși, înainte să intre. Sadie sări în sus când o văzu, supărată foc.

— Maggie, ți-am zis s-aștepți în casă.

— Am vrut doar să văd ce faci.

Maggie văzu că mătușa ei avea în mână un caiet albastru. Pe urmă mai observă ceva.

— Plângi?

— Nu.

— Ba da. Ce s-a întâmplat, Sadie? De ce ești tristă?

Sadie scutură din cap, se ridică în picioare și strecură caietul în buzunar.

— Hai înapoi la bucătărie, Maggie.

— Bine.

Maggie se uită puțin în jur și zise:

— Dar Buricu' a zis că n-avem voie aici când nu e el.

— Știu. Dar nu e nici o problemă.

— De ce?

— Pentru că lucrez la o surpriză pentru Buricu'.

— O surpriză? Ce surpriză? E cumva caietul ăla albastru pe care l-ai băgat fuga în buzunar?

Sadie se lăsă în genunchi și o strânse tare pe Maggie la piept.

— E un secret foarte mare, Maggie. Trebuie să-mi promiți că n-o să spui la nimeni, bine?

Maggie dădu solemn din cap.

— Mai ții minte albumul pe care ți l-am făcut cadou când ai împlinit cinci ani?

Maggie adora albumul. Cum să-l uite dacă îl răsfoia aproape în fiecare zi?

— Ei, lucrez la alt album de amintiri – de data asta pentru Buricu' Vreau să pun în el toate lucrurile care-i plac. Numai că nu trebuie să spui nimănui că m-ai văzut aici, bine? E un secret foarte, foarte mare.

— Bine.

— Promiți, Maggie?

— Promit, zise Maggie făcându-și cruce în dreptul inimii. Pe cuvânt de onoare.

— Bravo, spuse Sadie.

După aceea, aproape de fiecare dată când erau numai ele două acasă, Sadie se ducea în atelierul Buricului.

— O să fie o surpriză foarte mare, zise Maggie într-o zi, când Sadie se întoarse la bucătărie după o scurtă vizită în Şopronia.

— Ce anume? întrebă Sadie.

— Albumul.

— A, da, zise Sadie.

Lui Maggie i se păru cam ciudat că mătuşa ei părea să fi uitat de album.

În seara de dinaintea plecării la Melbourne, Maggie a auzit telefonul şi apoi pe mama ei spunând:

— O, nu. Vai, dar e îngrozitor. Da, da, sigur că înţeleg. Stai liniştită, ne descurcăm noi. Da, ştiu că de-abia aşteptai. Şi ea la fel. Lasă că o sun pe Eliza, vedem. Serios, stai liniştită.

Apoi a auzit-o pe mama formând un număr de telefon.

— Eliza? Bună, sunt eu. La Miranda a intervenit ceva, au luat toţi un virus cumplit, jumătate din echipaj e în carantină. Toate zborurile care n-au fost urgente au fost amânate. Exact. Nu, n-am cum. Mâine plec pe insula Maria. Ai putea să...? Nu? Of, da, uitasem de conferinţă. Lasă, ne descurcăm noi cumva, îmi vine mie o idee. Da, ştiu, de-abia aşteaptă. Te-anunţăm mai încolo cum a rămas. Te pup.

Maggie era cam nedumerită – ce se întâmplă oare? Se întoarse pe partea cealaltă şi reluă în minte toate lucrurile pe care plănuiseră ea şi Miranda să le facă împreună la Melbourne. De ceva timp, Miranda îi trimitea lista actualizată prin poştă, în fiecare săptămână. Pe lista finală erau cincisprezece lucruri – câte unul pe zi, plus unul de rezervă. Toate distracţiile pe care şi le propuseseră aveau ceva de-a face cu număratul. Maggie de-abia aştepta să meargă la grădina zoologică din Melbourne şi să vadă cincisprezece animale. Şi mai era pe listă o excursie într-un loc numit St Kilda, unde urma să numere câţi palmieri voia.

Miranda îi mai trimisese şi o poză cu camera pe care i-o pregătise. Se mutase singură la sfârşitul cursului într-un apartament, la etajul zece al unui complex de pe bulevardul St Kilda. De la fereastra ei se vedea tot oraşul până hăt, la mare. Camera lui Maggie era cea pe care mătuşa ei o folosea de obicei pentru călcat, dar Miranda o transformase în „Palatul lui Maggie", aşa i-a

scris. Avea draperii roşii la ferestre, o cuvertură albastră pe pat şi covor galben.

— Adu-ţi toate jucăriile preferate, dar să ştii că am de gând să te ţin atât de ocupată, că nici n-o să ai timp să te uiţi la ele.

Miranda o rugase să-i trimită o listă cu ce-i plăcea cel mai mult să mănânce şi cu ce nu putea să sufere. Clementine o ajutase s-o scrie.

Îmi plac:
1. peştele pane
2. îngheţata
3. fasolea verde
4. acadelele
5. tartinele cu Vegemite[1]

Nu-mi plac:
1. varza
2. mazărea
3. pâinea prăjită cu bucăţele
4. ouăle
5. stafidele

Bucăţele de ce?! o întreba Miranda într-o vedere.

Dar Maggie nu mai ţinea minte ce scrisese.

În timp ce se frichinea în pat, se auzi uşa de la intrare. Ştia, după troncănitul sacoşei pe podeaua din hol, că era Sadie.

— Sadie? o auzi pe Clementine. Poţi să vii puţin?

Apoi probabil că au închis uşa de la bucătărie, pentru că nu mai auzea nimic. S-a gândit să se scoale din pat şi să se ducă în vârful picioarelor până la uşa bucătăriei, cum mai făcea câteodată, dar era prea cald şi bine în pat ca să se dea jos. Oricum, o să vină Clementine să-i povestească.

Îşi spuneau totul, întotdeauna. Odată, Maggie i-a povestit lui Clementine despre o ceartă cu un coleg de şcoală care îi zisese că e un „coş".

— Coş? Eşti sigură că aşa a zis? o întrebase Clementine.

Maggie era sigură.

---

1. Pastă obţinută din drojdie de bere, la care se adaugă diferite legume şi condimente; mâncare tradiţională australiană.

— A zis că sunt „coș" pentru că nu stau și cu tata[1].

Clementine s-a făcut foc și i-a zis că dac-o mai face cineva vreodată „coș", o să vină ea să le bage mințile-n cap. Pe urmă a întrebat-o dacă i-ar plăcea să-l vadă mai des pe tatăl ei. Maggie i-a zis că n-o deranjează că nu-l vede prea mult. Adică e drăguț când le vizitează, dar ea nu simțea nevoia unui tătic permanent.

— Dar toți prietenii tăi au tați care locuiesc cu ei.

— Da, dar nu te au pe tine și o grămadă de mătuși și pe Buricu', i-a răspuns ea lui Clementine.

Aproape adormise când a intrat Clementine. A deschis ochii mari, cât de mari putea, ca să pară că nu e deloc adormită. Clementine se așează în genunchi lângă pat.

— Maggie? Ești trează? Sadie și cu mine avem o veste minunată.

1. Joc de cuvinte bazat pe confuzia între cuvântul *bastard* („copil din flori"), și cuvântul *basket* („coș").

Capitolul 17

A doua zi, Maggie se trezi cu un freamăt de agitație în stomac. Azi pleca la Melbourne – iar Sadie venea cu ea! O să ia amândouă avionul și după aceea urmau să stea împreună în apartamentul Mirandei.

— Îți promit că o să ne distrăm pe cinste, Maggie, îi zisese Sadie cu o seară în urmă.

Maggie nu avea somn de agitată ce era; s-a trezit și în tolul nopții. A strigat-o pe Clementine de vreo două ori, dar dormea dusă. Maggie ar fi vrut să vorbească cu ea despre Melbourne. A strigat-o iar, dar Clementine s-a întors pe partea cealaltă, fără să se trezească.

Maggie s-a dat jos din pat, cu gând să se ducă să bea un pic de apă. S-a dus la bucătărie, și-a pus un scaun la chiuvetă și s-a urcat pe el. Și-a turnat un pahar și l-a băut. Între timp, și-a aruncat ochii pe fereastră și-a avut o mare surpriză: în Șopronia era lumina aprinsă! Tocmai se gândea că ar fi frumos din partea ei să se ducă să-l salute pe Buricu', când s-a deschis ușa atelierului și-a apărut Sadie. Maggie s-a dat repede jos de pe scaun și a fugit înapoi la ea în cameră. S-a băgat în pat și a închis ochii, în caz că intra Sadie.

În dimineața aceea, Leo trebuia să ajungă devreme la birou, așa că și-a luat la revedere de la Maggie când a plecat la serviciu. A luat-o în brațe și a strâns-o atât de tare, încât ea a scos un chițăit ca de șoricel – ceea ce i-a făcut pe amândoi să izbucnească în râs.

— Să te distrezi pe cinste și să vii înapoi cât poți de repede. Casa asta o să fie goală fără tine. O să-mi fie dor de tine în fiecare zi.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, Buricule, i-a răspuns ea, strângându-l încă o dată în brațe.

Leo și-a luat haina și s-a îndreptat spre ușă. Când să iasă, Sadie a zis:

— Și eu plec, tată.

Leo s-a întors din drum.

— Așa e, Sadie, iartă-mă.

A pupat-o pe Sadie pe creștet și i-a urat:

— Să-ți priască și ție.

La aeroport, Maggie țopăia de zor între mama și mătușa ei. Avea în spate un rucsac în care pusese: o sticlă de apă, două chifle pe care Clementine le pregătise pentru prânz – una cu numele ei pe ambalaj, cealaltă cu numele lui Sadie – o carte, ursulețul ei preferat și poza înrămată a lui Clementine.

Erau toate trei la cafeneaua din aeroport. Maggie stătea pe scaun, dar era așa de agitată, că dădea întruna din picioare. Clementine a rugat-o de trei ori să se potolească, pentru că îi tot răsturna ceașca de cafea pe masă. Până la urmă, Maggie și-a scos cartea din rucsac.

— Tu ești bine, Sadie? a întrebat-o Clementine pe sora ei.

— Da, mersi.

— Pari puțin cam îngândurată. Sigur nu e nici o problemă că faci asta?

— Am zis că sunt bine.

— E-n regulă, atunci.

Maggie întoarse câteva pagini. O bucată de vreme, Clementine și Sadie nu mai spuseră nimic.

— Mă sunați când ajungeți, da?

— Sigur, imediat ce ajungem.

— Și mă țineți la curent, îmi spuneți cum vă descurcați pe-acolo, da?

— Păi, cum vrei să te țin la curent, dacă tu o să fii pe insula Maria?

— Prima săptămână o să fim plecați cu corturile, dar o să pot primi mesaje, nici o problemă.

— O să fie totul foarte bine.

— Sadie, ești bine, sigur?

— Eu nu sunt, zise Maggie. De-abia aștept să ajungem!

A strâns-o în brațe cât a putut de tare pe Clementine când s-au despărțit. S-a întristat puțin când a văzut-o pe mama ei că plânge, dar era prea agitată ca să plângă și ea.

— Te iubesc foarte, foarte, foarte, foarte, foarte mult, Maggie i-a zis Clementine la despărțire.

Câte un „foarte" pentru fiecare din cei cinci ani ai ei. Maggie s-a apucat să zică și ea că o iubește, spunând câte un „foarte" pentru fiecare din cei douăzeci și doi de ani ai lui Clementine – dar a întrerupt-o Sadie. Începea îmbarcarea.

Cât a mers pe coridorul de îmbarcare și apoi pe cele două sprezece trepte până la intrarea în avion, Maggie a tot urmărit-o din priviri pe Clementine.

— Nu mai am răbdare să ajungem odată, Sadie, i-a repetat ea mătușii ei când s-au așezat pe locurile lor, numerotate cu 10A și 10B.

Sadie se uita pe fereastră. Maggie a tras-o de mânecă.

— Sadie, și tu ești nerăbdătoare?

Sadie făcu semn din cap că da.

— N-arăți, i-a zis Maggie.

— Scuze, Maggie, zise Sadie și-i zâmbi. Acum e mai bine?

— Mult mai bine.

Cum au aterizat la Melbourne, au sunat-o pe Clementine. Maggie de-abia putea să vorbească de emoționată ce era.

— Am fost în cer și-am văzut norii și oceanul și după aia am băut suc de portocale și-am mâncat un măr. Și după aia, Sadie a luat o gură din chifla de la tine și i-a căzut în poală o chestie mov – ce? Ce zici, Sadie? Maggie se opri din turuit câteva secunde. Sadie zice că n-am voie să-ți zic despre asta. E tot luni la Hobart? Ascultă câteva clipe în receptor, după care zise:

— Ți-o dau pe Sadie.

Sadie luă receptorul.

— Da, a fost foarte bine... Nu, n-a fost speriată nici un pic.

După ce ascultă o vreme în receptor, zise:

— Crezi că eu nu știu? Mai bine te las, costă o căruță de bani convorbirea asta.

De la aeroport au luat autobuzul spre oraș. Au mers destul de mult cu autobuzul, apoi au luat-o pe jos. Lui Maggie nu-i veni să creadă când ajunseră la apartamentul Mirandei: erau atât de sus și chiar se vedea până hăt departe. Miranda pusese o plăcuță pe ușa camerei pe care o pregătise pentru Maggie, pe care scria „Palatul lui Maggie". Au găsit în frigider un coș plin cu

bunătăți: pește pane, fasole, înghețată, acadele și sendvișuri cu vegemite. Lângă coș era un bilet, pe care Sadie îl citi cu voce tare: „Bine ați venit în umila mea casă, domnișoarelor Maggie și Sadie. Te rog să te simți ca acasă, Maggie – ce e-al meu e și-al tău. Sadie, te rog să te simți și tu ca acasă, dar ține minte că ce e al meu nu e și-al tău, OK? Vă sun cât de curând pot. Vă pup, Miranda".

Dragă mami, scria Maggie după primele trei zile la Melbourne. Îi luase mult până să scrie scrisoarea. Sadie îi arăta cum se face fiecare literă. *Ne distrăm de minune. Mergem cu tramvaiul în fiecare zi.*

— Bravo, ai scris foarte frumos. Acum hai s-o ducem la poștă, zise Sadie.

Au luat liftul până la parter, apoi au ieșit în stradă și au mers până au dat de o cutie poștală. Pe drum au trecut pe lângă zece pomi, i-a numărat Maggie. Când au ajuns la cutia poștală, Sadie a ridicat-o în brațe, ca să bage scrisoarea cu mânuța ei.

— A-șa, bravo. Și acum, ce vrei să facem?

— Mie mi s-a făcut foame.

În fiecare zi făceau câte o activitate interesantă. Maggie i-a arătat lui Sadie lista pe care i-o trimisese Miranda, cu lucrurile la care se gândise.

— Și asta vrei și tu?

Maggie aprobă din cap.

— Păi atunci, asta facem.

S-au dus la muzeu și la galeria de artă. Sunau acasă în fiecare zi, dar Clementine nu era. Plecase pe insula Maria. Uneori răspundea Buricu' și-i povesteau lui ce mai făcuseră. Câteodată nu răspundea nici el – și atunci lăsau mesaj pe robotul telefonic. Lui Maggie îi plăcea foarte mult să ia receptorul și să spună:

— Maggie la telefon. Ne distrăm de minune. Pa!

Într-o zi, Maggie a găsit-o pe Sadie plângând în camera de zi. S-a dus fuga s-o ia în brațe și i-a zis:

— Hai, nu fi tristă, Sadie.

Sadie a strâns-o tare în brațe.

— Mersi, Maggie.

— Ți-e dor de Buricu'?

— Nu, nu de asta plâng. E o poveste mai complicată.

— Vrei să-ți citesc ceva?

Miranda îi lăsase o grămadă de cărți în cameră. Maggie a dat fuga și a venit înapoi cu cea despre cele cinci rățuște. Nu știa toate cuvintele, dar a citit-o cât a putut de bine. La sfârșit, când toate rățuștele erau din nou împreună cu mama lor, Maggie și-a ridicat ochii din carte și a văzut că Sadie plângea și zâmbea în același timp.

— Mersi mult, Maggie.

Maggie puse degetul pe rând pe fiecare din cele cinci rățuște.

— Asta e Miranda, asta Juliet, asta Eliza, asta e Clementine – și asta ești tu.

— Și aici, ea cine e? zise Sadie punând degetul pe mama rățuștelor. Buricu'?

— Nu, Sadie, asta e mama voastră. Maggie se gândi un moment, apoi întrebă: Sadie, unde e mama ta?

— A murit, Maggie. Acum vreo cincisprezece ani.

— Și bunica mea a murit, mi-a zis Buricu'. Și acuma mai e trist din cauza asta.

— Știu, Maggie. Bunica ta a fost mama mea.

— Da? Cum?

— Buricu' e tatăl meu. Iar soția lui a fost mama mea.

Maggie rămase un pic pe gânduri.

— Și cum era?

— Nu știu. Credeam că o cunosc, dar se pare că nu.

— Și o iubeai? Cum o iubesc eu pe mami?

— Nu știu.

— Da' ea te iubea?

Sadie se ridică, scuturându-și firimiturile de pâine de pe blugi.

— Nu, Maggie, nu mă iubea.

— Dar era mama ta. Toate mamele își iubesc copiii.

De data asta, Sadie nu-i mai răspunse.

În următoarele trei zile, s-au plimbat cu tramvaiul, s-au dus la plajă și la grădina zoologică. Au mâncat tot ce-au avut poftă, când au avut chef. S-au uitat la filme, instalate comod pe canapeaua Mirandei. Pe Maggie o lua uneori somnul așa, cu capul în poala lui Sadie. Odată, când Sadie a luat-o în brațe ca s-o ducă în pat la ea în cameră, Maggie s-a trezit și a deschis ochii mari.

— Nu dorm, nu dorm!

Pe Sadie o pufni râsul.

— Ba dormi, de o oră.

Maggie își ridică pleoapele cu degetele.

— Nu, uite ce trează sunt.

Sadie își împinse și ea pleoapele cu degetele.

— Uite cum arăți acum.

Apoi închise ochii.

— Și uite cum arătai acum un minut. Sforăiai atât de tare, că se zguduia camera.

— Și scaunele? chicoti Maggie.

— Și scaunele, și masa – m-am uitat de pe balcon și-am văzut că toată strada se zguduia. Cred că nu e nimeni pe lume care să sforăie mai tare ca tine.

— Cum făceam, așa? zise Maggie sforăind de cinci ori tare, printre chicoteli.

— Nu – așa, parc-ai fi un porcușor care guiță! Fugi de-aici porcușorule, unde e nepoțica mea, care a venit cu mine cu avionul de la Hobart?

Maggie grohăi iar și apoi se aruncă în brațele lui Sadie, exclamând:

— Ce ne mai distrăm!

— Așa e, ai dreptate! zise Sadie strângând-o tare în brațe. Hai să-ți spun ceva, Maggie. Tare te mai iubesc eu pe tine.

— Și eu pe tine, Sadie. Să știi că trebuie să-ți zic un secret.

— Da? Ce secret?

Maggie se cățără pe spătarul canapelei ca să ajungă cu mânuțele la urechea lui Sadie, iar apoi îi șopti confidențial:

— Tu ești mătușa mea preferată!

— Da? zise Sadie zâmbind cu gura până la urechi. Serios?

Maggie făcu semn că da.

Sadie o trase iar în brațe și o strânse tare.

— Pot să-ți zic și eu un secret? Și tu ești nepoțica mea preferată.

— Păi tu n-ai alte nepoate!

— Și dac-aș avea o sută de nepoate, tot tu ai fi nepoata mea preferată! Mi-a venit o idee, Maggie. Ce-ar fi să rămânem aici și să ne uităm tot timpul la televizor și să ne plimbăm cu tramvaiul când avem chef?

— Și să mâncăm acadele și cartofi prăjiți și să mergem la plajă...

Sadie dădu din cap că da și continuă:

— Da, şi să mâncăm câtă îngheţată vrem. Şi dacă nu mai vrei să mergi la şcoală, nu mai mergi şi gata. O să fie o aventură!

— Şi o să ne urcăm în copacul *Faraway*[1]?

— Normal – doar ne cheamă Faraday!

— Mi-ar plăcea la nebunie!

— Serios?

Maggie aprobă cu un semn din cap.

— Şi mie, zise Sadie.

A doua zi de dimineaţă le-a sunat Miranda, din Perth. A schimbat câteva vorbe cu Sadie, apoi a cerut-o pe Maggie.

Maggie a început să chicotească aproape imediat ce a dus receptorul la ureche – Miranda avea întotdeauna talentul de a o face să râdă.

— Da, şi am văzut zece pescăruşi. După-aia am mâncat peşte cu cartofi prăjiţi – eu am mâncat douăzeci şi patru de cartofi prăjiţi... Nu se poate, nu te cred. Stai c-o întreb pe Sadie.

S-a întors spre Sadie şi a întrebat-o:

— E adevărat că Miranda a ţinut o dată în balans cincizeci de cartofi prăjiţi pe nas? Şi după-aia i-a mâncat pe toţi?

— Nu-mi aduc aminte.

— Nu-şi aduce aminte, reveni Maggie la telefon.

Apoi ascultă câteva clipe şi chicoti iar.

— Sadie, Miranda zice că tu i-ai mâncat, nu ea.

— Frumos din partea ei, bombăni Sadie, fără să-şi ridice ochii din ziar.

Maggie mai vorbi puţin cu Miranda, apoi se întoarse spre Sadie şi-o întrebă:

— Mai vrei să vorbeşti cu Miranda, Sadie?

— Nu, mersi.

A doua zi au primit o vedere de la Clementine – probabil c-a pus-o la poştă chiar în ziua în care au plecat ele din Hobart.

Dragă Maggie, te iubesc şi mi-e dor de tine. Sper că te distrezi de minune. Clementine xxxxxx[2].

---

1. *The Faraway Tree* („Copacul de la capătul lumii") este titlul unui voum de poveşti pentru copii al scriitoarei britanice Enid Blyton.
2. Semnul „X" înseamnă „Te îmbrăţişez", iar „O" înseamnă „Te pup". De aceea multe scrisori scrise în limba engleză se termină cu „XOXO". În acest caz, Clementine îi spune lui Maggie c-o îmbrăţişează de cinci ori.

— A uitat să zică şi de tine, Sadie, observă Maggie.

— Da, probabil c-a uitat.

Mai pe seară Maggie lucra la o carte de colorat la ea în cameră când a intrat Sadie. S-a lăsat în genunchi lângă pat, ca să fie la acelaşi nivel cu Maggie.

— Maggie, tocmai a sunat Buricu'...

— Buricu'! Vreau să vorbesc cu el!

— Nu se poate, scumpa, a închis deja. A sunat pe fugă, trebuia musai să ne anunţe ceva important. Maggie, ştii că mami e pe insula aia, da? Şi că doarme sub cerul liber – şi ştii că poate să fie destul de frig noaptea?

Maggie aprobă din cap.

— Ei, mami a răcit foarte tare – tuşeşte şi strănută rău de tot adică. Iar doctorii zic că s-ar putea să fie ceva mai grav decât o simplă răceală – poate chiar pneumonie. Buricu' zice că totul o să fie bine, dar deocamdată doctorii i-au interzis lui mami să plece de pe insulă, ca să nu-i îmbolnăvească şi pe alţii.

— Păi dacă mami e bolnavă, înseamnă că trebuie să mă duc să am grijă de ea.

— N-avem cum să mergem la ea, scumpo. O să ne anunţe doctorii când o să se poată. Sunt nişte doctori foarte buni, nu-ţi face probleme, o să aibă mare grijă de mama ta. Atâta doar că, o vreme, n-o să putem ţine legătura cu ea în nici un fel.

— Dar pot să-i scriu?

— Bineînţeles. O să-i facem chiar în seara asta o felicitare să-i urăm însănătoşire grabnică şi-o s-o punem la poştă mâine la prima oră. Ar trebui să ajungă la ea în câteva zile. Şi sigur o să-ţi răspundă imediat. Ce voiam să-ţi zic eu e că, în situaţia asta, putem să mai rămânem la Melbourne – aşa că mi-a venit o idee. Am vorbit şi cu Buricu' despre asta la telefon – mi-a zis că i se pare o idee excelentă. Mai ştii cum vorbeam noi despre ce bine ne-am distra dacă am porni într-o aventură adevărată?

Maggie dădu din cap că da.

— Hai să pornim chiar mâine! Doar tu şi cu mine – ce părere ai?

— O aventură pe bune? întrebă Maggie ridicându-se în capul oaselor. Ce fel de aventură?

— O aventură extraordinară, plină la tot pasul de surprize.

— Păi da, dar trebuie să vină Miranda.

— Când?

— A zis la telefon că săptămâna viitoare o să fie o zi în oraș și că are de gând să ne facă o surpriză și să vină să ne vadă.

— A, da, am uitat să-ți zic. Aseară târziu, a sunat și Miranda – tu dormeai deja. A zis că-i pare foarte rău, dar nu poate să-și ia liber de la serviciu – așa că nu mai vine la Melbourne săptămâna viitoare. Și mi-a mai dat o veste, a zis că ar fi bine dacă am elibera apartamentul săptămâna viitoare, că o colegă de-a ei n-are unde să stea. Așa că noi două trebuie să ne găsim alt loc drăguț în care să stăm. Și dacă-ți vine să crezi, o să plecăm de aici cu trenul!

— Cu trenul!

— Da, un tren cu geamuri mari și cu vagon-restaurant, unde putem să bem ce avem noi chef și să mâncăm un sendviș când ni se face foame.

— Dar mami o să mai știe unde să-mi scrie dacă luăm trenul?

— Normal că da. O să-i trimit adresa imediat ce ajungem, dar s-ar putea să nu poată să-ți scrie un timp, pentru că e bolnavă. Dar vreau să-i scrii tu, ca să-i spui ce faci și cum te distrezi, bine? Hai să ne apucăm imediat să desenăm ceva pentru ea și să-i urăm însănătoșire grabnică!

Capitolul 18

A doua zi dimineață au luat trenul și au mers șase ore. Apoi au mers și cu autobuzul două ore, lucru care a obosit-o atât de tare pe Maggie, că s-a pus pe plâns. Nu s-a potolit decât după ce Sadie i-a promis că poate să mănânce câte acadele vrea dacă se oprește din plâns. S-au dat jos din autobuz într-un loc unde nu vedeai altceva în afară de un pâlc de copaci, după care au mers o bucată de vreme pe jos. Numai că Maggie nu avea deloc chef să meargă pe jos, drept pentru care se tot oprea.

Sadie o aștepta răbdătoare de fiecare dată.

— Hai c-aproape am ajuns, Maggie, pe cuvânt.

— Unde suntem?

— E o surpriză, o să vezi când ajungem. Suntem în plină aventură, ai uitat?

— Vreau acasă.

— Mai întâi o să luăm parte la aventură și după aceea poți să mergi acasă.

— Dar eu vreau acasă acum.

Sadie se lăsă pe vine și o întrebă:

— Știi unde o să dormim noi diseară?

Maggie făcu semn din cap că nu. Buza de jos îi tremura de supărare.

— O să dormim într-o rulotă. O rulotă e ca o casă de păpuși, numai că e pentru oameni mari. Și știi ce-o să mai fie acolo, dacă avem noroc? Un foc de tabără!

— Ce-i aia?

— E un foc afară, pe pământ, la care o să ne pregătim și cina! O să fie foarte distractiv, o să vezi. O să facem cartofi cu fasole și o să cântăm.

— Ce-o să cântăm?

— Ce cântece vrei tu.

Maggie începu iar să meargă, dar după zece paşi se opri din nou, cu rucsacul aproape căzut de pe umăr.

— Am obosit.

— Hai c-aproape am ajuns, zău, zise Sadie. Vezi, e chiar acolo!

— Ce scrie aici?

— Scrie „Parcul de rulote Golful Fericirii".

— Care cuvânt e fericire?

— Ultimul.

— Dar ăla e un B, nu un F.

— Ei, aşa îl fac ei pe „f" mare, seamănă cu un B.

Maggie a fost încântată de rulotă. A deschis şi a închis toate dulapurile de nenumărate ori. A râs cu poftă când a dat cu ochii de aragazul minuscul şi a ţopăit veselă în patul de jos – rulota avea două paturi suprapuse.

— Până şi televizorul e micuţ.

— N-ar fi distractiv să fim şi noi aşa micuţe?

— Păi eu sunt.

— Aşa e, spuse Sadie râzând. Deci, îţi place? Vrei să stăm aici o vreme? O să fie o aventură!

— Mami e bolnavă.

— Ştiu, scumpo, dar nu-ţi face probleme, o să se facă bine. Şi s-ar simţi mult mai bine dacă ar şti că te distrezi, nu crezi?

Maggie răspunse afirmativ cu un semn din cap.

— Deci, o să ne distrăm şi o să facem şi un picnic diseară, iar mâine îl mai trimitem un desen, ce zici?

— Bine.

Sadie bagă mâna în geantă şi spuse veselă:

— Ia uite ce am eu aici – sendvişuri cu Vegemite!

Maggie a bătut încântată din palme.

A doua zi s-au jucat pe pajiştea de lângă rulotă şi s-au lăfăit în piscina care le stătea la dispoziţie. Nu mai era nimeni în preajmă în afară de ele. Când stăteau întinse la soare, să-şi usuce costumele şi părul, Sadie a întrebat-o pe Maggie:

— Maggie, te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă ai fi roşcată?

— Ca Miranda?

— Nu neapărat ca Miranda. Am găsit vopsea la magazinul de aici – dacă vrei, putem să te vopsim.

— Nu știu sigur dacă lui mami i-ar plăcea. Eu și ea avem aceeași culoare la păr.

— Atunci, poate doar cât suntem în aventura asta.

— Bine.

În ziua următoare, Maggie i-a scris lui Clementine. A durat mult, Sadie a trebuit să-i arate din nou aproape toate literele.

Dragă mami, în seara asta noi ne-am distrat foarte bine. Noi suntem roșcate. Sadie a făcut supă de roșii și pâine prăjită cu brânză. Te iubesc, Maggie xxxxx.

— S-o ducem la cutia poștală acum?

— Nu, o duc eu mâine când ies să iau de mâncare. Astă-seară e cam înnorat. Te distrezi bine aici, Maggie?

— De minune, dădu Maggie din cap.

— Și eu.

— Aș vrea să fie așa mereu.

— Și eu.

Au dormit în rulotă cinci nopți. Maggie i-a scris mamei sale de trei ori, povestindu-i tot ce au făcut: au înotat, au citit, s-au jucat „de-a v-ați ascunselea" și au desenat pe nisip.

Maggie n-a plâns decât de trei ori, pentru că voia s-o vadă pe mama ei și s-a întristat când și-a adus aminte că e bolnavă. În restul timpului, fetița a fost cât poate un copil să fie de cuminte. Sadie îi aducea aminte de asta tot timpul.

— Ești cea mai minunată fată din lume, Maggie – știai?

Maggie dădu din cap.

A doua zi, Sadie a zis că amândouă o să pornească într-o nouă aventură. Au luat din nou autobuzul și au mers o jumătate de zi. Sadie a învățat-o pe Maggie că jumătate de zi înseamnă douăsprezece ore. Maggie a scris numărul într-un caiet nou, pe care i-l dăduse Sadie. Autobuzul avea toaletă, ceea lui Maggie i s-a părut super – s-a dus la toaletă de trei ori în timpul drumului.

Au coborât la un alt parc de rulote, de data asta pe malul mării. Erau și mai multe rulote aici.

— Ce-aș vrea să fie și mami cu noi, zise Maggie când au ajuns. Și Buricu' și Juliet. Și Miranda și Eliza.

— Și eu, Maggie – ar fi tare fain. Dar deocamdată suntem numai noi două. Ce-ai vrea să facem?

Maggie dădu din umeri.

— Nu știu, mi-e indiferent.

— Atunci o să hotărăsc eu. Întâi să mai prăjim niște cârnați și să mai coacem niște mere și, dacă ești cuminte, diseară putem să mâncăm câtă înghețată vrem.

— Câtă vrem?

— Plus încă una.

— Bună dimineața, o trezi Sadie a doua zi.

Maggie căscă lung.

— Ghici cu cine am vorbit la telefon?

Maggie, pe jumătate adormită, se ridică într-o rână.

— Cu mama ta.

Maggie se trezi de-a binelea.

— Mami!

— Da, cu mami. Te pupă și i-e dor de tine și speră că te distrezi de minune. I-am zis că ai fost cea mai cuminte fată din lume până acum și că suntem în plină aventură.

Maggie se dădu jos din pat.

— Pot să vorbesc și eu cu ea?

— Îmi pare rău, Maggie. De-abia a putut să vorbească un minut, obosise atât de tare, încât a trebuit să se ducă imediat înapoi în pat. Tușea rău, sărăcuța. Dar mi-a zis să-ți transmit că te iubește foarte mult.

— Nu, nu așa zice ea. Ea-mi zice întotdeauna foarte de cinci ori, nu o singură dată.

Sadie zâmbi.

— Scuze, Maggie – exact așa a și spus. Acum îmbracă-te și hai să pregătim micul dejun.

— Maggie, mai ții minte jocul ăla în care ne prefacem că suntem altcineva? Vrei să zicem că ești fata mea?

— Dar eu sunt nepoata ta.

— Dar câteodată e mult mai ușor să zicem că ești fata mea. Dacă zic că ești nepoata mea, oamenii întreabă întotdeauna: „Și unde e mama ei?". Și după aia trebuie să răspundem la o grămadă de întrebări și pierdem o grămadă de vreme, în loc să ne bucurăm de aventura noastră.

— Mi-e dor de mami.

— Știu.

Maggie începu să plângă.

— Sadie, vreau la mami.

— Of, scumpo, hai la mine.

— O vreau pe mami.

— N-ai cum să te duci la ea, iubita mea. E în spital.

— Dar dacă e bolnavă, vreau să am grijă de ea.

— O îngrijesc niște doctori foarte buni.

— Vreau să vorbesc cu ea. Nu mă interesează dacă are altfel de voce fiindcă e bolnavă. Și vreau să vorbesc și cu Buricu' și cu Juliet și cu Miranda și cu Eliza – mi-e dor de toată lumea.

— Atunci o să le dăm telefon. Numai că n-am prea mulți bani și nu putem să sunăm decât la unul dintre ei. La care vrei?

— La mami.

— Bine, atunci așteaptă aici până mă duc să vorbesc cu tipul de la birou, OK?

Maggie aștepta în birou, vorbind cu soția domnului de la biroul campingului. Era bătrână, ca și domnul. Sadie îi spusese că trebuie să se ducă la cumpărături să ia câte ceva de la băcănie, după care vine repede.

Cum stăteau ele de vorbă, sună telefonul. Doamna răspunse, apoi îi întinse receptorul lui Maggie.

— E pentru tine, zise femeia.

— Alo, Maggie?

Lui Maggie i se păru că vocea lui Clementine suna cam ciudat.

— Mami! Unde ești?

— Sunt la spital, dar sunt bine. O să-mi dea drumul curând.

Clementine începu să tușească tare.

— Tu ce faci? Te distrezi bine cu Sadie?

— Mi-e dor de tine.

— Și mie mi-e atât de dor de tine! Dar o să mă fac bine numaidecât, o să vezi. Tu ce-ai mai făcut?

— Ne-am vopsit la păr și suntem în plină aventură. Mâine mergem la plajă. Noi nu putem să-l sunăm pe Buricu', că n-avem destui bani – da' poate să ne sune el, nu?

— Acuma e foarte ocupat, scumpa mea, dar a zis să-ți transmit mulți pupici din partea lui. Clementine începu iar să tușească tare. Trebuie să te las. Te iubesc foarte, foarte, foarte, foarte mult.

— Ai zis doar de patru ori.

— Poftim?

— Ai zis doar de patru ori. Trebuia să zici de cinci.

— Te iubesc foarte, foarte, foarte, foarte, foarte mult.

Când s-a întors Sadie de la cumpărături, Maggie stătea cuminte pe scaun, vorbind cu doamna de la birou și bălăngănindu-și picioarele. Avea în mână o acadea.

— Sadie, doamna zice că, din când în când, vin pe aici pinguini și foci!

— Super, hai să mergem mâine să-i vedem. Ce-a zis mami?

— Mami e bine. Ce-avem la masă? Mi-e foame.

A doua zi, Maggie tocmai terminase de aliniat zece pietricele, opt pene și douăsprezece scoici când Sadie veni spre ea, cu mâinile la spate.

— Am o surpriză. Ghici în care mână.

Maggie arătă spre stânga, dar Sadie n-avea nimic în mâna aceea. Atunci Maggie arătă spre dreapta și Sadie îi întinse o foaie de hârtie.

— E o scrisoare de la mami și de la Buricu'. Azi a sosit – vrei să ți-o citesc?

Lui Maggie i-au ieșit complet din minte pietricelele, penele și scoicile. Dădu din cap în semn că da.

— Zice așa: *Dragă Maggie, tare bine mi-a părut c-am vorbit un pic ieri. Sper că te distrezi de minune cu Sadie. Ce noroc pe tine să te poți bucura de o asemenea aventură – sună ca o poveste de Enid Blyton. Ceva îmi spune că urmează să mergi la* Faraway Tree. *Noi suntem bine. Ne e foarte dor de tine. Te pupăm, Clementine și Buricu'.* Și uite că încheie cu cinci pupici, vezi?

Maggie îi numără atentă.

— A uitat să pună inimioara.

— Ce inimioară?

— Întotdeauna desenează o inimioară în jurul numelui meu.

În noaptea aceea, Maggie a adormit plângând. A doua zi a mai venit o scrisoare de la Clementine, în care îi zicea că speră că nu e tristă, că doar nu avea de ce, și o îndemna să se distreze cât poate de bine cu Sadie. De data asta, inimioara din jurul numelui lui Maggie era la locul ei.

În cele mai multe zile, toată plaja era a lor – nu mai erau alte persoane. Azi însă se zăreau două siluete, tocmai în celălalt capăt al plajei. Un bărbat și o femeie.

Maggie a găsit o bucată de sfoară, a pus-o pe Sadie să-i lege un capăt de o bucată de lemn adusă de valuri și a început să târască jucăria improvizată după ea, pe plajă. Când a trecut pe lângă Sadie, i-a aruncat nisip în carte.

— Maggie, fii atentă!

— Am un cățeluș mititel pe care-l cheamă... Mititelu'. Și l-am scos la plimbare.

— Nu vă plimbați prea departe – să nu treceți de al cincilea copac în partea aia. Și să nu dispăreți din raza mea vizuală – bine?

— Bine.

În timp ce-l plimba pe Mititelu', Maggie desena tot felul de figuri geometrice pe nisip. A mai cules și ceva scoici – patru roșii, șase albe – și le-a pus în buzunar. Se uita mereu în spate, să fie sigură că o mai vede încă pe Sadie. Tocmai ajunsese la cel de-al cincilea copac și era gata să se întoarcă, când auzi că o strigă cineva.

— Maggie? Maggie Faraday? Tu ești?

Era doamna de la celălalt capăt al plajei. Se apropie de ea zâmbind și se lăsă pe vine să vorbească cu ea.

— Tu ești – Maggie! Eu sunt Lucy, mă mai ții minte? De la biblioteca școlii, semestrul trecut?

— Bună, Lucy.

— Nu știam că și voi v-ați hotărât să vă petreceți vacanța de vară aici.

— Am venit cu mătușa mea, Sadie, zise Maggie arătând înspre Sadie, care părea profund concentrată asupra cărții pe care o citea. Mami e la spital, așa că noi suntem într-o aventură.

— Mama ta e internată? Ce s-a întâmplat?

— E destul de grav – tușește foarte rău.

— Vai, îmi pare rău. Sper să se facă bine cât mai curând. Mâine mergem înapoi la Hobart – poate trec pe la ea s-o văd.

— N-o să te lase s-o vezi, e prea bolnavă.

— Atunci poate-i trimit niște flori.

Până a ajuns înapoi la Sadie, Maggie a mai găsit zece scoici roz, nouă negre și patru alge. De-abia mai putea să meargă și cu ele, și cu Mititelu'.

Sadie izbucni în râs când o văzu luptându-se să le țină pe toate.

— Măi, ce fată harnică! Acuma hai, mai desenăm ceva?

S-au distrat atât de tare desenând, că Maggie a uitat să-i povestească ce vorbise cu doamna din Hobart.

Două zile mai târziu, seara, Maggie și Sadie făceau cartofi copți la focul de tabără de lângă rulotă. Îi înveliseră în folii de aluminiu și îi întorceau pe o parte și pe alta cu niște bețe lungi.

În ziua aceea sosise iar o scrisoare de la Clementine. Maggie a întrebat-o pe Sadie cum de reușise oare poștașul să le dea de urmă aici, iar Sadie i-a zis că poștașii sunt niște personaje extraordinar de capabile – întotdeauna știu cum să dea de urma celor cărora trebuie să le aducă scrisori.

Tocmai terminaseră de mâncat un cartof, direct din folia înnegrită de aluminiu, dar adăugaseră atât de mult unt pe deasupra, că le curgea printre degete – când lui Maggie i s-a părut c-o strigă cineva. La început i s-a părut că e doamna de pe plajă, de alaltăieri. Dar apoi și-a dat seama că persoana care o striga era mama ei – mami!

— Maggie! Maggie!

Era chiar mami! Venea alergând printre rulote, cu Buricu' în urma ei, chinuindu-se să țină pasul!

Maggie țâșni spre ea.

— Mami! Sadie, uite!

Dădu să fugă, dar Sadie o apucă de braț. Maggie se smulse din mâinile ei.

— Sadie, e mami! Dă-mi drumul!

Și-o luă la fugă spre Clementine, care fugea la rândul ei spre ea, plângând. Maggie începu și ea să plângă. Se întâlniră la mijlocul pajiștii, lângă chiuvete. Într-o fracțiune de secundă, Clementine o luă pe Maggie în brațe și o strânse atât de tare încât mai-mai să o sufoce, zicând întruna *Maggie, Maggie, Maggie.*

— Mami, mă doare.

— Ești bine? o întrebă Clementine fără să-i dea drumul din brațe. E totul în regulă, ești bine?

Maggie se dădu un pic pe spate și se uită la Clementine – chiar era mami a ei!

— Dar tu? Tu ești bine? Ți-a trecut tusea?

— Ești bine, Maggie, ești bine?

Dădu din cap că da, neînțelegând de ce mami tot repeta întrebarea. Normal că era bine – doar nu ea fusese cea bolnavă! Se dădu jos din brațele ei și o luă de mână. Țopăind de veselie, începu s-o tragă înspre rulotă.

— Vino să ne vezi rulota!

Maggie își aruncă privirea spre foc și-l văzu pe Buricu' lângă Sadie, ținând-o de braț. Nu vorbeau și nici nu râdeau. Pe urmă s-a

întâmplat ceva foarte ciudat. Clementine i-a pus mâinile pe umeri și i-a zis, cu vocea foarte schimbată:

— Maggie, așteaptă-mă aici.

Apoi Clementine s-a dus la Sadie și a lovit-o. Întâi peste față, apoi pe corp, apoi iar peste față. A lovit-o întruna, până a reușit s-o oprească Buricu'.

Nu-și putea crede ochilor – mami a ei nu lovise în viața ei pe cineva! De spaimă și șoc, Maggie s-a pus pe plâns.

— Mami, nu!

Imediat a venit lângă ea Buricu', care a luat-o în brațe și i-a zis:

— Hai cu mine, micuță Maggie.

Maggie plângea întruna, încercând să se uite peste umărul lui Leo, dar el i-a întors capul și a luat-o de acolo.

A mers cu ea o bucată bună de plajă, mângâind-o pe spate și spunându-i întruna:

— Șșșt, totul e în regulă, Maggie, totul e bine.

— Dar de ce a dat mami în Sadie, Buricule?

— Nu-ți bate tu căpșorul cu asta, îi zise el strângând-o și mai tare în brațe, cum făcuse și mami – atât de tare că o duru iar. Ești bine, Maggie? Te-ai distrat?

Maggie dădu din cap că da. Erau în mijlocul plajei – Buricu' s-a lăsat în genunchi, strângând-o încă tare în brațe. Avea atâtea să-i povestească! I-a zis despre cum a fost când și-au vopsit părul amândouă și cum au mâncat o grămadă de pește pane – și era pe la jumătatea povestirii despre cum au desenat pe nisip, când a văzut chipul Buricului schimonosindu-se într-un fel foarte ciudat. La început i s-a părut că de râs, dar nu era de asta.

— Buricule, ce s-a întâmplat? De ce ești trist?

— Acum nu mai sunt trist, Maggie, zise Leo scuturând din cap.

Atunci l-a luat cu mâinile de gât și i-a zis:

— Mi-a fost dor de tine, Buricule.

Spre surprinderea ei, Buricu' a izbucnit în lacrimi.

— Și nouă ne-a fost tare dor de tine, Maggie.

Partea a doua

Capitolul 19

Greenwich Village, New York, 2006

Maggie Faraday stătea în mijlocul unei garsoniere de la etajul șase, într-o clădire din apropierea străzii Bleecker – la o distanță de două cvartale, mai exact. Locuia acolo de douăsprezece săptămâni și cinci zile.

— Aproape am terminat, zise ea, privind în jur.

În ultima vreme, se trezea vorbind singură destul de des – și cel mai îngrijorat era că avea chiar mici dialoguri cu ea însăși. Scoase un carnețel din buzunarul de la spate al blugilor și îl verifică lista. Făcuse zece lucruri, îi mai rămăseseră trei.

A tras draperiile roșii de la fereastră și imediat apartamentul a fost inundat de o lumină caldă și plăcută. Tocmai terminase de luminat masa mare din mijlocul camerei – un chilipir achiziționat la un talcioc cu o săptămână în urmă. Un bar din apropiere se închisese de curând, iar patronul scosese toate lucrurile la vânzare. Îl rugase de barmanul irlandez s-o ajute să ducă masa la ea în apartament, iar când au ajuns sus, se așteptase să se mire și s-o întrebe de ce îi trebuie o vechitură ca asta în mijlocul unui spațiu modern și elegant. Era genul de remarcă pe care ar fi aruncat-o Angus, dacă ar fi dus masa în apartamentul lor din Londra.

— Ce idei ciudate îți mai trec prin cap, îl și auzea pe Angus zicând.

El i se părea că masa nu este nici caraghioasă, nici urâtă. O încânta mirosul lemnului vechi, și-i plăcea la nebunie cum arăta și cât de fin era când îl atingea cu vârful degetelor. Era puțin ușâriată – de la clienții plictisiți, probabil – și avea picioarele puțin julite. Pentru Maggie, obiectul căpătase o aură vie, dată de miile de conversații și certuri, începuturi și finaluri de povești de iubire la care masa trebuie să fi fost martoră mută. Îi aducea aminte foarte bine de masa din mijlocul bucătăriei din Hobart.

— Ești prea sentimentală, ăsta e defectul tău, i-ar fi spus Angus. Familia aia a ta și-a lăsat amprenta foarte puternic.

Aprinse lumânarea cu scorțișoară și o puse în mijlocul mesei. Pe aragazul din bucătăria deloc spațioasă a apartamentului fierbea un ibric cu vin, emanând aburi înmiresmați de cuișoare și scorțișoară. Dinspre combina dintr-un colț al camerei venea vocea lui Bing Crosby, cântând colinde de Crăciun. Maggie așezase o ghirlandă de beteală pe galeria de la fereastră, iar de lustră atârnase un alt ornament, o stea tridimensională care cobora răsucindu-se spre centrul mesei. Mai multe decorațiuni n-avea cum să pună, spațiul era prea mic. Nu era loc nici măcar pentru un pat normal – avea unul rabatabil, pe care îl strângea ziua și-l folosea pe post de dulap.

Garsoniera avea cinci avantaje, pe care Maggie le trecu în revistă:

1. Era un loc sigur. Nu numai că se afla la etajul șase, dar portarul era echivalentul uman al unui doberman rău și bănuitor. Când venise cu geamantanul, cu trei luni în urmă, îi luase zece minute ca să-l convingă că avea tot dreptul să se mute acolo. I-a cerut până și buletinul, după care i-a spus: „N-arăți de douăzeci și șase de ani". „Serios? Mersi!" i-a răspuns ea veselă, ca și cum n-ar mai fi auzit asta de o sută de ori deja.

2. Era liniște. Deși era la doar câțiva metri de toate barurile și cluburile din strada Bleecker, nu răzbătea până aici nici un pic de gălăgie, în afară de forfota mocnită și permanentă a orașului – milioane de conversații și zumzăit de mașini, contopite într-un veșnic murmur. Asta o surprinsese într-un mod foarte plăcut. Se așteptase la claxoane și țipete când se mutase aici, nu la genul acesta de murmur blând.

3. Avea un perete întreg din sticlă. Încăperea principală era călduță în lumină tot anul. E adevărat că oricine putea să vadă ce se întâmpla în apartament dacă nu avea grijă să tragă draperiile, dar și ea putea să vadă tot timpul ce se întâmplă afară – ceea ce conferea situației un echilibru care îi plăcea.

4. Ferestrele dădeau spre parcul public. Asta fusese o altă surpriză foarte plăcută. Credea că de la fereastra unui apartament

din New York n-o să aibă cum să vadă altceva decât zidurile altor clădiri – nu se aşteptase la oaza asta de verdeaţă. În parc erau mai multe feluri de copaci, deci întotdeauna exista şansa să vezi şi frunze verzi. Se mai aflau şi cincisprezece bănci, iar ea stătuse pe fiecare dintre ele.

5. Garsoniera avea balcon. O jumătate de balcon, ca să fie sinceră, dar un lucru bine-venit era paravanul foarte eficient care despărţea jumătatea ei de cea a vecinilor, motiv pentru care nu-i auzea aproape niciodată.

Maggie găsise şi trei dezavantaje:

1. Bucătăria era prea mică, deci nu încăpea decât un aragaz cu două ochiuri – iar ochiul mare nu mergea bine. În dimineaţa aceea tocmai sunase la o firmă să vină să-l repare.

2. Vecinul din partea cealaltă, nu cel cu care împărţea balconul, părea o persoană ciudată. Nu părea să doarmă niciodată, vorbea cu el însuşi (sau ea însăşi?) mai tot timpul şi era clar dependent(ă?) de mecIurile transmise la televizor.

3. Perechea de la celălalt capăt al palierului nu mânca decât hamburgeri şi cartofi prăjiţi, iar în dreptul uşii lor era mereu un nor de aburi de prăjeală şi mirosea a carne. Maggie îşi făcuse obiceiul să fugă de la uşa apartamentului ei până la lift – ţinându-se de nas – ori de câte ori ieşea.

Una peste alta, erau mai multe lucruri bune decât rele. Aşa o învăţase mama ei să gândească. Gândirea pozitivă era şi principiul bunicului ei, Leo: „Vezi şi partea plină a paharului", „Nu pierde lucrurile bune din vedere", „Ar putea fi mai rău". Chiar era posibil? Maggie spera că nu. Se descurca deja destul de greu aici, la New York.

— Imaginează-ţi că te duci într-o vacanţă, îi zisese mătuşa ei, Miranda, când se oferise să-i pună la dispoziţie garsoniera din New York pentru o bucată de vreme. E un loc unde te poţi ascunde – fără chirie, fără colegi de cameră. Libertate totală.

Liberă era, într-adevăr – de serviciu, de prieteni, de vechea ei viaţă. În momentul când mătuşa ei îi făcuse oferta, părea lucrul

cel mai viabil. Trebuia să plece imediat, să lase în urmă totul - casa din Londra, serviciul, pe Angus. După toate lucrurile oribile care se întâmplaseră. Se gândise că numai un gest foarte dramatic ar mai putea anula ceva din consecinţele dezastruoase. Dar, din păcate, nu reuşise să lase nimic în urmă – luase totul cu ea, la New York. Se gândea în fiecare zi la lucrurile care se petrecuseră înainte să vină – cu aceeaşi minte, în acelaşi corp. Pentru că era aceeaşi persoană, aflată acum în alt loc.

— Nu te poate învinui nimeni pentru ce s-a întâmplat, Maggie.

Toată lumea îi spusese asta, de la şeful ei, până la Leo, Clementine, Juliet, Eliza şi Miranda.

Dar ea ştia foarte clar că ceea ce făcuse omul acela era numai şi numai din vina ei.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că e ceva cu el încă din foaierul sălii de conferinţă – îl observase în timp ce-şi făcea un ceai. A văzut că e cam agitat, dar s-a gândit că poate e din cauza traficului - fuseseră nişte blocaje teribile în ziua aceea, toată lumea intrase în sală bombănind despre asta. El i-a cerut cana cu lapte, pentru că voia să-şi toarte puţin în ceai, iar când ea i-a întins-o i s-a părut evident că tipul o crede o simplă chelneriţă. Tot timpul până asta – foarte mulţi credeau că nu terminase încă facultatea. La firmă, se distrau tot timpul pe chestia asta: ea intra prima în sala de şedinţe şi, când intrau invitaţii, descopereau că Maggie era şefa departamentului financiar, nu fata angajată să spele ceştile de cafea în ziua respectivă.

Maggie simţise că are o anumită legătură cu omul acela – oare de ce destinul îi adusese pe amândoi acolo în ziua aceea? Ar fi putut oare să-l împiedice să facă ce-a făcut?

Miranda se enervase când a auzit-o.

— Cum să-l împiedici, dragă? Nu eşti un geniu într-ale psihiatriei, eşti un geniu la matematică. Până şi nevastă-sa a zis că omul nu era întreg la minte în ultima vreme.

Şi Eliza i-a spus o mulţime de lucruri:

— Ăsta a fost drumul lui, Maggie. Probabil că nici măcar nu te-a observat.

Şi Juliet a încercat şi ea s-o consoleze:

— Draga mea, n-aveai cum să-l opreşti. Omul a venit acolo cu hotărârea deja luată, nimic din ce s-a întâmplat după aceea n-a avut vreo legătură cu tine.

Ba sigur că avusese o legătură cu ea – de fapt, avusese legătură numai cu ea. Omul a spus asta răspicat, când s-a adresat

acționarilor și le-a zis că nu avea altă soluție: un contabil hain îi distrusese întreaga existență dintr-o singură mișcare de creion. Apoi se aplecase și scosese din geanta de la picioarele lui...

Și acum i se făcea rău, de fiecare dată, când se gândea la ce se întâmplase. Știa că ea era singura vinovată pentru ce s-a întâmplat – ea analizase cifrele și hotărâse închiderea filialei unde lucra omul.

— Tu nu ți-ai făcut decât datoria, zisese Leo.

Datoria? Oare de câte ori mai făcuse asta, fără să-și dea seama? Aptitudinile ei, care o ajutaseră să treacă prin școală și prin facultate ca printr-o plimbare în parc, iar apoi o plantaseră direct în cele mai bine plătite locuri de muncă – calitățile astea erau de fapt un blestem pentru alții? Câte vieți ruinase până acum? Nu mai reușea să adoarmă de când se întâmplase povestea cu bietul om. Cum a putut oare să fie atât de naivă?

Foarte naivă, dacă și-a închipuit că Angus o s-o sprijine.

— Gândește-te la partea bună a lucrurilor, îi spusese Miranda. Ai scăpat de două chestii nasoale în aceeași zi. Superlovitură!

Chiar fusese o mare lovitură, deși nu într-un sens pozitiv. După ore de discuții cu poliția și șefii ei, nu voia decât să ajungă la ea acasă, la ea în pat, cu Angus, care s-o consoleze și s-o sprijine. S-a urcat într-un taxi și s-a dus acasă, a intrat, a urcat la etaj și a deschis ușa de la biroul lui Angus – unde a dat peste o altă scenă pe care acum se chinuia să și-o șteargă din minte. Iubitul ei, cu care locuia de trei ani, gol pușcă, în afară de șosetele din picioare, se mișca viguros deasupra unei femei complet dezbrăcate. Și nu era vorba despre o femeie oarecare, ci era chiar blonda și frumoasa Lauren, prietena cea mai bună a lui Maggie de la Londra.

— Bine măcar că ai făcut scandal, fusese comentariul Mirandei când i-a povestit ce s-a întâmplat în continuare. M-aș fi supărat foc dacă mi-ai fi spus că ai izbucnit în plâns în fața lor!

Maggie a urlat la amândoi și le-a azvârlit hainele pe fereastră, iar în final le-a aruncat în față apa din vaza de pe birou.

— Noroc că nu ți-li acid clorhidric în casă, comentase iar Miranda.

Maggie și-a înghesuit apoi lucrurile în două geamantane și a chemat un alt taxi. De-abia pe bancheta din spate a taxiului a intrat în starea de șoc în care ar fi fost normal să se afle de mult. I se încleștaseră maxilarele atât de tare, că de-abia a fost în stare

să-i spună şoferului unde vrea să meargă: la un hotel din cartierul Mayfair, al cărui nume îi venise în minte pentru că acolo stătea Miranda când venea pe la Londra.

De-abia după ce a intrat în camera de hotel şi s-a prăbuşit pe patul imens şi-a lăsat lacrimile să curgă în voie. Nu pentru Angus. Şi-a dat seama mai târziu că nici una din lacrimile pe care le-a vărsat în ziua aceea n-a fost pentru Angus. Toate fuseseră pentru bărbatul de la firmă, a cărui viaţă o nenorocise. În timp ce plângea, s-a gândit că nici nu i-a spus lui Angus ce s-a întâmplat de dimineaţă. Nu i-a spus nici două zile mai târziu, când s-au întâlnit ca să regleze conturile. Dacă îl interesa cu adevărat, putea să afle oricând voia – erau pline ziarele. Cât timp ea şi Angus descurcau iţele acestui sfârşit de relaţie, într-o manieră cât se poate de glacială, Miranda a aşteptat în limuzina închiriată special pentru această ocazie, fumând şi flirtând cu şoferul de treizeci de ani. Când a venit Maggie, cu o gentuţă cu ultimele lucruri din casa pe care o împărţise cu Angus, Miranda a invitat-o să ia prânzul la cel mai scump restaurant pe care-l ştia în Londra.

Nici nu voia să-şi imagineze ce s-ar fi făcut fără Miranda în perioada aceea; fără Clementine, care o suna în fiecare zi din Tasmania sau fără toate vederile şi florile de la celelalte mătuşi. Se mişca tot timpul ca într-o scenă filmată cu încetinitorul, vedea totul ca prin ceaţă. De-abia acum, trei luni mai târziu, simţea că începe, uşor-uşor, să reintre în normal.

Prima săptămână după ce s-a mutat la New York, n-a ieşit deloc din casă. N-a suflat, bineînţeles, nici o vorbă despre asta celor din familie. Îi era pur şi simplu frică să iasă. Plângea tot timpul şi-i era ciudă că e atât de slabă. A găsit într-un dulap o cutie plină cu CD-uri cu opere – le-a ascultat toată săptămâna aceea obsesiv, luptându-se cu lacrimile pe care dramatismul şi frumuseţea muzicii i le aduceau în ochi. Până la urmă, a lăsat lacrimile să curgă libere, odată cu muzica.

După şase zile, a îndrăznit să iasă în parcul din faţa blocului. S-a simţit mult mai liniştită după ce a numărat toţi copacii (erau patruzeci şi cinci) şi după ce a stat pe fiecare bancă. De-abia în a doua săptămână s-a aventurat în mijlocul forfotei de pe străzi şi în metroul cel plin de mistere al New Yorkului. I-a făcut plăcere să fie din nou înconjurată de oameni.

Şi-a făcut o listă cu toate locurile din New York pe care voia să le vadă şi şi-a impus să viziteze cel puţin două pe zi. Le tăia de pe

[illegible] când ajungea seara acasă: Empire State Building, Carnegie Hall, Turnul Chrysler, Gara Centrală, Wall Street, Insula Ellis, Statuia [illegible]. S-a dus în tururi turistice, cu autocarul sau pe jos, a citit [illegible] cuvîntel din toate broşurile care i-au picat în mână, a căscat gura la zgârie-nori, s-a lăsat dusă de valul multicolor de taxiuri, de [illegible] traversând în fugă, de oameni îmbrăcaţi impecabil care [illegible] la cumpărături şi de caleşti trase de cai în Central Park.

Aduna în minte detaliile cele mai interesante, ca pe nişte [illegible] fotografice. Empire State Building proiectând o sclipire [illegible] pe un cer albastru metalic. Şase oameni aşteptând aliniaţi la [illegible], fiecare cu o servietă în stânga şi mobilul în dreapta – [illegible] cu un cor dintr-un spectacol de pe Broadway. O femeie [illegible] plimba o mulţime de câini prin Central Park – ţinea în [illegible] mână câte un mănunchi de lese, iar câinii o trăgeau ca şi [illegible] ar fi fost într-o sanie, la Polul Nord. Un şir nesfârşit de [illegible] pline cu copii bine îmbrăcaţi, de la o şcoală particulară. [illegible] femeile între două vârste dirija traficul cu un walkie-talkie, ca [illegible] poată trece autobuzele. A mângâiat bivolul de pe Wall Street. A mâncat trei stridii la Gara Centrală. A păstrat un moment de [illegible] reculegere pe locul unde fuseseră cele două turnuri gemene. Îşi umplea toată ziua mintea cu Manhattanul, ca să nu se mai [illegible] gândească noaptea la Londra. S-a plimbat atât de mult prin New York, că ar fi putut foarte bine să se apuce să scrie un ghid – poate ceva intitulat *New Yorkul pentru naiuci*.

La telefon făcea eforturi să pară veselă, ori de câte ori o sunau ai ei. Era clar că vorbiseră între ei şi se puseseră de acord ce să facă, pentru că nu uita nici unul să îi spună, cam de fiecare dată când vorbeau, ceva de genul:

— O să-ţi facă foarte bine această schimbare de peisaj, Maggie, o să vezi.

— Să nu cumva să te simţi vinovată că nu lucrezi – toată lumea are nevoie de o pauză din când în când.

Poate o pauză totală, se gândea Maggie ascultându-i. Cât de mult trebuia să deruleze filmul înapoi ca să ajungă la momentul vinovat, la decizia din cauza căreia se întâmplase povestea aceea urâtă, cu bărbatul din Londra? Să fi picat un examen sau poate să fi întârziat la un interviu – oare ce trebuia să nu fi făcut ca să nu se ajungă la momentul acela groaznic?

— Nu poţi să te gândeşti întruna la asta, Maggie, i-a zis Clementine. O să-ţi pierzi minţile.

Dar n-avea cum să-şi îndrepte gândurile în altă parte. Nu putea să se gândească decât la asta. Asta ştia să facă cel mai bine în meseria ei: să verifice totul, în amănunt, iar şi iar; să analizeze grafice şi tabele; să găsească veriga lipsă, cifrele false, incorecte. Era conştientă că făcea acelaşi lucru, prea mult chiar, şi în afara serviciului. În fiecare seară trecea în revistă ce făcuse în ziua aceea şi-şi dorea să fi spus lucrurile altfel sau să fi purtat alte haine sau să reacţioneze mai matur într-o anumită situaţie. Întotdeauna se uitase cu lupa la viaţă – nu ştia alt mod de a fi.

Nu-şi închipuise niciodată că o meserie care-i plăcea foarte mult avea să o aducă la un asemenea rezultat. Vorbea adesea cu Leo şi cu Clementine şi erau toţi trei de părere că au un mare noroc să poată lucra în domenii care-i pasionau. Leo încă se mai ocupa de invenţiile lui, una mai de succes ca alta, deşi ar fi trebuit de mult să se pensioneze. Clementine era absorbită de munca ei titanică de cercetare a peste douăsprezece specii rare de păsări şi a habitatelor acestora. Fusese în toată lumea – condusese echipe de cercetare nu numai în insulele australiene, dar şi în câteva dintre cele mai izolate locuri de pe planetă. Marea iubire a lui Maggie, de când se ştia, erau cifrele. Încă de la şcoala primară, orele ei preferate erau cele de matematică. Terminase liceul prima. A fost admisă cu prioritate la universitate, pentru că un profesor de matematică şi-a dat seama că Maggie are un dar foarte, foarte special.

— Ai lumea la picioare, i-a spus psihologa şcolii când au discutat despre orientare profesională. Poţi să intri în cercetare, economie, învăţământ, afaceri...

Alesese afacerile – corporaţiile, mai exact. Miranda fusese total dezumflată, normal.

— Vai, dragă, ce plictisitor – şi eu, care-mi pusesem aşa mari speranţe în tine. De ce nu încerci să-ţi deschizi propria ta firmă?

Nu voia pentru că îi plăcea siguranţa pe care i-o dădea umbrela unei mari companii. Îi convenea să aibă biroul ei, unde era lăsată în pace să verifice de o mie de ori tabele, bugete, încasări din vânzări şi prognoze pentru cifrele la care se puteau aştepta în viitorul mai mult sau mai puţin apropiat. Îi plăcea sentimentul că lucra foarte aproape de motorul principal al unei afaceri mari.

— Faci mişcare destulă, sper, îi zicea mereu Eliza când vorbeau la telefon. Nu-mi place deloc ideea că stai toată ziua înţepenită la birou.

Așa vorbea Eliza înainte de accident, când aceasta încă mai alerga cinci kilometri pe zi, iar clienții ei trebuiau să alerge dublu. Chiar și după accident, însă, ea a continuat să se intereseze îndeaproape de condiția fizică a lui Maggie. Întotdeauna o încerca un sentiment de vinovăție când trecea pe lângă o sală de sport și-și aducea aminte de Eliza. Bine măcar că moștenise silueta zveltă a lui Clementine.

— E treaba ta ce faci, Maggie, îi spunea Juliet. E viața ta și tu decizi – numai să ai grijă să mănânci cum trebuie și să vii să ne vizitezi pe mine și pe Myles cât poți de des.

I se oferise șansă după șansă în carieră. Absolvise facultatea în Tasmania ca șefă de promoție, apoi făcuse un masterat la Sydney, iar apoi fusese recrutată de o firmă mare, care o trimisese într-o serie de specializări în toată lumea. Călătoriile cu avionul, la clasa întâi, deveniseră ceva banal în viața ei – era, oricum, obișnuită cu zborurile încă de când era mică, când se plimba pe la mătușile ei toată vara. Îi vizita pe Clementine și pe Leo în Tasmania cât de des putea și participa la cel puțin unul din Crăciunurile familiei în fiecare an.

Cu trei ani în urmă, corporația australiană la care lucra a preluat o companie londoneză care se ocupa de achiziții en-gros pentru supermarketuri. I se oferise un post la Londra, cu un contract extraordinar de avantajos. Își puneau mari speranțe în ea la noul post, i-a zis directorul din Sydney. I-a sunat pe toți ai ei – Clementine, Leo, toate mătușile.

— Normal că trebuie să accepți, i-au zis toți. Ce oportunitate extraordinară pentru cineva de vârsta ta!

I-a plăcut Londra de cum a pus piciorul în oraș. Compania i-a închiriat o casă drăguță într-o zonă foarte bună și i-a pus la dispoziție o mașină – iar șefii ei i-au oferit un salariu mai mult decât generos, care o recompensa din plin pentru nenumăratele ore suplimentare. Tot noii șefi i l-au prezentat și pe Angus, directorul de achiziții de la o filială mai mică a firmei. S-au cunoscut la o petrecere de Crăciun dată de companie pentru angajați. Angus a curtat-o insistent chiar de-a doua zi. S-au mutat împreună după trei luni. Angus a fost cel care a împins-o de la spate să lucreze mai mult, să ceară o promovare și să-și consolideze relațiile cu capii companiei – ambiția lui o întrecea de departe pe a ei.

Fiecare pas în cariera ei o adusese mai aproape de momentul oribil de la final.

— N-a fost vina ta, Maggie.

Ba a fost. Ea auzise ce-a zis omul acela disperat – ei nu.

— Ai citit și tu raportul poliției, Maggie. E clar că omul era sărit de pe fix.

Poate că era, dar se țăcănise din cauza ei.

Un clinchet de zurgălăi o făcu să tresară – se termina CD-ul. Întinse telecomanda spre combină și porni CD-ul de la început, pentru a treia oară. Fredonase toată dimineața alături de Perry Como, Ella Fitzgerald și Frank Sinatra, împachetând cadourile de Crăciun pentru familie și luând din când în când câte o gură de vin fiert. Era aproape gata cu împachetatul. Mai avea de pus o fundă la cadoul Elizei și de înfășurat pachetul lui Juliet în folie protectoare. După aceea putea să se ducă la poștă să le trimită.

Își dădu silința să ignore sentimentul de tristețe care părea să o cuprindă pentru că anul acesta nu avea să-și vadă mătușile desfăcând cadourile de la ea. Nimic n-o făcea mai fericită decât să le privească fețele când vedeau ce le-a adus – poate doar momentele când găsea un cadou despre care era sigură că o să placă unuia dintre membrii familiei ei. Nu lăsa niciodată cadourile pe ultimul moment – le lua unul câte unul, oricând găsea ceva potrivit, și le pitea prin dulapuri până venea Crăciunul. Anul acesta o să fie altfel... Darurile adunate cu grijă în timpul anului rămâneseră la Londra. Angus le și aruncase, probabil.

Când a terminat de împachetat, a luat de pe frigider o pungă mare și a început să le așeze pe rând, luându-și la revedere de la fiecare.

Primul cadou era pentru bunicul ei. L-a mângâiat ușor. *La mulți ani, Buricule.* Anul acesta îi luase lui Leo o cutie aurie de carton în care așezase cu mâna ei bomboane de ciocolată foarte fine. Leo rămâsese uscățiv, deși îi plăceau la nebunie dulciurile. Își savura întotdeauna ciocolata încet – putea să păstreze o cutie și o săptămână întreagă. Ținea permanent o rezervă în atelierul lui. Îi plăcea la nebunie să facă cercetări care să arate că ciocolata are un impact direct asupra creierului, iar acesta nu se rezumă doar la stimularea hormonului care îi dă omului sentimentul de fericire. Asta se întâmplă la șobolani, Leo, nu la savanți nebuni, zicea Miranda.

Devenise un obicei pentru ea să-i trimită lui Leo ciocolată fină drept suvenir încă de pe vremea când era copil și își petrecea vara alături de mătușile ei, în diferite orașe. Continuase să-l

trimită cutii de ciocolată și când se mutase singură la Sydney, la universitate. Îi trimisese și ciocolată canadiană, când petrecuse acolo vreo șase luni cu serviciul. În timpul celor trei ani cât a stat la Londra, îi trimitea lunar pachete cu dulciuri: bomboane, caramele și mai ales dulciurile cu denumiri ciudate de la Marks and Spencer: „extraordinarii peștișori efervescenți" sau „purcelușii plăgioși".

De șase săptămâni tot compunea cadoul-gigant al lui Leo, profitând de oferta internațională de dulciuri pe care i-o oferea New Yorkul. În cartierul Mica Italie dăduse peste un magazin de delicatese care avea ciocolată neagră de Veneția, turnată în formă de inimioare și împachetată în staniol roșu. La supermarketul non-stop de vizavi de blocul ei aveau ciocolată Hershey, singura marcă de ciocolată americană care îi plăcea lui Leo. Îi explicase mai demult că îi place pentru consistența ei granuloasă, care îți dădea o anumită senzație, foarte plăcută, când o mestecai. Dar îi plăcea, bineînțeles, și ciocolata fină elvețiană – Maggie găsise și din aceea, într-un mic restaurant numit Edelweiss de pe strada 59, la două cvartale de Broadway. Găsise și alune braziliene trase în ciocolată, la o băcănie spaniolă de pe strada 34, și migdale în glazură de caramel în Chinatown – iar într-un magazin de delicatese luminat feeric pe strada Orchard, a dat peste rahat turcesc făcut în casă, roz, cu aromă de trandafiri și vanilie. Ultima captură erau niște bucățele de pandișpan, ambalate frumos, într-o cutiuță pătrată decorată cu motive aborigene aurii, pe care o găsise în mod cu totul neașteptat la o gelaterie cu specific australian, în East Village. *Șapte țări diferite de data asta!* i-a scris lui Leo în felicitare, după care s-a semnat cum se semna întotdeauna: *A ta, Maggie xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx* – douăzeci și șase de sărutări: câte una pentru fiecare din cei douăzeci și șase de ani ai ei. Acest mod de a încheia scrisorile era o altă tradiție veche în familia lor. Numai Leo punea un singur x în scrisorile lui, după care venea imediat vârsta lui între paranteze – avea șaptezeci și opt de ani acum. A zis că preferă să facă așa pentru că altfel i-ar fi luat un an întreg să facă șaptezeci și opt de x-uri.

Maggie luă cel de-al doilea pachet și îl puse în pungă. *La mulți ani, Juliet.* După zece ani la Sydney, Juliet și Myles locuiau acum la Manchester. Își conduceau lanțul de cafenele dintr-o clădire mică de birouri pe care o construiseră în spatele casei lor cu trei niveluri – la fiecare nivel, toți pereții erau acoperiți de sus

până jos cu cărți de bucate, aranjate alfabetic. Aveau în casă o bucătărie modernă și elegantă, dotată cu cele mai sofisticate ustensile și echipamente. Maggie vedea des prin reviste poze cu Juliet la ea în bucătărie. Arăta exact cum trebuie să arate o bucătăreasă, puțin plinuță și zâmbitoare și cu o luminiță jucăușă în ochi. Semăna cu femeile acelea desenate pe cutiile de smântână sau pe pungile cu praf pentru budincă de vanilie: bună și sănătoasă.

În afară de gătit, pe Juliet o mai pasiona să colecționeze vaze micuțe, de sticlă. Maggie îi făcuse cadou zeci de asemenea vaze, de-a lungul anilor. Și la New York cutreierase prin câteva magazine de antichități și de menaj, să vadă dacă găsește ceva pentru Juliet. Cu două săptămâni în urmă făcuse o excursie cu trenul până la Boston. Pe o străduță de prin centru, foarte aproape de Piața Centrală, a dat de un magazin de antichități. S-a oprit să caște puțin gura la vitrină și primul lucru pe care i-au căzut ochii a fost o vază mică, albastră – exact genul care îi plăcea lui Juliet. A intrat pe loc în magazin, spunându-și că nu contează dacă depășește bugetul excursiei. Femeia de la tejghea aproape că nici nu i-a zâmbit când a intrat, nici nu i-a răspuns la salut. Părea genul de vânzătoare căreia îi place să facă și pe detectivul, ca urmare a cântărit-o din cap până în picioare, fără să lase nici o îndoială asupra verdictului: necorespunzătoare. Era îmbrăcată cu niște blugi decoloranți, luați de la bazar și un tricou cu mânecă lungă, pe umăr avea o geantă foarte simplă, iar în picioare niște pantofi solizi, buni de mers pe jos, nu de paradă.

În urmă cu trei luni, Maggie i-ar fi făcut cu totul altă impresie femeii. La Londra purta numai taioare și rochii făcute de designeri cunoscuți – și chiar și când era în blugi, nu erau niște blugi ieftini. Îi combina cu cămăși cambrate, făcute la comandă, cu cizme înalte de piele și jachete moi de cașmir. Ieși din magazin aproape imediat, fără să se uite în urmă nici o secundă. Nu cumpăra niciodată cadouri de la vânzători care îi făceau impresie proastă. Mai ales dacă era vorba de un cadou pentru Juliet.

Până la urmă, a reușit să găsească exact ce căuta într-un magazin de menaj din Greenwich Village, la vreo trei străzi de blocul ei. A cumpărat obiectul chiar de la femeia care îl făcuse, care i-a explicat cum a reușit să obțină un efect atât de dramatic la o lucrare atât de mică. Printre valuri de verde intens, ieșeau din loc în loc dâre metalice de un roșu discret. I-a plăcut femeia tot

stât de mult ca și vaza. A ales o hârtie în aceleași tonuri și a împachetat cu grijă vaza. O să-i placă la nebunie lui Juliet, erau culorile adecvate pentru Crăciun.

Al treilea pachet era foarte mic. *La mulți ani și ție, Eliza*. Nu era greu să aleagă ceva pentru mătușa ei din Melbourne. În fiecare an îi lua același lucru: un colier. Avea șiruri lungi de mărgele, coliere grele, lănțișoare delicate – de toate, cu zecile. Maggie se bucura din tot sufletul când dădea peste un colier pe gustul Elizei. Încercase chiar și să-i facă coliere când era mică, în timpul vacanțelor, din mărgele de lemn înșirate pe sfoară sau mărgele de hârtie creponată de diverse culori date cu lac.

Ultima oară când fusese la Melbourne, cu vreo doi ani în urmă, a intrat din greșeală în dormitorul Elizei și a dat de colierele pe care i le-a făcut ea când era mică, aranjate frumos pe un suport de lemn făcut la comandă. În casa mătușii ei era întotdeauna ordine perfectă. Eliza locuia într-un apartament în stil Art Deco la parterul unei case din cartierul Elfwood, foarte aproape de plajă. Era aranjat simplu, minimalist, cu dușumele goale de lemn și pereți văruiți în alb de care atârnau câteva tablouri – niciodată strâmbe. Stilul vestimentar al Elizei era la fel de simplu: purta întotdeauna o singură culoare, cel mai adesea negru, și se îmbrăca mai mereu în haine de in, lână sau bumbac – niciodată materiale artificiale. Nu se machia aproape deloc. Avea părul tuns scurt, cu o linie foarte modernă. Totul era menit să reîntărească ideea că deține, absolut tot timpul, situația sub control; îi explicase odată lui Maggie că asta era impresia care le dădea încredere clienților ei.

Maggie era sigură că Elizei o să-i placă cadoul de anul acesta. Îl găsise într-un magazin studențesc de pe strada Lafayette. Vânzătoarea era o fată tânără cu părul oxigenat și un zâmbet până la urechi. Cum o vedea pe Maggie punând mâna pe un obiect, cum începea să-i povestească despre studentul sau studenta care îl făcuse. Cea care făcuse colierul Elizei (bile de sticlă în zece nuanțe de albastru, înșirate pe trei fire subțiri de metal), crescuse lângă mare. Colierul era expus cu titlul *Peisaj oceanic*. Maggie consemnase toate astea pe felicitarea de Crăciun pentru Eliza – știa că o să-i placă ideea de a purta un colier căruia autorul îi dăduse un nume.

Următorul pachet era cadoul Mirandei. În cazul ei nu era nevoie să se gândească la bijuterii, parfumuri, cosmetice, eșarfe, sticle de gin sau săpunuri parfumate. Miranda era absolut blindată

cu obiecte de lux. Timp de douăzeci de ani fusese stewardesă și zburase în toată lumea. Se stabilise în Singapore, paradisul cumpărăturilor *duty-free*. Maggie n-a ajuns decât o singură dată în apartamentul de lux al mătușii ei, aflat la etajul treizeci și cinci al unui complex de fițe cu vedere spre golf. Semăna mai degrabă cu un magazin universal de lux decât cu o casă de locuit. Avea casete doldora de perle și aur. În baie avea un dulap plin ochi cu parfumuri, iar sub el un coș cu săpunuri extrafine adunate de la hotelurile de lux la care stătuse în ultimii ani. Pe etajere se aflau destule creme cât să umple o clinică dermatologică.

Cu cinci ani în urmă, la vârsta de patruzeci și cinci de ani, Miranda acceptase o propunere foarte avantajoasă de la patronul unei companii asiatice foarte bine cotate. Propunerea era să nu mai lucreze ca stewardesă, ci ca directoare de training. Noua poziție a propulsat-o cinci etaje mai sus în același complex, în apartamentul de cinci stele de la ultimul etaj al clădirii. I-a zis lui Maggie – vorbeau des la telefon – că nu-i e dor deloc de pielea uscată și de trezitul cu noaptea în cap. Era mult mai fericită la sol. Unde mai pui că avea mult mai mult timp să socializeze – Singapore era plin de piloți chipeși, cu timp liber berechet.

Noul serviciu i se potrivea perfect Mirandei – când nu era în cursă, ieșea în oraș. Era mult prea ocupată ca să caște gura prin librării, așa că, de mulți ani, îi trasase lui Maggie sarcina de a-i găsi cărți bune. Când era mică, Maggie alegea cărțile pentru Miranda după culoarea coperții – sau le explica celor de la librărie că venise din partea mătușii ei și că îi roagă să îi recomande ceva. (Miranda repetase cu ea discursul.) Acum că era femeie în toată firea, se lua mai mult după recenzii decât după coperți. În pachetul Mirandei erau trei cărți – fiecare cu o notă explicativă, cum comandase mătușa ei. Maggie le alesese după multe ore petrecute prin librăriile și anticariatele New Yorkului. Se oprise la romanul de debut al unui scriitor mexican, *o poveste spusă molcom și exuberant în același timp*, scrisese Maggie pentru Miranda. Mai luase și un cod al manierelor elegante destul de neobișnuit: *autoarea, sora unei dădace regale, pare să aibă o adevărată obsesie legată de folosirea corectă a furculiței*. Ultima era un studiu despre impactul cultivării bumbacului asupra economiei mondiale: *bomba cărții – bumbac = poluare – o treime din pesticidele folosite la nivel mondial sunt cele pentru cultivarea bumbacului*. Maggie știa că Miranda n-o să le citească pe toate. Parcă o și

auzea: Să le citesc pe toate – drăguța mea, de unde să am eu timp pentru așa ceva? Dar bineînțeles că trebuie să *știu* de ele, asta e cel mai important. A, și vezi să alegi cărți care să dea bine la mine pe raft, OK? Bineînțeles că Maggie știa că disimulează – Miranda citea enorm. Era înspăimântător de citită. Sau poate era doar înspăimântătoare.

Maggie a luat cel de-al patrulea pachet. *La mulți ani, Sadie.* La Sadie era cel mai greu cu cadourile. Ceva de casă n-aveai cum să-i iei, pentru că nu se știa sigur dacă are sau nu casă. Cu cosmeticele și bijuteriile era același lucru – nu se știa dacă folosește. Cremele ultrasofisticate de mâini ieșeau din discuție, pentru că ar fi putut fi contravină principiilor lui Sadie. Nici pulovere sau eșarfe nu putea să-i ia, pentru că n-o văzuse de douăzeci de ani și habar n-avea ce mărime poartă sau ce culori îi plac. Singurul fel în care Sadie mai ținea legătura cu ea era că îi mai trimitea câte o felicitare o dată pe an – drept pentru care nu putea să-i facă cadou altceva decât obiecte de papetărie. Îi pusese niște hârtie frumoasă de scris și niște pixuri elegante – asta îi făcea cadou de ani de zile. *Sper să ne revedem curând. Te pup mult, Maggie* – același mesaj, de douăzeci de ani. Mai era în felicitare și un scurt rezumat al lucrurilor care se petrecuseră în viața ei în ultimul an.

— De ce sunteți voi siguri că Sadie îmi primește scrisorile? îi întreba pe ceilalți Faraday când era mică. Cum puteți să fiți siguri, dacă niciodată nu ne vine ceva de la ea?

— Ba ne ține la curent prin părintele Cavalli, îi explica Leo. El ne povestește tot timpul cum o mai duce Sadie – zice că se bucură foarte tare când primește ceva de la tine.

Nici unul din colegii ei de la școala din Hobart nu avusese o mătușă care să se fi izolat de lume într-o comunitate de hipioți. A făcut mare senzație când s-a întâmplat. Poate nu la fel de mare ca faptul că unchiul unei colege de clasă a ajuns crainic de televiziune pe continent – dar, oricum, era ceva. Maggie discuta adesea despre asta cu prietenii ei.

— Da' ce fac hipioții ăștia, mai exact? a întrebat-o un coleg o dată.

Maggie nu era foarte sigură.

— Au grijă de delfini, zisese până la urmă, gândindu-se la colierul pe care-l purta Sadie câteodată.

— Serios? Și cum ai grijă de delfini?

— Le dai de mâncare, îi speli...

— Păi de ce să-i speli, dacă trăiesc în apă?

— Aia e apă sărată – Sadie îi spală frumos cu apă caldă şi săpun.

După aceea, a schimbat subiectul cât de repede a putut.

Când s-a făcut adolescentă, Maggie a întrebat-o pe Clementine dacă decizia lui Sadie de a se retrage într-o comunitate de hipioţi avea vreo legătură cu ea. Se tot gândea la asta în ultima vreme – în definitiv, Sadie luase hotărârea asta aproape imediat după ce Maggie a petrecut săptămânile acelea numai cu ea, când era Clementine bolnavă. Poate lui Sadie i se luase de familie din cauză că petrecuse prea mult timp cu un copil mic.

— Bineînţeles că n-a avut nici o legătură cu tine, Maggie.

— Da' crezi că-i e dor de noi? Ţie ţi-e dor de ea?

— Nu are nici o legătură cu asta. E viaţa ei şi face ce vrea cu ea.

Maggie se uită la ceas. Ar fi bine s-o ia spre poştă. Puse punga cu cadouri într-o geantă mare, aşezându-l pe al maică-sii în vârf.

Pachetul lui Clementine avea forma cea mai ciudată. Ca de obicei, era un cocktail de lucruri, pentru că nu se putea hotărî niciodată la un singur obiect – era o plăcere să cumpere cadouri pentru o mamă cu numai şaptesprezece ani mai mare ca ea. Aveau gusturi foarte apropiate. Anul acesta, cadoul principal era o broşă veche, un pinguin în filigran de aur, cu pietre roşii, verzi şi portocalii. În fiecare an, Maggie îi trimitea mamei sale câte un obiect în formă de pasăre, chiar dacă era conştientă că nu e tocmai original. Adăugase şi nişte ciocolată americană (Clementine era la fel de moartă după ciocolată ca şi Buricu'), un CD cu operă cumpărat la mâna a doua şi câteva lucruri practice: nişte ciorapi de lână, lenjerie termală, cremă ultrahidratantă şi un ceas nou, în locul celui pe care Clementine îl pierduse în timpul ultimei expediţii în sud, cum zicea ea când se ducea în Antarctica.

Oare stabiliseră data următoarei expediţii? Pe vremuri, când locuia la Londra, Maggie o suna pe Clementine sau îi scria un e-mail în fiecare zi, aşa că era la curent cu absolut tot ce se întâmpla cu mama ei. De când se mutase la New York, încercase să fie ceva mai independentă. Se descurcase binişor – nu-i mai trimitea e-mailuri deloc, doar o suna o dată pe săptămână şi tot aşa, săptămânal, îi trimitea câte două-trei mesaje. Din punct de vedere emoţional îi era destul de greu încă: avea tot timpul mintea plină de întrebări despre familia ei, dar nu reuşea să găsească răspunsurile.

A fost tentată, câteva secunde, să trimită pachetul în Antarctica, nu la Hobart – dacă nu de altceva, doar pentru faptul că o distra la culme adresa:

Clementine Faraday
Stația de cercetare Davis
Antarctica

Chiar dacă știa foarte bine cum se întâmplă lucrurile în realitate – că pachetele ajungeau la stația Davis doar o dată sau de două ori pe an, în funcție de condițiile meteo – lui Maggie îi plăcea să-și închipuie că la pol era o poștă în toată legea, unde tot personalul era format din pinguini, care se urcau fuga într-o mașinie și îi duceau prompt pachetul mamei ei. Trebuia să nu uite să trimită un pachet în timpul următoarei expediții la pol – musai s-o întrebe pe Clementine de perioada exactă. Între timp se hotărâse să-l trimită pe cel de anul acesta la vechea adresă din Hobart – i-a mai desenat repede o crenguță de vâsc și o prăjitură pe etichetă. Îi părea bine că anul ăsta nici mama ei nu va sărbători Crăciunul alături de surorile și tatăl ei. Clementine a asigurat-o că n-are nici o legătură cu ea, că pur și simplu avea prea mult de lucru. Maggie nu era sigură cât e de adevărat, dar îi venea mai ușor să nu se ducă, știind că nici mama ei n-o să fie acolo.

Tocmai își luase cheile și era pe punctul să iasă pe ușă, când a sunat cineva la interfon. Era Ray, portarul, care o anunța că venise un mecanic de la firma la care sunase și că era în drum spre apartamentul ei. Ieși la ușă să-l aștepte.

— Mersi mult pentru promptitudine, îi zise ea mecanicului în timp ce-l conducea spre bucătăria minusculă. E ceva la aragaz – nu reușesc cu nici un chip să aprind ochiul mare.

— A îmbătrânit și el, săracu', ca noi toți, de altfel. Ce accent e ăsta – britanic?

— Jumătate britanic, jumătate australian.

— Mișto combinația. Și eu sunt jumate-jumate. Irlandez și polonez.

Omul se opri în mijlocul camerei și se frecă pe brațe.

— Cred c-ar trebui să-i spui administratorului că ai probleme cu aerul condiționat. E un frig aici de crapă pietrele.

Nu-și încheie bine propoziția, că în cameră se revărsă un val de zurgălăi și de *La mulți ani* din partea lui Bing Crosby. Omul

aruncă o privire prin cameră și observă decorațiunile, cadourile de pe masă și mirosul de scorțișoară care plutea în aer.

— Ai început devreme sau am întârziat eu?

— Poftiți?

— Păi, uită-te și tu. Suntem în plină vară, cad moșii ca muștele din cauza canicului – și tu stai aici într-o peșteră polară, cu căciulă de Moș Crăciun pe cap.

— Ăăă, e o tradiție de familie – noi sărbătorim întotdeauna Crăciunul în iulie.

I se făcu dintr-odată jenă și își dădu repede jos căciula de Moș Crăciun și haina de iarnă pe care le purtase toată ziua. Aruncă o privire fugară în oglinda de pe perete și văzu că avea părul în dezordine. Și-l netezi repede cu mâna.

— Am zis să fac un pic de atmosferă.

— Și-ncă ce atmosferă! De unde ziceai că e familia ta – de la Polul Nord?

Maggie zâmbi strâmb. Poate că omul avea dreptate, o cam luase valul. Opri CD-ul, traversă camera și trase draperiile. Lumina aurie a zilei de vară de afară, reflectată în valurile de beteală, umplu numaidecât camera. Pe cer nu era nici un nor, în parcul de vizavi oamenii făceau plajă. Stinse lumina și opri instalația electrică. Ce-o fi fost oare în capul ei – că dacă o să umple casa de toate chestiile astea, n-o să-i mai fie atât de dor de ai ei?

Bărbatul îi aruncă o privire veselă.

— Uite așa e Crăciunul – muncești ca nebunul ca să te pregătești și după-aia se termină totul într-o clipă. Ei, hai să-mi arăți aragazul ăla.

Maggie îl duse la bucătărie. Omul nu suflă o vorbă despre ibricul de vin fiert de pe celălalt ochi. Nici ea.

— Și, îți place aici, la New York? o întrebă el meșterind la aragaz.

Trebuia schimbată rezistența la aprinzătorul electric al ochiului.

— Da, da, e super.

— Te-ai mutat aici cu serviciul?

— A, nu, deloc... Am venit aici tocmai pentru că aveam nevoie de o pauză.

O invadă brusc dorința de a-i spune omului să ia loc pe canapea și apoi să-i povestească tot, la un ceai. Ce bine i-ar fi prins să poată sta de vorbă și cu altcineva în afară de ea însăși. Singura problemă era că nu știa dacă o să se mai poată opri, în

caz că se pornea. Plus că-i promisese Mirandei că n-o să vorbească prea mult despre asta.

— Îți dau apartamentul cu o singură condiție: să nu te blochezi. Să te mobilizezi și să mergi mai departe, bine? Dacă vrei să te învinovățești întruna pentru un lucru de care nu ești vinovată, n-ai decât – n-am cum să te opresc. Dar la New York, îți zic, anul ăsta nu sunt deloc la modă cămășoaiele din păr de cămilă.

Când Maggie a anunțat că n-o să sărbătorească Crăciunul de vară alături de familie, Miranda s-a exprimat la fel de tranșant:

— Cum să nu vii? Bineînțeles că o să vii – ce fel de Crăciun mai e și ăsta, fără un copil care cade pe spate când desface cadourile și dă cu ochii de instalația electrică!

— Am douăzeci și șase de ani, Miranda, nu mai sunt de mult un copil.

N-avea chef deloc de glume.

Juliet fusese mult mai caldă; vorbise cu ea cu o zi înainte.

— Maggie, te rog, vino – mai ai timp să te răzgândești, nu e prea târziu! Nu e bine să fii singură chiar acum, după tot ce ți s-a întâmplat. Hai, vino!

Suna foarte tentant, plus că în minte începuse imediat să i se deruleze un film tare drăguț, în care ea ateriza la Belfast și închiria o mașină, mergea o vreme printre dealurile mușchiate împodobite cu jerbe de buruieni roșietice, după aceea pe partea stângă apăreau munții – cu câte-un gol între ei, cât să mai zărească din când în când un crâmpei de mare –, iar la sfârșit, chiar la intrarea în Glencolmcille, priveliștea aia panoramică incredibilă, care îți taie respirația. Mai departe traversa satul, trecea peste podul îngust din piatră și intra cu mașina pe drumul abrupt care ducea la casa lor de vacanță. Când intra în casă, găsea focul aprins în șemineu, deși era în plină vară. Dinspre bucătărie veneau arome îmbătătoare, iar în hol era un brad împodobit. Pe urmă începea distracția cu aranjatul cadourilor sub pom...

— Te rog, Maggie, o trezi vocea lui Juliet din reverie, hai, vino să sărbătorești Crăciunul alături de noi. Anul ăsta mi-a ieșit perfect prăjitura de Crăciun – am încercat o rețetă nouă.

I-a mai zis o dată lui Juliet că nu se poate și că îi pare rău.

În mai puțin de o oră, a primit un mesaj de la Clementine.

— Maggie, ești sigură că nu vrei să te duci? E exact ce-ți trebuie în perioada asta.

În mod evident, Juliet a sunat-o și pe Eliza după ce vorbise cu ea, pentru că după zece minute s-a trezit că-i sună iar telefonul.

Se auzea prost, cu ecou, ceva obişnuit la convorbirile Melbourne-New York.

— Maggie, e adevărat? intră Eliza direct în subiect, fără să-şi mai bată capul cu bună seara. Sunt pe punctul de a străbate jumătate de planetă ca să-mi văd nepoata preferată – şi ce aud, că tocmai ea nu vine anul ăsta?!

— O să fie toată lumea în rest, Eliza.

— Eu nu mă duc pentru toată lumea. I-am văzut pe toţi de mi s-a acrit până am plecat de acasă. Hai mai bine să vorbim despre motivele pentru care nu vii – nu ţi se pare o reacţie cam exagerată? Da, bun, ai avut un şoc, înţeleg, dar nu crezi că tocmai de-aia reacţionezi aşa?

Lui Maggie îi răsună în minte vocea lui Angus:

— Mătuşile astea ale tale cred că pot să te controleze. De ce nu încerci tu să hotărăşti de una singură ce vrei să faci?

I-a zis Elizei că sună cineva la uşă şi nu mai poate să vorbească. A durut-o stomacul jumătate de oră după aceea. Telefonul a mai sunat de două ori, dar n-a răspuns – n-avea cine să fie decât Miranda sau Eliza. După vreo oră, şi-a verificat mesajele şi-a văzut că aşa era: sunaseră amândouă şi-i lăsaseră mesaj pe robot. Era practic acelaşi mesaj spus de două ori: că nu e Crăciun dacă nu e şi ea la Donegal.

După două zile, a sunat-o maică-sa. Maggie tocmai se întorsese de la plimbare. Clementine i-a spus că nici ea nu se duce la Crăciunul de iulie în familie anul ăsta. Avea prea mult de lucru ca să-şi ia vacanţă tocmai acum. Nu, bineînţeles că n-avea nici o legătură cu faptul că nici ea n-o să fie acolo. De-abia închisese, când a sunat iar telefonul. Era Eliza, care sunase să-i zică acelaşi lucru. Nu mai avea când să se ducă.

— Ce nu mă prind eu este cum de te sună aşa, la fix, toate? o întrebase Angus o dată. Au un radar, ceva?

— Asta-i tot, doamnă Crăciuniţă, zise mecanicul. Îi luase mai puţin de un minut.

L-a plătit şi i-a mai dat şi un bacşiş generos.

— Mersi încă o dată, zise ea la uşă.

— Pentru puţin. Crăciun fericit!

Reuşi să-i zâmbească, apoi închise uşa. Învălui cu privirea pachetele de pe masă, împachetate în culori pestriţe, beteala îngrămădită pe jos. Vinul fiert mirosea greţos de dulce. Şi lumânarea cu scorţişoară parcă o făcea să-i vină să vomite.

— Crăciun fericit, zise ea către camera goală.

Capitolul 20

Glencolmcille, Donegal, Irlanda

Juliet termină de făcut şi ultimul pat, iar apoi se îndreptă greoaie, ţinându-se de şale. Câteodată o dureau oasele de parcă ar fi avut o sută, nu cincizeci de ani.

Aproape terminase de aranjat casa. Îi fusese mult mai uşor de data asta; nu mai trebuise să ardă o zi întreagă focurile ca să umeţească un pic aerul rece şi stătut, nici nu mai fusese nevoie să tundă o potecă în iarba de pe alee până la intrarea în casă. Avuseseră o idee foarte bună, angajaseră un localnic să aibă grijă de casă. Din când în când, când nu erau ei acolo, casa era închiriată de alte familii – nu e bine să ţii o casă goală prea mult timp, i se răceşte sufletul. Tot ţinutul Donegal stătea mărturie că aşa e, împânzit cum era de ruine, de piatră de râu, case moarte, părăsite de familii care emigraseră sau ai căror membri muriseră cu toţii sau pur şi simplu se mutaseră într-o casă mai modernă.

Casa de vacanţă a familiei Faraday fusese construită la începutul secolului XX, pe o pantă abruptă de deal, la vreo doi kilometri de sat. O lega de drumul principal o alee străjuită de copaci care iarna împungeau cerul plumburiu cu crengi golaşe, iar vara formau un tunel verde cu coroanele lor de frunze. Casa se numea *Radharc na Mara*, ceea ce în irlandeză înseamnă „Vedere spre mare". Cuvintele erau pictate cu vopsea neagră pe stâlpul văruit de lângă poartă. Juliet le împrospătase cu o zi în urmă, când sosise. Era primul lucru pe care îl făcea de câte ori venea, după care tundea tufele de cerceluşi de pe alee, aşternând pe jos un covor de flori roz-închis. Cerceluşii erau, după părerea ei, floarea naţională a Irlandei – dădeau peste florile astea delicate la tot pasul, uneori ţâşneau chiar şi printre crăpăturile zidurilor părăsite, petale de clopoţel fremătând la orice adiere de vânt.

Inițial, casa avusese două niveluri și patru ferestre, două la parter și două la etaj, cu o ușă grea de lemn la intrare, adăpostită de o prispă. Familia care o construise era formată din opt membri, trebuiseră să încapă toți în trei dormitoare și să împartă o singură baie – așa li se spusese când luaseră casa. Următorul proprietar adăugase o aripă cu încă două dormitoare și o baie și, astfel, casa căpătase și o curte adăpostită din trei părți. Al treilea proprietar refăcuse acoperișul și dăduse un strat de culoare peste fațada simplă de piatră. Bucătăria modernă, spălătoria, iedera de pe zidul de la intrare, tufele de cercelușii și de Mâna-Maicii-Domnului și toate celelalte flori se datorau celor din familia Faraday.

Tot ei schimbaseră și ferestrele. Când Leo a vizitat prima oară locul, casa avea încă ferestrele originale: mici, cu obloane de lemn, cu pervazuri late – singura protecție pe care o aveau cei dinăuntru împotriva vântului și ploilor pe care Atlanticul le abătea aproape în fiecare zi asupra munților și dealurilor din Donegal. Primul lucru despre care îl întrebase pe tânărul agent care venise să-i arate proprietatea fusese acesta: ar fi afectată structura de rezistență a casei dacă ar schimba ferestrele? Adică nu numai dacă ar pune rame și geamuri noi, ci dacă le-ar face mai mari – și duble, desigur. Tânărul, simțind că e „rost de o vânzare", cum zicea Leo, îi spusese fără ezitare că n-ar fi absolut nici o problemă. Nu numai că ar crește de o mie de ori nivelul de confort al casei, dar ar crește și valoarea proprietății. După care îi întinsese lui Leo cu aplomb cartea de vizită a cumnatului său, un geamgiu priceput din micul port Killybegs.

Lucrările s-au încheiat înainte de prima vacanță pe care familia Faraday a petrecut-o în casa cea nouă. Juliet nici nu-și mai amintea cum arăta înainte – ferestrele erau acum principala atracție: nu numai că umpleau camerele de lumină, dar dădeau spre o priveliște absolut minunată. În spate, se vedea și coasta dealului, plină de cătină și de frânturi de ziduri în ruină care serviseră cândva drept împrejmuiri, mânjite de șisturi albe și buruieni roșietice punctate din loc în loc de capetele negre ale oilor bălțate pe care le creșteau localnicii. Ferestrele de pe partea laterală dădeau înspre sat – o mână de case văruite, două-trei baruri, un atelier auto și vreo două magazine. Ceva mai încolo era o plajă micuță, arcuită, la care ajungeai dacă urcai o pantă scurtă și apoi coborai printre niște pietroaie mari. De la casa lor se vedea plaja ca-n palmă.

Juliet petrecea ore-n şir în fotoliu, pe terasă, ascultând vântul, uitându-se la cer şi nori aşa cum acasă, la Manchester, nu putea s-o facă, la Sydney nici atât nu avusese cum, iar în Tasmania n-o făcuse niciodată, deşi trăiseră înconjuraţi de apă şi cer. Aici era altfel, totul era atât de sălbatic! Avea tot timpul impresia că şi cei care veneau aici doar în vacanţă, şi cei care locuiau aici se agăţau cu degetele şi unghiile de ceva primordial – că o simplă pală de vânt putea oricând să-i radă de pe faţa pământului.

— De asta, draga mea, am vrut ferestre duble, i-a explicat Leo când a încercat să-i spună cât de aproape simţea natura aici, în primul an în care şi-au petrecut cu toţii vacanţa în Donegal. Şi încălzire în podea, şi covoare de lână în toate dormitoarele, şi un aragaz cu şase ochiuri, ca să ne poţi hrăni cât mai bine pe toţi.

— Pentru tine nu există nici un pic de fior liric la mijloc, aşa e?

— Nu când mi-e foame, în orice caz.

După care Leo se dusese la aragaz şi adulmecase pofticios mirosul supei care fierbea la foc mic şi al merelor cu stafide care se coceau la cuptor.

— Deci n-am plătit degeaba cei zece ani de instruire la colegiul Le Cordon Bleu, este?

— O, mi-a priit fiecare secundă, asta e clar, i-a răspuns Juliet cu mintea în altă parte. Nu se dusese nici măcar o zi la colegiul Le Cordon Bleu. Nici măcar la un curs de weekend. Era o autodidactă convinsă, ca bucătăreasă, femeie de afaceri, soţie, soră, fiică...

— Slavă Domnului, zise Leo.

Domnul n-avea nici o legătură. Totul începuse, dacă se gândea bine, când un coleg îi spusese lui Leo despre un post în Tasmania, la celălalt capăt al lumii. Probabil că atunci fusese hotărât destinul ei, dacă nu cumva al întregii familii. Oare mama lor ar mai fi murit de tânără dacă nu s-ar mai fi mutat în Tasmania? Dacă n-ar fi rămas în Tasmania după aceea, poate că Juliet n-ar mai fi învăţat să gătească atât de bine şi nu s-ar mai fi angajat la cafeneaua din centru, unde îl cunoscuse pe Myles şi n-ar mai fi ajuns acum la cârma a peste patruzeci de cafenele în Australia şi Marea Britanie. Şi poate că Leo n-ar mai fi continuat să lucreze la invenţiile lui inutile până să ajungă în final să pună la punct mecanismul de filtrare a petrolului care îi adusese mult mai mulţi bani decât s-ar fi gândit vreodată.

Viața nu e o întâmplare. E un joc de domino: fiecare eveniment are ca urmare un altul, și apoi altul și altul. Până și casa asta era o consecință a lucrurilor din trecut. Nimeni din familia lor nu s-ar fi așteptat vreodată să aibă într-o bună zi o casă de vacanță în Donegal, pe coasta cea mai sălbatică a Irlandei, unde să se întâlnească în fiecare an.

Cu șase ani în urmă, Leo era în vizită la ea și la Myles, în Manchester. Televizorul era pornit, dar nici până în ziua de azi nu știe nici unul dintre ei ce emisiune era aia. La un moment dat, l-a atras pe toți peisajul de pe ecran: marea la poalele unor munți sălbatici, plaje lungi, pustii. E ca-n Tasmania, remarcase Juliet. Au urmărit programul până la sfârșit ca să vadă unde fusese filmat în Donegal.

Mai târziu a aflat că a doua zi Leo luase avionul până la Donegal și se dusese la câteva firme de imobiliare. A găsit un agent foarte bun, cu care s-a dus apoi să dea de urma casei care aparținuse cândva familiei Tessei. A ajuns prea târziu – era deja o ruină. Dar ceva mai încolo era o casă în bună stare, cu aceeași vedere la mare.

Când Leo le-a dat marea veste, era și Miranda la Manchester, în vizită între două curse.

— Am o surpriză pentru voi toți, i-a anunțat Leo după cină, punând o broșură pe masă. Am hotărât că a venit vremea să ne luăm o casă de vacanță. Undeva unde să ne adunăm de Crăciunuri. Ia ghiciți unde am găsit casa perfectă.

Miranda și Juliet s-au uitat la broșură – o casă înconjurată de pajiști verzi, cu marea în fundal.

— Golful Byron? întrebase Miranda. Arăta exact ca o casă de pe coasta Australiei.

— Undeva în regiunea Victoria? Pe lângă Autostrada Marelui Ocean? încercase și Juliet.

— N-ați nimerit țara, le zisese Leo cu un rânjet larg. Nu vă mai chinuiți – e în Donegal.

— Donegal din *Irlanda*?

— Țara bunicii?

Fața lui Leo strălucea de bucurie.

— Exact.

— Măi, ce convenabil. N-ar fi nici o problemă dacă ne vine cheful să dăm o fugă ca să petrecem un weekend liniștit acolo – ce contează că drumul costă mii de dolari și durează două zile?

Leo o ignoră.

— Mama voastră a copilărit la o aruncătură de băţ de casa asta. Nu v-aduceţi aminte cum ne povestea de plaja din apropiere, de râu, de podul de piatră, de murele care creşteau pe lângă pod şi cum le culegeau şi făceau din ele gem şi plăcintă şi...

— Leo, ştii şi tu că nu asta ne povestea despre vacanţele ei, îl întrerupse Miranda. Ploua toată vara. Sigur era plin de gângănii.

— Zicea mereu că bătea un vânt de te lua pe sus şi trebuia să stea mai tot timpul în casă, adăugă Juliet.

— Ba-i plăcea la nebunie. Şi la fel o să vă placă şi vouă, după ce vedeţi casa.

— A înnebunit de tot, zise Miranda către Juliet când s-au dus la bucătărie cu vasele. Are mai mulţi bani decât minte în cap. Şi eu care credeam că maşina sport pe care a cumpărat-o astă-vară a fost cea mai mare nebunie. E ridicol.

— Lasă-l în pace. Iar maşina aia a vândut-o. Tot timpul face câte o chestie de-asta când se apropie ziua de naştere a mamei.

— Foarte bine atunci, să se ducă să cumpere flori de sute de dolari şi să le ducă la mormântul mamei dacă are chef – nu să cumpere, sub impulsul momentului, o casă în mijlocul sălbăticiei din Irlanda de Nord.

— E în Donegal. Face parte din Republica Irlanda.

— Juliet, poate să fie şi în republica Beirut. Ce e în capul lui? Omul ăsta ne risipeşte moştenirea pe o casă unde n-o să ne ducem niciodată!

— Pentru el casa asta e foarte importantă.

— Ţie îţi convine, tu stai la două ore cu avionul. Dar eu, Eliza şi Clementine suntem la celălalt capăt al lumii – e ridicol!

— Ba nu e ridicol, zise Leo, care venise după ele în bucătărie. Este plăcerea mea, aşa că plătesc eu tot, inclusiv biletele de avion pentru toată lumea. Măcar o dată pe an să ne adunăm acolo – vă rog frumos. Ar fi absolut extraordinar.

Evident că aşa au făcut până la urmă. Printr-un adevărat miracol, având în vedere programul tuturor, de cinci ani se adunau la casa din Donegal pentru fiecare Crăciun în familie. Miranda se mai plângea şi acum.

— Aş vrea să pot măcar o dată să-i zic nu, Juliet. Doar ca să văd ce face.

— E un om bătrân, Miranda, şi e tatăl nostru. Ştii şi tu că familia e totul pentru el.

— Şi după ce n-o să mai fie el?

Lui Juliet nu-i plăcea să se gândească la asta. S-a dus în camera de zi şi s-a apucat să umple vazele cu florile pe care le cumpărase în dimineaţa aceea din Killybegs. Tocmai terminase de aranjat florile, când îi sună mobilul. A recunoscut numărul şi a răspuns într-o secundă.

— Leo!

Începuse să-i spună pe nume în ziua în care împlinise patruzeci de ani, iar surorile ei se luaseră după ea.

— În sfârşit! Unde eşti?

— Bună, puiule. Sunt la Paris. O să mă urc imediat în trenul care traversează Canalul[1].

— La Paris?! Ce cauţi la Paris? Ţi-am lăsat nu ştiu câte mesaje la hotelul din Londra, unde ştiam că stai.

— Tocmai le-am primit. Acum câteva zile l-am cunoscut pe directorul unui muzeu absolut minunat din nordul Franţei, şi m-a invitat să-mi arate cele mai minunate lucruri din lume, pe care publicul n-ajunge niciodată să le vadă. Cred că le ţin la cel puţin zece etaje sub pământ – aş fi putut să stau zile întregi acolo! De-abia aştept să-ţi povestesc! Acuma ia-ţi un creion să-ţi notezi când şi cum ajung.

— Trebuie să-ţi spun ceva...

— Stai un pic, Juliet, să mă duc puţin mai încolo – se aude foarte prost.

Juliet îşi schimbă şi ea poziţia, ducându-se la fereastră. Urmări câteva clipe cu privirea un val înspumat, până când vocea lui Leo reveni în receptor. Avea de gând să stea o noapte-două la Londra, după care să ia avionul până la Belfast şi apoi să închirieze o maşină cu care să vină la Glencolmcille. Ceea ce însemna că o să ajungă nu mai târziu de sfârşitul săptămânii.

— Simt că ăsta o să fie unul dintre cele mai faine Crăciunuri. Fetele când ajung? Maggie e deja acolo, nu?

— Nu, nu e, zise Juliet blestemându-şi familia că iar o lăsa pe ea să dea veştile proaste. Leo, Maggie nu vine.

— *Poftim?!*

— Maggie nu vine. M-a sunat în weekend să-mi spună că trimite cadourile prin curier pentru că pur şi simplu nu poate să vină anul ăsta.

---

1. Canalul Mânecii, care separă Marea Britanie de Franţa.

— Dar ei îi place cel mai mult când ne adunăm toți. Poate dac-o sunăm când suntem toți?

— Nu e numai ea.

— Nu-mi spune că nu vin nici celelalte, râse Leo.

— OK, atunci nu-ți spun.

— Cine nu mai vine? întrebă Leo serios.

— Eliza și Clementine. M-au sunat ieri amândouă. Miranda vine doar pentru două nopți. Numai noi doi o să stăm toată săptămâna – o să fie foarte drăguț, nu crezi?

— Juliet, nu vreau să te jignesc, dar bineînțeles că n-o să fie drăguț. Cum de s-a întâmplat una ca asta? Ce motive ți-au dat? E din cauză că nu vine Maggie, am dreptate?

Bineînțeles c-avea dreptate. Nu era o simplă întâmplare că surorile ei s-au răzgândit când au aflat că Maggie nu vine.

— Pur și simplu n-ar fi la fel fără ea, îi zisese Clementine cu o seară înainte, când o sunase de la Hobart. Și-mi displace gândul că ea stă singură, în timp ce noi ne simțim bine împreună. Ca să nu mai vorbim de faptul că oricum am foarte multă treabă. Mai bine stau aici și-mi țin zilele de concediu pentru Anul Nou, când o să fie și ea.

— Am patru clienți noi, îi spusese Eliza când a sunat-o de la Melbourne. Pur și simplu nu merită să-i las pentru doar câteva zile, mai ales că Maggie n-o să fie.

— Maggie e singura care face reuniunile de familie suportabile, adăugase și Miranda de la Singapore. Dacă ea nu vine, nu stau nici eu toată săptămâna. O să vin o zi-două, mai mult așa, ca să te văd pe tine.

În alte condiții, poate că Juliet ar fi încercat să le convingă, de dragul tatălui lor. Dar adevărul era că și ea avea exact același sentiment – n-o să fie deloc același lucru fără Maggie.

— Trebuie s-o facem pe Maggie să se răzgândească, spuse Leo. Nu e prea târziu să se răzgândească și celelalte. Eram sigur c-o să fiți toate.

— Multă baftă cu Maggie, Leo, îi ură Juliet râzând. De douăzeci și șase de ani o tot învățăm să facă cum crede ea mai bine și tu vrei să o faci să se răzgândească cu un simplu telefon?

— Dar am lucruri importante să vă spun, trebuie să fiți toate. Și dacă tocmai anul ăsta vine Sadie și voi nu sunteți?

— Ba eu o să fiu, zise Juliet plină de ciudă – bineînțeles că ea avea să fie acolo, Juliet, cea pe care se bizuiau toți. Și știi foarte bine că Sadie n-o să vină oricum.

— Ba poate că vine. I-am trimis o invitație prin preoții din Hobart, mi-au promis că o să-i parvină. Nu te-a sunat, nu? Am pus și numărul meu, și numărul tău pe invitație.

Juliet șterse cu un avânt sporit o dâră aproape imperceptibilă pe fereastră.

— A, da, a sunat săptămâna trecută, nu ți-am zis? Ei, mai uită omul – parcă ce mare chestie că sora pe care n-a mai văzut-o nimeni de douăzeci de ani s-a hotărât să vină în vara asta la un vin fiert!

— Nu e ceva de glumă, Juliet.

Juliet oftă, gândindu-se de unde are atâta răbdare cu Leo, care în ultima vreme îi dădea întruna cu Sadie.

— Îmi pare rău, tată. Nu, nu m-a sunat Sadie. Din câte știu eu, nu vine.

— Sadie și Maggie seamănă mult, nu ți se pare? Amândouă își atârnă povara vinovăției pe umeri prea mult timp, prea mult. Și se izolează complet de ceilalți.

— Știi foarte bine că sunt două situații complet diferite, n-ai cum să le compari.

— Micuța Maggie, sărăcuța.

— Nu mai e așa de micuță, Leo.

— Și când o să se termine exilul ăsta al ei la New York?

— Nu cred că și-a fixat un termen, Leo. Miranda zicea ceva zilele trecute – că luna viitoare trebuie să se mute o colegă de-a ei în apartamentul ăla, deci presupun că Maggie va trebui să-și găsească ceva în altă parte.

— Și ce-o să facă după aia? O să întoarcă la Londra, la vechiul ei serviciu și la Angus ăla al ei?

— Nu cred că Angus mai face parte din ecuație. Iar de serviciu n-a zis nimic, are economii destule cât să trăiască liniștită o vreme.

— Mă gândeam să mă reped până la ea după Crăciunul ăsta. Sigur mă duc, chiar vreau s-o văd. Știu c-a zis că vrea să fie lăsată în pace, dar pentru mine sigur o să facă o excepție.

— Leo, ai putea să-mi zici când ajungi aici, dacă nu te deranjează prea tare?

— Juliet, nu te enerva pe mine. Sunt un bătrân aproape de finalul vieții – practic sunt cu un picior în groapă, mai zi și ca mine, te rog frumos. Cine gătește anul ăsta?

— Hm, cine oare?... Stai să mă gândesc....

— Ce țară e anul ăsta?

— Thailanda, știi foarte bine - doar al tău a fost votul decisiv.

— A, da, Thailanda. Hai că te sun când aterizez la Belfast, bine?

— Ar fi minunat..

Îl simțea după voce că e deja cu mintea în altă parte.

— Te pup, Leo.

Închise telefonul și se întoarse la bucătărie.

Și să fi vrut, i-ar fi fost tare greu să stea supărată pe Leo. Cum să nu fie topită după un tată de șaptezeci și opt de ani, a cărui principală pasiune era galopatul la viteză maximă? Myles n-ar fi fost de acord, desigur – se certaseră de nenumărate ori de-a lungul anilor pe tema asta.

— Sunt de acord că e fermecător, dar vă manipulează îngrozitor pe toate – doar ești și tu conștientă de asta, nu? Omul nu ratează absolut nici o ocazie să-ți aducă aminte cât de mult te-a ajutat, spuse Myles.

— Cum poți să spui una ca asta, când știi cât de generos a fost Leo cu noi? Gândește-te cât ne-am extins, crezi că am fi reușit la fel de ușor fără ajutorul lui?

— Ha, banii de la Leo – aș fi preferat să împrumutăm de la cea mai haină bancă din lume, decât să trebuiască să respectăm atâtea condiții stupide: „Și vă veți aduna, fiicele mele, la fiecare Crăciun în jurul meu, de vă place au ba..."

— Dar ne place să ne adunăm.

— „Și-mi veți păstra mereu odaia liberă, în casele voastre..."

— Ei, asta-i bună – doar nu vrei să-l trimit la hotel când vine în vizită! Myles, e un om în vârstă!

— Da, un om în vârstă care a făcut toată viața lui ce-a vrut el. Iar voi cinci – mă rog, patru – ați jucat după cum v-a cântat el.

Juliet s-a enervat rău pe Myles atunci; poate tocmai fiindcă simțea că, pe undeva, avea dreptate... Și totuși, cum de își permitea? Lui îi venea ușor să vorbească – părinții lui se retraseseră bine mersi ca doi porumbei în Spania. Dar pentru Juliet familia fusese întotdeauna, ca și acum, mai importantă decât orice altceva.

Ce bine că avea treabă – putea să-și mai golească mintea de gândurile astea negre. Își aduse aminte de o vorbă din zilele când lucra încă la cafeneaua din Hobart: „Folosește la maxim ceea ce ai". Incredibil cât de constructive erau clișeele astea! Și parcă mai era unul cu „mâinile harnice fac mintea mai ușoară". Deși la acest

Crăciun de vară n-o să fie decât trei membri ai familiei Faraday, tot avea o grămadă de treabă de făcut.

Pusese deja ce era de pus la congelator, dar pe masa și pe etajerele din bucătărie era plin de pungi și cutii care trebuiau așezate în cămară. Le adusese pe cele mai multe de la Manchester, pentru că la magazinul din sat nu avea cum să găsească toate ingredientele necesare pentru aperitive – lapte de cocos, coriandru, lămâiță. Cu un an în urmă sărbătoriseră un Crăciun cu specific spaniol în iulie. Cu doi ani înainte, unul tipic nemțesc – sau poate austriac? Ținea minte că pusese pe masă multă varză murată și șnițel vienez, iar Leo cântase cu foc *O, Tannenbaum*.

Nu putea să dea vina pe nimeni, fusese numai și numai ideea ei. În urmă cu doisprezece ani, pe vremea când familia se aduna încă la Hobart de două ori pe an, atât la Crăciunul de vară, cât și la cel de iarnă, lui Juliet îi venise ideea ca măcar Crăciunurile din iulie să fie multiculturale. Meniul de iulie era același de ani de zile: curcan la cuptor, cartofi crocanți plus încă patru legume – mazăre nouă, varză de Bruxelles, napi și morcovi – ținute la cuptor până se uscau aproape de tot și trosneau în dinți când le mâncai, așa cum le plăcea celor din familie. Sos cu crutoane și sos de roșii cu zeamă de la curcan. La desert, budincă de prune făcută cu două luni în urmă după o rețetă de-a mamei lor. Juliet o ținea pe cel mai întunecat și răcoros raft din cămară și în fiecare săptămână, când îi mai punea un pic de coniac, trăgea în piept vaporii înmiresmați care veneau din cutia în care o ținea. În ajunul Crăciunului făcea prăjiturele cu fructe învelite într-o glazură albă, tare. Maggie, ucenică solemnă, fascinată de prepararea aluatului, îi urmărea fiecare mișcare. O ajuta pe Juliet în fiecare an să măsoare cantitatea de stafide, să amestece coaja de portocală confiată cu restul fructelor. Era treaba ei să pudreze cu zahăr fiecare prăjiturică și s-o așeze frumos pe farfurioară, care, la rândul ei, era decorată cu o crenguță de vâsc artificial.

În anul în care Juliet venise cu inovația, cu doisprezece ani în urmă, ea împreună cu Maggie tocmai turnau glazura pe prăjiturile cu fructe, când o apucase brusc un sentiment de maximă plictiseală. Oare câte prăjiturele glazurate făcuse de-a lungul anilor? Ăsta era cel de-al douăzeci și patrulea Crăciun pe care-l petreceau împreună de când începuseră să pună în practică fantezia mamei lor. Juliet făcea cam treizeci de prăjiturele cu fructe pe an.

— Maggie, cât fac treizeci ori douăzeci şi patru? întrebase, întorcându-se ea spre nepoata ei.

— Şapte sute douăzeci, răspunsese prompt Maggie, care la momentul respectiv avea paisprezece ani.

Peste şapte sute de prăjiturele. Două duzini de budinci de Crăciun şi curcani; sute de verzişoare de Bruxelles... Era momentul să încerce ceva nou. Lăsase totul baltă chiar atunci şi intrase ca o furtună peste Leo în Şopronia.

— O să ne dai pe toate afară din casă dacă schimb un pic meniul?

— Bineînţeles că nu. Eu sunt fericit dacă sunteţi toate şi vă puneţi coifurile alea zăpăcite pe cap, ca să am şi eu de cine să râd.

— Deci mâine nu trebuie neapărat să bag un curcan la cuptor?

— Dacă nu vrei, nu băga. Sărbătoarea asta înseamnă în primul rând să fim împreună, nu să mâncăm ceva anume.

Juliet s-a dus în casă şi le-a convocat pe surorile ei.

— Deranjează pe cineva dacă mâine n-o să avem curcan pe masă?

— Pe mine nu. Şi sunt sigură că nici curcanul n-o să se supere, zise Miranda.

Doar Eliza se lăsase ceva mai greu:

— Păi eu credeam că toată şmecheria cu Crăciunurile din iulie e tocmai să mâncăm curcan iarna şi nu vara, ca restul lumii.

— Mama n-a specificat nicăieri un meniu, le explică Juliet. Ei îi plăcea pur şi simplu ideea de a sărbători Crăciunul în iulie.

N-avusese nici un moment impresia că nu respectă memoria mamei ei schimbând meniul tradiţional de Crăciun. Avusese doar sentimentul că prin această schimbare se eliberează, în mod bizar, de o umbră a trecutului – şi că astfel intră într-o nouă etapă a vieţii ei. Bietul curcan n-a scăpat cu viaţă pentru că îl cumpărase deja când i-a venit ideea să schimbe meniul. Legumele au ajuns supă cremă, pe care a congelat-o. Budinca de prune nu se strica încă o lună-două – ba chiar un an-doi, dacă ţinea cont de zecile de litri de alcool pe care le turnase în ea în ultimele două luni. În seara aceea închisese ochii şi în minte îi veniseră aromele celei mai minunate mese din ultima vreme: o cină pe care ea şi Myles o luaseră în urmă cu vreo şase săptămâni în Leichhardt, mica Italie din Sydney. Crăciunul ăsta o să fie sărbătorit în stil italian: *antipasti* la antreu, apoi felul întâi paste, felul doi friptură, iar la

desert un tiramisu bun și cremos. O masă tihnită, servită afară, la umbra lămâiului din grădină – ca în toate reclamele la sos de paste.

Trebuia să se organizeze bine, n-avea timp de pierdut. A ajuns la supermarket exact când se închidea – ceea ce a făcut-o să se simtă aproape învinsă. Noroc că și-a adus aminte de mica băcănie din West Hobart care era deschisă până noaptea târziu, indiferent de zi. A intrat cu gând să cumpere toate cele necesare unui ospăț în stil italienesc. Dar după ce-a vorbit cu Freddie, indianul de serviciu în ziua aceea, lucrurile au luat-o pe alt făgaș decât cel pe care-l avea în minte la început. În final s-a trezit că iese din magazin cu trei sacoșe pline ochi cu legume, condimente și carne, plus două foi cu rețete scrise de mâna lui Freddie.

A doua zi, familia Faraday a cântat colinde și-a aprins artificii ca în fiecare an, după care s-au așezat frumos la un ospăț cu *samosa*, pui în sos *tikka*, pâine *naan*, cremă de linte, salată de castraveți și orez cu șofran. Anul următor au avut un Crăciun franțuzesc (supă de ceapă, pui la foc mic, tarte *tatin*), apoi unul spaniol (creveți picanți cu pătrunjel, pește cu chimen la cuptor), iar după aceea au urmat mese în stil vietnamez, marocan, irlandez, nemțesc și, în sfârșit, italian. Alegeau cu rândul țara care să dea tema Crăciunului din iulie – toți în afară de Sadie, desigur.

Lui Juliet nu-i venea nici acum să creadă cât de firesc merseseră mai departe cu toate tradițiile lor de familie fără Sadie. Când se întorsese din parcul de rulote, Maggie insistase să sărbătorească Crăciunul – încă o dovadă că procedaseră bine în legătură cu ce se întâmplase în vara aceea. Făcuseră să pară că totul fusese într-adevăr o aventură, nu se întâmplase nimic rău. Cum venise acasă, Maggie începuse să turuie despre Crăciunul din iulie, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit în ultimele zile. Clementine n-o slăbea nici o clipă din ochi, dar Maggie nici nu părea să observe – cum nu i se părea neobișnuit nici că toți o luau întruna în brațe și-i spuneau că le fusese dor de ea.

Miranda a fost cea care a inventat explicația fictivă pentru dispariția lui Sadie, la vreo două săptămâni după ce Maggie s-a întors acasă. Doamna Freyn, o vecină, a oprit-o pe Miranda când ieșea în oraș și i-a zis c-a observat că s-a întors toată lumea din vacanță.

— Numai pe Sadie n-am văzut-o de ceva vreme. Clementine o duce şi o ia pe fetiţa ei de la şcoală în fiecare zi, din câte am băgat de seamă.

Când le-a povestit celorlalţi, Miranda a recunoscut că nici ea nu ştie de unde i-a venit ideea, pur şi simplu aşa i-a trecut prin cap.

— Doamnă Freyn, Sadie a luat de curând o decizie foarte importantă – a hotărât că cel mai bine pentru ea e să părăsească lumea civilizată şi să se alăture unei comunităţi libere, unei contraculturi. Să trăiască într-un stil alternativ, cu alte cuvinte.

Doamna Freyn a rămas cu gura căscată.

— S-a făcut hipioată, a ajutat-o Miranda să priceapă.

Când a ajuns acasă, Miranda le-a povestit:

— Ar fi trebuit s-o vedeţi cum era când ne-am luat la revedere – de-abia aştepta să dea fuga să împrăştie noutatea.

Clementine a rămas exact în aceeaşi poziţie, cu faţa împietrită – expresia ei obişnuită când o pomenea cineva pe Sadie. Eliza i-a zis Mirandei că a mers un pic cam prea departe. Leo n-a fost deloc încântat.

— Şi ce-aţi fi vrut să-i zic, mă rog? le zise Miranda, semeaţă. Adevărul? Că a răpit-o pe Maggie şi de aceea a fost izgonită din familie pe termen nelimitat?

— Bineînţeles că nu le putem spune oamenilor aşa ceva, veni reacţia Elizei. Închipuiţi-vă ce bârfe s-ar auzi prin oraş.

— Miranda are dreptate, tată. Ceva trebuie să le spunem vecinilor, intervenise Juliet. Dar pentru numele lui Dumnezeu, Miranda, de ce trebuia să-i zici că s-a făcut hipioată? Tocmai Sadie, care n-a avut în viaţa ei nici în clin, nici în mânecă cu mişcarea hippie – în afară poate de puloverul ăla de mohair pe care şi l-a luat din piaţă.

— De data asta chiar ai mers prea departe, Miranda, zise Leo trecându-şi mâna prin păr. În alte condiţii, poate că ar fi râs toate de părul lui care îl făcea să arate ca un arici.

Miranda îşi împreună mâinile la piept.

— Păi atunci daţi voi o explicaţie mai bună.

— Clementine, putem să vorbim un pic? zise Leo.

S-au retras în bucătărie aproape zece minute. Când s-au întors în camera de zi, celelalte trei au ştiut clar că situaţia nu se schimbase dramatic: Clementine avea în continuare maxilarele încleştate, iar părul lui Leo era în continuare zbârlit şi ţepos, de parcă s-ar fi electrocutat.

— Poate că ai dreptate, totuşi, începu Leo. Poate că asta e cea mai bună variantă, în acest moment.

Povestea a rămas bătută în cuie începând de a doua zi, când a venit Maggie de la şcoală. O colegă o întrebase unde e Sadie – erau obişnuiţi s-o vadă aproape în fiecare zi, când venea s-o ia pe Maggie de la şcoală.

— Sadie se întoarce curând, Juliet?

— O vreme nu se mai întoarce, Maggie.

— De ce nu se întoarce? Mi-e dor de ea.

Juliet îi aruncă o privire lui Clementine.

— Mai bine întreab-o tu pe mami, Maggie.

— Sadie a hotărât că vrea să trăiască în altă parte o vreme, zise Clementine. Undeva fără noi.

— Dar vine până la Crăciun, nu?

— Nu cred.

— Şi când o s-o mai văd?

— Într-o zi – mai durează.

— Atunci, pot să-i scriu?

— Nu. Nu cred că vrea să-i scriem.

Maggie s-a supărat rău când a auzit.

— Dar n-are cum să nu vrea să-i scriu eu – ştiu sigur că vrea.

Tocmai atunci intrase Leo.

— Bineînţeles că poţi să îi scrii – ce idee minunată. Du-te şi ia-ţi creioanele şi putem să-i scriem chiar acum o scrisoare.

Nici nu ieşise bine Maggie, că mama ei îi zise răspicat lui Leo:

— Nu vreau să-i scrie nici o scrisoare, tată.

— Dacă Maggie vrea să-i scrie, Clementine, atunci ar trebui s-o facă.

— Şi cum anume ar putea să facă Maggie aşa ceva? îi zisese Juliet lui Leo imediat ce Clementine ieşise din bucătărie. N-avem nici cea mai vagă idee unde ar putea fi. Ne-a dat de înţeles foarte clar că nu vrea să ştim unde e.

Leo propusese ca soluţie să folosească adresa unui prieten de familie, n-avea de ce să fie complicat. Maggie îi scria lui Sadie, după care unul dintre ei trimitea scrisoarea cu un răspuns „de la Sadie", pe care prietenul acela îl expedia apoi pe adresa lor, pentru Maggie. Miza pe faptul că Maggie nu era destul de mare ca să recunoască scrisul lui Sadie. Într-o săptămână ar fi primit „răspuns" la scrisoarea trimisă lui Sadie.

N-a fost însă nevoie să pună planul în aplicare – la o săptămână după discuţia asta, au primit veşti de la Sadie – le-a trimis o carte

poştală prin părintele Cavalli. S-au trezit cu el la uşă într-o zi. A cerut să-l vadă pe Leo.

Leo le-a povestit şi celorlalte ce i-a spus părintele. Sadie îl sunase şi-l rugase să fie intermediar.

— Vrea să ţină legătura cu noi?

— Nu cu noi – cu Maggie.

— Asta nu, tată.

— Clementine, nu vrea decât să-i scrie. Şi vrea să poată primi scrisorile lui Maggie, atât. Iar mie mi se pare o idee foarte bună. În felul ăsta, aş şti sigur că e bine, sănătoasă.

— Nu mai vreau să se apropie de Maggie în viaţa ei. Are noroc că n-am băgat-o la puşcărie.

— Clem, nu ştim de ce a făcut ce-a făcut, dar încearcă să înţelegi...

— N-am ce să înţeleg. Mi-a răpit fiica şi cu asta, basta.

— În mintea ei, nu şi-a dat seama că a făcut asta.

Clementine se ridică.

— Dar exact asta s-a întâmplat. Crezi că aş mai putea vreodată să o las în preajma lui Maggie?

— Nu e vorba decât de nişte simple scrisori, Clementine. Iar pentru tata e ceva important. Vrea şi el să ştie dacă Sadie e bine sau nu.

Clementine a căzut de acord în final, deşi cu mare greutate.

Leo l-a sunat pe părintele Cavalli. O săptămână mai târziu, a sosit prima scrisoare de la Sadie. A venit pe adresa părintelui, care le-a adus-o personal. Era o felicitare simplă, căreia Sadie îi adăugase şase şoricei în rochii de zâne. Nu scrisese decât câteva rânduri: *Dragă Maggie! La mulţi ani! Sper că te-ai distrat de minune de ziua ta. Şi eu mă distrez de minune pe aici. Te iubesc foarte, foarte mult, Sadie. XXX*

Maggie a fost absolut încântată; a pus felicitarea alături de toate celelalte, pe şemineu. Clementine nici n-a citit-o – ceilalţi au citit-o toţi, să vadă dacă plicul sau felicitarea le pot oferi vreun indiciu despre unde este Sadie şi ce face. N-au găsit însă nimic. Nici ştampilă, nici adresă – nimic.

Leo a fost cel care a luat felicitarea de pe şemineu, după ce-a trecut ziua lui Maggie, şi tot el a ajutat-o pe Maggie să-i scrie lui Sadie înapoi: *Dragă Sadie, m-am distrat de minune la ziua mea. Mi-e dor de tine. Sper să ne revedem curând. Te iubesc, Maggie XXXXXX*

În fiecare an, în perioada dinaintea zilei lui Maggie, sosea câte o felicitare de la Sadie. La un moment dat, în timpul acestor ani lungi, părintele Cavalli s-a pensionat – dar succesorul lui i-a preluat munca de curier. De fiecare dată, Leo băga în plic, alături de răspunsul lui Maggie, o pagină scrisă de el, în care îi transmitea lui Sadie mesaje din partea lui Juliet, a Mirandei și a Elizei. În fiecare an când venea felicitarea de la Sadie, Juliet știa că Leo speră că fiica lui o să-i scrie câteva rânduri, în care o să le spună mai multe despre viața ei sau că o să-i anunțe că vine să-i vadă. Dar niciodată nu s-a întâmplat asta.

Nici Juliet nu suporta ușor absența surorii ei, mai ales că, odată cu trecerea anilor, amintirea groazei provocate de fapta lui Sadie se estompase. În schimb, rămânea vie absența lui Sadie – locul gol la fiecare masă, la fiecare Crăciun. Juliet a citit odată un interviu cu un tip căruia i se amputase piciorul și care zicea că uneori, când se trezește din somn, își închipuie că încă mai are piciorul la locul lui – iar când se uită într-acolo, îl vede. Asta era și senzația lui Juliet în legătură cu absența lui Sadie – îi plăcea să viseze cu ochii deschiși cum într-o zi o să intre în casă și o să o găsească râzând cu gura până la urechi de festa pe care le-o jucase. Și totul ar fi fost dat uitării pentru totdeauna.

Juliet nu le-a spus niciodată surorilor ei sau lui Leo, dar a avut nenumărate tentative de a afla unde era sora ei. A sunat mai întâi la toate spitalele posibile, gândindu-se că poate Sadie a avut o cădere nervoasă – probabil că avea nervii zdruncinați rău, dacă ajunsese să o răpească pe Maggie... Mulți oameni clachează nervos din cauza examenelor – însă apoi au aflat cu stupoare că Sadie nu-și mai dăduse nici un examen de ani de zile. Juliet sunase la biroul de informații al fiecărui stat din Australia și la fiecare circumscripție electorală. Nimic. În ultimii ani, își făcuse un obicei din a căuta pe internet. Tot nimic. Parcă dispăruse pur și simplu de pe fața pământului. Singurele lucruri care indicau că nu dispăruse de tot erau felicitările anuale și toastul pe care o lăsau pe Maggie să-l închine în cinstea mătușii ei absente la fiecare Crăciun în familie. Iar ei își ridicau paharele și-i răspundeau: „În sănătatea lui Sadie".

Încă un obicei adăugat la nenumăratele tradiții ale familiei Faraday.

Soarele începuse să scapete când Juliet a terminat de aranjat totul în frigider și cămară. A ieșit afară să profite de amurgul

frumos – nu știai niciodată cum se schimbă vremea în Donegal. O luă pe alee, bucurându-și auzul cu zgomotul pe care-l făcea pietrișul sub picioarele ei, lăsându-și fața mângâiată de razele aurii ale soarelui aproape la asfințit și de adierea blândă a vântului din seara aceea.

Se sprijini de zidul de piatră al grădinii. Zgâria cu unghiile mușchiul crescut printre crăpături, întrebându-se dacă mama lor făcuse oare același lucru cândva, poate la câțiva zeci de metri mai încolo, pentru că putea vedea de aici casa în care copilărise. Oare ce părere ar fi avut Tessa despre faptul că, după atâția ani, ei încă mai sărbătoresc Crăciunul de iulie?

Până și Juliet încercase să pună punct, cu trei ani în urmă. Ce an cumplit a mai fost și ăla – se certase cu Myles aproape încontinuu, tot anul. Se simțea stoarsă, nu mai avea energie și pentru familia ei. L-a sunat pe Leo să-l roage să le anunțe și pe celelalte. Evident că s-a lăsat cu urlete; cel mai tare a urlat Miranda, culmea.

— Cum adică nu vii?! Ai impresia că e așa de simplu? E și Crăciunul nostru, nu e doar al tău.

— Atunci pune mâna și organizează-l tu.

— Dar bucătăreasa cea mai bună ești tu. Gândește-te la Leo. Și la Maggie! Sigur a cumpărat deja toate cadourile – Juliet, cum poți să fii atât de egoistă?

Ha, tocmai Miranda să-i reproșeze ei una ca asta! Regina Egoismului o acuza pe ea că e egoistă. Femeia al cărei unic principiu în viață era să nu lase nimic și pe nimeni să-i strice propriile planuri. Juliet se enervase rău de tot pe Miranda. Dacă Myles ar mai avut răbdare să asculte încă o poveste despre familia ei, probabil că i-ar fi spus: „Ce-a fost a fost, Juliet, treci mai departe și gata". Dar Juliet nu putea să treacă așa ușor peste asemenea lucruri. Putea să-și țină gura, da, dar asta nu însemna că certurile și supărările astea de familie nu se acumulau și nu continuau să crească în sufletul ei, ca niște tumori.

Bineînțeles că până la urmă se dusese. Luase avionul cu o săptămână înainte de ziua stabilită, ca de obicei, și muncise toată săptămâna ca nebuna – iar Miranda se vânturase pe acolo, desigur, stătuse mai tot timpul călare pe telefon întreținându-se cu tot felul de prieteni din Irlanda și Anglia, după care plecase tot așa – ca o boare. Juliet n-a apucat să stea de vorbă cu ea mai mult de câteva minute.

Când s-a dus să se plângă la Leo, s-a enervat și mai tare.

— Știi foarte bine că așa e Miranda, Juliet.

— Și dacă așa e ea, înseamnă că trebuie s-o lăsăm în pace și să n-o punem la treabă deloc?

— Degeaba am încerca să facem altfel.

— Și dacă m-apuc să mă port și eu ca ea? Să zicem că uit să mă mai duc la cumpărături – sau că stau mai târziu în pat, în loc să cobor să fac mâncare?

— Păi tocmai asta e diferența majoră dintre voi două, Juliet – că tu n-ai putea să fii așa. Întotdeauna ai fost persoana pe care toți ne-am bizuit cel mai mult.

— Cum reușești să le faci pe toate, Juliet? o întrebase Miranda pe Juliet la ultimul Crăciun, torcând ca o mâță. Și-ncă așa de ușor.

Ușor?! a vrut Juliet să-i urle în față. Nimic nu era ușor – totul însemna muncă! Înainte s-apuce Juliet să înceapă să urle, Miranda s-a dus la ea în cameră să despacheteze – sau să-l sune pe unul din nenumărații admiratori din viața ei cea perfectă...

Reveria i-a fost întreruptă de un semnal sonor, indicând că a primit un mesaj pe mobil.

Myles. Era la Glasgow cu treabă.

OK?

Da, îi răspunse Juliet. N-avea rost să-i spună adevărul – era și el sătul de pățaniile familiei ei.

Intră înapoi în casă și-și făcu un ceai; se duse apoi în camera de zi cu ceașca, dar nu se așeză pe canapea. Rămase în picioare, la fereastră, privind gânditoare cerul și oceanul. Vremea se schimbase brusc și total, în urmă cu vreo zece minute – albastrul de mai devreme era acum învăluit într-o pâclă deasă, plumburie. Nu era ceva neobișnuit pentru zona asta să te trezești cu o furtună violentă în plin iulie – sau să poți ieși afară în mânecă scurtă la mijlocul lui octombrie. Poate că anul acesta avea să stea ceva mai mult aici. Da, după ce pleacă Miranda și Leo, sigur mai rămâne. Treabă n-avea – lanțul lor de cafenele devenise o mașinărie care mergea aproape singură. Citea, bineînțeles, rapoartele săptămânale, se întâlnea regulat cu ambițioșii lor directori regionali, studiau împreună cifrele, le punea întrebări în legătură cu unele decizii – dar dacă ea și Myles ar fi vrut să se retragă de tot, n-ar fi fost nici o problemă. Bani aveau mai mult decât suficienți – și nici n-aveau pentru cine să-i țină la ciorap. N-aveau ce copii să țină la facultate sau să-i ajute cu capitalul de pornire a propriei afaceri sau să le cumpere casă când se căsătoresc.

Adevărul e că banii nu-s buni decât ca să te ferească de nevoi, de lucruri la care te poţi aştepta. Poţi să-ţi faci casă ca să nu te plouă, să-ţi faci provizii ca să nu mori de foame sau să-ţi pui pe picioare afacerea. Dar la ce le folosiseră banii când asupra lor începuseră să se abată tot felul de nenorociri? Întâi Sadie, cu douăzeci de ani în urmă. Apoi accidentul sinistru pe care-l suferise Eliza. Iar anul acesta, biata Maggie trecuse prin nişte întâmplări absolut oribile. Între ea şi Myles se petrecuseră de asemenea lucruri îngrozitoare. Nimeni nu reuşise să se apere de nimic – ca dovadă, cele mai multe dintre dormitoarele de la etaj vor rămâne goale anul ăsta.

Juliet încercă să se smulgă de la fereastră – şi din norul ăsta de gânduri negre. Mai rău de atât n-avea cum să fie, deci nu puteau să se aştepte decât la mai bine, de acum înainte. Da, o să fie un Crăciun greu fără Maggie, dar n-aveau cum să nu-i respecte dorinţa. La fel cum fuseseră nevoiţi să respecte dorinţa lui Sadie de a-i părăsi, în urmă cu douăzeci de ani.

Respect. Înţelegere. Iertare. Şi dacă toate însemnau, de fapt, acelaşi lucru? Cine ştie? Ea, una, nu ştia răspunsul. Şi nici n-avea cum să fie sigură că avea să-l ştie vreodată. Ca întotdeauna, îşi aduse aminte că cea mai bună cale ca să scapi de gândurile negre e să te îngropi în muncă – aşa că plecă de la fereastră şi o luă spre bucătărie.

Capitolul 21

Într-un avion de pe pista cinci, nu departe de poarta treizeci și trei a aeroportului Changi din New York, Miranda Faraday își fixa centura de siguranță, examinând mulțumită cabina de lux a avionului de Londra. Conform graficului de zbor, în douăsprezece ore ar fi trebuit să aterizeze la Heathrow. De acolo avea imediat o legătură la Atena – înainte să se ducă în Irlanda, unde numai Dumnezeu putea ști ce vreme o așteaptă, trebuia musai să se răsfețe o săptămână într-un conac de pe o insulă grecească. De ce oare nu se născuse mama lor într-un loc ca Toscana – plin de livezi de măslini, podgorii și crame? Îi plăcea la Donegal. Și-i plăcea și să stea în casa numită *Vedere la mare* – sau *Vedere la nori*, cum o tachina uneori pe Juliet –, dar în doze mici.

O să fie un drum foarte plăcut, întotdeauna era. O să citească ceva, apoi o să se uite la un film și după aceea o să moțăie un pic. Se demachiase și își dăduse cu o cremă foarte hidratantă pe buze, cu o loțiune specială pe pleoape și o altă cremă pentru fermitatea pielii pe toată fața. Era îmbrăcată într-un trening comod, iar în picioare purta ciorapi de bumbac. Avea la îndemână o sticlă cu apă filtrată – în afară de șampania de dinainte de decolare, nu bea niciodată alcool în avion. Mai știa, de asemenea, că e bine să nu mănânci decât una din cele trei mese oferite în timpul zborului. Multe din neplăcerile cauzate de diferența de fus orar pot fi evitate dacă îți impui un pic de autodisciplină – Mirandei îi făcea plăcere să le spună recruților ei că „Autodisciplina" e al doilea prenume al ei. Un bun însoțitor de zbor n-are termen de expirare. Dacă te îngrijești cum trebuie, poți să zbori ani buni.

Ea, cel puțin, așa avea de gând – mai ales acum, că își aranjase cariera cum nu se poate mai bine: șase luni se ocupa de

instruirea noilor însoţitori de zbor ai companiei din Singapore, două luni avea vacanţă, iar în restul anului zbura ca şefă a echipajului de la clasa întâi pe cursele dintre Singapore şi statele din Golf. Un aranjament minunat pentru viaţa ei socială atât de interesantă şi variată. În cabinele de lux îi cunoscuse şi pe ultimii trei iubiţi pe care-i avusese (nu-i plăcuse niciodată termenul „prieten", iar „partener" îi evoca un angajament pe termen mult mai lung decât şi-ar fi dorit). Probabil că ar fi putut să le zică şi „amanţi", dar îi plăceau mai mult implicaţiile termenului „iubit" – cadouri scumpe, cine romantice, finaluri triste, dar scurte...

Sorbi încă o gură de şampanie privind agale pe fereastră, la pistele învăluite în aburul portocaliu de la tropice...

— Mai doriţi şampanie, doamnă?

— Vai, mersi, tinere – n-aş zice nu.

— Evident că nu-i întrebăm pe toţi dacă mai vor, îi şopti tânărul însoţitor în timp ce-i umplea paharul şi-i aşeza pe tăviţă ultimul număr din *International Herald Tribune*.

— Dacă îmi place cum te porţi, într-o bună zi toate astea vor fi ale tale, îi şopti la rândul ei Miranda.

Tânărul care o servea fusese într-una din primele ei serii de elevi şi îi ştia foarte bine tabieturile – şampania şi ziarul la prima strigare.

— Eşti în plină formă azi, sper?

— Cam nouăzeci la sută... Tânărul continuă pe un ton ultraconfidenţial: E un loc liber la clasa întâi, pot să vă mut dacă doriţi...

— Mi-e foarte bine aici.

— Cum adică, refuzaţi? Dacă tot nu vă interesează unde staţi, să ştiţi că e un loc liber şi la clasa a doua.

— Dragule, spuse Miranda râzând, de când m-am urcat prima oară într-un avion, acum douăzeci de ani, nu m-a interesat o clipă cine în ce parte a avionului e. N-o să m-apuc tocmai acum să mă uit în stânga şi-n dreapta.

Apoi închise ochii. Glen a înţeles că asta însemna sfârşitul conversaţiei. Se întoarse spre alt pasager, etalându-şi zâmbetul cel mai frumos şi dinţii strălucitori.

Miranda simţi pe cineva apropiindu-se de scaunul ei şi deschise un ochi pe jumătate, să vadă cine era. Un om de afaceri, normal. Cam de vârsta ei, poate puţin mai mare. Îl verifică rapid – n-avea verighetă, dar asta nu mai însemna nimic în zilele noastre. Era

îmbrăcat într-un costum bine croit. Se dezbrăcă atent de pardesiu. Într-o clipă însoțitorul a fost lângă ei – domnul ar vrea să-i pună pardesiul la cuier? Se auzi un mulțumesc elegant din partea domnului – semn bun, înseamnă că era un tip inteligent și rafinat. Miranda nici nu mai ținea minte de câte mulțumiri arogante avusese parte, ca să nu mai vorbim că, de multe ori, nu primise nici un „mulțumesc", ci ordine lătrate, aluzii libidinoase sau pipăieli directe.

Probabil că nu există pe lume o profesiune cu o imagine mai controversată. Chelnerițe sofisticate, păpușele care împing căruciorul cu gustări, bărbați și femei obsedați de sex – toate etichetele astea îi fuseseră lipite în frunte de-a lungul anilor. Dac-ar fi știut toți oamenii aceia ce se petrece dincolo de machiajul ei perfect și de zâmbetul care-i strălucea tot timpul pe față!... Meseria asta semăna uneori cu cea de psiholog – uneori își dădea seama de personalitatea unui pasager în numai câteva minute. În timpul zborului, vedea cum cad pe rând toate măștile cu care urcau oamenii în avion: într-un final, după multe coniacuri, omul de afaceri cel arogant lăsa garda jos și adormea cu gura deschisă și capul atârnându-i într-o parte. Femei de afaceri care în primele trei ore de zbor scrutau cu lupa tot felul de acte și hârțoage, capitulau până la urmă în brațele somnului, cu un ursuleț de pluș la piept – scos, desigur, dintr-o poșetă scumpă. Alt lucru șocant era cât de mulți bărbați dorm în avion cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor. Probabil de frică să nu le fure cineva ceva – dar ce totală lipsă de eleganță...

Și însoțitorii de bord erau ființe foarte diferite, de la un avion la altul. Unii se angajau imediat după facultate. Era fete care lucraseră înainte ca manechine și alții care fuseseră actori sau dansatori. Unii nu voiau decât să vadă lumea și să primească și salariu pe chestia asta. Alții, ca Miranda, nu voiau decât să scape de viețile lor de la sol.

De departe cel mai plăcut aspect al acestei cariere era viața socială. Miranda se distra la maximum de ani de zile. A citit undeva la un moment dat că Marylin Monroe putea să-și folosească sau nu sex-appealul la comandă, ca și cum ar fi apăsat pe un buton – după care a descoperit că și ea putea să facă același lucru. Erau curse în timpul cărora avea o conduită perfect profesională. Dar, dacă avea chef, mai ales când urma o escală de două zile și avea nevoie de atenție masculină, parcă i se aprindea

un beculeț undeva. Când îi primea pe pasageri la îmbarcare, se uita cu înțeles în ochii celor care îi plăceau, le spunea ceva ca să le dea de înțeles că are chef să flirteze sau le ținea câteva secunde în plus tichetul de îmbarcare, ca să le pice fisa. Numai bărbați de la clasa întâi, desigur. Uneori făceau schimb de telefoane la sfârșitul zborului, alteori de la bun început. Uneori făcea schimb de numere de telefon cu doi-trei bărbați de pe aceeași cursă. Nu intrase însă niciodată în „Clubul Sexului la Înălțime" – o doamnă adevărată trebuia să păstreze anumite proporții.

Avea un salariu bun, dar nu suficient ca să-și permită genul de bijuterii sau haine care-i plăceau. Așa că a fost încântată să descopere că oamenii de afaceri bogați fac cu ușurință cadouri scumpe stewardeselor drăguțe, a căror companie le face plăcere – uneori era vorba de mai mult decât simpla companie... Bărbații cu avere au case în toată lumea și nu se eschivează să le pună la dispoziția prietenilor, dacă sunt rugați frumos. De asemenea, le place ca, atunci când nu sunt cu familia, să se bucure de o cină selectă, o seară la teatru sau la cursele de cai – Mirandei îi plăcea în mod deosebit derby-ul din Hong Kong – în compania unei femei frumoase, îngrijite și inteligente. Iar pe ea o încânta faptul că putea să se distreze atât de mult, fără nici un fel de complicații – i-a plăcut la nebunie de la bun început, și-i plăcea la fel de mult și acum.

Surorile ei erau, bineînțeles, oripilate de stilul ei de viață. Nu le dădea prea multe detalii, normal – numai cât să le potolească puțin curiozitatea, după care schimba subiectul. Dacă nu știu prea multe, n-au de ce să-și facă prea mult sânge rău, acesta fusese întotdeauna mottoul ei. Ea se simțise mereu mai matură și mai sociabilă decât ele toate. Poate că Juliet era mai mare ca vârstă, dar fusese întotdeauna mult mai inocentă. Cu Eliza n-avusese niciodată prea multe în comun – n-avea destul umor, plus tendința ei de a-i judeca pe cei din jur. Numai Clementine era altfel decât celelalte – e adevărat că era la fel de încăpățânată ca Eliza, dar Miranda avusese întotdeauna o slăbiciune pentru surioara ei mai mică. Și Sadie? Oare ce-ar fi putut să spună despre Sadie? Dacă nu s-ar fi întâmplat tâmpenia aia de acum douăzeci de ani, dacă Sadie n-ar fi răpit-o pe Maggie, dacă nu i-ar fi părăsit și ar fi rămas în Hobart, așa cum s-ar fi așteptat Miranda – oare ar mai considera-o atât de enervantă azi?

Se gândea adeseori la Sadie, după cum știa că fac și celelalte surori. Când era în avioane, pe aeroporturi, în diferite orașe, se

uita întotdeauna după ea, doar-doar o să apară. Încerca uneori să-și închipuie cum arăta acum. Îi intrase atât de tare în cap ideea că Sadie se făcuse hipiotă, încât de cele mai multe ori și-o imagina în pantaloni largi în culorile curcubeului, cu ie și fără sutien, deși era conștientă că hipioții nu se mai îmbrăcau așa de mulți ani.

Nu le suflase niciodată o vorbă tatălui sau surorilor ei, dar odată, într-un weekend pe care-l petrecea la casa de vacanță a unor prieteni din Byron Bay, se dusese s-o caute. Byron Bay era locul în care o găsiseră Leo și Clementine cu Maggie, în urmă cu douăzeci de ani. Dacă Sadie se făcuse hipiotă de-adevăratelea, n-ar fi avut cum să se stabilească într-un loc mai frumos. Cerul și marea erau atât de aproape, în fundal strălucea verdele intens al unor dealuri, lumina se schimba într-o nuanță și mai fermecătoare la fiecare ceas, atmosfera era cât se poate de relaxată, iar magazinele din apropiere erau pline de cristale, mâncare organică, chakre și incantații. Miranda fugise din ele mâncând pământul, însă nu înainte să întrebe lumea de Sadie. A întrebat în patru magazine, două baruri și într-un parc de rulote. Nimeni n-auzise de Sadie Faraday, dar, în schimb, două persoane au întrebat-o dacă nu cumva dorește un masaj.

S-a bucurat când au început să vină felicitările anuale de la Sadie. Frica nerostită a tuturor membrilor familiei era că Sadie comisese un gest foarte drastic, că intrase pe un drum înfundat. Poate droguri, poate alcool – în orice caz, ceva care o afunda din ce în ce mai adânc într-un hău al disperării. Dar tonul felicitărilor nu lăsa să se întrevadă nimic de genul ăsta. Deși erau niște mesaje foarte scurte, corespondența dintre ea și Maggie avea întotdeauna un conținut vesel. *Îmi merge super,* îi scria mereu lui Maggie. Nu pomenea niciodată nimic despre Leo sau surorile ei – parcă și-i șterse complet din memorie.

— Mă scuzați, aș putea să împrumut câteva minute ziarul dumneavoastră?

— Bineînțeles, vă rog, zise ea cu o voce sexy, un ton mai jos decât vorbea de obicei.

Zâmbetul tipului se lăți – oare toți bărbații erau la fel? Nici nu mai ținea minte de câte ori încercaseră unii s-o agațe cerându-i cu împrumut ziarul – se pare că era strategia de agățat cel mai des folosită în avion. N-avea de ce să înceapă o conversație adevărată cu tipul – aveau timp destul, era un zbor de douăsprezece ore.

Prefera să citească, deocamdată. Își scoase cartea din compartimentul din fața scaunului. Ultima felicitare de la Maggie se odihnea printre pagini, pe post de semn de carte. Pe când deschidea volumul, mintea îi zbură la ultima oară când o văzuse pe nepoata ei, cu trei luni în urmă. Era în vacanță în Franța, când a sunat-o Maggie, plângând atât de tare că Mirandei i-a luat câteva minute bune să priceapă ce se întâmplase. Prima ei reacție fusese aceea de a lua totul în glumă:

— Stai să vedem dacă am priceput, Maggie. Un tip de la firma ta și-a tras un glonț în cap și după-aia te-ai dus acasă și ai dat peste Angus făcând sex cu prietena ta cea mai bună. Ce e asta – un episod din *Days of Our Lives*[1]?!

Dar Maggie nu glumea, și-a dat seama imediat de asta. După ce-a asigurat-o că o să vină imediat la ea, Miranda le-a sunat pe surorile ei, dar n-a reușit să ia legătura cu nici una dintre ele. Apoi a încercat să ajungă de la Paris la Londra chiar în seara aceea, însă din păcate era prea ceață ca să circule ceva peste Canal. De-abia a doua zi de dimineață a reușit să se urce într-un avion. La Heathrow a sărit într-un taxi și s-a dus direct la hotelul unde se refugiase Maggie.

A găsit-o în cameră, cu părul și hainele într-un hal făr' de hal. Valiza zăcea lângă pat, neatinsă. Era clar că dormise îmbrăcată. Miranda a luat-o în brațe și a ținut-o așa o bună bucată de vreme, până când Maggie a început să turuie și nu s-a oprit până n-a vărsat tot.

Miranda și-a dat seama că Maggie e încă în stare de șoc, așa că i s-a părut o idee bună să iasă – poate ar fi bine să meargă ele două până la Maggie acasă? Așa poate o să revină la un sentiment de normalitate, cât de cât. Dar Maggie zise că între ea și Angus totul se terminase, deci n-avea cum să meargă acolo.

Miranda se întinse s-o ia din nou în brațe, dar Maggie se scuturâ și se șterse la ochi.

— Am hotărât să-mi dau demisia – nu mai concep nici măcar să mă întorc acolo, darămite să lucrez în continuare, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Maggie, te rog frumos să nu te pripești. Ești în stare de șoc. Ai nevoie de ceva timp ca să-ți revii.

---

1. „Zile din viețile noastre" – serial difuzat pe postul american de televiziune NBC din 1965 până în prezent.

Maggie se ridică de pe canapea. Slăbuță, înaltă de doar 1,61, palidă la față și cu ochii ei mari și negri, Doamne, cum mai semăna cu Clementine când era puștoaică!...

— N-am nevoie de nici un timp, Miranda. Șeful meu mi-a zis să-mi iau vreo două zile libere și să mă duc la psihoterapeutul pe care mi l-a angajat special – ca și cum asta ar rezolva totul. Ca și cum totul ar trebui să revină la normal fără nici un fel de probleme. Numai că nu e chiar așa simplu, nu crezi? Pentru că eu nu mai sunt aceeași persoană de dinainte.

— Ba da, Maggie, ești la fel.

— Ba nu-s. Parcă am trăit într-un carusel până acum. N-am stat niciodată în loc să mă gândesc, pur și simplu, la ce fac. Dar nu mă poate obliga nimeni să și rămân în carusel – pot să fac ce vreau cu viața mea, nu?

— Și ce ai de gând? Să rămâi la Londra? Să-ți cauți alt serviciu?

Maggie își scărpină un pic vârful nasului cu degetul arătător.

— Încă nu știu. Trebuie să mă gândesc extrem de serios. N-am cum să-i redau viața bietului om, dar pot măcar să-i ajut familia. O să fac tot ce pot pentru ei – bani am destui, iar lor le trebuie mai mult decât mie.

— Maggie, te pripești. Mai bine mai gândește-te.

— N-am la ce să mă gândesc, lucrurile sunt cât se poate de clare. Știi ce a zis șeful meu despre omul ăla care s-a-mpușcat? Că e o pierdere colaterală: „Maggie, nu-ți bate capul, tu ești prea sus pentru asemenea oameni – și avem planuri și mai mari cu tine".

Maggie izbucni iar în plâns. Miranda o luă în brațe s-o liniștească, apoi îi spuse, dându-i ușor părul de pe față:

— Hai, încearcă să te liniștești, Maggie. Nu te mai gândi la nimeni – nici la omul ăla, nici la Angus, nu mai contează acum.

— Ba contează, spuse Maggie smulgându-se din brațele ei, iluminată brusc nu de o singură revelație, ci de un șir nestăvilit. Vărsă din ea tot șuvoiul de temeri pe care le avea în legătură cu Angus de ceva luni. Mărturisi că ceea ce o cucerise la el fusese stilul de viață pe care îl afișa: toată ziua la operă la Covent Garden sau la teatru în West End, mereu la patru ace. La început îi plăcuse – până și-a dat seama că lucrurile care contau pentru ea nu aveau nici o importanță pentru el.

— El a fost cel care a insistat să ne mutăm în cartierul ăla de fițe, să ne luăm musai o anumită marcă de mobilă și să ne

îmbrăcăm numai şi numai cu haine de firmă, iar eu am cedat. Cum am putut să fiu atât de slabă?

— Nu eşti slabă deloc – ăsta ar fi ultimul lucru pe care ar putea cineva să-l spună vreodată despre tine.

— Dar nu vezi şi tu câtă minte am, la douăzeci şi şase de ani, de m-am cuplat cu un asemenea specimen?

Miranda îşi ţinu gura – exact asta fusese şi în mintea ei când l-a cunoscut pe Angus, dar n-a zis nimic la vremea respectivă, pentru că era încântată că în sfârşit avea şi Maggie un iubit. Celibatul ei prelungit fusese un subiect îndelung discutat de mama şi mătuşile ei. Miranda îşi spusese iniţial că Angus o să-i devină mai simpatic cu timpul, dar adevărul era că tipul o enerva din ce în ce mai tare. Măcar era clar că nici el n-o place.

Miranda a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca s-o tempereze pe Maggie, dar, cum i-a povestit şi lui Clementine în timpul uneia din nenumăratele lor conversaţii telefonice din perioada aceea, toate eforturile ei erau ca o măturică în faţa unei alunecări masive de teren.

— Greu de tot cu fata asta, odată ce i-a intrat ceva în minte!

Până a doua zi la prânz, când s-au văzut iar, Maggie îşi dăduse deja demisia. Trimisese şi un cec anonim, cu o mare sumă de bani, familiei omului care se împuşcase de disperare.

Nici Miranda nu stătuse degeaba. Îşi storsese creierii, încercând să-i găsească nepoatei ei un adăpost unde să-şi poată pune ordine în viaţă. Aşa îşi adusese brusc aminte că prietena ei, Ramona, avea un apartament liber în New York. Ea şi Ramona lucraseră împreună mulţi ani, până când aceasta se măritase în sfârşit cu omul de afaceri american cu care era combinată de aproape zece ani. Apartamentul din Greenwich Village era cea mai mică proprietate din cele peste zece pe care cuplul le deţinea în Manhattan. Ramona nu-l închiria aproape niciodată – îl ţinea pentru prieteni care aveau nevoie de un loc unde să tragă când veneau la New York. Şi Miranda stătuse acolo de câteva ori şi ştia că este echipat cu tot ce trebuie, plus că era amplasat într-o zonă sigură şi avea portar – era exact ce-i trebuia lui Maggie. N-a trebuit să dea decât vreo două telefoane ca să afle dacă apartamentul era liber în perioada asta şi dacă era posibil ca Maggie să stea acolo vreo trei luni, poate mai mult. Maggie acceptase oferta imediat.

A doua zi, Miranda s-a întors la Singapore, pentru că începea un nou stagiu de instruire. Trei zile mai târziu, Maggie s-a urcat și ea într-un avion și s-a dus la New York. Lucrurile s-au aranjat simplu și repede.

— Nici nu se putea mai simplu, parcă cineva a aranjat totul dinainte, comentase Juliet când Miranda i-a povestit cum au decurs lucrurile.

— Nu e vorba de destin aici – e vorba de relații, dragă.

Miranda era de părere – și știa că și surorile ei credeau la fel – că singurul lucru bun din toată povestea asta era că Maggie se despărțise de Angus. Nici una dintre ele nu-l plăcuse, încă din clipa în care îl cunoscuseră, cu doi ani în urmă, în Donegal. Miranda îi aruncase o singură privire iubitului spilcuit și bine îmbrăcat al lui Maggie, iar în minte îi veniseră cinci cuvinte: răsfățat, încrezut, arogant, ambițios și prost. Maggie nu părea să fie conștientă de nici unul dintre aceste cinci defecte, dar nici nu era de mirare, ținând cont că tipul era primul ei iubit.

Angus n-a stat decât două zile la Donegal. Când a plecat, pe Miranda o durea fața de cât zâmbise fals. A durut-o și mai tare că a trebuit s-o mintă pe Maggie, care o întrebase, evident, cum i se păruse Angus la nici două minute după ce-a ieșit tipul pe ușă.

— Se poartă frumos cu tine și asta e tot ce contează, îi răspunsese atunci, simțindu-și stomacul cum se strânge de la crampe.

Apoi a așteptat să intre Maggie înapoi în casă și s-a întors spre Juliet:

— Mint, desigur. Nu-mi place tipul absolut deloc, e clar că se folosește de Maggie.

— Nici mie nu mi-a plăcut, dar este alegerea ei, răspunse Juliet.

Miranda continuase cu întrebările, încercând să facă un sondaj despre Angus.

— N-am apucat să stau prea mult de vorbă cu el, dar, într-adevăr, pare să fie foarte preocupat de afaceri, se pronunțase Leo.

— Eliza, ție ți-a plăcut?

— Dacă se poartă frumos cu Maggie, îmi place.

— Dar nu poate să se mărite cu el, zise Miranda.

— De ce nu? întrebă Eliza.

— Uite, aseară am dat din întâmplare peste asta, zise Miranda scoțând de la piept un album de amintiri pe coperta căruia ea însăși scrisese – *De toate pentru toți.*

Bineînțeles că nu dăduse peste el din întâmplare. Îl căutase anume, printre toate albumele și caietele de rețete din Hobart, pe

care Juliet le adusese la Donegal. Cu această ocazie, toată lumea reușise să le citească.

— Uitați-vă la pagina cincisprezece. N-are voie să se mărite fără consimțământul tuturor membrilor familiei. Iar eu, una, n-am să i-l dau, dacă vrea să se mărite cu tipul ăsta.

— Ha, de parcă treaba asta ar avea vreo valoare la tribunal.

— Ce să aibă? întrebă Maggie revenind în camera de zi. Fusese să-l conducă pe Angus la mașină.

— Hârtia pe care te-am pus s-o semnezi acu' vreo opt ani. Ești conștientă că nu poți să te măriți fără acordul nostru, al tuturor, da?

Maggie râse, apoi le răspunse că și uitase de povestea asta. Răsfoi albumul până ajunse la pagina cu pricina. Scriseseră „acordul" într-o seară de iarnă, la Hobart, când se nimerise să fie toți acasă. Toată seara glumiseră pe seama lui Maggie – cât de repede creștea, cum curând n-o să mai aibă nimeni nici un fel de control asupra ei – și se băuseră câteva sticle bune de vin roșu. Miranda – sau poate fusese ideea Elizei? – venise cu propunerea să bată în cuie niște chestiuni, cât se mai putea. Miranda o rugase pe Maggie să aducă un album de amintiri, îl deschisese la o pagină goală și așternuse pe hârtie zece reguli. Într-un moment de inspirație – desigur, vinul avea o anumită contribuție – așternuse deasupra regulilor titlul *Cele zece porunci ale mătușilor:*

Acesta este un consimțământ ferm din partea lui Maggie Tessa Faraday să se supună voinței atotștiutoarelor ei mătuși (OK, și mame) și să facă tot ce îi stă în putință de acum înainte ca să îndeplinească următoarele porunci:

1. *Să-și curețe zilnic dinții cu ață dentară.*
2. *Să mănânce legume.*
3. *Să facă sport.*
4. *Să citească foarte mult.*
5. *Să doarmă până târziu din când în când.*
6. *Să fumeze numai ca să se prostească.*
7. *Să-i ajute pe bătrâni să treacă strada de câte ori poate.*

Ultimele trei erau ceva mai serioase:

8. *Să lucreze într-un domeniu care îi place și în primul rând pentru că îi place, nu pentru că are nevoie de bani – deși banii sunt un bonus binevenit.*

9. Să fie întotdeauna pregătită să lase totul baltă şi să vină acasă, dacă familia ei are nevoie de ea.

10. Să nu se mărite decât din dragoste şi numai cu aprobarea, în prealabil, a mamei şi a mătuşilor ei.

Se semnaseră toate dedesubt: Juliet, Miranda, Eliza şi Clementine.

— Semnez eu în locul lui Sadie, sunt sigură că ar fi de acord, zisese Maggie.

Fusese o seară foarte reuşită, Miranda ţinea minte că se distraseră de minune – până şi Leo le ţinuse isonul. Toată lumea s-a trezit mahmură a doua zi.

Tare ar fi vrut să vină şi Maggie la Donegal anul ăsta. Fără ea, o să fie cu totul şi cu totul altă mâncare de peşte.

Auzi un sforăit uşor din stânga – pe vecinul ei îl luase somnul. Era chiar chipeş tipul, acum că putea să se uite în voie la el. Poate o să stea un pic la taclale cu el când se trezeşte...

Deocamdată avea chef să-şi dezmorţească un pic picioarele. Urcă la cabina de cinci stele, trecând graţioasă printre pasageri. Tocmai se pregătea să coboare înapoi, când i-au picat ochii pe tipul de pe locul 2A. Înregistră rapid detaliile: trupul ceva mai împlinit, părul încă negru, tenul bronzat – deşi trecuseră douăzeci şi şase de ani, îl recunoscu imediat. Inima începu să-i bată cu putere.

O luă încet înapoi spre el, bucuroasă că lumina era foarte difuză – era sigură că pe faţa ei se putea citi totul foarte clar şi n-ar fi vrut să o observe nimeni. Aştepta să vină momentul ăsta încă de când se făcuse stewardesă. Era om de afaceri, în definitiv; ceea ce însemna că lua avionul frecvent şi, deci, era inevitabil să nu se întâlnească într-una dintre cursele ei. Odată, i s-a părut că-l zăreşte în mulţimea de călători de la aeroportul Sydney. Tot aşa, inima începuse să-i bată nebuneşte – dar când tipul s-a întors şi a putut să-i vadă faţa cum trebuie, şi-a dat seama că nu e el.

S-a uitat din nou, atentă, la pasagerul de la 2A, încercând din răsputeri să-i transmită telepatic tipului să nu-şi ridice ochii de pe ziarul pe care îl citea, ca să se poată uita la el în voie. După ce s-a mai uitat puţin, n-a mai fost aşa de sigură. A fost simplu să obţină de la însoţitorul de zbor lista cu pasagerii. După ce-o citi, pulsul îi reveni la normal: pe tip îl chema Richard Foster, nu Tom Hanlon.

Se întoarse la locul ei cu picioarele tremurându-i. Ridicol, după atâţia ani!... Era furioasă pe ea însăşi că încă mai avea

reacţia asta stupidă. Poate că tipul murise de mult, nu mai ştia absolut nimic de el de atâta timp. Şi chiar dacă nu era mort, era ca şi mort – înfundat probabil într-o suburbie din Sydney, în aceeaşi casă în care locuise dintotdeauna, cu aceeaşi soţie dintotdeauna, vânzând în continuare cosmetice de mâna a paişpea unor farmaciste plictisite...

Şi, totuşi, ce-ar fi făcut dacă tipul de la 2A ar fi fost Tom Hanlon? Ce i-ar fi spus? Ar fi ţipat la el, deşi tipul probabil că habar n-avea ce moştenire grea îi lăsase?

Îşi aminti iar ziua când s-a dus la doctor – un doctor drăguţ, cu un cabinet însorit pe strada St Kilda –, a doua zi după ce împlinise treizeci şi cinci de ani. Avea menstruaţie neregulată de la o vreme. Din cauza curselor aeriene, îşi închipuia ea. Doctorul îi zise însă că poate fi un simptom dinainte de menopauză. I-a făcut nişte analize. Apoi a chemat-o pentru alte analize şi a trimis-o şi la ecograf. În final a chemat-o la cabinet şi i-a spus despre ce era vorba: avea cicatrici urâte şi blocaje pe ambele trompe.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? Eu nici măcar nu ştiu pe unde vin trompele astea.

I-a explicat el, folosind termeni pe care şi-i amintea şi ea vag, din broşurile de la farmacie – n-o interesaseră niciodată cu adevărat. Diagnosticul era inflamaţie pelviană acută, cel mai probabil cauzată de o *chlamydia* nediagnosticată şi netratată mulţi ani.

Miranda o dăduse pe glumă.

— *Chlamydia*? Ce-i asta, insulă grecească sau boală?

— Mă tem că e o infecţie bacteriană gravă. Se ia prin sex neprotejat.

— Dar eu nu fac niciodată sex neprotejat.

— Sigur? *Chlamydia* nu se ia altfel.

Atunci şi-a adus aminte. Da, făcuse sex neprotejat – o singură dată, în hotelul de pe malul râului din Hobart, cu Tom...

Miranda simţi cum i se ridică tot sângele în obraji.

— N-a fost decât o dată....

— Nici nu trebuie mai mult, din păcate, zisese doctorul, fără să-i mai ceară alte detalii.

Trebuia să rezolve problema asta imediat, ca s-o poată da uitării cât mai repede.

— Deci ce medicamente trebuie să iau?

Nu i-a venit să-şi creadă urechilor când doctorul i-a explicat că e vorba despre o boală netratabilă. Mai mult decât atât, i-a spus şi despre alte implicaţii grave ale bolii.

— Cum să fiu sterilă? Nici măcar n-am încercat în viaţa mea să rămân gravidă!

— E posibil să mai puteţi avea totuşi copii, medicina face progrese tot timpul, aţi putea încerca fertilizarea in vitro. Dar asta e partea cea mai tragică a acestei boli – când afli că o ai, e prea târziu ca s-o mai tratezi în vreun fel.

O singură noapte într-un hotel şi toată viaţa ei se schimbase dramatic.

N-a spus nimănui nimic. Trei săptămâni mai târziu s-a despărţit de Benedict, prietenul ei de pe vremea aceea. Foloseau tot timpul prezervative, deci cel puţin putea fi sigură că nu l-a infectat şi pe el – nu c-ar fi fost o consolare imensă. Nu i-a spus niciodată lui Benedict de ce-a pus punct relaţiei lor. Şi el lucra tot la o companie aeriană şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să afle toată lumea ce are.

Iar de despărţit, trebuia să se despartă de el, n-avea rost să-l tragă şi pe el după ea în perioada următoare. Cam la un an după aceea, a auzit că se însoară. După încă un an, a auzit că nevastă-sa o să facă doi gemeni. Acum aveau probabil trei-patru copii – Benedict ieşise din branşă între timp.

Putea să fi fost ea soţia şi mama copiilor lui, dacă n-ar fi făcut sex în noaptea aia cu Tom Hanlon... După nopţi şi nopţi de insomnie, jale şi furie, reuşise să accepte lucrurile aşa cum erau. Iar dacă nu reuşise să le accepte întru totul, măcar reuşise să-şi bage bine în cap ideea că, oricum, în viaţa ei nu-şi dorise copii.

Slavă Domnului c-o avea pe Maggie. Fără ea, n-ar fi avut cum să treacă peste drama de a nu putea să aibă nicicând propriii ei copii. O ştia pe Maggie de când se născuse. Ştia când învăţase să meargă, să vorbească, să se caţere, să înoate, să citească şi să numere. Îi spusese „pa" în dimineaţa primei zile de şcoală. Îi ţinuse pumnii la zeci de concursuri de matematică. O ajutase să se facă frumoasă în seara balului de absolvire. O consolase când se îndrăgostise prima oară, de un băiat care n-o băga în seamă. Fusese la ceremonia de absolvire a facultăţii şi chiar plânsese fără să se ferească – şocându-i pe toţi membrii familiei ei – când Maggie primise premiul pentru cea mai bună studentă din promoţia

ei. Miranda fusese alături de Maggie în toate momentele importante din viața ei.

Se bucurase de cele mai frumoase lucruri de care are parte o mamă, fără să trebuiască să treacă și prin aspectele neplăcute ale acestui rol. Asta era ce-și spunea Miranda de câte ori o apuca tristețea. De câte ori simțea un junghi de durere la vederea unei mame cu fiica ei. De câte ori se trezea întrebându-se *Oare cum ar fi fost fiica mea? Sau poate fiul meu? Sau poate dacă aș fi avut doi băieți? Sau trei fete și trei băieți? Ce fel de mamă aș fi fost?*

Găsea o alinare bizară în faptul că nici Juliet și nici Eliza nu făcuseră copii. Nu că ar fi vorbit ele trei vreodată despre asta... Ce să zică: *Vai, ce minunat e să n-ai copii?!* Juliet și Myles încercaseră ani de zile să devină părinți, făcuseră și inseminare in vitro de cel puțin șase ori, din câte știa Miranda. N-o mai întrebase pe Juliet nimic despre cum mergeau lucrurile după ce, într-o după-amiază când era în vizită la ei, în Sydney, Juliet îi aruncase niște vorbe grele drept în față:

— Ție îți convine să întrebi, Regina Balului care nu și-a dorit copii în viața ei! Dar eu am vrut copii, Miranda, am vrut chiar foarte tare. Așa că vezi-ți dracului de treabă și nu mă mai bate la cap, pentru că tu n-o să fii niciodată în stare să pricepi cum e să vrei atât de tare ceva și să știi că n-o să poți să ai lucrul ăla niciodată.

Atunci, pentru o fracțiune de secundă, Miranda a vrut să-i spună că de fapt știa exact despre ce vorbește – dar tocmai atunci intrase în cameră Myles și Juliet s-a închis în ea însăși. N-au mai deschis niciodată subiectul de atunci.

Cât despre Eliza, cine putea ști dacă își dorea copii sau nu? Din câte știa Miranda, Eliza n-avusese în viața ei nici măcar o relație pe termen lung. Și nici nu zisese vreodată că i-ar plăcea să aibă copii. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă n-ar fi avut accidentul ăla nenorocit – probabil că Eliza nici nu mai poate să facă copii, după leziunile teribile pe care le-a suferit atunci. Pe Eliza oricum nu putea s-o întrebe nimic despre așa ceva. De câte ori îi punea cineva o întrebare mai personală, fața i se făcea ca de piatră. Miranda nu era deloc mirată că sora ei făcuse o carieră atât de fulminantă ca antrenoare – clienții ei îi știau probabil de frică, normal că făceau exact cum le spunea ea.

Și Sadie? Miranda își permise să se gândească câteva momente la ea. Trăia oare într-o casă din suburbii, înconjurată de un

batalion de copii, ca *Bătrâna din Pantof*[1]? Era oare mamă de tripleți și nu-și mai încăpea în piele de mândrie? Sau poate adoptase copii pe care-i îngrijea cu mare devotament? Sau poate rămăsese atât de traumatizată de evenimentele care avuseseră loc cu douăzeci de ani în urmă, că ultimul lucru pe care și-l dorea erau copiii?

Bărbatul din scaunul de alături se mișcă – se trezise. Mirandei îi ajunse în nări un miros foarte fin de aftershave, una dintre mărcile ei preferate. Gata cu introspecția.

Se întoarse către bărbatul din stânga ei cu cel mai cuceritor zâmbet:

— Și spuneți-mi, e o călătorie de afaceri – sau de plăcere?

1. *The old woman who lived in a shoe* în original; poezie umoristică absurdă, de origine britanică: *„There was an old woman who lived in a shoe. / She had so many children, she didn't know what to do. / She gave them some broth without any bread, /Then whipped them all soundly and put them to bed"*. („A fost odată o bătrânică, ce locuia într-un pantof. / Avea copii așa de mulți că nu le mai dădea de rost. / Le-a pus niște supă, fără un coltuc de pâine de mâncare, / Le-a tras o mamă de bătaie și i-a trimis la culcare.")

Capitolul 22

În cameră plutea o lumină blândă. În fundal se auzea o muzică liniștitoare. Deși plaja era la doi pași, pe fereastră nu se zărea marea – dar Eliza pusese pe pereții de un bleu pal tablouri mari cu peisaje marine.

Bărbatul din fața ei încerca să-și găsească cuvintele.

— Nu că n-aș iubi-o. Bineînțeles c-o iubesc.

— Și atunci, ce te oprește?

— Nu-mi place ideea că de acum înainte, pentru tot restul vieții mele, n-o să fac dragoste decât cu o singură femeie, zise bărbatul, cu un zâmbet despre care Eliza n-avea nici o îndoială că făcuse ravagii de-a lungul anilor.

În spatele ei se auzi un țârâit discret de ceas.

— Richard, ședința de astăzi s-a terminat. Dacă mai vrei să vorbim și altă dată despre chestiunea asta, te rog să faci o programare la secretară.

— Mersi, Eliza.

— Cu plăcere.

Se ridică, străduindu-se să-și mascheze grimasa de durere.

În cele zece minute pe care le avea la dispoziție până la sosirea următorului client, își deschise e-mailul să vadă dacă are vreun mesaj nou. Era unul singur, de la Leo, trimis de pe Blackberry.

Tocmai am vorbit cu Juliet. Mi-a spus că nici tu nu vii. Dacă e vorba de bani, te rog spune-mi.

Bătu răspunsul fără să-și cântărească cuvintele, știind prea bine că n-o să-l trimită.

Nu, nu e vorba de bani. E vorba de sănătatea mea mintală.

Și dacă ar continua?

Oricum am urât întotdeauna Crăciunurile de iulie. Dacă ar fi și Maggie, aș putea să suport situația – altfel, de ce m-aș supune

unei asemenea torturi? Un zbor de douăzeci şi şase de ore de la Sydney la Londra, încă un zbor la Belfast, pe urmă un drum de două ore cu maşina, şapte nopţi într-un pat incomod, într-o cameră ale cărei ferestre zdrăngăne tot timpul, mâncare în exces pentru că Juliet nu poate să se abţină şi găteşte întruna, tensiunea dintre Miranda şi Juliet care stau să se certe tot timpul, fantoma lui Sadie printre noi fără să zicem nici unul nimic, balivernele tale despre amânarea marii moşteniri, ca să ne ţii în continuare în şah şi să venim an de an la aceste reuniuni de rahat. Ar fi ca o călătorie în iad!

Timp de o singură clipă, a fost tentată să trimită e-mailul, dar a întrerupt-o la timp vocea secretarei auzindu-se din interfonul de pe birou. Şterse tot şi închise calculatorul.

Următoarea clientă era o femeie cam de aceeaşi vârstă cu ea, trecută de patruzeci şi cinci de ani. Eliza îşi aruncă un ochi pe fişa femeii, apoi o rugă să îi povestească ce se mai întâmplase de la ultima lor întâlnire. Începuse să-şi caute un nou loc de muncă? Se înscrisese la programul de fitness menit să o ajute să slăbească cele şase kilograme de care voia să scape înainte să împlinească cincizeci de ani? Renunţase la obiceiul de a face ordine după fiul ei adolescent?

Femeia recunoscu că nu se întâmplase nici unul din aceste lucruri.

— Katherine, tu alegi. E viaţa ta, tu decizi ce vrei să se întâmple şi ce nu.

— Dar mă simt atât de copleşită – trebuie să fac atâtea schimbări!...

Mentor sau psiholog? Uneori erau aproape acelaşi lucru, se gândi Eliza.

— De aceea trebuie să porneşti cu paşi mici, cu lucruri realizabile, pe care să le şi pui în practică unul câte unul.

— Eşti un model pentru mine, să ştii, îi zise femeia cu avânt. Ai tot ce vrei: independenţă, propria ta firmă – deşi ştiu că nu ţi-a fost uşor. Mi-a povestit secretara despre accidentul tău, despre cum a trebuit să iei totul de la capăt, de la zero absolut – şi uite ce bine ţi-au ieşit toate...

— Să vorbim mai bine despre tine.

A terminat pe la şase. Înainte să plece de la birou, a avut o scurtă conversaţie cu secretara. I-a spus cât se poate de răspicat că treaba ei era să ţină secrete, nu să le împrăştie.

La semafor își verifică mesajele de pe telefon. N-avea nici un mesaj. Chiar în timp ce se uita la ecranul telefonului, acesta începu să sune. Zâmbi. Ce punctual.

— Eliza.

— Mark.

— Acum e bine?

— Perfect. Ajung imediat.

Mark a ajuns primul. L-a găsit în bucătărie, turnând vin în pahare.

— Ai avut o zi bună? îl întrebă ea.

— Nici nu se compară cu momentul de acum. Vino-ncoace.

Ea știa exact ce-i place lui. El știa exact ce-i place ei. Aveau același ritual de mult timp – sărutări lungi în camera de zi, hainele jos în hol, în drum spre dormitor. Își arcui trupul sub al lui, mângâindu-i spatele cu vârful degetelor, simțindu-i mâinile cum îi frământă coapsele. La sfârșit își puse satisfăcută capul pe pieptul lui și începu să-i răsucească ușor pe degete firele de păr, în timp ce el o mângâia pe spate, pe șolduri – fără nici o ezitare când ajungea la porțiunile de grefă, care se mai vedeau și se simțeau încă și acum, după atâția ani.

Nu se mai gândea de mult la cicatrici, iar Mark zicea că abia le mai bagă de seamă. Eliza nu-i spusese niciodată, dar se simțea recunoscătoare acestor cicatrici – dacă n-ar fi fost ele, ea și Mark nu s-ar mai fi împăcat niciodată. Dacă n-ar fi avut accidentul, n-ar mai fi cu el acum.

Vreme de mai bine de opt ani, trăiseră amândoi în Melbourne fără să se întâlnească decât o dată. Bineînțeles că Eliza știa unde e și ce face Mark, la fel cum și el știa despre ea. Lumea fitnessului nu era atât de mare la Melbourne, încât să aibă cum să se piardă din vedere unul pe celălalt. E adevărat că el venise în oraș înaintea ei și-și înființase deja propria companie, exact așa cum vorbiseră. În primele luni, Eliza fusese roasă adesea de îndoieli. Nu era sigură că până la urmă vrea să se răzbune atât de tare pe el, înființându-și o companie care să aibă mai mult succes decât a lui. Plus că era tare greu să-și pună pe roate propria firmă într-un oraș străin. Unde mai pui că nu avea deloc experiență practică.

Se văzuseră o singură dată, la o recepție pentru cei din domeniul fitnessului. Eliza era în Melbourne de cinci ani deja. Stătea de vorbă cu o cunoștință, când deodată aceasta l-a văzut pe Mark în celălalt capăt al sălii și i-a făcut cu mâna.

— Şi Mark e tot din Tasmania – vă ştiţi?

— Nu, i-a răspuns Eliza, după care a luat-o la fugă cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

În final, s-a dovedit că era loc destul pentru amândoi în domeniu. Mark lucra preponderent cu echipe de club, pentru care pusese la punct programe complexe de pregătire. În Melbourne, oraş în care toţi erau obsedaţi de sport, făcuse rost cu uşurinţă de o grămadă de clienţi.

Eliza s-a orientat mai ales spre femeile din corporaţii. Sloganul ei era: „Corp sănătos şi minte alertă". Făcea antrenamente individuale la domiciliul clientelor şi le oferea în plus consiliere nutriţională. Trăia conform modelului pe care îl recomanda şi clientelor ei – se trezea la şase şi se băga în pat la nouă în fiecare zi. Era martora zbuciumului clientelor ei, care încercau să aibă o viaţă de familie perfectă, o carieră perfectă, să facă faţă cu brio tuturor aşteptărilor sociale şi să aibă, de asemenea, un corp perfect. În timp ce alerga în parc alături de clientele ei, asculta poveşti de groază despre infernul unei cariere într-o corporaţie, despre extenuarea maximă dusă pe picioare, pe care o asemenea carieră o cerea. La sala de sport le vedea încercând să-şi întindă nu numai muşchii, ci şi limitele. Nu-şi permiteau să lase garda jos nici un moment, dacă voiau să-şi atingă obiectivele într-o lume cu tavane de sticlă, dominată de bărbaţi. În timp ce le ajuta pe aceste femei să-şi menţină corpurile în formă, Eliza a învăţat mai mult despre lumea afacerilor decât la toate cursurile din facultate, puse cap la cap.

Slavă Domnului că viaţa ei de familie era cu totul alta decât a clientelor ei. Pe Miranda n-o vedea aproape deloc, deşi locuiau în acelaşi oraş. Era prea ocupată, n-avea niciodată timp. Eliza se ducea de două ori pe an la Hobart, de Crăciun. Pentru ea era destul. Era tare diferită atmosfera în casa lor din Hobart, acum că trăiau acolo doar Leo, Clementine şi Maggie. Maggie venea în vizită în fiecare an, uneori pentru două săptămâni, alteori mai mult timp, în funcţie de programul lui Clementine. Elizei îi plăcea când venea Maggie să stea cu ea. Încă de când era mică, se purta ca un om mare – iar când a mai crescut, n-a intrat deloc în faza aceea isterico-depresivă de care cei mai mulţi adolescenţi nu au norocul să scape. Putea vorbi despre absolut orice cu Maggie. Nu făcea nimic care s-o deranjeze. Era interesată de tot ce se întâmpla în lume şi avea şi un excelent simţ al umorului – bineînţeles că Miranda pretindea că pe ea o moşteneşte Maggie în privinţa asta.

Le-a explicat o dată, pe tonul ei cel mai teatral – și deosebit de enervant:

— A ieșit absolut perfectă, evident. Și asta pentru că Maggie s-a format preluând de la fiecare dintre noi darul nostru cel mai special: de la Leo și Clementine a luat inteligența; Juliet a învățat-o să gătească; Eliza a învățat-o cât e de important să te menții în formă și să știi să te controlezi. Iar eu – eu am învățat-o să fie absolut încântătoare.

Eliza se întorcea de la aeroportul Tullamarine când s-a întâmplat nenorocirea. O condusese pe Maggie, care avea treisprezece ani la momentul respectiv și se întorcea acasă, la Hobart, după o vacanță de două săptămâni la Melbourne. Ploua și mașinile derapau ușor pe șosea – oricui i-ar fi fost imposibil să evite coliziunea cu camionul care a intrat pe șosea de pe un drum lateral, fără să se asigure, direct în mașina Elizei. A leșinat pe loc. Volanul propriei mașini s-a rotit în momentul impacului rupându-i mâna stângă, iar bara de protecție a camionului i-a pătruns adânc, ca o lamă de cuțit, în șold. Culmea ironiei era că exact asta i-a salvat viața până la urmă – metalul a pătruns atât de adânc și de ferm în șold, încât sângele n-a avut cum să iasă. Din cauza asta n-a pierdut aproape deloc sânge până când echipa de descarcerare a reușit s-o scoată de acolo.

A stat în spital trei săptămâni, iar apoi a petrecut două luni la un centru de recuperare. Viitorul ei arăta cât se poate de sumbru și nesigur. Leo a stat atunci la Melbourne o lună întreagă, a vizitat-o în fiecare zi. După ce-a plecat el, Clementine și Miranda și-au luat pe rând concediu. Maggie venea la ea în fiecare weekend și îi trimitea ilustrate la două-trei zile.

Eliza n-avea nevoie de compasiune, ci de adevăr. Într-un final, l-a aflat, de la unul dintre doctorii de la centru:

— Dacă faci toate exercițiile și rezișți la durerile cumplite pe care le implică recuperarea, o să poți să mergi iar – totuși n-o să mai poți alerga niciodată.

Cu o săptămână înainte de externare, a apărut Mark. Se răspândise vorba despre accidentul ei. Primise tot felul de ilustrate și flori de la clienții ei în primele săptămâni de spitalizare. Apoi, văzând că tratamentul se prelungește, au început s-o sune ca s-o întrebe dacă ar deranja-o ca ei să lucreze cu alt antrenor – numai până se făcea ea bine, normal.

Când l-a văzut pe Mark intrând în salonul ei, s-a gândit imediat că despre asta trebuie să fie vorba – a venit să-i ia clienții. Probabil că el i-a citit gândul în priviri, pentru că a spus imediat:

— Sunt om, nu vultur.

— Atunci ce cauţi aici?

— Am auzit că n-o să mai poţi alerga niciodată.

— Aşa mi-au zis.

— Rahat cu perje.

— Poftim?

— Am zis rahat cu perje, Faraday. Bineînţeles că o să alergi iar.

— Şi cine-o să mă facă bine?

— Eu.

Şi uite aşa a reînceput prietenia lor. O lună întreagă n-a pomenit nici unul dintre ei nimic despre nevasta şi copiii lui – apoi, într-o zi, Mark a spus ceva despre ei, în treacăt.

— Mai eşti cu ea?

Mark a dat din cap aprobator, iar de atunci n-a mai adus niciodată vorba despre familia lui.

Şi-a ţinut promisiunea. Împreună cu alţi doi fizioterapeuţi, a ajutat-o nu numai să meargă iar, ci şi să alerge. Bineînţeles că nu putea să spere să mai ajungă vreodată la forma pe care o avusese înainte de accident – traumele suferite erau prea profunde, oasele ei n-o să mai poată niciodată să facă faţă aceloraşi sarcini ca înainte. Dar, oricum, le-a arătat doctorilor că se înşelaseră când i-au spus că n-o să mai poată alerga niciodată. Uşor-uşor, şi-a retonifiat şi reconstruit toţi muşchii, iar într-o bună zi a reuşit să alerge din nou – ce-i drept, un singur kilometru, iar la sfârşit era să izbucnească în lacrimi de durere. Mark era, bineînţeles, lângă ea.

A condus-o acasă după aceea şi n-a lăsat-o să-şi care singură geanta de sport în casă – dar i-a zis că n-are timp să mai stea la un pahar de ceva. Tocmai se pregătea să iasă pe uşă, când Eliza l-a întrebat:

— De ce faci toate astea?

— Pentru că mi-au plăcut întotdeauna provocările.

— Nu, Mark – de ce? Ca să-ţi răscumperi vina?

Se aştepta la un răspuns alunecos şi nesincer. Dar Mark s-a uitat lung la ea şi apoi a spus simplu:

— Pentru că te iubesc.

Elizei i-a sărit inima din piept.

— Poftim? Nu m-ai iubit niciodată.

— Ba da, te-am iubit şi te iubesc şi acum.

— Ai de gând s-o părăsești pe Belinda?

— Nu. Dar nici pe tine nu mai vreau să te părăsesc niciodată.

— Deci e alegerea mea?

Mark dădu din cap în semn că da.

Eliza îi privi corpul atât de familiar, fața bronzată, ochii albaștri. Îl mai iubea încă, nu încetase nici un moment să simtă asta.

— Și cum să facem?

— Cum vrei tu. M-aș mulțumi cu oricât de puțin... și aș încerca să-ți ofer cât de mult pot.

Ezită o secundă doar. Apoi traversă camera până la el și-l sărută. Buzele lui îi răspunseră flămânde. În curând sărutul lor se transformă în ceva – altceva – foarte senzual, lent, extraordinar.

După două zile s-au întâlnit iar, apoi din nou după o săptămână – dar nu pentru antrenamente. Nu se mai antrenau împreună, el nu o mai încuraja să fie în formă sau să exerseze mai mult. Era vorba de cu totul altceva – dar ce? Atracție sexuală? Dragoste adevărată? Ambele?

Se împliniseră deja paisprezece ani de când era cu Mark. Se vedeau cel puțin de două ori pe săptămână. Când a devenit clar că Eliza nu se putea reface fizic dincolo de un anumit prag, Mark a sfătuit-o să treacă de la fitness la consiliere privind stilul de viață – un domeniu nou, care ar solicita-o fizic mult mai puțin. I-a plăcut și a și avut rezultate bune cu clienții ei, aproape din prima – în definitiv nu era ceva foarte diferit de ceea ce făcea înainte de accident. Doar că acum își ajuta clienții să-și facă ordine în viață, să-și impună organizare și disciplină în toate aspectele vieții lor, nu doar în ceea ce privește forma fizică. Iar programul era mult mai normal, nu mai trebuia să lucreze până seara târziu. Reușiseră chiar și să meargă împreună în vacanță de patru ori – niciodată mai mult de o săptămână. Eliza nu-l întreba niciodată pe Mark ce le spunea soției sau băieților lui când dispărea de acasă. Nici nu era curioasă măcar. Nu voia să știe nici dacă Mark avea de gând să-și lase în sfârșit nevasta, acum că băieții se făcuseră mari și în curând nu aveau să mai stea cu părinții lor. Și nu dorea să întrebe nu pentru că s-ar fi temut să afle răspunsul – ci pentru că pur și simplu nu voia să știe. Era perfect mulțumită de relația lor.

Accidentul o schimbase. Fusese atât de aproape de moarte, atât de aproape să piardă totul, încât devenise mai aspră. Experiența aceea o făcuse să înțeleagă că omul nu primește decât o singură șansă în viață ca să o apuce pe calea ce duce spre împlinire și

fericire. După ceasuri, zile, săptămâni şi luni de durere, Eliza promisese solemn că, de acum înainte, n-o să-şi mai refuze niciodată lucrurile pe care şi le doreşte şi că o să facă absolut tot ce poate – cât mai poate – ca să ajungă la aceste lucruri. Iar pe Mark şi-l dorise întotdeauna. Îl iubise dintotdeauna. Şi ştia că şi el o iubeşte – i-o spunea adesea. Îi spunea că o iubeşte pentru că e frumoasă, puternică, curajoasă, deşteaptă. Încercase să-i explice de vreo două ori de ce nu a putut să-şi părăsească familia, cu ani în urmă, dar Eliza pusese capăt discuţiei – nu voia să ştie. Nevasta şi băieţii lui Mark făceau parte dintr-o lume străină, pe care ea nu-şi dorea câtuşi de puţin s-o exploreze.

Ştia că alte cupluri nu erau atât de norocoase – între ea şi Mark exista aceeaşi pasiune ca la început, pentru că n-aveau nici un fel de certuri domestice de genul „al cui e rândul să ducă gunoiul", „cine să se ducă să ia lapte că s-a terminat" sau „cine duce copiii la înot". Nu trebuiseră să se suporte unul pe altul sau să se doftoricească când aveau gripă. N-avuseseră discuţii despre cheltuieli şi bugete pentru zugrăvit sau concediu. Se bucurau de tot ce era mai bun şi plăcut într-o relaţie, fără bătăile de cap inevitabile într-o căsnicie. Şi, cine ştie, poate că familia lui Mark s-ar fi destrămat de mult dacă n-ar fi fost plusul de culoare şi pasiune adus de Eliza în viaţa lui.

O singură persoană dintre apropiaţii Elizei ştia despre existenţa lui Mark: prietena ei cea mai bună din Melbourne, o fostă clientă pe nume Louise. Într-o după-amiază i-a făcut Elizei o vizită-surpriză – Mark tocmai pleca şi nu încăpea nici o îndoială despre ce făcuseră împreună.

A surprins-o până şi pe ea faptul că atunci, pe loc, i s-a confesat lui Louise. Reacţia prietenei ei a fost de maximă stupefacţie şi dezaprobare. N-o interesa nici cât era Mark de bun la pat, nici că el era sufletul-pereche al Elizei.

— Ce mă umple de nervi e că ţi-ai sacrificat viaţa pentru el!

— Ba nu am sacrificat nimic – sunt foarte mulţumită de viaţa mea.

— Dar puteai să cunoşti pe altcineva.

— Dar n-am vrut să cunosc pe altcineva.

— Eliza, e un bărbat însurat, cu doi copii. Să înţeleg că tu nu vrei copii?

— O am pe Maggie.

— Maggie e nepoata, nu fiica ta! Habar n-ai ce pierzi – ai un sentiment extraordinar când simţi legătura aceea specială cu

copilul tău. Mă întristează gândul că n-o să trăiești niciodată starea asta, care e menirea principală a femeii, până la urmă.

— Asta înseamnă că, dacă nu fac copii, am trăit degeaba?

— Nu asta am zis.

— Ba exact asta ai spus – să nu uit să-mi anunț surorile, că doar toate, în afară de Clementine, suntem vai de capul nostru, fără copii. Noroc că cea mică a rămas gravidă la șaișpe ani, altfel am fi fost absolut toate niște creaturi vrednice de milă!

— Ți-am spus chestiile astea pentru că țin la tine. Trebuie să vezi lucrurile așa cum sunt – doar tu ar trebui să fii expertă, să știi ce înseamnă o viață ideală. Dacă te trezești cu o clientă care îți spune că de mulți ani are o relație cu un bărbat însurat, fără nici o șansă să ajungă vreodată undeva cu relația asta? Ce-ai sfătui-o?

S-a enervat atât de tare pe Louise, că n-au vorbit o lună întreagă: cum și-a permis să o judece așa – pe ea, prietena ei?! Ce, dacă ea își dorea copii, însemna că era obligatoriu ca Eliza să-și dorească același lucru? Pentru că ea, sincer, chiar nu își dorea copii. Probabil că venirea lui Maggie pe lume îi satisfăcuse și ei instinctul matern, nu numai lui Clementine. Și mai era și faptul că, în urma accidentului, corpul ei n-ar mai fi putut face față unei sarcini. Și teama că, dacă ar fi pomenit ceva despre copii, relația ei cu Mark s-ar fi putut schimba dramatic. Indiferent de motive, n-avea nici o îndoială că nu-și dorea copii absolut deloc.

Până la urmă, tot ea a fost cea care a căutat-o pe Louise.

— Mi-e dor de tine. Mi-e dor până și de criticile tale.

— Dar tot n-ai să mă bagi în seamă, așa-i?

— Așa e. Deci, vrei să mă iei așa cum sunt sau nu?

Louise a vrut să reia legătura și astfel prietenia lor a continuat, dar Eliza știa că tot nu era de acord cu relația ei cu Mark.

Acum, întinsă în pat, îl urmărea pe Mark cum se îmbracă. După ce-o sărută de plecare, o mângâie ușor pe față și îi spuse:

— Pe curând, iubirea mea.

După ce a plecat el, s-a ridicat și ea și s-a îmbrăcat, încet. Apoi și-a făcut o cafea, dar până la urmă nu a băut-o, gândindu-se că l-ar prinde mai bine să iasă un pic, să ia o gură de aer.

De obicei se îndrepta spre plajă. Azi o luă însă în direcția opusă, pe bulevardul străjuit de copaci. Îi plăcea mult să se plimbe printre blocurile mici din cărămidă roșie și printre vilele elegante din cartier, inspirând aerul tare al mării. Îi plăcea faptul

că într-un capăt al bulevardului era plin de cafenele, iar în celălalt de restaurante – iar între ele găseai tot ce-ți trebuie: o spălătorie, o farmacie, o brutărie și un cizmar. Se mai aflau acolo și o biserică catolică, o sinagogă și o sală de întruniri a adventiștilor de ziua a șaptea. Cum zicea și Mark, măcar avea unde să fugă dacă venea sfârșitul lumii.

Azi pașii au purtat-o prin fața bisericii catolice. Inițial își propusese să dea o raită prin magazine, dar spre propria ei surprindere, s-a trezit că deschide portița și o ia pe aleea cu pietriș până la intrarea laterală în biserică. Era prima oară când punea piciorul aici. Înăuntru era răcoare și întunecos, iar în aer încă plutea mirosul de tămâie de la o ceremonie care avusese loc probabil cu puțin timp în urmă – îl recunoștea din copilărie. Din reflex, aproape că și-a făcut semnul crucii, dar s-a oprit la timp. I se părea un soi de ipocrizie că se afla aici – darămite să mai facă și toate gesturile ritualice. Se opri la prima bancă din spate și se lăsă cu oarecare greutate în genunchi pe scăunelul de rugăciune. Mai erau câțiva oameni în jur care veniseră să-și mărturisească păcatele, pentru că din confesional se auzea un murmur slab. După câteva clipe a ieșit de la spovedanie un bărbat cam de vârsta tatălui ei, iar în locul lui a intrat o femeie cam de vârsta ei.

Nu mai ținea minte când fusese ultima oară la o slujbă sau la spovedanie, dar cu toate astea vechile rugăciuni îi reveniră neștirbite în memorie, imediat ce se lăsă în genunchi. Ar fi putut să stea la rând, apoi să intre în confesional și să spună toate formulele adecvate.

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit. Au trecut cam douăzeci și cinci de ani de la ultima spovedanie.

— Cum ai păcătuit?

— Am o relație în afara căsătoriei.

— Cu cine?

— Cu un bărbat însurat. Iubirea vieții mele.

— Te căiești?

— Nici un pic. Dacă ar fi să iau totul de la capăt, aș face exact la fel, fără nici o ezitare.

— Alte păcate?

— Sunt peste douăzeci de ani de când îi ascund adevărul unei persoane dragi.

— Cui?

— Nepoatei mele.

— Şi despre ce adevăr este vorba?

— Despre sora mea, Sadie.

— Şi ai de gând să-i spui nepoatei tale?

— Ce să-i spun, ce s-a întâmplat de fapt? Şi să lovesc şi mai rău în unitatea şi aşa şubredă a familiei? Nu, mersi.

Se tot gândea la Sadie de la o vreme. Era conştientă că se gândea mai des la ea în perioada asta a anului, înainte de Crăciun – în fiecare an păţea la fel, relua obsesiv în minte firul evenimentelor din urmă cu douăzeci de ani. Anul ăsta, însă, începuse să se gândească întruna la Sadie în urma unui incident care se petrecuse în urmă cu cinci luni. Era la cumpărături în mallul de pe strada Bourke. Deodată, a avut impresia că o zăreşte pe Sadie în mulţime: o femeie de aceeaşi înălţime, cu aceeaşi culoare a părului şi cam cu aceeaşi constituţie fizică. Arăta exact cum îşi închipuia Eliza că trebuie să arate Sadie cu douăzeci de ani mai bătrână. A strigat după ea:

— Sadie!

Dar femeia n-a întors capul. Eliza s-a luat după ea, blestemându-şi piciorul beteag. Înainte de accident, ar fi putut s-o ajungă din urmă în mai puţin de un minut. La un moment dat, femeia a dispărut după un colţ – dar din fericire se oprise să caşte gura la un magazin de pantofi.

— Sadie, a spus Eliza, punându-i o mână pe braţ.

Când s-a întors cu faţa spre ea, şi-a dat seama că nu semăna deloc cu Sadie.

— Mă scuzaţi, v-am confundat cu altcineva. Cu altcineva, zisese. Cu sora mea pe care n-am văzut-o de douăzeci de ani.

Şi dacă femeia aceea ar fi fost Sadie, ce i-ar fi spus? „Bună, ce mai faci? Ai chef de-o cafea? Şi apropo, scuze că ne-am repezit toţi la beregata ta acum douăzeci de ani, ai avut perfectă dreptate să rupi orice legătură cu familia. Dar acum hai să îngropăm securea, vrei?"

Ce reuniune de familie minunată ar fi dacă ar apărea ea cu Sadie la Donegal.

Nu le spusese nimic celorlalţi, dar încercase de nenumărate ori să-i dea de urmă lui Sadie. Trebuia să respecte dorinţa lui Clementine, care fusese extrem de afectată de dispariţia lui Maggie, dar adevărul era că i se făcuse pur şi simplu dor de Sadie. Da, sigur, a făcut un lucru îngrozitor, dar deloc ilogic, doar nu fuseseră ei toţi complet topiţi după Maggie?

Îi părea tare rău că n-a fost și ea cu Clementine și cu Leo când au găsit-o pe Sadie în parcul acela de rulote. Când s-au întors la Hobart și au analizat cu toții firul evenimentelor de nenumărate ori, și-au spart creierii să priceapă sensul conversației dintre Leo și Sadie.

Leo spusese că a încercat să-i explice lui Sadie, s-o facă să înțeleagă cât de îngrijorați fuseseră, cum mesajele pe care le lăsa ea pe robot nu erau suficiente ca să-i liniștească. A încercat s-o facă pe Sadie să priceapă de ce era Clementine atât de furioasă. Dar parcă vorbea singur – Sadie n-a vrut să asculte nici o explicație, doar a continuat să zică întruna că vrea să fie lăsată în pace.

În final așa au făcut, au lăsat-o singură acolo. Leo, Clementine și Maggie s-au urcat în mașina închiriată și s-au dus la un motel din orășelul cel mai apropiat. Maggie se purta perfect normal, turuia întruna veselă, ca și cum apariția lui Leo și a lui Clementine era un lucru absolut firesc.

A doua zi de dimineață, Leo s-a întors la parcul de rulote, dar era deja prea târziu: Sadie plecase. A stat de vorbă cu tipul de la biroul parcului și a primit o pungă în care zăceau, înghesuite, lucrurile lui Maggie. Altceva, nimic.

Intraseră cu toții în panică. Dacă făcea un gest necugetat, cum ar fi să se omoare? Leo sunase la toate spitalele și secțiile de poliție din zonă. I se răspunsese politicos, dar atât. Era clar că e vorba de o ceartă de familie. În fiecare zi pleca de acasă câte o tânără agitată, care nu se mai înțelegea deloc cu ai ei.

Când a sosit prima felicitare de la Sadie, Eliza a răsuflat la fel de ușurată ca și tatăl și surorile ei. În anul următor, a mai venit o felicitare. Apoi alta, după încă un an. Deși nu le dădea de veste unde e și ce face, tot era ceva că trimitea și felicitările astea. Leo îl întreba mereu pe părintele Cavalli, iar mai apoi pe preoții care îi succedaseră dacă știau ceva despre Sadie. Desigur că preoții știau unde e și era clar că, dacă le-ar fi spus, le-ar fi luat tuturor o piatră imensă de pe inimă. Preoții îl asigurau de toată compasiunea lor, dar nu îi spuneau niciodată nimic – doar că trebuie să respecte hotărârea lui Sadie. De-a lungul anilor atât Leo, cât și surorile începuseră să-i pună scrisori în plicul cu felicitarea pe care Maggie i-o trimitea ca răspuns la cea primită de ziua ei.

Eliza încerca mereu să-și închipuie cum arăta acum sora ei, unde locuia și cu ce se ocupa. La fel făcea și cu ceilalți membri

al familiei ei: şi-l imagina pe Leo într-o călătorie, pe Juliet muncind din greu în Anglia, pe Miranda ciocnind o cupă de şampanie într-un bar sofisticat şi pe Clementine în mijlocul sălbăticiei sau pe-un colţ de stâncă. Cu trei luni în urmă, de câte ori se gândea la Maggie o vedea mereu într-un birou cu pereţi de sticlă, undeva în Londra. Numai pentru Sadie nu-i venea nici o imagine în minte – ecranul rămânea alb. Unde era oare? Cu cine? Era fericită? Tristă? Dezamăgită? Împlinită?

Se gândise mult la lucrurile astea nu numai în legătură cu Sadie, dar şi cu propria ei viaţă. Răspunsul era clar: era fericită, tristă, dezamăgită şi împlinită – toate deodată.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Un bărbat în vârstă, într-un costum negru şi cămaşă cu guler scurt, alb, se oprise lângă banca ei.

— Nu, mulţumesc, părinte, îi răspunse, cu un zâmbet fugar.

Apoi s-a ridicat şi a ieşit repede, înapoi la soare.

Capitolul 23

Clementine nu era prea exuberantă din fire, mai ales dacă era singură acasă, însă tocmai primise o veste care chiar merita sărbătorită cu mare tam-tam. Aştepta răspunsul ăsta de mai bine de şase luni, dar uite că meritase: îi fusese aprobată finanţarea pentru un nou proiect de cercetare! După ce a citit scrisoarea, s-a dus automat la telefon, s-o sune pe Maggie şi să-i dea şi ei vestea cea bună – îşi aduse însă aminte la timp şi se opri: Maggie nu mai era la Londra, iar Clementine încerca să n-o mai sune tot timpul.

A rămas câteva minute lângă telefon, închipuindu-şi cum ar decurge conversaţia cu fiica ei, dacă ar suna-o:

— Maggie, am primit finanţarea!

Bineînţeles că Maggie n-ar întreba pentru ce – ar şti exact despre ce vorbeşte mama ei şi ar exclama:

— Fantastic! Şi când pleci? Şi pentru cât timp, de data asta?

Expediţia asta urma să dureze în jur de paisprezece luni – cea mai lungă de până atunci. Ultimele trei dăţi fusese plecată în Antarctica doar pe durata verii, din noiembrie până în februarie.

— Eşti sigură că nu te deranjează, Maggie?

Încă de când era Maggie mică, Clementine tot repeta întrebarea. În copilăria lui Maggie, era vorba despre drumuri mai scurte. „Eşti sigură că nu te deranjează dacă mă duc pe insula Maria?" „Eşti sigură că nu te deranjează dacă mă duc la Devonport?"

Teritoriul cercetării se schimba de la an la an, pe măsură ce câmpul de investigaţii se lărgea, apăreau noi oportunităţi şi reputaţia lui Clementine creştea. „Eşti sigură că nu te deranjează?"

Începuse să meargă în Antarctica cu trei ani în urmă – bineînţeles, asigurându-se mai întâi că Maggie n-avea nimic împotrivă. Era totuşi cu totul şi cu totul altceva decât oricare din călătoriile de

până atunci: nu prea existau curse aeriene regulate în direcția aceea, în caz că se întâmpla ceva acasă sau dacă Maggie ar fi vrut să dea o fugă până la ea. Iar liniile telefonice și de internet nu funcționau chiar tot timpul.

— Mamă, *trebuie* să te duci, e mult prea tare toată povestea asta!

Când a auzit-o începând cu „mamă", Clementine n-a mai avut nici o îndoială că entuziasmul lui Maggie e sincer. De obicei îi zicea pe nume – „mamă" era numai pentru momente sau ocazii speciale.

Încă de la prima călătorie, o cucerise imaginea aceea de dom uriaș pe care continentul o proiecta pe fundalul orizontului – nici acum nu putea să-și dea seama unde se termina pământul și unde începeau norii. Drumul din Hobart până la stația de cercetare Davis dura două săptămâni – câteodată mai mult, în funcție de grosimea gheții. Cercetarea ei viza în principal, pinguinii Adelie. Prima întâlnire cu ei n-a fost deloc promițătoare – i-a găsit învârtindu-se morocănoși pe lângă stația de cercetare, deloc sociabili. A doua oară când s-a dus în Antarctica n-a mai stat tot timpul la stația de cercetare – a petrecut două săptămâni la punctul de lucru din apropierea coloniei mari și a fost o cu totul altă experiență. Își propusese atunci să le studieze obiceiurile de împerechere și se distrase teribil urmărindu-i cum își construiesc cuiburile și cum își șutesc pietrele între ei: unul se ducea lipa-lipa să-și ia o piatră, venea și și-o așeza frumos peste grămăjoara cu celelalte pietre și pleca să ia alta; între timp venea altul și – haț – i-o fura! Cea mai mare parte din timp făcea însă investigații foarte serioase, alături de cercetători din Anglia, Germania, Spania și Suedia – pe lângă alți colegi din Australia.

Mai avea câteva luni bune până la plecare, dar simțea că nu mai are răbdare. Se apucă imediat să-și facă lista cu lucruri necesare pentru expediție. Își trecu absentă mâna prin păr în timp ce scria – și se opri din scris câteva clipe, uimită. Încă nu se obișnuise cu noua frizură. Își tăiase pletele lungi în urmă cu câteva săptămâni, în aceeași zi în care își depusese candidatura pentru următoarea expediție. Luase hotărârea că, la patruzeci și ceva de ani, nu prea mai merge cu cosițe până-n brâu, plus că în Antarctica nu era deloc practic să ai părul lung. La stația de cercetare nimeni nu putea să facă dușuri mai lungi de trei minute – de-abia aveai timp să te speli pe corp, darămite să mai ai și părul lung. Lui Clementine îi plăcea noua ei tunsoare, care-i înconjura capul cu o aureolă de cârlionți scurți, cu un breton doar puțin

mai lung ca restul părului. Și Maggie îi spusese că noua tunsoare o prindea foarte bine. Leo zicea că acum puteau trece ușor drept surori – zicea asta de când Maggie avea vreo paisprezece ani.

Clementine mai lucră la listă încă vreo douăzeci de minute. Dacă ar mai fi fost cineva acasă ar fi desfăcut o sticlă de șampanie; așa, singură, se mulțumi cu un ceai verde și o sonată de Beethoven. Se obișnuise să asculte muzică cu volumul la maximum. Era singură în toată casa aproape tot timpul – Leo nu prea mai stătea în Tasmania; la șaptezeci și ceva de ani era remarcabil cât reușea să fie de activ și de ocupat. Nu se certaseră decât o singură dată în toată viața ei – când s-a întâmplat povestea aceea cu Sadie. Au fost amândoi atât de afectați, că n-au fost în stare să se pună de acord. Și atunci au ajuns la un consens tacit să nu mai vorbească niciodată despre ea.

În picioare, lângă aragaz, așteptând să fiarbă apa în ceainic, Clementine trecu în revistă lucrurile de pe vechiul avizier afișat pe peretele bucătăriei. Dispăruseră de mult pomelnicele cu sarcinile de fiecare zi. Acum era plin de amintiri din diferite momente importante ale vieții lui Maggie: scrisori de la direcțiune, anunțuri, desene, articole de ziar despre tot felul de concursuri de matematică câștigate de Maggie, un articol dintr-un ziar de Sydney despre cea mai tânără absolventă cu zece pe linie din toată istoria universității din Sydney.

Din loc în loc erau câte trei poze prinse cu aceeași piuneză. Cea mai recentă poză era din vacanța lui Maggie cu Angus în ținutul Yorkshire. Clementine o dădu jos, apoi se răzgândi. Era o poză în care Maggie arăta superb, așa că luă o foarfecă, tăie partea cu Angus și o aruncă la coș. Apoi prinse partea cu Maggie înapoi la avizier. Maggie îi zâmbi aprobator din toate celelalte zeci de poze.

Avizierul era un pictorial al vieții lui Maggie. Erau poze cu ea la doi ani, în vacanță la Bicheno, apoi la Sydney cu Juliet și Myles, cu Miranda la Melbourne pe la treisprezece-paisprezece ani. O fotografie de când avea câteva luni, lângă o fotografie cu ea și Eliza la marea finală a campionatului de fotbal. Zeci și zeci de poze marcau diferite momente importante.

Singurul personaj care lipsea din poze era Sadie. Cu douăzeci de ani în urmă, Clementine dăduse jos toate pozele în care apăreau Maggie și Sadie. Nu îndrăznise nimeni să le pună iar pe perete – nici după ce se întorsese Maggie acasă, nici mai târziu.

Probabil că nu aveau destul curaj s-o facă. Sau poate nici nu mai era nevoie să le pună pe perete.

Adevărul e că probabil se gândeau la Sadie mult mai mult de când dispăruse decât atunci când era acasă – atât cât te puteai gândi la cineva despre care nu mai ştiai absolut nimic de mulţi ani.

Cel mai surprinzător fusese faptul că Maggie nu-i bătuse deloc la cap cu întrebări incomode. Nu întreba decât foarte rar de Sadie. Unde e? De ce nu vine niciodată să-i vadă? Cât de simplu fusese să o mintă pe Maggie toţi aceşti ani! Şi, ce era încă şi mai înspăimântător, cât de simplu părea să-i fi fost lui Sadie să dispară complet şi să-şi ia viaţa de la început, fără să privească nici un moment în urmă!

Aproape că nici nu mai vorbeau despre ea. Din când în când, cineva mai lansa câte o propoziţie în aer. Alteori zicea Maggie ceva şi atunci se străduiau să-i răspundă cât mai precaut. Odată, Maggie a întrebat de ce Sadie nu sună niciodată, iar Miranda i-a răspuns, fără să clipească măcar, că Sadie nu sună pentru că orice obiect electrotehnic e imoral în ochii ei.

— Deci Sadie nu se uită la televizor? Şi nu se duce nici la cinematograf?! Păi şi atunci cum se distrează?

— Dansează tot timpul.

— N-are cum! Mai trebuie să şi muncească – altfel cum îşi cumpără haine şi mâncare?

— Îşi cultivă singuri majoritatea alimentelor pe care le mănâncă. Iar haine-şi cumpără numai de la second-hand, deci sunt ieftine.

Clementine o certase aspru pe Miranda pentru toate gogomăniile neruşinate pe care i le înşirase lui Maggie – dar Miranda nici gând să se simtă prost.

— Draga mea, cum am mai spus şi cu alte ocazii: dacă ai o variantă mai bună, eşti liberă să-i spui tu lui Maggie cum stau lucrurile – orice, numai adevărul să nu-l afle!

De câte ori nu fusese Clementine tentată să pună cărţile pe masă, să stea de vorbă deschis cu toţi membrii familiei despre ce s-a întâmplat atunci: Sadie a făcut un lucru foarte periculos şi grav, dar totul s-a terminat cu bine până la urmă – deci n-ar mai trebui să fie nici o problemă, nu?

Când i-a spus lui Leo ce gândeşte, a rămas profund mirată de reacţia lui.

— Sadie nu ne-a părăsit doar din cauza poveştii cu Maggie, Clementine. Pur şi simplu nu mai vrea să ne vadă.

— Dar dacă-i spunem că noi am vrea s-o vedem iar...

— I-am spus deja – de nenumărate ori, în fiecare scrisoare pe care i-o trimit cu felicitarea de la Maggie. Degeaba. N-a trimis niciodată un cuvânt înapoi.

— Eu sunt vinovată pentru asta. E numai şi numai vina mea.

— Nu, Clementine, nu e vina ta. Nu e vina nimănui.

Nu-i venea nici ei să creadă, dar lui Clementine chiar îi era dor de Sadie. Nu voia doar s-o vadă; ar fi vrut ca ea să facă iar parte din familie – şi erau deja ani buni de când îşi dorea asta. Îi dispăruse aproape de tot din amintire povestea aceea urâtă din urmă cu douăzeci de ani – uneori i se părea că nici nu se întâmplase. Maggie nu păţise nimic. Crescuse mare, bine mersi, deşteaptă, fericită şi mereu sigură pe ea însăşi. Singurul lucru care mai rămăseseră din toată povestea era întrebarea: de ce? Clementine ştia că acum ar putea să-i pună surorii ei această întrebare calm, din simplă curiozitate – fără furia care o devorase ani de zile, explodând ori de câte ori cineva o pomenea pe Sadie.

Nu de puţine ori încercase să şi-o închipuie pe Sadie după atâta amar de vreme. Oare mai trecuse prin Hobart? Îi spionase oare vreodată pe fereastră când erau toţi acasă, fără să aibă nici unul habar cine îi privea în momentul acela? Le urmărise oare pe ea şi pe Maggie când se duceau la piaţă sau la una dintre cafenelele de pe malul râului? Cine putea şti dacă nu cumva nu se aşezase şi ea la o masă şi le privise în tihnă, neştiută de nimeni?

Ultima felicitare de la Sadie sosise şi anul acesta cu o săptămână înainte de ziua lui Maggie, ca de obicei. Le-a adus-o părintele Huang, preotul paroh. N-a vrut să le spună nici de unde fusese trimisă felicitarea, nici dacă vorbise cu Sadie în ultima vreme.

— Trebuie să-i respectăm dorinţa, le-a zis iar, cum le zicea mereu.

Cum le ziceau toţi preoţii care le aduseseră, de-a lungul anilor, scurtele epistole ale lui Sadie pentru Maggie – ceea ce nu însemna deloc că se obişnuiseră cu gândul, deşi Leo era de acord că, atâta timp cât Sadie nu voia să ţină legătura cu ei decât prin această felicitare anuală, nu puteau face absolut nimic.

Aşa că merseseră mai departe fără ea. Şi tocmai asta fusese cea mai mare surpriză: că viaţa mersese înainte fără nici un fel de probleme. Bineînţeles că i-a ajutat foarte mult faptul că o aveau pe Maggie în mijlocul lor tot timpul. Era o permanentă sursă de

amuzament și de încântare – centrul atenției și buricul universului pentru toți membrii familiei Faraday. Clementine recunoștea prima că-i este imposibil să fie perfect obiectivă în ce-o privește pe Maggie, dar fata asta chiar avea un dar special – i s-a văzut clar steaua din frunte încă de când era mică de tot.

Credea că o cunoaște foarte, foarte bine pe fiica ei și totuși Maggie reușea tot timpul s-o surprindă – și tocmai din cauza asta, faptul de a fi mamă era pentru Clementine o sursă permanentă de mirare și minunare. Maggie era o ființă întru totul unică – cu propria ei minte, personalitate, atitudini. Cu toate astea, recunoștea clar niște lucruri preluate de la ea. Nu numai asemănarea fizică, ci și o aplecare (Miranda îi zicea obsesie) spre studiu. Maggie îl moștenea și pe tatăl ei în câteva privințe, cum ar fi culoarea pielii și, mai ales, inteligența.

Nu că l-ar fi văzut pe David cine știe ce – locuia de ani buni în Perth, cu nevasta și cei patru copii. Maggie făcuse, desigur, cunoștință cu familia lui David. Fuseseră cu toții foarte civilizați, dar era clar că între ei nu va exista niciodată o legătură foarte strânsă. David le-a ajutat financiar câțiva ani buni, până când invențiile lui Leo au început să aducă atâția bani, încât n-a mai fost nevoie de ajutorul nimănui. David îi trimitea în continuare lui Maggie o felicitare de ziua ei, iar ea îi trimitea politicoasă o felicitare la Crăciun. În rest, nimic. Intuiția lui Clementine în legătură cu David n-o înșelase, deci.

Din când în când, mai vorbea cu Maggie despre David, cât să se asigure că nu-i era dor de el – că nu-și dorește să-l vadă mai des.

— Crezi că ar trebui să-mi doresc să-l văd tot timpul? o întrebase Maggie o dată. Știu cine e, unde e – e suficient, nu crezi? Dacă o să simt nevoia să vorbesc despre cine știe ce treburi bărbătești vreodată, îl am pe Buricu' – nu-i așa?

— Da, mă rog, răspunsese Clementine cam rușinată că insistase.

Când i-a povestit lui Juliet, aceasta a luat-o în râs.

— Păi nu ești tu regina ratiunii? Nu-i nici o mirare că fiică-ta îți calcă pe urme!

Clementine știa că nu doar ea contribuise la formarea minții lui Maggie. Oricât de mult îi displăcuse ideea la momentul respectiv, era conștientă că în primii cinci ani de viață ai fiicei ei, Sadie îi fusese ca o a doua mamă. Juliet, Miranda și Eliza au ajutat-o să se formeze ca femeie, chiar din primii ani de adolescență.

După povestea cu Sadie, Clementine a ținut-o pe Maggie numai în casă o vreme – dar lucrurile au ieșit foarte bine până la urmă: aflată mereu în centrul atenției tuturor, Maggie pur și simplu a înflorit.

— Bineînțeles că e minunată, le-a zis odată Leo. E un copil de seră – exact ca o orhidee din specia cea mai rară, îngrijită non-stop de sute de grădinari.

Maggie nu crescuse înconjurată numai de atenția mătușilor ei, ci și prin preajma lui Leo care, de când era mică, îi spunea povești cu inventatorii. La paisprezece ani, Maggie știa absolut totul despre electricitate și ar fi fost în stare să țină conferințe publice despre Michael Faraday, inventatorul motorului electric, despre care Leo zicea tot timpul că era rudă cu familia lui, una foarte îndepărtată. Leo a fost cel care a auzit primul de concursurile de matematică. Nu conta orașul – o ducea neobosit pe Maggie cu mașina până în cele mai îndepărtate colțuri ale Tasmaniei. Nu era nimeni mai mândru ca el de victoriile lui Maggie. A făcut cu mâinile lui un raft în camera de zi, pe care a așezat atent trofeu după trofeu. Tot el a schimbat avizierul din bucătărie cu unul de patru ori mai mare, ca să aibă unde înșira toate articolele și pozele cu Maggie.

— E un mare noroc că nu e și frumoasă pe cât e de deșteaptă – atunci ar fi cel mai enervant copil din lume, clar!

Asta venise de la Miranda și, la momentul respectiv, Clementine se enervase, bineînțeles – cum adică copilul ei nu era frumos?! Mai târziu și-a dat seama că Miranda avea dreptate: Maggie nu era o frumusețe clasică, dar avea totuși ceva deosebit – poate ochii negri și strălucitori sau sprâncenele groase. Poate zâmbetul larg, silueta delicată sau chiar urechile de elf care rezistaseră la toate încercările lui Clementine de a i le ascunde când era copil. Ce-i drept, și Maggie avea o relație ambivalentă cu urechile ei. La șaptesprezece ani, în vacanța dintre bacalaureat și începutul facultății, Maggie a hotărât că urechile erau trăsătura ei cea mai spectaculoasă, drept pentru care și-a tras o tunsoare periuță, ca să le pună mai bine în valoare. A ținut-o numai în tunsori care mai de care mai ciudate toată facultatea. Și, cum purta și rochii *vintage*, bocanci masivi Doc Marten și bijuterii vechi, arăta mai mult ca o solistă de trupă rock decât ca o studentă eminentă la matematică.

— Arăți ca în *My Fair Lady*, draga mea – dar exact pe dos! a exclamat Miranda odată, îngrozită de rochia mov, largă, în stilul

anilor '60, colanții negri și bocancii până la genunchi cu care a intrat Maggie pe ușă. Mai avea și trei cercei în urechea stângă, plus alți doi în cea dreaptă. Eu mă chinui să te fac o doamnă și tu te-mbraci în halul ăsta?!

Maggie a trecut la un stil mai clasic când a început să lucreze într-un mediu de afaceri. A început să poarte cizme italienești, scumpe. Dar tot de la magazine mici și neștiute de nimeni își lua haine. La prima impresie, arăta destul de conservator. Dar, dacă te uitai mai atent, mai vedeai câte o bucată de tiv desfăcut, niște flori aplicate pe o poală de fustă dintr-o stofă țesută manual. Se tundea în continuare scurt, în aparență destul de clasic – de aproape, însă, băgai de seamă detalii mai puțin convenționale, cum ar fi bretonul asimetric sau șuvițe nuanțate discret în culori bizare. Rămăsese cu obiceiul să-și dea tot timpul cu mâna prin păr, încercând să-și mascheze urechile. Eliza o repezise odată:

— Maggie, terminã – ești prea mare ca să-ți mai ascunzi urechile.

Eliza nu fusese niciodată o persoană prea veselă, iar cu vârsta devenise din ce în ce mai sobră.

— N-ar mirosi un banc bun nici dacă i l-ar înfige cineva drept în nas, remarcase Miranda odată.

Clementine era curioasă să vadă dacă New Yorkul reușise să schimbe ceva în stilul vestimentar al fiicei ei. Nu le trimisese încă nici o poză – doar câteva telefoane, mesaje și ilustrate. Nu dăduse nimănui prea multe detalii despre ce făcea toată ziua la New York. Le spusese tuturor – pe un ton ferm, dar drăguț – că ar vrea să fie lăsată în pace. Fuseseră nevoiți să îi accepte dorința.

Se uită la ceas și calculă repede ce oră era acum la New York. Nu era o oră potrivită să sune. Închise ochii, vizualiză în minte imaginea lui Maggie și îi trimise telepatic o rază de iubire. Bineînțeles că nu le-ar fi spus nici în ruptul capului surorilor ei, dar Clementine avea senzația clară că-i poate transmite lui Maggie un fel de mesaje, asemănătoare cu mesajele electronice – și nu vedea nimic anormal în asta. Maggie era atât de prezentă în mintea ei, încât nu părea deloc exclus să poată comunica la distanță – dimpotrivă. Chiar și când era concentrată asupra unui lucru în îndepărtata Antarctică sau pe o insulă pustie, într-un colț de minte rămânea mereu aprinsă lumina acestei legături. În mijlocul unor procese mentale care n-aveau nici o legătură cu Maggie, imaginea fiicei ei îi apărea brusc în minte pentru o

fracțiune de secundă. Oare cum putea descrie legătura ei mentală cu propria fiică? Era ca o spirală plutind printre toate celelalte gânduri ale ei, un fel de cordon ombilical mental. Nu conta că se aflau la mii de kilometri depărtare sau că Maggie ajunsese femeie în toată firea. Relația mamă-fiică era în continuare foarte puternică.

Nu-și dorise niciodată alți copii. Mai avusese câteva legături, dar nimic serios. Acum se vedea cu un savant cu care fusese colegă la stația de cercetare din Antarctica – îl chema Peter. Clementine observase că relațiile intime se stabileau mult mai repede în Antarctica, probabil din cauza frigului și a izolării. Dar aici, în lumea civilizată, cuplul nu prea avea șanse să reziste – Peter devenise deja prea serios.

„Tu ești măritată cu munca", i-a zis un iubit mai demult. Și era adevărat – avea deja tot ce și-ar fi putut dori: pe Maggie, tatăl și surorile ei, o slujbă minunată.

Își aduse aminte de evenimentul care pusese în mișcare toate aceste gânduri: expediția! În patru luni o să fie pe vapor, în drum spre Antarctica. După două săptămâni de drum, urma să ajungă la stația de cercetare – literalmente, la capătul lumii. De-abia aștepta. Nu era pe lume loc mai minunat. Fascinant și extenuant în același timp, comparabil cu rolul de mamă.

A dat volumul mai tare și s-a aplecat iar asupra listei.

Capitolul 24

Biroul de la etajul cinci al unei clădiri de sticlă de pe Dame Street din Dublin se încinsese aproape insuportabil. După trei săptămâni de ploaie şi ceaţă, vara cea însorită hotărâse să poposească până la urmă şi în Irlanda. Compania de asigurări în proprietatea căreia se afla imobilul încasa chirii imense de la ocupanţii birourilor, dar nu părea să fie dispusă să investească nimic în aparate de aer condiţionat ceva mai eficiente.

După ce se întinse peste birou să oprească ventilatorul şi îşi închise calculatorul, Sadie Faraday se lăsă pe spătarul scaunului şi se întinse. Fusese o săptămână grea. În urmă cu o lună, anunţase o licitaţie de publicitate. De trei zile asculta şi viziona propuneri de la firmele selecţionate. Câte promisiuni, cât entuziasm, câte şiruri impecabile de dinţi sclipind spre ea din celălalt capăt al mesei de consiliu.

— Sunteţi primii pe piaţă, sunteţi cunoscuţi în toată ţara, începuse prima firmă. E timpul să spuneţi lumii povestea voastră. Şi cât mai direct posibil!

— Ne-am documentat şi rezultă că principalul atu al firmei dumneavoastră e reputaţia impecabilă, o anunţase a doua firmă. Asta ne-am propus să scoatem în evidenţă în campania noastră.

A treia firmă venise cu o propunere atât de artistică, încât era aproape imposibil de priceput ce înseamnă mai exact. Abstractizaseră totul atât de mult, încât era s-o pufnească râsul: păsări albastre într-un pom! Cine Dumnezeu ar fi făcut imediat legătura cu o firmă de curăţenie specializată în baruri şi restaurante?!

Le promisese că până marţi le dă un răspuns, ceea ce însemna că în weekend trebuia să se mai uite încă o dată peste propuneri – oricum n-avea ceva mai bun de făcut.

Ochii îi căzură pe calendarul de perete, cu imagini estivale. Imaginea aferentă lunii iulie era o plajă din Barbados. Sadie rupse

pagina, deşi mai era o săptămână din iulie. Şi se simţi instantaneu mai bine după aceea – august era o lună mult mai suportabilă decât iulie.

— Mai trăieşte cineva prin biroul ăsta sau v-a omorât pe toţi căldura?

Era Dennis, contabilul-şef, unul dintre primii angajaţi ai firmei – Sadie fusese cea care îi luase interviul pentru ocuparea postului. Avea în mână servieta şi sacoul de in.

— Vremea chiar n-are nici o şansă s-o nimerească cum trebuie în ţara asta, zise Sadie. Ori e prea umed, ori prea cald. Nu vă convine nicicum, nu?

— Bineînţeles că nu. Ce subiect de conversaţie am mai avea, dacă vremea ar fi perfectă tot timpul? Noi ne gândeam să ieşim la o bere-două, vii şi tu?

— Sărbătoriţi ceva?

— Ziua de naştere a Lornei.

— Parcă era în decembrie.

— Da, dar ne-am gândit să ne-apucăm să exersăm din timp.

— Atunci duceţi-vă voi înainte, îi zise ea rânjind. Mai am de dat un telefon şi după aceea vin şi eu.

— Să-ţi comand un pahar de vin alb rece?

— Perfect, mersi.

Formă numărul în timp ce Dennis ieşea pe uşă. Îi intră direct robotul telefonului.

— Dragule, sunt eu. Voiam să-ţi zic că ies cu colegii la un pahar de vin şi ajung puţin mai încolo. Vezi că e nişte salată de pui în frigider, dacă ţi se face foame până ajung eu. Nu întârzii mult. Te iubesc.

Trase husa peste monitor, porni robotul telefonic, îşi luă geanta şi ieşi din birou. Uşa se închise automat în urma ei. Pe plăcuţa de pe uşă scria:

Sally O'Toole, Director executiv.

Capitolul 25

Telefonul a început să sune chiar când ajunsese la uşa apartamentului. Până să-şi dea seama că sună la ea şi să scoată cheia din geantă – după ce şi-a pus pungile cu cumpărături lângă uşă – se oprise deja.

A intrat şi a apăsat butonul de mesaje. Din difuzorul robotului telefonic răsună o voce caldă, cu accent american. „Bună ziua. Acesta este un mesaj pentru Maggie Faraday. Maggie, la telefon e Gabriel West, sun din partea agenţiei *Nepoţi de închiriat*. Dă-mi, te rog, un telefon după ce asculţi acest mesaj."

Maggie puse pungile cu cumpărături jos, luă un carneţel şi un pix şi sună.

— Gabriel? Maggie Faraday la telefon.

— Asta zic şi eu promptitudine – umbli cu robotul telefonic în geantă?

Maggie râse.

— Dacă ai fi lăsat un mesaj puţin mai lung, aş fi ajuns la telefon înainte să închizi.

— De ţinut minte pe viitor. O să pun un bileţel la dosar: *De lăsat mesaje lungi pe robotul lui Maggie Faraday*. Şi, ce mai faci, cum o mai duci?

— Bine, ocupată, minţi ea. Şi tu iar îi ţii locul mamei tale?

— Da, mama e la o conferinţă la Seattle. Reprezentante Avon din toate ţările, uniţi-vă. M-a mituit ca să-i ţin locul cât e plecată.

Era a treia oară când vorbea la telefon cu Gabriel. De întâlnit, nu se întâlniseră niciodată. De obicei se vedea cu mama lui, Isadora West. Se cunoscuseră după ce Maggie citise un fluturaş într-o cafenea.

New York – oraşul singurătăţii?

În orașul nostru, peste 200.000 de locuitori în vârstă stau singuri cuc zile în șir, fără să le deschidă nimeni ușa sau să interacționeze în vreun fel cu cineva. Aveți cum să-i ajutați? Dacă puteți să vă ripeți din timpul dumneavoastră o singură oră, de două ori pe săptămână, ați putea restabili puntea dintre acești oameni și lumea din jurul lor.

Maggie știa prea bine ce înseamnă să fii singur în mijlocul New Yorkului. Deși era greu de crezut, începuse să-și dorească să mai facă și altceva în afară de vizitarea orașului. Fără serviciu după șase ani de lucru intens, îi venea greu să-și găsească un rost. A sunat la agenție chiar în după-amiaza zilei în care a citit fluturașul. A doua zi, la unsprezece, era la ei, în biroul de la etajul doi al unei clădiri din cartierul Flatiron – deasupra unui restaurant indian, ale cărui miresme exotice treceau prin podea în valuri distincte.

De partea cealaltă a biroului se afla Isadora – „dar te rog să-mi spui Dora" – West, o femeie de cincizeci și ceva de ani, îmbrăcată într-un costum alb, impecabil și cu debitul verbal cel mai rapid pe care-l întâlnise Maggie vreodată. În mai puțin de un minut, i-a turuit lui Maggie cam tot ce se putea ști despre agenție și viața ei de zi cu zi. Pe lângă proiectul *Nepoți de închiriat*, Dora mai conducea o foarte prosperă afacere cu produse Avon, o firmă de plimbat câini și una de spălat geamuri. Fiecare cu biroul ei, i-a explicat lui Maggie. Într-adevăr, în fiecare colț al camerei era câte un mic birou, fiecare cu raftul lui de dosare aranjate foarte ordonat, cu câte o tăviță colorată pentru corespondență și o vază drăguță cu flori proaspete.

— Zici că mi-ai văzut fluturașul cu *Nepoți de închiriat* într-o cafenea? Bun, bun. Nu se plătește – știi, da? E un serviciu gratuit. Nu mai trebuie să scot bani și din asta, am destui din celelalte afaceri. Cunoști orașul bine? Scrisori de recomandare ai? Ceva experiență cu bătrânii ai? Când poți să începi?

Maggie deschise gura să răspundă, dar Dora o întrerupse.

— Sunt niște simple formalități, nu te stresa. O să te descurci de minune, nu trebuie decât să se uite omul la tine ca să-și dea seama. Eu recunosc nebunii de la o poștă. Acuma, să vedem – femeie sau bărbat? Nu, nu tu. E clar că ești femeie, te cam dă de gol fusta aia. Îmi place stofa, e de bună calitate. Și-mi place și cum ești tunsă, ai lookul ăla asimetric zăpăcit care se poartă

acum. Când am întrebat femeie sau bărbat, era vorba despre beneficiari.

Maggie reuşi să strecoare trei vorbe:

— Femeie, vă rog.

Bunic avea. Poate ar fi bine să cunoască şi o femeie în vârstă – să-i audă poveştile, să-i primească poveţele, să înveţe de la ea.

Dora bifă o rubrică din formularul pe care se uita.

— Perfect. Avem o grămadă de femei, trăiesc mai mult decât bărbaţii cu o rată de trei la unu, parcă – sau poate patru la unu? Nu mai ţin minte exact. Oricum, sunt mult mai multe femei bătrâne decât bărbaţi.

A pus-o la treabă imediat. Avea deja trei doamne vârstnice în palmares. Prima fusese o bătrânică cu părul complet alb, pe nume Lily. Avea un căţeluş pe care-l chema Lolly, şi el cu părul alb, şi semăna aşa de mult cu o bunicuţă din poveşti, că Maggie intra întotdeauna la ea aşteptându-se să găsească o plăcinţică cu mere răcindu-se la geam. Locuia la etajul cinci şi de la fereastra ei se vedea ca-n palmă parcul Gramercy. Fusese profesoară la o şcoală privată pentru copii din lumea bună şi îi plăcea să converseze despre scriitori englezi, ce-i drept, nu despre cei contemporani... Lui Maggie îi plăcea mult să meargă la Lily de două ori pe săptămână. După vreo lună, însă, nepotul lui Lily din Florida a invitat-o pe bunica lui să vină să locuiască cu el şi cu familia lui – iar Maggie a fost dezamăgită.

Cea de-a doua doamnă pe care a primit-o în sarcină a fost Greta – o nemţoaică cu o faţă dură care, fără ştirea Dorei, se înscrisese şi la *Inimi europene bătrâne şi singuratice*. S-a retras de la *Nepoţi de închiriat* a doua zi după ce l-a cunoscut pe Klaus, un măcelar austriac de aceeaşi vârstă cu ea. După trei săptămâni, s-au mutat amândoi la fata lui Klaus din New Jersey, de unde Greta i-a trimis lui Maggie o ilustrată – pe adresa agenţiei.

Atunci a şi vorbit cu Gabriel prima oară – a sunat-o ca să-i spună că a primit o ilustrată. Asta după ce s-a prezentat şi i-a spus că mama lui e plecată pentru câteva zile; până vine ea, se ocupă el de agenţie.

Maggie nu vorbise încă cu nimeni în ziua aceea şi era avidă de ceva noutăţi. Şi lui Gabriel părea să-i facă plăcere să stea de vorbă cu ea. Maggie nu i-a spus că se simţea la fel de singură ca bătrânii care apelau la *Nepoţi de închiriat*. I-a spus doar că ceea ce face mama lui i se pare un lucru foarte bun şi că o apreciază foarte mult pe Dora.

— Şi ea pe tine, să ştii. Am dosarul tău deschis în faţă. Ţi-a lipit o steluţă aurie pe copertă – ăsta e un semn foarte bun.

— E incredibil câte lucruri poate să facă mama ta!

— Da, ştiu! E foarte stresant să-i ţin locul, mi-e tot timpul teamă ca nu cumva să încurc borcanele! Dacă-i vând cuiva din greşeală detergent de geamuri în loc de demachiant? Sau dacă mă trezesc c-am trimis la uşa unui bătrân singuratic un căţel – în locul *nepotului închiriat*?

Lui Gabriel i s-a părut tare comică ilustrata de la Greta.

— E cu un cârnat mare, peste care Greta a scris în diagonală, cu litere de tipar: „Aş vrea să fii un domn"[1].

Maggie s-a oferit să vină personal să-şi ia ilustrata, ca să nu mai trebuiască să i-o pună el la poştă. A doua zi s-a şi dus, dar nu l-a mai găsit pe Gabriel – se întorsese Dora.

— Să ştii că îngerii ţi-au îndreptat paşii spre mine – mare noroc a mai picat pe capul meu în ziua când ai intrat pe uşa aia, zise Dora cum o văzu, răsfoind deja registrul cu fişele bătrânilor. De acum înainte o să ţi-i dau numai pe cei mai dificili.

Şi aşa a făcut. De trei săptămâni, Maggie o vizita de două ori pe săptămână pe o bătrână înfricoşătoare, pe nume Dolly Leeson.

Ce-i drept, Dora a pus-o în temă încă de la început.

— Trebuie să te previn că n-o să fie uşor. Femeia asta a trecut prin toţi voluntarii mei – tu însă trebuie să-i ţii piept, ţine minte că îi place asta. Să mă ţii la curent. A doua zi, Maggie s-a dus prima oară în vizită la Dolly. „N-o să fie uşor" fuseseră nişte cuvinte prea blânde – Maggie a părăsit apartamentul bătrânei cu senzaţia clară că a ieşit dintr-un uscător electric de rufe, nu dintr-o casă de oameni. Dolly era o femeie grasă, la vreo şaptezeci şi cinci de ani, care le ştia pe toate. Apartamentul era vraişte, plin de teancuri de cărţi şi ziare care zăceau împrăştiate peste tot. Pe pereţi avea o colecţie bizară de peisaje delicate, amestecate cu tablouri kitsch reprezentând clovni înlăcrimaţi şi câini care jucau biliard. Într-un colţ al camerei era un aparat de oxigen, cu butelie şi tot tacâmul. Ştia de el de la Dora, care-i spusese: „Trebuie să stea la oxigen cel puţin şase ore pe zi, chiar are nevoie. Vezi să-i aduci aminte dac-o auzi că gâfâie, da? Singurul lucru care o mai ţine în viaţă, la cât e de bolnavă, e temperamentul dificil pe care-l are".

---

1. Greta a scris *Herr* („domn", în limba germană), în loc de ***here*** („aici", în limba engleză).

În ziua aceea Dolly n-a gâfâit deloc. Pe parcursul celor șaizeci de minute cât Maggie a stat acolo, n-a făcut decât să se plângă: de starea lumii și a Americii, de încălzirea globală și de fermoarele care rămâneau blocate. Se oprea doar cât s-o jignească puțin pe Maggie – ori spunea ceva legat de hainele cu care era îmbrăcată, ori se lua de accentul cu care vorbea, ori de motivul pentru care era în New York. Era atâta forță în jignirile bătrânei, că pe Maggie n-ar fi mirat-o dacă pletele ar fi început să-i fluture în bătaia urletelor care-i erau adresate, ca-n desenele animate.

Nici a doua oară n-a fost mai bine. Dolly i-a deschis, a mârâit, apoi i-a dat drumul înăuntru și și-a văzut mai departe de rebus. Maggie a încercat de două-trei ori să înceapă o conversație, dar n-a primit nici un răspuns. A sunat telefonul de două ori, dar Dolly l-a ignorat de fiecare dată. Maggie a întrebat-o dacă vrea să răspundă ea, dar Dolly a ignorat-o în continuare. Tânăra a așteptat liniștită până s-a scurs ora pe care venise s-o petreacă în compania bătrânei, după care s-a ridicat, a spus mulțumesc și a plecat. În timp ce închidea ușa în urma ei, dinspre camera de zi se auzi un urlet:

— Și să nu mai vii, auzi? Ești concediată!

Cum a ajuns acasă, Maggie a sunat-o pe Dora. Prea târziu – Dolly sunase deja. Făcuse reclamație la agenție.

— M-a reclamat?! N-am scos aproape nici un cuvânt cât am stat cu ea.

— Tocmai asta a fost problema. Ți-am zis că e o figură, a continuat Dora foarte calmă. Așa e ea.

Când s-a dus a treia oară la Dolly, aceasta nu i-a deschis. Maggie a stat afară o jumătate de oră, încercând s-o convingă să-i dea drumul în casă. Până la urmă Dolly a deschis, dar fără să dea deoparte și lanțul. Câteva minute bune i-a urlat prin crăpătura ușii ocări cu iz de whisky și ton la conservă, încheind cu:

— Chiar nu pricepi, femeie cu urechi de măgar? Dacă aveam chef să te văd, îți dădeam drumul înăuntru. Pleacă de aici, lasă-mă-n pace odată.

— Dar v-ați înscris pe listele agenției. Am venit pentru că ați cerut să vă viziteze cineva. Sunteți sigură că nu mai vreți să vin?

— Da – azi nu vreau să te văd. O să vedem dacă o să am chef săptămâna viitoare.

Când era deja la capătul palierului, Dolly i-a strigat:

— M-am răzgândit. Vino mâine.

— M-ai sunat ca să vorbim despre Dolly, nu? îi spuse Maggie lui Gabriel la telefon.

Se aştepta, de fapt, s-o sune de la agenţie – fusese în dimineaţa aceea la Dolly şi lucrurile nu merseseră bine deloc.

— Tocmai am ascultat un mesaj pe care l-a lăsat pe robotul nostru în care se plânge de tine. E chiar un mesaj destul de lung.

— Of, Doamne.

Gabriel râse, apoi o întrebă:

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat, de fapt?

— Desigur.

— Dolly zice că nu faci niciodată ce ţi se spune. Zice că eşti... Gabriel se opri o secundă, după care reluă – citind parcă din nişte notiţe: „impertinentă, indolentă, incapabilă şi insolentă".

— Exact, aprobă Maggie. Şi mai zice că sunt şi fantasmagorică, formidabil de urâtă şi frivolă.

— Formidabil de urâtă?!

Maggie decise că ar fi mai bine să nu-i împărtăşească lui Gabriel impresia lui Dolly despre urechile ei, care o înspăimântau şi îi provocau greaţă.

— Parc-ai fi o creatură din alea, din *The Hobbit.*

Aşa îi descrisese Dolly urechile, iar Maggie întorsese puţin capul, ca să n-o vadă Dolly chicotind.

— Îşi alege cuvintele în ordine alfabetică, atunci când te insultă, îi explică ea lui Gabriel. Presupun din cauză că se foloseşte tot timpul de dicţionar – ştii că completează întruna rebusuri.

— Aha, atunci ar trebui să-i rupi paginile cu litera „p" din dicţionar, zise Gabriel. Mai zice în mesaj că te-a implorat să faci un anumit lucru şi n-ai vrut cu nici un chip.

— Păi n-aveam cum. Gabriel, jur că-mi place foarte mult ce fac pentru agenţie – poate să-ţi confirme şi mama ta. Nu mă deranjează absolut deloc să mătur, să curăţ colivii de păsări sau să golesc tăviţe de pisici, dacă e nevoie. Dar Dolly are impresia că ea face regulile pentru toată lumea.

— Poţi să-mi spui mai exact ce anume te-a rugat să faci? Ca să înţeleg şi eu mai bine, nu de altceva.

— Mi-a zis că vrea să mă îmbăt cu ea – cu whisky – şi după aia să îi dau telefon şi să-l înjur pe nepotul ei, pe care-l suspectează că i-ar vâna banii de la bancă.

— Şi tu n-ai vrut? o întrebă Gabriel, cu o voce şăgalnică. Maggie, ţie chiar nu îţi place să te distrezi? Şi nu te-a pus să şi

fumezi trabuc? Nu ţi-a zis că nimic nu e mai bun pe lume ca un trabuc şi un pahar de whisky?

— De unde ştii de trabuc?

Dolly o rugase să cumpere două pachete, câte unul pentru fiecare – deşi Maggie nu fuma, iar Dolly avea nevoie de aparatul de oxigen din ce în ce mai des.

— Şi mie îmi cerea să mă îmbăt împreună cu ea şi să-i cumpăr trabucuri.

— Adică ai fost şi tu nepotul de închiriat al lui Dolly?

— Şase luni – primele şase luni după ce m-am întors la New York.

— Şi cum ai rezistat?!

— M-am apucat de fumat. Am învăţat o grămadă de înjurături. M-am apucat de băut – whisky. Ne-am distrat de minune. Singura problemă a fost că după aceea a trebuit să urmez un program de dezintoxicare.

— Nu se poate să mă duc iar la o bătrână ca Lily?

— Nu, asta e şi n-ai ce-i face, râse Gabriel. Aş vrea foarte mult să te pot ajuta, dar nu mai avem pe nimeni care să-i poată ţine piept lui Dolly.

— Dar m-a dat afară, pe bune!

— Da, aşa e, însă i-am zis că tu eşti singura care poate să vină la ea.

— Şi ea ce-a zis?

— S-a pus pe înjurat – a început cu litera B. Şi dup-aia mi-a zis că dacă n-avem pe altcineva, înseamnă că am ajuns la fundul sacului şi ne mulţumim cu orice.

Maggie se puse pe chicotit. Gabriel o imita foarte bine pe Dolly.

— Deci, mi-ai ţinut partea?

— Bineînţeles. I-am zis că eşti un înger – şi că, dacă nu se poartă puţin mai atent, data viitoare când te duci la ea o să vadă ce limbă ascuţită ai. Mi-a zis că de-abia aşteaptă. Deci totul e pregătit pentru noua ta intrare în scenă.

— Mersi.

— Mersi? Pentru ce – că te trimit înapoi în colţii balaurului? Nu cumva eşti sarcastică şi sardonică?

— Nu, sunt chiar copleşită, credulă şi prostuţă.

Gabriel închise râzând.

A doua zi, Maggie s-a hotărât să se ducă pe la Dolly. Făcea zece minute cu metroul și încă cinci minute pe jos până la ea. Câștigul cel mai mare din treaba asta cu *Nepoți de închiriat* era că acum se descurca foarte bine în orice zonă a orașului. Îi plăcea mult numerotarea de la sud la nord a străzilor, practic n-aveai cum să te pierzi – plus că îi făcea plăcere să le numere în timp ce mergea, ca un contor uman ce era.

Maggie a ieșit din metrou la stația de pe strada 34. S-a oprit pe drum să-și ia o sticlă de apă – transpirase leoarcă din cauza canicule, în ciuda faptului că se îmbrăcase cu cea mai subțire rochie de bumbac pe care o avea. Soarele se reflecta în sticla zgârie-norilor și arunca sulițe încinse asupra oamenilor grăbiți și ciufuți din cauza căldurii și, pe deasupra, asfixiați de gazele de eșapament de la sutele de automobile care se scurgeau alene pe asfaltul încins.

Apartamentul lui Dolly era la etajul cinci. Blocul avea lift, dar era atât de înghesuit și mizerabil, încât Maggie prefera s-o ia pe scări de cele mai multe ori – ca și în ziua aceea, de fapt. Într-un sfârșit, a ajuns la ușa lui Dolly și a bătut. După câteva minute bune, dincolo de ușă se auzi un târșâit de pași; după alte câteva secunde, cheia se răsuci în broască și ușa se crăpă un pic – lanțul rămăsese pus. Maggie vedea doar o fâșie din corpul bătrânei, îmbrăcată azi cu un capot portocaliu și cu părul pus pe bigudiuri. Nu părea deloc fericită s-o vadă.

— Iar ai venit.

— Mă tem că da.

— Mi-a zis mie Gabriel sau Gloria, cum naiba îl cheamă, c-o să te-ntorci. Cum i-am zis și lui, se vede c-au ajuns la fundul sacului.

Lui Maggie îi era prea cald ca să mai aibă chef să fie politicoasă.

— Da, știu. Și eu i-am spus fix același lucru când mi-a zis că trebuie să vin iar aici.

A luat-o total prin surprindere hohotul de râs al bătrânei.

— În sfârșit, un pic de tupeu! Doamne, ce mă mai călcai pe nervi cu aerele tale de mironosiță – hai, intri sau ce faci? Doar nu vrei să stăm toată ziua în ușă.

Acestea fiind zise, Dolly se întoarse și se îndreptă târâindu-și picioarele înspre camera de zi.

Maggie intră după ea. Nu trecuse decât o zi de când fusese aici și lăsase o oarecare ordine. Între timp, se părea că asupra apartamentului se abătuse o ploaie torențială de ziare și reviste – nu era deloc exclus ca Dolly să fi făcut mizerie special în cinstea venirii ei.

— Vrei să-ți fac un pic de ordine? întrebă Maggie.

Dolly îi aruncă o privire de ai fi zis că stă s-o pocnească, după care aprobă din cap. Maggie începu treaba, sub privirile scrutătoare ale lui Dolly.

— Dacă tot ai de gând să-mi stai pe cap, ai face mai bine să-mi zici și mie niște chestii.

— Poți să mă întrebi orice vrei.

— De ce-ai accentu' ăsta ciudat?! Cu ce te ocupi, de fapt? Și ce cauți la New York?

Maggie clipi.

— Nu prea știi ce să spui? Normal! Tinerii de azi sunt așa de egocentrici, că nu mai știu nici măcar cum să întrețină o conversație cumsecade!

— Ba aș ști foarte bine, dacă m-ai lăsa și pe mine să zic ceva.

— Aleluia! exclamă Dolly bătând din palme. Credeam că n-ai nici un pic de personalitate. Deci, cu ce te ocupi de fapt – adică atunci când nu hărțuiești bătrâne ca mine, sub pretextul că le ajuți de fapt?

— Sunt matematiciană.

— Profesoară de matematică?

— Nu, matematiciană. Lucrez cu cifre, la firme mari de tot.

— Adică ești contabilă – de ce nu zici, dom'le, așa?! Și acum la ce firmă lucrezi?

— Mi-am luat un concediu prelungit acum ceva timp. O vreme nu am de gând să mă ocup de carieră.

— De carieră?! Păi tu încă mai ai caș la gură și vorbești de carieră? Câți ani ai, dragă, cinșpe?

— Douăzeci și șase.

— Mincinoaso, pufni Dolly. Și unde ai lucrat? Și de ce ai plecat?

Maggie tocmai termina de aranjat ziarele. Observă un morman de haine într-un colț al camerei – păreau curate.

— Vrei să ți le împăturesc?

— A, am atins o coardă sensibilă, se pare... Te-au concediat? Și unde era firma aia? Aici? Sau în Tanzania, Transilvania aia – sau de unde zice Dora că ești tu?

— Scuze, dar nu-mi place să vorbesc despre viaţa mea personală.

Dolly rânji amuzată.

— Te străduieşti din răsputeri să-ţi ţii firea, dar e clar că ai temperament – mă pricep la d-astea. Îmi place că nu eşti o fleşcăită. Deci, ce s-a întâmplat cu serviciul tău? Ai falsificat cifrele din registre? Te-ai încurcat cu şeful?

— Sincer, chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

Dolly se aplecă şi luă de pe masă o broşură de-a agenţiei.

— „Companie şi conversaţie în casa dumneavoastră". O să-l dau în judecată pe Genevieve ăla şi pe maică-sa pentru fals în broşuri. Am avut conversaţii mai interesante cu perna de colo.

Lui Maggie începu să-i placă discuţia.

— Îl cheamă Gabriel, Dolly – şi ştii foarte bine că aşa îl cheamă, pentru că mi-a zis că venea şi el pe la tine.

— Aşa e. Şi el era la fel de nesupus ca şi tine, dar măcar stătea de vorbă cu mine – e drept că mai mult despre politică, dar tot era ceva. Tu nici măcar despre asta nu vorbeşti. Cred că am să te concediez iar.

Maggie se opri din trebăluit, de câteva minute mai mult se prefăcea că asta face. Dolly continuă:

— Şi după aia o să te angajez iar. Trebuie să mă distrez şi eu cumva – şi-mi place cum te întorci de fiecare dată. Asta înseamnă tărie de caracter. Deci, ce s-a întâmplat cu serviciul tău, zi. Te-ai schimbat la faţă când te-am întrebat. E clar că încerci să ţii cât mai secretă toată treaba, dar mie mi se pare că, pe de altă parte, vrei să vorbeşti despre asta cu cineva.

Maggie se aşeză pe marginea unui fotoliu – nu că aşa voia, ci pentru că n-avea loc, era plin de reviste cu cuvinte încrucişate.

— Şi tu ce-ai fost înainte să te pensionezi, psihologă?

— Bineînţeles că nu – crezi că dacă aş fi fost psiholog, aş mai trăi azi în mizeria asta? Deci ce s-a întâmplat, zi – sau nu, mai bine nu-mi zice. Să vedem dacă ghicesc.

— Nu trebuie să ghiceşti, îţi spun şi gata.

— Nu, nu, chiar vreau să văd dacă ghicesc. Hai, fă-mi pe plac, sunt o femeie bătrână.

— Nu vreau să ghiceşti. Îmi face plăcere să-ţi spun. Nu, plăcere nu – vreau să-ţi spun.

— Bine, atunci spune-mi. Dar să nu sari nici un amănunt şi să fie cât mai picant.

Maggie îi povesti exact cum s-au întâmplat lucrurile. În timp ce vorbea, în faţa ochilor revăzu clar în minte filmul evenimentelor:

sala de conferințe din Londra, șirurile de scaune capitonate, conversațiile discrete ale celor peste două sute de participanți. Piuitul microfonului când s-a dus la tribună să-și prezinte raportul.

Dolly o asculta complet absorbită.

— Tocmai terminasem de prezentat cifrele cele mai importante ale anului și le explicam acționarilor că, din cauza scăderilor de profit, trebuie să închidem o sucursală locală..

Maggie se opri.

— Și? Zi mai departe!

Maggie nu i-a acordat nici o atenție bărbatului când l-a văzut ridicându-se de pe scaun – s-a gândit că se duce omul la baie sau poate iese să răspundă la telefon, așa că și-a văzut mai departe de prezentare. În timp ce pe ecranul din spatele ei apăreau tot felul de grafice și tabele, ea citea din raport și dădea explicații. La un moment dat, a simțit un val de agitație venind dinspre participanți. Și-a ridicat ochii și l-a văzut pe bărbat la nici trei metri de ea. L-a recunoscut, îl văzuse în timpul pauzei de cafea. Acum era chiar în fața ei, iar mâinile îi tremurau vizibil.

Dolly nu mai avea răbdare.

— Zi odată!

Maggie înghiți în gol.

— Un bărbat, unul din angajații firmei, a venit lângă mine la microfon, a scos din geantă un pistol și s-a împușcat în cap.

— S-a împușcat mortal?

— El așa intenționa, se pare – poliția a găsit o scrisoare de adio. Numai că n-a murit. Glonțul i-a străpuns craniul, iar apoi s-a înfipt în emisfera stângă a creierului – și acolo a rămas. Omul e de atunci în comă. Are soție și doi copii. Doctorii au spus că nu prea sunt șanse să-și mai revină vreodată. Și, oricum, chiar dacă iese vreodată din comă, are leziuni cerebrale mult prea grave ca să mai poată duce o viață normală.

— Ce oribil.

— Da, a fost absolut oribil.

— Cred că e plin de draci, săracu' – după ce și-a dat atâta osteneală, nici să nu-i iasă treaba ca lumea!

— Dolly!

— Înțeleg că te-a afectat, dar de ce te-ai lăsat de serviciu?

— Pentru că a fost vina mea. Eu am fost cea care a hotărât închiderea sucursalei lui.

— Deci tu doar ți-ai făcut meseria, nu? Iar el a reacționat în felul ăsta, după care te-ai gândit și tu să faci o chestie la fel de extremă?!

— N-aveam cum să nu-mi dau demisia. Şi trebuia să plec din Londra. Cum să mai rămân după tot ce s-a întâmplat?

— Mereu reacţionezi aşa melodramatic?

Maggie reuşi cu greu să-şi păstreze calmul. Îi părea rău că-i spusese totul lui Dolly.

— Nu trebuia să-ţi spun.

— Ei, hai, acuma nu te burzului toată pentru că n-am dat dovadă de empatie. Îţi urai serviciul oricum, nu? Ăsta a fost doar un pretext ca să scapi, probabil?

— Nu, îmi plăcea la nebunie – de ce-mi răstălmăceşti cuvintele?

— Dar nu mai suportai să stai la Londra, am înţeles bine?

Maggie tăcu câteva secunde. Privirea lui Dolly o sfredelea atât de direct încât îi spuse adevărul:

— Da. Nu mi-a mers foarte bine la Londra.

— Adică nu doar cu serviciul? Ceva probleme cu iubitul?

Maggie a făcut semn că da.

— Cum îl chema?

Maggie îi spuse.

— Scoţian? De unde, din Glasgow sau din Edinburgh?

— Edinburgh. Imiţi foarte bine accentul scoţian.

— Normal, auzi la ea – doar asta am făcut toată viaţa: dicţie cu actorii de pe Broadway. Deci, ce s-a întâmplat cu Angus ăsta?

Maggie i-a spus cum i-a găsit pe Angus şi pe Lauren, la care Dolly a izbucnit în râs.

— N-a fost deloc amuzant, Dolly.

— Ba bineînţeles c-a fost – întotdeauna e comic când îi vezi pe alţii călare. Bestia cu două spinări, aşa zicea Shakespeare.

Maggie recunoscu în sinea ei că Dolly avea dreptate. Pe chip începu să-i înflorească un zâmbet. Dolly îl observă mulţumită.

— Şi ce-ai făcut?

Maggie i-a zis, iar pe Dolly a încântat-o mai ales partea cu apa din glastră pe care le-a aruncat-o în faţă.

— La fel ca la căţeii îmbârligaţi, când vrei să-i despărţi, nu?

Cât pe ce să se înece de atâta râs. Când a început să gâfâie fără aer, Maggie i-a pus aparatul de oxigen şi a stat lângă ea, în picioare, până şi-a revenit.

După aceea, Dolly s-a uitat la ea şi i-a zis:

— O tentativă de sinucidere chiar sub ochii tăi şi un iubit care şi-o trage cu alta chiar la tine în casă. Ce urmează, oare? Ştii că nenorocirile vin câte trei, da?

— Da, știu, zise Maggie.

Cunoștea toate vorbele din popor și superstițiile cu numere. Le adunau de ani de zile, și ea, și Leo. „Una la un milion." „Doi sunt o gașcă, trei o grămadă." „Al nouălea cer." „O copcă azi face cât nouă mâine." „Cu ochii-n paișpe."

— Deci de-aia ai venit aici? Ca să fugi?

— Nu fug de nimic. Pur și simplu am luat o pauză. De gândire. De analiză.

— Și te-ai gândit să faci fapte de caritate cu bătrâni ca mine.

— Exact.

— Nu prea te pricepi. Unde mi-e ceaiul? Și fă-ți și ție unul, dacă tot te apuci. Maggie găsi într-un dulap un serviciu de ceai neașteptat de curat. Pregăti totul pe o tavă, iar când reveni în camera de zi, se așeză la masă în fața lui Dolly. Nu luă decât o gură („Ah, ce oribil!") și porni iar tirul de întrebări. Voia să știe totul despre copilăria ei, despre familia în care crescuse.

— Dacă tot o să mă calci pe nervi de două ori pe săptămână, măcar să știu și eu cine dracului ești.

Spre propria ei surpriză, Maggie răspunse la toate întrebările. Era ca un prizonier proaspăt ieșit de la carceră – înnebunit să vorbească cu cineva, indiferent cine. I-a spus lui Dolly tot – despre maică-sa, despre tatăl absent, despre toate cele patru mătuși. Da, și despre Sadie, cea care fugise într-o comunitate de hipioți. I-a povestit despre Leo și invențiile lui. I-a arătat poza pe care o avea întotdeauna la ea, făcută în ziua în care toată familia se adunase ca s-o conducă la aeroport, când a plecat la Londra – toată familia mai puțin Sadie, desigur. I-a povestit despre casa din Donegal și Crăciunurile de iulie. Și i-a zis că anul ăsta hotărâse să nu se ducă.

— De ce?

Maggie hotărî că povestise destule despre ea.

— Mai bine hai să vorbim despre tine, vrei?

Dolly râse.

— Bine, bine, te las în pace. Dar hai să lăsăm povestea vieții mele pe mâine.

— Vrei să vin și mâine, așa repede?

— Ai ceva mai bun de făcut?

— Nu. Mi-ar face plăcere să vin și mâine. Ești sigură că nu vrei să mă concediezi mai întâi?

— Nu, azi nu vreau. O să-l sun pe Giselle...

— Gabriel.

— Cum l-o chema. O să-i zic că nu ești așa soi rău cum părea la început.

— Mai ai nevoie de ceva înainte să plec? Vrei un suc? Mai vrei oxigen?

Dolly refuză cu un gest al mâinii.

— Pleacă până nu mă enervez. Și nu te mai învinovăți aiurea pentru ce s-a întâmplat cu omul ăla. Mai bine recunoaște adevărul – ai venit aici pentru că nu mai suportai să stai la Londra. Acuma nu mai trebuie decât să te hotărăști încotro vrei s-o iei.

Maggie n-avea cum s-o contrazică. Dolly avea dreptate.

Când a pășit în stradă, parcă a intrat într-o saună. La metrou era probabil ceva mai răcoare, dar Maggie simțea nevoia să meargă pe jos, ca să se gândească la tot ce-i spusese Dolly. Sigur pricepuse unele lucruri pe dos. Oare?

O luă în jos pe Tenth Avenue, pe partea cu ceva mai multă umbră. Curând ajunse în dreptul unui părculeț. Intră. Nu era prea multă verdeață, era mai mult un loc pentru plimbat câinii. Avea chiar și două zone marcate, una pentru câini de talie mare, și alta pentru căței. Parcul era aproape gol într-o asemenea zi caniculară, nu se vedeau nici oameni, nici câini. Într-un colț, sub un copac anemic, zări o bancă liberă. Se așeză cu capul sprijinit de spătar și o vreme se uită printre frunzele copacului la zgârie-norii din jur. Se închipui stând la birou într-una din aceste clădiri, îmbrăcată la patru ace. Calculator, pagini întregi cu cifre, întâlniri cu directori de firmă. Plină de încredere în ea. Într-un mediu care-i oferea tot confortul.

Un mediu claustrofobic.

Dolly avea dreptate. A plecat pentru că se săturase de serviciul pe care-l avea, de viața pe care o ducea, de Angus și de Londra. De luni de zile se gândea să plece. Ce-o reținuse, oare? Teama de reacția familiei ei? Știa că ai ei s-ar fi îngrijorat dacă le-ar fi spus, pe nepusă masă, că pleacă. S-ar fi îngrijorat pentru că ea pur și simplu nu făcea niciodată ceva doar pentru că așa-i venea. Toată lumea se aștepta de la ea să reușească în tot ce-și propune, nu să întoarcă spatele și să lase totul baltă.

Era o ușurare că nu trebuia să meargă la Donegal anul ăsta. Nu pentru că nu i-ar fi fost dor de toată lumea; le simțea teribil lipsa. Îi iubea pe toți și-i plăceau la nebunie aceste reuniuni de familie – însă nu era pregătită pentru valul de întrebări cu care ar

îl asaltat-o toți, dacă se ducea. „Și acum ce vrei să faci?" „Ești sigură că ai luat cea mai bună hotărâre?" Știa că dacă n-ar fi iubit-o atâta, ar fi bătut-o mai puțin la cap, dar asta nu făcea grija pe care i-o purtau mai puțin copleșitoare.

— Te tratează de parcă ai fi jucăria lor, nu o femeie în toată firea, i-a zis odată Angus, după o zi în care sunaseră și mama, și toate mătușile ei ca să le confirme un lucru absolut banal, și anume că se tunsese. De ce nu-și văd femeile astea de treaba lor?

Bineînțeles că le luase apărarea – dar poate că Angus avea totuși puțintică dreptate?...

— Tu n-ai doar o mamă – ai patru. Doar pentru că te-au crescut, nu înseamnă că ești proprietatea lor. Ia încearcă să le mai spui și nu câteodată.

Dar ea nu voia să le zică nu. Îi plăceau părerile și sfaturile lor. Cel puțin, asta își spunea întotdeauna.

Își frecă nasul gânditoare. N-avea absolut nici un regret că renunțase la slujba din Londra. Îi părea rău că se întâmplase ce se întâmplase cu omul ăla. Dar, în adâncul sufletului ei, nu se bucurase oare că situația creată îi oferise cea mai bună șansă de scăpare? Dacă și-ar fi dat pur și simplu demisia, fără să fi avut loc incidentul acela extraordinar de dramatic, ar fi creat o agitație fantastică. Și probabil că nici de Angus nu s-ar fi despărțit.

Nu-i plăcea gândul ăsta deloc. Era mult mai comod să se considere o femeie bună, înșelată de un ticălos ca Angus.

— Sunt sigură că n-aș mai fi rămas multă vreme cu el oricum, zise ea cu voce tare, ignorând privirea mirată a unui domn în vârstă, care tocmai trecea prin fața băncii ei.

Când ajunse acasă, o aștepta un mesaj de la Gabriel. Voia să știe cum se mai înțelesese azi cu Dolly. L-a sunat imediat.

— Ne-am înțeles de minune azi. Îmi place de ea.

— Îți place?! Înseamnă că s-a hotărât că și ei îi place de tine.

— Hai să nu ne îmbătăm cu apă rece – să zicem că mă tolerează.

— Deci nu te deranjează s-o vizitezi în continuare?

— M-a chemat și mâine.

— Așa curând? Și te duci? Baftă! O să-i las un bilet mamei să-i zic. O să-ți mai pună sigur încă o steluță pe dosar când o s-audă.

Era lipicioasă de atâta transpirație – se băgă sub duș imediat ce închise telefonul, iar apoi se schimbă cu haine curate. Habar

n-avea ce să mai facă azi. Conversația cu Gabriel i-a amintit că n-avea nici un prieten în oraș – pe cine interesa dacă pățea ceva? Cine ar fi dat fuga s-o ajute? Treceau zile în șir fără să-i sune telefonul – iar dacă o suna cineva și intra robotul, își închipuia că ori e plecată într-una din excursiile ei, ori n-avea chef să răspundă. Oare există agenții ca *Nepoți de închiriat* pentru oameni de vârsta ei? *Prieteni de închiriat* – poate ar fi bine să-i paseze ideea Dorei. Sau poate lui Gabriel? Să-l sune oare și să-l invite în oraș?

Nu, mai bine se duce frumos și-și cumpără fructe și legume, iar după ce-și face o salată sănătoasă, poate se duce la piscină. Lucruri simple și practice, de zi cu zi, pe care poate să le facă fără ajutorul nimănui. În definitiv, de-aia a venit la New York, nu? Să învețe să fie independentă.

De-abia când ajunse la casa supermarketului de vizavi își dădu seama că n-avea portofelul la ea. După câteva momente penibile, îi spuse casierei că nu mai cumpără nimic și refăcu tot traseul, să vadă dacă își lăsase pe undeva portofelul. La mezeluri nu era. În căruciorul de cumpărături nu era. Se întoarse acasă și îl căută prin tot apartamentul – nu era. Apoi, cum stătea în mijlocul camerei și se gândea, își aduse aminte: îl scosese din geantă la Dolly, când i-a arătat fotografia cu familia ei. Își aminti cu claritate colțul mesei pe care îl lăsase. La naiba!

O sună pe Dolly, dar nu răspunse nimeni, intră direct robotul. Și-o imagină pe Dolly în fotoliu, rezolvând rebusuri și ignorând total telefonul. N-avea ce face – trebuia să se ducă să-l ia. Ce surpriză o să aibă Dolly când o să-i apară la ușă, a doua oară în aceeași zi!

Cartela de metrou era în portofel, așa că făcu tot drumul pe jos și apoi mai urcă și cele cinci etaje până la apartamentul bătrânei. Bătu la ușă, nimic. Bătu iar.

— Dolly?

Tot nimic.

— Dolly?

Încercă ușa – era deschisă. Ceva nu era în regulă, ușa ar fi trebuit să fie încuiată. Sau să aibă măcar lanțul pus.

— Dolly?

Se hotărî să intre.

Dolly era într-adevăr la locul ei, în fotoliu. Avea mâinile în poală și capul căzut pe piept. N-a fost nevoie să-i ia pulsul ca să-și dea seama că e moartă.

Capitolul 26

Era trecut de şase când ajunse acasă, în Greenwich Village. A stat în apartamentul lui Dolly până au sosit cei de la salvare. Le-a explicat cine e şi de ce era acolo. O să trebuiască să dea o declaraţie, i-au zis – o simplă formalitate, cauza morţii era destul de clară: infarct.

— Noroc cu dumneavoastră că sunteţi uitucă, zise tipul de pe salvare, întinzându-i portofelul.

— O ştiaţi de mult? o întrebă poliţistul care însoţise ambulanţa, conducând-o la lift.

— Doar de câteva săptămâni, îi răspunse Maggie, după care îi explică situaţia cu agenţia. Tot timpul mă concedia. De fiecare dată îmi zicea să nu mai vin. Doar azi mi-a zis să mai vin.

— Poate ştia.

Maggie făcu ochii mari.

— Chiar credeţi că oamenii ştiu când le vine ceasul?

— De fapt, nu prea, zise poliţistul dând din umeri. Păi, dac-am şti cât de aproape e sfârşitul, ne-am mai duce viaţa aşa de vraişte?

Vorbele lui o urmăriră o bucată bună de timp. Ieşi în stradă şi traversă mulţimea de oameni până la metrou. Coborî în tunelul aglomerat, cu iz călduţ de transpiraţie, gândindu-se în continuare la vorbele poliţistului. Apoi începu să studieze atent feţele celor din jur – evitându-le însă privirile şi mulţumindu-se mai mult cu imaginea lor reflectată în geam – încercând să-şi închipuie ce ar face fiecare din aceşti oameni dacă ar şti că este pe punctul de a muri. Nici măcar dacă ar şti sigur – dacă ar avea doar o presimţire, cât de vagă. Ea n-avea nevoie de nici o secundă de gândire ca să fie sigură: dacă ar avea o presimţire sau ar şti că e la un pas de moarte, ar fugi repede la mama, la Buricu' şi la mătuşile ei şi s-ar înconjura cât mai repede de liniştea şi confortul pe care numai ei i le puteau oferi.

Când ieşi de la metrou, îşi dădu seama că nu anunţase agenţia şi că ar fi bine s-o facă cât mai repede. Îşi scoase mobilul şi formă numărul. Intră direct robotul – normal, se terminase programul.

— Dora, Gabriel, Maggie Faraday la telefon. Tocmai am plecat de la casa lui Dolly Leesonn.

Se opri un pic, apoi continuă:

— Dolly a murit azi după-masă.

Se gândi că ar fi bine să le zică repede ce se întâmplase după acea:

— Am chemat salvarea. Şi poliţia. Au rezolvat toate formalităţile.

Nu ştia ce să mai zică. A închis.

Când ajunse acasă, se băgă direct în cabina de duş. Se spălă meticulos şi temeinic, până îşi înroşi toată pielea. Apoi se dădu cu o tonă de loţiune de corp, gândindu-se că dacă se înconjoară de mirosuri şi senzaţii plăcute, poate reuşeşte să uite de ceea ce se petrecuse în apartamentul lui Dolly. Când era pe punctul să-şi tragă blugii pe ea, auzi în minte vocea lui Dolly:

— De ce nu te dichiseşti un pic când vii să mă vezi? Ai putea să fii chiar drăguţă.

Se îmbrăcă cu cea mai frumoasă dintre cele trei rochii pe care le adusese cu ea, era grena, simplă, dar bine croită. Îşi puse nişte cercei drăguţi de argint. Se machie şi se dădu cu ruj.

Parcă o auzea pe Dolly:

— Ei, aşa mai merge. Arată lumii ce ai, dacă tot ai ce.

Avea nevoie de aer. Deschise larg amândouă ferestrele şi uşa de la intrare, lăsând aerul fierbinte să inunde apartamentul. Ieşi în balcon. Nu fuma, dar ştia că văzuse nişte ţigări prin apartament. Cotrobăi prin sertare până le găsi. Cine ştie de când zăceau acolo şi ale cui fuseseră. Dar trebuia să facă ceva special, care să marcheze trecerea în nefiinţă a lui Dolly. Evident, ar fi fost perfect dacă ar fi avut ceva de băut, ceva ce i-ar fi plăcut lui Dolly – o duşcă zdravănă de whisky irlandez sau un pahar de vin sec spaniol. Numai că Maggie nu ţinea nimic de băut în casă şi nici nu se simţea în stare să iasă iar, să se ducă la supermarket şi să cumpere o sticlă de vin. Trase un fum lung din ţigara mucegăită, apoi o apucă un acces de tuse – stinse ţigara înainte să-şi impună s-o termine.

Era în baie când a sunat telefonul, se spăla pe dinţi încercând să scape de gustul oribil al ţigării. Nu răspunse şi nici nu se auzi robotul – uitase să-l pornească după ce vorbise cu Gabriel de dimineaţă. O să-l pornească – totuşi nu chiar acum. Apoi îi sună mobilul. Nu răspunse nici de data asta, n-avea chef să vorbească

cu nimeni. Își verifică mesageria după câteva minute, dar persoana care sunase nu lăsase nici un mesaj.

Trecu încă o jumătate de oră. Ieșise iar în balcon – asculta zgomotele orașului în noaptea toridă – când sună interfonul. Se repezi să răspundă.

— Ray? spuse, cu o voce care suna ciudat.

— Bună, Maggie, răspunse portarul. Este aici cineva care vrea să urce.

— Cine e?

— Un tip pe nume Gabriel, spuse Ray, după care continuă mai încet pe un ton glumeț: Presupun că e mai bine decât să-l cheme Sue[1].

— Gabriel e jos?

— Vrei să-l trimit sus?

Maggie ezită.

— Nu, vin eu.

Coborî cu liftul minuscul al blocului, privindu-se tot timpul mirată în cele trei oglinzi. Rochia elegantă și machiajul arătau oarecum grotesc.

Nu erau multe persoane în hol – doi tipi vorbeau cu Ray la recepție, iar pe banca de la fereastră era un bărbat cărunt. Era îmbrăcat într-un tricou verde decolorat și niște blugi, iar în picioare avea niște tenișI negri. Dintre toți, el singur se uita spre lift.

Maggie se îndreptă șovăitoare spre el.

— Gabriel?

— Maggie? răspunse el ridicându-se.

Era înalt. Serios. Încărunțit prematur – n-avea mai mult de treizeci și cinci de ani.

— Am primit mesajul tău despre Dolly. Am sunat și pe fix, și pe mobil, dar n-a răspuns nimeni.

— Îmi pare rău, nu trebuia să te deranjezi.

— Ba trebuia. Din punct de vedere legal, trebuie să ne asigurăm că ești bine. Nu e cinstit să faci față acestei situații de una singură. Plus că și eu o știam pe Dolly, cum ți-am zis și la telefon...

Atunci zăgazul se rupse și din ochi îi țâșniră lacrimile. Și le șterse grăbită.

— Scuze. E ridicol. N-o cunoșteam decât de câteva săptămâni.

---

1. Aluzie la *A Boy Named Sue*, titlul unui cântec interpretat de Johnny Cash.

— Da, dar ajunsese deja să însemne ceva în viața ta.

— Ajunsesem să însemnăm ceva una pentru cealaltă.

— Nu lua lucrurile personal, Maggie – nu uita că Dolly ura pe toată lumea.

— Dar să moară așa, complet singură! Și dacă nu mă sunai azi-dimineață, Gabriel? Dacă...

— Te-am sunat, Maggie, deci nu vreau s-aud nici un dacă.

Dar pentru Maggie, lucrurile nu erau deloc atât de simple. Era mult mai trist, mai deprimant.

— Maggie, n-ai vrea să ieșim? S-o vorbim de rău pe Dolly, s-o facem praf?

Simțea o mare nevoie să bea ceva. Să fie cu cineva. Voia să stea cu cineva de vorbă. Iar omul ăsta amabil i le oferea pe toate trei.

— Ești sigur? Adică ai timp?

— Sunt foarte sigur, răspunse Gabriel. După care se uită la ceas și continuă: Și da, am timp. Mai am exact trei ore până trebuie să mă duc la serviciu.

— Lucrezi în seara asta?

Gabriel arătă înspre bancă. Lângă ea se afla o cutie de chitară plină de abțibilduri. Pe unul scria *Cântăreții ambulanți o fac peste tot.*

— Ești cântăreț ambulant?

— Un pic mai sus, de când țin concerte într-un bar irlandez în fiecare marți.

— Nu vorbești cu accent irlandez.

— O, ba da, când trebuie să cânt într-un bar irlandez. „Și acum, un cântec pe care l-am învățat de la străbunicul meu. Haideți, cântați cu mine *The Fields of Athenry*, toată lumea."

Maggie zâmbi.

— E foarte bun accentul. Un pic de Dublin, un pic de Belfast.

— Sigur că e bun, având în vedere că n-am pus piciorul în Irlanda în viața mea. M-am uitat la *The Commitments*[1] de nu știu câte ori – am învățat mai multe înjurături decât cred că o să am nevoie până la sfârșitul zilelor mele. Și am ascultat *The Fields* cu tona, desigur.

Gabriel rânji și reveni la accentul lui normal.

— Pot să vorbesc și cu accent spaniol, când am de lucru la vreo cafenea care servește *tapas* din West Village. Sunt o arhivă

1. Serial bazat pe romanul scriitorului irlandez Roddy Doyle.

ambulantă de accente. Deci, vrei să ieşim? Ţi-ajung trei ore în care să ne îmbătăm?

— Cu vârf şi îndesat.

— Îţi dai seama că va trebui să-ncepem cu whisky, în memoria lui Dolly.

— Whisky irlandez?

— Absolut, răspunse Gabriel cu un accent irlandez impecabil.

Maggie urcă să-şi ia geanta şi haina. Când coborî iar, Gabriel o aştepta la recepţie. Păşiră împreună în căldura ceva mai domolită a străzii.

Exact în secunda când Maggie şi Gabriel puneau piciorul în stradă, în apartamentul ei a început să sune telefonul mobil.

La aeroportul JFK, Leo a rămas o vreme cu telefonul la ureche iar apoi, văzând că intră mesageria, a închis – fără să lase vreun mesaj. A încercat apoi pe fix, dar n-a răspuns nimeni. Tinerii ăştia!... Au o viaţă socială aşa de plină, că nici la telefon nu răspund. Ar fi vrut să vadă mai întâi dacă Maggie e acasă, nu să apară pur şi simplu la uşa ei şi s-o ia prin surprindere – dar acum n-avea încotro. Poate o să aibă noroc măcar de un scaun comod în hol, cât avea să o aştepte. Şi-a luat valiza şi servieta – pe care n-o scăpa din ochi de săptămâni întregi – şi s-a îndreptat spre staţia de taxiuri.

Capitolul 27

Gabriel o duse pe Maggie într-un bar pe care-l ştia bine, undeva într-un subsol din West Village. Încăperea avea pereţi de cărămidă netencuită, scaune simple de lemn, câteva lumini discrete la bar şi lumânări pe mese. Când au intrat, au fost întâmpinaţi de acorduri line de jazz, murmur de conversaţii vesele şi râsete. Gabriel s-a dus la bar să ia două whisky-uri, iar între timp Maggie a găsit o masă liberă într-un colţ.

— E cel mai bun whisky pe care-l au, zise Gabriel, punând pe masă două pahare pline cu un lichid de culoarea mierii. De fapt, e singura marcă de whisky irlandez pe care-o au.

— Atunci Dolly n-are de ce să se plângă.

— Pun pariu că ar găsi ea un motiv, zise Gabriel zâmbind. Apoi ridică paharul: În cinstea lui Dolly.

— În cinstea lui Dolly, repetă Maggie ca un ecou.

Ciocniră paharele cu un clinchet melodios.

— În virtutea faptului că nu prea avem amintiri vesele despre Dolly, propun să facem schimb de amintiri neplăcute, vorbi din nou Gabriel. Începe tu. Zi-mi cum te făcea.

Maggie îi povesti că Dolly o comparase cu un trol şi cu un *hobbit*.

— Şi odată m-a făcut fiţoasă.

— Fiţoasă? Ce drăguţ. Pe mine mă făcea plod răsfăţat. Şi needucat, pe deasupra. Un trântor netrebnic care trăieşte pe spinarea contribuabililor. Zicea că de ce nu mă duc eu în armată să-mi bage ăia minţile în cap?

Maggie zâmbi.

— Mie-mi zicea să mă duc înapoi în ţara mea, să nu mai fur locurile de muncă ale americanilor.

— Pe mine m-a întrebat o dată dacă sunt gay. Când i-am zis că nu sunt, a replicat că arăt ca un homosexual, din cauză că îmi vopsesc părul argintiu. Pe urmă i-am spus că nu mă vopsesc, că

de fapt am încărunţit acum câţiva ani, la care s-a arătat indignată şi mi-a zis să mă preocup ceva mai mult de cum arăt, altfel cum îmi închipui eu că am să mă mai însor?!

Au sorbit amândoi din pahar. Când au vorbit, au început amândoi deodată.

— Şi ce te-a adus la New York, de fapt? zise Gabriel.

— Şi de când cânţi? zise Maggie.

Îi bufni pe amândoi râsul.

— Zi tu primul, ziseră amândoi, tot deodată.

— Hai să dăm cu banul, propuse Gabriel. Cap sau pajură?

Maggie zise cap şi aşa căzu.

— Acuma ar trebui să-ţi pun o întrebare de-aia grea, după atâta tevatură. Deci, de *cât* timp cânţi?

— De fapt, nu sunt muzician, doar mă prefac.

— Şi atunci, ce eşti?

— Cameraman. De ştiri, în general. Am început într-un studio de cinema, dar după aceea am plecat în lume, pe teren.

— Şi acum nu te mai ocupi cu asta?

— Nu, deocamdată nu. Şi tu? Ce făceai înainte să devii „nepoată de închiriat"?

— Am fost auditor într-o multinaţională din Londra. Sau, cum zicea Dolly, un fel de contabil la nivel înalt.

— Până într-o bună dimineaţă în care te-ai trezit şi ţi-ai dat seama brusc că ai prefera să trăieşti la New York. Aşa că te-ai apucat frumos să falsifici registrele şi-apoi ai furat un milion de dolari şi ai venit încoace, corect?

— Nu chiar.

Şi, spre propria ei surpriză, îi povesti. Poate datorită paharului de whisky să i se fi dezlegat limba de tot, dar după ce se chinuise luni de zile să-şi scoată povestea asta din minte, se trezi spunând tot, în amănunt, pentru a doua oară, în aceeaşi zi. Îi descrise groaza pe care o simţise când îl văzuse pe bărbat scoţând pistolul din geantă, îi dădu detalii despre expresia de pe faţa lui când şi-a dus pistolul la tâmplă. Mirosul de praf de puşcă de după aceea, urletele celor din sală – astea erau cele două lucruri pe care nu reuşea cu nici un chip să şi le scoată din minte. Sacoul ei, împăturit frumos pe scaunul de lângă podium, fusese împroşcat cu sângele bărbatului – nu observase asta decât câteva ore mai târziu, după plecarea ambulanţei şi a echipajului de poliţie. Nu l-a mai dus acasă, l-a aruncat direct în coşul de gunoi al sălii de conferinţe.

— Îţi pare rău că ţi-ai dat demisia?

Nimeni nu-i mai pusese întrebarea asta până acum.

— Nu, nu mai suportam să rămân acolo. Toată lumea mi-a zis că nu este, în nici un fel, vina mea, dar eu aveam altă părere – şi acum mai cred că sunt răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat.

— E normal.

În sfârşit cineva care pricepe!

— Mulţumesc.

— Dar te înşeli. N-a fost vina ta.

— Ba eu cred că da. Până să-şi tragă omul ăla un glonţ în cap, nu mi-a trecut niciodată prin minte că joaca mea de zi cu zi chiar are un impact important asupra vieţii unor oameni.

— Joaca? Aşa îţi vedeai tu munca?

— Îmi plăcea la nebunie să lucrez cu cifre – orice avea legătură cu matematica.

— Îţi plăcea, zici – acum nu-ţi mai place?

Maggie se frecă la nas.

— Nu sunt sigură. Deocamdată m-am gândit că ar fi bine să nu mai lucrez în domeniu. Cel puţin cât stau la New York.

— Ai putea să faci o grămadă de lucruri – nu prea se înghesuie lumea să înveţe matematică. Când eram eu elev, nici unul dintre colegii mei nu putea s-o sufere.

— Aşa era şi la mine în şcoală, eu eram singura ciudăţenie care adora matematica. Încă nu m-am hotărât ce vreau să fac în continuare. Când mi s-or termina economiile, mai vedem.

Gabriel dădu gânditor din cap.

— Aşa faci mereu când vorbeşti, te freci la nas?

Maggie se opri, ruşinată.

— Mama zice mereu că într-o bună zi o să mă trezesc fără vârful nasului, dacă n-am grijă. Fac aşa numai când mă concentrez foarte tare asupra unei chestii.

— Semn bun – înseamnă că sunt un partener de conversaţie foarte interesant! Ce uşurare.

Discuţia se îndreptă apoi spre muzică. Gabriel îi povesti despre melodiile pe care le cântă – melodii populare irlandeze, Bob Dylan, Cat Stevens, melodii vechi arhicunoscute. Maggie îl întrebă de când cântă la chitară. De când avea doisprezece ani, deci de douăzeci şi unu de ani. Şi cum e să cânţi în baruri? Greu, răspunse el, pentru că pe clienţi nu-i interesa că el se agita acolo ca un nebun – ori muzica lui *live*, ori un CD, pentru ei tot aia era.

şi face destui bani din asta cât să-şi câştige existenţa? Ar putea, dacă ar avea în fiecare săptămână şapte concerte de seară, şapte la prânz, plus vreo două-trei mai târziu, spre zori. Aşa, cu două seri pe săptămână la barul irlandez, nu. Motiv pentru care îi ţinea locul maică-sii de câte ori nu putea să ajungă la birou şi era, de asemenea, principalul angajat la firma de spălat geamuri şi de plimbat căţei.

— Am zis iniţial că mă bag la orice, numai la produse Avon nu, dar acum nu mai sunt aşa de sigur.

— Şi stai cu mama ta?

— Te rog frumos, se strâmbă el. Am treizeci şi trei de ani, normal că nu mai stau cu mama. Stau cu doi prieteni într-un apartament închiriat pe lângă strada Lafayette. Unul e medic, deci nu-l văd mai deloc. Celălalt e scriitor şi se uită tot timpul la televizor, în loc să lucreze la roman – motiv pentru care îl văd cam prea mult.

— Ăsta a fost dintotdeauna visul tău? Să fii muzician?

— Visul meu? Nu cred c-am avut vreodată un vis anume, iar să fiu muzician, asta în nici un caz.

— Şi atunci, de ce cânţi?

— Pentru că ştiu, răspunse Gabriel zâmbind.

Maggie îşi aduse aminte de ceva ce spusese mai devreme. În mod normal, nu i-ar fi pus o întrebare atât de personală, dar conversaţia din seara asta nu era tocmai una obişnuită. Făcuseră saltul de la politeţe la confidenţe într-un timp incredibil de scurt.

— Ai zis mai devreme că ai încărunţit brusc. De ce?

Gabriel îşi sorbi ultima înghiţitură din pahar, apoi rămase tăcut.

Maggie îşi dădu seama că greşise întrebându-l – la mijloc era o chestiune mai delicată decât îşi închipuise ea.

— Scuză-mă, Gabriel, am greşit că te-am întrebat.

— Ba n-ai greşit deloc, e absolut în regulă. Doar că e o poveste mai lungă şi noi de-abia ne-am cunoscut, practic. Dacă ne mai ţinem pe picioare ceva mai încolo, promit să trec la poveşti ceva mai lungi. Între timp, ce-ar fi să-ţi mai iau ceva de băut?

Ocolise întrebarea foarte elegant. Dar ea mai voia oare să bea ceva? Whisky-ul băut pe stomacul gol şi mai ales după o asemenea zi o ameţise deja destul de tare. Sau poate că ameţise pur şi simplu datorită plăcerii pe care o simţea stând de vorbă cu o altă fiinţă umană?

— Dacă mai beau ceva, o să cânt mai tare ca tine la concert!

— Adică vii să m-auzi?

— Se poate?

— Bineînțeles, dar în cazul ăsta îți iau un whisky triplu. O să fie cu totul și cu totul spectaculos cu încă o voce pe lângă a mea.

Cumva, trei ore s-au scurs ca gândul, fără să bage nici unul din ei de seamă.

După whisky, au trecut pe bere. Un rând l-a luat ea, un altul el și tot așa. El i-a povestit tot felul de pățanii trăsnite despre câinii pe care-i scotea la plimbare – ea i-a zis despre invențiile lui Leo. Au vorbit despre școală, familii, tați. Părinții lui Gabriel se despărțiseră pe când el avea patru ani. Nu-l vedea decât foarte rar pe taică-său. Maggie i-a povestit despre David.

— O prietenă de-a mea zice că tați ca David sunt tați de sărbătoare – n-ai treabă cu ei decât la Crăciun și de ziua ta sau a lor.

Trecură la un ton mai serios după aceea și schimbară impresii despre ce impact putea avea lipsa unui tată asupra vieții fiecărula. Maggie era convinsă că, asupra vieții ei n-avusese nici un impact. Gabriel recunoscu însă că lui îi era dor de tatăl lui – sau cel puțin de ideea de tată în sine.

— Nu pot să zic că mă omor prea tare după el personal.

Conversația trecu din nou într-un registru mai lejer când Gabriel observă în capătul opus al barului un bărbat care semăna foarte tare cu un sunetist cu care lucrase la televiziunea unde învățase meserie. Imediat, și-a amintit de o întâmplare haioasă cu o crainică de la știri care, neștiind că e încă în direct, s-a pus pe înjurat strașnic. Maggie era pe punctul de a-l întreba cum e să lucrezi într-o televiziune, când Gabriel își aruncă din întâmplare ochii către ceas și exclamă:

— Fir-ar! Trebuia să fiu pe scenă de douăzeci de minute deja.

Au luat-o la fugă ca nebunii. Le-a luat un sfert de oră s-ajungă. Gabriel îi tot lovea pe oameni din greșeală cu chitara – se oprea de fiecare dată și-și cerea solemn scuze. Maggie se prăpădea de râs, așa că îi era greu să țină pasul.

— Ia-o tu înainte, ne vedem înăuntru.

Gabriel îi mulțumi călduros în gura mare și-o luă la picior, dar Maggie își dădu seama brusc că habar n-are unde trebuie să ajungă. Strigă după el:

— Gabriel, unde mergem?

— La barul Rose O'Grady. Strada 9 colț cu 17, la vest.

Când ajunse și ea, după numai câteva minute, îl găsi la intrare. Era clar, după expresia lui, că se întâmplase ceva. Își aruncă un ochi spre bar – pe scenă cânta deja altcineva.

— Prea târziu?

— M-au dat afară.

— Dar n-ai întârziat decât o jumătate de oră.

— N-a fost decât un pretext – tipul de pe scenă e nepotul patronului. Ți-am zis eu că e ca-n junglă în barurile astea irlandeze.

— Of, Gabriel, îmi pare atât de rău – e numai vina mea că te-au dat afară.

— Ba nu. E vina lui Dolly, eu așa zic, zise Gabriel ridicând glumeț pumnul către cer. Mereu îmi zicea că nu poate să sufere muzica irlandeză. Muzică pentru babe și moși fleșcăiți, asta era vorba ei. Ei, uite că mi-a făcut-o.

Încă mai gâfâiau amândoi de cât fugiseră până aici. Se dădură deoparte, să facă loc unui grup de tineri care se grăbea să ajungă la bar. Maggie se trezi împinsă înspre Gabriel. Simți în nări un miros de aftershave – sau poate deodorant – cu iz lemnos și, pentru o fracțiune de secundă, îi simți trupul sub tricoul de bumbac pe care îl purta. În minte îi veni imaginea lui Angus, gol și albicios, cu câteva kilograme în plus, înlocuită imediat de imaginea lui Gabriel, bronzat și zvelt. Se îndepărtă repede, bucuroasă că luminile colorate de la bar mascau roșeața care i se ridicase în obraji. Gabriel n-a băgat de seamă nimic.

— Îmi dau seama cât ești de supărată că nu m-auzi cântând în seara asta. Drept consolare, te invit la cină – sau poate ai alte planuri?

Maggie nu se gândi de două ori.

— Mi-ar face mare plăcere.

O luară înapoi spre Greenwich Village și intrară într-un restaurant pe care-l știa Gabriel. Străzile erau pline de oameni ieșiți la plimbare, deși era o seară toridă.

Chelnerul i-a condus la o masă de la fereastră. Din difuzoare se revărsau acorduri spumoase de operă, era ca la o întâlnire de îndrăgostiți. Pe Maggie a apucat-o brusc panica și s-a apucat să facă ce făcea întotdeauna când nu se simțea în largul ei – să-și răsucească vârfurile buclelor, încercând să-și acopere urechile.

— Dacă încerci cumva să-ți maschezi urechile, nu e cazul, îi zise Gabriel. Mie îmi plac. Mi se pare că ți se potrivesc.

Maggie se înroşi iar.

— Scuză-mă, zise ea, luptându-se cu impulsul de a-şi mai trage puţin părul peste urechi.

Mâncarea era delicioasă, vinul fin, iar conversaţia, plină de animaţie. Din când în când, cuvintele li se suprapuneau sau îşi terminau unul altuia propoziţia. Descopereau la tot pasul că mai aveau ceva în comun. Le venea atât de uşor să se amuze reciproc.

Gabriel îşi ceru scuze c-a plictisit-o cu o poveste prea lungă despre o excursie în munţi în care fusese plecat mai demult.

— Trebuia s-o ţin pentru altă dată. Mi-am epuizat toate păţaniile haioase – acum va trebui să plec şi să vin cu ceva interesant până ne vedem data viitoare.

Maggie se străduí să-şi mascheze plăcerea pe care i-o provocară vorbele lui, voia deci să se mai întâlnească cu ea?

— Ba mai ai să-mi spui o poveste care mă interesează. Două, de fapt.

— Două?

— Voiam să te întreb de ce nu mai eşti cameraman. Şi ai promis că-mi spui cum de-ai încărunţit.

— Da, aşa e, ţi-am promis, zise el amestecând cu linguriţa în cafea.

Maggie observă că îi dispăruse zâmbetul de pe faţă.

— Gabriel, iartă-mă – nu trebuie să-mi spui nimic.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare. Doar că nu sunt obişnuit să vorbesc despre asta.

— Nici nu trebuie.

— Dacă stau bine să mă gândesc, chiar e momentul să spun cuiva ce s-a întâmplat.

Şi începu să-i povestească. Fusese cameraman până în urmă cu doi ani. Lucra în televiziune de la optsprezece ani. Începuse ca om bun la toate în secţia de ştiri a unei televiziuni din New York – căpătase postul printr-un prieten de-al mamei lui. După un an, a început să înveţe ce trebuie să ştie un cameraman de studio – aşa a ajuns, la douăzeci de ani, să facă operatorie la un post de televiziune local. După aceea, a fost promovat la televiziunea-mamă, în Washington. Apoi s-a hotărât să lucreze independent, ceea ce însemna că era tot timpul pe drumuri. A filmat documentare, videoclipuri, din când în când clipuri publicitare. Îi plăcea stilul ăsta de viaţă şi munca pe care o făcea. La un moment dat, a început să primească oferte din afara ţării. A filmat un documentar

în Venezuela. Un reportaj despre alegerile din Argentina. După trei ani, i s-a propus să lucreze permanent la una din cele mai mari televiziuni private. A acceptat.

După trei luni a fost trimis în Orientul Mijlociu – prima lui misiune într-o zonă de război. Toată lumea i-a spus că sună mult mai periculos decât e de fapt. La buletinele de știri apăreau tot timpul violențe, dar de multe ori nu se întâmpla nimic special zile întregi. Producătorul era cel care trebuia să bântuie tot timpul pe afară ca să găsească ceva interesant – în timp ce el o să se plictisească la hotel de-o să-i sune apa-n cap.

Chiar așa a și fost în primele două săptămâni. Apoi, în ziua de marți a celei de-a treia săptămâni, a venit știrea cea mare: a fost asasinat liderul unuia dintre cele mai puternice partide politice, ceea ce a dus la numeroase revolte și demonstrații, plus pericolul iminent al altor asasinate. A fost ucis un soldat american. Gabriel lucra zi și noapte, mereu în mijlocul evenimentelor.

— De la zile întregi în care nu era absolut nimic de făcut, am ajuns să lucrez și optsprezece ore pe zi, fără nici un fel de pauză. Abia aveam timp să editâm imaginile înainte să le transmitem.

— Ți-era frică?

Gabriel clătină din cap.

— După toate zilele alea de nemișcare, era ca un val de adrenalină mult așteptat. Totul era incredibil de palpitant. Într-o dimineață, am auzit că se întâmpla un incident de mari proporții chiar în centrul orașului. Un atac asupra ambasadei americane, și de data asta chiar nu era o alarmă falsă. Eram chiar în drum spre ambasadă când am auzit explozia – apoi urlete, sirene... Când am ajuns noi, era deja iadul pe pământ: plin de morți și răniți care urlau, dintr-o țeavă țâșnea apă, din alta gaz...

Gabriel se opri din povestit. Nu se mai uita la ea în timp ce vorbea – rupsese plicul de zahăr și acum se juca cu bucățelele de hârtie.

— Ne-am apucat imediat de lucru – eu filmam niște cadre de ansamblu, iar reporterul și interpretul vorbeau cu lumea din jur ca să afle ce se întâmplase. Tocmai ieșisem din perimetrul ambasadei ca să trag un cadru mai larg, când s-a produs a doua explozie – chiar în curtea din față a ambasadei. Exact unde mă aflasem și eu cu câteva secunde înainte și unde erau încă reporterul și interpretul nostru.

Maggie nu spuse nimic. Gabriel mototolise fiecare fărâmă de pliculeț într-o mingiuță minusculă.

— Au murit amândoi pe loc. N-au avut nici o şansă de scăpare. Tot pe loc au murit şi cei cu care stăteau de vorbă în momentul exploziei. Câteva ore mai târziu, au mai murit şase persoane, din cauza rănilor cauzate de explozie. Am fost rănit şi eu – nu mai ţin minte exact unde, ştiu doar senzaţia că mi-a intrat ceva foarte ascuţit în corp. Dar n-a fost ceva grav. Au murit peste douăsprezece persoane în ziua aceea – n-am aflat niciodată cifra exactă.

În timp ce vorbea, îşi atingea inconştient o cicatrice de pe braţul stâng.

— Gabriel, îmi pare atât de rău, zise Maggie.

— A fost un haos îngrozitor, Maggie. Ne-a scos de acolo un elicopter – pe mine şi pe producător. După o săptămână de tratament şi psihoterapie, m-am trezit înapoi la Washington – înapoi la o viaţă normală... Dar pentru mine nu mai era normală deloc. Nu mai eram acelaşi.

Se uită la ea ca în transă, de parcă până atunci nici nu-şi dăduse seama că e acolo.

— Maggie, iartă-mă – n-ar trebui să te încarc cu toate astea.

— Ba vreau să ştiu ce s-a întâmplat în continuare.

— Am rămas la Washington câteva luni, dar lucrurile nu mergeau deloc bine. Mi-era din ce în ce mai greu să mă detaşez – m-apuca o agitaţie nefirească chiar şi când filmam ştiri de scandal sau interviuri cu politicieni. Săream ca nebunul la orice zgomot brusc şi puternic. N-am putut să stau nici la slujba de pomenire a reporterului care-mi fusese coleg. Mă gândeam întruna şi la interpretul nostru. Nu eram apropiaţi, dar era de aceeaşi vârstă cu mine, ascultam acelaşi gen de muzică – îi promisesem nişte CD-uri. Iar acum era mort. Şi la fel aş fi şi eu, dacă n-aş fi ieşit din perimetrul ambasadei exact înainte să se producă a doua explozie. În loc să mă simt norocos, nu reuşeam să mă simt decât vinovat. Au început să mă obsedeze ştirile despre acelaşi gen de incidente – nici un mort şi nici un rănit nu-mi scăpa. Apoi, într-o luni dimineaţă, m-am trezit cu conştiinţa clară a faptului că nu mai puteam s-o duc aşa. Eram un factor de risc pentru orice emisiune, indiferent că filmam în studio sau pe teren. Începuse să se întâmple asta, zise el arătând cu mâna înspre păr. Am albit complet în mai puţin de patru luni. Doctorul a zis că e posibil să fie o simplă coincidenţă. Mama mi-a spus că şi bunicul ei a încărunţit de tânăr. Poate asta era într-adevăr explicaţia, n-o să ştim sigur niciodată. În lunea aia m-am dus la serviciu şi mi-am depus demisia. M-am

mutat înapoi la New York, mamei i s-a făcut milă de mine și mi-a dat ceva de lucru. În plus, m-am apucat să cânt prin baruri. Și asta e viața mea acum.

— Și de atunci n-ai mai lucrat deloc ca operator?

Gabriel a făcut semn că nu.

— Acum vreun an, m-am gândit că poate ar fi bine să intru din nou pe piață. M-am dus să-l văd pe un prieten de-al meu de aici, din New York, care lucrează la NBC. În mijlocul redacției, stând la taclale cu echipa de filmare, m-a apucat iar frica. Nu e vorba doar de lucrurile pe care le-aș vedea în timpul filmărilor: mi-e teamă mai ales ca nu cumva să nu pricep ce e de priceput, nu cumva să ratez un lucru important, pentru că nu-l observ sau nu-l pricep. Și câtă vreme mă roade frica asta, n-am cum să lucrez.

Gabriel începu să clipească, de parcă nici lui nu-i venea să creadă toate lucrurile pe care tocmai i le povestise lui Maggie.

— Și asta a fost tot – toată mizeria care era de povestit.

— De ce zici că e o mizerie?

— Păi epopee eroică în nici un caz nu e – nu sunt deloc jurnalistul neînfricat și de neînvins din atâtea alte povești.

— E oribil ce ți s-a întâmplat. Înțeleg perfect de ce a trebuit să lași totul în urmă.

Gabriel se aplecă peste masă și îi luă, aproape fără să-și dea seama, mâna într-a lui.

— Mulțumesc că m-ai ascultat.

— Mulțumesc că mi-ai povestit, răspunse Maggie, strângându-i la rândul ei mâna într-a ei.

Puțin înainte de miezul nopții, au plecat de la restaurant și au luat-o încet spre apartamentul lui Maggie. Afară era cald încă, iar străzile erau pline de oameni. Erau în apropiere, când Gabriel și-a dat seama că-și uitase chitara la restaurant. Au făcut cale întoarsă.

— Se vede că sunt un muzician foarte pasionat, dacă-mi las chitara pe unde apuc...

— Poate ar trebui să începi să cânți la pian – nu prea ai cum să uiți un Steinway pe unde apuci.

— Ba aș putea să-mi fac un căruț pe două roți și să-l car tot timpul după mine.

— Singura mare dezamăgire a acestei seri e că ai fost concediat înainte să te aud cântând, zise Maggie.

— Am fost concediat doar dintr-un loc. Mâine cânt în altă parte.

— Da? Unde?

— Nu zic.

— O să sun la toate barurile irlandeze din oraş!

— Ha! Sunt mii – şi oricum eu cânt sub un nume fals.

— Şi care e numele tău de artist?

— Bono.

Tocmai traversau parcul Washington Square, când Maggie se opri.

— Asta e – cadrul perfect. Cântă-mi ceva în clipa asta. În memoria lui Dolly.

— Aici? În public? Fără oameni beţi la mese?

— Te provoc.

— Mă *provoci*?

Gabriel izbucni în râs.

— Ca şi cum am avea opt ani? Acum trebuie să te provoc şi eu să... nu ştiu – poate să mănânci un melc?

— Exact, râse şi Maggie. Dacă tu cânţi, atunci eu mănânc un melc – şi să ştii că nu pot să sufăr melcii.

Gabriel întinse mâna. Maggie i-o strânse.

— S-a făcut, ziseră amândoi într-un glas.

S-au oprit în dreptul unei bănci. Gabriel şi-a scos chitara din cutie şi s-a aşezat. Maggie s-a aşezat lângă el, urmărindu-l atent. Gabriel şi-a trecut degetele peste corzi de câteva ori, apoi a strâns un pic o coardă şi a cântat un acord simplu.

— Tu chiar ştii să cânţi – a fost un acord minunat.

— Nu, n-a fost – dar, într-adevăr, ştiu să cânt. Cânt la cerere orice mi se cere. Ce-ai vrea să asculţi în seara asta? Un cântec popular irlandez, un flamenco spaniol – sau o combinaţie între cele două?

— Şi cum ar suna combinaţia asta?

— Aşa.

Şi începu să cânte încet cuvintele de la *The Wild Rover*[1] pe acorduri de flamenco. Maggie începu să râdă.

— Hai şi tu la refren, zise Gabriel. „Nu, nu, niciodată, niciodată n-o să mai cânt despre rătăcitorul neîmblânzit."

Tocmai începuse a doua strofă, când a plesnit o coardă.

— Asta trebuie să fie din partea lui Dolly, zise Maggie.

---

1. „Rătăcitorul neîmblânzit", cântec popular irlandez.

— Ha, ha, trebuie să se chinuie ceva mai mult ca să mă îngenuncheze, răspunse Gabriel. Am corzi de rezervă în cutie. Privi în jur. Doar că am nevoie de ceva mai multă lumină. Acuma că am început cântecul, trebuie să îl duc până la capăt. Săracu' rătăcitor are inima frântă – musai să-l pun pe corabie, altfel n-are cum să ajungă înapoi acasă, în Irlanda.

— Şi cu ce ajunge acasă – cu un galion spaniol?

— Exact, zâmbi Gabriel.

— Apartamentul meu e la doi paşi şi am câtă lumină vrei. Dacă-ţi fac o cafea cât schimbi tu coarda, îmi mai cânţi?

— Mi se pare un târg cinstit. Dar apartamentul e izolat fonic? N-aş vrea să deranjăm vecinii.

Maggie îl asigură că nu era nici o problemă. În timp ce traversau strada, Gabriel îşi puse braţul în jurul umerilor ei, ca s-o protejeze. Când ajunseră de partea cealaltă a străzii, braţul lui încă se odihnea pe umerii ei.

Capitolul 28

— Mai vrei ceva de citit, Leo?

— Nu, Ray, mersi frumos.

Leo împături exemplarul din *New York Post* pe care i-l împrumutase Ray şi-l puse pe măsuţa de lângă fotoliul din hol. Citise fiecare rând. Apoi se lăsă pe spătar, îşi aşeză grijuliu servieta în poală şi închise ochii. Trecuseră două ore de când o aştepta pe Maggie să vină acasă şi se împrietenise deja cu Ray. Acum îşi dădea seama că ar fi fost mai bine să se fi dus direct la hotel şi s-o mai sune pe Maggie din timp în timp, până când i-ar fi răspuns. Dar acum, dacă tot venise, n-avea rost să plece înainte s-o vadă – în definitiv, cât de departe putea să fie? Ray îi povestise că venise s-o ia un tânăr – care n-avea cum să fie iubitul ei, pentru că Maggie nu zisese nimic că ar avea un prieten, nici lui şi nici fetelor. Ce-i drept, îşi dădu seama Leo, Maggie nu prea era genul care să bată toba... Iar de când se mutase la New York, fusese cât se poate de secretoasă oricum...

Sirena asurzitoare a unei maşini de poliţie îi întrerupse firul gândurilor şi îl făcu să sară din fotoliu. Se aşeză înapoi, întrebându-se ce-o să zică fiicele lui când o s-audă că a venit la New York după Maggie. Dacă planul lui dădea roade şi Maggie venea cu el, până la sfârşitul săptămânii sigur se aduna toată lumea la Donegal – iar el putea, în sfârşit, să le dea ştirea-bombă.

Rămase iar pe gânduri, încercând să se hotărască cum ar fi cel mai bine să le spună. Imediat ce vor fi toţi şase în aceeaşi cameră, la Donegal? Sau poate ar fi mai bine să aştepte o zi-două, până se mai liniştesc spiritele, întotdeauna agitate în prima fază? Da, probabil că aşa ar fi cel mai bine: să lase mai întâi aerul tare din Donegal să-şi facă treaba, să calmeze nervii tuturor şi apoi să le zică. În definitiv, aşteptau vestea asta de douăzeci de ani – ce mai conta o zi, acolo?

Trecu în revistă diferite formulări şi până la urmă o alese pe cea mai directă: Fetelor, am să vă spun ceva. Şi, după o scurtă pauză: Am găsit-o pe Sadie.

Le văzu clar în minte reacţiile: uimire, stupefacţie, neîncredere. Unde? Cum? Ce? Când? Aceleaşi întrebări pe care i le pusese şi el detectivului particular care îl sunase să-i dea această veste.

— Sunteţi sigur că ea e? Deci trăieşte, e bine?

— Cât se poate de bine, fusese răspunsul detectivului.

Nu vorbise decât de trei ori cu detectivul. Nu i-a venit deloc uşor când l-a sunat prima oară. I-a explicat situaţia cât a putut mai concis. Pe scurt, i-a zis că a patra dintre cele cinci fiice ale lui şi-a părăsit familia în urmă cu douăzeci de ani şi că în toţi anii ăştia şi-au închipuit cu toţii că Sadie a rămas în Australia. N-ar fi putut să motiveze de ce anume credeau cu toţii asta, dar aşa le intrase lor în cap. Poate pentru că fusese întotdeauna mai mult pe acasă?... Sadie nu era deloc o fire plimbăreaţă.

— Dar sunteţi siguri că trăieşte, da?

Leo i-a povestit detectivului despre felicitările care soseau în fiecare an, în preajma zilei de naştere a lui Maggie. Ultima sosise cu numai câteva luni în urmă.

— Şi mai spuneţi-mi o dată, vă rog: cum aţi dat peste fotografia asta despre care credeţi că ar putea fi a ei?

Leo i-a explicat atunci omului că făcuse descoperirea într-un mod destul de neobişnuit. Poate pentru că era inventator – mă rog, inventator la pensie...

Asta l-a făcut imediat curios pe detectiv.

— Serios? Şi ce-aţi inventat?

Leo flirtase cu ideea de a-i spune omului despre cele două invenţii de răsunet al căror autor era. Primul era filtrul de combustibil pentru maşini de tuns iarba, care-i adusese sute de mii de dolari – dar asta nu era nimic pe lângă profitul obţinut cu cea de-a doua invenţie importantă, pompa de petrol. Multinaţionala care i-a cumpărat drepturile asupra acestei invenţii i-a oferit o sumă atât de mare, încât situaţia materială a lui Leo a devenit brusc mai mult decât confortabilă; practic, nu mai trebuia să-şi facă griji toată viaţa, indiferent câţi ani mai trăia. Şi nici fetele, după moartea lui. Leo ştia că toate or să fie foarte surprinse de valoarea moştenirii pe care le-o lăsa. Ele credeau că el trăieşte şi acum din banii luaţi pe filtrul de combustibil pentru maşinile de tuns iarba – iar lui îi convenea de minune situaţia; asta însemna că bogăţia lui incredibilă o să le parvină ca o mare surpriză plăcută, după moartea lui.

O surpriză la fel de mare ca fotografia lui Sadie, peste care dăduse el din întâmplare. Avusese un adevărat şoc. Se întâmplase cu cinci săptămâni în urmă – aştepta să se îmbarce pentru Roma la Heathrow, un loc care ajunsese să-i fie aproape o a doua casă. Mergea la Roma ca să viziteze muzeul Leonardo da Vinci – şi nu doar pentru că era tizul lui Leonardo, ci în primul rând pentru că, în toată istoria omenirii, nu exista un inventator mai original şi mai important. Cum stătea el aşa, aşteptând să se îmbarce, a început să urmărească într-o doară o femeie de serviciu care curăţa podeaua cu un aparat special, pe care-l mişca înainte şi înapoi, ratând de fiecare dată exact aceleaşi porţiuni de podea. Privind-o, Leo îşi dădu seama că nu din vina femeii rămâneau bucăţile acelea murdare, ci din cauză că echipamentul pe care îl folosea era prost făcut. Avea capul rotund, normal că nu curăţa bine în colţuri. Ar fi trebuit să aibă cap pătrat sau poate chiar hexagonal. Da, absolut, hexagonal – dar cu o perie mobilă dedesubt.

Făcu câteva însemnări rapide în carneţelul pe care-l avea tot timpul la el, iar apoi dădu uitării toată povestea. După vreo săptămână, profitând de o după-amiază mai liniştită în camera lui de hotel din Roma, se apucă să-şi facă ordine în notiţe şi schiţe. Când revăzu însemnările de la Heathrow, imediat i se aprinse imaginaţia. Coborî rapid la centrul de afaceri al hotelului, cu intenţia de a cerceta dacă nu cumva îi venise altcuiva aceeaşi idee înaintea lui.

A început cu site-urile pe care ştia că îşi înregistrează inventatorii ideile în fază timpurie – n-a găsit nimic, drept pentru care a trecut la site-urile producătorilor de echipamente de curăţenie. Şi aici a găsit doar modele tradiţionale, cu cap rotund. A intrat pe Google şi a introdus „curăţenie industrială" în câmpul de căutare. L-a bufnit râsul când a văzut câte posibilităţi i-a găsit Google: douăzeci de milioane. Ei, oricum n-avea mare lucru de făcut în după-amiaza asta. A început cu Marea Britanie. Pe unul dintre site-uri i-a atras atenţia un titlu de o şchioapă despre o conferinţă care avusese loc la Oslo cu vreo unsprezece luni în urmă: *Curăţenia industrială – pentru un viitor verde.*

A trecut în revistă programul conferinţei şi lista de vorbitori, apoi s-a apucat să citească rezumatele prezentărilor. Când a terminat şi cu ele, şi-a aruncat un ochi pe lista delegaţilor – din pură curiozitate. A găsit, pe lângă listă, şi zeci de poze. Toată

lumea cu zâmbetul pe buze, îmbrăcați în hainele cele mai bune – pozele fuseseră făcute în seara cinei festive, probabil.

A recunoscut-o – instantaneu – în ce-a de-a treia poză. Era în rândul din față, îmbrăcată într-o rochie de seară roșie. Îmbătrânită – normal, trecuseră douăzeci de ani! –, dar nu încăpea nici o îndoială că e ea, Sadie. Avea aceleași trăsături, aceeași expresie. Același zâmbet ușor nesigur. Fiica lui dispărută de atâta vreme, presupusa hipiotă, se afla în mijlocul unui grup de delegați la o conferință despre produse ecologice de curățenie, în orașul Oslo.

Plecă de la calculator și se duse la masa de gustări din colțul centrului de afaceri. Își făcu un ceai și reveni cu el la calculator. Apăsă pe butonul de reîncărcare a paginii și îi apăru din nou aceeași poză. Reuși s-o mărească după câteva încercări, deși nu cine știe ce.

Privi din nou poza cu atenție. Nu, nu încăpea nici o îndoială: era chiar Sadie.

Sub poză nu era decât un rând: *Poză de grup cu delegații înainte de cina festivă. Toată lumea s-a simțit foarte bine.*

N-a spus nimănui nimic și n-a întreprins nici o acțiune o săptămână întreagă. Apoi i-a sunat pe organizatorii conferinței și l-a întrebat dacă pot să îi spună numele și adresa unei persoane pe care i s-a părut că o recunoaște într-o poză postată pe site-ul conferinței. I s-a răspuns că persoana care s-a ocupat de organizarea conferinței respective nu mai lucrează la ei.

Atunci a luat legătura chiar cu Asociația Firmelor de Curățenie Industrială. Din păcate însă, femeia cu care a vorbit la telefon nu i-a fost de nici un ajutor. I-a explicat că au peste două mii de membri în toată Europa și că e pur și simplu imposibil să dea de urma unuia dintre ei numai pe baza unei fotografii de la o conferință.

— E îmbrăcată într-o rochie roșie.

— Și eu mă îmbrac tot cu o rochie roșie la cine festive – va trebui să veniți cu ceva mai mult de-atât.

După trei zile, și-a sunat avocatul și l-a întrebat: cum dai de o persoană despre care n-ai nici o informație, în afară de o fotografie pe un website?

— Cum fac toți oamenii deștepți: pui pe altcineva să ți-o găsească.

Nu era prima oară când se punea problema angajării unui detectiv particular – în primii ani de după dispariția lui Sadie, Leo

se tot gândise că poate ar fi bine să apeleze la serviciile unui profesionist. Juliet fusese cea care-l făcuse să se răzgândească:

— În fiecare an îi punem scrisori în plicul cu felicitarea pe care i-o trimite Maggie ca răspuns. Ştie că vrem s-o vedem. Dacă nu vrea să ne vadă, nu vrea şi pace.

— Dar dacă are nevoie de ajutor? Dacă are probleme?

— Nu vrea ajutorul nostru. Cred că nu vrea să aibă nimic de-a face cu noi.

De data asta era altfel. Felul neaşteptat în care dăduse de poza ei pe internet era ca un semn – de la Tessa sau poate chiar de la Sadie însăşi. Poate că situaţia se schimbase – poate că voia să-şi revadă familia.

Avocatul i-a recomandat câteva agenţii de detectivi. Leo a ales una cu sediul în Londra. Dacă Sadie era membră în asociaţia aceea, înseamnă că se afla undeva în Europa – ceea ce reducea numărul ţărilor în care putea să se afle la numai patruzeci şi ceva.

Leo a sunat la agenţia londoneză şi, după ce au căzut de acord asupra comisionului, a stat de vorbă cu detectivul care a primit cazul. La telefon, detectivul părea tânăr, sigur pe el, şarmant – mai mult ca un agent de vânzări, i-a trecut lui Leo prin cap în timp ce vorbeau. Dar, în definitiv, cine ştie, poate tocmai de asemenea calităţi e nevoie în meseria asta. Probabil că trebuie să ştii să vorbeşti cu oamenii, dacă vrei să scoţi de la ei lucruri despre care nu sunt foarte dispuşi să vorbească.

Leo i-a dat mână liberă. Timp de trei săptămâni, n-a primit nici o veste. Când a sunat la agenţie, i-au spus că investigaţiile sunt încă în derulare şi că, imediat ce o să se afle ceva, va fi anunţat.

După încă o săptămână, a primit un telefon de la detectiv, care-i spunea că o identificase pe femeia în roşu: avea o viaţă plină de succes în Dublin, sub numele de Sally O'Toole – nu Sadie Faraday.

Leo rămăsese trăsnit.

— Trăieşte sub alt *nume*? În Dublin, *Irlanda*? Şi cum a ajuns acolo? Cu se ocupă? E totul în regulă cu ea?

— Plec cât de repede pot la Dublin şi o să aflu tot ce vă interesează. Trimit un raport complet cât de curând.

Leo aştepta raportul din zi în zi. Făcea eforturi uriaşe să nu-l sune zilnic pe detectiv, ca să afle noutăţi. Trebuia să se menţină tot timpul în mişcare, altfel înnebunea. Se uită la ceas şi hotărî s-o mai aştepte pe Maggie până la miezul nopţii. Dacă nu vine până atunci, o să-i lase un mesaj şi o să revină a doua zi dimineaţă.

Brusc, își dădu seama că îi e îngrozitor de dor de ea – și asta pentru că nu erau doar bunic și nepoată. Erau prieteni. Aliați. Își aduse aminte de toate orele petrecute cu Maggie în Șopronia, când era mică. Totul se învârtea încă de pe atunci în jurul numerelor, pentru amândoi.

— Vreau să-mi afli cinci lucruri despre aselenizare, Maggie.

— Poți să-mi spui numele a șase exploratori?

— Spune-mi șapte lucruri despre colonizarea Australiei.

— Cum le chema pe cele șase soții ale lui Henric al VIII-lea?

Și Maggie se ducea la bibliotecă – la început cu Clementine, apoi singură – și venea acasă cu tolba plină. Își nota totul în caietelul de care nu se despărțea niciodată – identic cu al lui. Îi plăcea la nebunie să rezolve orice sarcină cu numere; așa au inclus-o, ușor-ușor, și în treburile casei. Clementine îi lăsa liste cu sarcini clare, numerotate: 1. ordine în cameră; 2. smuls buruienile; 3. măturat veranda din față. Iar Maggie le făcea ca și cum ar fi fost un joc, întotdeauna în ordinea în care fuseseră scrise.

Poate că tot așa ar fi fost bine să procedeze și de data asta. Să-i explice că are nevoie de trei lucruri, trei lucruri foarte importante, și că ea e singura persoană din lume care poate să i le ofere.

— Ăsta-i șantaj. Șantaj emoțional, parc-o auzea pe Miranda.

N-ar fi fost prima oară când îl făcea șantajist. Se mai întâmplase de câteva ori în trecut – cuvintele ei îl răniseră foarte tare de fiecare dată. Un șantajist e o persoană vicleană, manipulatoare, iar el nu era așa. Ce era să facă, dacă pentru el cel mai frumos lucru din lume era să le aibă în jur pe fiicele și nepoata lui? Și nu din egoism – mă rog, nu numai din egoism... Simțea că astfel păstrează vie amintirea Tessei – că era singurul fel în care-i putea cinsti cu adevărat memoria.

Nu le spusese niciodată fetelor, dar el o vedea pe Tessa cu ochiul minții la toate adunările de familie. După ce pleca toată lumea, Leo stătea de vorbă cu ea – exact cum făceau pe vremea când trăia, când se întorceau de la vreo cină sau petrecere de la serviciu. Îi plăcea la nebunie să stea cu ea la taclale, în tihnă, la bucătărie – fetele dormeau duse în camerele lor. Treceau în revistă ce se întâmplase, unde fuseseră, cu cine vorbise ea, cu cine dansase, cum i se păruse fiecare moment al serii. Tessa avusese un stil foarte personal de a-și exprima părerile – uneori avea chiar o limbă foarte ascuțită. Era clar că Miranda o moștenește pe

mama ei. Își aminti cu o plăcere vinovată de obiceiul Tessei, când rămâneau numai ei doi în bucătărie, de a face comentarii dintre cele mai sarcastice la adresa vreunei soții a unui coleg de la petrecere. Întotdeauna îl făcea să râdă, chiar dacă el îi spunea că nu-i frumos să fie rea.

Vezi, ți-o mai amintești, își spuse Leo îndreptându-se în scaun, înviorat deodată de această amintire. Se speriase degeaba, din cauza unui incident care se petrecuse în urmă cu câteva luni: pentru prima oară în viața lui, nu reușise să și-o aducă pe Tessa în fața ochilor. Apoi, ca într-un efect de domino, încercase tot fără succes să-i audă în minte glasul. Apoi râsul. Nimic.

Astfel îi venise ideea unui memorial pentru Tessa. Era soluția perfectă. Să adune toate gândurile, amintirile și fotografiile cu ea într-un singur loc. Într-un album, normal – unul asemănător cu cele care îi plăceau ei atât de mult. Cu cât se gândea mai mult la ideea asta, cu atât i se părea mai bună. Se hotărî să procedeze exact ca ea: o să umple ultimul album al Tessei cu amintiri despre conversații pe care le avuseseră, impresii despre ea, fotografii. Dacă i se mai întâmpla vreodată să nu și-o poată aminti, nu trebuia decât să răsfoiască albumul și gata.

Și ce ocazie mai bună ca să adune amintirile tuturor despre Tessa, decât Crăciunul de iulie din Donegal. Se gândise deja la toate. Maggie urma să se ocupe de colectarea datelor – era exact genul de sarcină care i se potrivea ca o mănușă. Leo voia s-o roage să le ia interviuri, lui și fiicelor lui, și apoi să adune toate amintirile pe care le culegea de la ele într-un singur document. Era o chestiune de maximă importanță. Timpul nu stă pe loc – ce-o să mai rămână din Tessa după ce n-o să mai fie nici el, nici fetele lui? Cum o să mai știe copiii lui Maggie ceva – sau chiar totul – despre străbunica lor, dacă nu făceau asta acum? Plus că voia să aibă o cronică a tuturor lucrurilor pe care le știau despre Tessa, ca nu cumva să i se adeverească cea mai sumbră temere: că într-o zi n-o să și-o mai poată aminti deloc.

Se alarmase foarte tare când avusese lapsusul acela, în urmă cu câteva luni. Atât de tare, încât și-a făcut chiar programare la doctor. Când s-a dus, i-a mărturisit doctorului că se teme că-și pierde mințile. Doctorul l-a rugat să-i spună ce simptome are. Leo a ezitat o fracțiune de secundă, apoi i-a spus:

— Nu mi-o mai aduc aminte pe soția mea la fel de mult ca înainte.

— Sunteți văduv?

Leo aprobă din cap.

— De când?

— De treizeci şi cinci de ani.

Cât pe ce să izbucnească în râs doctorul. Leo se zburli tot când observă.

— Domnule Faraday, vă asigur că este absolut normal să n-o mai ţineţi minte perfect după atâta timp.

— Sunt conştient că e normal – la alţii, însă. La mine nu se poate. Nu vreau să uit absolut nimic.

— Chiar şi după treizeci şi cinci de ani? Nu v-a mai interesat nimeni în tot acest timp?

— N-am vrut să mă intereseze.

Doctorul nu l-a înţeles. Leo n-a mai zăbovit mult în cabinetul lui.

Nu-şi dorise niciodată să se recăsătorească. Îi ajungea din plin amintirea Tessei – şi era convins că şi fetelor. Tessa făcea încă parte din viaţa lor, existenţa ei continua prin toate tradiţiile de familie pe care le începuse şi pe care le duceau mai departe şi după moartea ei: scaunul sărbătoritului, Crăciunul de iulie. De-a lungul timpului, unele lucruri se schimbaseră – de exemplu, şi-ar fi închipuit vreodată Tessa că la un moment dat Crăciunurile de iulie se vor muta în Donegal? –, dar memoria ei rămăsese neştirbită. Fiecare dintre ei avea amintiri despre Tessa, amintiri deosebite – iar Leo nu voia să schimbe nimic în privinţa asta, la fel cum nu dorea să-şi piardă propriile amintiri. Cele pe care le avea erau o comoară de preţ care îi dăduse puterea să meargă mai departe, chiar şi în lipsa Tessei. Şi lui, şi fetelor.

Leo se aplecă şi pipăi servieta de la picioare – nu dispăruse, era încă acolo. Nu se despărţise nici un moment de ea, din momentul în care pusese înăuntru cele nouă caiete cu jurnalul Tessei. Deşi nu era foarte comod să le care tot timpul după el, nu le scăpa nici un moment din vedere. Când stătea mai mult la Hobart, era simplu să le ştie lângă el tot timpul, în timp ce el lucra la bancul lui. Trecuseră treizeci şi cinci de ani de la moartea ei şi tot nu le citise. N-avea nevoie.

Dar lucrurile stăteau altfel acum. Trebuia să afle ce scrie în ele înainte să se ducă s-o vadă pe Sadie.

Nu le spusese niciodată fetelor ce vorbise cu Sadie în ziua aceea, când el şi Clementine o găsiseră în sfârşit împreună cu Maggie, în parcul de rulote. A fost un moment oribil – o zi oribilă, de fapt. N-o văzuse niciodată până atunci pe Clementine atât de

furioasă încât să lovească pe cineva – dar în ziua aceea ar fi fost în stare chiar s-o omoare pe Sadie, dacă n-ar fi oprit-o el.

Sadie n-a clintit o geană când Clementine s-a apucat să dea în ea. A rămas la fel de împietrită și cu Leo, în rulotă, unde el a implorat-o să-l facă să înțeleagă de ce făcuse ce făcuse.

— Noi te iubim, Sadie. Dacă nu ești fericită, dacă ceva nu e în regulă, te rog, spune-mi. Mama ta ar fi tare tristă să te vadă așa.

Atunci Sadie și-a acoperit urechile cu mâinile.

— Nu mai vreau să aud nici o minciună.

— Ce vrei să spui?

— Nu te mai preface. Doar scrie negru pe alb.

Pe chipul lui se vedea clar că nu pricepe.

— În jurnalul mamei. Cele din Șopronia, știi exact despre ce vorbesc.

— Jurnalul maică-tii? L-ai găsit? L-ai citit? Cum ai îndrăznit?

Și acum îi mai era rușine că-și pierduse firea atunci, într-un moment în care ar fi trebuit să fie calm și înțelegător cu ea. Dar n-a putut să nu vadă roșu în fața ochilor. Sadie știa foarte bine că accesul în Șopronia era interzis în absența lui, iar în dulap n-avea voie să umble nimeni, niciodată. Toată tensiunea din ultimele două săptămâni i-a umplut vorbele de furie – a acuzat-o că s-a purtat execrabil, că l-a spionat și că și-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala.

Sadie n-a încercat să-i explice nimic. Nu i-a spus nici cum le-a găsit, nici când și cât citise. Nu i-a zis absolut nimic. Pur și simplu s-a întors cu spatele, în timp ce el continua să urle. Atunci Leo s-a oprit și a somat-o să se uite la el când vorbește cu ea – dar Sadie l-a ignorat complet, ca și cum n-ar mai fi fost nimeni în rulotă, în afară de ea.

După aceea Leo a plecat, n-avea ce face altceva. I-a zis lui Sadie la plecare că o să se întoarcă de dimineață, după care i-a îndrugat un șir întreg de clișee: că noaptea e un sfetnic bun, că până a doua zi o să li se limpezească tuturor un pic mintea și o să le fie puțin mai clar ce ar trebui să facă în continuare. N-a fost cazul – a doua zi, când s-a întors, Sadie plecase.

Când a ajuns la Hobart, cu Clementine și Maggie, s-a dus direct în atelier și a descuiat dulapul. Coșul roșu era la locul lui pe raftul de jos, dar era strâmb. Cum de nu observase nimic mai înainte? El așeza întotdeauna lucrurile la linie, iar atelierul era impecabil de ordonat. A luat coșul, a ridicat revistele de deasupra.

Cele nouă caiete erau la locul lor. Cum a dat cu ochii de ele, a știut că Sadie nu-l mințise – nu erau în ordine. El nu le punea niciodată așa.

A rămas multă vreme în atelier, cu caietele în poală. Oare ce citise Sadie în ele? Despre ce minciuni vorbea? Chiar n-avea de unde să știe – el, unul, nu le citise niciodată. Și nici acum nu voia să le citească.

La două luni după moartea Tessei, când lumea se sfârșise și simplul fapt de a se trezi dimineața era o durere, s-a gândit că poate l-ar ajuta să citească rândurile așternute de mâna ei pe hârtie. A pus la punct un întreg ritual atunci. Și-a făcut duș și s-a bărbierit, ca să nu mai fie sperietoarea pe care o vedea în oglindă de două luni. Și-a făcut un ceai, în ceașca preferată a Tessei și apoi și-a făcut ordine pe birou. A descuiat dulapul, a luat coșul de pe raft și a scos primul caiet. L-a deschis la întâmplare, cum își închipuia că ar fi vrut Tessa. S-a gândit că așa o să fie ca și cum ar primi un mesaj de la Tessa. Era conștient că exagerează, dar simțea un dor disperat, astfel încât și-a impus să creadă că asta era cea mai bună modalitate de a menține o legătură concretă cu ea.

A deschis undeva înainte de jumătatea jurnalului și a citit primele trei propoziții:

— Azi Bill m-a dus la mlaștini. Mă iubește. Sunt sigură!

Leo a avut aproape un recul fizic. A închis caietul și l-a aruncat deoparte ca ars. Apoi l-a pus în coș și coșul, în dulap. A încuiat dulapul aproape sufocându-se: hohotea de plâns. Nu, n-avea cum să citească mai departe. Îi era imposibil să citească ceva despre ea și Bill. Nu doar acum – avea neputința asta încă de când trăia Tessa. Pur și simplu nu suporta ideea că Tessa fusese cu Bill, cum nu suporta să și-i închipuie împreună. Iar acum, că era moartă, nu putea nici atât să-și distrugă amintirile frumoase.

N-a mai scos jurnalele din ascunzătoare decât după câteva luni bune. Durerea și jalea erau încă la fel de cumplite. N-a mai încercat să le citească – doar le-a ținut în brațe o bucată de timp, apoi le-a așezat frumos, în ordine cronologică, înapoi în cutie. În tot timpul acesta, s-a străduit să se gândească numai la lucruri plăcute: Tessa râzând, Tessa cu fetele, Tessa agitată în mijlocul pregătirilor pentru o aniversare sau o călătorie în Anglia. Doar când se gândea la călătoriile Tessei în țara natală, îl invadau întotdeauna gânduri foarte amestecate. Nu-i dădea niciodată foarte multe detalii despre drumurile pe care le făcea înapoi acasă, o

dată la fiecare doi ani. Leo îi punea zeci de întrebări, dar niciodată întrebarea care îl ardea cel mai tare:

— Te-ai văzut cu Bill?

Știa că răspunsul se află în jurnal, Tessa și-l lua întotdeauna cu ea când mergea în Anglia. În caz că ar fi vrut să știe dacă se întâlnise cu Bill, nu trebuia decât să ia un jurnal corespunzător unui an în care Tessa se dusese acasă și să-l deschidă acolo unde consemna detaliile călătoriei. Sigur scria totul acolo. Putea să afle, o dată pentru totdeauna, dacă era sau nu adevărat lucrul față de care simțise întotdeauna o groază pură: că Tessa continuase să-l iubească pe Bill și după ce se măritase cu el, cu Leo.

Oare asta citise Sadie în jurnal? Aflase oare despre povestea dintre Tessa și Bill? Sau poate, și mai grav, aflase că Tessa avusese în toții anii ei de femeie măritată o relație extraconjugală cu Bill?

Oare de asta fugise Sadie cu Maggie? Gândul ăsta nu-i mai dădea pace. Ce citise oare Sadie în jurnale, de se hotărâse să-și părăsească familia?

În străfundurile inimii lui, Leo credea că știe. Sadie citise că nu e fiica lui, ci a lui Bill.

Nu reușea cu nici un chip să-și scoată gândul ăsta din minte. E adevărat că toate fetele semănau extraordinar de bine cu el, dar asta nu însemna neapărat că Bill nu putea fi tatăl lor. A început să se uite la fotografiile fiicelor lui cu lupa, spunându-și că trăsăturile fiecăreia erau ale lui și numai ale lui. În minte auzea însă întruna o voce sâcâitoare care îi spunea că n-are cum să fie sigur. Semănau numai cu el sau și cu Bill? Și el, și Bill aveau aceeași culoare a tenului, aveau trăsături foarte asemănătoare și erau clădiți cam la fel – doar că Bill era ceva mai înalt. Miranda și Juliet erau înalte. Bill avea părul ceva mai ondulat – ca Sadie și Eliza. Bill se ardea mai ușor de la soare – și Clementine la fel. După ce trecu toate astea în revistă, Leo nu se simți deloc mai liniștit.

Își făcuse obiceiul să petreacă ore în șir în atelier, cu jurnalele în brațe, știind că adevărul se afla înăuntrul lor – și temându-se de el. Și-o închipuia pe Sadie stând în aceeași poziție, citindu-le și descoperind... ce? Că doar ea nu era fiica lui? Că nici una nu era fiica lui? Îi era cu neputință să ducă gândul la capăt.

Așa că a hotărât să nu le spună nimic fiicelor lui. Nu putea să le spună adevărul despre conversația pe care o avusese cu Sadie

în ziua aceea în rulotă. Dacă le-ar fi zis că Sadie citise jurnalul Tessei, și-ar fi dat seama toate că de fapt Leo nu arsese caietele și ar vrea să le citească și ele. Iar dacă le citeau, toată lumea lui o-ar fi năruit.

Așa că le-a dat alt motiv pentru care Sadie îi părăsise. Le-a spus că Sadie voia să fie departe de ei ca să afle cine e cu adevărat. Și asta crezuseră toate, în toți anii ăștia. Dar mai era un pericol: dacă se întorcea Sadie și le spunea surorilor ei ce descoperise în jurnal? Vedea clar scena în minte: Sadie venea acasă cu totul alta, sigură pe ea, hotărâtă să le spună tuturor adevărul, fără să se lase intimidată de Miranda, potolită de Juliet, pusă la punct de Eliza sau gonită de Clementine. O să le spună tuturor răspicat că familia lor era întemeiată pe minciună, că Leo nu era nici tatăl ei, nici al lor. Și toată rațiunea lui de a fi, tot ce iubea mai mult pe lume, s-ar fi năruit...

În fiecare an punea în plicul cu felicitarea de la Maggie o scrisoare în care o implora să ia legătura cu el. Să se întâlnească undeva, oriunde ar fi dorit ea. Era foarte atent la formulare. Nu spunea niciodată lucruri de genul: „Vino acasă". Era mult prea nesigur de el, prea speriat ca s-o cheme acasă fără să știe ce aflase.

În primii ani de după plecarea lui Sadie, Leo se gândise la un moment dat să-l caute pe fratele lui și să-l întrebe direct. Știa că n-o să fie ușor – de când murise Tessa, nu mai ținuseră legătura. Leo nu știa nici măcar unde mai locuiește fratele lui – în Anglia, în Africa de Sud sau în altă parte. Apoi, exact când se hotărâse să încerce să-l găsească, a primit de la un avocat londonez vestea că Bill a murit. Fiicele lui se arătaseră pline de compasiune. Leo, în schimb, nu era deloc sigur ce anume simte – el și Bill nu mai fuseseră apropiați de mulți ani. Odată cu moartea lui, dispăruse orice șansă de reapropriere – sau de a mai afla vreodată adevărul.

Încercase din răsputeri să-și scoată gândurile astea din minte, dar nu reușise. Venise momentul să afle. Nu mai putea trăi cu incertitudinea asta. Ceva îl condusese la fotografia aceea cu Sadie, postată pe internet – destinul, Tessa, ceva. Trebuia să pună lucrurile în ordine cât mai era timp, cât mai era prin preajmă să facă pace între ele, să le aducă aminte că erau o familie și că între ei toți existau legături foarte puternice. Dar nu putea face asta dacă nu știa tot atât de mult cât știa și ea. Trebuia să afle ce scria

în jurnal. Doar că tot nu putea să le citească, pur și simplu nu era în stare să înfrunte adevărurile scrise acolo.

Voia s-o roage pe Maggie să le citească pentru el.

Îi venise ideea cu două săptămâni în urmă. Era soluția perfectă. Maggie n-o cunoscuse niciodată pe bunica ei. N-avea nici un fel de amintiri personale care să se năruiască după ce va fi citit jurnalul. Crescuse cu povești minunate despre Tessa, desigur, dar lectura jurnalelor nu avea cum să-i schimbe impresiile despre copilăria ei. Avea de gând s-o roage să le citească și să-i spună care era adevărul care o făcuse pe Sadie să fugă. În felul ăsta, când Leo se întâlnea în sfârșit cu Sadie, o să fie pregătit. Dacă era adevărat că Bill era tatăl ei – sau al oricăreia dintre fiicele lui – asta era, n-avea ce face. Lucrurile nu mai erau la fel. Tessa murise. Bill murise. Ce se întâmplase în trecut, nu se mai putea schimba și gata. El trebuia să facă pace cu viii, cu fiicele lui – și mai ales cu Sadie.

După ce o să afle de la Maggie ce e de aflat, o să le spună fiicelor lui că i-a dat de urmă lui Sadie. O să le spună adevărul: că n-a ars caietele Tessei. Că Sadie le citise. Că motivul pentru care fugise era că... o să vadă după ce citește Maggie jurnalul.

Exact după ce a pus la cale tot planul ăsta, lucrurile au început să se complice. Maggie a anunțat că nu vine la Donegal anul ăsta, iar Clementine și Eliza au făcut la fel. Nici măcar nu l-au luat în serios când le-a cerut insistent să fie acolo, când le-a repetat că era foarte important să vină toate anul acesta.

Așa că a trecut la planul B. Acum totul depindea de acceptul lui Maggie. Nu numai referitor la citirea jurnalului, ci și în ceea ce privește venirea la Donegal. Spera ca, în felul acesta, să le determine și pe Clementine și pe Eliza să se răzgândească și să vină și ele până la urmă. Era conștient că trebuie să îi spună lui Maggie tot. Să îi explice cât de important era să se miște repede.

După încă aproape o oră, a apărut în sfârșit și Maggie. A zărit-o de departe, înainte ca ea să-l recunoască – se vedea toată strada de unde stătea el. Zâmbi când o văzu. Micuța lui Maggie, femeie în toată firea, singură la New York. Apoi observă că nu era singură. Mergea zâmbindu-i unui tânăr înalt. Un tânăr care avea un braț petrecut peste umerii lui Maggie, iar în cealaltă mână ducea ceva ce semăna cu un geamantan mare. Când se mai apropiară, Leo văzu că obiectul era, de fapt, cutia unei chitare.

De când avea Maggie prieten? se întrebă Leo. Sigur ar fi aflat de la fiicele lui, dacă știa vreuna – însă n-auzise nimic de nicăieri. Poate încă nu știa nici una. În sfârșit, o să fie și el primul care vine cu o știre-bombă despre Maggie.

Se ridică și-și îndreptă sacoul. Când păși în holul blocului, Maggie și Gabriel îl găsiră așteptându-i în picioare, cu o expresie radioasă pe chip.

Capitolul 29

— Buricule! exclamă Maggie. Leo a văzut clar cât e de uimită. Ce Dumnezeu cauţi aici?

— Te aştept pe tine, zise el.

— S-a întâmplat ceva cu Clementine?

— Nu s-a întâmplat nimic. Toată lumea e bine.

— Şi atunci, ce cauţi aici? Nu trebuia să fii în Irlanda?

— Păi sunt în drum spre Irlanda.

— Via New York?

— Ştii că sunt nebun după avioane.

Leo îi întinse mâna tânărului cu păr cărunt de lângă Maggie.

— Bună seara. Eu sunt Leo Faraday, bunicul lui Maggie.

— Bună seara, domnule Faraday. Eu sunt Gabriel, prietenul... un prieten de-al lui Maggie.

Maggie se uită confuză de la unul la altul, neînţelegând ce i-a apucat de fac cunoştinţă într-un mod atât de formal.

— Buricule, de ce nu m-ai sunat să-mi zici că vii?

— Ba te-am sunat – şi pe fix, şi pe mobil. N-a răspuns nimeni.

— Ai sunat în seara asta?

— Da. Imediat ce am aterizat la JFK. Te-aş fi sunat de la Paris, dar nu mi-am dat seama că vin încoace decât prea târziu.

— Maggie, cred c-ar fi mai bine să plec, zise Gabriel.

— Îmi cer scuze, Gabriel, eu...

— Nu, nu, *eu* îmi cer scuze, zise Leo. Ai dreptate, Maggie – ca întotdeauna, de altfel. Nu trebuia să vin aşa, pe neaşteptate. Îmi cer scuze de la amândoi.

— Of, Buricule, iartă-mă, zise Maggie luându-l în braţe. Îmi pare rău dacă ţi-am dat impresia că nu sunt bucuroasă să te văd. Sunt foarte, foarte bucuroasă, să ştii – atâta că m-ai luat prin surprindere.

Leo o îmbrăţişă şi el.

— Ai zice că, la vârsta mea, ar trebui să fiu un domn mai manierat, nu? Cred că tocmai vârsta e de vină, de fapt. Se întoarse spre Gabriel. Am eu o teorie: că dacă te miști întruna, Doamna-cu-coasa nu mai știe unde să dea de tine.

— Pare o teorie excelentă, am s-o țin minte.

Lui Leo îi plăcu reacția tânărului.

— Ce-ai acolo, e cumva o chitară? Ce minunat trebuie să fie să știi să cânți – eu n-am absolut nici un pic de ureche. Și ce repertoriu ai?

— Buricule, te rog frumos, îl întrerupse Maggie.

— Buricule? întrebă Gabriel.

Leo îi răspunse radios:

— Așa-mi zice de când era mică – nu putea să-l zică pe *n*, nu-i ieșea *buricule* cu nici un chip.

— Sunt convinsă că pe Gabriel nu-l interesează poveștile astea... îi întrerupse iar Maggie.

— Ba chiar îl interesează, replică Gabriel.

Leo își îndreptă iar atenția spre Gabriel și chitara lui.

— Deci, ce cânți?

— Muzică de atmosferă în baruri irlandeze și spaniole, în cea mai mare parte.

— Jos pălăria! Cânți undeva mâine sau poimâine seară, poate vin să te ascult și eu? Ce zici, Maggie?

Maggie era puțin roșie la față. Gabriel a băgat de seamă și a zis imediat, întinzându-i mâna lui Leo:

— Eu chiar trebuie s-o iau din loc. Domnule Faraday, a fost o plăcere să vă cunosc.

— Pe mine să nu mă iei cu domnule Faraday, te rog frumos. Mie să-mi zici Leo.

— Bine, atunci Leo. Și, Maggie, mersi pentru o seară minunată. Chiar m-am simțit foarte bine.

— Și eu. Mulțumesc pentru tot.

Leo se uita atent la ei doi.

— De ce nu-l conduci pe Gabriel, Maggie? Nu mă deranjează deloc să mai aștept câteva minute.

Îi urmări cu privirile până la ușă, unde stătură de vorbă câteva minute. Apoi Gabriel se aplecă și o sărută pe obraz. Ce drăguț! Părea un băiat foarte bun. Maggie l-a găsit pe Leo zâmbind fericit când s-a întors în hol. Ea nu zâmbea deloc însă – dimpotrivă.

— OK, Leo, hai să vedem despre ce e vorba. Apreciez faptul că nu mi-ai spus de față cu Gabriel, dar acum trebuie să-mi zici

de ce ai apărut așa pe nepusă masă. Știu foarte bine că tu nu faci chestii de-astea.

Lui Leo nu-i plăcea deloc s-o vadă așa de încordată, așa că se gândi că poate ar fi mai bine să schimbe subiectul.

— Ce tânăr încântător. E prietenul tău?

— Nu, nu e. L-am cunoscut astă-seară.

— Chiar în seara asta? Și deja vă înțelegeți atât de bine?

— Îl știu de ceva mai mult timp, doar că în seara asta ne-am întâlnit prima oară. Ne-am cunoscut prin mama lui, care are o agenție...

— O agenție matrimonială? I-am zis eu maică-tii că sigur o să te simți singură într-un oraș atât de mare.

— Buricule, nu mă asculți. Mama lui Gabriel nu are o agenție matrimonială.

Îi povesti apoi despre *Nepoți de închiriat* și despre Dolly, și tot ce se întâmplase în ziua aceea. Lacrimile veniră iar.

— N-am de ce să fiu atât de supărată, de-abia o cunoșteam pe femeia asta. Uite și tu, nu ești aici nici de zece minute și deja m-ai făcut să plâng.

— Plângi fără teamă – am buzunarele pline de șervețele.

Maggie luă șervețelul pe care i-l întindea Leo și se șterse la ochi.

— Iartă-mă, Buricule.

— Eu ar trebui să-mi cer scuze. Ce fel de bunic cu scaun la cap apare așa, din senin, ca să calce lumea pe bătături?

— Nu fi bleg. Sunt bucuroasă că ești aici – uimită, dar bucuroasă.

— Să-ți spun drept, și eu sunt puțin uimit. Dar și bucuros nevoie mare!

Îi puse o mână pe creștet, apoi pe obraz și în final pe vârful nasului – ritualul sentimental pe care-l aveau de când era ea mică.

— Ce-ar fi să ieșim la o ciocolată caldă?

— Păi nu ești obosit?

— Eu?! În orașul care nu doarme niciodată? Hai să ieșim și să ne facem de cap până cad lat – asta dacă nu te deranjează să ieși cu un moș...

Maggie se înmuie. Nu reușea niciodată să rămână supărată pe Leo prea mult timp.

— Lasă că ne ducem într-un loc slab iluminat, zise ea, luându-l de braț.

După vreo oră și ceva, Maggie se afla din nou la ea în apartament. Îl condusese pe Leo până la un taxi, cu tot cu geamantan și servietă. Leo îi comunicase cu toată fermitatea că nici prin gând nu-i trece să stea la ea. Își rezervase deja o cameră la un hotel excelent în apropiere de Central Park.

Găsiseră o cafenea deschisă pe strada Bleecker. Cum era încă prea cald pentru ciocolată caldă, au luat niște ceai cu gheață. Leo a pus-o pe Maggie să-i povestească în amănunt tot ce făcuse de când se mutase la New York; în schimb el n-a vrut să răspundă la nici una din întrebările ei.

— E prea târziu. Tu ai avut o zi foarte plină, iar eu un zbor foarte lung. Hai să nu vorbim despre lucruri serioase acum, sunt prea obosit.

— Nici nu mă mir. Să bântui așa pe tot globul, la optzeci de ani...

— Cine vorbește de bântuit pe tot globul, ha! Să știi că am fost chiar foarte îngrijorați pentru tine.

— Sunt bine acum, Buricule. Pur și simplu trebuia să plec.

— Sunt tare mândru de tine, să știi, îi zise el, strângând-o ușor de mână.

A rămas să se vadă a doua zi la unsprezece, la hotelul unde stătea Leo. După ce se urcă în taxi, înainte să închidă portiera, Leo mai zise un singur lucru:

— Mai trebuie să te rog un singur lucru, Maggie. Dacă sună maică-ta sau oricare dintre mătușile tale, pe mine nu m-ai văzut, OK?

— Adică ele nu știu unde ești?

— Ei, nu chiar. Juliet își închipuie probabil că sunt încă la Londra, de unde o să mă duc la Belfast și apoi la Donegal.

— Și celelalte?

— Nu cred că au nici o idee. Și-au luat mâna de pe mine acum mulți ani.

— Ce pușlama!

Leo era încântat de remarca ei.

Cât s-a spălat pe dinți, și-a tras patul și s-a schimbat în pijama, Maggie s-a tot chinuit să ghicească pentru ce venise bunicul ei la New York. Bolnav o asigurase că nu e – și nici Clementine sau vreuna din mătușile ei. Atunci, ce se întâmplase oare?

Se suci și se învârti multă vreme în pat. După trei luni în care practic nu se întâmplase nimic, se simțea copleșită de toate

evenimentele zilei: moartea lui Dolly, apariția lui Gabriel, sosirea neașteptată a lui Leo.

Îi veni în minte o vorbă pe care o zicea bunicul ei: după ploaie, cer senin. Dacă Dolly fusese ploaia, Gabriel era sigur cerul senin. Îi plăcuse mult – chiar foarte mult, își dădea seama acum.

Ce s-ar fi întâmplat oare între ei doi, dacă nu l-ar fi găsit pe Leo așteptând-o în hol? Maggie reluă în minte filmul fără Leo așteptând în hol: Gabriel urca, ea îi făcea o cafea, pe urmă își scotea chitara și-i cânta cântecul la care îl provocase ea. După asta, stăteau de vorbă și râdeau. Și apoi?

S-a sucit în pat o grămadă până s-o ia, în sfârșit, somnul.

Capitolul 30

A doua zi, Maggie se duse să se întâlnească cu Leo la hotelul lui. Era un hotel impresionant – mare și elegant, avea candelabre strălucitoare, iar personalul purta uniforme distinse. Balustradele de crom luceau de-ți luau ochii. Leo o asigură că dormise tun, cum nu dorm decât cei cu cugetul curat. Era într-o formă de zile mari. O anunță că are chiar chef de-o plimbare. Avea iar cu el servieta, pe care Maggie se oferi prompt s-o care, dar Leo îi spuse că nici nu încape vorbă – ce, el nu poate să ducă o servietă?

Merseră pe jos până la intrarea în Central Park dinspre Columbus Circle. Când intrară în parc, trecură pe lângă un șir de trăsuri trase de cai, care își așteptau prietenoase clienții. Era o dimineață însorită, dar răcoroasă încă. Pe alei și peste oglinda heleșteielor dansau pete de soare jucăușe. În mai multe secțiuni ale parcului era deja animație – unii își întindeau păturile și lucrurile pentru picnic, în timp ce pe alei se scurgeau lin skateri, patinatori pe rotile și mame atletice care făceau jogging împingând în același timp cărucioare scumpe din era spațială.

Merseră vreo zece minute până găsiră o bancă liberă, la umbră.

— Hai să ne așezăm. Să ne facem comozi. Ți-e foame? Sete? Vrei un crenvurst? o întrebă Leo arătând cu capul spre o tonetă din apropiere.

Maggie făcu semn că nu.

Leo se lăsă pe bancă cu un oftat prefăcut de bătrânețe.

— Știai că sunt peste douăzeci și cinci de mii de copaci în parcul ăsta?

— Da.

În primele săptămâni la New York, abia se abținuse să nu-i numere.

— Formidabil, nu ți se pare? Într-un oraș ca ăsta, să ai atâția copaci – și-s chiar peste o sută cincizeci de specii.

— Te-ai documentat înainte să vii încoace?

— Ei, nu puteam s-apar chiar așa, fără să știu nimic despre oraș, nu? zâmbi el.

— Dar nu de asta ești aici, Buricule, nu? Nu ca să-mi povestești despre copaci.

— Ba bineînțeles că de-asta am venit aici. Sunt ani de când îmi doresc să văd pomii din Central Park. Știi cum sunt eu cu copacii.

— Tu chiar nu poți să fii serios? zise Maggie.

— Ba da, azi pot. Îi luă mâna într-a lui și continuă: Am nevoie de ajutorul tău, Maggie.

Pe Maggie o cuprinse deodată panica. Rămase nemișcată.

Leo zâmbi.

— Mai ții minte cum îți dădeam, când erai mică, liste cu ce trebuie să afli din cărțile din bibliotecă? Liste cu o mulțime de lucruri care n-aveau nimic de-a face unul cu altul? Și cum maică-ta, tot așa, îți lăsa liste cu ce treburi să faci prin casă?

— Sigur că-mi aduc aminte listele, zâmbi Maggie. Nici acum nu fac nimic fără listă.

Leo bagă mâna în buzunar și scoase o hârtie împăturită, pe care i-o întinse fără o vorbă. Maggie o luă și o despături. Era exact după același tipic ca listele cu sarcinile pe care trebuia să le îndeplinească în copilărie.

Lista cu treburile lui Maggie de azi:

1. Jurnalele
2. Donegal
3. Sadie

Semnat,
Buricu'

O citi de două ori.

— Îmi pare rău, nu pricep.

— Normal, nici n-ai cum deocamdată.

Leo inspiră adânc.

— Am foarte multe să-ţi spun, Maggie. Mi-am tot bătut capul încercând să mă hotărăsc dacă e bine să-ţi spun – dar, dacă nu-ţi spun eu, cine să-ţi spună? Şi-aşa durează de prea mulţi ani. Iar eu nu mai sunt chiar în floarea tinereţii.

— Îmi pare rău, Buricule. Tot n-am idee despre ce vorbeşti.

— Păi de unde să ai? Se întoarse spre ea şi o privi în ochi. Maggie, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le înţeleg înainte să mergem mai departe. De ce ai hotărât să nu vii la Donegal anul ăsta?

— Ştiu că nu eşti prea fericit din cauza asta şi îmi pare rău... Dar aveam nevoie de distanţă – şi acuma mai am.

— Pentru mine era foarte important să vii anul ăsta. Voiam să te rog ceva. Sunt un om bătrân, Maggie, şi cu fiecare zi îmbătrânesc mai tare. Mi-am dat seama de curând că trebuie neapărat să pun nişte lucruri în ordine până mor. Îşi scoase portofelul din buzunar şi-l deschise acolo unde ţinea o anumită poză. E vorba de Tessa, Maggie. Tessa mea. Tot ce e pe lista aceea are legătură cu ea, într-un fel sau altul.

Maggie luă fotografia. O mai văzuse de multe ori. Era un instantaneu în care bunica ei, tânără, râdea cu capul dat pe spate şi părul în vânt, cu dinţii perfect aliniaţi şi albi întrezărindu-se printre buzele roşii, perfect conturate. Lui Maggie i se păruse întotdeauna că arăta ca un star de cinema. Iubirea vieţii lui Leo. Maggie crescuse auzind tot felul de poveşti despre ea.

— Plănuisem Crăciunul de anul ăsta la Donegal într-un anume fel. Mai ţii minte că bunicii tale îi plăceau foarte mult albumele de amintiri?

Maggie aprobă din cap. Crescuse înconjurată de tot felul de albume şi caiete pline de reţete, de poze şi poveţe despre tot felul de lucruri. Îi plăceau toate, pentru că se gândea la toate acestea ca la o legătură cu bunica ei. Îi plăceau aproape la fel de mult ca albumul pe care i-l făcuse Sadie când a împlinit cinci ani.

— Acum vreo lună-două, m-am decis să vă cer tuturor ajutorul şi să m-apuc de un album dedicat Tessei. Ţie, mi-am făcut eu socoteala, ţi-ar pica cel mai bine – nu te-ai mai gândi toată ziua numai la lucruri sumbre. Mi-am propus să te angajez să te ocupi de treaba asta, ca să nu-ţi pierzi atâta timp de pomană. Mi-am zis,

zâmbi Leo, că poate nu ți-ar strica să petreci și ceva timp în compania cuvintelor, după atâția ani de cifre. Mă gândisem la toate – când ne adunam toți la Donegal, de Crăciun, tu urma să ne iei tuturor interviuri, și apoi să aduni toate amintirile legate de ea într-un album, cu poze și tot tacâmul. O colecție de amintiri pe care n-am fi putut s-o mai uităm nici unul dintre noi, niciodată.

Maggie zâmbi.

— M-ar fi plăcut foarte mult, e o idee minunată. Cred că, dac-aș fi știut de ea, aș fi mers la Donegal și anul ăsta.

— Trebuia să-ți fi spus, e numai vina mea că nu vii. Aș fi vrut să fac din toată povestea un ritual: să fac anunțul cu toate fetele adunate în sufrageria din Donegal. Tu să stai cu creionul în mână când se dă startul la povești și toată lumea începe să vorbească deodată. Numai că a intervenit ceva – ceva la care nu mă așteptam absolut deloc. Și mi-am dat seama că tot de Tessa era legat. Și a trebuit să stau să mă gândesc un pic.

Leo tăcu câteva clipe. Maggie aștepta, devenind conștientă brusc de zgomotele care îi înconjurau – trafic, sirene de poliție, muzică de călușei undeva în depărtare. Se auzea un copil râzând și un altul care plângea.

— E vorba despre Sadie, Maggie. Mătușa ta, Sadie. Sunt o grămadă de lucruri despre Sadie pe care le-am ținut ascunse față de tine. Cred că a venit momentul să îți spunem.

O sperie tonul lui solemn.

— A murit? Asta mi-ați ascuns?

— Nu, asta sigur nu.

— Atunci, ce? Că nu ea, ci tu mi-ai trimis toate felicitările alea în fiecare an?

— Nu, nu, pe alea chiar le trimite Sadie. Din câte știu eu, cel puțin.

Leo luă iar mâna lui Maggie, înainte să continue.

— Maggie, nu ți-am spus totul despre Sadie. Dar jur că ce îți voi spune azi e adevărat – și mai jur că eu, mătușile tale și mama ta ne-am simțit vinovați în toți anii ăștia în care te-am mințit.

— M-ați mințit?

— Nu știu dacă a fost o minciună sau pur și simplu o poveste puțin diferită de adevăr.

— Și asta nu se cheamă minciună?

— Nu mai știu ce să zic. Nu mi-e clar dacă o minciună spusă de nevoie e același lucru ca o minciună spusă pentru a câștiga

ceva... Leo se opri o secundă. Maggie, adevărul este că mătuşa ta Sadie n-a fugit într-o colonie de hipioţi acum douăzeci de ani. A făcut o greşeală foarte mare, ceva foarte prostesc, ceva ce nici unul dintre noi n-a reuşit vreodată să priceapă. S-a certat foarte, foarte tare cu mama ta, şi de atunci n-a mai văzut-o nimeni din familie.

— E la închisoare?

— Nu, nu e. Dar a făcut ceva rău, într-adevăr, ceva legat de tine. Cred că a sosit momentul să afli şi tu ce anume.

Şi Leo i-a povestit tot ce se petrecuse cu douăzeci de ani în urmă. Se uita drept în faţă în timp ce vorbea, nu la ea. Cum Sadie se ocupase de ea full-time cât timp Clementine a fost la facultate, cât de ataşată devenise de ea, cât de tare s-a supărat când Clementine le-a rugat pe surorile ei s-o ţină cu rândul două săptămâni pe an. I-a zis de tragerea la sorţi la care Miranda picase prima – şi cum planul se schimbase în ultima clipă, chiar în seara de dinaintea plecării.

Parcă-parcă îşi amintea ceva Maggie. Era cu Sadie în Melbourne, parcă... Altceva, nimic. Nu înţelegea de ce Leo folosea termenul răpire.

— Cum adică, răpire? Doar era mătuşa mea, nu o străină de pe stradă.

Leo încercă să-i explice cum fuseseră acele două săptămâni în care n-au ştiut nimic de nici una dintre ele. De teroarea că se întâmplase – sau era pe cale să se întâmple – ceva cumplit cu ele. Jalea de neconsolat care aproape o paralizase pe Clementine. Pe toţi, de fapt. Fiecare se considera principalul vinovat – se citea asta pe feţele tuturor, adunaţi în jurul telefonului, aşteptând să sune Sadie. Miranda îşi amintea întruna de toate dăţile când o luase în balon pe Sadie, pe motiv că n-avea prieten sau că era grasă. Eliza îşi reproşa dintr-odată că n-o băgase mai mult în seamă pe sora ei – afară de ocaziile când se certa cu ea şi îi făcea scandal că e prea dezordonată. Clementine îi era recunoscătoare, dar şi din ce în ce mai enervată de ataşamentul lui Sadie faţă de Maggie, Juliet era copleşită de vină că nu observase nimic mai din timp. Ca şi Leo de altfel – nu-şi spunea el mereu că Sadie e drojdia seminţiei lui, singura oaie neagră printre celelalte prinţese bălaie? Asta nu i-a mai spus lui Maggie, pe banca din Central Park. De necontestat era faptul că absolut toţi se simţeau vinovaţi de dispariţia lui Sadie. Pentru că nimeni, în afară de Maggie, nu fusese bun cu ea. De-aia o şi luase pe Maggie cu ea.

Hotărâseră să nu implice poliția; Clementine se temea că Sadie ar fi putut face ceva rău dacă afla că se duseseră la poliție.

— Asta era cumplit: că nu știam de ce ar fi fost în stare. Suna din două-n două seri și lăsa mesaj pe robot că ești bine, după care închidea imediat dacă ridica vreunul dintre noi receptorul. Ce știam sigur – și asta m-a ajutat să-mi mențin speranța până la sfârșit – era că nu ți-ar fi făcut niciodată vreun rău. Sadie te iubea mult prea mult ca să-ți facă ceva.

I-a povestit apoi cum au descoperit că certificatul de naștere și pașaportul lui Sadie nu erau la locul lor. Momentul incredibil în care îi sunase bibliotecara de la școala lui Maggie să întrebe cum se mai simte Clementine – despre care aflase că e bolnavă chiar de la Maggie, cu care se întâlnise pe o plajă din Byron Bay. Viteza supersonică cu care Clementine și cu el se îndreptaseră într-acolo, îngroziți că s-ar putea s-ajungă prea târziu.

Maggie urmărea cu mare greutate totul. Prin minte îi fugeau crâmpeie de imagini – amintiri pierdute? N-avea cum să fie sigură. I se părea evident, însă, că n-ar fi trebuit să afle toate astea de-abia acum. Ar fi trebuit să-i spună mai demult, mult mai demult. Nu era furioasă că nu-i spuseseră – cel puțin nu încă. Dar se simțea confuză și supărată.

— Nu pot să cred că ți-a luat – v-a luat – atât de mult să îmi vorbiți despre asta. De ce nu mi-ați spus adevărul mai înainte? Bun, nu când aveam cinci ani, sunt de acord, dar atât de târziu? De ce ai așteptat până acum? De ce m-ai lăsat să cred povestea aia cretină cu Sadie hipiotă în toți acești ani?

— Pur și simplu așa au decurs lucrurile, Maggie. Nu mi-e ușor s-o recunosc, dar am ales calea cea mai ușoară.

— Trebuia să-mi spuneți mai înainte. Mai ales Clementine – e o parte importantă a vieții mele.

— Da, așa este.

— Și, deci, ce alte minciuni în toți acești ani?

— Ce vrei să spui?

— Păi dacă m-ați mințit toți în legătură cu Sadie, poate că mi-ați mai spus și alte gogoși?

— Nu, nimic altceva!

— Sadie e mama mea adevărată, nu? Despre asta e vorba?

— Nu, Maggie – te asigur că mama ta e Clementine.

— Și David e tatăl meu?

— Absolut.

— Şi atunci, de ce îmi spui toate astea abia acum? De ce-ai bătut atâta cale ca să-mi spui?

— Pentru că am aflat unde e Sadie. Cel puţin aşa cred. Trăieşte în Irlanda, la Dublin.

— La *Dublin*? Ce face acolo?

— Încă nu ştiu. Am dat de-o poză cu ea pe internet şi am angajat un detectiv particular – se pare că intuiţia nu m-a înşelat, e chiar ea.

— Se pare? N-ai sunat-o? Nu te-ai dus s-o vezi, acum că ştii unde e? De ce? E fiica ta! Nu arzi de nerăbdare să vezi ce face?

— Ba da, bineînţeles! Leo ezită. Dar e ceva ce-a făcut-o să plece acum mulţi ani – ceva ce a citit în jurnalele Tessei. Trebuie să ştiu lucrul acela înainte s-o văd. Trebuie să mă duc pregătit.

— Dar n-are cum să le fi citit. Le-ai ars după moartea Tessei.

Leo se foi pe bancă.

— Nu le-am ars, Maggie. Le-am păstrat. Iar Sadie le-a găsit şi a citit în ele ceva ce a supărat-o foarte tare.

— N-ai ars jurnalele?! Altă minciună?

Expresia de pe chipul lui Maggie îl întristă pe Leo. Maggie îşi trecu mâna prin păr, imitându-l fără să-şi dea seama, chiar pe el.

— Nu pot să cred! Cum ai putut să faci aşa ceva? A fost mama lor! Aveau nevoie de jurnalele alea. Ar fi meritat să le citească.

— Te rog, nu fi furioasă pe mine, Maggie.

— Cum aş putea să NU fiu? Cum crezi că o să reacţioneze Clementine şi celelalte? O să fie furibunde!

— Înţeleg de ce crezi asta. Crede-mă că ştiu. Multe nopţi n-am putut să dorm din cauza asta. Dar n-am avut încotro. Nu pentru ele – pentru mine. Se ridică în picioare. Hai să facem câţiva paşi şi o să încerc să îţi explic.

Se plimbară o vreme pe aleile răsfăţate de soare – cu Leo povestind. Nu absolut totul, dar destul cât Maggie să priceapă că Leo o adorase pe Tessa, că aceasta fusese centrul necontestat al universului lui.

— Aş vrea s-o fi cunoscut şi tu, Maggie. Avea o strălucire anume... Era frumoasă, spumoasă... Din momentul în care intra pe uşă, nu mai avea nimeni ochi pentru altcineva. Cumva, printr-o baftă incredibilă, ne-am întâlnit, ne-am îndrăgostit şi ne-am căsătorit. Eram topit după ea.

Nu era prima oară când Maggie îl auzea pe Leo vorbind astfel. Dar nu numai că n-o deranja să-l audă iar – chiar avea nevoie,

după veştile pe care tocmai i le dăduse. Avea nevoie să audă fiecare detaliu, fiecare explicaţie pe care le putea primi de la bunicul ei în acel moment.

— Ştiu că iubirea e oarbă şi sunt conştient că Tessa nu era perfectă. Nu rareori îşi pierdea răbdarea, cu mine sau cu fetele. Era foarte iute; câteodată, dacă nu puteau ţine pasul cu ea, îi repezea fără milă pe cei din jur. Dar mie îmi dădea tot timpul o energie incredibilă. Îmi plăcea la nebunie să fiu cu ea, s-o privesc. S-o iubesc.

— A fost iubirea vieţii tale?

— Cu adevărat.

Când îi simţi tristeţea din glas, inima lui Maggie se umplu de duioşie.

— Întotdeauna mi s-a părut foarte romantic felul în care vorbeşti despre ea, toate micile detalii pe care le ţii minte despre ea. Nu fi trist, Buricule. Şi tu ai fost iubirea vieţii ei – chiar dacă a murit înainte să ţi-o spună.

— Tocmai de-asta mi-e frică – n-am cum să fiu sigur că şi eu am fost iubirea vieţii ei.

Au făcut câţiva paşi în linişte, apoi Leo continuă:

— Mama şi mătuşile tale nu ştiu asta, dar am cunoscut-o pe bunica ta când era împreună cu fratele meu, Bill. Tu nu l-ai cunoscut niciodată, iar Clementine şi-l aduce aminte foarte puţin, probabil – deşi era un tip memorabil. Era la fel de efervescent ca şi Tessa, dar pur şi simplu n-o lua în serios când erau împreună. N-o aprecia la adevărata ei valoare.

Leo parcă uitase cu totul de prezenţa nepoatei lui. Simţea în sfârşit că poate da frâu liber unor gânduri pe care le ţinuse ani de zile ferecate. Îi povesti lui Maggie despre perioada în care Tessa şi Bill erau încă împreună, iar el era nelipsit la toate ieşirile lor, mulţumit cu rolul de a cincea roată la căruţă – până în ziua în care Tessa şi Bill s-au despărţit, iar ea a venit la el.

— La început am crezut că este doar o relaţie de consolare pentru ea – dar n-a fost aşa, chiar mă iubea. Ne-am căsătorit. Bill ne-a fost cavaler de onoare. Eram atât de sigur de iubirea ei! Pe urmă lucrurile s-au aranjat foarte bine: Bill a primit o ofertă de lucru în Africa de Sud, iar Tessa a rămas însărcinată cu Juliet. Apoi au venit Miranda şi Eliza. Aveam deja o casă plină de copii, lucru pe care mi-l dorisem dintotdeauna. Bill a început să ne viziteze în Tasmania – la fel de spumos şi haios ca întotdeauna.

O făcea pe Tessa să strălucească așa cum numai el putea. Eu nu puteam decât să mă uit la ei – și să-mi fac griji. Indiferent cât de tare încercam să ignor ce vedeam, era clar că între ei mai exista încă o atracție puternică. Pe urmă, Tessa mi-a zis că e însărcinată din nou. Inițial am fost încântat – ce veste minunată! Dar treptat am început să intru la bănuieli – și nu-mi plăcea deloc să fiu suspicios, dar pur și simplu nu puteam să mă abțin.

— Te-ai gândit că poate Sadie e fata lui Bill?... spuse Maggie, ca și cum ar fi avut brusc o revelație.

— M-am străduit din răsputeri să nu cred asta. Când a venit pe lume, era clar că seamănă foarte bine cu celelalte trei fete. Îmi tot ziceam că numai gelozia îmi plantează idei otrăvite în minte. Bill nici măcar nu era în Tasmania când s-a născut Sadie.

— Îți pare rău că nu i-ai întrebat direct? Să știi sigur cum stau lucrurile?

— N-aveam cum să-i întreb. Nu suportam ideea de a o întreba pe Tessa ceva ce i-ar fi arătat că nu aveam încredere deplină în ea. Dacă era cumva adevărată crunta mea bănuială, pur și simplu nu voiam să știu.

Leo inspiră adânc, apoi se opri și se întoarse spre Maggie. Tristețea de pe chipul lui o izbi drept în inimă. Și arăta brusc atât de bătrân!

— Dar Sadie a citit în jurnal ceva ce a determinat-o să fugă de familia ei. Ce altceva ar putea fi, dacă nu asta? Întotdeauna a trăit cu impresia că nu-și găsea locul printre noi – și adevărul e că așa și era.

— Dar de ce m-a luat și pe mine cu ea?

— Asta nu mai știu. Poate că s-a gândit că în felul ăsta o să aibă propria ei familie. Te iubea foarte mult – aproape că te considera fiica ei.

Tare ar fi vrut să mai țină minte ceva din anii aceia. Era ciudat să asculte pe altcineva povestind despre ea la o vârstă de care nu-și aducea aminte practic deloc. Despre mătușa ei nu mai ținea minte decât că îi făcuse un album minunat pe care nu-l mai răsfoise de un car de ani.

Au ajuns la o bancă și Leo i-a făcut semn să se așeze. S-a așezat și el, cu servieta în poală.

— Maggie, trebuie să citești jurnalul Tessei pentru mine, înainte să mă duc la Sadie. Vreau să afli ce-a citit de a simțit nevoia să plece. N-am nevoie să știu toate amănuntele – am nevoie doar de datele

concrete care au determinat-o să facă asta. Cu date concrete, știu cum să procedez.

— Dar sunt lucruri foarte personale, Leo. Nu crezi c-ar trebui să le citească Clementine sau una dintre celelalte surori?

— Asta e cu neputință. Dacă una singură le-ar citi înaintea celorlalte, ar ieși un mare balamuc.

— Dar Sadie le-a citit deja.

— Da, și uite ce-a ieșit. Uite ce-a făcut ca urmare a faptului că le-a citit. N-aș rezista dacă ar mai face încă una la fel. Mi-a fost destul de greu în toți anii ăștia fără una din ele. Mi s-ar frânge inima dacă jurnalul le-ar distruge și pe celelalte. Dar dacă afli ce anume a citit Sadie, aș vorbi cu ea ca de la egal la egal. Pentru că, oricare ar fi adevărul care a rănit-o atât, mă va răni și pe mine la fel de mult.

— Dar de ce nu-l citești tu? Nu ești curios?

Leo dădu din cap în semn că nu. Ca s-o convingă, i-a povestit despre efectul pe care-l avuseseră asupra lui cele câteva rânduri citite la două luni după moartea Tessei.

— Dacă aflu exact ce anume a supărat-o atât de tare pe Sadie, pot să-mi fac curaj și mă duc direct la caietul respectiv. Altfel, ar trebui să citesc toate caietele și să trec prin tortura de a citi despre ea și Bill, pe vremea când erau împreună.

În acel moment, Maggie înțelese.

— Și când vrei să le citesc? Mi le trimiți prin poștă?

— Nu e nevoie, le am chiar aici.

Deschise servieta și Maggie văzu două teancuri mici de caiete albastre, legate cu șnur. Leo îi întinse un teanc. Îl desfăcu cu grijă și deschise primul caiet de deasupra. Pe prima pagină scria *Tessa Faraday* cu litere înflorite, iar ceva mai jos, data la care începea jurnalul. Maggie recunoscu scrisul Tessei, același scris din toate caietele cu rețete pe care le mai folosea și acum Juliet. O trecu un fior aproape electric când își dădu seama că Tessa pe care și-o închipuise până azi – grijulie, caldă, mamă iubitoare – era aceeași persoană cu Tessa pe care tocmai i-o descrisese Leo.

Închise caietul și-și puse o mână peste el.

— Mă tem că îmi ceri prea mult.

— N-are cine altcineva să le citească, Maggie. N-am pe cine altcineva să rog. Maggie căzu pe gânduri. Își aduse aminte de o conversație între Miranda și Clementine, la unul din Crăciunurile de iulie în Donegal.

— E foarte șmecher tatăl nostru. Face el pe prostul, dar ai observat că întotdeauna ajungem să facem exact cum vrea el?

— Ba nu facem ce vrea el. Am venit aici pentru că așa vreau eu, nu el, răspunsese Clementine.

— Ba nu, ești aici pentru că așa vrea Leo. În fiecare an îmi spun că la anul gata, și tot vin – cum reușește să ne păcălească pe toate mereu? Vreau să aflu ce șmecherie folosește doar ca să pot și eu să fac la fel cândva.

Clementine râse.

— Miranda, dar faci același lucru de ani de zile – dintotdeauna am dansat toți după cum ne-ai cântat tu, încă nu ți-ai dat seama?

Oare avuseseră dreptate? Să fi fost adevărat faptul că Leo le controlase dintotdeauna existența? Pe fața lui trecea acum o expresie atât de plină de implorare, atât de disperată. Acum trei luni, i-ar fi zis „da" fără să șovăie o secundă, dar multe se schimbaseră în viața ei în ultima vreme. Separarea forțată de familia ei o obligase să fie mai independentă, să nu-i mai consulte tot timpul, în legătură cu orice decizie sau semn de întrebare. Să-i spună „da" lui Leo, ca o nepoată iubitoare sărindu-i în ajutor bunicului care la rândul lui a ajutat-o toată viața? Sau să-i zică „nu" și să păstreze distanța asta pe care o impusese între ea și familia ei în ultima vreme?

— Trebuie să mă gândesc. Nu e treabă ușoară ce-mi ceri. Și dacă accept, atunci trebuie să vin cu tine la Donegal?

— Cât de curând poți. Juliet e deja acolo. Miranda trebuie să sosească la sfârșitul săptămânii. Imediat ce zici că poți... Leo se corectă imediat. Dacă zici că poți, le sun pe Clementine și pe Eliza și le spun că te-ai răzgândit și că vii la Donegal. Sunt sigur că o să vină și ele până la urmă, dacă le spun asta.

Maggie era deja aproape convinsă, își dădea și singură seama de asta.

— Mă gândesc și-ți spun mâine-dimineață, promit.

— Dimineața devreme? Cu cât le zic mai repede lui Clementine și Elizei, cu atât mai sigur o să poată să-și găsească bilet de avion și...

— Devreme.

— Vrei să iei jurnalul acum?

Era foarte tentată să-l ia chiar acum, știa și el asta. Bineînțeles că o ardea la degete să citească jurnalele bunicii ei, să afle tot felul de lucruri despre mama și mătușile ei – cine n-ar fi nerăbdător?

— Deocamdată nu, zise ea hotărât. Ai tu grijă de ele până mă hotărăsc ce vreau să fac.

— Mulţumesc, Maggie.

— Cu plăcere, Buricule.

Când se ridicară de pe bancă, îl luă de braţ, cum făcea mereu când era mică. Era buimacă de toate lucrurile pe care tocmai le aflase, dar trebuia să-i arate bunicului ei că e bine, că totul era cât se poate de normal. Se strădui să zâmbească cât mai radios în timp ce-i spuse:

— Şi acum, gata cu istoriile de familie. Vizita ta este o ocazie deosebită, hai să-ţi arăt oraşul. Ce zici de un tur cu autobuzul? Sau poate ai prefera să luăm vaporaşul până în Staten Island?

— Deja am pus la cale o mică surpriză pentru tine în seara asta.

— Da? Ce?

— Doar e surpriză, nu? Tu nu trebuie decât să fii gata, la şase, în cea mai elegantă toaletă de seară.

— Dar când ai avut timp să pui la cale o surpriză? De-abia ai sosit în oraş!

— Ha! zise Leo cu zâmbetul ăla care o topea de fiecare dată. Puţintică răbdare, domnişoara Maggie, şi-ai să vezi.

Capitolul 31

Era deja trecut de patru când ajunse acasă. Luase prânzul cu Leo, apoi se plimbaseră cu trăsura prin Central Park. După aceea l-a condus pe Leo la hotel – voia să tragă un pui de somn înainte de cină.

— Ai face bine să te odihnești. Diseară avem program până la o oră destul de târzie, să știi.

Acasă o aștepta un mesaj de la Gabriel.

— Bună, Maggie. Sper că sunteți bine. Voiam să-ți zic că i-am spus mamei de Dolly și a luat legătura cu nepotul ei. I-am transmis condoleanțe din partea agenției. Înmormântarea e săptămâna viitoare, dar familia a anunțat că o să fie într-un cadru foarte restrâns. Mama a aranjat livrarea unei jerbe la cimitir în ziua înmormântării, din partea ei, a mea și a ta – sperăm să nu te deranjeze că te-am trecut și pe tine. Și să știi că înțelegem perfect dacă o să vrei să iei o pauză o vreme – mai ales că a venit și bunicul tău acum.

După o scurtă pauză, mesajul continua:

— M-am simțit foarte bine aseară, Maggie. Mersi mult.

Se uită la ceas. Gabriel sunase cu aproape șase ore în urmă, la zece jumătate dimineața. Să-l sune înapoi? Și să-i spună ce – mulțumesc pentru mulțumiri?

Se întâmplau prea multe deodată. Ecourile dezvăluirilor făcute de Leo în dimineața aceea îi răsunau încă în minte. Până la urmă hotărî să se concentreze deocamdată asupra pregătirilor pentru seara specială cu Leo. Mai avea mai puțin de două ore și nici nu mai ținea minte de când nu se mai îmbrăcase de gală, așa că era clar, cele două ore pe care le mai avea la dispoziție de-abia îi ajungeau.

La șase fix, Ray a sunat-o la interfon să-i spună că Leo o așteaptă jos.

Când a ieșit din lift, Leo și Ray au scos amândoi câte un fluierat. Maggie le făcu o mică plecăciune. Alesese pentru seara aceea specială o rochie neagră fără mâneci purtată cu un medalion simplu de aur la gât. În picioare avea pantofi retro cu toc, iar în păr o agrafă veche, de anticariat, cu o floare roșie care-i punea și mai bine în evidență negrul de abanos al părului. Se machiase cu grijă: contur cu tuș în jurul ochilor, ruj roșu aprins și un pic de fard de obraz. Pe-un braț îi odihnea un șal roșu, care se potrivea cu nuanța rujului și a florii de la agrafă.

— Mi-aduci aminte de Audrey Hepburn, zise Leo.

— Are și un pic din Elizabeth Taylor când era tânără, mi se pare, completă Ray.

— Clar, trebuie să vă faceți amândoi câte un control la ochi, le răspunse Maggie.

Afară se simțea încă zăpușeala, iar aerul serii era încărcat de umezeală. În fața intrării, șoferul unei limuzine îi aștepta cu portiera deschisă. Maggie alunecă pe bancheta din spate, înregistrând cu ușurare zgomotul asemănător torsului unei mâțe al aparatului de aer condiționat.

— Leo, mă uimești! Cum ai reușit să faci rost de toate astea?

— Oho, habar n-ai ce ființe extraordinare pot fi portarii. Cel de la hotelul unde stau e atât de minunat, încât cred că ar fi în stare să organizeze și o excursie pe Lună, dacă i-aș spune că asta vreau.

Parcă era într-un film: în lumina amurgului, o prințesă se plimba cu limuzina prin Manhattanul incandescent. S-au oprit mai întâi la hotelul Algonquin. După cocktailuri la Blue Bar, au cinat în eleganta Sală a Mesei Rotunde. Maggie trecuse de nenumărate ori pe lângă această impresionantă clădire în ultimele săptămâni. Trăsese de câteva ori cu ochiul pe fereastră: în hol, canapelele erau îmbrăcate în piele fină, iar pereții erau tapisați cu brocartul cel mai elegant. Se simțise de fiecare dată mult prea intimidată ca să intre. Era încântată să pășească în sfârșit pe ușa de la intrare – și încă la brațul bunicului ei.

Leo era într-o formă de zile mari. Era clar că nu dormise deloc după-masă, ci se documentase asiduu despre New York, ca să aibă ce să-i povestească lui Maggie. A anunțat-o încă din limuzină

că nu dorește să reia conversația din dimineața aceea și speră că nici ea.

— Vreau să petrecem împreună o seară în cel mai pur răsfăț – indiferent ce decizie iei în legătură cu jurnalele și vizita la Donegal. Și cu asta, am încheiat subiectul pe ziua de azi. Ambianța elegantă din jur invita la poezie. Leo se apucă să îi recite lui Maggie versuri, ultima lui descoperire – poezia era o pasiune relativ nouă la el, îi spuse. Maggie îi povesti cum se rătăcise ea de câteva ori prin New York în primele săptămâni, încercând să ajungă la diferite lansări ale unor volume de poezie cu metroul.

— Te duceai singură?

Maggie dădu din cap. Nu încercase deloc să-și facă prieteni. Dacă ar fi lucrat, ar fi fost altceva, ar fi avut un punct de pornire. Așa, se obișnuise treptat să fie singură. Îi plăcea că avea timp să se gândească în pace la tot ce-o rodea.

— Dar nici să nu te gândești prea mult, totuși – face rău la inimă, să știi.

După desert și cafea, Leo scoase din buzunarul sacoului un plic. O îndemnă pe Maggie să-l deschidă. Înăuntru erau două bilete la *The Producers*, la teatrul St James, aflat la doi pași de locul unde luau cina.

Maggie făcu ochii mari.

— Dar biletele la spectacolul ăsta s-au terminat de câteva săptămâni! Cum ai reușit să pui mâna pe ele?!

— Cu șarm, zise Leo.

Ieșiră pe Broadway și o luară înspre teatru. În jurul lor, oameni înfrigurați de nerăbdare se îndreptau spre alte spectacole din seara aceea, vorbind în toate limbile pământului și îmbrăcați în toate stilurile posibile, de la foarte elegant la haine de toată ziua. Leo nimerise locuri excelente, iar spectacolul a fost într-adevăr extraordinar. Era exact genul de divertisment de care avea nevoie Maggie – spectacolul o fură cu totul, muzica și umorul îi alungară și cele mai sâcâitoare gânduri. Lângă ea, Leo râdea cu atâta poftă, că la un moment dat era chiar să dea cu capul de spătarul scaunului din față.

— Trebuie să fii frânt, Leo, zise Maggie, în timp ce-și făceau loc prin puhoiul de oameni spre punctul unde aranjaseră cu șoferul limuzinei să-i aștepte.

— Eu? Absolut deloc! Distracția de-abia începe.

— Dar e trecut de unsprezece.

— Deci e devreme. Tu eşti tânără, eu am o inimă tânără – n-avem cum să ne ducem la culcare la ora asta.

Spre surprinderea ei, limuzina n-o luă spre Greenwich Village, ci în direcţia opusă.

— Unde mai mergem?

— N-ai chef de un păhărel înainte de culcare?

Zece minute mai târziu, limuzina trase nu departe de un bar irlandez. Maggie a ştiut exact de ce veniseră aici – şi cine se mai afla la barul unde o adusese Leo.

— Aici cântă Gabriel în seara asta, nu?

— De unde să ştiu eu? zise Leo. Apropo, voiam să-ţi zic: chiar îmi place. E mult mai drăguţ decât Angus – sper să nu te superi că-ţi spun.

— Nu mă supăr deloc, zise Maggie.

Şi ea era de aceeaşi părere.

Încă din stradă se auzeau conversaţiile celor dinăuntru. Când intrară, din boxe îi întâmpinară acordurile celor de la *The Pogues*.

— Parc-am fi în Donegal, zise Leo când intrară şi dădură cu ochii de afişele cu reclame la bere Guinness şi de rafturile cu cărţi şi oale vechi.

Cât timp Leo se duse până la bar, Maggie găsi un scaun liber lângă un stâlp strâmb, cu indicatoare rutiere în engleză şi irlandeză. Scaunul era înalt, iar pe stâlp erau multe indicatoare – cât pe ce să dea cu capul într-unul când se aşeză. Era aglomeraţie în seara asta; cam trei sferturi din mese erau ocupate – oameni de toate vârstele şi vorbind cu toate accentele posibile. Accent irlandez pe stânga, american pe dreapta. Într-un colţ, în fund, era o scenă îngustă, cu un scaun şi un microfon în centru, luminate de un spot roşu. Gabriel nu se vedea nicăieri.

Se întoarse să vadă ce face Leo – stătea de vorbă cu Gabriel, cu un pahar de Guinness într-o mână şi un alt pahar plin, cu un lichid de culoarea chihlimbarului în cealaltă – probabil whisky.

— Gabriel, te-a hărţuit cumva bunicul azi? N-aş vrea să crezi că *ne* ţinem aiurea după tine.

— Adică n-aţi venit pentru mine? Nu, nu m-a hărţuit deloc. A sunat azi-dimineaţă la birou şi i-am zis că aş fi încântat să veniţi în seara asta. E mai uşor să cânţi când ai măcar doi oameni în public.

— Ce tot spui – e plin în seara asta.

— Ei, nu pot să-mi atribui nici un merit. În seara asta se sărbătoresc două zile de naștere, mai e și un grup din ținutul Kerry picat întâmplător pe aici, plus o reuniune de familie. Nu știu pe unde o să scot cămașa, dacă se apucă toți să facă dedicații speciale.

— Deci nu te deranjează c-am venit?

În boxe crescu brusc volumul. Gabriel se aplecă spre ea.

— Scuză-mă, n-am auzit ce-ai zis.

Maggie era conștientă cât de aproape era el de fața ei – și cât de plăcută era senzația. În nări simți același aftershave ca în prima seară.

— Voiam doar să știu dacă nu te deranjează c-am venit.

Gabriel o atinse fugar pe braț.

— Sunt încântat că ați venit. Vorbim după.

Apoi se întoarse spre Leo și-i spuse ceva la ureche. Leo se amuză copios – Maggie n-a auzit ce, era prea gălăgie, după care Leo îl bătu pe Gabriel zdravăn pe umăr și se așeză lângă Maggie.

Gabriel începu să cânte fără nici o introducere. Urcă pe scenă cât se poate de firesc, se așeză pe scaun și începu să cânte. Maggie știa deja că e un chitarist talentat, de când îi cântase în Washington Square. Ce-o luă total prin surprindere a fost vocea, care era realmente specială: caldă, cu un timbru foarte distinct. Cântă patru cântece fără nici o pauză: *Raglan Road*, *A Sort of Homecoming* al lui U2, *Trouble* al lui Ray LaMontagne și *Babylon* al lui David Gray. Pe urmă se lansă într-o versiune foarte voioasă a cântecului *Like a Rolling Stone* de Bob Dylan, în timpul căreia conversațiile începură ușor-ușor să se stingă, iar oamenii de la mese urmăriră cu toată atenția. După încă trei balade irlandeze, s-a ridicat de pe scaun în aplauzele furtunoase ale tuturor.

— Tare i-ar fi plăcut Tessei muzica asta, îi șopti Leo aplecându-se ușor spre ea. Era nebună după muzica irlandeză. Ție ți-a plăcut, drăguța mea?

— La nebunie.

— Lui Maggie i-ai plăcut la nebunie, și mie la fel, îl întâmpină Leo voios pe Gabriel când acesta apăru iar lângă ei. Ia loc și dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut.

Maggie nu putea să-și lase bunicul să comande și al doilea rând. Se ridică de pe scaun.

— Fac eu cinste cu rândul ăsta. Whisky, Leo? Gabriel?

Gabriel zâmbi.

— Mersi frumos.

La bar era nebunie. A durat aproape un sfert de oră până când a reușit să ia băuturile și să se întoarcă unde erau Leo și Gabriel. Volumul în boxe era prea tare ca să se poată alătura conversației lor. Gabriel îl asculta pe Leo atent, plin de respect. Maggie băgă de seamă că are degete foarte lungi, iar mușchii brațelor erau puternici și frumos desenați. Îi observă pentru prima dată ridurile de expresie care îi apăreau când zâmbea – și zâmbea tot timpul. Când râdea cu poftă, își lăsa capul pe spate, iar Leo îl făcea să râdă întruna. Pe urmă, Leo îi puse o întrebare, iar Gabriel răspunse luând brusc o expresie foarte serioasă. Cât ar fi vrut Maggie să poată citi de pe buze! Într-un final, volumul muzicii coborî.

Leo se aplecă spre ea și-i zise:

— Gabriel n-a fost niciodată în Irlanda, Maggie, știai? Nici o picătură de sânge irlandez în vine – și totuși, cât de frumos ai cântat baladele alea!

— Ei, măcar am fost în Spania, zise Gabriel. Se pare că unul din străbunicii mei era spaniol. Dacă m-ați auzi într-un bar spaniol, vi s-ar părea că sunt și mai autentic.

— Mi-ar plăcea tare mult să te aud. Data viitoare, sper, zise Leo ridicându-se. Mulțumim mult, Gabriel, a fost o onoare să te ascultăm.

— Plecăm? întrebă Maggie dezamăgită. Nu schimbase nici două vorbe cu Gabriel toată seara.

— Mai avem ceva pe agendă în seara asta, Maggie, spuse Leo uitându-se la ceas. Șoferul nostru cel răbdător ne așteaptă.

— Și-am auzit că ați avut deja o seară foarte interesantă, nu? întrebă Gabriel în timp ce Maggie își lua șalul și poșeta de pe spătarul scaunului.

— M-a luat pe sus și nu m-a lăsat nici să respir toată seara. Uneori parcă aș vrea să se poarte și el ca un om de vârsta lui, totuși, zise Maggie.

Se folosi de ocazie ca să mai adauge ceva.

— Mulțumesc pentru mesaj, am apreciat foarte mult că mi-ai spus despre înmormântarea lui Dolly.

— Tu ești bine?

— Da, cred. Și tu?

Gabriel aprobă din cap.

— Mă bucur că a vizitat-o cineva în ultima ei zi de viață, și mai ales că acel cineva ai fost tu. Cred că i-a plăcut mult.

Leo o aştepta în hol.

— Gata, Maggie?

Maggie reacţionă sub impulsul momentului, întrebându-l pe Gabriel:

— Vrei să vii şi tu? Nu ştiu unde mergem, dar eşti mai mult decât bine-venit să ne însoţeşti.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, dar din păcate trebuie să cânt din nou în vreo zece minute. Apoi se uită la ceas şi se corectă. În vreo trei minute!

— Atunci, du-te. N-aş vrea deloc să te concedieze şi de aici tot din cauza mea.

Dar Maggie tot nu voia să plece.

— Mi-a părut foarte bine să te văd iar.

— Şi mie, Maggie.

Apoi dădu mâna cu Leo, o atinse uşor pe braţ şi fugi.

— Ce tânăr absolut încântător, zise Leo, în timp ce-şi punea centura de siguranţă. Ştii c-a fost cameraman, nu? A făcut de toate – ştiri, reportaje despre oameni politici, documentare. Acum a luat pauză – ca şi tine. De fapt îmi dau seama că voi doi aveţi foarte multe în comun.

— Ţi se pare?

— Mi se pare că şi el s-a bucurat foarte mult să te vadă în seara asta.

— Serios?

Leo zâmbi.

— Aş fi bun de aranjamente matrimoniale, nu?

— Bun, da – subtil, în nici un caz.

— A, nu? Ei, eu sunt prea bătrân ca să mai am timp de subtilităţi.

Era aproape unu noaptea când Maggie a ajuns acasă. Surpriza finală a serii fusese un tur nocturn al New Yorkului. Şoferul coborâse fereastra dintre cabina lui şi compartimentul principal al limuzinei şi le povestise tot felul de anecdote despre toate locurile mai importante care se vedeau de pe podul Brooklyn.

Când limuzina a oprit în faţa blocului ei, Maggie s-a simţit din nou ca o prinţesă. Se aplecă spre Leo şi-l îmbrăţişă.

— A fost o seară ca-n poveşti, Buricule. Mulţumesc.

— Cu multă plăcere, căprioara mea. Pe mâine.

Stabiliră să se întâlnească la ora unsprezece, la hotelul lui.

— Și știu că am promis că n-o să zic nimic acum de chestiunea cealaltă, deci n-o s-o fac. Dar de-abia aștept să vorbim mâine-dimineață.

În secunda aceea Maggie s-a hotărât.

— Nu trebuie să aștepți până dimineață.

— Nu?

— Sunt de acord să fac toate cele trei lucruri pe care mi le-ai cerut. Să citesc jurnalul, să vin la Donegal și să te ajut s-o găsești pe Sadie.

Leo nici nu s-a înecat, nici n-a strigat de bucurie. I-a strâns doar mâinile într-ale lui și i-a spus:

— Mulțumesc, Maggie.

Se băgă în pat cu vocea Mirandei răsunându-i în urechi:

— Îți dai seama că ți-a făcut-o iar, da? A ticluit tot planul ăsta cu ziua de răsfăț doar ca să te facă să simți că n-ai cum să-l refuzi. Știi foarte bine că despre asta a fost vorba, nu? E mare meșter la din astea, când vrea ceva.

„Da, așa e", recunoscu Maggie în sinea ei. Dar era bunicul ei.

A doua zi, îl găsi în culmea agitației, cu tolba plină-plină de noutăți. Sunase deja la mătușile ei, pe Clementine la Hobart și pe Eliza la Melbourne.

— Bineînțeles că m-au săpunit amândouă zdravăn când au auzit cum am picat pe capul tău la New York. Mi-au turnat toate reproșurile pe care mi le fac de ani de zile. Dar, după aceea, când au auzit toată povestea, au zis că vin. Clementine, mai ales, era foarte încântată, se simțea clar din voce. Și ea are niște vești minunate – cum i-am spus și ei, acum o să aibă ocazia să ți le dea personal.

— Se duce iar în Antarctica? Super! Cred că e încântată.

— A zis că vrea să-ți zică personal, deci eu nu pot să scot o vorbă despre asta.

— Dar cum adică le-ai spus toată povestea? Le-ai zis de albumul cu toate amintirile despre Tessa? Credeam că nu le zicem decât după ce ajungem acolo.

— Nu, n-am zis nimic despre asta.

— Le-ai zis c-ai găsit-o pe Sadie?

— Ți-am promis că nu le spun nimic, Maggie, și n-am făcut-o. Povestea asta rămâne exclusiv între mine și tine, deocamdată.

— Păi și atunci ce poveste le-ai zis?

Leo făcu un gest vag cu mâna.

— Le-am spus doar că pentru tine e foarte important să fie toate.

— Pentru mine? Ce le-ai zis despre mine?

— Îți spun într-o secundă. Acuma hai să-ți zic ce-am aranjat. Am sunat la câteva agenții azi-dimineață și am reușit să găsesc locuri la un zbor care pleacă chiar în seara asta. Mâine o să fim deja la Donegal, instalați frumos chiar înainte s-ajungă Miranda, Clementine și Eliza. Am avut noroc, am prins fix ultimele trei locuri. Și m-am gândit c-ar fi ca lumea să ne rupem în figuri și să mergem la clasa întâi – un zbor transatlantic la clasa întâi e super! Iar noi mergem cu o treabă clasa-ntâi, nu?

— Trei locuri? De ce trei?

Leo zâmbi inocent.

— A, nu ți-am zis? Vine și Gabriel cu noi.

Capitolul 32

Maggie tremura de furie când Leo i-a spus ce manevre a pus la cale.

— Nu poţi să faci una ca asta. Cum adică, să-l bagi şi pe Gabriel în toată povestea?! Trebuie să opreşti totul.

— Dar nu l-am „băgat" în nimic. Pur şi simplu ne-am înţeles – l-am angajat să te ajute pe tine la treabă. Mi-a venit ideea aseară, în timp ce stăteam de vorbă la bar. Te rog frumos nu te supăra aşa, fără să mă laşi măcar să-ţi explic tot. Mi-am dat seama ieri, în timp ce vorbeam cu el, că albumele de familie sunt ceva foarte demodat. Tehnologia modernă aduce atâtea chestii utile! De ce să nu facem un film – şi de ce să nu recurgem la un specialist? Cum ajungem în Irlanda, închiriem tot echipamentul de care avem nevoie, iar Gabriel o să filmeze non-stop două-trei zile, absolut fiecare mărturie. Îţi spun că e perfect! În primul rând te scuteşte pe tine de o grămadă de efort: n-o să mai trebuiască să intervievezi pe toată lumea sau să fii stresată că ţi-a scăpat ceva sau că nu ţi-ai notat exact cuvintele – ca să nu mai vorbim de durerile de cap cu transcrierea a zeci şi zeci de casete audio. Aşa o să ai mai mult timp pentru jurnalului Tessei. Eram chiar îngrijorat că n-o să mai ai când să-l citeşti – deşi evident că e timp destul în avion, în caz că vrei să te apuci devreme... Deci, cum ţi se pare planul meu? Nu-i aşa că e perfect?

— Dar ai discutat şi cu Gabriel? I-ai luat bilet *după* ce l-ai întrebat sau înainte?

— Bineînţeles că l-am întrebat. Aseară am căzut de acord în linii mari – mi-a venit ideea în timp ce îmi povestea cum a fost el cameraman. L-am întrebat dacă i-ar surâde un contract independent. A zis că da. Azi-dimineaţă l-am sunat şi-am mai trecut o dată în revistă tot ce ar implica asta. A zis că sună înapoi să-mi

dea un răspuns sigur până la prânz. Dar părea interesat, chiar foarte interesat. N-a mai fost niciodată în Irlanda. Nu trebuie să stea cu noi decât câteva zile și după aia este liber să bată toate barurile cu muzică tradițională irlandeză care-i ies în cale. Te asigur că e vorba numai și numai de afaceri – îi iau bilet dus-întors, îi plătesc diurnă și salariu. Are experiența necesară, deci sunt mai mult decât dispus să-l plătesc pentru efortul depus.

— Și te-ai gândit ce părere o să aibă Clementine și celelalte?

— M-am gândit că n-are rost să le spun dinainte ce am de gând, ca să nu se agite aiurea. O să le zic când ajungem, așa e cel mai bine.

— Și dacă nu sunt de acord să fie filmate? Îți dai seama cum o să se simtă Gabriel?

— Oricum vor să-l cunoască. Mi-au zis asta și Clementine și Eliza când am vorbit cu ele azi-dimineață – și Juliet la fel, am sunat-o și pe ea după aceea. Cu Miranda n-am vorbit încă, dar sunt sigur că și ea o să fie nerăbdătoare să-l cunoască pe Gabriel. Mai ții minte „Cele Zece Porunci ale Mătușilor" – sau cum i-au zis documentului ăluia? Înțelegerea aia dintre voi?

— Dar acolo nu zicea nimic despre filmări, răspunse Maggie confuză.

— Păi nici nu m-am referit la asta când am vorbit cu ele. N-am intrat în prea multe detalii – le-am zis doar că e un bun prieten de-al tău. Un prieten *foarte* bun.

Maggie se făcu albă ca varul.

— Nu. Te rog spune-mi că nu le-ai zis că eu și Gabriel...

— Nu așa am vrut să se înțeleagă, Maggie. Pe cuvântul meu că n-am făcut-o cu intenție. Le-am simțit că șovăie și nici nu mi-am dat seama când mi-a ieșit porumbelul pe gură... le-am zis că pentru tine e deosebit de important să fie toate acolo – și parcă le-am mai zis și că ar fi o ocazie excelentă să-ți dea binecuvântarea lor, cum au promis că vor face dacă...

Leo se opri, vag încurcat.

— Dar documentul ăla n-a fost decât o glumă, Buricule. Și oricum, nu era vorba despre prieteni. Era vorba despre binecuvântarea lor în caz că vreau să mă mărit.

— Da, știu.

Maggie făcu ochii mari.

— Le-ai zis că Gabriel e *logodnicul* meu?! întrebă ea în șoaptă.

— Nu chiar...

— Buricule, dar asta e o tâmpenie! Lui Gabriel i-ai zis?!

— I-am zis ceva, mai mult în glumă. N-am intrat în prea multe detalii, ca să nu se răzgândească cumva.

— Şi el ce-a zis?

— A râs, cred. De fapt, amândoi am râs. Are un simţ al umorului deosebit.

— Buricule, nu e deloc amuzant – şi nici corect! Nici faţă de mine, nici faţă de el. Nu pot să cred că ai putut să faci aşa ceva. Tocmai când mă liniştisem şi eu un pic şi-mi pusesem un pic de ordine în viaţă – şi chiar mă obişnuisem să trăiesc singură –, apari tu ca un taifun şi dai totul peste cap!

— Maggie, te rog frumos fă-mi pe plac – numai de data asta. Sunt un om bătrân, sunt bunicul tău. E ceva foarte important pentru mine.

Dacă pe faţa lui nu s-ar fi citit cea mai totală sinceritate, probabil că Maggie şi-ar fi pierdut de tot cumpătul.

— Miranda are dreptate, să ştii. Eşti cel mai mare manipulator din lume.

— Aşa a zis Miranda?

— Da. Şi n-ar trebui să fii atât de mândru de asta, să ştii!

Maggie se frecă la nas.

— Se pare că nu prea am de ales, nu-i aşa? Dar Gabriel poate refuza. Dacă vrei să filmezi pe toată lumea, fie – totuşi hai să angajăm pe cineva când ajungem în Irlanda. Îl sun pe Gabriel imediat şi-i spun că n-are nici o obligaţie şi...

— E prea târziu.

— De ce?

Leo se uita undeva dincolo de umărul ei, zâmbind.

— E în spatele tău, tocmai a intrat pe uşă. Şi dacă nu mă înşală vederea mea de om bătrân, are în mână un geamantan.

Cam la un minut după ce sosise Gabriel, Leo i-a lăsat singuri. După ce i-a urat lui Gabriel bun venit cu o palmă prietenească pe spate şi i-a zis că se bucură foarte mult să-l vadă cu geamantanul, s-a scuzat zicând că trebuie să se ducă pentru că avea ceva de aranjat cu portarul.

Probabil că, dacă ar fi ştiut de ceva mai mult timp de aranjamentele făcute de Leo, Maggie s-ar fi simţit uşor jenată. Aşa, cu sângele încă fierbându-i de mânie, nu voia decât să lămurească lucrurile cu Gabriel cât mai repede.

— Bunicul e imposibil, şi-mi cer scuze că te-a luat pe sus şi te-a azvârlit în mijlocul acestei poveşti de familie, începu ea, imediat după ce plecă Leo – nu că s-ar fi ferit de el, dimpotrivă. Gabriel, mă simt foarte prost din cauza acestei situaţii care s-a creat. Bunicul te-a pus într-o poziţie extrem de incomodă. Nu le cunoşti deloc pe mătuşile mele – o să te mănânce cu fulgi cu tot. Te-ar face praf şi dacă ai veni doar ca operator, darămite ca logodnicul meu.

— Înseamnă c-o să ne distrăm de minune.

— Tu vorbeşti serios? Chiar vrei să vii?

Apoi îşi aduse aminte ce-i spusese Leo şi continuă, roşie ca focul în obraji.

— Scuză-mă, ştiu că Leo te-a angajat, şi n-am nici un drept să mă bag în decizia ta de a accepta oferta lui de lucru. Dar...

— Nu e vorba de bani aici, Maggie. Pur şi simplu îmi place propunerea pe care mi-a făcut-o. N-am mai fost niciodată în Irlanda. N-am mai filmat nimic de doi ani. M-am gândit toată noaptea, iar azi-dimineaţă mi-am dat seama că sunt gata să filmez din nou – că a venit momentul să încerc iar să lucrez ca operator. Plus că-mi place ideea lui Leo, e ceva total nou pentru mine. Să filmez nişte oameni care povestesc, fără să mă chinui neapărat cu unghiuri speciale – plus că mi-a zis Leo că împrejurimile sunt fantastice şi că aş putea filma şi în mijlocul naturii. Sună frumos!

— Chiar este. E de-a dreptul incredibil – foarte sălbatic şi... Maggie se opri. Cealaltă chestie complică lucrurile foarte tare, Gabriel. Şi pentru mine, şi pentru tine. Nu e corect faţă de noi.

— De ce? Din ce mi-a povestit bunicul tău, cred că şi din punctul ăsta de vedere o să fie foarte distractiv. Mi-a zugrăvit totul în culori foarte atrăgătoare. O să fie chiar foarte plăcut să petrec ceva timp cu tine şi cu familia ta la Donegal. Să vă filmez pe toţi în timp ce vorbiţi despre o preaiubită mamă şi soţie. Şi să mă prefac, în tot timpul ăsta, că sunt prietenul – pardon, logodnicul – tău, ca să fim siguri că vin toate. După ce am hotărât că sunt gata să-mi reiau munca, mi-am pus întrebarea dacă sunt pregătit să joc şi rolul de logodnic. Aş putea oare să mă prefac, cinci zile, că sunt îndrăgostit de Maggie Faraday – care deja mă face să râd şi să-i povestesc lucruri pe care nu le-am povestit nimănui de doi ani, care-şi freacă nasul şi încearcă să-şi ascundă urechile şi care e, probabil, cea mai drăguţă fată pe care am cunoscut-o de... nici nu mai ştiu când? Şi răspunsul este da, aş putea. Şi cred că m-aş simţi chiar foarte bine.

— Dar e o nebunie! Nu ne cunoaştem aproape deloc.

— Cât durează zborul până în Irlanda – şase ore? Asta înseamnă câte trei ore de căciulă ca să ne cunoaştem mai bine. Eu zic că până ajungem, o să fim deja sătui unul de celălalt.

Maggie se prăvăli pe spătarul fotoliului şi, pentru prima dată de când venise la New York, îşi lăsă imaginaţia să dea o fugă până la Donegal. Se văzu, cu ochii minţii, stând de vorbă cu mătuşile ei, în jurul mesei din bucătărie – în timp ce Gabriel filma, imortalizând toate amintirile despre Tessa ale lui Clementine, ale Mirandei, ale lui Juliet şi ale Elizei. Dar planul lui Leo nu se oprea aici. Mai trebuia să citească şi jurnalul – iar apoi s-o găsească pe Sadie. Şi să gestioneze cumva toate informaţiile aflate în ultimele două zile.

Vocea lui Gabriel îi întrerupse firul gândurilor.

— Maggie, hai să nu luăm lucrurile prea în serios. Să încercăm să ne simţim cât mai bine şi gata. Ce zici?

Ea se întoarse spre el şi-l privi cu atenţie. Părea relaxat – chiar binedispus.

— Nu e aşa simplu cum crezi – niciodată nu e, când e vorba de ceva pus la cale de bunicul.

— Atunci e musai să-mi povesteşti totul în avion. Cum vrei să ne căsătorim, dacă nu ştiu tot? Între noi doi nu trebuie să existe nici un fel de secrete.

Ehe, de-ar şti el...

Maggie se gândi un pic la posibilele alternative: să rămână la New York – singură? Să rateze ocazia s-o vadă pe mama ei înainte să plece în următoarea expediţie? Şi să nu le vadă nici pe mătuşile ei? Poate că lucrurile o să meargă bine, totuşi. Poate că era chiar preferabil să le revadă pe mama şi mătuşile ei cu ocazia asta.

— Bine – dar numai cu condiţia să ne certăm în ultima zi. Ne certăm tare, apoi rupem logodna.

— Nici un fel de problemă, zise Gabriel. Mă pricep să stârnesc certuri furtunoase.

— Eşti sigur că ştii în ce te bagi?

— Nu, zâmbi Gabriel galeş, dar de-abia aştept să înceapă distracţia.

— Eu cred că eşti complet nebun.

— Eu, nebun?! Maggie Faraday, cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu logodnicul tău?!

— Mă las păgubaşă. Eşti din acelaşi aluat ca bunicul.

— Ei, cum e? Am lipsit cât trebuia?

Era Leo, urmat îndeaproape de portar, cu o sticlă de şampanie şi trei pahare pe o tavă.

— Fix cât trebuia, zise Gabriel. Se întinse şi îi luă mâna lui Maggie într-a lui. Leo, avem o veste minunată...

Capitolul 33

Juliet simțea că urechea stângă mai avea puțin și îi lua foc, pentru că vorbise toată dimineața la telefon. Întâi o sunase Leo, cu trei știri-bombă, una după alta. Era să-i pice fața când i-a zis că e la New York – dar când i-a mai spus și că Maggie, Clementine și Eliza sunt în drum spre Irlanda, cât pe ce să pice pe spate. Iar la ultima noutate, a crezut că o să facă infarct.

— Deci, poți să mai pregătești încă patru paturi?

— *Patru*?

— Păi unul pentru Clementine, unul pentru Eliza, unul pentru Maggie și încă unul pentru Gabriel.

— Gabrielle? Cine e Gabrielle?

— Cineva cu care Maggie a legat o prietenie foarte strânsă.

— Deci Maggie vine cu vreo prietenă?

— Nu cu o prietenă – Gabriel e bărbat, e prietenul ei.

— Maggie vine cu *prietenul* ei?

— Cred că e mai mult decât un prieten. Nu vreau să zic nimic important până nu vă zice Maggie, dar...

— Maggie s-a *logodit*?!

Îi vâjâia mintea rău de tot după ce-a vorbit cu Leo; dar ce să se liniștească – cum a închis, a sunat Clementine de la Hobart.

— Îți vine să crezi? Maggie s-a logodit!

La zece secunde după ce-a închis telefonul, a sunat Eliza, din Melbourne. După alte zece minute, i-a telefonat și Miranda, care se afla în vacanță pe insula Santorini.

— Tocmai am primit două mesaje trăsnet – unul de la Clementine și altul de la Eliza. Deci e adevărat? Maggie vine la Donegal cu *logodnicul* ei? Ce Dumnezeu se întâmplă?!

Juliet o puse la curent pe scurt. N-avea timp să se întindă la povești cu atâtea pregătiri pe cap. Oare să-i pună pe Maggie și

Gabriel în aceeași cameră? Sigur erau amanți, dar probabil că Leo nu ar fi fost de acord să doarmă împreună – încă mai avea idei destul de învechite în privința sexului premarital. Juliet trecu în revistă toate dormitoarele. Aveau exact șapte, câte unul pentru fiecare. Dacă Maggie și Gabriel se mutau în același dormitor în mijlocul nopții, treaba lor.

Dar de ce nu ne-a zis Maggie nimic de băiatul ăsta până acum?, se gândi ea.

Aceasta era întrebarea de o sută de puncte, iar Juliet o tot întorcea pe toate părțile în minte și nu reușea cu nici un chip să găsească un răspuns. E adevărat că Maggie nu le spusese mai nimic despre viața ei în ultima vreme. Toată lumea știa că plecase la New York ca să fie singură și să încerce să-și pună ordine în viață. Dar acum era clar de ce tăcuse chitic în toată vremea asta – se combinase cu acest tip și era cât se poate de fericită. Bravo ei!

Iar pe Juliet, sosirea lor nu putea decât s-o bage și mai tare în priză, ceea ce era un aspect pozitiv. Trebuia să pregătească patru camere în plus și, pe lângă asta, să mai facă cumpărături. Trebuia să completeze zdravăn stocul de mâncare și de vin și mai avea nevoie de flori pentru camere. Ce bine că avea cu ce să-și umple timpul – și mai ales mintea. Era exact lucrul de care avea nevoie în perioada asta.

Fusese tare abătută în ultima vreme. Înainte să vină, se gândea chiar că o să-i prindă bine câteva zile singură la Donegal, după ce termină cu pregătirile de Crăciun. O să aibă răgaz să se gândească în liniște la viața ei; poate o să aibă chiar timp să citească și să se relaxeze... Dar nici pomeneală, cel puțin deocamdată – mintea îi era prea plină de gânduri, unde să mai aibă loc și fanteziile literare ale cine știe cărui scriitor?

Se uită iar în calendar, deși știa exact ce dată era. Se simțea ca un prizonier sub cheie, care de-abia așteaptă ziua eliberării. Avea întipărită clar în minte data întoarcerii lui Myles – chiar și ora sosirii avionului. Știa că soțul ei avea să facă aproximativ o oră de la aeroport până acasă. O să îi mai ia cam trei minute să-l plătească pe șoferul de taxi. După care încă maximum două minute până intră în casă și ajunge la bucătărie. Cum o să intre, o să dea cu ochii de plicul de pe masă. Până la urmă, îl lăsase sprijinit de bolul cu fructe, după ce încercase să-l așeze sprijinit de vază, pe urmă pe colțul mesei sau proptit de radio. În final, ajunsese la concluzia că cel mai bine era să-l lase lângă castronul cu fructe – așa sărea cel mai bine în ochi, cum intrai pe ușă.

Oare ce gând o să-i treacă lui Myles prin minte exact în momentul în care o să-l vadă? O să creadă că este un bilet de bun venit lăsat de Juliet? De fapt, după ce desfăcea plicul, avea să citească:

Dragă Myles,

Știu că e o laşitate să-ți spun aşa, oricum o să vorbim şi față-n față despre lucrurile astea – dar trebuie să-ți spun mai întâi în scris, ca să-mi pot aduna gândurile şi sentimentele şi ca să ai şi tu timp să te gândeşti şi să încerci să înțelegi ce vreau să spun, înainte să ne întâlnim să stăm de vorbă despre toate astea. Trebuie să te părăsesc. Sunt mai nefericită cu fiecare zi care trece şi știu că te fac şi pe tine nefericit, de aceea nu văd nici un motiv pentru care să rămânem împreună.

De vină suntem amândoi – şi toată situația asta care s-a creat. Dar nu văd altă cale. Deocamdată ăsta e singurul lucru de care îmi dau seama clar, mai departe n-am reuşit să mă adun şi să văd ce vreau. Știu că n-o să fie simplu de hotărât cum facem cu firma, cu cafenelele şi toate celelalte treburi, dar sper că o să ne putem purta civilizat unul cu celălalt, că n-o să ne rănim inutil, pe cât posibil.

Vin de la Donegal la sfârşitul lunii. Ne vedem atunci.

Îmi pare rău.

Juliet

Chiar îi părea rău? Da. Îi părea rău, era tristă şi o durea sufletul – şi nu mai suporta să se simtă aşa. Era dureros să se uite în jurul ei şi să-şi aducă aminte zilnic că nu aşa arăta viața ei cu Myles, aşa cum şi-o dorise şi şi-o imaginase ea. Îşi spunea de ani de zile că, în timp, o să înceapă să vadă altfel lucrurile. Sigur o să mi se pară altfel la patruzeci de ani. Sigur la patruzeci şi cinci. În acest moment, avea deja cincizeci de ani şi era chiar mai rău ca la patruzeci.

Acum ştia că se amăgise în toți anii care trecuseră. Lucrurile se schimbaseră, dar nu în bine, aşa cum sperase. Nu mai era doar tristă – era şi furioasă, mai furioasă decât îşi închipuise vreodată că poate fi. Şi nu pe ea însăşi, ci pe Myles.

Hotărârea de a-l părăsi nu venise dintr-odată. La început, naivă, s-a gândit că numai sprijinindu-se reciproc puteau trece

peste hârtopul ăsta. Era ceva ce îi afecta profund pe amândoi, deci era normal să-şi fie aproape în durerea asta imensă, care le pârjolea sufletul deopotrivă. Doar că, la un moment dat, şi-a dat seama că lui Myles îi *trecuse*. Nu mai jelea – lui i se părea că totul e în regulă, că duc o viaţă foarte bună. Nu mai era conştient că avea o problemă şi nici nu i se părea că are vreo vină. De câte ori discutau despre asta, nu făcea decât să spună clişee banale şi cretine:

„Nimeni nu poate avea totul, Juliet. Şi, oricum, nu ai cum să fii sigură că, dacă am fi avut copii, am fi fost mai fericiţi decât suntem acum. Ţie nu ţi se pare că trăim foarte bine? Avem mai mulţi bani decât ne-ar trebui, mergem în vacanţă mereu în alt loc, lucrăm amândoi într-un domeniu care ne place. Până acum, am avut o viaţă foarte plină şi frumoasă. Nu se poate să-ţi petreci restul zilelor gândindu-te ce-ar fi fost dacă am fi avut copii. O să înnebuneşti." Dar ea înnebunise deja – asta nu pricepea el. Nici măcar surorile ei nu o înţelegeau. Nu vorbise decât cu Miranda despre asta, o singură dată – şi atunci se înfuriase îngrozitor pe ea însăşi, pentru că fusese atât de naivă încât să-şi închipuie că Miranda o să înţeleagă – sau că o să-i pese. După discuţia aceasta, nu s-a mai obosit să-i ceară părerea şi Elizei. Îşi imagina deja cum ar fi decurs dialogul:

— Milioane de femei n-au copii, Juliet. Eu, de exemplu, n-am – şi ce, ţi se pare că sunt nefericită? ar fi zis Eliza.

— Nu, Crăiasa Zăpezii, i-ar fi răspuns atunci Juliet, continuând în mintea ei: Tu n-ai nevoie de bărbat sau copii. Tu eşti foarte mulţumită de viaţa pe care o duci. Eu nu sunt – eu vreau mai mult.

Clementine ar fi avut ceva mai multă înţelegere, dar probabil că nici ei nu i s-ar fi părut ceva atât de important. Dacă ar fi vorbit vreodată cu ea despre asta, sigur i-ar fi explicat că oamenii nu se deosebeau cu nimic de animale şi că era normal ca unii să aibă pui, iar alţii nu. Singurul lucru sigur despre absolut orice animal e că la un moment dat moare – probabil că ar fi putut să-i dea zeci de exemple despre pui abandonaţi, omorâţi sau mutilaţi pentru simplul motiv că erau altfel decât ceilalţi. Ceea ce, ca de obicei, ar fi condus-o pe Clementine spre concluzia că între lumea păsărilor şi cea a oamenilor nu existau diferenţe chiar atât de mari cum s-ar putea crede.

Juliet ştia toate astea, normal. Copiii nu aduc neapărat fericirea – era conştientă de asta. Întotdeauna fusese realistă în această

privință, doar avusese ocazia să observe anumite lucruri când crescuse Maggie. Știa ce înseamnă să ai grijă de un copil mic – să nu dormi noaptea, să trebuiască tot timpul să cureți și să speli, truda istovitoare de zi cu zi. Dar era gata să le facă pe toate, pentru că fusese martoră și părtașă și la celelalte lucruri, cele dulci și drăgălașe: primul zâmbet, primul pas, toate chestiile haioase pe care le spune și le face un copil mic. Cu toată mizeria și haosul pe care le produsese Maggie în casa lor, era indiscutabil că tot ea le adusese și multă bucurie. Juliet mai ținea minte și acum – și era convinsă că n-o să uite niciodată – felul în care întindea Maggie brațele spre prima persoană care intra la ea în cameră după ce se trezea din somn. Sau cum râdea când era gâdilată de careva. Sau lucrurile complet trăsnite pe care le zicea, în felul ăla serios și sincer al ei – și acum, când era mare, rămăsese la fel. Juliet se implicase în absolut tot ce ținea de creșterea lui Maggie gândindu-se, la modul cel mai direct și inocent cu putință, că o să-i prindă foarte bine când o să aibă și ea copiii ei, cu Myles.

Îi prindea bine și c-o văzuse pe Maggie adolescentă – se gândea că, în felul ăsta, adolescența propriilor ei copii o s-o la mai puțin prin surprindere și o să poată face față cu mai mult succes nebuniei inevitabile, nopților nedormite, zilelor de certuri și isterie. Era pregătită să înfrunte crizele de personalitate ale fiicei ei adolescente și răspunsurile monosilabice ale fiului ei adolescent. De ani de zile îl rulau în cap scenarii cu copiii ei. Practic, avea o viață imaginară paralelă cu cea reală – una populată de copii. Săptămâna asta avusese momente când și-i închipuise aici, la Donegal. Era perfectă viața ei paralelă – o ajuta să treacă prin perioadele cele mai întunecate.

Închise ochii și acum și-și lăsă imaginația slobodă. Unele lucruri erau exact ca-n viața adevărată: era tot aici, în frumoasa casă de vacanță a familiei, așteptându-i pe musafiri cu mâncarea bolborosind molcom pe aragaz. Frigiderul era plin, iar în cămara de vinuri un duium de sticle așteptau să fie desfăcute. Nu se schimba decât distribuția: uneori avea două fiice gemene, Emily și Romy. Una era profesoară la Londra, cealaltă era laborantă la un spital din Edinburgh. Două fete vesele și pline de energie. Bineînțeles că se mai și certau din când în când și veneau să se pârască pe rând: „Mamă, Emily a zis că..." și „Mamă, Romy mi-a spus..."

Alteori și-i închipuia intrând pe ușă pe băieții ei. Avea trei băieți plini de viață, frumoși și gălăgioși: Adam, Lewis și Henry.

Toţi avea părul aproape negru. Lewis, student încă, era cel mai tăcut şi studios. Îşi făcea uneori griji că învaţă prea mult, dar Lewis o liniştea mereu, spunându-i că face destulă mişcare în aer liber şi că nu are de ce să-şi facă probleme. „Nu te mai agita atâta, mamă", îi repeta el. Adam, mijlociul, dădea toate semnele c-o să ajungă un mare jucător de crichet – sezonul trecut ieşise de trei ori la rând cel mai rapid jucător. Harry era fotbalist, iar perspectiva părea promiţătoare. Când stătea de vorbă cu alte mame, Juliet spunea mereu râzând: „Nu ştiu, zău, pe cine moştenesc băieţii ăştia. Eu nu pot să prind o minge nici dacă mi-o arunci de la doi metri, iar Myles n-a dat în viaţa lui pe lângă un teren de sport – decât dacă era cumva în drum spre serviciu".

Uneori avea un singur copil – măcar unul... Câteodată era fată, alteori băiat – nu avea nici o importanţă. Ea se simţea exact la fel, imaginându-şi cum îi aşteaptă să sosească, cu camera pregătită şi cu mâncarea lor preferată pusă la foc mic în cuptor, gata să le asculte toate poveştile şi să-i sfătuiască – sau nu. Cum ar fi vrut ei.

Myles nu apărea niciodată în fanteziile astea ale ei – i-ar fi adus aminte prea tare de cruda realitate, de mânia şi de sentimentul de dezamăgire care o încercau. De ce-l ascultase atunci pe el, în loc să-şi asculte instinctul? Îşi dorise copii încă din primul an de căsnicie.

— Hai să ne punem mai întâi pe picioare, zisese Myles atunci. După aceea, când au deschis lanţul de cafenele în Australia, cel pe care l-au început împreună, erau prea ocupaţi ca să-şi permită un copil. „Lasă, Juliet, nu e nici o grabă."

La început, fusese perfect de acord cu el, nu se gândise nici un moment că mai târziu o să apară probleme. Când a împlinit treizeci şi cinci de ani s-a gândit că a venit momentul mult aşteptat, în sfârşit. Deja nu mai lua pilule anticoncepţionale de şase luni când l-a anunţat pe Myles de intenţiile ei. N-o mustra deloc conştiinţa că îl minţise când se gândea la rezultatul final, n-o mustra deloc conştiinţa pentru că-l minţea. Îşi şi închipuia cum o să fie: ea îl aştepta cu masa aranjată pentru o cină romantică şi felul lui preferat de mâncare, el intra, ea turna vin în două pahare cu picior înalt, după care se ducea şi-i întindea unul şi-i spunea: „Am ceva să-ţi spun".

După aceea i-ar fi sunat pe Leo şi pe surorile ei şi, după ce ar fi vorbit cu ei, i-ar fi vâjâit urechile minute în şir de la atâtea chiote.

Doar că nu s-a întâmplat așa: în fiecare lună venea dezamăgirea. Mai mult decât dezamăgire – era o nevoie, o durere, un gol în ființa ei care trebuia neapărat umplut. Tânjea după bucuria de a simți un copil mic în brațe – voia să-i simtă năsucul în curbura dintre gât și umăr. Dar nu voia orice copil, voia copilul lor, copilul ei – și nu era deloc doar o chestiune fiziologică. În mintea ei părea să existe o zonă dedicată exclusiv copilului sau copiilor ei; o parte a creierului ei era programată să nu simtă altceva decât grijă, căldură, enervare și agitație legate de propriul copil. Era gata să simtă toate astea, să se lase consumată de toate emoțiile și stările pe care un copil i le provoacă mamei sale. Văzuse cum se întâmplase lucrul ăsta în cazul lui Clementine, observase cum le acaparase emoțional până și pe ele, surorile ei. Era incredibil cum un copil putea să umple o casă de râsete, căldură, agitație și iubire.

Când a împlinit treizeci și șase de ani și tot nu rămăsese gravidă, a început să meargă cu Myles la doctori. Sterilitate fără cauze obiective, a fost răspunsul medicilor. Îi venea să urle la ei: cum adică fără motiv, adică nu sunteți în stare să-mi explicați ce și cum?! Voia să înțeleagă în detaliu de ce nu era posibil lucrul pe care și-l dorea cel mai mult pe lume. A făcut foarte multe teste – și Myles la fel, deși, de la un punct încolo, a trebuit să-l târască la doctori. Au făcut consiliere, s-au dus în vacanțe de vis, au făcut tratamente peste tratamente. Absolut nimic nu a funcționat.

Myles s-a dat bătut primul.

— Poate că pur și simplu nu suntem sortiți să avem copii.

Când a auzit părerea lui, i-a sărit feroce la beregată, probabil și din cauza tratamentului hormonal pe care-l lua în perioada aceea.

— Bineînțeles că suntem sortiți să avem copii, simt asta foarte clar în străfundurile ființei mele. Myles, nu este doar o dorință, este o *nevoie*.

Au fost la un pas de despărțire atunci. Furia ei era prea mult pentru el, iar atitudinea lui calmă de renunțare, prea mult pentru ea. Dar afacerile i-au împins mai departe și cumva au reușit să treacă peste neînțelegeri. Dacă n-ar fi lucrat împreună, probabil că în scurt timp nu și-ar mai fi vorbit deloc; mai mult ca sigur ar fi ajuns să-și petreacă cea mai mare parte din timp în colțuri diferite ale casei. Așa, cum munceau toată ziua împreună în același loc, n-aveau încotro și își vorbeau zilnic.

Vizitele lui Maggie o mai alinau – de mică pendulase între mama şi mătuşile ei, sigură de iubirea şi grija pe care le primea în aceeaşi măsură de la toate. Şi în casa în care stătuseră la Sydney, şi în cea de la Manchester, Juliet ţinea întotdeauna o cameră pregătită pentru Maggie. Avea propriul ei raft cu cărţi în bibliotecă şi-şi ţinea ceva haine la ei, ca să nu le mai care de colo-colo. Juliet se bucura de fiecare clipă petrecută cu ea, gândindu-se tot timpul că între ea şi copilul ei o să existe o legătură şi mai puternică decât cea pe care o avea cu Maggie.

După zeci de tratamente şi mii de dolari australieni şi lire sterline cheltuite fără folos, după ce-a plâns mai mult decât credea că poate plânge o fiinţă umană, a capitulat. De luni de zile, Myles o implora să renunţe.

— Te distrugi! i-a zis la un moment dat.

Atunci îşi pierduse iar cumpătul şi ţipase la el:

— Nu eu – situaţia asta mă distruge!

A ţinut pentru ea cuvintele care îi stăteau pe limbă: „E vina ta!". Aproape că i-a spus atunci – dar până la urmă a decis că mai bine nu face asta.

Simţea o mare nevoie să dea vina pe cineva. Şi, oricum, cine să fie vinovat dacă nu el? Dacă n-ar fi insistat atât cu prostiile lui, dacă n-ar fi zis el că întâi să pună pe picioare lanţul australian de cafenele, poate că ar fi fost posibil să aibă copii. Asta i-au spus doctorii, nu? Că se apucase să încerce prea târziu, că nu mai avea cum să rezolve problema infertilităţii la vârsta asta. Se pare că fusese dintotdeauna infertilă – dar numai din cauza lui Myles nu rezolvase problema la timp.

Ce-i drept, pe plan profesional au avut nişte ani plini de satisfacţii; cafenelele aveau mare succes şi nu putea nega că asta o consola întru câtva pentru amărăciunea din suflet. Îi plăcea în continuare să gătească, să alcătuiască meniuri, să lucreze cu echipa. Ce se schimbase în ultimele luni era viaţa lor de familie. N-ar fi putut să explice exact ce şi cum s-a întâmplat, dar într-o dimineaţă, la micul dejun, s-a uitat la Myles şi şi-a dat seama că între ei doi totul s-a terminat. El tocmai îi spunea că pleacă la Glasgow cu ceva afaceri – şi, deodată, Juliet nu i-a mai văzut decât buzele mişcându-se, fără sonor. A simţit brusc nevoia să se ridice de la masă. S-a ridicat şi a plecat, iar Myles a continuat să vorbească netulburat.

Momentul ăsta era cel mai bun rezumat al tuturor anilor de căsnicie – singurul care conta era el, nu ei doi sau, Doamne

ferește, ea. Odată, în mijlocul unei inseminări in vitro – pentru care, oricum, *ea* sunase la clinică, *ea* întrebase ce era de întrebat, *ea* făcuse programare – Myles i-a mărturisit că el, unul, chiar nu-și dorea copii la fel de tare ca ea și că făcea toate astea numai de dragul ei. A făcut-o să plângă cu mărturisirea lui – plângea extrem de ușor în perioada aceea.

— Myles, m-ar ajuta să știu că-ți dorești copii la fel de mult ca și mine. *Trebuie.*

— Nu pot să te mint, Juliet.

Tocmai atunci a intrat asistenta – care i-a văzut lacrimile și și-a dat seama că se certau, dar nici măcar n-a clipit. Clinica de fertilizare in vitro era tot timpul scena de desfășurare a unor izbucniri emoționale puternice. Fiecare cuplu care intra pe ușă trăia cel puțin un moment de maximă intensitate, în care cei doi dădeau frâu liber furiei, anxietății – sau bucuriei incontrolabile, după caz.

Juliet nu luase de una singură hotărârea de a înceta tratamentele. La un moment dat, doctorul ei i-a spus în față că își consumă aiurea timpul și banii și că nu mai e nici o speranță. Myles s-a străduit din răsputeri s-o consoleze atunci, ce-i drept. A dus-o într-o vacanță de două săptămâni în Spania, a răsfățat-o cât s-a priceput și el, i-a adus micul dejun la pat în fiecare dimineață și n-a protestat în nici una din zilele în care Juliet n-avea chef să se dea jos din pat și rămâneau în cameră – în timp ce de afară pătrundeau, prin fereastra deschisă, razele aurii ale soarelui și râsetele cristaline ale celor care se distrau la plajă. Juliet auzea peste tot doar râsete de copii și fiecare clinchet îi sfârteca urechile, într-o asemenea măsură încât devenise insuportabil. Peste tot vedea numai familii fericite.

După o vreme, a început să vadă în jurul ei doar familii nefericite. Părinți care nu meritau să aibă copii. Mame care-și pocneau copiii în mijlocul supermarketului. Adolescenți care bântuiau noaptea pe străzi, nesupravegheați de nimeni. În fiecare zi citea în ziar sau auzea la știri povești de groază cu copii neglijați sau abandonați.

I-a intrat în cap să adopte un copil și s-a dus la două agenții să se treacă pe lista de așteptare. În ambele locuri, i-au spus că încă nu e pregătită pentru o adopție.

— Vă înșelați. Aș fi o mamă perfectă, îmi doresc foarte mult un copil!

I-au explicat atunci, cât de blând au putut, că tocmai de aceea o rugau să mai aștepte: nu li se părea că trecuse încă peste

trauma de a nu putea avea propriii copii şi era posibil să idealizeze periculos de mult statutul de părinte.

— Credem că încă nu sunteţi pregătită pentru ce înseamnă viaţa în realitate.

Juliet nu era deloc de acord.

Agenţiile au rămas ferme pe poziţie, aşa că nu s-a mai dus.

Pe Myles nici lucrul acesta nu l-a afectat la fel de tare – el pur şi simplu şi-a văzut mai departe de viaţa lui. Juliet simţea că toată existenţa ei intrase într-un punct mort. Şi căsnicia lor intrase într-un punct mort, deşi din exterior nimeni nu şi-ar fi putut da seama: locuiau şi lucrau împreună şi chiar dormeau în continuare împreună, deşi nu mai făcuseră dragoste de luni de zile. Iubirea ei pentru Myles se veştejise pur şi simplu, odată cu speranţa de a avea vreodată copii.

Simţea că nu i-a mai rămas decât alegerea pe care o făcuse cu o săptămână în urmă. Trebuia să-l părăsească pe Myles. Nimic nu-i mai ţinea legaţi. Şi curând o să-şi dea seama şi el de asta – după ce o să citească biletul pe care i l-a lăsat.

În mod normal, ar fi fost de aşteptat să plângă când se gândea la asta, dar probabil că nu mai avea lacrimi pentru că îi secaseră cu mulţi ani în urmă, iar acum nu mai simţea decât un soi de resemnare, un gol pe care de ani de zile îl umplea cu muncă şi iar muncă.

Se ridică sprintenă, dădu drumul la radio şi luă un braţ de aşternuturi de pe presa de călcat de sub scară. Nu aşa o sfătuia şi Myles, de câte ori o găsea plângând, lună de lună? „Îngroapă-te în muncă, Juliet."

Exact asta avea de gând să facă. O să-şi umple timpul cu multă treabă şi cu familia ei, mai ales cu prezenţa neaşteptată a lui Maggie şi a logodnicului ei. Şi după ce o să plece toată lumea şi o să clarifice şi lucrurile cu Myles, o să continue să se îngroape în treburi – ce altceva să facă?...

La Melbourne, Eliza tocmai îşi termina de făcut valiza. Aranjase cu Clementine s-o aştepte la aeroportul Tullamarine la şapte, când aceasta sosea de la Hobart, şi apoi să se îmbarce amândouă la bordul avionului spre Europa, la opt.

— O să-mi fie dor de tine, zise Mark din pat, urmărind-o cum îşi pune ultimele lucruri în bagaj. Avusese antrenament cu una din echipele lui de fotbal şi venise la ea direct de la sală.

— Nici n-o să ai timp să te obişnuieşti cu mine plecată – nu stau decât o săptămână.

— Tot o să-mi fie dor de tine.

— Of, ce mai prostuţ sentimental, îi zise ea zâmbind.

— De ce te-ai răzgândit până la urmă? Credeam că nu vrei să te duci anul ăsta.

— Mi-am dat seama că nu e aşa complicat, chiar am câteva zile libere săptămâna asta. Iar tata îmbătrâneşte tot mai mult.

Mai mult nu voia să-i spună – nu intra niciodată în prea multe detalii despre familia ei când discuta cu Mark şi n-avea de gând să înceapă acum. Tocmai asta îi plăcea cel mai mult la relaţia lor: că nu contau decât ei doi, nimeni altcineva nu le complica existenţa. Nu voia să consume timpul preţios pe care-l petrecea cu Mark vorbind despre păţaniile lui Leo sau dramele lui Juliet, despre egoismul Mirandei sau succesele lui Clementine. Numai despre Maggie îi mai povestea din când în când, dar niciodată prea mult. Maggie şi Mark nu se cunoscuseră niciodată în toţi anii ăştia – Eliza nu voia să-şi asume nici un risc. N-avea nici un chef să suporte comentariile şi reproşurile familiei ei, dacă ar fi aflat cum stăteau lucrurile.

— Ai terminat?

— Aproape. De ce întrebi?

— Păi mă plictisesc aici în pat de unul singur şi mi se pare o pierdere de timp să mă uit la tine cum împăturesti tricouri, când am putea să facem altceva...

— Când ai dreptate, ai dreptate.

Îşi dădu valiza jos de pe pat şi se urcă lângă el. Îşi lipi corpul şi buzele de ale lui. Îl dorea la fel intens ca la început – se tot aşteptase să i se mai potolească dorinţa odată cu vârsta, dar până acum nu se diminuase nici un strop.

— Ce mă fac dacă am nevoie de tine cât eşti plecată?

— O să aştepţi până mă întorc.

Ştia că Mark şi soţia lui nu mai făceau dragoste de ani de zile – aşa îi spusese el şi îl credea. Aproape total. Şi, oricum, ce putea să facă ea dacă mai făceau totuşi sex din când în când? Nu schimba nimic important în relaţia ei cu Mark.

— O să numeri zilele atent şi o să mă aştepţi în patul ăsta în ziua în care mă întorc.

— A, da?

— Da.

— De ce eşti aşa de sigură?

Eliza zâmbi.

— Pentru că ştiu ce vrei şi ce îţi trebuie, iar eu sunt singura femeie din lume care-ţi poate da exact ce ai nevoie.

— Doamne, cum te mai iubesc când vorbeşti aşa cu mine.

— Ştiu, spuse ea, închizându-i gura cu un sărut.

Miranda se trezi după puiul de somn pe care şi-l oferise în după-masa aceea. Se întinse voluptuos, simţind cum aerul cald şi înmiresmat îi mângâie delicat braţele goale. Pe fereastră se auzi un plescăit zgomotos: probabil că unul dintre oaspeţi sărise – sau fusese împins – în piscină. Ea, una, prefera să nu stea afară în timpul celor câteva ore de căldură infernală. Soarele grecesc e destul de nemilos cu pielea ceva mai îmbătrânită, indiferent cât este de bine îngrijită. Dar bineînţeles că nu acesta era motivul oficial pe care-l invoca atunci când se retrăgea în camera ei.

Sosise cu două zile în urmă. Îşi făcuse un program zilnic care-i plăcea foarte mult: lua micul dejun devreme, înota până pe la zece, apoi se retrăgea în camera ei cam până la trei, după care ieşea pe terasă tocmai la ţanc pentru cocktailuri şi un prânz frugal. Vila avea o poziţie de invidiat – cum ieşeai pe poartă, la stânga călcai pe nisipul Mediteranei, iar la dreapta intrai pe drumul străjuit de casele văruite în alb ale satului din apropiere. Dar nu doar priveliştea era minunată aici, George era o gazdă cât se poate de extravagantă. Îşi surprindea mereu invitaţii cu feluri de mâncare simple, dar totuşi absolut senzaţionale: peşte la grătar şi salate făcute după o reţetă proprie, fructe proaspete şi brânzeturi locale. Toate mesele erau pregătite de un maestru bucătar pe care nu-l vedea nimeni niciodată. George mai avea şi o pivniţă de vinuri absolut de invidiat. Şi o cameristă foarte eficientă: în fiecare după-amiază, Miranda îşi găsea hainele de seară deja pregătite pe umeraş. Aşternutul de bumbac egiptean era mereu proaspăt, iar baia dotată cu o cadă de marmură era impecabil de curată şi plină cu cele mai fine articole de toaletă. Şi tot ce voia George de la ea, în schimbul tuturor acestor servicii extraordinare, era să stea la taclale cu ea; şi nu trebuia să-şi ţină deloc în frâu limba ascuţită dacă-i venea să fie afurisită – dimpotrivă.

„Eu zic că e un târg cât se poate de cinstit, dragă Miranda, spusese el. Tu vii cu frumuseţea ta strălucitoare şi spiritul plin de vervă, iar eu o să încerc să-ţi fac toate poftele."

Ce păcat că George era gay... Dar măcar se asigura întotdeauna, când venea la el, că sunt prin preajmă și ceva bărbați heterosexuali de care ar fi putut să fie interesată. Chiar în prima seară, fiul de douăzeci și ceva de ani al unuia dintre invitați s-a dat la ea. Stângaci, încurajat, desigur, de cupele de șampanie pe care le tot dădea peste cap – dar ce mai conta, el îi făcuse avansuri. Nu-l smotocise decât foarte puțin, pentru că se simțise foarte flatată.

„Dragule, jur că te găsesc tare ispititor, dar te-ai gândit că aș putea să-ți fiu soră mai mare?"

N-ar fi zis mamă nici în ruptul capului, deși era clar că nu ar fi fost deloc exclus.

Ce păcat că trebuia să plece așa de repede. Măcar că acum avea un motiv să se bucure că se duce la Donegal, cu venirea lui Maggie și a prietenului ei, de fapt, a logodnicului! Ca să nu mai vorbim că se răzgândiseră și Clementine, și Eliza, veneau amândouă. O să fie toți, slavă Domnului.

Se uită la ceasul de mână. Trei fix. Perfect – chiar avea poftă de o cupă de șampanie. Își trase un caftan de mătase galbenă peste corpul bronzat și tonifiat, își puse pe cap o pălărie cu boruri largi, iar pe nas o pereche de ochelari mari și negri. Se mai uită o dată în oglindă, își împrospătă rujul roz pal care se asorta atât de bine cu părul pe care și-l vopsea și acum roșcat – și ieși.

— George? Unde ești, dragule? strigă ea, traversând holul pentru a ajunge în sufrageria casei. Am chef să ascult ceva cu totul și cu totul special.

— Desigur, scumpa mea. Ce-ți dorește inimioara? Muzică clasică? Jazz?

— Nici una, nici alta, zise ea făcându-și apariția pe terasă. Ce-ai zice de pocnetul dopului unei sticle de șampanie?

Clementine vorbea la telefon cu Peter, bărbatul cu care se vedea de ceva vreme. Stabiliseră să iasă împreună la cină sâmbătă seara. Nu era deloc încântat de schimbarea de program pe care i-o comunicase ea.

— Nu mai poți, pentru că pleci în *Irlanda*? A fost o decizie de moment, nu?

— De fapt, chiar așa a fost.

— Clementine, dacă n-ai chef să ieși cu mine, nu trebuie decât să-mi spui adevărul. N-ai de ce să vii cu pretexte din astea trase de păr.

— Nu e nici un pretext. E adevărat.

— Serios? Ei, atunci află că, oricum, nici eu nu mai puteam să ies sâmbătă în oraș, pentru că m-am hotărât brusc să plec pe Lună.

După care el închise.

Clementine rămase câteva clipe cu ochii la receptor. Chiar îi trântise telefonul?! Ce Dumnezeu aveau toți?! De dimineață, când se trezise, părea o zi absolut obișnuită, dar pe urmă o sunase Leo cu știrea-bombă („Nu, Clementine, nu pot să ți-o dau pe Maggie acum, lasă c-o să-i vezi pe amândoi în câteva zile și o să poți să-i întrebi tot ce vrei."). După zece minute, au sunat-o de la agenția de bilete s-o anunțe că totul era aranjat: Leo rezervase pentru ea și pentru Eliza locuri la același avion care decola de la Melbourne. Urmau să zboare direct la Londra, la clasa întâi, după care aveau o cursă scurtă până la Belfast. După aceea a sunat-o pe Juliet, ca să-i confirme că toate chestiile astea chiar se întâmplă cu adevărat, că nu visează. Iar acum, reacția asta complet infantilă de la bărbatul cu care se presupunea că e împreună. Ce mai zi!

Nu era de mirare că-și alesese să studieze păsările, se gândea ea, în timp ce-și împăturea lucrurile și le punea în valiză. Normal că-i plăceau – totul era mult mai simplu decât la oameni.

Capitolul 34

Sadie Faraday lucra în grădina casei ei din suburbia Phibsboro, undeva în nordul Dublinului. Venise de la serviciu direct acasă, ca de obicei. Imediat ce ajunsese, în jur de şase, se schimbase şi se apucase de treabă în grădină – voia să profite cât mai mult de seara aceea frumoasă. Începuse cu grădiniţa îngustă pe care o avea în curtea din faţă. Locuia într-o casă de cărămidă roşie, cu două niveluri. Nu prea era loc pentru o grădină în toată regula, dar anul ăsta pusese un ghiveci suspendat lângă uşa de la intrare, care arăta foarte bine. Când pleca la birou sau venea acasă, îi plăcea să treacă pe lângă flori viu colorate şi înmiresmate. Cum în Irlanda lunile cenuşii de toamnă şi de iarnă erau lungi, încerca să profite de toate momentele în care putea să-şi răsfeţe astfel simţurile.

Acum trecuse la grădina mare, din spatele casei – voia să cureţe trandafirii uscaţi din tufele aflate mai în fund. Mai avea doar trei, când a auzit uşa vecinilor deschizându-se. Încercă rapid să-şi dea seama dacă mai are timp să fugă în casă – n-avea chef de bârfele lui Ivy în seara asta.

— Ce seară frumoasă – nu, Sally? îi strigă Ivy peste zidul grădinii.

— Da, strigă şi ea.

Şi acum mai tresărea când se auzea strigată după alt nume decât cel cu care crescuse. Dacă nici până acum nu se obişnuise total cu numele fals pe care şi-l alesese cu ani în urmă, era clar că n-o să se obişnuiască niciodată.

— Şi cum îţi mai merge?

— Minunat, slavă Domnului, zise Ivy. Tot singurică, văd? Nu l-am mai văzut pe bărbatul ăla al tău de nu ştiu câte săptămâni – e totul în regulă?

— Toate bune, Ivy, mersi de întrebare.

După ce ciunti câţiva trandafiri, i se făcu milă de ea – nu era decât o biată bătrână care crăpa de curiozitate.

— Ce, te gândeşti că poate l-am încuiat în beci?

— O, bineînţeles că nu, cum poţi să zici una ca asta? Atâta că sunt săptămâni de când zace furgoneta aia în faţa casei voastre, neclintită neam. A devenit un fel de punct de reper. Michael al meu zice că dacă n-ar vedea scrisul cu „Curăţătoria O'Toole" pe ea, nici n-ar mai nimeri casa când vine de la bar seara.

— Deci te calcă furgoneta pe nervi, Ivy? Despre asta e vorba?

Sadie învăţase de mult că Ivy avea un stil foarte ocolit de a spune că o deranjează ceva.

— A, nu, Doamne fereşte. Ei, poate doar un pic.

— Îi zic lui Larry când vine, OK? Sunt sigură că nu l-ar deranja deloc s-o parcheze mai încolo – nu trebuie decât să spui.

— Ei, n-aş vrea să vă deranjez... Şi zi, e totul în regulă cu Larry?

— Da, Ivy, momentan e plecat la Galway cu treabă.

— Cu treabă? Probabil că are multă treabă, că e plecat de aproape trei săptămâni, nu?

Sadie bănuise dintotdeauna că Ivy ţinea evidenţa tuturor vecinilor. Acum era sigură. Pentru o clipă, s-a gândit că poate ar fi mai bine să îi spună lui Ivy tot ce voia să ştie: „Da, Ivy, Larry e plecat de exact două săptămâni şi patru zile. E în mijlocul unei tranzacţii de preluare a principalei firme concurente pe piaţa firmelor de curăţenie în baruri şi restaurante. A apărut o complicaţie, deci a trebuit să-şi prelungească şederea la Galway". Larry nu fusese încântat deloc să stea să descâlcească încurcăturile avocăţeşti ale preluării – dar nu avusese încotro...

— Nu-mi place deloc să te las singură atâta timp, Sally. Dacă vine vreun filfizon şi mi te fură?

Sadie râsese când îl auzise vorbind astfel. Întotdeauna o ridica în slăvi şi-o flata şi-i dădea aripi – încă de când se cunoscuseră, cu douăzeci de ani în urmă. Ăsta era unul din principalele motive pentru care îl iubea.

Ivy aştepta în continuare, aplecată peste zidul grădinii, aşa că lui Sally i se făcu iar milă de ea. Săraca Ivy nu ieşea nicăieri, cu mama bolnavă şi soţul egoist de care trebuia să aibă grijă; de-aia avea mereu nevoie de distracţii de genul ăsta.

— O să vină la sfârşitul săptămânii, sper, îi zise bătrânei, hotărându-se să-i dea în sfârşit ceva de rumegat. Şi e foarte bine că vine curând – altfel o să înceapă lumea să creadă că ne-am despărţit.

— Despărțit? Ce vorbă-i asta?! N-am văzut în viața mea doi oameni care să se înțeleagă mai bine – toată ziua vorbiți și râdeți ca doi tineri însurăței.

— Care însurăței?...

— Am văzut-o pe Maudie acu' vreo două seri – ți-a zis? Iar stă cu voi?

— Da, dar numai cât timp e plecat Lorcan la țară cu treburi.

— Sper că au de gând să se ia curând – înainte să înceapă lumea să vorbească?

Lui Sadie nu i-a fost ușor să zâmbească în continuare – știa că principala sursă de bârfe pe tema relației dintre Maudie și Lorcan era chiar Ivy.

— Ei, o să vedem ce-o să hotărască amândoi în privința asta.

— Mă rog, se poate pune problema și așa... Doar că, având în vedere cum stau lucrurile...

— Căsătoria e așa o chestie demodată, zise Sadie dându-i înainte cu trandafirii uscați. Nu ți se pare? Sunt aproape sigură că am citit până și în *Irish Times* ceva despre asta.

— Nu știu ce să zic... făcu Ivy, cam dezumflată. Eu citesc doar *The Independent*.

Sadie mai ciunti câțiva trandafiri uscați și se apucă să adune bobocii ofiliți.

— Scuză-mă, Ivy. Trebuie să intru să m-apuc de cină. Spune-i maică-tii c-o pup și că o să trec pe la voi săptămâna viitoare.

— I-ar face mare plăcere. Pa, Sally.

Cum a intrat în casă, Sadie a și format numărul lui Larry. A sunat de trei ori și apoi a auzit vocea soțului ei.

— Slavă Domnului că ești tu. Dacă mai vorbesc cu un singur avocat, sigur o să fac combustie internă. Cu cât mă întorc mai repede la Dublin, cu atât mai bine.

— Mie-mi spui, zise Sadie ridicându-și picioarele pe un taburet. Tocmai am fost Ivy-radiografiată. Stai să vezi ce noutăți sunt prin cartier.

Zece minute mai târziu, când era încă la telefon cu Larry, auzi cheia răsucindu-se în broasca ușii de la intrare. Peste câteva clipe, intră o tânără cu un rucsac pe umăr, cu o față drăguță și pistruiată acoperită cu un strat subțire de sudoare. Avea părul strâns într-o clamă, ceea ce îi scotea în evidență cerceii mari din urechi. Purta un pulover roșu cu nasturi peste o rochie de bumbac albastru – o rochie destul de mulată, care scotea și mai tare în evidență faptul că era gravidă cam în ultima lună.

Sadie îi zâmbi şi-i spuse un „Bună, iubire", după care îi făcu semn fiicei ei să se aşeze.

— Da, cu Maudie vorbeam. Da, arată foarte bine – şi bineînţeles că vrea să vorbească cu tine.

Maudie luă telefonul de la Sadie şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Tată, tu eşti?

Râse în timp ce vorbea, cu capul sprijinit de perete şi mâna liberă pe pântece.

— Sunt sănătoasă tun. Mama are dreptate – n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa mea. Mai vii acasă?

Sadie îi aduse fiicei ei un pahar cu apă rece şi primi pe mulţeşte un mulţumesc – după care Maudie se concentră din nou asupra istoriei pe care i-o povestea tatăl ei. Sadiei ştia că soţul şi fiica ei puteau să stea la telefon şi o oră întreagă – aşa că îşi luă mănuşile şi şorţul şi-i făcu semn fiicei ei că iese iar în grădină.

Sadie şi-a adus aminte ce anume voia să-i zică lui Larry de-abia seara târziu, mult după ce Maudie dormea deja dusă, în camera ei.

Era vorba de ceva ce se întâmplase chiar în după-amiaza aceea la firmă. Toate propunerile pe care le primise de la firmele de publicitate o făcuseră să reflecteze foarte serios cu privire la firma lor. Iniţial îi venise greu să accepte cifrele cu care operau firmele de publicitate – dar în final a trebuit să recunoască că aveau dreptate: O'Toole Cleaners erau cea mai de succes firmă în domeniu. Aveau doisprezece angajaţi full-time în Dublin, opt în Cork – şi dacă reuşeau să finalizeze preluarea firmei concurente, urmau să mai aibă încă şase angajaţi în vestul Irlandei. Ca să nu mai vorbim de cei peste două sute de angajaţi temporari de când porniseră firma – de la zero.

La un moment dat o sunase secretara, anunţând-o că este un ziarist pe linia unu, care voia neapărat să vorbească cu ea.

— A cerut cu tine.

Ziaristul era tânăr, englez, bine-crescut şi foarte profesionist. A trecut direct la subiect: era redactor economic la o revistă numită *Europa antreprenorială* şi lucra la un număr special, dedicat firmelor europene de succes care angajează emigranţi din ţări membre în Uniunea Europeană. Fusese de curând la o conferinţă la Oslo, unde a auzit multe lucruri bune despre firma lor, iar acum era în trecere prin Dublin şi s-a gândit că ar merita s-o

întrebe dacă n-ar avea o jumătate de oră liberă, să stea puțin de vorbă.

În mod normal, Larry era cel care se ocupa de relația cu presa și de chestiuni legate de publicitate, dar cumva tipul a reușit s-o facă curioasă, în primul rând cu faptul că-și făcuse temele: firma lor era unul din cei mai mari angajatori de emigranți din Letonia, Polonia și alte țări ale Uniunii Europene. Au stabilit o întâlnire la ora trei.

Tipul a venit cu zece minute mai devreme – lucru care lui Sadie i-a făcut impresie bună. Și-a cerut scuze că nu avea la el un exemplar din revistă, să-și facă și ea o idee – aveau ceva probleme cu livrarea în ultima vreme. Dar o să-i trimită câteva numere imediat ce ajunge la Londra.

— Vă mulțumesc foarte mult că v-ați făcut timp pentru mine, doamnă O'Toole – îmi dau seama cât de ocupată trebuie să fiți. Apoi îi zâmbi și continuă: Trebuie să recunosc că m-a luat puțin prin surprindere accentul dumneavoastră. După nume, aș fi zis că sunteți irlandeză get-beget.

— Nu sunteți singurul care a fost surprins, mi se întâmplă tot timpul să fiu întrebată de unde sunt. Am crescut în Australia.

După ce a luat loc pe scaun, tipul a intrat direct în miezul problemei:

— În următorul număr al revistei noastre, doamnă O'Toole, am dori să prezentăm cât mai multe povești de succes, din care cititorii noștri să înțeleagă că drumul spre victorie poate fi unul lung și anevoios.

— Atunci mă tem că nu prea am cum să vă fiu de folos. Eu și cu soțul meu am avut un parcurs destul de lin de când am pornit afacerea.

— Serios? Cum așa?

I-a spus pe scurt istoria firmei: ea și soțul ei, Larry, care erau proprietari și directori executivi, se mutaseră din Australia în Irlanda cu vreo cincisprezece ani în urmă, după ce au câștigat ceva experiență în domeniu în Queensland. Au văzut că pe piața irlandeză era nevoie de genul de servicii pe care le ofereau ei. Au început cu barurile din centrul Dublinului, după care au primit comenzi și de la baruri mai îndepărtate. La început n-aveau angajați, așa că onorau chiar ei comenzile. Își începeau ziua de lucru la trei dimineața. Se duceau la fiecare client pe rând și terminau pe la zece – tot dimineața.

Ziaristul lua notițe de zor.

— Extraordinar – exact ce căutam pentru cititorii noștri. Imaginea asta cu dumneavoastră și soțul dumneavoastră, în genunchi, frecând podele la trei dimineața.

— Mă rog, nici chiar așa. Aveam echipamente – echipamente din acelea despre care ați auzit și la conferință.

— Conferință?

— La Oslo, unde ați auzit despre firma noastră.

— A, da, desigur.

La scurt timp, au început să primească comenzi nu numai de la baruri, ci și de la restaurante. Curgeau contractele. Au început să angajeze oameni – la început irlandezi, pe urmă și imigranți proaspăt sosiți: polonezi, nigerieni, chinezi.

— M-am uitat puțin pe broșurile firmei și trebuie să spun că mi s-a părut că promovează o imagine foarte directă a firmei dumneavoastră.

— A fost ideea soțului meu.

Larry nu putea să facă și să spună lucrurile altfel decât direct. În broșurile de promovare erau poze cu diferiți angajați ai firmei, în uniforma de serviciu, cu sigla firmei, fie lucrând, fie conducând una dintre dubițe – cu siglă, bineînțeles, și aceea. Larry insistase pe o imagine simplă și o exprimare cât mai clară: „Mai curat decât O'Toole pur și simplu nu se poate".

Ziaristul i-a mai pus câteva întrebări legate de marketing, după care a trecut la:

— Și pe domnul O'Toole cum l-ați cunoscut?

— Ne-am cunoscut la Brisbane, în Australia, într-o perioadă în care amândoi călătoream prin țară. La un moment dat am început să lucrăm împreună, și apoi lucrurile au intrat pe făgașul pe care sunt și astăzi.

— Și de cât timp sunteți căsătoriți?

— De nouăsprezece ani.

— Și câți ani aveți, mai exact? Larry ce vârstă are?

Sadie se răsuci pe scaun, un pic cam nesigură.

— Chiar aveți nevoie de informații atât de personale pentru un articol despre firmă?

— Nu, nu – dacă nu doriți să-mi spuneți, nu este necesar. Îmi pare rău, știu că par cam indiscret, dar, atunci când e posibil, îmi place să plasez undeva pe pagina cu articolul principal și o casetă cu câteva informații mai personale, poate și o fotografie, chestii din astea. Nimic foarte intim.

Sadie se mai relaxă puţin.

— Am patruzeci şi cinci de ani. Larry e cu un an mai mare.

— Şi locuiţi la Dublin? Nu-mi spuneţi că aveţi o casă în Killiney, între a lui Bono şi a Enyei, fix la doi metri de mare?

— Nu, încă n-am ajuns la nivelul acela, râse Sadie. Soţul meu a copilărit în partea de nord a Dublinului şi tot acolo se simte cel mai bine şi acum. Casa noastră e într-o suburbie numită Phibsboro.

Reporterul a rugat-o să-i spună pe litere, ca să nu scrie cumva greşit. Apoi s-a aplecat şi a scos din servietă o poză color.

— Asta e poza pe care am găsit-o pe site-ul conferinţei de la Oslo. Am putea s-o folosim pe asta, dacă nu cumva preferaţi alta.

Îi întinse lui Sadie fotografia. Era din seara cinei festive, iar ea avea rochia aia roşie pe care îi păruse rău că a cumpărat-o la două secunde după ce-a plătit. Larry la costum, deloc în largul lui. Sadie se strâmbă şi zise:

— Mai bine vă dau o poză mai reuşită.

— Cum doriţi, spuse ziaristul.

Apoi arătă spre un mic panou cu poze prinse în piuneze, în spatele biroului ei.

— Sunt poze de familie? Să ştiţi că de multe ori merg mai bine instantaneele făcute în joacă decât pozele făcute în studio. Vă deranjează dacă mă uit puţin mai de aproape?

N-o deranja deloc.

Reporterul îi mai puse câteva întrebări, în timp ce se uita la poze.

— Aveţi o fiică? Şi câţi ani are? Optsprezece? Ce seamănă cu dumneavoastră!

În final, alese o poză făcută cu doi ani în urmă, cu toţi trei în vacanţă, pe o plajă în Spania.

— Ar fi drăguţ să includem o poză în care apare şi fiica dumneavoastră în articol, dacă nu vă deranjează – mai ales că e vorba despre o afacere de familie. Presupun că lucrează şi ea la firmă, nu?

Sadie îi zise că nu – Maudie lucra ca secretară.

— Prietenul ei tocmai a pus pe picioare o firmă de instalaţii. E clar că o să lucreze cu el, până la urmă.

— Atunci va trebui să mă întorc în câţiva ani, să fac un articol şi despre firma lor – vă închipuiţi ce drăguţ ar fi să scriem despre două generaţii de antreprenori din aceeaşi familie. Aşa, acum să vedem cum facem cum fotografia. Pot s-o scanez azi după-masă

și să v-o trimit înapoi – oricum mai am de scanat ceva poze, deci ar fi foarte simplu așa, dacă nu vă deranjează.

— Mi se pare perfect, mulțumesc mult.

— Da' văd că ați prins graiul local, zâmbi tânărul ziarist. Ei, presupun că nici n-ați prea avut încotro.

În timp ce-și strângea carnețelul și ce-și mai scosese de prin servietă, ziaristul o întrebă cu un ton mai puțin profesional:

— Și cât de des reușiți să mergeți acasă, în Australia?

— N-am fost deloc de când am plecat.

— Am fost și eu în Tasmania acu' vreo doi ani. Tare frumos pe-acolo – și se zice că e cel mai curat aer din lume.

— Da, zise Sadie ridicându-se. Larry îi tot spunea că dacă vrei să semnalezi că întâlnirea a luat sfârșit, tot ce trebuie să faci e să te ridici. Se pare că avea dreptate, funcționa de fiecare dată.

— Sper că v-am fost de folos...

— Foarte mult! Vă mulțumesc pentru timpul acordat. A, să nu uit – vă puteți dispensa de două-trei broșuri? În caz că au nevoie cei de la departamentul de grafică.

— Bineînțeles, zise Sadie, ridicând receptorul s-o sune pe secretară. Suna ocupat. V-aduc numaidecât câteva.

Când se întoarse cu broșurile, îl găsi în spatele biroului ei, examinând din nou fotografiile.

— Iertați-mi curiozitatea, îi zise, fără să pară deloc jenat. Știți cum sunt reporterii...

— Da, mă rog. Vă conduc.

Tot de la Larry învățase și chestia asta cu „vă conduc". Întotdeauna reușise să obțină efectul dorit, rămânând în același timp politicoasă.

Dădură mâna, el îi mai mulțumi o dată și-i promise să-i trimită articolul imediat ce apare.

După aceea, Sadie intrase direct într-o ședință cu șeful de personal, iar apoi avusese două întâlniri cu niște potențiali clienți – așa că nu se mai gândise deloc la reporter. Acum, însă, trecând totul în revistă în liniștea serii, își dădea seama că, totuși, ceva nu era tocmai în regulă cu tipul – dar ce anume? Să fi spus ceva care să-i fi rămas ei întipărit în subconștient? Sau poate făcuse ceva suspect? Cu fotografia a făcut exact cum s-au înțeles – a lăsat-o la recepție după nici o oră.

Hotărî să facă ce făcea de douăzeci de ani, ori de câte ori era nesigură de ceva: să vorbească cu Larry. Se uită la ceas. Era târziu, dar nu îngrozitor de târziu.

El lucra încă la calculator, singuratic în camera lui de hotel. Era încântat că-l suna cineva și avea motiv să ia o pauză. Sadie începu să-i zică direct povestea cu reporterul. Larry o opri pe la jumătate.

— Am o bănuială încotro se îndreaptă povestea asta. Ia zi, i-ai verificat credibilitatea? Revista aia există sau?...

— Păi... n-am verificat... Dar părea așa de profesionist la telefon și a mai venit și cu reportofon, carnețel, tot tacâmul.

— Stai așa că pot să verific eu – am internetul deschis. Cum ziceai că se cheamă revista aia?

Sadie îi spuse. Larry se așeză din nou la calculator să caute. Se auzea țăcănitul tastelor în telefon. După câteva secunde, vocea lui Larry se auzi din nou în receptor.

— Of, scumpa mea inocentă, îi zise el râzând, deloc enervat. Nu există nici o revistă cu titlul ăsta. Pun pariu o mie de euro că a fost un spion de-al concurenței – ce-i drept, au fost ingenioși de data asta. Te-a întrebat despre clienți? Despre personal? Despre strategiile de marketing pe care le folosim?

Da, întrebase despre toate astea. Sadie închise ochii.

— Cum am putut să fiu atât de proastă?

— Nu ești proastă deloc, iubita mea – doar că tu ești atât de cinstită, încât nu te gândești că alții s-ar putea să nu fie la fel de cinstiți ca și tine. Nu-ți face griji, nu le-ai divulgat nimic din ceea ce nu e deja public. Că suntem o firmă de succes, cu clienți în toată țara – asta se știe oricum. Până și câinii vagabonzi știu, dacă-i întrebi care-i cea mai tare firmă de curățenie. Și, oricum, suntem cu cincisprezece ani înaintea oricărei alte întreprinderi care ar vrea să ne-nvingă – n-o să reușească nimeni să ne-o ia înainte, indiferent cât o să ne spioneze.

— Te încearcă vreodată pesimismul, Larry O'Toole?

— Niciodată. Ce rost ar avea? Hai du-te la culcare și nu-ți mai bate capul cu asta. E vina mea că te-am lăsat singură, cu toate prostiile astea pe cap. Uite ce-ai pățit dacă sunt plecat de câteva săptămâni.

— Da, vine un dobitoc de la concurență și mă face praf!

— Nu te-a făcut nimeni praf, stai liniștită. Noapte bună, iubire. Vorbim mâine.

În timp ce urca scările spre dormitor, Sadie îi mulțumi a suta oară lui Dumnezeu pentru că i-l trimisese pe Larry O'Toole cu douăzeci de ani în urmă. Unde ar fi ea azi, ce ar face și, mai ales, ce fel de persoană ar fi, dacă Larry n-ar fi apărut în viața ei? Nici nu voia să se gândească.

Capitolul 35

— Stai puţin să vad dac-am priceput cum trebuie, îi zise Gabriel lui Maggie.

Stăteau comod în două scaune alăturate de la clasa întâi. Leo moţăia într-un scaun, de partea cealaltă a culoarului de trecere.

— Deci, ai trei fraţi şi două surori, maică-ta e balerină şi ai crescut în Africa?

— Exact – nota zece!

— Mersi frumos, Millie. Millie te cheamă, nu?

— Tu chiar n-ai minte nici cât o ceapă degerată?

— Mai puţin decât o ceapă degerată.

— Te deranjează dacă îmi trag pătura peste cap şi urlu puţin?

— De ce? A, e altă tradiţie Faraday? Sigur, la câte tradiţii aveţi!

Maggie se chinuise din greu să înghesuie istoria familiei în două ore de explicaţii. La început, Gabriel a fost foarte atent – i-a pus chiar şi întrebări. Dar de câteva minute nu prea mai reuşea să se concentreze deloc.

— Nu e încă prea târziu să te răzgândeşti, Gabriel, pe cuvânt.

— A, da? Şi ce să fac, să sar în apele... se aplecă pe lângă ea şi se uită prin hublou. În apele pline de rechini peste care tocmai zburăm? Nu, mersi. Dac-am acceptat provocarea, o să merg cu ea până la capăt. Nu plec nicăieri. Şi, te rog, nu te mai îngrijora atâta, Maggie, zâmbi Gabriel. Dacă ne iese, bine. Dacă nu, o să le zicem că am vrut să le tragem o păcăleală de 1 iulie – în loc de 1 aprilie...

— Îţi închipui cum le-ar pica vestea asta.

— Atunci las' pe mine – o să vezi ce bine o să-mi iasă finalul relaţiei noastre! Şi toată vina o să cadă pe mine, n-avea grijă. Între timp, corectează-mă de faţă cu ele ori de câte ori nu nimeresc ceva – cred că tocmai asta e frumuseţea relaţiei noastre, nu ţi se pare? Cum descoperim noi ceva nou în fiecare zi – tu despre mine, eu despre tine?...

Gabriel spusese ultimele două observații pe un ton mai dulce ca mierea.

Maggie se mai relaxă puțin.

— Dacă mai vorbești mult așa, o să le spun mătușilor mele că îți câștigi existența travestindu-te în vânzătoare de produse Avon.

— A, da? Atunci eu o să le spun că ne-am cunoscut într-un club suspect din SoHo unde dansai ca animatoare.

— Animatoare?

De peste culoar, Leo îl strigă pe Gabriel.

— Scuză-mă, scumpa mea, spuse Gabriel către Maggie.

— Desigur, scumpul meu.

Zâmbind, Maggie închise ochii și-și lăsă capul pe spătar. N-ar fi crezut că o să ajungă chiar să se distreze în mijlocul situației nebunești create de Leo. Cu Angus nu râdea niciodată cum râdea cu Gabriel. Plus că mai avea și darul de a-i menține mereu atenția trează, cu tot felul de povești și vorbe de duh. Petrecuseră practic toată ziua împreună – avionul decolase cu întârziere și fuseseră nevoiți să piardă ceva vreme la aeroport și pe urmă zborul dura câteva ore bune. Nu avusese nici un moment senzația de plictiseală sau oboseală. Discutaseră despre atâtea lucruri. L-a întrebat despre copilăria lui, constatând că este total diferit să crești în zumzetul New Yorkului, față de liniștea molcomă din Hobart. Cu cât îi spunea mai multe despre el, cu atât voia să știe și mai multe. În definitiv, și ea avea nevoie să știe despre el la fel de mult cât știa și el despre ea – își închipuia de pe acum la ce tir încrucișat o s-o supună mătușile ei când o să ajungă, ca să nu mai vorbim de Clementine. Simți din nou un val de vinovăție, când se gândi cum va trebui să le mintă, dar se scutură repede de el; în definitiv, toată povestea asta fusese ideea lui Leo, nu a ei. El era capul răutăților.

Gândul acesta îi aduse aminte că nu făcea călătoria asta doar de plăcere. Mai trebuia să citească și jurnalele și, încă și mai important, s-o găsească pe Sadie. Leo încercase să-l sune pe detectivul particular înainte să plece din New York, dar răspunsese mesageria.

— Înseamnă că măcar nu-s vești rele, i-a zis lui Maggie. Trebuie să avem răbdare. Maggie se gândise la un moment dat că poate ar fi bine să-i povestească lui Gabriel și despre Sadie. Dacă speranțele lui Leo se adevereau și Sadie era vie și nevătămată, probabil că într-o bună zi Gabriel o s-o cunoască oricum și...

Maggie nu duse gândul până la capăt. De ce-ar cunoaşte-o Gabriel pe Sadie, în definitiv? O clipă, avusese senzaţia că Gabriel chiar e logodnicul ei şi o cuprinse jena când îşi dădu seama.

„Ai vrea tu", veni o voce dintr-un cotlon al minţii.

Şi era adevărat. Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât îi plăcea mai mult. Nu era doar faptul că puteau comunica atât de firesc ore în şir, deşi asta avea o anumită contribuţie. Şi nu o atrăgea doar pentru că era un bărbat arătos – deşi clar era şi asta. Era vorba de toate la un loc: era deştept, avea umor cu carul şi arăta super. Era un mister cum de nu pusese încă nimeni mâna pe el...

Vai de capul ei – era îndrăgostită de Gabriel.

— Maggie?

Întoarse capul, convinsă că gândurile i se citeau pe chip.

— Vrei ceva de băut?

Nici nu observase că însoţitorul de zbor cu căruciorul cu băuturi ajunsese în dreptul lor.

— Nu, mulţumesc.

Leo şi Gabriel îşi reluară conversaţia. Maggie inspiră profund, chinuindu-se să se concentreze. Calculase că, dacă erau nouă jurnale de câte o sută de pagini, la o viteză de câteva minute pe pagină, o să îi ia câteva zile bune să le citească. Mai bine să se apuce chiar acum.

Servieta cu jurnalele era în compartimentul de deasupra scaunelor. Se ridică să le ia – se ridică şi Gabriel.

— Stai să te ajut, zise el deschizând compartimentul şi întinzându-i servieta.

— Mă gândeam să m-apuc, îi zise Maggie lui Leo.

— Mersi frumos, iubire, îi zâmbi el cu o privire apoasă, de bătrân neputincios. Face parte din acelaşi proiect pentru care avem nevoie de ajutorul tău, Gabriel. Nu trebuie să mai ştie nimeni în afară de noi trei deocamdată, dar am numit-o pe Maggie referent principal al jurnalelor Tessei. Iar acum spune-mi, ţi-am povestit deja despre prima mea invenţie?

Maggie ştia că dacă bunicul ei se apuca să spună povestea asta, Gabriel o să fie ocupat până când avionul aterizează în Irlanda.

Deschise servieta şi scoase primul caiet albastru. Se aşeză comod, deschise masa extensibilă, îşi trecu degetele peste literele înflorate de pe prima pagină – *Tessa Faraday, jurnal personal şi confidenţial* – şi începu să citească.

Capitolul 36

Tasmania.

Sadie se ridică în capul oaselor. Nu știa cât era ceasul și ce anume o trezise, dar și-a dat seama brusc de ce o tot rodea întâlnirea cu reporterul de la birou, din după-amiaza aceea. Tipul zisese ceva de Tasmania, fără nici un fel de legătură cu restul conversației.

Cum de știa de legăturile ei cu Tasmania? Ea n-a zis nimic în timpul interviului. Nici una dintre broșurile firmei nu menționa nimic despre Tasmania. Nici măcar lui Larry și Maudie nu le spusese niciodată nimic despre locul în care se născuse. Ei erau convinși că ea era din Adelaide.

Dădu filmul înapoi și revăzu în minte tot interviul. Poate se înșela, poate că tipul nu zisese Tasmania decât în imaginația ei. În definitiv, toată săptămâna se gândise la ai ei, cum făcea mereu în perioada asta a anului – și mai ales în ultimii ani, de când știa că se adunau pentru Crăciunul de iulie la doar cinci ore de Dublin.

Mai ținea minte și acum cât o șocase scrisoare lui Maggie din anul acela. Maggie încheia amuzată cu anunțul că Leo făcuse iar o șotie care le luase pe toate prin surprindere, și anume: „a cumpărat o casă la Donegal, imaginează-ți. Am hotărât să facem acolo Crăciunul de iulie în fiecare an. Dacă ai vreodată chef să faci o călătorie în Irlanda, te așteptăm cu drag".

De data aceea, citise și scrisoarea lui Leo imediat după ce a terminat-o pe a lui Maggie. Pe-a lui n-o citea de obicei în aceeași zi - era în funcție de cum se simțea. Și el îi scria de casa din Donegal. „Dacă o să vrei vreodată să vii, să fii aproape de Tessa, știi foarte bine că sunt gata oricând să-ți trimit un bilet de avion".

A pus imediat scrisoarea lui în mașina de tăiat hârtie, iar după aceea a făcut la fel cu cea de la Maggie. Distrusese în același mod toate scrisorile de la ei, în toți anii de când plecase de acasă. Nu avea altă opțiune – dacă Larry sau Maudie le găseau? Descoperise

pe pielea ei cât de periculos e să-ţi laşi lucruri foarte personale la îndemâna oricui – aşa dăduse ea peste jurnalele mamei ei, în definitiv. Dar, chiar dacă distrusese scrisorile, vestea despre casa din Donegal i-a rămas multă vreme întipărită adânc în minte.

Nu-i fusese deloc greu să afle exact ce casă cumpărase Leo. Fusese de ajuns să dea un telefon la o agenţie imobiliară din Letterkenny – oraşul cel mai important din Donegal – şi să întrebe dacă se vânduse recent vreo proprietate în partea de sud-vest a comitatului, pe lângă satul Glencolmcille. I-au indicat câteva site-uri pe care erau postate informaţii despre diferite proprietăţi din zonă. I-a luat mai puţin de o oră să afle ce casă aparţinea acum familiei Faraday: o casă simplă, văruită în alb, cu vedere către mare şi către munţi.

A trecut o dată pe acolo cu maşina, pentru că fusese cu Larry la Letterkenny, cu treabă. Când au pornit-o înapoi spre Dublin, Sadie a sugerat să se întoarcă pe o rută ceva mai pitorească, prin sat şi apoi pe drumul ce şerpuia peste deal. S-a ghidat după ce ţinea minte de pe website-urile pe care se uitase ca să afle ce casă cumpărase Leo. A recunoscut imediat casa, era cam cea mai mare prin părţile acelea. La poartă era un panou discret: *De închiriat*. Dedesubt era un număr de telefon local.

A oprit maşina, dar nu şi motorul.

— Ce zici? N-ar fi frumos să facem un concediu aici?

— Nu, mersi, se cutremurase Larry. Era băiat de oraş până în măduva oaselor.

Fusese foarte tentată, ar fi minţit dacă ar fi spus că nu-şi dorise să stea aici, în casa lor, fără ca ei să ştie nimic. Sau poate să stea în sat când erau ei la casa de vacanţă – să meargă la aceleaşi magazine, aceleaşi baruri seara. Ar recunoaşte-o oare? Dar ea pe ei? Nu se schimbase prea mult în ultimii douăzeci de ani. Bun, avea câteva fire albe şi se războia ca întotdeauna cu câteva kilograme în plus – totuşi grasă nu era. Sigur ar recunoaşte-o, după cum, fără îndoială, i-ar recunoaşte şi ea pe ei.

Acum sunt acolo cu toţii, îşi dădu dintr-odată seama. Dacă ar fi vrut, putea să se urce în maşină şi în cinci ore era acolo. „Bună, m-am întors", le-ar spune.

Nici cu pistolul la tâmplă n-ar face aşa ceva.

Se ridică din pat; îi pierise somnul de tot. Trebuie să fie raţională – omul ăla n-avea de unde să ştie că ea e din Tasmania.

Coborî la bucătărie şi-şi încălzi nişte lapte, chiar dacă era o noapte toridă încă. Se gândi din nou ce bine ar fi fost dacă Larry era acasă. Dacă ar fi aici, n-ar trebui decât să se încolăcească în jurul lui şi totul ar fi în regulă – s-ar simţi liniştită şi în siguranţă. I-a şi spus o dată lui Larry că numai cu el se simţea protejată, liniştită, întreagă.

— Asta pentru că suntem suflete-pereche, îi răspunsese el, pe tonul practic cu care vorbea întotdeauna. E clar că suntem sortiţi unul altuia – cine altcineva dacă nu zeii ne-au îndrumat paşii până ne-am găsit? Suntem binecuvântaţi de soartă.

În perioada în care l-a cunoscut pe Larry, Sadie nu se simţea deloc binecuvântată – poate doar blestemată. Era la Brisbane de cinci luni şi niciodată nu s-a simţit mai singură şi mai speriată ca atunci. Încă o mai treceau fiori când îşi aducea aminte. Parcă nici nu era ea, parcă ar fi fost vorba de altcineva – era incredibil de nefericită, de disperată.

Ştia exact de ce fugise de acasă. Dar dacă ar fi întrebat-o cineva de ce o luase şi pe Maggie cu ea, nu ştia sigur ce ar fi răspuns. O luase cu ea din mânie? Disperare? Şoc? Ca să-i rănească pe ai ei, să-i facă şi pe ei să se simtă la fel de rău cum se simţea şi ea? Sau dintr-un motiv mult mai simplu, poate?

Erau atâtea lucruri care mergeau anapoda în perioada de dinainte de plecarea ei. Se simţea atât de pierdută, nu-şi găsea deloc locul în propria familie, parcă era o străină, pentru că nimeni n-o aprecia. Dacă n-ar fi fost cu Eliza în aceeaşi cameră, ar fi adormind plângând în fiecare seară. Singurul lucru bun şi frumos din viaţa ei era Maggie – unica persoană din familie cu care simţea că are o legătură puternică. Maggie nu-şi bătea joc de ea, n-o judeca, n-o umilea şi nu se credea mai bună decât ea. Lui Maggie pur şi simplu îi făcea plăcere compania lui Sadie.

Se întâmpla adesea, când ieşeau pe afară, să le oprească câte cineva, spunându-le: „Şi câţi ani are dulceaţa asta de fată?", „Ce zâmbet încântător are fiica dumneavoastră, să vă trăiască!".

Sadie era conştientă că nu era de fapt un compliment la adresa ei – dar oricum îi făcea plăcere, pentru că îi dădea sentimentul că ea şi Maggie alcătuiau o mică familie. Acest fapt o făcea să se simtă bine, într-o perioadă în care nimic altceva nu-i producea nici un fel de bucurie. Ştia că le înnebunea de cap pe surorile ei. Vedea dezamăgirea din privirea lui Leo, când se uita

la ea. Nu putea să țină pasul cu surorile ei; de câte ori își propunea ceva, nu reușea să realizeze nici măcar jumătate din cât ar fi reușit oricare dintre ele. De ce era tocmai ea așa, de ce numai ei îi mergea totul pe dos?

A aflat răspunsul când a citit jurnalul Tessei. Atunci a înțeles absolut tot. Nu avea să uite până la moarte ce a simțit citind vorbele mamei ei. Fiecare cuvânt îi răsucea și mai tare cuțitul în mână. Cum putea Leo să vorbească în continuare despre Tessa cu atâta iubire? Cu siguranță, i-a citit și el jurnalele, și totuși luase hotărârea să ducă mai departe toate tradițiile stabilite de ea și să-i păstreze vie icoana de mamă și soție iubitoare.

Ce a durut-o cel mai mult a fost o pagină pe care Tessa a scris-o la două zile după ce Sadie împlinise zece ani, cu câteva luni înainte să moară. Ținea minte foarte clar cum era la zece ani: urâțică și stângace, disperată să fie și ea la fel de drăguță și deșteaptă ca surorile ei. Îi rugase pe Leo și pe Tessa să facă o petrecere de ziua ei, iar ei i-au spus OK, putea să invite trei prietene dacă voia. După ce a luat lista de la capăt de nu știu câte ori, s-a hotărât să invite trei colege de clasă. S-a apucat și a scris cele trei invitații, împodobindu-le frumos cu desene, ignorând comentariile Mirandei cum că pisicuțele ei erau aidoma unor șoricei mutanți. S-a dus la școală a doua zi cu invitațiile în ghiozdan. În pauza mare, le-a căutat pe cele trei fete și le-a înmânat mândră invitațiile, așteptându-le zâmbitoare răspunsul entuziast: „Super! Mersi de invitație, Sadie!". Le-au deschis toate trei și n-au zis nimic. Cea mai înaltă, Kym, a avut bunul-simț să roșească un pic:

— Nu putem să venim, Sadie. Ne pare rău.

— De ce?

Se fâstâciseră puțin, încurcate, uitându-se una la alta, nu la ea. Până la urmă, una dintre ele i-a dezvăluit motivul:

— Pentru că suntem invitate la altă petrecere în ziua aia.

Kym își sărbătorea ziua de naștere în aceeași zi. Toți colegii erau invitați, în afară de Sadie și de alte trei fete, pe care Sadie le considera drojdia clasei.

După școală, fugise acasă într-un suflet, disperată după consolarea Tessei. Unchiul Bill era venit în vacanță la ei. Când a ajuns ea de la școală, el era pe terasă, fumând o țigară. A trecut pe lângă el ca din pușcă. A dat buzna în casă, plângând în hohote. Nu voia decât să fie consolată în brațele maică-sii. Tessa dormea și toată lumea știa că Tessa nu trebuie deranjată când doarme

după-amiaza – dar de data asta era o situație specială, Sadie avea mare nevoie e compasiune. N-o să uite niciodată cum a dat fuga în dormitorul mamei și a început să-i turuie despre ce se întâmplase la școală, iar Tessa s-a ridicat în capul oaselor și i-a spus să tacă din gură și să iasă afară.

Când a citit în jurnal ce scrisese Tessa despre ziua aceea, a simțit un pumnal străpungându-i inima. Nu încăpea nici o îndoială că luase jurnalul și așternuse vorbele acelea pe hârtie imediat ce Sadie ieșise din cameră.

Sadie își aminti din nou cum aflase de impresiile mamei ei, așezată pe jos în atelierul lui Leo, la miezul nopții, și cum pe obraz îi curgeau șiroaie de lacrimi fierbinți. În noaptea aceea, a hotărât să-și părăsească familia. Dacă Leo voia să trăiască în minciună și s-o țină pe Tessa pe piedestalul de mamă și soție perfectă, treaba lui. Ea, una, nu mai avea cum. Trebuia să plece cât mai departe de toate astea.

A luat-o pe Maggie cu ea pentru că pur și simplu așa s-au potrivit lucrurile. Nu avea cum să n-o ia, când a văzut cât de entuziasmată era Maggie de ideea de a pleca împreună într-o aventură, cât de bine se simțeau împreună. Mai ales după seara aceea în care Maggie i-a spus atât de frumos: „Vrei să știi un secret? Tu ești mătușa mea preferată". I-au mers drept la inimă vorbele ei și atunci a hotărât că nu era pregătită să-și ia la revedere de la Maggie. Nu încă.

Avea încă viu în minte fiecare detaliu al serii din parcul de rulote, când Leo și Clementine veniseră să o ia pe Maggie. Șocul pe care i l-au produs loviturile lui Clementine, repeziciunea cu care Leo a smuls-o pe Maggie de lângă ea, de parcă ar fi crezut că fetița era în pericol. Cum a venit după aceea la ea în rulotă și a întrebat-o, iar și iar, „De ce, Sadie? De ce ai făcut una ca asta? Ce ți s-a întâmplat? Noi te iubim, suntem familia ta doar. Spune-mi de ce".

Nici dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să-i pună o întrebare mai nepotrivită. Inițial, n-avusese de gând să-i spună, dar deodată vorbele i-au țâșnit de pe buze: „M-am săturat de minciuni, Leo. I-am citit jurnalele – știu tot".

Expresia de pe chipul lui o să-i rămână pentru totdeauna întipărită în memorie. Era ca și cum i-ar fi căzut brusc o mască – a știut imediat ce vrea să spună. Dacă până atunci Sadie tot mai nutrea o speranță că poate a înțeles greșit, că Leo o să-i spună

„nu, nu, nu așa stau lucrurile de fapt", când i-a văzut reacția, a înțeles că nu mai era nimic de făcut. S-a întors cu spatele la el – nu mai suporta nici măcar să-l vadă.

A fugit a doua zi de dimineață, înainte de ora șapte. L-a trezit pe proprietar, care, buimac, i-a făcut nota de plată; apoi i-a lăsat acestuia o pungă cu lucrurile pe care le mai avea Maggie prin rulotă, după care a ieșit la stația de autobuz și a așteptat aproape jumătate de oră ascunsă printre copaci – fără nici un folos – terorizată că în orice moment ar putea să apară Leo sau Clementine. Tatăl ei îi spusese că o să revină de dimineață, iar ea voia să se afle cât mai departe cu putință până la sosirea lui.

Până la urmă a făcut autostopul. A luat-o o bătrânică care se ducea s-o viziteze pe sora ei, undeva puțin mai la nord de parcul cu rulote. Nu era deloc de acord cu autostopul, mai ales în cazul unor tinere ca ea, drept pentru care tot drumul i-a făcut morală cât de periculos era să procedeze în felul acesta. Sadie a ascultat-o recunoscătoare tot drumul, cu capul în jos ca să pară că se căiește, rugându-se în gând ca femeia să meargă mai repede, să ajungă cât mai departe de parcul cu rulote.

După două ore, au sosit la Brisbane. Nu mai fusese niciodată acolo. Era înspăimântată, singură și lefteră. Nu voia să se gândească deloc la ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă, și nici la ce avea să se întâmple în continuare. Încerca să se convingă tot timpul că era ca într-o vacanță – o aventură. Timp de vreo două săptămâni, a vorbit singură așa cum vorbea cu Maggie, de parcă încă ar fi avut-o cu ea; s-a străduit din răsputeri să se convingă că era chiar foarte distractiv să facă ce făcea. S-a străduit să nu se mai gândească la ceilalți membri ai familiei ei, dar tot i se mai strecurau din când în când în minte imagini legate de ei. Miranda apărea câteodată ca să-și bată joc de ea:

„Ce Dumnezeu a fost în capul tău? Ai înnebunit de tot?!"

Juliet, deși mămoasă, îi făcea morală:

„Tu îți dai seama cât de îngrijorați am fost cu toții? Cum ai putut să faci așa ceva, fără să te gândești nici un pic la noi?"

Eliza o judeca și o executa fără milă, bineînțeles. Iar despre Leo și Clementine nu trebuia să-și stoarcă imaginația prea mult – îi arătaseră foarte clar ce părere aveau în seara aceea. Leo trecuse de la o stare de șoc la una de mânie când și-a dat seama că citise jurnalul, pentru că a înțeles că toată șarada lui cu Tessa pe post de soție și mamă perfectă fusese demascată.

Şi-a petrecut prima noapte în Brisbane într-un hostel, înconjurată de fete din Germania, Irlanda, Elveţia şi America care călătoreau în jurul lumii. În seara respectivă, sărbătoreau gălăgios ultimul popas. Toată noaptea au ţinut-o trează cu păţaniile şi glumele lor, plus descrierile tuturor locurilor pe care era musai să le vadă tot omul în Australia. A doua zi, la micul dejun, s-a aşezat la masă cu două din fetele acelea vesele. Ea mai avea ceva fructe în traistă, pe care le-a împărţit cu ele – şi a primit la schimb brânză şi biscuiţi săraţi.

A trebuit să facă faţă tirului lor de întrebări.

— Şi eşti australiancă, nu? Cum te cheamă?

— Sally, le-a răspuns fără să şovăie. Sally Donovan, completase cu încă şi mai multă siguranţă.

I-a venit incredibil de uşor să inventeze o poveste cum că tocmai terminase facultatea şi hotărâse să călătorească un an, înainte să-şi intre în pâine.

A aflat de la fete de nişte locuri de muncă în îndepărtatul Queensland. Avantajul era că primeai casă şi masă gratis, dacă nu te deranja să lucrezi la cules de fructe, la curăţenie sau la fabrica de conserve. Fetele i-au mai zis până şi la ce hostel să nu tragă în Darwin, pentru că proprietarul era un tip libidinos. I-au zis şi de o anumită cafenea din Cairns, care era un fel de agenţie de recrutare pentru călătorii care voiau să lucreze o vreme. Dacă nu eşti pretenţioasă, poţi să găseşti de lucru oriunde – mai ales în Brisbane.

Sadie nu era deloc pretenţioasă. Singurul lucru pe care nu dorea să-l facă cu nici un chip era să se întoarcă la Hobart. În viaţa ei nu voia să se mai întoarcă acolo.

Timp de câteva săptămâni, a spălat vase şi a curăţat băi şi bucătării din barurile şi restaurantele din centrul oraşului. Lucra din greu în timpul zilei, ca să cadă lată seara. În camera de la hostel se schimbau tot timpul personajele. Fiecare o întreba care e povestea ei şi de fiecare dată avea ocazia să adauge noi detalii, pornind de la nucleul pe care îl inventase în prima seară. Era atât de uşor să născocească totul când ştia că n-o pândea nimeni cu comentarii pline de sarcasm, cum făcea Miranda.

S-a vopsit brunetă, a cumpărat de la farmacie cea mai ieftină vopsea şi a făcut aşa o mizerie în baia hostelului, că după aceea i-a luat două ore să cureţe. S-a gândit că treaba asta o să le enerveze pe colegele ei de cameră – cum le-ar fi enervat pe Juliet

sau pe Eliza. Dar italianca a râs, iar cealaltă fată i-a oferit o mână de ajutor când a găsit-o în genunchi, frecând de zor la faianța plină de pete de vopsea.

Ziua reușea să nu se gândească mai deloc la familia ei, doar la Maggie se gândea des. Era șocant cât de mult îi lipsea nepoata ei. Poate pentru că n-apucase să-și ia la revedere cum trebuie; dacă Maggie își închipuia cumva că Sadie o uitase? Ce-i spuseseră oare lui Maggie? O rodea întruna gândul ăsta. N-avea cum să-i explice la telefon de ce plecase, până la urmă Maggie nu era decât un copil de cinci ani. Nu era sigură nici de reacția lui Clementine – dacă o reclama la poliție?

Ideea de a lua legătura prin părintele Cavalli i-a venit într-o seară pe când se întorcea la hostel de la treabă și tocmai trecea pe lângă un preot care stătea de vorbă cu o tânără femeie. Imaginea lor i-a rămas întipărită în memorie o bună bucată de vreme. Trei zile mai târziu, l-a sunat pe părintele Cavalli de la un telefon public. A răspuns chiar el la telefon; dacă ar fi răspuns altcineva, Sadie ar fi închis. Nu i-a povestit prea multe, s-a gândit că probabil preotul oricum nu știa cele întâmplate între ea și ceilalți, pentru că familia Faraday nu prea mai mergea la slujbă de câțiva ani. I-a zis doar că se certaseră, fără să intre în detalii. Avea nevoie de distanță ceva vreme, dar nu voia ca Maggie să își închipuie că plecase din cauza ei. Dacă-i trimitea lui Maggie o vedere pe adresa lui, ar fi putut să i-o dea?

Preotul a îndrugat câteva platitudini pe care s-a străduit să nu le asculte, dar după aceea și-a dat seama că omul nu-și făcea decât meseria, așa că a scos câteva mormăieli ca să-i dea impresia că urmărește cu atenție ce spunea. El a rugat-o să încerce să găsească iertare în inima ei, să accepte și să înțeleagă că toate familiile treceau uneori prin perioade mai dificile, dar în final dragostea biruie orice conflict.

— Și dacă nu m-au iubit și nu mă iubesc deloc, părinte?

Părintele n-a zis nimic o vreme.

— Dragostea de familie e cea mai puternică dintre toate, Sadie.

Și-a luat la revedere curând după aceea, dar cu ușurare și recunoștință: preotul a acceptat să fie intermediarul ei. I-a dat o adresă de post-restant din Brisbane și i-a spus că dacă interveneau schimbări avea să-l țină la curent.

— Roagă-te, Sadie, nu uita să te rogi, i-a zis preotul înainte să închidă.

Nu se mai rugase de ani de zile și n-avea de gând să înceapă atunci.

A doua zi, i-a trimis lui Maggie o felicitare cu șoricei care dansau – știa că o să-i placă la nebunie. După două săptămâni a venit și recompensa – un plic cu numele și adresa ei de post-restant, scrise de o mână necunoscută, probabil a părintelui Cavalli. În plic era o felicitare trimisă de nepoata ei, care-i mulțumea și o anunța că primise două steluțe aurii la școală în săptămâna aceea. *Mi-e dor de tine și te iubesc, Maggie xxxxxx*. În plic mai era și o scrisoare de la Leo, pe care n-a citit-o.

Vreme de câteva luni, a trăit viața de azi pe mâine a călătorului aflat în turul Australiei. S-a dus în nord la cules de mango, locuind la hosteluri cu condiții foarte modeste, care abia ofereau adăpost împotriva păianjenilor, șerpilor și liliecilor care dădeau mereu târcoale zonei cu livezi. Într-o dimineață s-a trezit cu un păianjen uriaș pe pernă. Până seara, era deja înapoi la Brisbane. A doua zi a găsit de lucru la un bar din centru. A fost foarte ușor.

De ce oare nu se gândise la asta mai dinainte? Nu-și dăduse niciodată seama până acum cât de simplu era de fapt să îți câștigi existența și că puteai să fii absolut liber. Îi făcea atâta plăcere să fie luată drept cine era de fapt – nu sora mai urâțică a Mirandei, nici sora mai prostuță a lui Clementine sau sora mai puțin vrednică a lui Juliet sau sora mai puțin atletică a Elizei. Era pur și simplu ea însăși.

De câte ori o mai întreba cineva câte ceva, mai adăuga câte o filă poveștii inventate pe care o spunea celor din jur – spre exemplu, zicea că e din Adelaide, că părinții ei erau profesori și că o tot băteau la cap să se facă și ea profesoară, doar că ea dorea să vadă lumea mai întâi. Vecinii de cameră și de hostel îi arătau simpatie și înțelegere; toți o luau exact așa cum era.

A aflat cu surprindere că și la hostelul lor se sărbătorea Crăciunul în iulie – deci nu era doar o tradiție a familiei Faraday. Toți oaspeții din Anglia, Irlanda și alte țări europene s-au agitat cât se poate de tare, dar Sadie a preferat să nu se bage deloc în povestea asta cu Crăciunul și s-a dus la film. A văzut trei filme la rând și s-a întors târziu, după ce petrecerea se terminase deja.

Și în decembrie a fost mare agitație. Mirare mare și discuții animate despre vremea ciudată – caniculă de Crăciun; coadă mare la telefon – toată lumea voia să-și sune rudele din celălalt capăt al lumii. Ruth, o scoțiancă bună la inimă, a observat că Sadie nu dă telefon nimănui. A venit la ea și i-a șoptit:

— N-ai bani? Îți dau eu, dacă vrei.
— Nu, mersi.
— Cu ai tăi e totul în regulă?
— Ei, ne-am certat cam tare acum ceva vreme.
Mai mult de-atâta n-a spus nimănui despre familia ei.
— Ei, lasă, c-o să vă împăcați curând, o să vezi.
Era așa de optimistă și inimoasă fata asta!
— Nu prea cred.
— Nu vrei? Nu ți-e dor de ei?
Nu, nu-i era dor de ei încă. În fiecare zi se simțea mai bine decât se simțise toată viața alături de ei. Singura de care îi era dor era Maggie.

A ieșit să se plimbe puțin. Între timp, Ruth le-a povestit celorlalți că Sadie e tristă pentru că s-a certat cu ai ei. Când s-a întors, au venit la ea câteva fete și au luat-o în brațe.

— Dacă vrei, poți să ne povestești ce s-a întâmplat – s-ar putea să te simți mai bine, i-a zis o canadiancă.

Așa că Sadie le-a povestit tot. O poveste inventată, desigur; până și pe ea a surprins-o ușurința cu care a născocit totul pe loc: că tatăl ei era alcoolic, că de ani de zile o bătea pe mama ei și că într-o zi n-a mai suportat și s-a băgat s-o scape pe maică-sa, iar taică-său a aruncat cu un scaun în ea. Le-a arătat fetelor cicatricea de pe frunte – și-o făcuse de fapt când căzuse din leagăn în clasa întâi.

Așezate în jurul mesei, celelalte fete o ascultau cu gura căscată. Nimeni nu-i mai acordase lui Sadie atâta atenție. Ce-i drept, a săgetat-o un ghimpe de vinovăție când s-a gândit la Leo, care nu ridicase în viața lui nici măcar un deget asupra nici uneia dintre ele. Apoi s-a uitat în jurul ei și a văzut cum toată lumea o asculta vrăjită.

Din momentul acela, a devenit eroina hostelului, cea mai puternică dintre supraviețuitori – ceea ce o făcea să se simtă cam vinovată, pentru că la hostel chiar erau oameni care trecuseră cu adevărat prin experiențe traumatizante, asemănătoare celor pe care ea doar le inventase. Dar era prea târziu ca să mai rectifice.

După o lună, s-a mutat cu încă trei persoane – una dintre ele era chiar o fată pe care o cunoscuse la hostel – într-o casă cu patru dormitoare. Era o casă simplă de lemn, construită, după moda din Queensland, pe stâlpi de lemn, ca să circule aerul pe dedesubt și să țină camerele mai răcoroase. N-aveau prea multe

lucruri, iar pe verandă era aproape tot atâta mobilă ca şi în casă. Sadie n-avea cine ştie ce în camera ei – doar o saltea de polistiren pe jos, o oglindă pe perete şi o bară pe care-şi atârnase câteva umeraşe cu haine. În sfârşit, nu mai trebuia să împartă camera cu nimeni.

La un moment dat, a aflat de la unul dintre colegii de apartament de un loc de muncă la un hotel important. Curăţenie, în principal. Program de rahat – de la şase de dimineaţă! – dar avantajul era că până la unsprezece termina treaba şi după aceea era liberă să facă ce voia.

I-a plăcut ideea, mai ales că în ultima vreme îşi făcuse obiceiul să înoate foarte mult; îi plăcea apa, plus că era un sport foarte sănătos. Dacă-şi termina treaba înainte de prânz, însemna că putea să-şi petreacă restul zilei la plajă, înotând şi citind.

S-a dus la interviu, a spus adevărul despre experienţa ei limitată, dar fără să dea detalii despre cine e şi de unde vine. De zeci de ori repetase povestea cu tatăl violent şi scaunul aruncat în cap, încât n-ar mai fi putut nimeni să-şi dea seama că minte. A doua zi au sunat-o, să-i spună că ar fi bine dacă ar putea să înceapă de luni. I-au zis că va lucra în tandem cu un irlandez pe nume Peter O'Toole.

— Toată lumea îmi zice Larry, i-a spus el când s-au cunoscut.

I-a plăcut de el de la bun început, avea un zâmbet tare vesel. „Vesel ca Larry" – şi era clar că tipul nu se preface doar. După ani şi ani, de câte ori le povesteau prietenilor cum s-au întâlnit, Sadie zicea:

— N-a fost dragoste la prima vedere. Mi-a plăcut la prima vedere.

Iar Larry adăuga:

— Ba la mine a fost clar dragoste la prima vedere.

Impresia iniţială n-a fost înşelătoare – Larry arăta vesel şi fericit tot timpul şi chiar era astfel. I se zicea Larry, de la Lawrence al Arabiei, unul dintre rolurile cele mai spectaculoase ale actorului irlandez care purta acelaşi nume cu el, Peter O'Toole. Era destul de scund pentru un bărbat, avea cam 1,63 şi nu era slab; avea o faţă rotundă şi pistruiată, ochi albaştri şi cel mai vesel zâmbet pe care-l văzuse Sadie vreodată pe faţa cuiva.

Larry era, de asemenea, omul cel mai entuziast şi mai energic dintre toţi cei pe care îi cunoscuse vreodată. Vorbea tot timpul cu multă însufleţire despre Australia, i se părea o ţară extraordinară. Iar serviciile de curăţenie erau pentru el „cea mai tare lovitură".

— Adică muncești cinci ore dimineața și gata ziua de lucru – super, nu?

Au descoperit încă din prima săptămână că fac echipă bună. Pentru weekend, li se repartizase sectorul clubului de noapte din hotel, iar în timpul săptămânii făceau curat în sălile de conferință și la bar. Larry făcea lucrurile mai grele: muta mobila, curăța podelele, scotea containerele cu sticle afară. Sadie venea în urma lui, ștergând praful și lustruind mobila. Făceau cu rândul la toalete; dacă erau extrem de murdare, le curățau împreună. Au ajuns să lucreze atât de bine împreună, încât s-au trezit într-o dimineață cum directorul hotelului vine să-i felicite.

A fost ideea lui Larry să înceapă chiar înainte de șase dimineața, ca să termine mai devreme și aibă și mai mult timp de distracție.

— Putem să începem treaba la cinci și să terminăm chiar înainte de zece. Ce zici?

— Și ce să facem după aia?

— Ce avem chef. Ar fi super să scăpăm cu o oră mai devreme. Eu vreau să învăț să fac surfing... etc.

Larry zicea *etc* în loc de *de exemplu*, chestie care lui Sadie i se părea adorabilă.

— Hai și tu cu mine la surf, Sally.

S-a dus. După ce au învățat să facă surfing, au trecut la windsurfing – iar Larry n-a luat-o nici măcar o secundă peste picior când a văzut că nu e prea bună la nici una din ele. O îmbărbăta de câte ori cădea:

— Lasă, nu te amărî. Hai sus și mai încearcă o dată.

Și ea se ridica.

Vorbeau tot timpul: în timp ce lucrau, la plajă, la pizzeria ieftină unde mâncau aproape în fiecare zi, la barul unde mai jucau câte un biliard din când în când. Larry trecea pe la ea de cel puțin două-trei ori pe săptămână și iar stăteau de vorbă. I-a povestit lui Sadie cum a crescut el în Dublin. Ea i-a înșirat povestea cu tatăl alcoolic și cum că ar fi fost din Adelaide. Larry n-avusese o copilărie prea ușoară, chiar deloc. Părinții lui se despărțiseră când avea el vreo cinci ani. Mama lui l-a luat cu ea și vreme de câțiva ani s-au tot mutat din oraș în oraș. Ea lucra ca barmaniță la hoteluri – ceea ce însemna, din păcate, că avea mereu o sticlă de băutură la îndemână...

— De-aia nu bei tu niciodată?

Abia acum își dădea seama că nu-l văzuse niciodată să bea ceva – nici măcar o bere. Dar Larry a răspuns simplu:

— Nu mi se pare cine știe ce distracție.

Și atunci n-a mai băut nici ea când era cu el – oricum era o prostie, având în vedere că la patru dimineața trebuia să fie în picioare.

Larry trăise adevărate povești de groază cu mama lui, adeseori prea beată ca să mai ajungă în pat, uneori căzută chiar pe stradă, mereu cu alt bărbat în pat și în viața lor. A întrebat-o și pe Sadie de familia ei după ce i-a povestit despre maică-sa. Sadie știa că Larry auzise crâmpeie din povestea cu tatăl alcoolic, dar nu voia să-l mintă, așa că a scos câteva bâlbâieli și a încercat să evite subiectul. Povestea ei era născocită – a lui, nu. Larry s-a supărat când a văzut că se închide în ea, că n-are destulă încredere în el ca să-i spună despre familia ei – așa că până la urmă i-a spus. Și, ca să compenseze pentru faptul că-l supărase, a mai înflorit puțin lucrurile: l-a făcut pe taică-său și mai violent decât în variantele anterioare ale poveștii, iar viața ei și mai grea decât povestise oricui până atunci – crescuse într-o adevărată teroare! Iar s-a trezit că născocește tot mai multe amănunte, nici ea nu știa de unde îi vin pe loc toate ideile astea: că la școală o hărțuiau niște copii mai mari, că adormea în fiecare seară în urletele părinților ei. I le-a povestit cu atâta avânt, încât aproape că-i venea și ei să creadă ce spunea.

Într-o seară erau împreună pe terasă, bucurându-se de briza plăcută a serii și de țârâitul cicadelor. Larry o întrebase ceva despre anii de liceu, iar Sadie tocmai îi turnase o poveste cât se poate de tragică – ea juca într-o piesă a școlii și nici maică-sa, nici taică-său n-au venit s-o vadă în seara premierei, iar când a ajuns acasă i-a găsit bătându-se. S-a băgat s-o scape pe maică-sa și atunci taică-su a început să dea în ea. Vorbele i-au ieșit pur și simplu pe gură înainte să-și dea seama ce spune. Larry n-a zis nimic câteva minute bune după aceea, iar Sadie se simțea îngrozitor, copleșită de vinovăție și rușine. De data asta, chiar mersese prea departe.

Apoi, brusc, Larry i-a luat mâna și i-a pus-o peste inima lui.

— Tu și cu mine suntem la fel, i-a zis el.

După care i-a spus cât de mult o admiră, cât de minunată și de puternică e ea dacă mai poate să lucreze, să zâmbească și chiar să râdă după toate nenorocirile pe care a trebuit să le îndure. Și după aceea a sărutat-o.

Sadie n-avusese niciodată o relație lungă cu un bărbat. De fapt, n-avusese niciodată nici un fel de relație cu un bărbat. În adolescență se sărutase de câteva ori cu niște tipi, iar virginitatea

și-o pierduse la nouăsprezece ani, total aiurea, la o petrecere unde se dusese neinvitată împreună cu o prietenă. Îl știa pe tip din facultate. Au făcut-o într-unul din multele dormitoare ale casei unde se ținea petrecerea. I-a dat tipului numărul de telefon, dar degeaba, n-a sunat-o și nu a mai auzit niciodată nimic despre el.

L-a sărutat și ea, timid.

La un moment dat, Larry s-a smuls din brațele ei.

— Nu mă pricep deloc la treburi din astea.

— Nici eu.

— Cum, nici tu? Îmi închipui că au alergat nu știu câți după tine.

Sadie îi spuse adevărul. Lui Larry nu-i venea să creadă.

— Adică n-ai avut nici un prieten până acum? Pe bune?! Înseamnă că australienii-s chiar proști când vine vorba de femei.

S-au sărutat iar. Când s-au desprins unul din brațele celuilalt, de data asta Larry zâmbea. Radia de bucurie.

— Ce-i așa de amuzant?

— Nimic.

— Și atunci de ce zâmbești?

— Pentru că visez la momentul ăsta de săptămâni întregi.

I-a spus c-o iubește, că e pur și simplu mort după ea, că îi place totul la ea: cum arată, cum vorbește, cum lucrează, cum râde.

Și ea simțea la fel, i-a spus Sadie, luată prin surprindere de propriile sentimente. Nu-i trecuse niciodată prin minte că-l iubește, credea doar că-i place să petreacă timp în compania lui. Cumva, când lucrau împreună nu avea deloc senzația că face efort, chiar dacă trebuiau să scoată la lumină podeaua greu încercată a ringului de dans, să spele sute de pahare sau toalete absolut împuțite. Cumva, Larry făcea toate lucrurile astea să pară distractive.

Se sărutară iar, lung. Au fost întrerupți de aplauzele și de fluieratul unuia din prietenii cu care Sadie împărțea casa, care ieșise între timp pe terasă:

— În sfârșit!

În noaptea aceea, au devenit amanți. Larry s-a mutat în camera ei și n-a mai plecat. Acum chiar făceau absolut totul împreună: muncă, distracție, ieșiri în oraș.

Sadie nu se mai simțise în viața ei cum se simțea cu Larry. Nu doar iubită, ci și protejată. Era mereu de partea ei. În fiecare zi îi dădea tot mai multă încredere în ea, îi făcea complimente și-i

spunea cât e de specială. Nu era chiar tot timpul perfect, se mai şi certau. Dar Larry îşi cerea prompt iertare, dacă era vina lui, şi ea la fel, dacă se întâmpla să fie vina ei.

S-au căsătorit aproape imediat. Au hotărât să nu facă decât căsătoria civilă. El avea permis de reşedinţă de aproape doi ani, iar ea avea la ea şi certificatul de naştere şi paşaportul, aşa că nu ar fi trebuit să apară probleme. Doar că Sadie şi-a dat seama că, dacă mergeau la oficiul stării civile, Larry o să vadă că de fapt nu o cheamă Sally Donovan.

Sadie se gândea întruna numai la asta. Într-o noapte, a auzit vocea lui Larry în întuneric.

— Te-ai răzgândit?

— În legătură cu ce?

— Nu mai vrei să te măriţi cu mine?

— Ba da, normal că vreau!

— Atunci, ce-i? Toată noaptea te frichineşti în pat, de când am stabilit cununia civilă.

Atunci s-a hotărât să-i spună.

— Larry, trebuie să-ţi spun ceva.

— Eşti măritată deja?

— Nu. Numele meu adevărat nu e Sally Donovan. Mi-am schimbat numele când am fugit – n-aveam cum să-mi păstrez numele meu adevărat.

— Şi cum te cheamă de fapt?

— Sadie Faraday.

— Şi eu mi l-aş fi schimbat, dacă m-ar fi chemat aşa. Sally Donovan sună mult mai bine.

— Nu te superi că nu ţi-am spus până acum?

— Bineînţeles că nu, şi, oricum, cine sunt eu să vorbesc despre nume false? Nici pe mine nu mă cheamă Larry.

După aceea a luat-o în braţe şi continuat pe un ton serios:

— Sally, amândoi am făcut ce a trebuit ca să avem o viaţă mai bună – tu ţi-ai schimbat numele şi ai fugit în Queensland. Eu mi-am schimbat numele şi am fugit în Australia. Şi acum o să ne cheme pe amândoi la fel – dacă mai vrei. Sally O'Toole îmi place şi mai mult decât Sally Donovan.

— Da, şi mie mi se pare că sună mai bine, zise Sadie cu ochii în lacrimi.

— Păi şi atunci de ce plângi? Cum o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi dacă plângi?

Avea dreptate. Tocmai erau pe punctul de a lua viața de la capăt, împreună – n-avea de ce să îi spună prea multe despre trecutul ei.

— Ce-am făcut să merit un bărbat atât de minunat ca tine? întrebă ea, nu doar retoric. Se minuna sincer de norocul care i-a picat din cer.

— Și eu mă întreb același lucru câteodată, îi răspunse el sărutând-o.

După ceremonie, au organizat o mică petrecere. Nu și-au luat concediu ca să plece în luna de miere – au căzut de acord să se ducă mai încolo, după ce mai strângeau ceva bani. S-au mutat singuri, într-un apartament mic. Nu și-au bătut capul cu contracepția, pentru că la șase săptămâni după nuntă, Sadie era deja însărcinată. Maudie s-a născut la nici zece luni după nuntă.

Larry a fost cel care i-a ales numele. Nu era numele cuiva din familia lui.

— S-ar putea să fiu prea sentimental, dar singura poezie pe care am reușit s-o învăț vreodată și care mi-a plăcut când eram mai mic e asta. Dacă ți se pare prea demodat numele...

I-a recitat-o apoi – era vorba de „Vino în grădină, Maud", de Tennyson:

„Vino în grădină, Maud.
Noaptea – liliac negru –
Și-a întins aripile.
Vino în grădină, Maud,
Sunt aici, la poartă,
Așteptându-te;
Îmbătat de mireasma pădurii
Și de parfumul trandafirilor."

Poezia i-a plăcut și ei. Fără să-și dea seama, Larry ducea mai departe o veche tradiție a familiei Faraday – ceea ce a deprimat-o câteva zile, până și-a adus aminte că, la urma urmei, Larry alesese numele pentru că-i plăcuse, nu de altceva. Iar în primele luni după nașterea lui Maudie, a fost atât de ocupată, încât n-a mai avut răgaz să se gândească la tradițiile familiei ei.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că o să ajungă să aibă o asemenea viață. Avea un soț pe care îl iubea și care o iubea la rândul lui. O fată care venise pe lume atât de simplu și care nu

le adusese decât bucurii de când se născuse. Sadie se îndrăgostise pur şi simplu de fiica ei în secunda în care moaşa i-a aşezat-o în braţe şi aşa era şi acum.

Larry era la fel de topit – şi impresionat până la extaz de calităţile de care Sadie dădea dovadă.

— Faci totul atât de bine, Sally, îi zicea mereu, fie când o privea schimbând scutecul bebeluşului, fie mai târziu, când a început s-o înveţe să numere. Ai fost cumva învăţătoare înainte să mă cunoşti pe mine?

Sadie râdea şi-i spunea că nu e decât instinct matern. Instinct şi iubire – asta era. Pe Maggie o iubise mult şi se bucurase de fiecare clipă petrecută împreună, dar pentru fiica ei simţea ceva mult, mult mai puternic. Se minuna tot timpul de mirosul ei, de felul în care arăta, de pielea ei catifelată, de expresiile de pe feţişoara ei, de mişcările pe care le făcea uneori cu mâinile în aer, de concentrarea care-i apărea pe faţă de câte ori se întindea. Cu cât creştea Maudie, cu atât mai fascinată era Sadie. Fiecare detaliu îi rămânea adânc întipărit în memorie, dar nu le adunase niciodată într-un album de amintiri, ceva o reţinea. În schimb, a adunat un teanc de albume foto, cu legende amănunţite la fiecare poză.

Cu fiecare zi ce trecea, familia ei din Brisbane devenea mai importantă, iar familia din Hobart i se ştergea şi mai tare din memorie. A continuat să-i trimită lui Maggie câte o felicitare de ziua ei, pe adresa preotului parohiei. Niciodată mai mult de câteva cuvinte: „Eu sunt foarte bine, sunt fericită şi sper că şi tu la fel". Întotdeauna primea de la Maggie o scrisoare plină de noutăţi, împreună cu o scrisoare de la Leo, iar câteodată se adăugau câteva rânduri de la surorile ei. Uneori le citea, alteori nu – tot ce-i trebuia era contactul anual cu ei. Îi ajungea să ştie că sunt bine. Era oricum prea ocupată ca să-şi mai bată capul şi cu ei. Împreună cu Larry îşi înfiinţase propria firmă de servicii de curăţenie, aşa că munceau aproape şaisprezece ore pe zi. Maudie nu îi încurca aproape deloc – o luau cu ei ori rămânea unul dintre ei cu ea acasă.

Maudie avea patru ani când Larry a primit o scrisoare de la un avocat din Irlanda. Mama lui murise, iar el era singurul moştenitor. Spre surpriza lui, maică-sa pusese o grămadă de bani la bancă, de-a lungul anilor.

Trei luni mai târziu, s-au mutat toţi trei la Dublin. Avuseseră destui bani ca să cumpere casa din Phibsboro în care locuiau şi

acum. Larry s-a apucat să cerceteze situaţia de pe piaţa firmelor de curăţenie – clar nu era nimic, a anunţat-o la scurtă vreme. Dacă erau dispuşi să lucreze iar pe brânci şi să se zbată din toate puterile măcar cât timp era Maudie la şcoală, puteau să-şi facă şi aici o firmă cumsecade, cum avuseseră şi în Australia.

Uşor-uşor, aşa s-au şi petrecut lucrurile. Au intrat pe piaţă exact la momentul oportun şi şi-au clădit o reputaţie bazată pe seriozitate şi meticulozitate. Între timp au tot încercat să mai facă un copil, dar de fiecare dată au fost dezamăgiţi.

Larry n-o lăsa să se întristeze prea tare:

— Ne-a ieşit perfect prima oară, cu Maudie, ce rost are să mai încercăm?

— Tu nu vrei o familie mare? Cum poţi să fii atât de optimist?

Larry nu muşcase momeala.

— Întotdeauna ai de ales, Sally: ori vezi partea plină a paharului, ori pe cea goală. Iar eu o văd numai pe cea plină.

Dar oare aşa o să vadă întotdeauna lucrurile? Câteodată încerca să-şi imagineze ce s-ar întâmpla dacă i-ar spune adevărul.

Uneori ieşea bine:

„Deci m-ai mințit tot timpul? N-ai avut un tată abuziv? Maudie are o verişoară şi un bunic şi patru mătuşi? Super! Vrei să mergem în Tasmania? Poate ar fi bine să convocăm o reuniune de familie?".

Alteori lucrurile luau o întorsătură urâtă:

„M-ai mințit de la bun început? Ai inventat toate *nenorocirile* alea prin care eu chiar am trecut? Am trăit toţi anii ăştia în minciună? Şi mai vrei să am încredere în tine?".

Pentru Larry, adevărul era extrem de important. L-a văzut cum reacţiona când Maudie spunea cele mai nevinovate minciuni. Nu, nu putea să riște totul şi să-i spună adevărul.

Povestea reală ar fi şocat-o şi pe Maudie, nu numai pe Larry. Tot ce ştia ea era că mama ei avusese o copilărie tare grea în sudul Australiei şi că din cauza asta nu mai păstrase nici o legătură cu familia ei. Pentru Maudie, ăsta era pur şi simplu adevărul – n-avea nici un motiv să creadă că nu aşa se întâmplaseră lucrurile. Ce motiv ar avea mama ei s-o mintă într-o privinţă atât de importantă?

Lui Sadie îi era foarte rar dor de familia ei. Odată luată hotărârea, i-a fost uşor să se ţină de ea: de acum înainte, familia ei erau Larry şi Maudie. Ceea ce nu însemna că se rupea de tot

de cealaltă familie, cea din Australia. Urmărea cu interes succesele de inventator ale lui Leo, știa că Juliet și Myles se mutaseră la Manchester și-și extinseseră foarte mult afacerea, știa că Miranda trăia la Singapore, că Eliza avusese un accident oribil din cauza căruia se reorientase profesional; știa de cercetările lui Clementine în Antarctica și de viața de succes a lui Maggie la Londra. În ultimii douăzeci de ani, dacă ar fi dorit vreodată să vorbească cu ei, n-ar fi trebuit decât să ridice receptorul și să formeze numărul. Ar fi reintrat fără nici un fel de opreliști în viața lor, însă la fel de ușor ar fi dărâmat tot ce construise în anii aceștia cu Larry și Maudie.

Singură în camera de zi, cu privirea pierdută spre grădină, Sadie hotărî că n-avea nici un rost să se mai gândească la lucrurile astea. Era o simplă coincidență că ziaristul ăla zisese ceva despre Tasmania la sfârșit. Ce trebuia să facă acum era să se concentreze asupra lucrurilor cu adevărat importante din viața ei: Larry, Maudie și nepotul sau nepoata pe cale să se nască. Nimeni altcineva nu conta. N-avea nici un sens să-i spună lui Larry adevărul. Cu douăzeci de ani în urmă, luase hotărârea de a-și părăsi familia, și asta era tot; fusese o decizie inspirată la momentul respectiv și n-avea nici un motiv să creadă altceva acum.

Gata, chiar trebuia să meargă la culcare. Se duse în camera de zi, trase draperiile, luă ziarele de pe măsuța de cafea și aranjă pernele de pe canapea. Când ajunse la fotoliu și ridică perna s-o mai înfoaie puțin, dădu de ceva în husă. O sticlă de parfum mov, *Moonstruck*.

Zâmbi. Se aștepta de ceva timp la asta. Trecuseră câteva săptămâni bune de când reușise să i-l strecoare lui Maudie în geantă, înfășurat într-o revistă pentru viitoare mame.

De aproape doi ani și-l pasau una alteia în secret, după ce Maudie îl descoperise la Sadie în șifonier. Îl cărase cu ea peste tot, din hostel în hostel, din Australia în Irlanda – era singura legătură pe care o mai păstra cu surorile ei. Singurul lucru care-i trezea amintiri plăcute despre ele.

Sally nu i-a zis lui Maudie că parfumul fusese de fapt al mamei sale. A inventat o poveste cu o colegă de școală, cu care convenise să-și treacă parfumul în secret, fără să sufle niciodată o vorbuliță despre asta. Maudie îi scosese capacul și-l mirosise, apoi zisese:

— Nici nu-i de mirare că n-a vrut nici una dintre voi să-l păstreze. Miroase oribil.

Sadie s-a prefăcut de fiecare dată că nu observă nimic – nici când Maudie i-a strecurat parfumul în poşetă, nici când sticluţa a căzut pe masă din cutia cu cereale.

— Vai de capul meu, ce mai surprize grele bagă ăştia în cutiile cu cereale, se minunase Larry atunci.

Odată, când erau în vizită la Maudie şi la Lorcan, Sadie l-a strecurat în bolul cu fructe. După două săptămâni, l-a găsit la ea acasă, ascuns la geam. Odată, de Crăciun, l-a descoperit în brad. Sticla aceea de parfum s-a tot fâţâit între ea şi Maudie, dar n-a zis nici una nimic, niciodată.

Urcă scările spre dormitor zâmbind.

Capitolul 37

Cum a intrat pe alee, Miranda a început să claxoneze; a ținut-o așa până a ajuns sus, în fața casei. Când a coborât din mașină, a început să țipe:

— Unde e, dom'le? Unde e tipul, ia să-l vedem!

Toată lumea care se afla în jurul mesei din bucătărie – Leo, Maggie, Gabriel, Juliet, Clementine și Eliza – a sărit în picioare. Deși aterizaseră în cârduri de două-trei persoane pe aeroporturi diferite, au reușit cumva să ajungă toți la diferențe scurte, de mai puțin de zece minute.

Miranda sunase să anunțe că avionul ei are întârziere.

— N-aveți voie să scoateți o vorbă până n-ajung eu, ne-am înțeles? Să stea fiecare în camera lui până sosesc – încerc s-ajung cât de repede pot.

Juliet a făcut cunoștință cu Gabriel prima. El a câștigat-o imediat.

— Ce să zic, ne-ai luat prin surprindere, Maggie nu ne-a suflat nici o vorbă despre tine. E o plăcere să te cunosc. Dacă ai să reziști zilele astea aici, cu atâta lume, înseamnă că ești un adevărat supraviețuitor.

Maggie stătea tot timpul cu ochii pe Gabriel, să-l scape din gura leului în caz de nevoie – dar el, mult mai relaxat decât ea, se distra de minune. Leo l-a însoțit în turul casei. Juliet aranjase totul foarte frumos, pusese prin camere decorațiuni de Crăciun și beteală, iar în hol împodobise un pin micuț. Toate cadourile pentru Maggie erau așezate frumos dedesubt. Gabriel lua aminte cu atenție la toate detaliile. De când se dăduseră jos din avion, la Belfast, era atent la toate și punea o mulțime de întrebări. Înainte s-o ia spre Donegal, se opriseră să închirieze echipamentul profesionist de care aveau nevoie și pe care Leo – sau mai degrabă portarul lui minune din New York – îl rezervase chiar înainte să se urce în avion.

În mașină, în drum spre Donegal, Maggie se cufundase iar în jurnal. Voia să-l termine cât mai curând. Îl simțea pe Leo spionând-o prin oglinda retrovizoare – și în avion mai trăgea cu ochiul la ea când citea, îl simțise –, încercând să-și dea seama după expresia ei dacă nu cumva tocmai citește un lucru îngrozitor. Stabilise cu el că n-o să vorbească despre conținutul jurnalului decât după ce o să termine de citit toate cele nouă caiete. I-a părut bine când au ajuns în sfârșit la Glencolmcille și a scăpat de privirile lui sfredelitoare. Reușise să-i transmită și ei starea lui de agitație.

Aproape imediat după ei, au sosit Clementine și Eliza. Maggie a ținut-o strâns în brațe pe Clementine multă vreme înainte să i-l prezinte pe Gabriel, intimidată de parcă ar fi fost cu adevărat logodnicul ei. Agitația a crescut odată cu sosirea Mirandei – au început cu toții să-și spună noutățile, Clementine le-a povestit despre planurile de călătorie în Antarctica, toată lumea o felicita de zor pe Maggie că arată bine și că i-a priit șederea la New York. Și mai ales ce surpriză le-a făcut cu logodna.

Reușiseră să le convingă cumva – un pic ea, un pic Leo, un pic Gabriel. Un singur moment a fost mai dificil, când Maggie și-a dat seama că nu stabilise nimic cu Gabriel despre gesturile de amorezi pe care ar trebui să le facă. Ar fi fost normal să stea unul lângă altul în camera de zi, poate chiar să se țină de mână. Când și-a dat seama de asta, Maggie n-a avut curaj să facă prima mișcare; în schimb, Gabriel s-a prins, așa că a venit și s-a așezat pe brațul fotoliului ei, după care și-a pus nonșalant brațul pe spătar. I-a făcut cu ochiul pe furiș, iar ea i-a răspuns la fel.

Lui Clementine nu-i scăpa nimic, bineînțeles. Ceva mai încolo, când rămăseseră numai ele două, a mângâiat-o pe obraz și a întrebat-o:

— Totul este bine, Maggie? Sincer?

— Da, sincer, îmi merge foarte bine. Și mă bucur foarte mult că sunt aici.

— Nu la fel de mult ca mine.

Apoi continuă pe un ton mai scăzut:

— Pare un tip minunat.

— Chiar este, îmi place foarte mult de el,

Ce bine că măcar de data asta nu trebuia să mintă.

— Cred și eu, răspunse Clementine, zâmbind cu gura până la urechi.

În centrul atenției, în camera de zi, Miranda arăta și se purta ca un star de cinema – sau ca o regină. Maggie îi aruncă o privire

lui Gabriel – zâmbea. Şi la New York se amuzase cu poveştile lui Maggie despre Miranda. Se pare că avea de gând să se distreze şi cu personajul în carne şi oase.

Miranda îl scrută teatral.

— Da, se pare că n-a minţit nimeni – chiar eşti un bărbat arătos, deci toate bune până aici.

Apoi ridică degetul arătător şi continuă:

— Dar să ştii că dacă n-ai grijă de Maggie a noastră, o să-ţi dăm de furcă. Şi să ştii că nu întâmplător arătăm ca nişte vrăjitoare – chiar suntem.

— Staţi liniştite, o să am grijă de ea.

— Toată treaba asta cu amorul romantic şi nestăvilit al tinereţii e foarte frumoasă, dar acum hai să vorbim şi de chestiile serioase. Unde v-aţi cunoscut? Unde aveţi de gând să vă stabiliţi? Aţi stabilit data?

— Ia mai lasă-i, dragă, în pace! zise Juliet. Maggie, Gabriel, să n-o luaţi în seamă, OK?

— Dumnezeu ştie că noi încercăm de ani de zile să n-o băgăm în seamă, mormăi Eliza.

— Ştiţi foarte bine că şi vouă vă mişună prin cap aceleaşi întrebări – doar că numai eu am curaj să le şi pun, replică Miranda.

Leo se aplecă zâmbind către Gabriel. Zâmbea încontinuu de când sosiseră la Donegal.

— Gândeşte-te că eu o suport de aproape cincizeci de ani.

— Meritaţi o medalie, zise Gabriel.

— Aşa, Gabriel, comentă Miranda dezgustată. Pune-te bine cu viitorul socru.

— N-am făcut asta, zise Gabriel înainte ca Maggie, Clementine, Juliet şi Eliza să îi spună în cor, râzând, s-o ignore pe Miranda.

Până după cină, Maggie n-a prins nici un moment în care să fie singură cu Gabriel. La cină toţi au luat loc la masa impunătoare din camera cu vederea panoramică la mare. Leo a stat în capul mesei şi a povestit tot timpul, vizibil încântat că se află în mijlocul lor. Juliet s-a fâţâit întruna între sufragerie şi bucătărie, de unde venea cu alte budinci, piureuri pufoase şi salate proaspete. Deşi era doar o cină normală – cina de Crăciun urma să fie a doua zi.

Conversaţia a curs vioaie tot timpul. Clementine le-a vorbit despre cercetarea pe care o făcea acum. Miranda le-a povestit despre un star de cinema care călătorise cu una din cursele pe

care lucra ea – o actriță care s-a încuiat cu iubitul ei în toaleta de la clasa întâi și care a avut marele ghinion să rămână blocată pe dinăuntru. Eliza s-a apucat să le povestească despre un nou plan managerial pe care îl proiectase, dar după câteva minute Miranda a căscat zgomotos și a schimbat subiectul.

De-abia la cafea, Leo le-a dat știrea-bombă.

— V-am zis că aș vrea să fiți toate aici dintr-un motiv anume. Cred că acum e momentul perfect să vă spun și care este motivul. Bineînțeles că cel mai important lucru e că Maggie și Gabriel...

— În cinstea lui Maggie și a lui Gabriel, ridică Miranda paharul.

Era al treilea toast în sănătatea lor în seara aceea.

— Slavă Domnului că te-ai dus peste Maggie la New York, Leo; altfel cine știe când i-am fi aflat secretul.

— Chiar așa, Maggie, când aveai de gând să ne spui și nouă? întrebă Clementine pe un ton glumeț.

Maggie se făță încolțită pe fotoliu, perfect conștientă că jena imensă pe care o simțea i se citea perfect pe față.

— Eram pe punctul de a vă zice, pe cuvântul meu. Am...

— De fapt, minte, zise Gabriel.

Toate privirile se întoarseră către el. Lui Maggie începu să-i bată inima cu putere.

— Maggie și cu mine ne propuseserăm să trăim împreună în secret pentru tot restul vieții. După tot ce mi-a povestit despre voi, am tras concluzia că cel mai bun lucru e să stăm cât mai departe de locul ăsta.

— Gabriel! zise Maggie.

— Glumesc, normal. Leo ne-a luat-o înainte cu numai câteva zile. Intenția noastră era să vă sunăm imediat ce aveam un plan clar. Maggie a fost cea care n-a vrut să grăbim lucrurile – și normal, după ce s-a întâmplat cu Andrew...

— Angus, zise Maggie repede.

— Angus, se corectă Gabriel imperturbabil. Maggie s-a gândit că probabil o să vă închipuiți că nu e decât o relație de consolare, de refacere după Angus. Dar să știți că nu e așa. Cel puțin eu așa sper. Se întoarse către Maggie cu o față serioasă, dar cu un licăr tainic în privire. Nu-i așa, Maggie?

— Așa e, Gabriel, zise ea, gândindu-se că probabil nu era nevoie de atâta teatru.

Leo zâmbi aprobator, după care bătu cu linguriță în pahar.

— Celălalt motiv pentru care voiam neapărat să fiți toate aici are de-a face cu Tessa. Maggie și Gabriel știu deja despre ce e

vorba, sper că n-o să-i deranjeze să mai audă povestea încă o dată.

Dintr-odată se făcu liniște. Maggie stătea încordată, gândindu-se că Leo o să le spună fiicelor lui că de fapt nu arsese jurnalele Tessei cu ani în urmă. Când bunicul ei începu să vorbească, se relaxă.

Leo le expuse fetelor, într-un stil magistral, ideea de a aduna la un loc cele mai frumoase amintiri din viața lui. Le-a explicat că intenția lui inițială fusese s-o roage pe Maggie să alcătuiască un album de amintiri, dar după ce-l cunoscuse pe Gabriel, își dăduse seama că ar fi mult mai bine să se folosească de mijloacele moderne și să le filmeze.

Tuturor le-a plăcut la nebunie ideea – cu excepția Mirandei. Băuse cam mult și nu-i convenea nimic din ce spuneau ceilalți.

— Gabriel, nu cumva toată treaba asta e o păcăleală? Nu cumva faci un documentar independent despre familii ciudate?

— Ce-i drept, n-am venit cu intenția asta, dar acuma mi se pare un proiect din ce în ce mai valabil.

Asta o făcu pe Miranda să râdă.

Leo le învălui pe toate într-o privire.

— Nu credeți c-ar fi minunat să imortalizăm pe peliculă amintirile tuturor?

— Ale tuturor, mai puțin Sadie, vrei să spui, zise Miranda. Gabriel, știai că mai avem o soră?

— Miranda, chiar trebuie să?... o întrerupse Juliet.

— E-n regulă, Juliet. Maggie mi-a povestit tot, zise Gabriel.

Nu-i povestise, de fapt. Maggie nu se uită nici la Gabriel, nici la Leo, de teamă să nu se dea de gol.

— Începem de mâine-dimineață? întrebă Leo nerăbdător. Ca să nu pierdem nici un moment? Gabriel n-a mai fost în Irlanda până acum, n-aș vrea să muncească tot timpul. El și Maggie vor să petreacă ceva timp împreună, plimbându-se prin toate barurile cu muzică *live*.

— Mai degrabă bârfindu-ne, zise Miranda.

— Probabil că exact asta vor să facă și acum, spuse Juliet, ridicându-se și începând să adune farfuriile goale. Du-te să-i arăți lui Gabriel panorama, Maggie. În seara asta nu e nevoie să mă ajuți cu vasele.

Maggie se ridică de la masă. Își sărută bunicul și mătușile, o strânse în brațe pe mama ei și apoi ieși cu Gabriel pe ușa de la

bucătărie. Traversară curtea din spate și, din câțiva pași, ajunseră pe platoul de lângă casă. Priveliștea era într-adevăr incredibilă. Cerul nu se întunecase încă de tot, din loc în loc crâmpeie roș-aurii se mai oglindeau în talazurile verzi-albăstrui ale mării. Vântul șușotea prin tufele de măceș, ceva mai încolo behăiau somnoroase niște oi, iar dincolo de platou un tractor întârziat mângâia o brazdă.

Maggie se întoarse către Gabriel.

— Dacă vrei să fugi acum, să știi că am cheile de la mașină la mine.

— Să fug? Și să ratez toate poveștile astea extraordinare? zâmbi Gabriel. Exclus! Miranda avea dreptate – am toate șansele să primesc premiul Sundance pentru documentarul ăsta. Casa Albă e nimic pe lângă ce este aici.

— Hai că nu-s chiar așa îngrozitoare.

— Nu-s îngrozitoare absolut deloc – sunt fascinante.

— Fascinante? Cum așa?

Gabriel se gândi o clipă.

— E ca sistemul solar – Leo e soarele și voi toate gravitați în jurul lui.

Lui Maggie îi apăru în fața ochilor imaginea, exact cum o descrisese el și exact în secunda în care voia să deschidă gura ca să protesteze. Gabriel avea dreptate.

Făcură câțiva pași fără să spună nimic.

— Mulțumesc că ai rezolvat încurcătura cu Sadie, rupse Maggie tăcerea.

— Cu plăcere. Nu mi-ai povestit chiar tot, nu?

— Da, așa e.

N-avea cum să-i îndruge povestea cu hipioții, nu era tocmai un străin. Și nici nu voia să-l mintă.

— E o poveste lungă și complicată. Nu vreau să te plictisesc.

— Dar vreau s-o aud.

Și atunci, Maggie îi povesti. Își dădu la un moment dat seama că nu trecuseră decât două zile de când aflase ea însăși povestea de la Leo, în Central Park din New York. Iar acum o spunea unui bărbat pe care nu-l cunoștea aproape deloc.

Vreun sfert de ceas a durat până i-a spus tot. Gabriel o mai întreba din când în când câte ceva. Erau deja pe vârful dealului când Maggie a terminat de povestit. Albul lăptos al amurgului irlandez se reflecta în marea care se vedea acum ca-n palmă; sub ei muntele se rostogolea plin de șoapte și umbre. Se făcuse frig.

— Hai s-o luăm înapoi spre casă, spuse Maggie tresărind. O să-şi facă griji dacă întârziem.

— Ba o să-şi facă dacă venim prea devreme.

Se întoarse totuşi, ascultător. Maggie se împiedică la un moment dat – Gabriel o apucă de umeri ca s-o ajute şi nu-şi luă mâna după ce Maggie îşi recăpătă echilibrul. Apoi reveni la subiectul Sadie.

— Şi când o să-i dea detectivul de urmă, ce-o să se întâmple?

Maggie nu se gândise atât de departe – şi era aproape sigură că nici Leo. Fuseseră ocupaţi cu atâtea alte lucruri în ultimele zile.

— Presupun că o să se ducă s-o vadă, imediat ce termin eu de citit jurnalul Tessei şi îi spun ce-a citit Sadie acolo, de-a decis să plece de acasă.

— E plin de fantome ale trecutului familiei, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Păi Sadie, Tessa. Poate am greşit când am zis că Leo e soarele în galaxia Faraday. Poate că de fapt toată lumea orbitează în jurul Tessei şi al lui Sadie.

— Aiurea, ele nici măcar nu sunt aici.

— Leo nu pare să aibă aceeaşi impresie.

— Cred că te înşeli.

— Nu te văd prea clar în aburul ăsta celtic, Maggie, dar aş putea să jur că ţi-am auzit ţepii zburlindu-se.

Avea dreptate, nu-i plăcea când cineva îi vorbea familia de rău.

— Sunt mai iritabilă când sunt obosită, probabil din cauza zborului. Îmi iubesc foarte mult familia. Şi aş vrea foarte mult să-i apreciezi şi tu.

Chiar voia asta, acum îşi dădea seama. Era important pentru ea ca şi Gabriel să-i placă foarte mult.

— Păi, îi apreciez – dar ţine minte că sunt singur la părinţi şi nu sunt obişnuit cu reuniuni de familie atât de numeroase. Mă simt ca Tom Degeţel care s-a trezit brusc că trebuie să trăiască în mijlocul unei familii numeroase şi agitate – unde poate oricând să-l calce cineva în picioare, dacă nu e atent.

Maggie zâmbi recunoscătoare pentru această analogie cu iz mucalit.

— Să ştii că am vorbit serios când am zis de cheile de la maşină. Eşti liber să pleci când vrei.

— Nu scapi de mine chiar atât de uşor.

Şi-n vocea lui revenise veselia, iar Maggie şi-a adus aminte de prima oară când i-a auzit vocea înregistrată de robotul telefonic din Greenwich Village.

— Sper ca Sadie să se întoarcă, zise el. Şi, ca să fie tacâmul complet, sper să se întoarcă fix în mijlocul filmărilor – îţi dai seama cum ar fi, Maggie? Una dintre mătuşile tale tocmai povesteşte ceva despre Sadie când se aude uşa. Eu îndrept obiectivul înspre uşă şi exact atunci intră...

— Cine, Sadie? Îmbrăcată poate într-o rochie de stambă şi cu părul făcut codiţe? Îmi pare rău, Gabriel, dar chiar nu cred că aşa o să se întâmple lucrurile.

— Deci tu eşti de părere că o să apară la volanul unui Range Rover, îmbrăcată într-un costum serios?

— Poate.

Era frumos din partea lui că încerca s-o înveselească, îşi dădea şi ea seama de asta, dar...

— Pentru tine nu suntem decât personaje dintr-un spectacol, nu? Şi eu care mă simţeam prost că Leo te-a târât tocmai peste ocean ca să pozezi în bărbatul care mă iubeşte.

Era un tertip, se folosea de el ca să-l facă s-o liniştească. Însă n-a obţinut ce voia.

— Maggie, stai liniştită. Nu trebuie să mă prefac decât o săptămână, o nimica toată. Şi jur că mă distrez de minune, chiar dacă mătuşa Miranda stă cu ochii pe mine ca un zbir. Nu cred că îi inspir prea multă încredere.

— Aşa e ea, mai protectoare. A venit la Londra când am terminat-o cu Angus.

— A, da, Angus. Angus cel cu pantaloni de stofă, căruia îi curgea tot timpul nasul?

Angus era tot timpul răcit – o răceală perpetuă, de care nu scăpa niciodată.

— Ţi-am povestit?

— Nu tu, Miranda. Iar Clementine mi-a povestit cum numărai toate obiectele pe care le vedeai când erai mică, Eliza mi-a spus cât de şuchiu te îmbrăcai, iar Juliet a zis că aveai numai note bune.

— Bine că nu suntem împreună pe bune, altfel probabil că ai fi copleşit de atâta informaţie.

— Probabil.

Între timp, ajunseseră la podeţul care dădea înspre casă, cu luminile de-acum aprinse, îmbietoare pe fundalul întunecat al

dealului. Gabriel o luă de mână s-o ajute să treacă peste pod şi-o ţinu aşa până ajunseră în capătul treptelor de pe partea cealaltă. Mâna lui, caldă şi plăcută la atingere, o ţinea ferm pe a ei. Lui Maggie îi părea bine că se lăsase de-a binelea întunericul – aşa Gabriel n-avea cum să vadă cât de tare roşise.

A doua zi, Maggie s-a trezit târziu. De jos se auzeau deja voci, muzică, zdrăngănit de vase – şi parcă scârţâit de mobilă?!... Şi cineva care zicea: „Şşşş, Maggie doarme încă", pe urmă altcineva – Miranda sau Eliza, nu era sigură – care răspunse: „Eh, atunci poate ar trebui să se scoale".

Toată lumea se culcase devreme, mai ales că cinci dintre ei fuseseră destul de afectaţi din cauza diferenţei de fus orar. Juliet i-a condus în camere. A zâmbit şăgalnic când a dus-o pe Maggie la uşa camerei ei şi i-a arătat că Gabriel era chiar alături. Între timp, Maggie se mai liniştise puţin şi se străduia din răsputeri să-şi ignore sentimentele faţă de Gabriel. Era clar că atracţia dintre ei doi nu exista decât în mintea ei. Gabriel ratase ocazia perfectă s-o sărute, în timpul plimbării lor în amurg. Oricât de mult îi plăcea, trebuia să accepte că pentru el nu era vorba decât despre un contract – ce-i drept, nu unul foarte obişnuit... dar totuşi un contract.

Se uită la ceas – era aproape zece. Dormise mai mult de douăsprezece ore. Se ridică din pat şi trase draperiile. Cerul avea o porţiune senină, alta înnorată. Îşi trase halatul de casă pe ea şi coborî. Se opri în pragul camerei de zi: totul era complet schimbat. Mobila fusese mutată şi aranjată astfel încât trei colţuri ale camerei fuseseră transformate în nişte cadre de filmare: într-unul era pusă în valoare o acuarelă marină foarte expresivă, deasupra celui mai elegant fotoliu din toată casa; în altul era o măsuţă cu o vază cu flori şi un scaun cu spătar drept; în al treilea se afla canapeaua, pe care aveau loc comod trei-patru persoane.

Gabriel stătea în mijlocul camerei, lângă un trepied pe care îşi aşezase camera de filmat, înconjurat de o formidabilă încurcătură de cabluri. Era îmbrăcat în blugi negri şi tricou alb. Părul îi era încă ud şi părea mai închis ca de obicei.

Se întoarse către ea şi zâmbi:

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa. Văd că nu pierzi vremea.

— Da, vrem să începem cât mai curând – adică, mă rog, aşa vrea Leo. Miranda insistă că dacă nu-i aducem un *make-up artist*,

e exclus să fie gata de filmare înainte de doisprezece. Eh, o să vedem dacă reuşim să ne descurcăm şi fără machiaj făcut de un profesionist...

— Nu poţi nici măcar să ungi lentila obiectivului cu puţină vaselină, dragule? Hai, te rog eu, se strecură Miranda pe lângă Maggie, după ce o sărută mai întâi pe obraz. Ce drăguţ din partea ta să treci pe la noi, Prinţesa-din-Pădurea-Adormită ce eşti. O cafea? Un păhărel de ceva, ca să-ţi vină amintirile mai uşor?

— Ştii că n-am nici un fel de amintiri despre Tessa.

— A zis cineva ceva de Tessa, dragă? Eu mă gândeam că tu o să vrei să vorbeşti în faţa camerei despre mine – să afle toată lumea cât de superbă sunt.

Apărură şi ceilalţi, toţi cu căni de cafea în mână, voioşi şi odihniţi. Clementine îi întinse lui Maggie o cană, după care se aşezară amândouă pe canapea.

Gabriel le privi o clipă pe deasupra aparatului de filmat.

— Sunt convins că vi s-a mai spus asta de milioane de ori, dar parc-aţi fi două surori, nu mamă şi fiică.

— Asta pentru că Clementine a fost o adolescentă foarte promiscuă, care a rămas gravidă la treisprezece ani. Sau doisprezece, Clementine?

Clementine nu muşcă din momeală.

— Aveam şaptesprezece ani când am făcut-o pe Maggie, Gabriel. Surorile mele îşi cam făceau de cap, aşa că m-am gândit că le-ar prinde bine o nepoată.

— Şi n-a mai făcut nimeni copii, în afară de Clementine?

— Păi dacă Maggie a fost un copil aşa de reuşit, cui i-au mai trebuit alţii? zise Miranda. Dacă-ţi iese perfect din prima, ce rost are să te mai chinui?

Toată lumea izbucni în râs – toată lumea în afară de Juliet, băgă Maggie de seamă.

— Cam multă presiune pe Maggie, nu? Nu vi se pare puţin nedrept? zise Gabriel.

— Ce să fie nedrept, dragă? Că i-am oferit toată dragostea, atenţia şi cadourile pe care şi le poate dori cineva? Nu-i aşa, Maggie? spuse Miranda. Nouă ne place să credem că Maggie este creaţia noastră, a tuturor, Gabriel. Un fel de Frankenstein, ne-am vârât toate mâinile în conceperea personalităţii ei.

— Ei, ce ziceţi? Nu-i aşa că arăt exact ca un regizor faimos?

Era Leo – apăruse în uşă îmbrăcat într-un fel de pardesiu gri, lung, şi cu un fular alb la gât. Pe cap avea o şapcă cu cozorocul

întors la spate. Era clar că-şi compusese garderoba scotocind în debaraua de sub scară. Unele dintre lucrurile pe care şi le alesese aparţineau familiei Faraday. Altele rămăseseră de la turişti care închiriaseră casa peste vară de-a lungul anilor.

— Mie una mi se pare că arăţi mai degrabă ca un agronom scăpătat, punctă Miranda, după care se duse şi-i îndreptă şapca. Şi oricum, nu tu eşti regizorul, ci Gabriel, drăguţul de cineast newyorkez pe care ni l-ai adus, se ocupă el de toate.

— Exact, zise Gabriel uitându-se la ceas. Deci, cine vrea să fie primul, încep să trag nişte cadre.

Maggie de-abia acum îşi dădu seama că oamenii chiar vorbeau serios cu filmul. Era tentant să stea să se uite, dar, în acelaşi timp, era conştientă că asta putea fi cea mai bună ocazie să citească în linişte jurnalul. Aşteptă câteva minute, până când toate cele patru surori începură să se agite pe lângă Gabriel, după care se duse la Leo.

— Ai mai aflat ceva?

Ştia că Leo o să înţeleagă imediat despre cine vorbeşte.

— Încă nu, zise el, scoţându-şi mobilul. Mă tot uit să văd dacă am semnal, pe aici nu eşti niciodată sigur. Nu i-am dat numărul de fix, de teamă că ar putea răspunde altcineva.

— Atunci eu mă duc sus şi-mi văd de jurnal.

— Mulţumesc mult, Maggie, spuse Leo, luându-i mâna. E minunat că-l citeşti. Ai dat de ceva până acum?

Maggie negă cu o mişcare a capului. Nu, Buricule, deocamdată n-am aflat dacă soţia ta era combinată cu fratele tău, îi răspunse în gând.

— Ce şuşotiţi voi aici? îi luă la întrebări Miranda, venind spre ei din partea cealaltă a camerei.

— Tocmai îi spuneam lui Maggie că mă gândesc să-mi schimb testamentul şi să-i las ei totul.

— Sper că glumeşti, interveni Eliza. Singurul motiv pentru care vin aici an de an e ca să nu mă scoţi din testament.

— Bineînţeles că glumeşte, dragă, zise Juliet. Sunt ani buni de când s-a hotărât că-mi lasă mie toată averea. În definitiv, eu sunt cea care a ţinut familia legată de atâta vreme.

— Ei, vezi, aici te înşeli, spuse Miranda. Ce mare lucru ar fi să angajăm o bucătăreasă şi un organizator de evenimente – e mult mai puţină bătaie de cap, zău aşa. Dar să găseşti pe cineva cu umorul şi spontaneitatea mea e practic imposibil – nu, Leo?

Juliet se încruntă. Clementine nu zise nimic, dar Maggie o văzu punând ușor o mână pe brațul lui Juliet și șoptindu-i ceva la ureche. Își dădu seama că și Gabriel observase ce se întâmpla.

În acest moment Maggie era conștientă că în aer pluteau tensiuni pe care nu le observase niciodată. De ce era altfel tocmai acum? Îi veniră în minte cuvintele lui Gabriel despre fantomele care pluteau în aer – Tessa și Sadie. Cu o seară înainte simțise nevoia să-l contrazică; acum nu mai era atât de sigură. Ceva era schimbat sau poate că era prima oară când vedea cum stăteau de fapt lucrurile în familia lor.

Era momentul să plece. Se duse la bucătărie, își făcu un ibric de cafea și își puse câteva felii de pâine prăjită pe o farfurie, după care se strecură sus să continue lectura jurnalului.

Capitolul 38

Se făcu cinci când Maggie termină al doilea jurnal. A durat atât din cauza nenumăratelor întreruperi de care avusese parte de-a lungul zilei. De câte ori auzea pe cineva urcând scările, dosea speriată caietul albastru. Se instalase comod în fotoliul de la fereastră, cu jurnalele ascunse la spate și câteva cărți de luat ochii pe măsuța de cafea. Toată lumea trecuse pe la ea. Clementine venise să se asigure că e bine și să stea un pic la taclale. Juliet s-o întrebe dacă vrea ceva de mâncare la prânz. Eliza ca să-i spună că era foarte impresionată de profesionalismul lui Gabriel.

Miranda venise să-i ceară sfatul în legătură cu costumația pentru interviul individual pe care urma să i-l dea lui Gabriel în a doua parte a zilei. Avea două alternative: un kimono roșu aprins și un costum bej, cu blană de leopard la guler și manșete. Lui Maggie i s-au părut pretențioase amândouă, prea luxoase și total incompatibile cu ambianța de la Donegal. I-a zis – cu blândețe – Mirandei ce credea, la care Miranda a ridicat o sprânceană și a spus:

— Bineînțeles că nu se potrivesc cu atmosfera unei case de țară din Donegal. *Eu* nu mă potrivesc cu atmosfera unei case de țară din Donegal.

Maggie a coborât în camera de zi de două ori. Eliza avea dreptate, Gabriel era extrem de profesionist. Glumea mereu cu toată lumea, dar nu se lăsa dus de val și își făcea treaba impecabil – le ținea mereu în priză, știa ce întrebări să le pună ca să le trezească alte și alte amintiri. Maggie l-a auzit explicându-i lui Leo că la montaj o să scoată bucățile în care se aude vocea lui, astfel încât în varianta finală a filmului să nu apară decât membrii familiei.

— Ideea e să pară că lumea s-a apucat să depene amintiri, fără să-i întrebe nimeni nimic.

Leo a răspuns că i se pare un plan ingenios.

Clementine îi şopti lui Maggie la ureche:

— Ştie până şi cum să-l ţină pe Leo sub control, incredibil. Trebuie să te ţii cu dinţii de tipul ăsta, Maggie – e exact ce ne trebuie în familie.

A răsuflat uşurată când a urcat înapoi în camera ei. La New York, să pretindă că sunt îndrăgostiţi i se păruse o joacă simpatică. Aici, la Donegal, însă, nu i se mai părea decât o prefăcătorie, presărată la tot pasul de minciuni pe care le suporta extrem de greu.

Toată lumea a întrebat-o ce tot face sus la ea în cameră.

— Citesc, sunt în urmă cu un proiect.

— E prea delicată. Ştie că mă fâstâcesc tot când e lângă mine, de aia stă mai mult sus, le explicase Gabriel.

Pe la prânz, a prins un moment cu el, fără altcineva prin preajmă. Au ieşit din casă şi s-au dus până în fundul grădinii, unde au rămas o vreme sprijiniţi de zid, privind marea.

— Mi se pare că o să rămâi regizorul oficial al proiectelor cinematografice ale familiei Faraday, glumi Maggie. Leo e atât de încântat de cum merg lucrurile, că o să vrea probabil să fie însoţit peste tot de o echipă de filmare, până la sfârşitul zilelor lui.

— Dacă o să poată cineva să ţină pasul cu el! Întotdeauna e aşa de vioi?!

— Întotdeauna.

— Iar între doamne a existat mereu tensiunea asta?

— Tensiune?

— La un moment dat le-am rugat să se aşeze toate patru pe canapea, să stea de vorbă relaxate, despre orice vor, fără să ia în seamă camera de filmat – parc-ar fi fost patru străine.

— Nu s-au văzut de ceva timp.

— Da, dar sunt surori, iar eu trăiam cu impresia că surorile se înţeleg între ele.

Dacă ar fi întrebat-o cineva înainte, Maggie ar fi zis că mătuşile şi mama ei chiar se aveau bine. Acum, însă, nu mai era aşa sigură...

— Durează câteva zile până ne obişnuim unii cu alţii. Cred că aşa se întâmplă de fiecare dată – doar că până acum nu mi-am dat nici eu seama de asta.

— Vă întâlniţi în formula asta în fiecare an?

— De două ori pe an.

— De două ori?! De câți ani?

— De când mă știu.

Gabriel fluieră.

— Și te mai miri că există tensiuni între ele? N-a zis nimeni niciodată că n-are chef? Sau timp?

Numai ea, își dădu seama Maggie. Și până la urmă tot a venit.

— Câteodată s-a mai pus problema, începu ea, alegându-și cu grijă cuvintele. Dar acum suntem toate – în principal din cauza ta, îți dai seama.

— O, da, îmi dau seama foarte bine. Și nu toată lumea e încântată c-a venit.

— Nu?

— Am auzit-o pe Eliza spunându-i lui Clementine că au venit degeaba, pentru că... A, nu pot să-ți spun de ce, totuși. E mult prea măgulitor la adresa mea.

— Acum chiar m-ai făcut curioasă.

— Dar ține cont că nu fac decât să repet ce au spus alții despre mine, OK? Eliza i-a spus lui Clementine că i se pare că Leo le-a adunat pe toate sub un fals pretext, pentru că e clar că tu și cu mine suntem pur și simplu făcuți unul pentru celălalt. Și a adăugat că eu sunt – stai să-mi aduc aminte cum a zis exact – a, da, a zis că sunt „o partidă incredibilă".

— Așa a zis?!

— Stai că nu e tot. După aceea a zis: „E clar că Maggie e topită după el – mult mai tare decât a fost după Angus".

Maggie se înroși toată.

— Nu te cred.

— Ba așa a zis. Iar Clementine a fost de acord cu ea. După care s-au apucat să-l bârfească pe Angus, despre care au spus tot felul de lucruri interesante – deși nu la fel de interesante ca impresiile pe care le-am auzit despre mine.

— Sunt sigură că inventezi, spuse Maggie, teribil de jenată.

— Jur că n-am inventat nimic. Felicitări, Maggie. Mie mi se părea că dintre noi doi, eu sunt un actor mai bun – dar e clar că mi-ai luat-o înainte.

— Eu, actriță? se miră Maggie, după care își dădu seama ce spusese și se redresă repede. A, da, mersi. Și tu te descurci foarte bine – poate doar chestia cu fâstâceala ta când sunt eu prin preajmă a fost cam cusută cu ață albă...

— Dar e adevărat – când te văd, încep să-mi tremure mâinile, iar inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

— E de la diferența de fus orar, nu din cauza mea.

În spatele lor, se auzi un scârțâit de pași, iar în nări le veni amândurora fum de țigară. Miranda. Gabriel ridică vocea:

— Te implor, Maggie, ai milă de un om care nu vrea altceva decât să câștige un ban cinstit – lasă-mă, te rog, cu ale mele azi.

Tocmai atunci Miranda ajunse în dreptul lor. Se sprijini de zidul grădinii și ridică o sprânceană.

— Pe cinstea mea, tipul ăsta chiar te face din vorbe – nu, Maggie?

— Are limbă de argint, ca și părul.

— Apropo, asta e culoarea ta naturală?

— Sută la sută, zise Gabriel.

— Sper. Ar fi nasol dacă ai fi vopsit.

După ce se uită la amândoi și zâmbi fermecător, continuă:

— Noi suntem gata, domnule Scorsese.

Nu apucase să intre la ea în cameră decât de câteva minute, când apăru Leo, surescitat tot din cauză că sunase detectivul. Investigațiile luaseră sfârșit.

— Și?

— N-am putut să-i cer prea multe detalii, zise Leo coborându-și vocea. Eram chiar în mijlocul fetelor când a sunat. L-am rugat să-mi trimită raportul complet prin curier, prin cel mai rapid mijloc cu putință.

— Dar e sigur că e ea?

— Zice că e nouăzeci la sută sigur. Are poze recente, detalii, o adresă. Dar mi-a zis că decizia finală e a mea – a noastră, mai bine zis.

Vestea asta a motivat-o pe Maggie să termine jurnalul mai repede. Era la jumătate, citise despre anii Tessei de dinainte să-l cunoască pe Leo. Ajunsese la caietul pe care bunica ei îl începuse după ce se căsătorise cu Leo. Juliet avea trei ani, iar Miranda câteva luni.

Mai citi vreo zece pagini, după care puse caietul albastru deoparte. Se simțea ciudat. Jos, Gabriel înregistra pe peliculă tot felul de amintiri despre o soție și o mamă perfectă. Sus, Maggie citea vorbele așternute pe hârtie de aceeași femeie. Dar care dintre aceste perspective era cea reală?

Maggie încă nu știa sigur – mai avea patru caiete – dar nu putea să scape în nici un fel de impresia pe care și-o făcuse deja despre bunica ei.

Tessa fusese o femeie îngrozitoare.

Meschină. Răsfățată. Rea. Vicleană. Crudă. Manipulatoare. Îngâmfată. Superficială. Irascibilă.

Pe măsură ce citea jurnalul ei, Maggie făcuse tot posibilul să rămână detașată. La început, și-a zis că nu poate să dea curs primei impresii – bineînțeles că Tessa părea egoistă, era jurnalul ei în definitiv, era normal să se pună în centrul tuturor lucrurilor despre care povestea. Logic că era mereu vorba despre ea. Dar din ce citea mai mult, îi venea tot mai greu să-și schimbe părerea inițială. Tessa vorbea urât despre propriii prieteni, scria în jurnal că sunt fleșcăiți și plictisitori. Cel mai mult părea să o intereseze cum arăta ea – dovadă stăteau paginile întregi în care nu vorbea decât despre cum fusese îmbrăcată la cine știe ce petrecere și ce complimente i se făcuseră.

Lui Maggie îi părea bine că Leo îi spusese despre Tessa și Bill, altfel ar fi fost șocată să citească despre asta. Chiar și așa, pe Maggie a durut-o să afle gândurile inițiale ale Tessei despre Leo, primele ei impresii, în care spunea că Leo nu se ridica nici pe departe la nivelul lui Bill. *Cățelușul de Leo s-a ținut iar după noi toată ziua.*

După care toată povestea devenea și mai urâtă – Tessa nu se combinase cu Leo decât ca să se răzbune pe Bill. O vreme fusese împreună cu amândoi în același timp. Chiar și după ce luase decizia să rămână cu Leo, se gândea la Bill tot timpul – iar Leo era un prostuț care nu făcea nici doi bani. Singurul lucru care o interesa cu adevărat la Leo era că o răsfăța. Nu-l iubea.

Maggie sperase că bunica ei o să se schimbe când o să devină mamă. Poate că atunci o să se înmoaie și o să devină femeia pe care o adora Leo. La început, așa a fost – în jurnal erau pasaje superbe despre sentimentele pe care Tessa le-a încercat prima oară când a rămas însărcinată. Apoi au venit descrierile amănunțite ale lui Juliet și, la mai puțin de doi ani, ale Mirandei.

N-a ținut, însă. Două ore de lectură și trei ani de jurnal mai târziu, tonul Tessei era mereu negativ, tot timpul se plângea. Se simțea legată de mâini și de picioare. O oboseau îngrozitor treburile casei, cu toate că, din câte putea Maggie să-și dea seama, Leo făcea aproape tot. La prânz venea acasă, gătea și spăla rufele – deși nu așa vedea Tessa lucrurile.

Leo a avut tupeul să mă întrebe azi dacă aș putea să pregătesc eu cina săptămâna asta. Sigur că lui i se pare normal, el nu e legat de mâini și de picioare toată ziua.

Miranda urlă întruna. Vecina mi-a sugerat să-i torn niște whisky în lapte. Am făcut o încercare – și a mers de minune!

Sunt gravidă iar! Cu Eliza, își dădu Maggie seama. *Fetele de pe strada noastră sunt geloase foc.*

Un singur lucru rămânea la fel: fratele lui Leo, Bill, era un oaspete obișnuit la ei în casă.

Bill s-a dat la mine azi.

Maggie își ținu răsuflarea.

I-am zis să-și țină mâinile acasă. Se înșală dacă are impresia că poate să vină când vrea și să facă ce vrea cu mine – chiar dacă e mult mai bun la pat ca Leo. Ce mă amuză e că mi se pare că Bill e gelos pe Leo, deci tot eu sunt cea care râde la urmă! Ce bine ar fi dacă aș putea să fac din doi Faraday unul singur – atunci chiar aș avea bărbatul perfect.

Maggie și-l închipui pe Leo citind rândurile astea – l-ar ucide, probabil.

Tessa trebuie să fi avut o calitate care să-i scuze toate defectele și Maggie încerca din răsputeri să găsească calitatea asta în jurnal. Să fi fost simțul umorului cu care Tessa fusese înzestrată? Fără să vrea, Maggie izbucnea în râs la anumite pasaje. Felul în care se exprima bunica ei îi aducea aminte de cineva – de Miranda, își dădu brusc seama. Aceeași răutate, aceeași ironie mușcătoare. Dar în adâncul sufletului ei, Miranda era bună, Maggie nu avea nici o îndoială în privința asta – nu de puține ori avusese ocazia să-și dea seama de-a lungul anilor. La Tessa nu reușea însă să vadă nici un semn de bunătate, nicăieri.

— Maggie, mai trăiești? o întrerupse Miranda apărând în pragul camerei. Ești așa de retrasă că mă pui pe gânduri. Ce citești acolo? Stai închisă aici de ore întregi.

— *Anna Karenina*, minți Maggie.

Nici ea nu știa când reușise să strecoare caietele sub fund și să ia de pe măsuță cartea cea mai groasă pe care reușise s-o găsească în biblioteca din camera de zi.

— Vrei un pahar de ceva? Pe mine mă mănâncă degetele să deschid o sticlă de vin, dar ceilalți nu prea au chef.

— Deocamdată nu, mersi.

Următoarea persoană care i-a apărut în prag a fost Gabriel. Se dusese până la el în cameră să-și ia o geacă. De dimineață fusese cald, dar acum se răcorise – chiar dacă soarele strălucea încă afară. Maggie se înfășurase în cuvertura de pe pat și-și trăsese fotoliul într-un petic de soare, ca o pisică.

— Primiți musafiri, duduie mâță? Pari foarte ruptă de lume cum stai aici, de una singură, îi zise el din prag.

— Ca nebuna doamnă Rochester, vrei să zici?

— Mă rog, tu ai spus-o.

— Cum merge filmarea?

— Miranda are dreptate, s-ar putea chiar să mă înscriu la festivalul Sundance. Am început deja să mă gândesc la un titlu.

— *La casa de nebuni?*

— Ar merge, nu? Eu mă gândeam mai degrabă la ceva de genul *Leo și fetele lui.* Sau *Adevăruri, tensiuni și minciună.*

— Și cine minte?

— Păi tu, de exemplu, și eu și Leo. Dar nu suntem singurii.

— Adică și mama și mătușile mele mint?

— Într-o anumită măsură, da.

— Despre ce?

— Depinde de întrebarea la care trebuie să răspundă.

— Și ce te face să crezi că mint?

— Limbajul trupului, în primul rând. Și pe urmă, faptul că prezintă totul într-o lumină prea frumoasă ca să fie adevărată.

Se duse la fereastră, la nici un metru de ea.

— Îmi cer scuze dacă o să par cinic, Maggie, dar mie mi se pare că, din ce povestesc, primii ani ai copilăriei lor ar fi o combinație între *Sunetul muzicii* și *Regele și cu mine.* Toată lumea era fericită, nu se certa nimeni, înainte să moară Tessa nimeni n-are de povestit decât despre jocuri și distracție. Să fi fost oare chiar așa tot timpul?

Dacă ar fi întrebat-o cu numai o zi în urmă, Maggie ar fi zis că da. Le-ar fi apărat pe mama și pe mătușile ei și ar fi spus că da, bineînțeles că tot ce își aminteau era adevărat. Tessa a fost cea mai minunată, caldă, haioasă și bună mamă de pe lume. Dar acum nu mai gândea deloc la fel – nu mai avea cum. Citea de ore întregi despre cât de disprețuitoare și plictisită era Tessa, atât ca mamă, cât și ca soție. Și soțul, și fiicele ei trebuie să fi simțit asta – dar poate că nu voiseră să rețină altceva în afară de momentele bune? Sau poate erau prea mici să observe ceva? Maggie nu mai știa ce să creadă.

— Și de ce nu poate să fie adevărat că într-adevăr s-au distrat de minune? zise ea, cu sentimentul că nu era corect să nu ia apărarea familiei. Nu înseamnă că mint doar pentru că nu-și aduc aminte și de momente mai puțin vesele. Să nu-mi zici că ai un detector de minciuni atașat la aparatul de filmat.

— N-am nevoie – e clar că oamenii mint tot timpul. Am învățat să recunosc semnele de pe vremea când lucram în Washington. Oamenii uită de tine în timp ce vorbesc – la fel cum nu se gândesc efectiv la chelnerul care îi servește la restaurant. Trăncăneala politicienilor din pauzele de filmare e cu totul altfel decât ce se aude în timpul emisiunilor; iar ce șușotesc cu consilierii pe care și-i aduc după ei numai Dumnezeu știe. Orice ar fi, nu uită însă nici unul să zâmbească larg și să pară cât mai prietenos când se reia filmarea. Iar eu văd toate schimbările astea prin obiectivul camerei.

— Că politicienii mint, cred și eu. Dar de ce-ar face-o și mama, și mătușile mele?

— Poate din același motiv care le-a adunat aici de peste mări și țări: ca să-i facă plăcere bunicului tău.

Maggie șovăi. Așa să fie? Oare de aceea nu zicea nimeni nimic de rău de Tessa – de dragul lui Leo? Își dădu deodată seama că, și dacă era adevărat, nu-i plăcea că tocmai Gabriel observase asta.

— E un om bătrân și îl iubesc toate foarte mult. Trăiam cu impresia că și tu îl admiri.

— Așa și e. Îmi place foarte mult, dar nu pot să zic că-mi pare rău că nu sunt sub papucul lui.

— Mi se pare o atitudine foarte nepoliticoasă.

Gabriel își păstră calmul.

— Maggie, nu se poate să nu-ți fi dat seama deja că așa stau lucrurile.

— Cum?

— Între Leo și fiicele lui e foarte multă tensiune, din cauza tuturor acestor tradiții la care Leo ține atât de mult. Și între mama și mătușile tale există foarte multă tensiune. Le-am rugat la un moment dat să-mi spună fiecare câte ceva despre viața ei. N-am auzit decât „Sunt cum nu se poate mai fericită. Am o viață absolut perfectă. Leo e un tată extraordinar, iar Tessa a fost o mamă minunată" – dar gesturile și expresia de pe chipul fiecăreia spunea cu totul altceva. Era clar că mint.

— Poate că sunt intimidate, din cauza camerei de filmat.

— Ba eu cred că se pierd din cauză că sunteți toți împreună.

— Le-ai propus să iasă toți și să rămână o singură persoană cu tine?

— Da, dar n-au vrut. Toată lumea voia să-i audă pe ceilalți.

— Şi asta te face să crezi că au mințit?

— Da, îl mint pe Leo şi se mint şi unele pe altele. Asta au făcut toată dimineața.

Nu doar toată dimineața – pe ea au mințit-o toată viața în legătură cu Sadie, nu? Toată lumea în afară de ea ştia că Sadie nu fugise în lume cu hipioții. Ştiau exact ce se întâmplase de fapt şi de ce dispăruse din viața lor – şi totuşi nu i-au spus niciodată nimic. Oare despre ce altceva îi mai ascunseseră adevărul, în toți anii ăştia?

Gabriel rămăsese de câteva clipe cu ochii în zare, spre golful de la poalele muntelui. Deşi o tulburaseră comentariile despre familia ei, nu putea să se supere pe el – până la urmă fusese invitat să vină aici tocmai ca să îi observe şi să înțeleagă. Chiar ea îi povestise tot ce se putea şti despre copilăria ei, despre mama şi mătuşile ei. Dar comentariile lui o întorseseră rău de tot pe dos, mai ales după o zi întreagă în care citise gândurile Tessei aşternute în jurnal. Gabriel reuşise să-i citească pe membrii familiei Faraday într-un timp foarte scurt. Oare cum ar fi reacționat Angus la genul de lucruri care se petrecuseră cu iuțeala fulgerului în ultimele zile? Prost, n-avea nici o îndoială în privința asta. N-avusese niciodată nici un fel de răbdare cu ai ei. Gabriel era exact la polul opus – nu numai că voia să ştie tot, dar părea chiar să-i pese.

O surprinse privindu-l când se întoarse iar cu fața spre ea.

— Ce să-ți dau ca să-mi spui ce gândeşti?

— Nu e nevoie – mă gândeam chiar la tine. Dacă vrei să te laşi de spălat geamuri şi de plimbat câini, să ştii că ai face bani frumoşi din consiliere familială.

— Mă iei peste picior?

— Nu, deloc. Mi se pare că faci o treabă excelentă cu familia mea.

— E uşor să ai răbdare cu familia altcuiva, zâmbi el. Stai să vezi care e situația alor mei – o să vezi cât de răzbunată ai să te simți atunci.

Înainte să apuce Maggie să răspundă, au fost întrerupți de Juliet.

— Haideți jos, porumbeilor. Miranda insistă să bem câte-un cocktail.

— Mulțumim, Juliet, zise Maggie. Coborâm imediat.

Aşteptă până auzi duşumelele din celălalt capăt al holului scârțâind, după care reluă:

— E posibil să ai dreptate în unele privințe – dar în mod cert nu în toate. De exemplu, Juliet e foarte fericită ; ea și soțul ei duc o viață îndestulată, călătoresc des...

— Cred că te înșeli.

— În ce sens?

— Mie mi se pare că Juliet e cea mai nefericită dintre toate.

În seara aceea, Maggie încercă să-și vadă familia prin ochii lui Gabriel. În aparență, toată lumea se bucura de un alt Crăciun de iulie petrecut în familie, ca întotdeauna. Era evident că Juliet începuse pregătirile din secunda în care sosise. Sufrageria arăta minunat, se aprinseseră o mulțime de lumânări și nici o lumină artificială. Pe fundal se auzeau colinde, iar în șemineu ardea un foc vesel. Trăsese și obloanele, ca să întărească atmosfera de iarnă.

Masa era împodobită cu flori roșii, beteală și ceva vâsc artificial. Ritualul de împărțire a cadourilor durase mai puțin ca de obicei – lipseau cadourile pe care Maggie le trimisese prin poștă, în diverse colțuri ale lumii. Lui Gabriel îi luase pe fugă o sticlă de whisky irlandez de la aeroport. Leo i-a făcut cadou exact același lucru. Gabriel le-a primit pe amândouă zâmbind recunoscător, după care i-a întins prompt una lui Leo.

Leo și-a desfăcut darurile cu mare tam-tam, ca de obicei. Și, tot ca de obicei, și-a pus pe el imediat tot ce a primit de purtat : cravata de la Eliza, fularul de la Juliet, cureaua de la Clementine. S-a dat prompt și cu aftershave-ul de la Miranda. Și, când a desfăcut cutia în care Maggie pusese zeci de feluri de ciocolată, a scos un chiuit extatic de le-a spart tuturor timpanele.

Când s-au așezat la masă, au desfăcut o sticlă din cea mai fină șampanie franțuzească – o altă tradiție de familie. Au urmat artificiile, coifurile colorate de petrecere și aceleași glume la care râdeau de ani de zile. Miranda a început să le povestească una din pățaniile ei de pe cursele transcontinentale, dar n-a reușit să-i captiveze atât de tare cum i-ar fi plăcut ei – n-a râs decât Leo. Juliet se agita de zor cu vasele, de la bucătărie în sufragerie și înapoi la bucătărie, refuzând orice ajutor din partea celorlalți. Clementine părea s-o asculte pe Miranda, dar se vedea clar după fața ei că e cu mintea departe, la Antarctica probabil. Iar Eliza nici măcar nu zâmbea ; părea complet indiferentă, deși se uita la Miranda în timp ce vorbea. Gabriel filma – îl rugase Leo să

înregistreze pe peliculă măcar câteva minute cu toată lumea la cină.

Schimbul de cadouri şi poveştile haioase nu erau singurele ritualuri pentru seara de Crăciun. Mai erau multe altele, pe care Leo insista să le îndeplinească cu sfinţenie, în fiecare an: toastul în cinstea Tessei şi toastul în cinstea lui Sadie. Privirea lui Maggie se intersectă cu a lui Leo în timp ce închinau cu toţii un pahar în sănătatea lui Sadie. Ştia foarte bine la ce se gândea bunicul ei: poate că data viitoare când o să închine un pahar în cinstea ei, Sadie o să fie de faţă.

Juliet gătise minunat, ca de obicei. Masa era plină de mâncăruri thailandeze viu colorate: budinci pufoase cu curry, salate acrişoare cu carne de vacă, mai multe feluri de curry picant, înmiresmat cu coriandru, usturoi, lămâie verde şi boia de ardei iute. În timp ce-şi treceau bolurile cu mâncare de la unul la altul, Leo le spunea tot felul de lucruri interesante despre Thailanda – încă una dintre tradiţiile legate de Crăciunul multicultural.

Ultimul ritual, înainte de desertul de orez cu mango şi nucă de cocos, a fost ca fiecare persoană de la masă să le împărtăşească celorlalţi dorinţa cea mai arzătoare pentru anul următor. Maggie avu brusc senzaţia că toţi erau nişte actori care-şi recită rolul, fără să creadă cu adevărat ce spun.

Dar ce rol juca fiecare? Încercă să îi privească şi să îi asculte pe toţi cu şi mai mare atenţie. Miranda juca în continuare rolul scorpiei cu limbă ascuţită, plină de sarcasm. În aparenţă, ea era cea mai independentă dintre surori. Juliet era într-un freamăt continuu, aducând mereu alte feluri de mâncare sau adunând farfuriile celorlalţi pe măsură ce terminau de mâncat. Poate că de fapt o enerva să fie tot timpul în mişcare, dar nu dădea voie nimănui s-o ajute. Chiar şi Maggie renunţase să se mai ofere. Eliza era rezervată, ca întotdeauna. Se purta cu ei exact ca şi cu clienţii ei – nu vorbea decât dacă era întrebată şi nu intra absolut deloc în detalii legate de viaţa ei personală. Iar Clementine? Maggie îşi îndreptă privirile spre mama ei, care îi povestea însufleţită lui Leo, la celălalt capăt al mesei, despre proiectul ei de cercetare din Antarctica – şi care se încălzea la focul admiraţiei şi mândriei pe care era clar că tatăl ei le nutrea faţă de ea. Maggie era convinsă că în viaţa ei nu existau decât două mari iubiri: fiica şi munca ei. Dar îşi dorise oare şi altceva, la un moment dat? Îşi dorise oare alt stil de viaţă, care-i fusese interzis odată cu venirea pe lume a ei, a lui Maggie?

Iar Sadie? Invizibila şi omniprezenta Sadie? Cum ar fi dacă ar fi şi ea aici?

— Maggie?

Toate privirile erau aţintite asupra ei.

— E rândul tău.

— Rândul meu să ce?

— Să ne spui care e dorinţa ta cea mai mare pentru anul următor.

— Scuzaţi-mă, eram cu mintea în cu totul altă parte. Zi tu mai întâi, Gabriel, şi zic şi eu după aceea.

— Eu lucrez – şi nici nu fac parte din familie. Aş prefera să privesc doar, dacă nu te deranjează.

— Ba eşti aproape un membru al familiei, îi spuse Juliet.

— Hai, Gabriel, insistă şi Miranda. Nu e decât o dorinţă, până la urmă.

Gabriel se gândi un moment, apoi ridică paharul şi spuse:

— Îmi doresc doar adevăr şi fericire pentru toată lumea din această cameră.

— Adevăr şi fericire, repetară ca un ecou toţi, ridicând paharul.

— Maggie? întrebă Leo.

— Şi eu îmi doresc acelaşi lucru.

— Ei, hai, Maggie, zise Miranda. Doar pentru că te-ai logodit, nu înseamnă că nu mai trebuie să gândeşti cu capul tău.

— Nu e vorba despre asta. Pur şi simplu îmi doresc acelaşi lucru: adevăr şi fericire.

Aşa că toată lumea ridică din nou paharul.

Capitolul 39

Maggie era trează când a sosit curierul, în zorii zilei. Nu dormise aproape deloc.

Cineva venise la ea în cameră exact când era pe punctul de a adormi. Apoi altcineva. Și după aceea altcineva. Când a rămas în sfârșit singură, în minte i se învălmășeau atâtea lucruri, că n-a adormit decât târziu, aproape în zori.

Prima fusese Miranda. A ciocănit de trei ori, apoi a intrat, s-a așezat pe pat și a trecut direct la subiect:

— Maggie, e ceva ce mă roade în legătură cu Gabriel. Ceva nu e-n regulă, doar că nu-mi dau seama exact ce.

Maggie se ridică în capul oaselor și aprinse veioza. Tare ar fi vrut să-i poată spune Mirandei adevărul – dar n-avea cum. Nu încă. Hotărî că cea mai bună strategie e să bagatelizeze situația și să râdă de Miranda.

— Ei, hai, stai liniștită... Dacă am dat chix cu Angus, nu înseamnă că o s-o pățesc și cu Gabriel.

— Mi se pare că ești încă foarte vulnerabilă, iar tipul profită de tine.

Maggie băgă de seamă că mătușa ei vorbea ușor împleticit – băuse câteva pahare bune la cină. Se gândi că, dacă i-ar spune adevărul acum, Miranda ar face o mare scenă. Nu încăpea nici o îndoială că ar exploda de furie. I-ar sfâșia în bucăți pe rând: întâi pe Leo, apoi pe Gabriel și pe ea. După care ar da fuga la celelalte, iar apoi ar apărea toate ciorchine în camera ei. Leo ar fi distrus. Posibilitatea de a o aduce pe Sadie la Donegal – dacă femeia aceea din Dublin chiar era ea – cât timp erau toți împreună ar ieși total din discuție. Maggie își dădu seama că nu-și permitea luxul de a-i spune Mirandei adevărul.

— Nu vreau decât să fii precaută, atâta tot, continuă mătușa ei. Lucrurile par să se fi petrecut cu atâta repeziciune! Nu ne sufli o vorbă despre el – adică de fapt nu ne sufli o vorbă despre nimic

din ce-ai făcut la New York – și deodată ne trezim cu el la Donegal. Când lucrează, nimic nu pare să-l tulbure. Nu dă nici un fel de răspunsuri directe și clare...

— Deci de-aia ești suspicioasă. Ți-ai găsit în sfârșit nașul.

— Sunt suspicioasă pentru că te iubesc foarte mult și nu vreau să te rănească iar cineva. Te rog, nu te pripi cu tipul ăsta. Ai răbdare până o să ajungeți să vă cunoașteți mai bine. Fă ce-ți dictează instinctul.

— N-am nevoie de nici un instinct. Doar am o mamă și patru mătuși care gândesc în locul meu.

— Patru?

— Patru. Tu. Juliet. Eliza. Sadie.

— Trei mătuși în funcțiune. Cât despre maică-ta, sper că ești conștientă că nici n-ar băga de seamă dacă ai veni la masă cu un viezure pe post de logodnic.

— Știi foarte bine că n-ai dreptate. Clementine e o mamă minunată.

— Sigur, cu condiția să nu se suprapună cu vreun proiect de cercetare.

— Nu-i corect! zise Maggie, dându-și seama atunci că mătușa ei era beată de-a binelea.

— Ești copilul nostru, Maggie – te-am crescut toate. De aceea cred că am dreptul să vorbesc cu tine așa.

— Ba n-ai dreptul – nu mai sunt copil.

— Adică, dacă acum ai drept de vot, nu mai ești nepoata mea?

— De ani de zile îmi hotărăsc singură soarta. M-am descurcat complet singură trei luni la New York, nu?

— Da, sigur, pufni Miranda. Într-un apartament pus la dispoziție de o prietenă de-a mea, într-una din cele mai bune zone ale Manhattanului. Sigur că te-ai descurcat singură, Maggie. Doar pentru că am aranjat eu totul.

Dintr-odată, pe Maggie n-o mai amuză situația. Se enervase.

— Așa erai și cu Sadie?

— Așa cum?

— Plină de dispreț și de ifose?

Nici ea nu înțelegea cum de ajunsese să îi pună Mirandei o asemenea întrebare – dar, brusc, i se păruse important să afle.

— Uite unde era mâța blândă, zise Miranda, zâmbind ca să mai înmoaie un pic înțepătura – fără mare folos, însă. De unde a venit întrebarea asta? Să nu-mi spui că ai ținut legătura cu Sadie

în secret, toți anii ăștia? Că te-ai întâlnit cu ea regulat și ne-ați bârfit pe toate? Că ți-a spus că eram toate niște rele cu ea?

— Deci de-aia a plecat?

— N-am idee de ce-a plecat, spuse Miranda ridicându-se. Ce pot să-ți zic e de ce nu s-a mai întors. Se pare că a fost cea mai deșteaptă dintre noi, până la urmă: a ales libertatea, cu prețul propriei familii. Uneori îmi doresc să fi făcut și eu la fel.

La nici cinci minute după ce ieși Miranda, în prag apăru Eliza. Lui Maggie îi vâjâia încă mintea după discuția care tocmai se încheiase.

— Maggie, mai ești trează? Pot să intru?

Eliza n-avea nevoie de alcool ca să-și facă curaj când avea ceva de spus – și era clar din secunda în care a intrat pe ușă că era vorba de ceva important. Maggie n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, dar Eliza era probabil mătușa cu care se simțea cel mai puțin bine. Nu c-ar fi fost vreodată rea cu ea; doar că nu era deloc haioasă. Pentru ea, lumea și viața trebuiau pur și simplu îndurate. Când era antrenoare de fitness mai era cum mai era. Acum, de când făcea consiliere privind stilul de viață, o bătea la cap întruna, cu tot felul de poveți.

Se așează în fotoliul de lângă pat cu o expresie solemnă pe chip.

— Maggie, sper că nu te deranjează prea tare că am venit la tine la ora asta, dar de când am ajuns, n-am apucat deloc să stăm de vorbă și sunt cam îngrijorată pentru tine.

— De ce?

— Mi se pare că n-ai nici un fel de linie directoare în viață în momentul ăsta, zise Eliza aplecându-se puțin spre ea. N-ai nici un fel de țel. Ești dăruită cu un har unic pentru matematică, Maggie. Mi s-ar rupe inima să te văd călcându-l în picioare. Voiam doar să-ți spun că îți stau oricând la dispoziție dacă vrei să stăm de vorbă. Poate vrei să-ți treci în revistă opțiunile, să faci o reevaluare a potențialului tău profesional, să-ți faci un plan serios.

Maggie se întrebă ce reacție ar avea Eliza dacă i-ar spune să-și vadă de treburile ei. Dar, spre propria ei surpriză, precum și a mătușii ei, se trezi întrebând-o cu totul și cu totul altceva:

— Ai făcut vreodată ceva sub impulsul momentului, Eliza?

— Poftim?

— Ai făcut vreodată o greșeală sau ceva de care să-ți pară rău? Te-a luat vreodată valul?

— De ce mă întrebi tocmai asta?

Maggie chiar voia să știe. Dacă Eliza avea chef să-i țină o predică, ar trebui să știe că și Maggie avea ceva să-i spună.

— N-am întâlnit în viața mea pe cineva cu un autocontrol la fel de mare ca al tău. Ești cea mai organizată persoană pe care o cunosc. Cea mai adunată. Câteodată încerc să îmi imaginez cum ar fi dacă ai face ceva ce nu-ți stă în fire – de exemplu să te îndrăgostești la prima vedere sau să te arunci cu capul înainte într-o aventură.

Eliza nu răspunse.

— Scuză-mă, spuse Maggie spășită. Nu e treaba mea...

— Câteodată uit că ești o femeie în toată firea. Da, Maggie, am luat și decizii pripite în viața mea. M-am aruncat cu capul înainte în unele lucruri. Și am fost îndrăgostită până peste cap. Și acum sunt.

— Serios?! Și noi de ce n-am știut nimic?

Eliza nu răspunse.

Maggie se gândi că poate nu e vorba de un bărbat.

— Eliza, e cumva o ea?

— Nu, e un el. Același bărbat pe care îl iubesc de douăzeci și șase de ani. Ultimii treisprezece ani i-am petrecut împreună.

— Împreună? Adică sunteți căsătoriți? Și noi n-am știut nimic?!

— Nu trebuie neapărat să te căsătorești cu persoana pe care o iubești, Maggie.

— Dar de ce nu l-ai adus niciodată să-l cunoaștem?

— Pentru că n-am vrut. Pentru că asta ar schimba totul. Nu vreau să aud părerea nimănui despre el. Nu vreau să trebuiască să facă față nebuniei lui Leo, insultelor Mirandei sau atitudinii materne excesive a lui Juliet. Nu vreau să-mi asum riscul ăsta.

— Dar eu, eu pot să-l cunosc?

— N-ai de ce. Și nici el n-are de ce să fie băgat în asta.

— Dar suntem familia ta.

— Da, spuse Eliza adunându-se. Maggie, nu vreau să le spui și celorlalți ce ți-am povestit. Nici lui Clementine, nici măcar lui Gabriel. Nici măcar nu știu de ce ți-am spus.

— Promit că n-o să suflu o vorbă, spuse Maggie. Rămâsese pur și simplu interzisă: tocmai Eliza să aibă un amor secret! Ce multe ar fi vrut s-o întrebe!

Prea târziu, însă. Eliza își recăpătase controlul. Se ridică de pe fotoliu și își îndreptă cutele capotului de mătase.

— Gândește-te la ce ți-am spus. Dacă vrei să stai de vorbă cu cineva despre ce vrei să faci în continuare, știi că poți să apelezi la mine oricând.

— Mersi frumos, Eliza.

— Cu plăcere. Noapte bună.

Pe Maggie n-o surprinse deloc apariția lui Juliet, zece minute mai târziu. Bătu ușurel la ușă și întrebă:

— Maggie, nu dormi? Ai chef de-o șuetă?

— Absolut.

Juliet intră și se așeză pe fotoliul de lângă pat, după ce îndreptă puțin cuvertura și îi vârî marginile sub saltea, cum făcea de când Maggie era mică și-o punea la culcare.

— Voiam să mă asigur că ești bine. S-au întâmplat foarte multe în ultimele zile, nu? Dar mă bucur mult că ești aici. Și mă bucur, mai ales, să-l cunosc pe Gabriel.

— Și eu mă bucur că sunt aici.

Juliet mai netezi un pic cuvertura de pe pat.

— Maggie, voiam să-ți zic câteva lucruri între patru ochi. Șovăi un pic, apoi continuă: E vorba despre căsătorie. Despre relații. Am băgat de seamă că tu și Gabriel vă înțelegeți foarte bine și asta e minunat. Dar ești conștientă că nu trebuie să renunți la ideile tale de dragul acestei relații? Ești sigură că Gabriel chiar îți respectă părerile? Ești sigură de tipul ăsta?

— Da, cred că da, dar suntem abia la început...

— Sunteți logodiți deja, deci îl iubești – se vede clar asta, la fel de clar cum se vede că și el te iubește...

— Crezi?

Juliet râse încetișor.

— Și de ce ești așa de surprinsă, mă rog? Dacă nu te-ar iubi, nu te-ar fi cerut de nevastă. Adică presupun că te-a cerut, nu? Sau l-ai cerut tu pe el?

— Am căzut de acord să ne cerem unul pe altul, răspunse Maggie, gândindu-se cum ar fi dacă i-ar spune lui Juliet adevărul. De fapt, ne-a cam cerut Leo pe amândoi.

— Maggie, ați discutat despre copii?

— Nu crezi că e cam devreme, totuși?...

— Nu, deloc! Ai deja douăzeci și șase de ani și știi că după douăzeci și cinci de ani, fertilitatea scade câte puțin în fiecare an. E important să afli cât mai din timp dacă ai probleme cu fertilitatea. Juliet șovăi o secundă, apoi continuă: Știi că n-a fost alegerea mea și a lui Myles să nu avem copii, nu?

Maggie dădu din cap că da. N-o întrebase niciodată pe Juliet direct, dar știa din discuțiile celorlalți că făcuse câteva fertilizări in vitro.

— Am amânat prea mult, Maggie. Eu am așteptat prea mult. Dacă ne-am fi propus să avem copii mai devreme, poate ar mai fi fost timp să rezolvăm problema infertilității. Poate ai fi avut și tu veri și verișoare – o grămadă de veri și verișoare.

— Ți-ai dorit mulți copii, deci?

Spre stupefacția lui Maggie, ochii lui Juliet se umplură de lacrimi.

— Cât se poate de mulți. Și n-am putut să am nici măcar unul.

Surprinsă și tristă peste măsură, Maggie își luă mătușa în brațe și o strânse cu putere. Cine și-ar fi închipuit că Juliet mai suferea și acum din cauza asta, după atâta amar de ani? Altă femeie s-ar fi împăcat de mult cu gândul, mai ales dacă ar fi trăit viața ei cu Myles, plină de belșug și călătorii. Când i-a amintit lui Juliet de toate astea, gândindu-se că o să-i facă bine, mătușa ei cea mare s-a smuls din îmbrățișare și a izbucnit cât se poate de violent:

— Pe mine nu m-au interesat niciodată lucrurile astea, Maggie. Le-am făcut doar pentru că erau importante pentru Myles. L-am lăsat pe el să ia toate deciziile, ca o proastă – și acum, cu ce am rămas? Cu nimic. O bucătărie perfectă și o existență goală. Nu vreau să pățești și tu același lucru. Cred că aș muri dacă aș ști că și tu treci prin același chin prin care trec eu.

— Dar, Juliet, gândește-te că nici Miranda n-are copii, și nici Eliza. Copiii nu sunt totul...

— Pentru ele poate nu sunt totul – pentru mine, da, zise Juliet ridicându-se să plece. Eu n-am vrut decât să-ți spun că, dacă vrei copii, nu amâna prea mult. Bărbații nu înțeleg lucrurile astea, Maggie. Pentru ei, e o decizie de ordin intelectual – sau poate financiar. Bărbații n-au cum să înțeleagă că un copil reprezintă împlinirea unei nevoi emoționale. Ei pur și simplu nu gândesc în astfel de termeni.

— Dar Myles...

— Myles și cu mine ne despărțim – voiam să vă spun peste câteva zile, dar ție pot să-ți spun de pe acum.

— Poftim?!

Juliet îi povesti de scrisoarea care-l aștepta pe Myles când ajunge acasă la Manchester.

— Și de ce n-ai zis nimic până acum?!

— Se bârfește destul în familia asta și fără să-l mai bag pe Myles în gura tuturor.

Lui Maggie nu i-a venit în minte nici o replică la comentariul ăsta, așa că a zis doar:

— Îmi pare sincer rău, Juliet. Mie mi-a plăcut întotdeauna de Myles.

— N-am altă cale, Maggie. Mi-e imposibil să-l iert sau să uit. Te rog frumos, ai grijă să nu pățești ca mine, încheie Juliet înainte să iasă ca o furtună din cameră.

Maggie rămase trează, în capul oaselor, mult timp după aceea. Nu era doar o impresie, în casă se simțea cu totul și cu totul altă atmosferă la Crăciunul ăsta. Nu mai vorbise în viața ei cu mătușile ei așa cum o făcuse în seara asta. Până acum, nu îi mai ținuse niciodată piept Mirandei; nu o mai provocase pe Eliza și nu mai vorbise atât de deschis cu Juliet. Acum își dădea seama că probabil ratase ocazia perfectă să se consulte cu ele în privința lui Sadie. Să le spună adevărul și să vadă cum reacționează.

Maggie nu așteptă să vină și Clementine, ci se duse ea la mama ei. Ieși pe hol pășind cu grijă, ca să nu scârțâie podelele. Deschise încetișor ușa de la camera mamei ei. Era luminată din plin de luna de afară – Clementine nu dormea cu draperiile trase niciodată.

— Clementine? șopti Maggie.

— Maggie? răspunse Clementine, ridicându-se imediat în capul oaselor. Te simți bine? S-a întâmplat ceva?

— Pot să stau puțin cu tine? o întrebă Maggie, la fel cum făcea în copilărie.

— Bineînțeles, zâmbi Clementine aducându-și aminte de replica asta.

Ridică un colț de cuvertură și Maggie se strecură lângă ea. Își dădu seama, cu părere de rău, că nu mai stătuse în același pat cu mama ei de când era mică – efectul era la fel de liniștitor acum ca și atunci.

Clementine nu aprinse veioza; doar se întoarse pe o parte și-i dădu lui Maggie părul de pe față.

— Maggie, s-a întâmplat ceva?

Cum ar fi vrut să-i poată povesti totul: despre planul lui Leo, despre falsa logodnă. Nu-i plăcea deloc că nu-i putea spune adevărul mamei ei, se simțea ca o impostoare. Ar fi vrut să-i spună că știa despre Sadie. Ar fi vrut s-o întrebe ce s-a întâmplat

între ele, cum s-a simțit, dacă a iertat-o pe sora ei. Ar fi vrut s-o întrebe de ce i-au ascuns cu toții adevărul în toți anii ăștia.

Dar știa că, dacă i-ar fi spus, Clementine ar fi luat foc. Poate nu la fel de dramatic ca mătușile ei, dar tot s-ar fi supărat rău de tot. S-ar fi certat aprins cu Leo. Și nu putea risca o schismă atât de mare în următoarele câteva zile – dacă Sadie se hotăra totuși să vină să-i vadă?...

— Ce se-ntâmplă, Maggie? întrebă Clementine a doua oară.

— Am primit câteva vizite în seara asta.

— Vizitele unor mătuși, vrei să spui?

— Da – toate trei.

— Așa, cei trei înțelepți încărcați cu daruri?

— Nu chiar...

— Aoleu, zâmbi Clementine băgându-i o pernă sub cap. Cumva Miranda a vrut neapărat să-ți spună ceva despre Gabriel?

— De unde știi?

— De când a venit, numai despre asta vorbește. Las-o să vorbească, Maggie, în fond tu știi cel mai bine ce simți și ce vrei. N-am apucat să-l văd mai de aproape pe Gabriel, dar mi se pare un băiat super. E atent, deștept și pare că ține cu adevărat la tine.

— Deci, îți place?

— Da, până acum n-am văzut nimic care să nu-mi placă. Eliza ce-a avut de spus despre el?

— Nu despre Gabriel a vrut să vorbim. Maggie ezită. Și tu crezi că ar fi trebuit să-mi găsesc deja un nou serviciu?

— Cred că până nu știi exact ce vrei să faci, n-ar trebui să cauți nimic. Ai hotărât de ce vrei să te apuci?

— Nu, încă nu.

— Atunci ce rost are să te grăbești? Ai tot timpul din lume.

— Și crezi c-ar trebui să fac un copil cât mai curând posibil?

— Înainte să te măriți?

— Cât mai sunt încă tânără.

— Tu și Gabriel ați discutat până acum despre asta?

— Nu, încă nu.

— Atunci mai așteaptă puțin, până când chiar o să vrei copii și, dacă o să se poată, ar fi minunat.

Maggie mai avea o singură întrebare.

— Ai regretat vreodată că m-ai făcut?

— Niciodată, nici măcar un minut – nici măcar o secundă.

— Nu crezi că, dacă n-ai fi fost legată de mâini și de picioare cu mine, ai fi putut ajunge mult mai departe?

— Cariera mea n-a avut niciodată de suferit de pe urma ta. Am făcut absolut tot ce mi-am dorit – şi asta numai datorită ţie, Maggie. Pentru că m-ai înţeles întotdeauna.

Chiar era adevărat, o înţelesese întotdeauna pe Clementine? Maggie nu mai era sigură de nimic, după evenimentele din ultimele zile. Adevărul era că fuseseră şi momente în care şi-ar fi dorit ca mama ei să nu plece atât de des şi s-o lase cu mătuşile ei. Clementine ratase nişte momente importante din viaţa ei, pentru că tocmai atunci se întâmpla să fie în nu ştiu ce expediţie pe o insulă sau pe un vârf de munte. Maggie fusese întotdeauna foarte mândră de mama ei – dar, dac-ar fi fost să fie sută la sută sinceră, uneori şi-ar fi dorit să nu fie atât de implicată în munca ei. Brusc, îşi aminti cuvintele Mirandei despre cât de bună mamă fusese Clementine – atunci când nu se suprapunea cu ceva din programul ei de lucru. Era oare adevărat? Punea oare Clementine munca mai presus de fiica ei?

Mai era ceva ce trebuia să afle.

— Când s-a întâmplat povestea cu omul ăla la Londra... şi cu Angus...

Clementine dădu din cap că-şi aminteşte.

— Dacă Miranda n-ar fi putut să vină la mine, tu ai fi venit?

— Bineînţeles. Nu te-am fi lăsat să treci singură prin aşa ceva.

— Nu m-aţi fi lăsat?...

— Am fi venit oricare dintre noi. Eu, Leo, mătuşile tale. Te-aş fi adus la Hobart, dar până să ne dumirim ce-i cu tine, plecaseşi deja la New York.

— M-ai fi dus acasă?

— Da, dacă voiai.

Lui Maggie nici măcar nu-i trecuse prin cap să se ducă acasă, în Tasmania. Se gândi cum ar fi să trăiască la Hobart, în casa părintească, înconjurată de frumuseţea peisajului tasmanian: oceanul, munţii, aerul curat, apusurile incandescente. Zi de zi. Având-o pe mama ei alături. Doar că ea n-ar fi fost de fapt acolo, ci pe undeva prin Antarctica.

Maică-sa îi citi parcă gândurile. O mângâie pe păr, după ce i-l dădu iar la o parte de pe faţă.

— Plec de-abia în noiembrie, Maggie. Ai timp arhisuficient să te hotărăşti dacă vrei să vii şi să te gândeşti în linişte la ce vrei să faci mai departe cu viaţa ta. Şi dacă vrei să stau cu tine, să ştii că nu trebuie neapărat să plec.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles.

Spre surpriza amândurora, pe Maggie o pufni plânsul.

Clementine se ridică în capul oaselor şi o luă în braţe.

— Maggie, de ce plângi? Ce e?

— Credeam că o să zici că nu se poate.

— Cum adică să zic că nu se poate? Eşti fiica mea – nimic nu e mai important decât tine.

— Chiar vorbeşti serios?

— Maggie! izbucni Clementine în râs. Ce-i cu tine? Ce ţi-au zis surorile mele în seara asta?

— Nu e vorba doar de ce mi-au zis ele. Nu mă lua somnul şi am început să mă gândesc la tot felul de lucruri.

Sadie. Jurnalul Tessei. Toate minciunile de familie. Cât de mult ar fi vrut să vorbească cu Clementine despre toate acestea.

Clementine o mângâie iar pe cap.

— Maggie, e clar că eşti obosită. Ţi s-au întâmplat o groază de chestii în ultima vreme. Ţi-ai adus logodnicul să-ţi cunoască familia. E mai mult stres decât poate să ducă chiar şi o persoană puternică cum eşti tu. Dacă te rog frumos, poţi să faci ceva pentru mine?

Maggie aprobă cu o mişcare a capului.

— Nu te mai gândi atâta. Relaxează-te puţin şi încearcă să dormi. Dacă vrei să rămâi aici peste noapte, îţi aduc eu o pernă.

— Nu, mă duc să mă culc în patul meu.

Încercă să se dea jos din pat, apoi se opri.

— Te deranjează că-ţi zic Clementine? Ţi-ar plăcea mai mult să-ţi zic mamă?

— Poţi să-mi spui cum vrei tu.

— Atunci cred că o să-ţi zic mamă.

— Atunci, aşa rămâne.

— Şi să ştii că te iubesc, zise Maggie strângând-o pe Clementine în braţe.

— Să ştii că şi eu te iubesc foarte mult.

— Câţi de foarte?

— Ştii doar: douăzeci şi şase, răspunse Clementine zâmbind. Acum fugi la culcare.

Nu adormise de nici două ore, când auzi uruitul unei camionete urcând pe alee. Se ridică din pat şi se uită pe fereastră: era camioneta portocalie a unei firme de livrări.

Leo era deja la intrare, în halat, când ajunse ea.

— M-au sunat să m-anunțe că sunt pe drum. Noroc că, în mod cu totul miraculos, aveam semnal. Incredibil ce eficienți sunt, nu? Nici nu-mi închipuiam că o să primesc raportul atât de repede. Le-am zis că îl vreau cât se poate de urgent, nu contează cât costă – și atunci s-au gândit probabil că e OK să-l trimită cu racheta.

Camioneta opri în fața casei. Din ea coborî un bărbat cu un plic în mână. Leo luă plicul și semnă procesul-verbal de predare-primire. Maggie ar fi vrut să i-l smulgă din mâini și să-l deschidă mai repede. Leo tocmai îl răsucea de pe o parte pe alta, când apăru Miranda în spatele lor.

— Ce Dumnezeu faceți aici, dragă?

— E un act trimis de avocatul meu de la Londra, zise Leo, după o ezitare de o fracțiune de secundă. Încă un brevet pentru motorul mașinii de tuns iarba, continuă el, punând plicul sub braț. Maggie, nu vrei să ne tragem ceva pe noi și să ieșim la o plimbare în zori? N-am stat de vorbă aproape deloc de când ai venit.

Când ieșeau pe ușă, dădură nas în nas cu Gabriel, îmbrăcat în blugi negri și o cămașă albastră cu mânecile suflecate.

— Noi ieșim la o plimbare, îl întâmpină Leo. Vrei să vii cu noi?

— Sigur, mersi frumos pentru invitație.

— Și raportul? șopti Maggie în urechea lui Leo. Credeam că vrei să...

— Sunt sigur că putem avea toată încrederea în Gabriel.

În următoarele câteva minute, Leo îl puse pe Gabriel la curent cu livrarea din zorii zilei. Din întrebările pe care acesta le puse, era clar că Leo reușise să-i stârnească curiozitatea.

Imediat ce ieșiră din raza vizuală a celor din casă, Leo desfăcu plicul și scoase dinăuntru un dosar. Maggie simți că se sufocă – își dădu seama că-și ținea respirația de câteva secunde bune. Leo așeză dosarul pe zidul pitic din fundul grădinii. Conținea niște fișe întocmite cât se poate de profesionist: nume, vârstă, descriere. Broșuri de la firma pe care o conducea femeia care făcea obiectul raportului. Adresa exactă, însoțită de o fotografie a casei din suburbia Phibsboro, Dublin. Și mai era o fotografie de familie: femeia cu soțul și fiica ei.

Când Leo luă fotografia să se uite mai de aproape, Maggie observă că îi tremurau mâinile. O privi vreme îndelungată, apoi șopti:

— E măritată. Are o fiică.

Se uită din nou pe raport.

— O fiică de optsprezece ani. Nepoata mea – verișoara ta, Maggie.

Maggie luă fotografia și o privi cu respirația tăiată. Era un instantaneu din care o privea chipul relaxat al unei femei care se bucura de o zi însorită. Lângă ea stătea un bărbat cu chip rotund, care zâmbea și el. Lângă ei, o fată cu părul castaniu. O familie fericită.

— Ea e, Buricule? E chiar Sadie?

Leo luă fotografia și o privi din nou cu atenție.

— Ea e. Trebuie să fie ea.

Era foarte surescitat.

— Practic, se află la doi pași, Maggie. Îți dai seama că numai mâna destinului a făcut în așa fel încât Sadie să se stabilească în Irlanda. Ai terminat jurnalul? Ai aflat ceva? Cred că trebuie să ne mișcăm cât se poate de repede, dacă vrem să o aducem pe Sadie aici cât sunt și surorile ei adunate la un loc. E singura noastră șansă – Eliza deja zicea că vrea să sune la agenție să vadă dacă se poate întoarce mai devreme la Melbourne.

— Citesc cu viteză maximă, zău.

Și chiar așa era. Și ea voia să termine cât mai repede cu putință.

— Mai am patru caiete.

— Și încă n-ai aflat ce a supărat-o pe Sadie atât de tare?

Maggie șovăi, apoi dădu din cap în semn că nu. Trebuia să termine de citit toate caietele și să se gândească înainte să-i spună ceva lui Leo.

Bunicul ei mai aruncă o privire la fotografie.

— A început să mă roadă îndoiala, Maggie – dacă e Sadie, dar nu vrea să mă vadă? Dacă îmi trântește ușa în față? E foarte posibil, în definitiv. În toți anii ăștia, nu mi-a răspuns nici măcar o singură dată la scrisori.

— Mie mi-a răspuns, zise Maggie.

Se ruga în mintea ei să n-aibă dreptate: Leo n-avea cum să fi plănuit totul de la început, nu? Dar chiar dacă așa stăteau lucrurile, știa foarte bine că n-avea cum să nu se ofere.

— Mă duc eu la ea.

— Cum? zise Leo. Părea realmente șocat. Adică vrei să te duci tu la Dublin?

— Pot să merg și eu cu ea, se oferi Gabriel. Dacă nu mai vreți să afle celelalte, probabil că așa ar bate cel mai puțin la ochi. Putem să plecăm azi după-masă. Le spunem că vrem să plecăm într-o scurtă expediție și că ne întoarcem mâine.

— E prea devreme, mai am de citit din jurnal.

— Pot să conduc eu, ca să poți citi.

— N-ar fi mai bine să mergem toți trei? întrebă Leo.

— N-ai cum să pleci, cu toate trei aici – ar intra la bănuieli, zise Maggie.

— Dar pe tine au venit să te vadă, nu pe mine.

— Și m-au văzut, dar cred că Gabriel are dreptate. Ne ducem doar noi doi și ne întoarcem mâine. Puteți să mai filmați câte ceva acum de dimineață și după-masă plecăm.

— Și dacă nu e Sadie? Dacă detectivul se înșală? întrebă Leo amărât.

Maggie nu-l văzuse niciodată pe bunicul ei atât de chinuit. Îi puse o mână pe braț.

— O să aflăm azi, Buricule. Și dacă putem, ți-o aducem mâine – promit.

Capitolul 40

La ora unsprezece, erau deja în drum spre Dublin. Când s-au întors de la plimbare, la ușă îi aștepta un comitet de primire format din trei persoane: Juliet, Miranda, Eliza. Era o dimineață însorită și deja caldă – ziseseră la știri că o să fie cea mai toridă zi a anului. Miranda hotărâse în numele tuturor, evident, că e o zi mult prea frumoasă ca să stea închiși în casă, după care i-a anunțat pe toți că azi nu filmează nimic, pentru că e zi de picnic pe plajă.

— În cazul ăsta, eu și Maggie putem să plecăm mult mai devreme decât ne propuseserăm, zise Gabriel nonșalant.

În mai puțin de jumătate de oră, au fost gata de drum. Toată lumea i-a condus la mașină și i-a pus să promită că se întorc în maximum douăzeci și patru de ore.

— Mult noroc, îi șopti Leo lui Maggie la ureche când se îmbrățișau de rămas-bun.

— Mersi mult, Gabriel, ținu Maggie să-i spună lui Gabriel, când ajunseră cam prin dreptul bisericii. Tocmai coteau și intrau pe drumul principal, printre dealurile acoperite de ierburi roșcate. Chiar nu erai obligat sa vii cu mine.

— Ba da, de fapt. Chiar azi de dimineață m-am uitat în „Carta falșilor logodnici" și scria clar: „De va trebui să faci pe șoferul pân' la Dublin, nici prin gând să nu-ți treacă să te împotrivești. Altfel, nici în gaură de șarpe nu vei scăpa de urgia distrugătoare a zeilor."

— Eu vorbesc serios, Gabriel. Dacă ai fi știut de la început în ce te bagi...

— Maggie, ți-am mai zis, n-am nici o problemă cu absolut nimeni și nimic. Situația asta e mult mai complicată pentru tine decât pentru mine.

— Pentru mine?

— Nu știu, poate mă înșel, dar cred că mi-ar fi mult mai greu dacă aș fi în locul tău. Toată lumea vrea să pună gheara pe tine. Singura mai liniștită e Clementine, culmea, care ar fi cât de cât îndreptățită să vrea să te acapareze. Dar tocmai ea e cea mai calmă.

— Așa e ea, întotdeauna a fost mai liniștită.

— Atunci ai ales-o pe cea mai potrivită dintre ele să-ți fie mamă. Bravo, ai fost fată deșteaptă.

— Mersi.

Pe dealurile golașe nu se zărea decât arareori câte un morman de buruieni lăsate la uscat. Maggie se hotărî să profite de liniștea din jur și mai citi o dată raportul detectivului. I se părea ciudat cum reușise tipul să îndese practic toată existența unei ființe umane între paginile unui dosar destul de subțire, de altfel. Dar și mai ciudat i se părea faptul că Sadie trăia de douăzeci de ani sub un nume fals, alături de soțul și fiica ei. Leo fusese cel mai șocat pe poza de familie – dacă femeia aceea chiar era Sadie, fotografia era dovada incontestabilă că în toți acești ani dusese o existență paralelă, despre care ei n-avuseseră nici un fel de idee. O viață perfectă și plină, alături de familia ei. Iar Maggie crezuse în tot acest timp că Sadie trăia într-o comunitate de hipioți, undeva în Australia tropicală. Îi era aproape imposibil să și-o închipuie în altfel de context, atât de tare se obișnuise cu ideea.

Privi din nou chipul femeii din fotografie. Într-un fel, i se părea că arată ca o străină. În alt fel, i se părea că seamănă perfect cu mama și mătușile ei: avea aceeași ochi căprui închis și o formă asemănătoare a feței. Părul părea vopsit – deși era greu să-ți dai seama, ciufulită de vânt cum era. Bărbatul ei părea un tip de treabă. Zâmbitor. Pistruiat. Cu ochi foarte albaștri. Cât despre fiica lor – verișoara ei – era mult mai greu să-ți dai seama ce fel de persoană e, doar din fotografia asta. Avea fața întoarsă spre părinții ei și râdea, ca și ei. Toți trei păreau cât se poate de fericiți.

Gabriel îi întrerupse șirul gândurilor.

— Leo are de gând să le spună celorlalte trei fiice că a găsit-o pe Sadie? Sau că cel puțin așa crede?

— Nu înainte să fie sigur că e ea.

— Și crezi că ele se vor bucura?

— Bineînțeles, doar e sora lor.

— N-a mai căutat-o nimeni până acum?

— Nu știu, e posibil. Mie nu mi-a spus nimeni nimic.

Și ea se întrebase același lucru. Poate că și celelalte încercaseră să dea de ea – și se lăsaseră păgubașe, pentru că nu reușiseră să afle nimic. Strat după strat, în mintea lui Maggie adevărul începea să se dezvăluie; adevărul pe care și Leo, și mama, și mătușile ei se străduiseră atâta amar de ani să i-l ascundă.

— Pot să-ți pun o întrebare foarte personală, Maggie?

— Sună foarte serios.

— Sunt mai degrabă curios, decât serios. Cum reușesc mătușile tale să-ți controleze atât de mult gândurile și acțiunile?

— Să mă controleze? râse Maggie. Gabriel, sunt mătușile mele – nu niște extratereștri.

— Știu asta. Și înțeleg cum e cu mătușile, am și eu câteva. Dar ale mele îmi trimit ciorapi de ziua mea și cam atât. În timp ce ale tale par să-ți controleze toată existența.

— M-au crescut, nu? Deci presupun că au tot dreptul să știe ce se întâmplă cu mine. Și nu mi se pare o chestie nasoală sau chinuitoare deloc – le iubesc și îmi place să fiu cu ele.

— Chiar îți place?

— Da, normal!

După câteva momente de liniște, continuă:

— Am o senzație foarte plăcută când intru într-o cameră și sunt toți acolo: mama, Leo, mătușile mele. Îmi plăcea încă de când eram mică. E clar că la tine lucrurile au stat cu totul altfel, pentru că nu erați decât tu și cu mama ta.

— Poate de aceea mi se pare atât de fascinantă situația ta.

— Mă bucur că nu te plictisește familia mea.

— O, deloc! Dar mă și intrigă – mai ales situația de acum, cu toată lumea la un loc. Mi se pare că sunteți cu toții dependenți unii de ceilalți, că nu puteți cu nici un chip să vă rupeți unul de celălalt.

Observația lui o tulbură și enervă în egală măsură.

— Gabriel, suntem aici cu toții pentru că așa vrem. Se corectă: Pentru că simțim că așa trebuie. E drept că o facem mai mult de dragul lui Leo, dar ce importanță are? Când a murit Tessa, omul ăsta a trebuit să fie și mamă și tată pentru toate cele cinci fiice – cred că e demn de toată admirația, nu ți se pare?

— Vorbește tot timpul despre ea, nu? O să vezi și mâine-seară, când o să vă arăt filmul. După impresiile adunate, e clar că a fost un adevărat personaj.

Maggie ar fi vrut să fie de acord. Ar fi vrut să poată spune „Da, Tessa a fost o femeie minunată, se vede clar asta din jurnal".

Gabriel băgă de seamă că ezită.

— Nu ești de acord?

Maggie își alese cuvintele cu grijă.

— Nu mai știu ce să cred. Ce citesc eu în jurnal nu prea se potrivește cu ce spun ceilalți...

Apoi își dădu seama că de fapt chiar simțea nevoia să se confeseze cuiva.

— Ai ținut vreodată un jurnal, Gabriel?

Gabriel negă.

— Știu ce am în cap. N-am nevoie să-mi aștern gândurile pe hârtie ca să știu ce gândesc.

— Dar, dacă te-ai apuca să-ți așterni gândurile pe hârtie, crezi că ai fi sincer? Crezi că dacă cineva le-ar citi, ar înțelege cine ești cu adevărat?

— Păi cum altfel? Sigur că în parte m-aș amăgi, că probabil n-aș spune tot timpul lucrurilor pe nume – dar adevărul tot ar ieși la iveală și oricine mi-ar citi jurnalul ar ști cum sunt de fapt.

— Și eu sunt de aceeași părere. Dar, dacă așa stau lucrurile într-adevăr, înseamnă că tot ce mi-a spus Leo despre Tessa nu e adevărat deloc. Tot ce mi-au povestit mama și mătușile mele în toți acești ani nu e decât o mare minciună – Crăciunurile de iulie, casa de vacanță, totul.

Maggie trecu în revistă ce citise până atunci și încercă să rezume totul în câteva cuvinte.

— Credeam că e o onoare să-i citesc jurnalul, Gabriel. Să o cunosc pe bunica mea într-un mod atât de intim.

— Și n-a fost?

— Aș vrea să nu fi citit nimic, zise Maggie clătinând din cap. Aș vrea să nu fi aflat niciodată cum era de fapt. Egoistă și arogantă. Fiecare pagină spune asta despre ea. E plină de răutate când vorbește despre Leo, despre toată lumea.

— Dar Leo spune că a fost iubirea vieții lui. Și el a ei.

— Asta crede el. Dar nu cred că el a fost iubirea vieții ei deloc.

Nu și-a continuat gândul: din ce scria Tessa, singura iubire a vieții ei fusese ea însăși.

— Și atunci, de ce-a vrut Leo atât de mult să-i citești jurnalul?

Gabriel știa tot ce se putea ști despre familia ei, în afară de ce era în jurnal. N-avea nici un motiv să nu-i dezvăluie ce scria Tessa în caietele albastre. Îi explică pe scurt despre relația Tessei cu

Bill, apoi despre teoria lui Leo că Sadie aflase, citind jurnalul, ceva şocant despre relaţia dintre mama şi unchiul ei, ceva ce o făcuse să fugă.

— Ce? Că tatăl ei e Bill, şi nu Leo?

Maggie dădu din cap că da.

— Nu cred că Leo vrea să aflu din jurnal că aşa e – sunt sigură că speră din tot sufletul că lucrurile nu stau aşa. Dar sunt pe cale să descopăr tot, am ajuns cu cititul într-un punct în care adevărul stă să iasă la iveală.

— N-ai sărit peste ani? Eu aşa aş face.

— Am vrut întâi să înţeleg exact cum era Tessa. Acum îmi doresc să nu fi aflat. Cred că cel mai bine ar fi fost ca Leo să ardă jurnalele când a murit Tessa, cum le-a minţit pe mama şi mătuşile mele că a făcut, cu mulţi ani în urmă.

Îi întrerupse ţiuitul unui mesaj pe mobil. Gabriel semnalizâ şi trase pe dreapta.

— Scuze, Maggie. Aşteptam mesajul ăsta, s-ar putea să trebuiască să sun înapoi.

Era un mesaj de la colegul lui de apartament, care-l anunţa că o revistă literară îi acceptase o povestire.

— Super! Zice că avea de gând să-mi oprească nişte şampanie la frigider, dar din păcate el şi cu prietena lui au terminat sticla.

Îşi băgă telefonul înapoi în buzunar şi porni motorul.

— Ce-au zis colegii tăi când i-ai anunţat că pleci în Irlanda?

— Cât pe ce să crape de invidie. S-au întrebat de ce ei nu primesc niciodată oferte de lucru ca asta.

Şi uite aşa, Maggie îşi reaminti că pentru Gabriel nu era decât un contract şi că tot ce se întâmpla nu însemna nici pe departe la fel de mult pentru el cât însemna pentru ea.

Intrară curând pe autostradă şi scăpară de hârtoapele de până atunci, ceea ce pentru Maggie însemna condiţii mult mai bune de lectură. Cu cât termina de citit jurnalul mai repede, cu atât mai bine. Până la urmă de-aia plecaseră de la Donegal, nu? Nu ca să fie cu Gabriel, ci ca să o vadă pe Sadie şi să ducă la îndeplinire sarcina încredinţată de bunicul ei. Se întinse şi scoase jurnalul din geanta aşezată pe bancheta din spate. De dimineaţă, pusese toate cele nouă caiete la fundul genţii şi le acoperise prudent cu o eşarfă.

— Cred că ar trebui să mă apuc de treabă, îl anunţă Maggie.

— Desigur. Lectură plăcută.

— Mersi, zise ea gândindu-se ce bine ar fi să fi fost într-adevăr o lectură plăcută.

Maggie citi tot drumul până la Dublin. Se întrerupse doar câteva minute, cât timp Gabriel alimentă mașina cu benzină și cumpără o hartă a Dublinului. Lectura o absorbi din nou, imediat după aceea. Nu băgă de seamă nimic din peisajul pe care-l parcurgeau: orășelele, câmpurile și casele izolate. Era complet transpusă în mintea bunicii ei, în anii '60. Tessa era gravidă cu Sadie.

Mi-a fost rău toată sarcina. Mi-a zis o prietenă că asta se întâmplă numai când de fapt n-ai vrut sarcina – corpul tău încearcă din răsputeri să protesteze, să te scape de ea. Corpul meu nu încearcă atât de tare cât aș vrea eu – e numai vina lui Leo, boul. I-am zis că-mi ajung trei copii, și el nimic.

Apoi venea o pauză, după care:

N-am mai scris în jurnal de trei luni. Atâta mi-a luat să-mi revin după cea mai dureroasă naștere de până acum, prin care Sadie Mary a venit pe lume. Un copil deloc ușor de îngrijit. Plânge întruna. Noaptea îl las pe Leo să aibă grijă de ea. Am destulă treabă ziua cu celelalte. I-am zis lui Leo că am nevoie de ajutor la treburile casei, altfel sigur o să clachez.

După o altă pauză, de șase luni de data asta:

Simt că-mi pierd mințile. Sadie parc-ar fi o pisică – miaună întruna, și ziua, și noaptea. Colici, zice doctorul. O să-i treacă. Eu una nu mai am de gând s-o bag în seamă. Când i-am zis asistentei asta, mi-a spus că trebuie să am răbdare până se cimentează legătura dintre noi două – ce prostie. L-am somat pe Leo să angajeze pe cineva care să m-ajute la treburile casei, altfel o să fac sigur un colaps.

Cinci luni mai târziu, veni și consemnarea pe care Maggie o aștepta de atâta timp:

Iar sunt gravidă! I-am zis lui Leo că e ultima oară, clar. Orice femeie ar zice același lucru, după cinci sarcini. N-a trecut nici un an de când am născut-o pe Sadie. Dacă o să fie un copil la fel de dificil ca Sadie, chiar nu știu cum o să mă descurc.

Maggie își ținu respirația: mama ei era pe punctul de a veni pe lume.

Tot fată. M-am simțit dezamăgită când mi-au zis – măcar are o față de înger. Fetele sunt teribil de surescitate. Juliet a vrut s-o ia acasă imediat – mi-a zis că are ea grijă de bebeluș până vin eu de la spital! Miranda e scârbită că e tot fată. Ne-a întrebat dacă

nu se poate s-o schimbăm cu un băiat – Doamne, ce mă mai face să râd fata asta. Până şi Eliza pare să fie vag interesată de noua ei surioară. Leo e topit, evident. Ieri a luat-o în braţe şi i-a zis „scumpa mea" Exact în acelaşi timp, un tip la radio cânta „Scumpa mea Clementine" *– deci, Clementine o s-o cheme! E un copil minunat – atât de liniştită, încât e o plăcere să aibă omul grijă de ea. Mănâncă şi doarme când trebuie, fără probleme. Şi e atât de drăguţă!*

Maggie simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Cele mai calde sentimente pentru Tessa o inundară brusc – dar nu ţinu mult.

Sadie mă înnebuneşte! E atât de geloasă pe surioara ei! Vrea tot timpul să-i ia biberonul – iar azi am prins-o încercând să se urce la ea în pătuţ! I-am povestit şi asistentei. Mi-a zis să am grijă să nu le las niciodată singure, se mai întâmplă uneori ca bebeluşii să fie sufocaţi de fraţi sau surori mai mari. Ce bine ar fi să fie exact pe dos. Vai, mă simt vinovată c-am zis aşa ceva!!!

În următorii doi ani, Tessa n-a scris prea des în jurnal. Mai apăreau notiţe despre cât de mult îi place lui Juliet să gătească sau ce trăsnăi a mai spus Miranda. De cele mai multe ori, apărea şi un comentariu negativ la adresa lui Leo, însoţit de lamentări despre câtă treabă avea şi cât de sufocată se simţea. Din loc în loc, vorbea despre albumul de amintiri la care lucra în momentul respectiv. Albumele, cel puţin, o distrau. Era minunat să mai facă şi altceva în afară de spălat şi curăţenie. Povestea plină de entuziasm fiecare vizită a lui Bill, dar Maggie n-a găsit nimic care s-o convingă că erau şi amanţi.

În anul în care Clementine a împlinit patru ani, la un moment dat Tessa scria:

Azi am o ştire-bombă: ne mutăm în Tasmania. Până acum nici măcar nu ştiam unde vine pe hartă – mi-a arătat Leo; dar mă încântă ideea de a pleca într-o aventură. Şi Juliet şi Miranda sunt foarte entuziasmate – după ce a auzit de la Leo că Tasmania se mai cheamă şi Insula Merilor, ieri toată ziua Miranda a defilat galeşă cu un măr în mână. Sadie e supărată, zice că i-e frică să meargă cu vaporul. Fata asta e sub orice critică. S-ar văicări şi de Crăciun.

Următoarea consemnare a venit de-abia după patru luni. Maggie citi fiecare cuvinţel cu mare atenţie – familia trăia acum în casa de la Hobart în care crescuse şi ea, în oraşul ei natal, înconjuraţi de toate frumuseţile care o încântaseră şi pe ea toată

viața ei. N-a trebuit să citească prea mult ca să-și dea seama că Tessa nu e deloc extaziată.

Nu scria mare lucru despre Hobart sau despre serviciul lui Leo – în afară de faptul că era plătit mai bine. În casă era prea mult curent. Hobart era un orășel drăguț și mult mai puțin poluat decât Londra – totuși de ce nu era nimeni pe străzi?! Iar Leo o călca din ce în ce mai tare pe nervi.

Iar l-a apucat nebunia cu invențiile – glumește întruna că e ceva ce are-n sânge. Ce să zic, nu mă deranjează absolut deloc că stă toată noaptea în atelier.

Nu m-am împrietenit cu nici una din mamele celorlalte fetițe care merg la aceeași școală cu Juliet și Miranda – sunt cam înapoiate pentru gustul meu... Toate fetele s-au adaptat de minune, mai puțin Sadie. Plânge tot timpul și zice că nu vrea la școală, că i-e frică de învățătoare. Nu am nici un fel de îndoială că niciodată n-a existat un copil mai enervant pe fața pământului. E ceva de-ți vine s-o dai cu capul de toți pereții. Atâta se văicărește, e atât de ezitantă în tot ce face! Când o văd cum se ține departe de ceilalți copii, îmi vine s-o iau de păr și s-o arunc fix în mijlocul lor.

Despre celelalte patru fiice mai apărea câte o poveste haioasă, dar despre Sadie niciodată. Maggie dădu paginile înapoi și mai verifică o dată. Nu, nu era nici o însemnare amuzantă despre Sadie.

Iar au apucat-o pe Sadie coșmarurile. De câteva nopți îl trimit pe Leo când o aud că s-a trezit, se pare că o liniștește mult mai bine ca mine. Măcar o dată suntem și noi de acord: cum zice și Leo, în toate familiile e câte o oaie neagră. E clar că Sadie e drojdia familiei. Nu te aștepta la prea mult de la ea, îmi zice Leo. Ce bine ar fi dacă nu m-ar călca atâta pe nervi. E o reacție aproape fizică: cum o văd, m-apucă dracii. Atâta vrea s-o pup și s-o iau în brațe tot timpul, parc-ar fi un pui de cuc!

Lui Maggie începuseră să i se prelingă pe obraz vreo două lacrimi. Gabriel băgă de seamă.

— Te simți bine? Vrei să ne oprim?

— Nu, mersi.

Nici ea nu știa de amarul cui plângea. Al lui Sadie? Al lui Leo? Al tuturor celor din familie?

Când termină de citit ultimul caiet, mai aveau puțin și intrau în Dublin. Îl închise și rămase tăcută cu privirea pe geam. Ce-ar fi putut să spună?

— Gata? întrebă Gabriel aruncându-i o privire.

Maggie dădu din cap că da.

— Și a fost simpatic până la urmă?

Maggie făcu semn că nu.

Știa acum tot ce se putea ști despre Tessa. Citise cu atenție fiecare pagină a jurnalului în care ea își așternuse fiecare gând și sentiment legat de soțul și fiicele ei, până aproape în clipa în care murise. Și știa și de ce plecase Sadie.

Se simțea furioasă și confuză. Dar, mai mult decât orice, era tristă. Simțea jalea pe care trebuie să o fi simțit Sadie citind jurnalul; jalea cu care Leo trebuie să-și fi dat seama de felul în care îl vedea Tessa și mai ales cum îl privea pe fratele lui. Ani de zile se chinuise în zadar să o facă să-l iubească la fel de mult cum o iubea și el pe ea.

Și de Tessa îi părea rău, de fapt. Cu câtă aroganță îi bălăcărea pe toți în jurnal, cu nici două săptămâni înainte să moară, total pe neașteptate. N-a menționat decât în treacăt operația pe care urma s-o facă – o histerectomie, își dădu seama Maggie din cele câteva detalii. Îi citi plină de jenă comentariul:

Leo nu poate cu nici un chip să se abțină, deci e foarte bine că fac operația asta – așa n-o să mai am cum să rămân gravidă NICIODATĂ.

Ultimele rânduri scrise în jurnal comentau cât de proastă era mâncarea de spital, cât era de plictisită și cât îi părea de bine că se externase colega de salon, care o călca pe nervi.

Tot în ziua aceea mai scrisese câteva rânduri – patru – despre ideea de a sărbători Crăciunul în iulie.

Sper că așa o să se prindă și Leo că cel mai bine ar fi să ne întoarcem în Anglia. M-am săturat de Tasmania. Și dacă nu vrea să ne mutăm, mă gândesc foarte serios să rămân pe loc când plec acasă în vacanță data viitoare. Să vezi ce fugă o să dea atunci!

Și ei, care de atâția ani îi dedicau Crăciunul de iulie Tessei și minunatei ei creativități. Iar ea nu venise cu ideea decât ca pretext, ca să se poată întoarce în Anglia. Cât egoism!

Lui Maggie începu să i se învălmășească în minte tot ce citise în ultimele două zile. Cum să facă ordine în toată nebunia asta? Și, mai ales, cum să stea de vorbă cu Sadie despre toate astea?

— Gabriel, putem să ne oprim un pic? Cred că am nevoie de o gură de aer.

— Sigur că da.

Erau încă pe autostradă, chiar înainte de intrarea în oraș. Gabriel văzu primul indicatorul care-i anunța că mai aveau doar

doi kilometri până la intrarea în parcul Phoenix. Se putea intra cu mașina. După ce trecură printre porțile înalte, de fier forjat, în fața lor se deschise priveliștea încântătoare a pajiștilor presărate cu copaci în floare. Gabriel a parcat pe o alee laterală. Nu se simțea nici țipenie de om în jur.

Se dădură jos din mașină și o luară încet pe alee. Maggie își luă geanta și și-o puse pe umăr – cât de greu atârnau caietele dinăuntru!... După câțiva pași, în mijlocul unui pâlc de copaci, Maggie începu să vorbească.

— Leo o să fie totuși bucuros să afle că nu Bill e tatăl lui Sadie. Nu de asta s-a hotărât ea să plece. Leo e sigur tatăl ei.

— Asta îl interesa cel mai mult oricum, nu?

Maggie aprobă.

— El este tatăl tuturor, nu încape nici o îndoială.

— Deci dacă nu ăsta a fost motivul, de ce a plecat Sadie? Ai aflat?

— Cred că da.

Nu trebuia să se gândească – pur și simplu știa. Își ridică fața spre Gabriel și-l privi în ochi.

— Gabriel, mama ta te iubește?

— Poftim?

— Mama ta te iubește?

— Bineînțeles că mă iubește.

— S-ar schimba ceva dacă nu te-ar iubi? Dacă nici măcar nu te-ar plăcea?

— Dacă s-ar schimba ceva? Gabriel se gândi o clipă. Mi-ar fi foarte greu. Și m-aș gândi că e din cauză că e ceva în neregulă cu mine, că e vina mea că nu mă iubește.

— De ce?

— Pentru că toate mamele își iubesc copiii.

— Chiar toate? Pot să-ți citesc ceva?

Scoase un caiet la întâmplare și-i citi lui Gabriel ce scria Tessa despre Sadie.

Lui Gabriel nu-i venea să-și creadă urechilor.

— În stilul ăsta scrie tot timpul despre ea, din clipa în care s-a născut.

Scoase ultimul caiet și-i citi o bucată de pe la sfârșit.

Tocmai am anulat petrecerea plănuită pentru ziua de naștere a lui Sadie. Doamne, cât a mai plâns și s-a mai văicărit, supărată foc că au refuzat-o nu știu ce fete. Cum i-am zis și ei, viața nu e

dreaptă şi n-o să ajungă nicăieri dacă nu bagă bine la cap chestia asta. Bineînţeles că a început iar cu tâmpeniile ei: ce am de nu-i place nimănui de mine, mami? De ce nu vrea nimeni să se împrietenească cu mine? Mă iubeşti? Ce era să-i zic, adevărul? Nu, Sadie, nu cred că te iubesc. De fapt, mă calci pe nervi îngrozitor. I-am zis să nu se mai gândească, lasă c-o să facem o petrecere la anul, şi bineînţeles că s-a pus iar pe urlat. Ştiu că e îngrozitor să nu-ţi placă unul dintre propriii tăi copii, dar asta e şi n-am ce-i face.

Maggie închise caietul şi-l băgă înapoi în geantă cu atâta putere că parcă ar fi vrut să-l facă să dispară cu totul.

— Tu cum te-ai simţi dacă ai citi aşa ceva, Gabriel? Ce-ai face dacă ai şti că propria ta mamă nu te iubeşte, că nici măcar nu-i place de tine, că tatăl tău îţi spune oaia neagră a familiei şi că amândoi părinţii le consideră pe surorile tale de un milion de ori mai bune şi mai frumoase ca tine?

— Aş vrea să plec cât mai departe şi să nu-i mai văd pe nici unul dintre ei, niciodată.

— Şi eu la fel.

— Asta crezi c-a fost?

— Sunt sigură că asta a fost.

— Dar de ce să te ia cu ea?

— Nu ştiu – pentru că s-a nimerit să fiu cu ea atunci? Pentru că eu n-o uram?

Făcură câţiva paşi, apoi Gabriel rupse din nou tăcerea.

— Dar de ce Leo ţine morţiş să continue cu toată şarada asta, Maggie? În mintea lui, parcă e vorba de cu totul şi cu totul altă femeie.

— Poate că aşa îi vine lui mai uşor. Poate că s-a gândit că numai în felul ăsta o să reuşească să ţină familia unită după moartea ei.

— Asta înseamnă că n-are cum să fi fost o femeie atât de rea, nu crezi?

— Sincer, nu ştiu.

— Era măcar frumoasă?

— Asta e clar, era foarte frumoasă.

— Poate că asta e explicaţia. Uneori asta e tot ce contează; se întâmplă adesea ca bărbaţii să fie complet vrăjiţi de femei frumoase.

— Dar acest sentiment oare poate să dureze ani şi ani?

— Cred că era vorba şi de altceva. Din ce povesteşte Leo, nimic nu îl distra mai mult decât ce făcea sau spunea ea. În plus, ea a

fost femeia alături de care şi-a întemeiat o familie. Asta spune foarte multe.

Maggie nu ştia exact cum să continue discuţia.

— Într-un fel, totul ar fi mult mai simplu dacă aş fi aflat că Bill e tatăl lui Sadie – cel puţin Leo se aşteaptă cumva la asta. Lui n-am cum să-i povestesc tot ce ţi-am zis ţie. Şi nici pe Sadie n-am cum s-o invit să vină la Donegal şi să-şi revadă familia – de ce-ar vrea să vină? Ştie tot ce ştiu şi eu acum. Ştie foarte bine ce-a zis Leo despre ea. Ştie că nu e nici pe departe o superbă tradiţie de familie că sărbătorim Crăciunul în iulie – n-o facem decât pentru că, iniţial, Tessa clocea un plan. Gândul acesta o durea pe Maggie mai mult decât s-ar fi aşteptat. Ce mă fac, Gabriel?

Nu era cinstit să-l încarce cu o asemenea întrebare, dar ea se simţea blocată.

Gabriel nu răspunse imediat.

— După părerea mea, ai trei opţiuni. Poate chiar patru. Poţi să te duci la ea la serviciu sau la ea acasă. O altă variantă ar fi s-o suni. De asemenea, poţi să nu faci absolut nimic şi să te întorci imediat la Donegal. Să-i povesteşti lui Leo ce-ai citit, ce părere ai, şi să-l laşi pe el să decidă ce ar fi mai bine să se întâmple în continuare.

N-avea cum să facă una ca asta. Acum că venise la Dublin, nu mai era cale de întoarcere – nu venise doar de la Donegal până aici, ci tocmai de la New York, de fapt.

— Dacă o sun, s-ar putea să zică nu. E mai uşor să-i trânteşti cuiva telefonul în nas, decât să-l dai pe uşă afară.

— Vrei să mergem la ea la birou?

— Poate nici nu e în oraş. Ar fi trebuit să sunăm înainte – dacă e plecată?

— Da, ai dreptate. Dar altă posibilitate ar fi ca ea să stea frumos la ea acasă.

— Oare cum de-a reuşit Leo să mă convingă să mă bag în povestea asta?

— Nu te-a convins el – te-ai oferit tu singură.

Aşa era.

— M-am uitat pe hartă şi am văzut că mai avem maximum doi kilometri până la Phibsboro, Maggie.

— Suntem atât de aproape?!

Maggie încercă să-şi imagineze scena: o casă din suburbie, ca oricare dintre nenumăratele case pe lângă care trecuseră deja. Poate c-o s-o găsească pe Sadie la bucătărie, făcându-şi un ceai.

Sau poate că trebăluiește în grădină sau se uită la televizor, fără să aibă habar că nepoata ei se afla atât de aproape de ea. Că toată familia ei se afla, practic, la doi pași. Nu depindea decât de ea să decidă ce avea să se întâmple în continuare: dacă voia, putea să dea buzna în viața acestei femei și să-i dea toată existența peste cap; sau putea, la fel de bine, să lase lucrurile așa cum sunt – cum erau de douăzeci de ani, de fapt.

— S-ar putea să nici nu fie ea.

— Asta înseamnă că nu ești curioasă?

Maggie se gândi câteva minute.

Nu mai avea cum să dea înapoi acum.

— Hai la ea acasă.

Chiar în acel moment, Sadie se uită la ceas. Era la birou, pe Dame Street. De dimineață sunase Larry, s-o anunțe că speră să ajungă în sfârșit acasă undeva în jur de ora cinci. Nu se văzuseră de aproape trei luni și nu mai fuseseră niciodată despărțiți atât de mult timp. Voia neapărat să fie acolo când ajunge Larry. Își luă poșeta, își înfășură eșarfa de mătase în jurul gâtului și o luă spre biroul secretarei.

— Plec devreme azi, Anna. Vine Larry și vreau să pun casa la punct până ajunge el.

— Sally O'Toole, ca întotdeauna o romantică incurabilă. Pe mâine atunci – și salută-l pe Larry din partea mea.

De obicei, Sally mergea acasă cu autobuzul. Azi era însă atât de frumos afară că hotărî să o ia pe jos – n-avea cum să facă mai mult de o jumătate de oră și mai era timp berechet până când trebuia să sosească Larry.

La Donegal, Leo rămăsese singur în camera de zi. Nu-l trăgea deloc ața să înoate în apa rece ca gheața a mării, așa că nu se dusese cu fetele la plajă. Și, oricum, îl tot rodea un gând – nu-i dădea pace deloc! Observase că, de câte ori vrea să filmeze din alt unghi, Gabriel trebuie să miște camera video cu totul – sigur s-ar fi putut găsi altă soluție, mai eficientă... Poate dacă montează pe trepied o pârghie rotativă, astfel ca Gabriel să poată mișca doar aparatul, nu și trepiedul? Era nevoie doar de un mecanism relativ simplu... Probabil că singurul lucru la care trebuia să se gândească mai mult era cum să facă cu firele. Dar era simplu dacă le trecea pe toate printr-un lăcaș special al pârghiei rotative!

În jurul lui era tot echipamentul pe care-l folosise Gabriel cu o zi în urmă – toate trepiedele şi firele încolăcite unele peste altele, exact ca într-un studio de televiziune adevărat. Leo se învârti câteva minute prin cameră, atingând tot felul de butoane şi leviere. Incredibil cum putea un aparat atât de mic să înmagazineze atâtea zeci de ore de înregistrare video. Gabriel îi explicase câte ceva despre cum funcţionează – cum era cu obiectivul şi cu diferitele efecte pe care le puteai suprapune cu imaginea filmată. Se pare că domeniul ăsta evolua rapid. Chiar şi lui Gabriel îi venea greu să ţină pasul câteodată. Era extraordinar!

Leo îşi puse ochelarii şi începu să desfacă şuruburile care ţineau videocamera fixată de trepied. Levierul era destul de înţepenit, nu reuşi să-l mute decât cu oarecare greutate, cât pe ce să răstoarne trepiedul cu totul – ceea ce îl amuză ca pe un copil, deşi îşi dădea seama ce dezastru ar fi fost dacă se întâmpla să scape videocamera pe jos: probabil că s-ar fi pierdut tot ce filmase Gabriel ieri.

— Hai c-am reuşit, zise el încetişor când termină de deşurubat şi ultimul şurub. Acum putem să ne apucăm de treabă.

La Manchester, Myles Stottington coborî din taxi. Aşteptă cuminte, cu geamantanul pe trotuar, până plecă taxiul, apoi îşi apucă bagajul, haina şi servieta, îşi scoase cheia şi descuie uşa de la intrare. N-o strigă pe Juliet, cum făcea de obicei când venea acasă – ştia că n-avea cum să se fi întors deja de la Donegal.

Îşi lăsă servieta în hol, îşi agăţă haina în cuier, apoi se duse în camera de zi şi deschise fereastra să aerisească puţin. Îi era foame, sete şi somn. Fusese o călătorie lungă şi obositoare, dar se întorsese încununat de succes. Dacă totul se încheia cu bine, în curând lanţul lor de cafenele o să aibă cinci noi locaţii. Voia să o sune pe Juliet chiar în seara aceea să-i dea vestea.

Primul lucru pe care l-a observat când a intrat în bucătărie a fost plicul sprijinit de fructieră – un plic pe care era scris numele lui, ceea ce-l luă cu totul prin surprindere. Recunoscu scrisul lui Juliet. Deschise plicul, scoase scrisoarea şi începu să citească.

Capitolul 41

La patru și jumătate erau deja pe strada lui Sadie. Parcaseră mașina la câțiva metri de casa ei – sau cel puțin așa sperau, că era casa ei...

Le luase mai puțin de cinci minute să ajungă. Scurtaseră drumul luând-o prin parc, pe lângă grădina zoologică, apoi ieșiseră pe porțile de fier forjat din partea cealaltă a parcului drept în North Circular Road. De acolo ajunseseră la adresa lui Sadie pe baza indicațiilor lui Maggie, care stătea cu o hartă întinsă în față și-l îndruma pe Gabriel. La un moment dat, au trecut pe lângă o pensiune destul de mare, amenajată în două case lipite una de cealaltă. Un afiș lipit pe unul dintre geamurile de la parter îi anunța că au camere libere. Maggie se uită cu atenție – voia să rețină numele pensiunii. În caz că – și *numai* în caz că – femeia către care se îndreptau acum era Sadie, s-ar putea ca ea și Gabriel să trebuiască să petreacă noaptea în Dublin; ideal, undeva în zonă.

Era o stradă frumoasă, cu case din cărămidă roșie cu grădinițe bine îngrijite în față și garduri cochete de fier forjat. Ușile de la intrare erau în mare parte încadrate de ghivece vesele, din care se revărsau arteziene de flori albastre, albe sau roșii.

O vreme rămaseră în mașina parcată nu departe de casa lui Sadie, încercând să își dea seama dacă e cineva acasă. Nu se zărea nici un semn de activitate; deocamdată nu părea să fie nimeni acolo.

— Poate ar fi trebuit s-o caut mai întâi la serviciu, zise Maggie.

În raportul detectivului aveau adresa firmei O'Toole – era chiar în centrul orașului, pe strada Dame.

— Dar, dacă e chiar ea – cuvintele acestea le spuneau amândoi, de câte ori ziceau ceva –, atunci probabil că ar fi mai bine să vorbim acasă la ea, nu crezi? Vai ce prostii mai spun!... Dacă

răspunde fiica ei când sun la uşă?! Sau soţul? Cine le zic că sunt? Le-o fi spus ceva despre mine? Despre noi?

Gabriel zâmbi.

— Şi vrei răspuns la toată rafala asta de întrebări sau să aleg una-două?

— Îmi pare rău.

Era din ce în ce mai agitată.

De la distanţă, totul păruse mult mai uşor – practic, nu era decât o ipoteză. Acum, că erau chiar în faţa casei ei, lucrurile păreau mult mai complicate.

— Să ştii că semeni destul de tare cu fiica ei, zise Gabriel ridicându-şi ochii de pe raportul detectivului. Sau, mă rog, ea seamănă cu tine. Nu izbitor, dar e clar că aveţi trăsături comune.

Şi Maggie băgase de seamă asemănarea: fiica lui Sadie avea tenul foarte alb şi părul negru al tuturor fetelor Faraday. Nu-i spuse nimic lui Gabriel, dar observase şi urechile uşor ţuguiate ale verişoarei ei – care însă purta mult mai mulţi cercei decât purtase ea vreodată: avea cam zece tortiţe de argint în fiecare ureche, din câte putea ea să-şi dea seama.

Rămaseră tăcuţi în maşină încă vreo cinci minute. În mintea lui Maggie, cuvintele Tessei despre Sadie se izbeau haotic de imaginea lui Sadie citindu-le. Încercă să-şi dea seama cum s-ar fi simţit ea în locul lui Sadie. Devastată, probabil. Nu doar rănită – distrusă. Pe urmă, în minte îi veni alt gând: dacă o să vrea şi Leo să citească jurnalul? Ştia că, odată ce-i spune că Bill nu e tatăl lui Sadie, Leo n-o să se mai teamă să citească caietele albastre. Eliberat de cel mai mare coşmar al vieţii lui, Leo o să fie probabil curios să citească cuvintele aşternute de Tessa pe hârtie despre viaţa lor de familie. Doamne, cât l-ar răni vorbele Tessei! Şi nu doar asta l-ar distruge – şi-ar aduce aminte, citind jurnalul, că el însuşi a declarat-o pe Sadie oaia neagră şi drojdia familiei. Şi-ar da seama, astfel, că şi el contribuise la decizia lui Sadie de a-şi părăsi familia pentru totdeauna. Atât de nebuneşte i se învălmăşeau toate aceste gânduri în minte, încât iar îşi spuse ce bine ar fi fost dacă Leo ardea caietele imediat după moartea Tessei, cum îşi minţise fiicele. Dacă le-ar fi ars, nimic din toate nenorocirile astea nu s-ar mai fi întâmplat.

O trezi din gânduri mâna lui Gabriel pe braţ.

— Maggie, ea e?

Din partea cealaltă a străzii se apropia o femeie, mergând cu pas hotărât. Arăta de patruzeci şi ceva de ani şi avea părul şaten

închis. Era îmbrăcată cu niște pantaloni bleumarin și o bluză deschisă la culoare, iar la gât avea o eșarfă veselă.

Chiar și de departe, lui Maggie i se păru că femeia are un aer familiar. Avea același mers vioi ca toate mătușile ei – făcea pași mari și ușor săltăreți. Până și Maggie moștenise același mers.

Se blocă.

— Nu pot să vorbesc cu ea.

— Maggie, nu te prosti. E chiar aici.

— Și ce să-i zic? „Bună, tu ești Sadie? Eu sunt Maggie, nepoata pe care n-ai văzut-o de douăzeci de ani?" Nu mi se pare corect deloc s-o abordez așa, în stradă.

Femeia ajunsese aproape în fața casei.

— Vrei să mă duc eu? Să sparg gheața, cum s-ar zice? N-ar fi nici un fel de problemă pentru mine. Mă duc la ea și o întreb pur și simplu.

— Ai face tu asta?

— Bineînțeles, dacă așa ți se pare corect.

— Fugi, Gabriel, mai are puțin și intră în casă, te rog.

Cu inima bubuindu-i în piept, Maggie îl urmări pe Gabriel traversând strada, ducându-se direct către femeie și adresându-i-se cu accentul lui american:

— Mă scuzați.

Femeia se întoarse spre el cu un zâmbet politicos pe buze, crezând probabil că Gabriel e un turist rătăcit. Gabriel îi spuse ceva, timp în care lui Maggie i se tăie respirația. Femeia își duse o mână la gât; nu dădu din cap nici că da, nici că nu. Pur și simplu rămase blocată, ascultându-l siderată pe Gabriel. Apoi amândoi se întoarseră și se uitară spre mașina în care se afla Maggie. N-avea idee ce ar trebui să facă – să le facă cu mâna sau vreun alt semn de recunoaștere? N-a făcut nimic, până la urmă. Să coboare și să se ducă la ei? O întrebase Gabriel dacă voia să stea de vorbă cu ea?

Femeia își trecu mâinile prin păr, apoi își duse din nou o mână la gât – deodată, eșarfa lejeră parcă o sufoca. Se uită la ceas, tot fără să dea din cap. Apoi deschise portița și intră în curte, fără să se uite în urmă. Gabriel veni înapoi la mașină. Nu se citea nimic pe fața lui.

— Ea e, Maggie. E Sadie.

Maggie simți că mai are un pic și-i explodează inima cu totul.

— Ce i-ai spus?

— Am întrebat-o direct. I-am zis mai întâi că sunt un prieten al familiei Faraday din Tasmania şi că nu vreau s-o sperii sau s-o şochez – dar e cumva Sadie Faraday?

— Şi ţi-a zis că da? Aşa, pur şi simplu?

— Nu din prima. Mai întâi mi-a zis că o confund cu altcineva – pe ea o cheamă Sally O'Toole. I-am zis că ştiu, dar familia ei crede că e Sadie Faraday şi că nepoata ei e aici şi ar vrea foarte mult să vorbească cu ea. Atunci a întrebat: „Maggie? Maggie e aici?". Dar eu nu-ţi rostisem numele.

— Şi a zis că vrea să vorbească cu mine? Când? Acum?

Gabriel dădu din cap că da.

— A spus că are nevoie de câteva minute singură.

— Fata ei e acasă? Soţul?

— N-a zis. Era destul de tulburată, Maggie.

— Vorbeşte cu accent australian?

— Da, amestecat cu accent irlandez. Seamănă cu Juliet la voce, are aproape acelaşi timbru.

— Seamănă cu surorile ei?

— Maggie, o să vezi în câteva minute, zise Gabriel cu blândeţe.

Maggie îşi dădu seama că de ceva vreme îi tremurau mâinile. Se uită în oglinda de deasupra scaunului şi-şi netezi un pic părul.

— Arăt bine?

— Arăţi minunat. Întotdeauna arăţi minunat.

— Ţine-mi pumnii.

— Nu e nevoie să-ţi ţină nimeni pumnii, Maggie. E mătuşa ta.

Maggie coborî din maşină şi traversă strada. Când ajunse la poarta casei, se deschise uşa de la intrare şi apăru Sadie, cu telefonul în mână, foarte agitată.

— Sadie?

— Maggie, îmi pare rău. Nu putem să vorbim acum.

Între timp, de după colţ apăru o dubiţă verde, cu o siglă albă pe o parte: *O'Toole – servicii de curăţenie*.

— E soţul meu. Tocmai a sunat să m-anunţe că soseşte acasă. A ajuns mai devreme. Nu ştie nimic despre tine. Te rog, Maggie, pleacă – cât mai repede.

— Dar, Sadie...

— Te rog nu-mi mai spune aşa. Acum mă cheamă Sally.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Leo...

— A murit?

— Nu, nu e asta, dar...

Dubița era la câteva case doar.

— Sadie – Sally, te rog frumos. Trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

Sadie șovăi, cu privirile țintă la dubiță.

— Unde stai?

Maggie îi spuse că se cazase la pensiunea de pe strada principală, rugându-se în gând să fi ținut minte numele corect.

— Te sun mâine-dimineață la pensiune. La prima oră, promit. Dar acuma trebuie să pleci!

Dubița trăsese între timp în fața casei. Din ea coborî un bărbat. Maggie plecă cât putu de repede. În timp ce traversa strada, întoarse capul și o văzu pe Sadie dând ușa de la intrare de perete și repezindu-se în brațele bărbatului care coborâse din dubiță. Bărbatul își pusese bagajele jos și o strângea și el în brațe. Rămaseră îmbrățișați câteva secunde bune. Se auzeau până la ea frânturi din ce-și spuneau.

— Bine-ai venit!

O luară ținându-se de mână spre casă. Maggie îl văzu pe bărbat arătând spre ea și întrebând-o pe Sadie ceva. Sadie zise ceva, la care el dădu aprobator din cap. Ce-i spusese oare? Că era o turistă care se rătăcise? O agentă de vânzări? Probabil orice, doar că era nepoata ei, nu.

Intrară în casă în același timp în care Maggie se urcă în mașină.

— Maggie? Te simți bine?

Maggie nu se mai putu abține. Izbucni în lacrimi.

Capitolul 42

Sadie termină de strâns vasele gândindu-se că nu mai petrecuse nicicând o seară atât de grea în compania lui Larry. Spera din tot sufletul că nu se văzuse nimic pe faţa ei. Stătuseră de vorbă cu aceeaşi uşurinţă dintotdeauna. L-a pus să-i mai povestească o dată despre fuziunea cu Galway – deşi vorbiseră de câteva ori pe zi cât fusese Larry plecat, aşa încât ştia aproape tot ce era de ştiut despre fuziune. Apoi i-a povestit despre ce-a mai făcut ea, despre cum era posibil să-şi fi făcut un nou client. După aceea, au trecut la un scandal politic despre care scria în toate ziarele. Au vorbit şi despre Maudie.

Au stat la taclale şi au râs bună o bucată de vreme. La un moment dat, preţ de câteva clipe, Sadie se simţi atât de fericită, încât reuşi să uite de coliziunea recentă dintre vechea ei viaţă şi viaţa de acum.

În timp ce spăla vasele, îl simţi pe Larry venind prin spatele ei. O cuprinse cu braţele şi-i sărută tandru părul.

— Mi-a fost dor de tine, Sally.

Se întoarse şi-l sărută, cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui.

— Şi mie.

— Nu mai vreau să mai fim despărţiţi atâta vreme niciodată.

— Nici eu.

O sărută iar. Se lăsă în voia buzelor şi a braţelor lui, însetată după sentimentul de linişte şi siguranţă pe care atingerea lui i-l dădea întotdeauna. Asta însemna acum viaţa ei: Larry, Maudie, casa asta, ţara asta – nu Tasmania, nu vechea ei familie. Nici măcar Maggie. Avea tot ce-şi dorise vreodată – chiar mai mult decât visase vreodată. Nu suporta gândul că ar putea pierde tot; nu putea risca o nenorocire atât de mare.

În timp ce Larry îi desfăcea nasturii de la bluză, şuşotindu-i la ureche, în timp ce ea protesta râzând – dacă-i vede vreun vecin

pe fereastră? –, luă hotărârea că n-avea nici un rost s-o sune pe Maggie de dimineață.

Trecuse de miezul nopții. La trei sute de metri de casa lui Sadie, Maggie stătea trează, cu privirile-n tavan. Petrecuse o seară liniștită cu Gabriel.

Fusese foarte înțelegător și cald cu ea în mașină când izbucnise în lacrimi. Pornise mașina fără să zică nimic, lăsând-o să-și steargă rușinată lacrimile.

S-au cazat la pensiunea pe care o zărise Maggie mai devreme. Primul lucru despre care a întrebat la recepție a fost dacă au telefon în cameră.

Apoi, mai pe seară, Gabriel i-a propus să meargă undeva să ia cina.

— Și dacă sună?

— A zis că sună mâine, nu azi.

— Stați liniștită, vă anunț eu dacă aveți mesaje când vă întoarceți, zise femeia de la recepție.

O luară spre centru. Recepționera le recomandase un restaurant indian aflat la câteva străzi mai încolo. După cină, Maggie încercă de câteva ori să vorbească și despre altceva în afară de Sadie – fără să reușească. O obseda gândul că poate ar fi trebuit să procedeze altfel.

— Maggie, oricum nu mai ai ce face. Indiferent cum ai procedat, ai făcut prima mișcare. Acum n-ai ce face decât să aștepți până mâine-dimineață, când o să te sune.

— Și dacă nu sună?

— Om trăi și om vedea.

În timp ce ieșeau din restaurant, Maggie se gândea că, de fapt, Gabriel avea dreptate. Nu are nici un rost să tot reia în minte firul celor întâmplate după-amiază și să se chinuie să-și răspundă la întrebare: oare a procedat cum trebuie? Chiar nu mai era nimic de făcut, dacă procedase cumva greșit. Acum lucrurile depindeau numai și numai de Sadie.

— Iar te freci întruna la nas, Maggie, spuse Gabriel. Să mă îngrijorez? O să se schimbe drastic vremea? Vine uraganul?

— Nu înseamnă nimic – poate doar că am vorbit destul despre familia mea, pe ziua de azi. Și mai înseamnă că ar fi cazul să te duc la un bar irlandez, să asculți niște muzică tradițională.

— O, suntem în Irlanda? Nici nu mi-am dat seama! Azi aici, mâine în Donegal şi poimâine în Dublin. Mă bucur chiar foarte tare să te cunosc, Maggie Faraday – fată supersonică ce eşti.

Traversară strada printre autobuzele cu două niveluri şi taxiurile care goneau spre centru. Cartierul în care se aflau era destul de pestriţ: şirul de magazine şi cafenele moderne de pe fiecare parte a străzii era întrerupt din loc în loc de câte o clădire părăsită. Blocuri noi se înălţau cochet alături de case destul de dărăpănate, ai căror locatari nu aveau destui bani să le renoveze, dându-le o faţă mai veselă. Maggie numără nu mai puţin de cinci baruri pe nici o sută de metri, toate având faţade viu colorate şi jardiniere la fereastră – şi, la fiecare, uşa de la intrare era blocată de muşterii fumători. Îşi făcură până la urmă loc printr-un asemenea grup şi intrară într-un bar care promitea „Astă-seară, muzică!" – sloganul era scris cu cretă, pe o tablă pusă direct pe trotuar.

— Ar fi trebuit să-ţi aduci chitara, zise Maggie.

— Lasă c-am furat două linguri de la restaurantul unde tocmai am mâncat – deci am cu ce să cânt, dacă încep să mă mănânce degetele.

Zâmbi, când văzu expresia de pe chipul lui Maggie.

— Hai, dragă, c-am glumit. Nu linguri, furculiţe am furat.

Tocmai începea programul când au intrat, dar nu se cântau balade irlandeze. Era un duet tehno, cu câteva sintetizatoare şi nişte tobe. Maggie şi Gabriel făcură stânga-mprejur şi ieşiră repede. La următorul bar, clienţii urmăreau trei meciuri diferite de fotbal, pe trei ecrane imense, cu volumul dat la maximum la toate trei. În următorul se simţea un miros insuportabil de dezinfectant. Intrară în altul şi dădură de muzică curgând dintr-un radio care fâşâia în boxe.

Până la urmă, au nimerit într-un bar din capătul străzii, unde nu era nici tehno, nici fotbal, nici muzică pop. Era ca o cârciumă de ţară, doar că se afla practic în centrul oraşului. Faţada era vopsită în roşu aprins, iar pe dinăuntru arăta ca o sufragerie aglomerată de familie, cu tot felul de fotografii pe pereţi: o echipă de rugby, lansarea la apă a Titanicului, un băieţel în faţa unui morman de pietre de râu. Era liniştit, doar un grup de femei care trăncăneau şi râdeau într-un colţ. În rest, nimeni. Barmanul îi salută prietenos. Comandară două beri Guinness.

— Luaţi loc, vi le aduc la masă imediat.

Veni după câteva minute şi le puse zâmbind halbele în faţă.

— *Slâinte*[1], zise Gabriel ridicând paharul.

— *Slâinte*, răspunse Maggie.

Băură amândoi câte o înghiţitură.

— Iată-ne, deci, zise Gabriel.

— Deci, iată-ne, spuse şi Maggie.

— Cum te simţi, Maggie?

— Ca trăsnită. Tristă.

— Amândouă cu *t*. Dolly ar fi mândră de tine.

— Şi mai mi-e şi teamă.

— Teamă?

— Da – dacă nu mă sună mâine? Ce mă fac?

— Maggie Faraday, zâmbi Gabriel, aşa eşti mereu? Vrei să ai tot timpul controlul asupra situaţiei – să ştii dinainte tot ce o să se întâmple? N-ai cum, să ştii. Uneori trebuie să laşi lucrurile în voia lor.

— Ştiu, ai dreptate. De asta am şi venit la New York, de fapt – am vrut să trăiesc altfel, să las lucrurile să-şi urmeze făgaşul lor firesc. Să mă distanţez un pic de viaţa mea de până atunci.

— Şi ai făcut foarte bine. Vezi ce bine ai ajuns? Ce lucru minunat s-a întâmplat, pentru că ai avut curajul să te muţi la New York?

Îi zâmbi încurajator, dar Maggie nu înţelese la ce se referea.

— Maggie, cum altfel m-ai fi cunoscut pe mine?

Îi zâmbi iar şi continuă:

— Vezi ce lucru bun ţi s-a întâmplat, dacă ţi-ai ascultat inima şi ai venit la New York?

Maggie se mai relaxă puţin.

— Îţi mulţumesc, Gabriel.

— Mie? De ce? Adică da, te rog, mai spune!

— Îţi mulţumesc din zece motive, zise Maggie, apoi începu să le înşire pe degete.

— Pentru că ai venit cu noi la Donegal. Pentru că eşti atât de drăguţ cu Leo. Pentru că le filmezi pe mama şi mătuşile mele. Pentru că-i ţii piept Mirandei. Pentru că mă asculţi. Pentru că m-ai adus la Dublin. Pentru că ai vorbit cu Sadie azi, când eu n-am fost în stare. Şi, mai ales, pentru cât eşti de înţelegător cu mine.

Gabriel numără în acelaşi timp cu ea.

---

1. Noroc (în dialect gaelic, în original).

— Ai spus numai opt. Hai, poți să te gândești la încă două lucruri?

Maggie își spuse în gând: „Nouă: pentru că ești atât de minunat, că îmi vine să te sărut. Zece: același lucru". Voia să-l sărute de mai multe ori.

— Ți le zic altă dată.

— De-abia aștept.

Apoi spuse ceva care o luă prin surprindere pe Maggie.

— Am o idee cum am putea să terminăm totul între noi.

Maggie se holbă la el, neînțelegând ce voia să spună.

— Cum să rupem logodna – ai uitat? Când eram la New York, ți-am promis că o să găsesc un motiv pentru care să ne certăm, ca să nu complicăm prea mult situația.

— Da, mi-ai promis?

Trecuseră parcă o sută de ani de atunci.

— Ai atâtea pe cap, că m-am gândit că ar fi frumos din partea mea să te scutesc măcar de sarcina asta. Am rugat un prieten să sune la Donegal zilele astea și să-i roage să mi se transmită că trebuie să mă întorc urgent la New York. Până sună el, terminăm și filmările. Și după ce plec, poți să le spui alor tăi că ai îndoieli în legătură cu logodna asta și că te gândești s-o rupi. O să fie mai simplu să le spui asta după ce plec.

Maggie spera din tot sufletul că nu i se citea pe chip nimic din ce simțea. Nu voia să se sfârșească totul – ar fi dorit să se prefacă în continuare că sunt îndrăgostiți și logodiți. De fapt, ar fi vrut să nu se mai prefacă deloc... Apoi, își aduse brusc aminte că pentru el tot ce se întâmpla nu era decât un contract, un aranjament făcut cu Leo.

— Sună foarte bine, mersi, spuse ea forțându-se să zâmbească. O să-mi vină mult mai ușor, într-adevăr.

Își terminară berile și se întoarseră la pensiune. Își spuseră noapte bună la recepție și se duse fiecare în camera lui. Poate că, dacă situația ar fi fost alta, nu s-ar fi dus la culcare separat. Poate că ar fi mers să mai bea ceva la alt bar, ar fi mai stat de vorbă, apoi s-ar fi dus undeva să asculte niște muzică *live* și chiar să danseze. Probabil s-ar fi întors la pensiune foarte târziu, șușotind și chicotind, și poate s-ar fi dus amândoi la ea sau la el în cameră – să mai stea puțin de vorbă. Să mai râdă. Să mai... cine știe?

Dar nu veniseră la Dublin pentru o seară de distracție și relaxare. Și-au spus noapte bună pe un ton destul de formal.

Gabriel i-a urat baftă în legătură cu telefonul pe care îl aştepta de dimineaţă. Maggie i-a promis că-l anunţă imediat ce sună Sadie.

A rămas trează mai mult de o oră după ce s-a băgat în pat. O vreme, a ascultat zgomotele care răzbăteau din stradă, apoi a urmărit jocul razelor de lună pe tapet, după care şi-a încordat auzul ca să distingă frânturile de conversaţie ale întârziaţilor care se îndreptau spre casă, de la vreun bar sau de la vreo petrecere prin centrul oraşului.

O parte din ea voia să meargă la Gabriel – să-i bată la uşă şi să-i spună ce sentimente nutrea de fapt pentru el. Să-i spună că-i era mult prea greu să se prefacă, pentru că simţea ceva foarte puternic pentru el – ceva ce începuse în ziua în care căzuseră de acord să joace toată şarada asta cu logodna şi care creştea, din zi în zi, tot mai mult. Se simţise atât de dezmierdată de vocea lui toată seara; o încântase fiecare detaliu pe care-l descoperea pe chipul lui, ascultându-l atentă în timp ce vorbea. Totul i se părea încântător la el: culoarea ochilor, ridurile de expresie din colţurile gurii, gesturile cu care-şi însoţea vorbele. Cât ar fi vrut să i le poată atinge... să-l sărute... să-şi poată lipi corpul de al lui...

Se răsuci pe partea cealaltă. Era exclus să se ducă la Gabriel în cameră. Circumstanţele care îi aduseseră pe amândoi la Dublin nu erau deloc obişnuite. Prioritatea ei principală, în situaţia dată, trebuia să rămână familia ei.

Îi prinsese într-adevăr bine să fie departe de ei o vreme. Era obositor să joace mereu rolul de copil strălucit – fiica şi nepoata superdotată şi superdevotată a tuturor. I-a prins bine să fie doar Maggie o vreme. Să fie pur şi simplu ea însăşi. Fără nimeni altcineva. Dar oare chiar e posibil să te rupi de tot de familia ta? Nu cumva familia te urmăreşte peste tot, învăluindu-te ca un nor?

Era clar cine avea această părere: Leo. Bunicul ei părea convins că nimic nu e ireparabil. De fapt, ce mare diferenţă între relaţiile de familie şi invenţiile lui? Mai strângem un pic aici, mai îndreptăm un pic colo, şi gata: familia ideală, cu memoria Tessei neîntinată şi Sadie reîntoarsă în turma pe care o abandonase!

Maggie ştia că Leo se amăgeşte în zadar. Familia perfectă e o închipuire, ceva ce nu poate exista în realitate. Aflase asta pe pielea ei chiar, deci era sigură. Ani de zile fusese nucleul unei familii „perfecte", cu toată lumea gravitând în jurul ei. Acum ştia adevărul: familia ei era alcătuită dintr-un ghem încâlcit de minciuni

şi secrete care îi legau pe toţi. Maggie crezuse că ceea ce-i unea era iubirea şi devotamentul reciproc – dar acum ştia că era mult mai mult. Era ca în aritmetică, o sumă: iubire plus minciuni plus secrete, adevăruri, trecut, speranţă, teamă şi fericire. Dar care era rezultatul? Tare ar fi vrut să ştie răspunsul.

Sadie nu putea să adoarmă. Urcase cu Larry în dormitor după cină. Făcuseră dragoste şi apoi adormiseră unul în braţele celuilalt. Înainte să adoarmă, ultimul gând al lui Sadie fusese unul de mulţumire că hotărâse să n-o sune pe Maggie de dimineaţă.

Acum nu mai era aşa de sigură. Ceasul arăta ora trei fix. O treziseră brusc gândurile care nu-i dădeau pace nici în somn. Se tot gândea la Maggie. Nici n-apucase să se uite bine la ea ieri. N-apucase decât să-şi facă o impresie fugară – îi amintea perfect de fetiţa frumoasă de cinci ani care era când o văzuse ultima oară. Pe urmă apăruse Larry şi trebuise s-o roage să plece cât mai repede.

O gonise, de fapt. Făcuse un lucru oribil. Şi-o închipui la pensiunea de pe bulevard. Ştia bine pensiunea; ştia cum arătau camerele, cum erau paturile, ce fel de tablouri erau pe pereţi.

Era aproape de necrezut că Maggie e aşa de aproape – cum de o găsise oare? Şi de ce tocmai acum, după atâta amar de ani? Era clar că jurnalistul ăla englez avea o legătură cu toată povestea, dar asta nu lămurea totul. Erau oare toţi la Donegal? Venise oare Maggie la uşa ei cu ştirea lor? Sau poate erau toţi la pensiune? Şi ce era cu americanul – ce rol juca el în toată povestea asta?

Sadie trecu în revistă toate scrisorile pe care le primise de la Maggie în ultimii douăzeci de ani. De-a lungul anilor, nepoata ei îşi schimbase scrisul de câteva ori; îşi îmbogăţise vocabularul an de an, la fel şi orizonturile. Îi povestise lui Sadie de câte ori se dusese la Melbourne sau la Sydney să stea cu vreuna din mătuşile ei. Ştia tot ce se putea şti despre concursurile de matematică, notele de la facultate, ofertele de lucru la cele mai mari companii, experienţa lui Maggie în Canada şi apoi serviciul de la Londra. Ştia despre invenţiile lui Leo, cercetările lui Clementine, aventurile Mirandei, accidentul şi apoi recuperarea Elizei, succesul în afaceri al lui Juliet. Scrisorile lui Maggie fuseseră singurul lucru care o ajutase să rămână departe de familia ei în toţi aceşti ani. Prin intermediul lor, era la curent cu tot ce se întâmpla cu ai ei şi tocmai de aceea n-avea nevoie să se întoarcă.

Prin minte începură să i se deruleze scene din viața ei cu Maggie la Hobart. Cum se mai distrau! Cum stăteau de vorbă despre orice, ce tovarășă nemaipomenită era Maggie! Ce mai mutrișoare făcea – și cât era de sinceră și de haioasă! Amintirea ei cea mai frumoasă era, însă, o scenă care se petrecuse la Melbourne. Și-acum avea momentul clar întipărit în memorie și simțea aceeași bucurie ca în ziua în care o fetiță de cinci anișori o luase de gât și-i spusese un secret: „Tu ești mătușa mea preferată".

O mătușă cu adevărat preferată nu și-ar goni nepoata, indiferent de situație.

Se întoarse spre Larry și șopti:

— Larry?

— Mmm.

— Ești treaz?

— Mmm.

— Mi-am adus aminte: mâine trebuie să mă întâlnesc cu un distribuitor înainte să merg la birou, și avem ședință cu tot personalul la prima oră. Poți să te duci tu mai devreme acolo și să începeți ședința fără mine?

— Absolut, zise Larry somnoros. Oricum de-abia așteaptă toți să mă vadă, nu?

— Rău de tot, mai rău decât am așteptat eu.

— Atunci mă duc cât pot de devreme.

— Mersi mult, dragule.

Larry o cuprinse în brațe și o trase mai aproape.

— Cu plăcere, iubire.

Capitolul 43

Nu era nici opt, dar Maggie sunase deja de trei ori la recepție să întrebe dacă n-a căutat-o cineva. Recepționera poloneză i-a răspuns politicoasă de fiecare dată:

— Vă fac legătura imediat cum vă sună cineva, nu vă faceți probleme.

— Sunt puțin îngrijorată pentru că nu știu sigur dacă o ceară cu Maggie, simplu, sau cu Maggie Faraday.

— Nu vă faceți griji, vă fac legătura imediat.

Telefonul din camera lui Maggie a sunat exact la opt și jumătate. Maggie se repezi ca fulgerul:

— Alo, da, Maggie la telefon.

— Maggie, sunt eu, Sadie.

După zgomotele care se auzeau, părea să sune de pe mobil.

— Sadie, bună!

Avea atâtea să îi spună și-i venea atât de greu la telefon!

— Ce mai faci?

— Bine, mersi, și tu?

— Bine.

— Dar ceilalți?

— Sunt bine toți.

— E toată lumea la Donegal?

— De unde știi?

— Din scrisorile tale, Maggie. Scrii foarte bine, știu tot ce trebuie.

— Și tu scrii foarte bine, zise Maggie, apoi se răzgândi. Doar că nu scrisori – felicitări.

Râseră amândouă încurcate.

— Îmi pare rău pentru ieri. Probabil că ți s-a părut un gest nepoliticos.

— Nu, nu, e în regulă.

— Soțul meu nu știe nimic despre tine, Maggie. Nu știe nimic despre familia mea.

— Nu? Dar...

— Maggie, cum m-ai găsit? o întrerupse Sadie.

— Leo a angajat un detectiv particular.

— De ce tocmai acum, după atâția ani?

— A dat de-o fotografie...

Îi povesti tot, mai mult bâlbâindu-se – dar știa că Sadie e atentă la tot ce-i spune. La un moment dat, se uită în jos și văzu că are mâna liberă încleștată în pumn. Respiră adânc. Sadie era mătușa ei.

— Vrei să ne vedem, Sadie? Pot să vin la tine? Să vorbim?

— Nu, Maggie, nu poți să vii aici. E foarte complicat.

— Atunci în altă parte? Unde vrei tu.

Sadie îi propuse să se întâlnească în parcul Phoenix, din apropiere – la terenul de polo de lângă grădina zoologică. Alături se afla o parcare. Îi explică lui Maggie că la ora asta probabil o să fie pustiu pe acolo. Puteau să se plimbe prin parc și să stea de vorbă.

— Dar să știi că nu am prea mult timp la dispoziție, Maggie. Îmi pare rău.

— Oricând vrei tu. Eu pot veni oricând zici.

Hotărâră să se întâlnească într-un sfert de oră. Maggie îl sună imediat pe Gabriel să-i dea vestea. Părea și el bucuros când îi spuse.

— Ne vedem la recepție să-ți dau cheile de la mașină.

— Tu nu vii?

— Păi nu vrei să fii singură cu ea?

— Aș vrea să vii cu mine.

— Nici o problemă.

Maggie și Gabriel sosiră primii. Era o dimineață superbă de vară. Soarele strălucea auriu printre ramurile copacilor, scoțând în evidență verdele strălucitor al terenului de polo și albul orbitor al pavilionului de alături, cu ferestrele lui încadrate de jardiniere cu flori viu colorate. În împrejurimi se auzea zgomotul înfundat al traficului și o mașină de tuns iarba undeva în apropiere, învăluite în ciripitul vesel al păsărilor care-și făcuseră cuib în coroanele bogate ale copacilor din jur. Maggie zări chiar și o căprioară păscând în mijlocul unui pâlc de copaci, iar Gabriel îi arătă o veveriță cu coadă albă care tocmai traversa în fugă poiența din apropiere.

Auziră mașina lui Sadie înainte să intre în câmpul lor vizual.

— Ţine-mi pumnii, spuse Maggie către Gabriel.

— N-ai nevoie de noroc – ai uitat?

A fost cu totul altfel de data asta, încă de la început. S-au îmbrăţişat când s-au văzut. Maggie s-a îndreptat către ea, iar Sadie a primit-o cu braţele deschise.

— Maggie, stai un pic, să mă uit mai bine la tine.

Sadie se dădu un pas înapoi, ţinând-o încă de umeri şi privind-o atent.

— Erai frumoasă când erai doar o copilă. Acum eşti şi mai frumoasă. Eşti pur şi simplu superbă.

— Nu sunt, dar mulţumesc. Tu, în schimb, eşti chiar frumoasă. Arăţi minunat.

De aproape, Maggie vedea clar bujorii din obrajii lui Sadie şi ridurile de expresie din jurul ochilor, care se formează de obicei de la râs. Sadie avea o expresie mulţumită. Fericită.

— Nu sunt nici minunată, nici frumoasă. N-am fost niciodată. În schimb, tu eşti.

Întinse mâna şi-i dădu părul lui Maggie după urechi.

— Mai ales urechile – mă bucur c-au rămas la fel.

— Fiica ta nu le are la fel de clăpăuge ca mine.

Sadie se încordă.

— Ai văzut-o pe Maudie?

— Doar într-o fotografie. Detectivul...

Îi explică pe scurt cum ajunsese să vadă cum arată Maudie. Sadie zâmbi.

— Am băgat de seamă că are urechile puţin clăpăuge de când s-a născut. Dar ale ei nu sunt nici pe departe atât de haioase ca ale tale.

O chema Maudie. Lui Maggie i se părea ciudat să stea de vorbă cu Sadie despre o verişoară pe care n-o cunoscuse niciodată. Ştia că nici una dintre ele nu se simţea încă în largul ei şi că se tatonau reciproc deocamdată.

— Cu cine ai venit? întrebă Sadie arătând înspre maşină. E tot tipul de ieri?

— Da, e Gabriel, un prieten de-al meu din New York.

— New York?

— Da, de trei luni locuiesc la New York.

— Serios? Mie nu mi-ai zis nimic.

— Ba da, ţi-am scris în felicitarea de Crăciun. N-ai primit-o încă?

— Nu, încă nu. Trebuie să recunosc că preoții nu sunt cei mai de nădejde poștași...

— Ți-am trimis și niște hârtie drăguță de scris. Probabil că te-ai și plictisit de atâta hârtie de scris câtă ți-am trimis până acum.

— Ba deloc, jur!

Apoi tăcură amândouă, încurcate. Maggie vorbi repede, încercând să depășească momentul.

— Nici nu știu de unde să încep. Nici măcar nu mai sunt sigură cum să-ți spun. Mi-e greu să mă obișnuiesc cu ideea că acum te cheamă Sally.

— Poți să-mi zici Sadie aici – nu ne aude nimeni.

Făcură câțiva pași pe aleea paralelă cu gardul de fier care delimita parcul de proprietatea președintelui Irlandei – după cum îi explică Sadie lui Maggie. Imediat aveau să vadă și casa. O vreme, Sadie povesti despre casa președintelui. După câteva minute în care îi înșiră lui Maggie tot felul de date și anecdote despre proprietatea ilustră pe lângă care se plimbau, Sadie părea în sfârșit ceva mai relaxată. Suficient de relaxată încât să o întrebe pe Maggie:

— De ce ai venit, Maggie? De ce tocmai acum?

— Leo vrea să te vadă.

Sadie dădu din cap fără să zică nimic.

— Vrea să te întorci.

Sadie rămase în continuare tăcută.

— E bătrân, are aproape optzeci de ani, continuă Maggie. Cred că încearcă să repare ce e de reparat cât mai are timp.

— Înțeleg – chiar înțeleg, zise Sadie, apoi tăcu.

După câțiva pași, reluă:

— N-am cum să vin să-l văd, Maggie. Am plecat acum mulți ani. Acum sunt o cu totul altă persoană, n-am cum să mă mai întorc.

Maggie hotărî că venise momentul adevărului. Trebuia să afle ceva de la Sadie.

— Sadie, de ce ai plecat?

— Dintr-o mulțime de motive. Și tot dintr-o mulțime de motive n-am cum să mă mai întorc.

— Ai plecat din cauză că i-ai citit jurnalul, nu? Jurnalul Tessei?

Sadie se opri din mers.

— De unde știi de jurnal? Ți-a spus Leo? întrebă ea, ducându-și o mână la gât.

Maggie își aminti că și ieri făcuse la fel; era un semn de agitație maximă la Sadie. Îi explică atunci totul – era de datoria ei s-o facă. Îi povesti cum venise Leo la New York ca s-o roage să citească jurnalul, ca să afle dacă Sadie nu cumva plecase din cauză că Bill era tatăl ei.

— Asta crede el?! întrebă Sadie aproape enervată. În nici un caz! Leo a citit oricum jurnalul – știe exact de ce am plecat.

— Nu l-a citit, Sadie. L-a obsedat dintotdeauna bănuiala că între Tessa și Bill era ceva – n-a vrut să citească jurnalul ca să nu i se confirme bănuiala.

— Așa a făcut toată viața, zise Sadie încruntată.

Cu doar o săptămână în urmă, Maggie i-ar fi luat apărarea bunicului ei. Acum nu mai avea cum – știa că Sadie are dreptate.

— Eu am citit jurnalul, Sadie. Ieri l-am terminat.

Se opriseră pe alee. Sadie se uită direct în ochii lui Maggie când întrebă:

— Și ce părere ai?

— Ce părere să am? Că Tessa a fost o țață egoistă și o persoană îngrozitoare, răspunse Maggie fără șovăire.

Sadie izbucni în râs. Râdea de-a binelea, dar mai mult ca să se elibereze de stresul ultimelor minute, decât pentru că era realmente amuzată.

— Da, probabil că nu ești departe de adevăr.

— Scuză-mă, Sadie. Știu că a fost mama ta – dar mie nu mi-a plăcut absolut deloc, din ce am citit în jurnal. Mi s-a părut o persoană plină de cruzime, egoism și aroganță.

Trebuia să spună lucrurilor pe nume până la capăt. Trebuia să spună care era lucrul care i se păruse într-adevăr oribil.

— Și s-a purtat foarte urât cu tine, Sadie. De la bun început.

— Da, așa e.

— Îmi închipui că a fost îngrozitor pentru tine. Normal că ai vrut să fugi cât mai departe, după ce ai citit jurnalul ăla monstruos.

Mătușa ei nu răspunse. Nu era nevoie.

După încă câțiva pași, Sadie rupse în sfârșit tăcerea.

— Eu sunt de vină. N-ar fi trebuit să mă strecor în atelierul lui Leo și să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Ar fi trebuit să pun caietele înapoi, imediat ce-am dat de ele și să uit că le-am văzut vreodată. Sau măcar să le spun celorlalte.

Era prima oară când le pomenea pe surorile ei.

— Dar n-am avut puterea s-o fac. Eram nerăbdătoare să le citesc, disperată să aflu ceva despre care surorile mele n-aveau

nici cea mai mică idee. Iar apoi, după ce m-am apucat să le citesc, n-am mai putut să mă opresc, Maggie. Chiar de la primele pagini mi-am dat seama că Tessa pe care mi-o aminteam, Tessa pe care o pomenea mereu Leo, era o făcătură – o minciună. Adevărata Tessa era cea care se dezvăluia în jurnal – nu mama iubitoare și soția devotată, ci...

Sadie se opri, încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Cum i-ai zis tu, Maggie?

— O țață egoistă și o persoană îngrozitoare.

— M-am străduit din răsputeri să nu mă gândesc la ea în felul acesta. Era mama mea și voiam să cred că e o persoană plăcută. Am încercat să citesc printre rânduri, am pus răutatea ei pe seama vârstei – am încercat să mă conving pe mine însămi că era normal pentru o femeie atât de tânără să se simtă copleșită de tot ce se întâmpla și să-și mai iasă din fire. Citind anumite pasaje, mi se părea chiar simpatică uneori – avea un stil foarte amuzant pe alocuri. Era rea, dar te făcea să râzi prin felul în care povestea despre anumite persoane. Semăna un pic cu Miranda, din punctul ăsta de vedere. Sau, mai degrabă, Miranda cu ea.

— Și mie mi s-a părut la fel, șopti Maggie.

— Am fost atât de încântată când am dat de caietele albastre. Le citeam pe furiș în atelierul lui Leo; la început doar câteva pagini pe zi – voiam să țină cât mai mult, ca o ciocolată bună pe care o mănânci puțin câte puțin, ca să nu se termine prea repede. Alții poate ar fi vrut să sară direct la momentul în care au venit pe lume, dar pentru mine era ca și cum citeam un roman secret despre familia noastră. Nu voiam să ratez nici un moment al acțiunii, deși știam deja sfârșitul – cel puțin așa credeam. N-avusesem idee până atunci despre povestea dintre Tessa și Bill, deci m-a șocat foarte tare lucrul ăsta, chiar de la început. Pe urmă a intrat în scenă Leo, care a căzut pe spate din prima clipă. Parcă mă uitam pe gaura cheii la trecutul părinților mei: am văzut nunta, apoi nașterea lui Juliet, a Mirandei și a Elizei ca într-un carusel amețitor.

Sadie tăcu. Maggie ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o consoleze, dar Sadie se îndepărtase de ea în timp ce povestea.

— Și după aceea am venit pe lume eu și am stricat totul.

— Ba nu – știi foarte bine că nu așa a fost.

— Asta am înțeles citind jurnalul și acum cred același lucru. Adevărul despre sentimentele Tessei față de mine e că n-a putut

să mă sufere de la bun început şi că n-a ţinut niciodată la mine. O enervam îngrozitor – asta când n-o plictiseam de moarte. Despre toate surorile mele avea câte ceva bun de zis – numai despre mine nimic, niciodată. Jurnalul nu are nici o amintire haioasă a cărei eroină să fi fost eu, Maggie. Şi ştiu asta cu certitudine pentru că l-am citit de două ori, ca să fiu sigură.

Trecuseră douăzeci de ani de când Sadie citise jurnalul, dar pentru Maggie era clar că pe mătuşa ei încă o durea tot ce citise şi că amintirea acelei experienţe îi rămăsese vie în memorie.

— Eram drojdia familiei. Poate nu ţii minte, dar aşa scrie Tessa că ar fi zis Leo despre mine. Eram sora cea jalnică, persoana de care trebuia să le fie milă tuturor. Poate că Leo a ţinut la mine – oricum, mai mult ca Tessa. Dar n-a fost niciodată mândru de mine. Nu reuşeam niciodată să îl fac să râdă. Nu-şi punea nici un fel de speranţe în mine. Iar asta mă durea îngrozitor. Întotdeauna mi se păruse că se poartă altfel cu mine, dar n-am înţeles niciodată de ce până n-am citit jurnalul.

Maggie ţinea minte cuvintele lui Leo la fel de bine ca Sadie.

— Nu mai aveam cum să stau acolo, nu după ce am aflat că îl dezamăgisem pe Leo, plus că toată copilăria o enervasem îngrozitor pe mama şi o mai şi plictisisem teribil. Mi-era imposibil să-l mai aud pe Leo vorbind despre Tessa ca despre o sfântă sau să particip la ritualurile de familie menite să-i păstreze vie memoria. Şi-aşa mi-era greu să ţin pasul cu surorile mele, cu limba ascuţită a Mirandei, plus certurile cu Juliet şi Eliza. Chiar şi cu Clementine...

Sadie ezită câteva secunde.

— De fapt, mai ales cu Clementine, în ultimii ani.

— După ce m-am născut eu?

Sadie aprobă din cap.

— Ce s-a întâmplat, Sadie? De ce m-ai luat cu tine când ai plecat? Sigur erai conştientă cât de tare o să se supere ceilalţi pe tine.

Sadie se întoarse spre ea.

— Când am hotărât că nu mă mai întorc acasă de la Melbourne, nu eram pregătită să-mi iau la revedere de la tine, Maggie. Te iubeam prea mult – şi ştiam că şi tu mă iubeşti. Iar la momentul acela, aveam nevoie de toată iubirea din lume.

Maggie n-o mai întrebă pe Sadie dacă îi dă voie – se aruncă pur şi simplu cu braţele de gâtul mătuşii ei.

Când se desprinse din îmbrăţişare, ochii lui Sadie erau plini de lacrimi.

— Am vrut să fug de toate, Maggie și te-am luat cu mine. Nu m-am gândit nici o clipă la ei, la ce o să gândească sau o să simtă. Când îmi amintesc de zilele acelea, singura explicație care-mi vine în minte e că înnebunisem. Acum, c-o am pe Maudie, îmi dau seama cum trebuie să se fi simțit Clementine. Dacă cineva ar lua-o pe Maudie... Sadie dădu din cap. Am avut noroc că nu m-a omorât Clementine atunci.

— Leo mi-a povestit că a fost cât pe ce.

— I-am produs atâta suferință lui Clementine. Nici acum nu pot să mi-o iert, deși știu de ce am făcut-o.

— Și Leo? E tatăl tău, Sadie. A fost distrus când te-a pierdut. Nu vrei să-l mai vezi niciodată? Sau măcar să-i scrii o scrisoare?

— Nu e un lucru ușor. Mă gândesc de ani de zile la asta și nici acum nu știu ce ar trebui să fac. O parte din mine vrea să-l vadă – dar știu că, de câte ori m-aș uita la el, mi-aș aduce aminte că pentru el nu sunt decât o mare dezamăgire, că sunt cel mai mare eșec al lui. Și, dacă m-aș întoarce, asta aș deveni – un eșec, o ratată. Aș fi exact așa cum mă descrie Tessa în jurnal. Știu foarte sigur că asta s-ar întâmpla și nu vreau – nu pot, Maggie. Pentru că știu că, indiferent cum suntem fiecare separat, dacă ne adunăm la un loc, o să fie exact ca înainte. Crezi că nu știu cum e fiecare, până în ziua de azi? Crezi că nu știu că Miranda are sigur limba la fel ascuțită ca întotdeauna, dar n-o taxează nimeni pentru că îi face pe ceilalți să râdă? Sau că Juliet face în continuare pe mama tuturor? Sau că Eliza e și acum cu nasul pe sus?

Maggie n-avea ce să zică. Sadie avea dreptate.

— Și Clementine? continuă Sadie. Mai poate ea să aibă încredere în mine? Nu cred – și, sincer, n-o condamn. E ca și cum s-ar fi tras la sorți cine să aibă poziția cea mai proastă în familie – și am picat eu. Dacă m-aș întoarce, n-ar mai conta ce am făcut până acum, succesul în afaceri alături de Larry, Maudie și nepotul pe cale să se nască...

— *Nepotul?* Adică o să fii bunică?

Sadie dădu din cap cu un zâmbet larg pe față.

— Maudie e însărcinată în șapte luni. E foarte tânără, n-are nici nouăsprezece ani, dar e împreună cu un băiat foarte bun. Eu și Larry suntem foarte fericiți.

Maggie avea atâtea întrebări să-i pună lui Sadie!

— Și pe Larry cum l-ai cunoscut? Cum ai ajuns în Irlanda?

Reuși să zâmbească la ultima întrebare:

— Sadie, ce ai făcut în ultimii douăzeci de ani?

Sadie îi povesti pe scurt ce s-a întâmplat în primele luni după ce plecase de acasă. Cum l-a cunoscut pe Larry şi şi-au făcut propria companie. Cum s-au căsătorit şi au avut-o pe Maudie. Apoi, cum au venit în Irlanda. I-a zis şi de poveştile inventate, motiv pentru care nu putea să-i cunoască pe Larry şi pe Maudie.

În timp ce asculta cu atenţie, Maggie încercă să se imagineze pe ea însăşi în situaţia lui Sadie. Mătuşa ei spunea că fugise. Lui Maggie nu i se părea deloc un lucru laş – dimpotrivă, ei îi apărea totul ca un act de mare curaj. I-a şi spus asta lui Sadie.

— Ba nu mă simţeam deloc curajoasă în perioada aceea. Eram disperată, speriată. Şi ştiu că dacă m-aş duce acum să-l văd pe Leo şi aş da ochii cu toată lumea, aş redeveni cum eram atunci. Şi nu-mi plăcea deloc cum era, Maggie. Nu mai vreau să mă mai simt în viaţa mea ca atunci.

Maggie înţelegea mai bine decât putea Sadie să-şi închipuie. Toată viaţa trebuise să fie mereu altfel, ca să nu le dezamăgească pe mătuşile ei.

— Nu ţi-aş fi făcut niciodată ceva rău, reluă Sadie. S-au speriat toţi nu cumva să păţeşti ceva când te-am luat cu mine, dar n-ai fost nici un moment în pericol.

— Of, ce-aş vrea să mai ţin minte ceva din zilele acelea!

— Nu-ţi mai aminteşti nimic?

— Nu cred. De câte ori mă gândesc la copilăria mea, nu văd decât un cârd de femei în mijlocul cărora tronează Leo, zise Maggie. Dar să ştii că mai am şi acum albumul de amintiri pe care mi l-ai făcut când am împlinit cinci ani, adăugă zâmbind.

— Chiar îl mai ai?

— Absolut.

— Credeam că Clementine l-a aruncat de mult.

— O fi vrut să-l arunce, dar n-a făcut-o. Îmi place şi acum la nebunie. I-ai făcut unul şi lui Maudie?

— Nu, pentru Maudie am făcut altceva.

— Aş putea s-o cunosc, Sadie? Şi pe Larry?

Sadie răspunse fără nici o ezitare.

— Nu, Maggie, îmi pare rău, dar nu se poate. Faceţi parte din două vieţi pe care nu îmi permit să le amestec. Nu vreau să-mi pierd familia, m-ar distruge.

— Dar nu vrei să-ţi vezi tatăl şi surorile? Pe Leo, măcar?

— Nu pot, Maggie. Pur şi simplu nu pot.

— Dar te iubește! Și i-e dor de tine – știu sigur că îi e dor de tine. De când ți-a dat de urmă, nu mai are nici un pic de liniște. S-a agitat ca un nebun, în speranța că în sfârșit o să te vadă, că o să poată vorbi cu tine – că o să aibă, după atâta amar de vreme, siguranța că ești bine.

— Știe lucrul acesta – de asta ți-am trimis an de an felicitări de ziua ta.

— Dar dacă ar putea să te vadă măcar un minut, Sadie, l-ai face foarte fericit – doar să se convingă cu ochii lui că ești bine. Sau măcar să vorbiți la telefon.

Sadie clătină din cap.

Maggie hotărî să mai încerce o dată, de dragul lui Leo.

— Dar de ce, Sadie? Pentru el ar însemna...

— De ce?

Deodată pe chipul lui Sadie apărură cu claritate toată durerea și vulnerabilitatea care o roseseră în ultimii douăzeci de ani.

— Pentru că mi-e frică, Maggie. Pentru că știu cât de fragilă e fericirea alături de cei dragi. Pentru că știu cât de schimbătoare e soarta. Puteam să ajung foarte rău, dar l-am întâlnit pe Larry, apoi am făcut-o pe Maudie și uite așa mi-am refăcut viața. Nu vreau să-l las pe Leo să știrbească nimic din ce am construit până acum – și dacă îl las să reintre în viața mea, e clar că asta o să se întâmple. Pentru că s-ar putea să nu ne ajungă, nici mie și nici lui, o singură conversație. Pentru că după aceea o să vreau să îi cunoască pe Larry și pe Maudie. Poate o să simt nevoia să-i spun că e pe cale să devină străbunic. Și atunci, unde am ajunge? Îți spun eu unde – la dezastru, la sfârșitul familiei mele. Totul s-ar prăbuși în jurul meu și sincer nu cred că aș mai avea puterea să pun totul la loc. Viața mea ar lua sfârșit, pentru că nu cred că te întâlnești de două ori cu norocul care mi-a ieșit mie în cale acum douăzeci de ani.

Maggie nu zise nimic. Ochii i se umplură de lacrimi – nu știa dacă pentru Sadie, pentru Leo sau pentru toți membrii familiei ei.

— Îmi pare rău, Maggie, zise Sadie cu blândețe.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze.

— Ba da. Pentru că vreau să te rog ceva foarte important. Ai putea să-mi promiți că n-o să le spui lui Leo, mamei sau mătușilor tale că m-ai văzut?

— Sadie...

— Te rog, promite-mi, Maggie. N-a fost dorința mea să mă găsiți. Trebuie să-mi respectați intimitatea – a mea și a familiei mele.

Familia lui Sadie. O altă familie, diferită de a lor.

— Și ce să-i spun lui Leo?

— Nu știu, nu mă interesează. Poți să-i spui că detectivul s-a înșelat – ce vrei tu.

— Și dacă totuși Leo hotărăște să vină să vadă cu ochii lui dacă e adevărat?

— N-o să vină dacă-i spui tu că femeia aceea nu sunt eu.

— Nu pot să-i spun nici măcar că ești bine? Să-i transmit un mesaj din partea ta, orice?

Sadie nu zise nimic, doar dădu din cap că nu.

Maggie nu forță lucrurile, era clar că Sadie luase o hotărâre definitivă.

— Dar eu pot să-ți scriu în continuare?

— Bineînțeles. Mă supăr dacă nu-mi mai scrii!

— Și tu o să-mi scrii înapoi – adică scrisori de-adevăratelea, nu doar felicitări de ziua mea? O să-mi zici cum e nepotul tău, când se naște? Vrei să-ți dau adresa mea?

— Lucrurile trebuie să rămână ca până acum, Maggie.

— Dar pot măcar să vin să te văd, când mai trec prin Irlanda?

N-a zis anul viitor, în iulie. Nu era sigură că familia lor o să mai sărbătorească Crăciunul din iulie anul următor.

— Nu știu. O să mă gândesc.

O luară înapoi spre mașini. Gabriel era încă înăuntru.

— Ce s-a întâmplat cu iubitul tău de la Londra? întrebă Sadie.

— Ne-am despărțit.

— Și tipul ăsta e prietenul tău sau...?

— Nu, e doar un amic foarte bun. Vrei să-l cunoști? Știe aproape tot – nu tot, dar aproape...

— Îmi pare rău, Maggie, dar nu vreau. Nu cred că e o idee bună. Nici nu trebuia să te întreb ce e cu el. Trebuie să încerc să păstrez o distanță cât mai mare între mine și tot ce are legătură cu familia. Dacă facem cunoștință, sigur o să vreau să știu mai multe despre el – o să vreau să stau de vorbă cu amândoi după aceea. Și așa sunt o grămadă de lucruri despre care aș vrea să te întreb – și nu pot. N-ar fi drept nici față de tine, nici față de mine. N-ar însemna decât să mă complic și mai mult. Îmi pare rău – sper că înțelegi.

— Da, înţeleg. Şi el o să înţeleagă.

Sadie se uită la ceas.

— Trebuie să plec, Maggie. Deja am întârziat.

— Mulţumesc că ai venit, Sadie.

Sadie zâmbi. Un zâmbet trist.

— Eu îţi mulţumesc că ai venit, Maggie.

— Mi-e dor de tine! Aş fi vrut să nu fi plecat atunci...!

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Maggie îşi simţi ochii plini de lacrimi. Nu încercă să le oprească. Se îmbrăţişară şi rămaseră aşa câteva minute bune. Sadie se desprinse prima.

— Stai să mă mai uit o dată la tine înainte să plec.

— De ce, ca să vezi dacă-mi ies urechile în evidenţă mai rău decât ale lui Maudie?

Sadie zâmbi.

— Ale tale sunt mult mai dulci decât ale lui Maudie. Pentru mine au rămas întotdeauna cele mai frumoase urechi din lume, zise Sadie strângând-o iar în braţe. Mulţumesc că m-ai găsit, că m-ai ascultat şi m-ai înţeles. Nu pot să te oblig să nu le spui nimic celorlalţi, e decizia ta. Dar de întors n-am cum să mă întorc, Maggie – dacă mai aveam vreo îndoială înainte să ne întâlnim, acum ştiu sigur că aşa e. Pur şi simplu n-am cum. Tot ce te rog e să nu-mi distrugi viaţa. N-aş suporta să-i pierd pe Larry şi pe Maudie şi mă tem că asta s-ar întâmpla dacă ar afla. Poate mă înşel, dar nu vreau să-mi asum riscul.

— Nu ţi-aş face niciodată vreun rău, Sadie.

— Mulţumesc, Maggie.

Se mai îmbrăţişară o dată, apoi Sadie se urcă în maşină şi-i făcu cu mâna în timp ce se îndepărta. Maggie îi făcu cu mâna mătuşii ei până când aceasta dispăru din raza vederii.

Gabriel nu coborî din maşină decât după plecarea lui Sadie. Maggie se îndreptă spre el. Ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, se cufundă în îmbrăţişarea caldă a braţelor lui. Ce bine îi era cu capul pe pieptul lui, cu mâinile pe umerii lui şi cu mirosul aftershave-ului său în nări. Ar fi vrut să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Te simţi bine?

Maggie se rupse cu greu din îmbrăţişare şi dădu din cap, în semn că da.

— Mă bucur atât de mult c-am văzut-o!

— Şi ce-a zis? Vrea să vină la Donegal să-i vadă pe ceilalţi?

— Nu – nici nu vrea să audă.

Gabriel nu întrebă de ce, iar Maggie îi mulţumi în gând că înţelege că ea mai are nevoie de timp să proceseze tot ce se întâmplase cu câteva minute în urmă între ea şi mătuşa ei.

— Şi ce-o să-i zici lui Leo?

— Păi, nu pot să-i zic nimic – Sadie m-a pus să promit lucrul ăsta.

— Nici măcar câteva cuvinte?

— Nimic, absolut nimic.

— Şi cum rămâne cu fotografia în care a recunoscut-o?

— Sadie m-a rugat foarte mult să-i spun pur şi simplu că nu era vorba de ea.

— Dar Leo...

— Ştiu. Ce să fac?

Maggie îşi dădu seama că se află într-o situaţie imposibilă, prinsă la mijloc între promisiunea făcută lui Sadie şi cea făcută lui Leo. Dacă respecta ce-i spusese lui Sadie, însemna să-l mintă pe Leo – iar dacă îşi respecta cuvântul dat lui Leo, însemna s-o rănească pe Sadie. Îi era clar că Leo nu s-ar mulţumi să audă de la ea că Sadie e bine – ar veni imediat la Dublin să vadă cu ochii lui. Şi uite aşa, ar apărea complicaţii peste complicaţii pentru Sadie.

Maggie era sigură de un singur lucru în momentul acesta.

— Ce bine ar fi fost să nu fie ea, Gabriel. Ce bine ar fi fost dacă Leo n-ar fi dat peste poza aia şi n-ar fi angajat nici un detectiv şi n-am mai fi găsit-o. Dacă n-ar fi fost Sadie, n-ar mai trebui să-l mint pe Leo... Aşa, pur şi simplu n-am încotro. Trebuie să-i spun că detectivul s-a înşelat. Dar şi dacă i-aş spune adevărul, tot n-ar fi bine: închipuie-ţi cât de distrus ar fi să audă că fiica lui nu vrea să-l mai vadă în viaţa ei, nici pe el şi nici restul familiei. Singurul lucru bun pe care pot să i-l zic e că ştiu sigur, acum c-am terminat de citit jurnalul, că Bill nu e tatăl lui Sadie.

— Tot e ceva, nu? Asta o să-l mai consoleze puţin, nu crezi?...

— Nu e chiar aşa de simplu, gândeşte-te. Cum o să i se ridice piatra asta de pe inimă, o să vrea să citească jurnalul – n-o să mai aibă de ce să se teamă, dacă îl scap de coşmarul cu Bill. Ei, îţi dai seama ce-o să se întâmple dacă citeşte jurnalul? O să afle tot ce gândea Tessa, ce părere avea de fapt despre el, cum i se părea

viața alături de el, cât de plictisitor i se părea la Hobart. O să citească toate lucrurile oribile pe care le gândea Tessa despre Sadie. Și așa se simte vinovat pentru plecarea ei – dacă ar mai afla și adevărul despre Tessa, ar fi distrus.

Gabriel nu zise nimic o vreme.

— Deci jurnalul e elementul-cheie, nu?

Maggie se gândi puțin și își dădu seama că Gabriel are dreptate. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă Tessa n-ar fi ținut un jurnal atât de amănunțit sau dacă măcar Leo ar fi ars jurnalul după moartea ei. Așa, Sadie n-ar mai fi ajuns să le citească niciodată. Și nici Maggie n-ar mai fi trebuit să le citească – și să afle un adevăr care o ardea pe dinăuntru, pe care ar fi dat orice să nu-l fi aflat niciodată.

— Nu pot, Gabriel. N-am cum să-i duc caietele înapoi lui Leo și să-i zic: „Îmi pare rău, nu era Sadie – și citește astea".

— Și totuși, ce-o să faci? Nu poți nici să-i spui că te-ai văzut cu ea – i-ai promis lui Sadie că nu zici nimic nimănui.

— Și mă voi ține de cuvânt. Dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să-i dau caietele înapoi lui Leo.

— Dar n-ai cum să nu i le dai înapoi – le păstrează de atâția ani! Ce vrei să faci cu ele?

Maggie se uită în jur cu obidă.

— Of, ce bine ar fi dacă aș putea să le distrug pur și simplu – acum, pe loc! Să-mi scap odată familia de caietele astea blestemate.

— N-ai dreptul să faci așa ceva, Maggie – nu-s ale tale.

— Da? Și-ale cui sunt, mă rog? Când trăia Tessa, erau ale ei. Înainte să moară, i-a zis lui Leo să le ardă dacă ea moare prima, iar el n-a făcut-o. Așa că nici ale lui nu sunt, de fapt. Practic, nu mai sunt ale nimănui acum.

— Ar trebui să-l lași pe Leo să hotărască asta.

— N-am cum, Gabriel – nu înțelegi? Dacă Leo hotărăște că totuși nu vrea să le citească și le ascunde iar, ne trezim că dă mama sau una din mătușii peste ele... Și dacă el moare între timp, cum o să mai poată ele să-l ierte pentru că le-a mințit toți anii ăștia? Știu sigur că n-o să-l poată ierta; ani de zile au jinduit după jurnalele astea – iar el le-a mințit că le-a ars. Dar să zicem că ar reuși până la urmă să-l ierte pe tatăl lor pentru că le-a ascuns adevărul atâția ani – ce-ar face ele după aceea? S-ar apuca să citească avide cuvintele mamei lor – și? Le-ar veni să vomite, cum

mi-a venit şi mie! Încă şi mai rău, pentru că Tessa a fost mama lor! Şi crede-mă, Gabriel, nimeni nu şi-ar dori o asemenea mamă.

— Eu rămân la părerea că ar trebui să i le dai înapoi lui Leo.

— Ba nu.

— Maggie...

— A fost bunica *mea*. Am drepturi egale cu toată lumea, dacă e să discutăm despre ce soartă ar trebui să aibă caietele astea. Destul am suferit din cauza plecării lui Sadie – dacă nu le distrug acum, cine ştie la ce alte suferinţe îmi expun familia.

Maggie răsuflă adânc.

— Ştii la ce mă gândesc, Gabriel? Mă gândesc ce bine ar fi ca tocmai azi să se fi gândit îngrijitorii parcului să adune frunzele uscate şi să le dea foc – iar eu să mă duc frumos să arunc caietele astea în foc şi să stau acolo să mă uit la ele cum ard, până nu mai rămâne nimic. Asta ar fi trebuit să facă Leo acum treizeci şi cinci de ani.

— Şi lui Leo ce i-ai spune?

— I-aş spune că m-am împiedicat şi că le-am scăpat pe toate nouă, din greşeală, chiar în foc.

— Mda...

Gabriel se muta de pe un picior pe celălalt, sprijinit în continuare de maşină.

— Ăăă, ştii, m-am ţinut să-ţi zic: am citit un articol foarte interesant în ziarul de dimineaţă.

— A, da? zise Maggie politicoasă, deşi mirată şi chiar puţin iritată de schimbarea bruscă de subiect.

— Mda... Se pare că Dublin e un oraş cu o rată a criminalităţii extrem de ridicată – mai ales în ceea ce priveşte infracţiunile mărunte, de tipul spargerilor şi vandalizărilor de maşini. Şi se pare că cel mai des o păţesc turiştii – oribil, nu? Să te trezeşti cu maşina spartă... şi fără geanta pe care o lăsaseşi pe bancheta din spate... Se întâmplă tot timpul, cel puţin, aşa zicea articolul pe care l-am citit...

— Da?

— Da, îţi fură absolut tot ce găsesc pe bancheta din spate.

Maggie îşi aruncă privirile spre geanta cu cele nouă caiete albastre, pe care o lăsase pe bancheta din spate a maşinii.

— De cele mai multe ori, cică hoţii nici n-au nevoie să spargă parbrizul – se pare că de obicei turiştii uită să încuie maşina – sau lasă un geam deschis, în unele cazuri.

— Şi atunci, hoţii bagă pur şi simplu mâna pe geam şi iau geanta?

Gabriel aprobă din cap.

— Oare ce le povestesc turiştii celor din familie, când se întorc acasă?...

Maggie dădu cărţile pe faţă:

— Crezi că Leo ne-ar crede?

Îşi răspunse singură la întrebare:

— N-ar avea încotro, nu? Iar jurnalele ar fi pierdute pentru totdeauna.

Încercă să-şi închipuie cum ar fi dacă jurnalele n-ar mai exista. Dacă nici Leo, nici mama, nici mătuşile ei nu le-ar putea citi vreodată – şi imediat simţi o mare uşurare, o linişte şi o bucurie cum nu mai simţise de mult. Glasul Tessei ar amuţi pentru totdeauna – cum ar fi trebuit de mult să se întâmple.

Mai rămânea o singură problemă: va trebui să-l mintă pe Leo. Şi nu doar în legătură cu Sadie – ceea ce o să-i vină foarte de greu acum, după ce-a văzut-o – ci şi în legătură cu dispariţia jurnalelor. Va trebui să-l mintă pe singurul bărbat pe care îl iubise absolut toată viaţa ei – omul care a avut grijă de ea de când s-a născut şi care a susţinut-o şi a răsfăţat-o de când se ştia pe lume. Începu s-o roadă îndoiala.

Apoi se gândi la ce ar însemna să *nu-l* mintă pe Leo. Ar însemna ca toată lumea să citească jurnalele Tessei, până la urmă, şi să fie distruşi toţi, fără nici un fel de excepţie. Apoi îşi aduse aminte că au minţit-o toată viaţa în legătură cu Sadie; toţi, până la unul. Iar Leo broda de ani de zile în jurul Tessei un adevărat mit – după ce le-a minţit pe Clementine şi pe mătuşile ei că a ars jurnalul încă de când a murit Tessa.

Şi atunci ştiu că o să-l mintă fără probleme pe Leo.

Doar toată lumea făcea asta în familia Faraday.

Capitolul 44

Când intrară cu maşina pe aleea care lega casa de drumul principal din Donegal, Maggie se simţea calmă. Trecuse în revistă toate scenariile posibile împreună cu Gabriel. Se gândiseră la toate întrebările pe care le-ar fi putut pune Leo, iar Maggie spera că o să poată răspunde.

Plecaseră din Dublin chiar în ziua aceea – după întâlnirea cu Sadie, s-au întors la pensiune să-şi ia bagajul şi au plecat imediat. La zece erau deja în drum spre Donegal. Maggie s-a gândit că e mai bine să nu-l anunţe pe Leo că se îndreaptă spre casă, drept pentru care nici nu l-a sunat, nici nu i-a dat mesaj. Ştia că ar fi întrebat-o imediat ce-a făcut şi nu voia să vorbească despre asta la telefon.

Pe drum, s-au oprit la un centru de reciclare; Gabriel întrebase la pensiune dacă ştiau vreunul în zonă. Era unul chiar pe şoseaua dintre Dublin şi Donegal. Au distrus jurnalele împreună, pagină cu pagină. Gabriel a mai întrebat-o o dată dacă e sigură, înainte să înceapă. O fracţiune de secundă, Maggie a fost la un pas să se răzgândească. Aproape că a băgat caietele înapoi în geantă. Poate totuşi era mai bine să i le ducă înapoi lui Leo?...

Nu. Nu era uşor să le distrugă, dar i-ar fi fost mult mai greu să trăiască cu gândul că n-a avut puterea s-o facă.

— Vrei să le distrugi singură?

Maggie clătină din cap.

— Nu, o să meargă mai repede dacă mă ajuţi şi tu.

A durat mai puţin de cinci minute. Şi-a lăsat şi geanta lângă container când au terminat. Era un preţ neglijabil.

Gabriel îi puse o mână pe braţ în timp ce se îndreptau spre maşină.

— Eşti ok?

Nu era sigură, dar, cu certitudine, nu-i părea rău că a distrus jurnalul. Era fericită că avusese puterea să arunce vorbele otrăvite

ale Tessei în vânt şi că nimeni nu mai avea cum să le citească vreodată. Nu era prea sigură cum o să reuşească să-l mintă pe Leo.

După trei ore de mers, s-au oprit să mănânce de prânz. A fost ideea lui Gabriel, care a şi parcat maşina în faţa unui mic magazin de ţară, imediat ce au trecut graniţa în Irlanda de Nord. Câteva minute mai târziu a ieşit cu două pungi de hârtie maro. N-a vrut să-i spună lui Maggie ce era în ele. După încă o jumătate de oră intrară în ţinutul Fermanagh, iar după alte câteva minute în faţa lor apăru lacul Erne. Cufundată în gândurile legate de jurnal, Maggie nici nu-l observase la venire. Îşi încântă privirile cu întinderea nesfârşită de smarald, punctată din loc în loc de insuliţe minuscule cu câte un copac solitar, străjuită la capătul cel mai îndepărtat de un şir de piscuri înceţoşate.

Gabriel semnalizâ dreapta şi intră pe o alee care se ivise într-o parte faţă de drumul principal. După câteva zeci de metri de mers printre două şiruri paralele de copaci stufoşi, parcară la marginea poieniţei de la malul lacului – locul perfect pentru un picnic. Soarele strălucea vesel în oglinda apei. Un colţişor de paradis.

— Şi apă, şi soare – la toate te-ai gândit. Eşti minunat.

— Absolut deloc, răspunse Gabriel. Azi-dimineaţă am consultat *Carta Falşilor Logodnici* şi scrie clar că picnicurile sunt o obligaţie absolut necesară, mai ales când unul dintre logodnici a trecut prin câteva zile extrem de grele.

N-aveau pătură, dar Gabriel şi-a întins haina ca să poată sta Maggie, iar apoi a început să scoată din pungile de hârtie pâine neagră, măsline, somon afumat şi brânză.

Maggie era foarte încântată.

— Gabriel West, eşti cel mai de amabil om din câţi cunosc.

— Serios? zise el fără să zâmbească, în timp ce despacheta pâinea. Nu cred, sincer. Anul trecut am ieşit ultimul în *Topul celor mai amabili bărbaţi*. M-a luat gura pe dinainte la întrebarea „Ar trebui să le ajutăm pe femeile în vârstă să traverseze?". Am zis că nu – mai bine să le lăsăm să zburde slobode, de ce să le luăm de mână să le trecem strada?! Se pare că n-a fost tocmai răspunsul cel mai bun...

— Şi eşti, de asemenea, cel mai haios, zâmbi Maggie.

— O, nici asta nu e adevărat. Am ieşit pe locul cinci sute treizeci şi unu în topul ăla.

— Cel mai frumos, atunci?

— Nici gând – am ieşit pe locul două sute, la egalitate cu un trol.

— Cel mai talentat cântăreţ?

Gabriel clătină iar din cap.

— În topul ăla am ieşit chiar ultimul, după un câine care urla la lună şi o maşină de pompieri.

După ce termină de despachetat, se aşeză lângă ea, îşi întinse picioarele şi se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate. Îşi suflecase mânecile şi Maggie îi observă muşchii întinşi sub pielea bronzată. Era foarte aproape de ea şi pentru prima dată băgă de seamă că are ochi albaştri, nu căprui. Nu observase până acum, pentru că era o nuanţă de albastru foarte închis. Avea buze pline, încadrate de riduri de expresie. Nu minţise – era cu adevărat cel mai chipeş bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

— Ţi-e chiar atât de greu să accepţi un compliment?

— Şi de la cine ai vrea să-l accept? Vezi, nu sunt haios deloc. De-aia ies mereu la coada clasamentelor.

Gabriel zâmbi şi lăsă capul în jos.

— Sunt tare nepoliticos – mersi, Maggie. Şi dacă tot suntem la capitolul complimente, află că şi tu eşti foarte amabilă, haioasă şi extrem de frumuşică. De fapt, eşti foarte frumoasă. Şi plină de har – din ce mi-au povestit mătuşile tale, eşti atât de plină de har, că sunt de-a dreptul intimidat. Eu nu pot nici măcar să fac o adunare simplă ca lumea. Patru şi cu patru fac nouă. Vezi?...

— Oi avea eu talent la matematică, dar n-am nici un fel de talent muzical, să ştii.

— Nu? Ce bine – înseamnă că suntem la egalitate.

— Aşa se pare.

— Lipiţi, umăr la umăr.

Maggie aprobă din cap.

Nu-i despărţeau decât câţiva centimetri. Nu erau decât ei doi pe malul lacului, dezmierdaţi de razele soarelui, foarte aproape unul de celălalt.

— Mai apropiaţi de atâta n-avem cum să fim.

— Aşa e.

Sărută-l, Maggie.

De ce nu-l săruţi?

Hai.

Până la urmă, a sărutat-o el primul – s-a aplecat spre ea și a sărutat-o ușor pe buze. Buzele ei i-au răspuns și atunci a cuprins-o cu brațele și a sărutat-o de-adevăratelea. Cu blândețe, dar și cu pasiune crescândă, au început să se exploreze unul pe celălalt...

Exact atunci, la nici doi metri de ei au oprit două mașini din care au coborât familii gălăgioase. Opt portiere s-au trântit în același timp, iar în jurul lor au început să roiască patru adulți, cinci copii și un cățel.

Maggie se desprinse roșie ca para focului, iar Gabriel se ridică în capul oaselor. Maggie băgă de seamă că albastrul ochilor lui părea încă și mai închis și intens ca înainte. Se priviră câteva secunde fără să zică nimic, apoi Gabriel zise pe un ton practic:

— Deci, mă gândeam că n-ar strica să facem ceva de genul ăsta de câte ori intră Miranda în cameră, dacă nu te deranjează. Ca s-o prostim mai bine, nu de alta...

— Da, e OK. O idee foarte bună, spuse ea.

Vraja fusese ruptă. Mâncară în fugă, înconjurați din toate părțile de membrii celor două familii care hotărâseră să vină la un picnic tocmai azi. La un moment dat, un copil scăpă mingea până la ea; una dintre mame le ceru scuze din priviri. Când terminară de mâncat, strânseră și încărcară totul în portbagaj. Maggie tocmai era pe punctul de a urca în mașină, când Gabriel o opri:

— Maggie, stai puțin.

Veni lângă ea, o luă în brațe și o sărută iar – sărind peste etapa preliminară de data asta, intrând direct în faza de pasiune arzătoare la care ajunseseră când i-au întrerupt cele două familii. Maggie îi răspunse la fel. Nu ținu nici un minut, dar când se desprinseră, lui Maggie îi vâjâia capul.

Unul din copii îi fluieră de pe malul lacului.

— Mami, nenea a pupat-o pe tanti!

— Nu-mi place să las lucrurile neterminate, zâmbi Gabriel.

Maggie nu mai avea glas, drept pentru care nu reuși decât să dea din cap.

Când mașină intră în curtea casei, îl puse să claxoneze de cinci ori.

— Stai să mă gândesc puțin – și asta e tot o tradiție de familie, nu?

Maggie se gândea că o să le iasă cineva în întâmpinare. Dar nu apăru nimeni, iar ușa de la intrare era deschisă – deci clar,

erau toți acasă. Ce s-o fi întâmplat? Au intrat fără să-și mai descarce lucrurile din portbagaj; aveau timp destul.

Cum au intrat în camera de zi, Maggie a știut cu siguranță că ceva este în neregulă. Toată lumea stătea jos și-i aștepta cu chipul împietrit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maggie speriată.

După ce schimbară câteva priviri între ei, se întoarseră cu toții către Miranda, pe a cărei față nu se citea nimic deosebit.

— Am primit un telefon azi-dimineață, Maggie, începu ea. Un telefon din America. De la New York, mai precis.

Maggie îi aruncă o privire lui Gabriel. Ăsta era telefonul pe care-i spusese că-l așteaptă.

— Și care e problema?

— Nu e nici o problemă, zise Miranda pe un ton cât se poate de glacial, întorcându-se spre Gabriel. Era prietena lui Gabriel, care voia să știe când se întoarce acasă.

Maggie se întoarse ca o furtună spre Gabriel, șocată – mai mult decât șocată. Știa că Miranda e cu ochii pe ea și că în momentul ăsta se gândește probabil, încântată de sine: „Ți-am zis eu că așa o să se întâmple, Maggie!".

Gabriel își trecu mâna prin păr fără să zică nimic și fără să se uite la ea.

— Gabriel? spuse Maggie.

— Ți-ai înghițit limba, Gabriel? întrebă și Miranda descolăcindu-și picioarele de sub ea.

Veni și se rezemă de masa de lângă ușă, unde se opriseră Maggie și Gabriel când intraseră.

— Pare o tânără adorabilă. Mi-a zis că îi e tare dor de tine. A fost atât de dulce la telefon, că am stat și la taclale un pic – deși trebuie să recunosc că mi s-a părut că a rămas un pic șocată când i-am zis că ești aici de câteva zile cu logodnica ta și familia ei.

Maggie se uita înnebunită de la unul la celălalt.

Gabriel nu zicea nimic.

Miranda avea un aer absolut triumfal.

— I-am zis, desigur, tot ce o interesa să afle – că ești cu Maggie de vreo trei luni, că sunteți chiar logodiți. Că mie una mi se pare că ești îndrăgostit lulea de Maggie – sau poate că de fapt ești îndrăgostit de ce ai putea câștiga de pe urma ei?...

Gabriel deschise în sfârșit gura:

— Te înșeli, Miranda. Lucrurile nu stau deloc așa.

Continuă, întorcându-se spre Maggie:

— Îmi pare rău că a trebuit să afli în felul acesta, Maggie. Chiar zilele astea voiam să-ţi spun.

— Chiar ai o prietenă? întrebă Maggie.

— Suntem împreună de...

— Un an jumate, interveni Miranda. Aşa mi-a zis Susanna – aşa o cheamă, în caz c-ai uitat, Gabriel. În mod bizar, n-a părut prea şocată când a auzit de existenţa lui Maggie în viaţa ta. Poate nu e prima oară când faci aşa ceva?... Sau poate că faci asta chiar cu ştirea prietenei tale?... Aţi pus cumva la cale joaca asta împreună?

— Nu, Miranda, nu e deloc aşa. Maggie, sper că nu crezi.

Maggie o simţi pe Clementine apropiindu-se din spate şi luând-o în braţe. Din celălalt colţ al camerei de zi, Eliza privea scena cu ochii plini de furie. Juliet era şocată, iar Leo rămăsese interzis.

Maggie n-avea idee ce ar trebui să facă sau să spună. Poate ar trebui să le spună adevărul – că Gabriel nu e logodnicul ei? Că e liber să aibă câte prietene vrea, la New York sau în altă parte? Dar ştia că n-are cum să le spună asta. Şi, în mod bizar, nu-i dădea deloc pace sentimentul că Gabriel o înşelase cu adevărat.

Gabriel îi puse o mână pe braţ, iar ea sări într-o parte, din pur reflex.

— Maggie, nici nu ştii cât de rău îmi pare că lucrurile s-au întâmplat aşa. Tot ce pot să-ţi spun e că n-am vrut nici un moment să te rănesc. Pur şi simplu n-am fost în stare să aleg între voi două.

— Mi-e imposibil să înţeleg. Şi de cine voiai să te desparţi – de mine sau de ea? întrebă Maggie cu senzaţia clară că întreabă un lucru adevărat.

— De fapt, speram cumva că nu va trebui să renunţ la nici una dintre voi, zâmbi Gabriel jenat.

Brusc, Maggie simţi că nu se mai poate abţine: îl plesni peste gură cu toată puterea – aceeaşi gură pe care o sărutase cu doar câteva ore mai înainte.

— Maggie, nu! o smuci Clementine, după care o trase spre bucătărie şi îi puse o cană de ceai în faţă. Se simţea ca năucă. Dinspre camera de zi se auzea vocea Mirandei, care spunea:

— Cred că îţi dai seama că toată familia vrea să pleci, Gabriel, şi asta imediat. Du-te să-ţi iei lucrurile.

— Şi filmul?

— Tu chiar crezi că te-am lăsa să ne filmezi în continuare? Că te mai suportăm în preajma noastră, după ce ai făcut?

— Dar i-am promis lui Leo.

— E-n regulă, Gabriel, vorbi în sfârşit Leo. Miranda are dreptate, cred că cel mai bine ar fi să pleci. Du-te şi ia-ţi lucrurile, te duc eu la aeroport.

— Ba nu-l duci nicăieri. Lasă-l să plece frumos cu autobuzul din Glencolmcille, zise Miranda.

Maggie auzea tot.

— Nu poate să se ducă cu autobuzul, îi zise lui Clementine. Ar fi urât.

Clementine îi puse o mână pe umăr.

— Las-o pe Miranda să se ocupe de asta, se pricepe.

De unde stătea, Maggie îi vedea pe Leo şi pe Gabriel stând de vorbă în uşa camerei de zi. Leo zise ceva arătând spre aparatele de filmat. Lângă ei, ca un jandarm, Miranda – cu braţele încrucişate pe piept. Juliet şi Eliza rămăseseră împietrite pe canapea. Gabriel îi explica ceva lui Leo. Când termină, se duse sus – să-şi strângă lucrurile, probabil.

Lui Maggie, totul i se părea ireal. Nu aşa ar fi vrut să se termine totul. Se întoarse către mama ei şi o lăsă să o ia în braţe. După nici un minut, de afară se auzi un motor de maşină. Nu claxona nimeni şi Maggie crezu că maşina o să treacă mai departe – dar zgomotul se apropie şi apoi deveni clar că maşina se oprise în faţa casei lor. Era o maşină argintie, cu număr irlandez.

— Cine Dumnezeu o fi? zise Clementine fără să îi dea drumul. Cât pe ce să intre direct în casă!

Nu trebui să aştepte prea mult – uşa de la intrare se deschise izbindu-se de perete.

— Juliet e aici?

Myles era în hol. Se uită întâi în bucătărie, apoi în camera de zi.

Juliet se ridică de pe canapea.

— Myles? Ce cauţi aici?

— Ce caut aici? întrebă Myles fără să acorde nimănui altcuiva vreo atenţie. Apoi scoase din buzunarul hainei un plic şi o întrebă: Tu ce crezi, Juliet?

— Te rog frumos, Myles. Nu în faţa tuturor.

Atunci Myles se uită pe rând la fiecare. Îl salută pe Leo şi pe restul, apoi se întoarse din nou spre Juliet.

— Trebuie să stăm de vorbă, Juliet. De ce nu chiar acum? De ce nu vrei să ne audă familia ta? Nu fac oricum parte integrantă din peisajul căsniciei noastre?

— Myles, te rog.

Myles era însă foarte supărat.

— Ce, nu e adevărat? Prinţesa Diana nu era nimic în comparaţie cu noi. Stai, cum zicea? A, da: „Am fost întotdeauna trei în căsnicia noastră". La noi câţi au fost – şase? Şapte? Sau chiar opt? Stai să numărăm: surorile tale, nepoata, tatăl, mama, toate ritualurile de familie posibile. Îmi laşi un bilet şi fugi să te ascunzi după fustele familiei, Juliet – asta e tot ce merit? Asta e părerea ta despre mine? N-ai vrut nici măcar să stăm de vorbă mai întâi, să auzi ce am de spus?

— N-am putut să fac altfel, Myles.

— N-ai putut?!

Eliza se ridică şi ieşi. După ea, ieşi şi Leo. Numai Miranda rămase pe loc.

— Pur şi simplu n-am ştiut cum să-ţi zic, Myles.

— Şi atunci, ce te-ai gândit, zise Myles făcând un pas spre ea. Că după ce citesc biletul pe care mi l-ai lăsat, o să dau din umeri şi-o să zic: „Eh, măcar ne-a fost bine douăzeci de ani împreună. Ce-o fi la televizor în seara asta?".

— Nu pot să vorbesc despre asta acum. Nu aici.

— O, nu vă sinchisiţi de mine, vă rog! se băgă Miranda.

Juliet se întoarse spre ea şuierând:

— Miranda, poţi să taci din gură?

— Sunt de acord cu Juliet. Dacă avem nevoie de o limbă ascuţită, stai liniştită că te anunţăm.

— Tu să nu-mi vorbeşti mie aşa, da? îl mitralie Miranda. Şi nici cu sora mea să nu-ţi permiţi. Cine te crezi să dai buzna aşa, dom'le?!

— Cine mă cred? Sunt soţul ei, Miranda. De-aia pot să dau buzna. Sunt soţul ei şi încerc să salvez căsnicia noastră. Şi-o să-ţi zic şi de ce: pentru că o iubesc pe sora ta de o sută de ori mai mult ca tine. Ţin la ea de o sută de ori mai mult ca tine. O cunosc de o sută de ori mai bine ca tine – aşa că nu-mi spune tu mie cum să vorbesc cu ea.

— Miranda, poţi să pleci, te rog? zise Juliet.

— De fapt, poţi să stai dacă vrei, Miranda, spuse Myles. Nu mă deranjează. Cred că a venit momentul să discutăm deschis. Ne ascundem de prea mult timp.

— Plec, zise Miranda. Doar pentru că așa vreau eu.

Myles așteptă până ieși, apoi se întoarse spre Juliet.

— E adevărat ce mi-ai scris? Chiar vrei să mă părăsești?

Lui Juliet îi tremurau mâinile. Și le cuprinse una în alta ca să le oprească.

— Trebuie, Myles.

— Dar de ce?

— Nimic nu mai merge.

— Știu că e din cauză că n-am putut avea copii, Juliet. Știu cât te-a durut – m-a distrus durerea ta. Am făcut tot ce-am putut ca să te consolez. Am încercat să avem cât mai mult de lucru, ca să n-ai timp să te gândești. Dar nu pot să schimb lumea, Juliet. N-am cum să fac viața nimănui mai dreaptă – nici pe a ta, nici pe a altcuiva. Tot ce pot să fac e să-ți spun de câte milioane de ori e nevoie că te iubesc și că o să fac tot ce-mi stă în putere ca să te fac fericită. Dar nu pot să trăiesc fiecare secundă a fiecărei ore din fiecare zi agonizând din cauza unui lucru care nu s-a întâmplat din vina mea.

— Tu ai fost cel care a vrut să mai așteptăm. Din cauza ta am tot amânat.

— Dar de unde era să știu că o să avem probleme? Crezi că, dacă aș fi știut, aș mai fi vrut să așteptăm? De ce-aș fi vrut să te rănesc în halul ăsta? Crezi că de-aia te-am vrut de soție – ca să-ți ofer o viață de chin?

— Tu n-ai suferit niciodată la fel de mult ca mine.

— Bineînțeles că am suferit. Dar nu pot să fiu trist toată viața. Nu pot să fiu trist în fiecare zi, când dau tot timpul peste lucruri care îmi alungă tristețea – toate lucrurile frumoase din viața noastră, firma, noi. Nu înseamnă că tristețea de a nu fi părinte a dispărut; înseamnă pur și simplu că am tot timpul ceva de care să mă ocup – și-mi este bine așa. Nu suntem părinți, e adevărat – dar suntem niște oameni de afaceri al naibii de buni. Ținem la oamenii care lucrează alături de noi. Ne interesează cafenelele, mâncarea pe care o servim oamenilor. Eu încerc tot timpul să văd lucrurile bune din viața noastră – iar tu doar pe cele rele...

— N-am cum să fac altfel, pur și simplu așa simt.

— Știu. Și mi se umple inima de jale când te văd cum suferi. Myles continuă pe un ton mai blând. Te-ai ascuns în spatele unui perete de sticlă, Juliet. Un perete înalt de trei metri și gros cât un zid de fortăreață. Nu te mai interesează ce spun, nici nu mă mai

auzi. Ani de zile mi-am tot zis că nu trebuie decât să am răbdare, că până la urmă o să vezi lucrurile ca mine. Ca să mă trezesc în final cu *asta*, zise arătându-i biletul. Îmi pare rău, Juliet, dar nu pot să renunț așa ușor. Căsnicia noastră nu s-a încheiat încă. În inima mea nu e nici o îndoială că încă te mai iubesc și cred – sper că...

Se bâlbâi un pic, apoi continuă:

— Sper că și tu mă mai iubești, undeva în străfundul ființei tale învăluite în norul ăsta de tristețe. Avem o viață frumoasă, Juliet. Nu avem absolut totul. Povestea noastră n-are cum să aibă un final perfect – dar putem oricum să ne bucurăm împreună de mult mai multe lucruri decât au parte majoritatea oamenilor. Te rog nu uita de partea frumoasă din viața noastră, Juliet, zise Myles apropiindu-se de ea.

Juliet nu se feri când o luă în brațe.

— Nu se poate să o sfârșim așa, Juliet. Avem o viață prea plină de lucruri minunate ca să terminăm totul așa. Am trecut prin prea multe împreună. O să trecem și peste asta – știu că o să trecem.

— Sunt foarte tristă, Myles. Sufăr prea mult, în fiecare zi.

— OK, fii tristă – dar spune-mi și mie. Și o să-ți spun și eu când sunt trist. Poate dacă fiecare dintre noi știe cum se simte celălalt, în final o să reușim să ne simțim altfel. Oricum, numai nu triști.

— Dar nu asta mi-am dorit. Mi-am dorit o familie. Am vrut să fiu mamă – am vrut să fii tatăl copiilor mei.

— Și eu la fel. Dar n-a fost să fie, așa că trebuie să încercăm altceva. Nu putem învinge natura, e imposibil.

— Știu asta – dar faptul că știu nu înseamnă și că pot să mă abțin să nu mă mai gândesc întruna.

— Dar eu nu zic să nu te mai gândești... sau că nu mai trebuie să fii tristă. Nu-ți cer decât să nu mă mai excluzi.

Juliet începu să plângă cu sughițuri. Myles o strânse și mai tare la piept.

Capitolul 45

Toată lumea era adunată în jurul mesei din bucătărie. Gabriel încă nu coborâse. Era liniște – nu se auzea decât murmurul lui Juliet și al lui Myles dinspre camera de zi. Urmăriseră atenți ritmul vocilor; știau, de exemplu, că în clipa aceea Juliet plânge.

Miranda deschise gura să zică ceva, dar Eliza o repezi:

— Nu, Miranda. Sunt sigură că ai ceva superhaios și inteligent de spus, dar pur și simplu n-am chef să te aud în momentul ăsta. Și pot să bag mâna în foc că nici Clementine, nici Leo n-au chef – ca să nu mai vorbim de Maggie. Probabil că a fost destul de tulburată pe ziua de azi.

Miranda tăcu.

Nimeni nu zise nimic. Vreme de cinci minute, ascultară în liniște murmurul care venea dinspre camera de zi. Apoi se auzi ușa.

Era Juliet.

Myles era în hol, în spatele ei.

Juliet avea ochii umflați, dar în rest părea calmă.

— Îmi pare rău, le spuse ea, reușind să zâmbească. Ar fi fost mai bine să nu ne auziți.

Răspunseră toți în același timp că nu era nici o problemă, că și lor le părea rău.

Juliet îi întrerupse.

— O să plec azi, cu Myles – plecăm chiar acum.

— Of, Juliet... și... începu Leo.

— Du-te liniștită, Juliet, îl întrerupse Clementine săgetându-l cu privirea. Nu-ți face nici un fel de griji pentru noi. Fă ce crezi tu că e mai bine pentru voi doi.

Juliet avea ochii încă plini de lacrimi. Myles se dădu mai aproape de ea, iar ea își puse recunoscătoare capul pe pieptul lui.

— Îmi pare rău, Leo. Știu c-am promis să stau până la sfârșitul săptămânii – și știu că dacă plec acum, vă las cu toate vasele pe cap, plus curățenia și...

— Juliet, o să ne descurcăm fără nici un fel de probleme, stai liniștită, zise și Eliza.

— Poate tu, Eliza, zise Miranda. Chiar nu poți să ne încropești ceva înainte să pleci, Juliet?

Eliza trase aer adânc piept, cu un șuierat care arăta clar cât e de enervată. Clementine o secera pe Miranda cu privirea. Până și Leo părea uluit.

— Am glumit! zise Miranda. Mai știe cineva ce e aceea o glumă? Chestiile alea scurte cu o poantă la sfârșit?...

Juliet nu părea supărată.

— Ai dreptate, Miranda. Îmi pare rău – știu că e foarte egoist din partea mea să plec.

Apoi îi dădu drumul lui Myles și se duse le frigider. Îl deschise și scoase un vas mare, pe care îl răsturnă fără nici un cuvânt în poala Mirandei.

— Poftim cina, Miranda. Trebuie să stea o oră la cuptor, la foc potrivit. *Bon appétit.*

După care ieși, cu Myles după ea, lăsându-i pe toți cu gura căscată. Miranda se uită siderată la pantalonii de in și bluza de mătase cu care era îmbrăcată, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Era plină de roșii și pui cu busuioc, băltind toate într-un sos de bulion și vin roșu..

— A înnebunit de tot?! îi întrebă pe ceilalți. Și voi ce-ați rămas așa? Faceți ceva!

Și atunci Clementine chiar a făcut ceva: a izbucnit în râs. În câteva secunde, toată lumea râdea în hohote.

Casa intră în mare fierbere în următoarea jumătate de oră. Toată lumea trântea de zor uși sau se repezea sub scară să-și scoată gențile cu care venise. Maggie o ajută pe Miranda să-și cureță hainele. Tocmai terminaseră de șters cu mopul în bucătărie, când apăru Eliza. Cu valiza după ea.

— Am hotărât să plec și eu tot azi. Mă lasă Juliet și Myles la aeroport – o să văd, poate reușesc să-mi schimb biletul...

Chiar atunci apăru și Leo, cu o față de om trist și îmbătrânit. Era clar că tocmai aflase de plecarea Elizei.

— E un adevărat exod – merge și Gabriel cu ei. Mă rog, asta măcar este de înțeles...

Maggie dădu din cap. Mai mult o simți decât o văzu pe Clementine venind spre ea și apoi luând-o în brațe.

— Clementine, pleci și tu? întrebă Leo cu o față plină de jale. Și voi – Maggie, Miranda?

Dădură toate trei din cap că nu.

Deși ar fi vrut foarte mult, Maggie știa că n-avea cum să plece înainte să-i spună lui Leo despre Sadie. Știa că el murea de nerăbdare să afle ce-au făcut și n-apucase să-l întrebe nici pe Gabriel – nu se știe dacă intenționat sau nu, Gabriel n-apăruse deloc în timpul agitației cu Juliet și Myles. Acum era în camera de zi, împacheta de zor echipamentele. De unde stătea Maggie la bucătărie, nu i se vedea fața aproape deloc, deci nu putea să-și dea seama ce e în mintea lui. Și de vorbit n-aveau cum, fără să îi audă cineva. Era un du-te-vino continuu în toată casa.

Maggie se simțea tare confuză; nu avea idee ce i-ar mai fi putut spune lui Gabriel. Știa foarte bine că n-are nici un drept să fie supărată pe el – doar nu fuseseră logodiți decât de ochii lumii. Și bineînțeles că avea o prietenă – ar fi fost culmea să n-aibă! Ce bine ar fi fost să n-o fi sărutat-o niciodată, să nu simtă nici un fel de atracție pentru el și să nu înceapă să-și închipuie că și el simte ceva pentru ea....

Curând toată lumea a fost gata de plecare. Myles voia să plece cât mai repede, ca să prindă cursa de seară către Manchester. Și-au luat la revedere în grabă. Maggie reuși să stea de vorbă cam un minut numai cu Juliet, înainte ca aceasta să plece. Cu Eliza și mai puțin.

Juliet o strânse tare în brațe la plecare.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu Gabriel, Maggie. Nu știu ce să te sfătuiesc – după cum vezi, nu mă descurc nici eu prea bine la capitolul ăsta.

— Nu-ți face griji pentru mine. Tu ești OK? O să fiți bine amândoi?

— Acum n-am cum să știu. Ce știu e că n-aveam idee că simte și gândește lucrurile pe care mi le-a zis azi. Vreau să aflu tot ce gândește și n-am cum dacă rămânem aici.

Maggie o luă iar în brațe.

— Te sun imediat ce ajung la New York.

— Probabil o să te sun eu chiar înainte să plecați voi de aici.

Eliza veni și-o îmbrățișă și ea.

— Ține minte oferta mea. Vreau să te ajut cât pot.

Nu pomeni nimic de Gabriel. Parcă şi-l scosese deja din minte cu totul.

La bucătărie, Miranda rămăsese pe acelaşi scaun, în hainele îmbibate cu sos de roşii, încercând inutil să se mai cureţe puţin cu un burete de vase.

— Ei, uite că nu vreau deloc să mă duc să mă schimb până pleacă Juliet. Las-o să vadă până în ultima clipă consecinţele faptelor ei pe hainele mele. Să vedeţi voi ce faţă face când îi trimit nota de plată de la curăţătorie.

Maggie se uită pe fereastra de la bucătărie. Gabriel era afară, sprijinit de zidul din fundul grădinii, privind marea. Nu putea să nu vorbească cu el înainte să plece. Trebuia să se mişte repede – Myles încărca deja bagajele în portbagaj. Juliet îşi lua la revedere de la Leo în camera de zi. Eliza îşi căuta haina în nebunia de la cuier. Acum era momentul.

Tocmai deschidea uşa să iasă, când în spatele ei se auzi o voce:

— Nu, Maggie.

Era Miranda.

— Trebuie să stau de vorbă cu el.

— Despre ce Dumnezeu să mai stai de vorbă cu el? N-ai nici un pic ce mândrie? El ar trebui să vină la tine, nu să te duci tu la el. În genunchi ar trebui să se târască şi să-ţi ceară iertare.

— Dar nu vreau decât să-mi iau la revedere.

— N-am avut încredere în el de la bun început şi am avut dreptate. E un mincinos şi-un prefăcut.

— Ba nu. E un om de onoare, bun şi minunat.

Maggie dădu să iasă şi dădu nas în nas cu Gabriel. Nu se putea şti de cât timp era acolo; pe faţa lui nu se putea citi dacă le auzise vorbind.

— Am venit să-mi iau la revedere.

— Fuguţa, dacă se poate, zise Miranda. Maggie ar vrea să-şi vadă cât mai repede de viaţa ei.

Gabriel o ignoră şi continuă să se uite la Maggie.

— Îmi pare rău că lucrurile au ieşit aşa – mai ales după picnicul de azi după-masă.

— A, da? zise Miranda. Şi ce s-a întâmplat azi, mă rog frumos?

— Miranda, ai putea să ne laşi singuri, te rog?

— Nu, îi răspunse Miranda nepoatei ei încrucişându-şi braţele la piept. Vreau să aud ce are de spus acest tânăr.

Maggie se întoarse spre Gabriel.

— Şi mie îmi pare rău din acelaşi motiv.

Gabriel o luă în braţe. Maggie îi răspunse. Era o senzaţie atât de plăcută!... Deodată îl auzi şoptindu-i la ureche:

— Bravo, o prestaţie de excepţie.

— Poftim?! se smulse ea din îmbrăţişare şocată.

Miranda nu-i slăbise nici un moment din ochi.

— Nu-l asculta, Maggie.

— Când te întorci la New York? o întrebă Gabriel în şoaptă.

— Duminică, şopti Maggie, mai confuză ca oricând.

Ce importanţă mai avea când se întorcea la New York?!

— Nu te lăsa prostită, Maggie, zise Miranda cu o voce de gheaţă.

De afară se auzi pornind motorul maşinii lui Myles.

— Trebuie să plec, spuse Gabriel, luându-şi geanta de lângă uşă. Pe curând, Maggie.

Maggie ar fi vrut să-l mai îmbrăţişeze o dată.

— Pe curând, Gabriel.

— La revedere, Miranda.

— La revedere, Gabriel, răspunse Miranda cu o voce voit teatrală. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat înainte să pleci. Data viitoare când ţi se mai pare amuzant să te apuci să te joci cu inima cuiva, abţine-te.

— Mersi pentru sfat, Miranda.

După câţiva paşi, se întoarse şi o întrebă:

— Îmi permiţi să-ţi dau şi eu un sfat?

Maggie se încordă.

— S-auzim, răspunse ea secerându-l cu privirea.

— Încearcă cu bicarbonat. Mama jură că scoate orice fel de pete.

Maggie zâmbi.

Miranda nu.

Casa era cu totul altfel după ce plecară toţi. Din opt, rămăseseră numai patru – în mai puţin de jumătate de oră. Leo se străduia din răsputeri să fie cât mai voios. Maggie ştia foarte bine că de fapt murea de nerăbdare să vorbească cu ea. Nici ea nu voia să mai amâne mult momentul. Cum nu voia nici să le audă pe mama şi mătuşa ei vorbind de Gabriel.

— Miranda și Clementine, Maggie și cu mine o să ieșim la o plimbare scurtă – e clar că are nevoie de sfaturile bunicului ei. Dacă nu ne întoarcem în trei ore, veniți după noi, bine?

Traversară încetișor grădina. Pentru prima oară de când îl știa, Maggie își dădu seama cât de slab e bunicul ei. Nu că ar fi fost moleșit – era pur și simplu slab fizic. O noutate pentru ea.

Leo îi luă mâna și i-o strânse câteva secunde.

— Hai să așteptăm până ne mai îndepărtăm un pic, să nu ne audă cumva.

Mai făcură câțiva pași pe alee, cu soarele blând al după-amiezii scăldându-le chipul. Gardul viu care îi încadra de o parte și de alta era presărat cu flori de cerceluș roșu aprins. Din loc în loc își ițea capul câte o mură sau câte o afină.

Ajunseră la colțul preferat al lui Leo: zidul de piatră din fundul grădinii. Era umbră aici și aveau ceva de care să se sprijine în timp ce vorbeau – iar marea se vedea până hăt, departe. Preț de câteva minute, priviră marea în tăcere. Pe Maggie o cuprinse brusc un val de tristețe – oare de câte ori o să mai aibă ocazia să stea așa cu Leo? Apoi își aduse aminte că tocmai era pe punctul de a-l minți. O cuprinse o jale și mai mare.

Leo se întoarse spre ea și zise:

— Avem de vorbit despre foarte multe lucruri, dar înainte să începem, aș vrea să-ți mulțumesc pentru absolut tot, Maggie. Și tu și Gabriel ați făcut o treabă extraordinară zilele astea și vă sunt foarte recunoscător amândurora. A funcționat de minune mica noastră șmecherie. Am putut să mă bucur măcar câteva zile de fetele mele. Nu-mi pare rău pentru faptul că Gabriel a trebuit să plece atât de repede – o să-l sun la New York să-i mulțumesc pentru tot.

— Chiar așa?

— Absolut. Cred că de fapt s-a potrivit tocmai bine că a sunat prietena lui. Așa ți-e și ție mai ușor acum, nu? Plus că nu mai trebuie să-ți storci creierii să găsești un motiv de despărțire. Și mă bucur că a venit Myles. Aș muri de tristețe dacă Juliet s-ar despărți de el. Și Tessa la fel, dacă ar mai fi printre noi.

Iar Tessa. Fantoma ei și numele de plumb al lui Sadie pluteau grele în aerul dintre ei. Maggie tocmai se gândea cum să zică asta, dar Leo i-o luă înainte, punându-i o mână pe braț:

— Spune-mi, Maggie. Spune-mi tot ce s-a întâmplat la Dublin. Știu că n-a mers bine, se vede pe fața ta – totuși spune-mi.

După câteva secunde, continuă:

— Nu era Sadie, nu?

— De unde știi?

— Pentru că m-ai fi sunat dacă era, sunt sigur. Am stat tot timpul lipit de telefon. Când am văzut că nu suni, mi-am dat seama că așa s-a întâmplat.

Minciuna numărul unu.

— Îmi pare rău, Buricule. Din dosarul detectivului părea foarte posibil să fie chiar ea – și eu am crezut același lucru după ce l-am citit. Ce-i drept, și femeia asta e din Australia – dar din Adelaide. Trăiește în Irlanda de mulți ani, cu soțul și fiica ei – și e chiar pe punctul de a deveni bunică! Dar nu e Sadie...

— Te-ai întâlnit cu ea, ați stat de vorbă? Ai întrebat-o tot ce era de întrebat?

Maggie dădu din cap că da.

Leo oftă din toți rărunchii.

— Ar fi fost prea frumos să fie Sadie. Trebuia să-mi dau și eu seama că n-are cum să fie chiar în Irlanda. Poza aia de pe internet mi s-a părut un mesaj de la Tessa... Ce minunat ar fi fost să o găsim când era toată lumea adunată aici! Sunt un moș fără pic de minte, Maggie.

— Ba nu ești deloc așa.

— Ia spune-mi, ai terminat de citit jurnalul? o întrebă Leo cu chipul schimonosit de groază.

Măcar avea și ea o veste bună: nu Bill era tatăl lui Sadie.

Da, terminase jurnalul și n-avea de ce să-și facă griji în privința paternității fetelor lui. Nu încăpea nici o îndoială că el era tatăl fiecăreia dintre ele.

Leo zâmbi – un zâmbet care-i frânse inima lui Maggie.

Dar după câteva secunde, Leo își dădu seama de ceva și zâmbetul îi dispăru.

— Păi și atunci ce-a citit Sadie de n-a mai suportat să stea cu noi? Știu sigur c-a fost ceva ce-a citit în jurnal – mi-a zis în ultima seară când am văzut-o. Mi-a zis că știu foarte bine ce scria acolo.

— Nu știu de ce ți-a zis așa, Buricule. Pur și simplu n-am dat peste nimic care ar fi putut s-o supere atât de tare. Tessa nu scrie decât despre lucruri obișnuite: ce-a făcut în ziua respectivă, pe cine a mai cunoscut, ce lucruri trăsnite au mai zis sau au mai făcut fetele. Ce lucruri haioase ai mai zis tu.

Minciuni, minciuni, minciuni.

Leo zâmbi iar.

— Pun pariu că te-ai distrat – Tessa era tare haioasă! Avea un dar al exprimării pe care nu-l întâlnești decât foarte rar.

Maggie hotărî să nu mai tragă de timp și să-i spună și ultima minciună.

— Buricule, am să-ți spun ceva groaznic. S-a întâmplat un lucru oribil la Dublin.

Îi spuse dintr-o răsuflare, sperând că dacă-i spune repede, o să i se pară o minciună mai puțin oribilă.

Leo rămase perplex, se vedea clar pe fața lui.

Ce nu se vedea clar era dacă o crede sau nu.

— Ești sigură că nu ți-ai lăsat geanta pe undeva? Poate la pensiune? În mașină? Of, Maggie, de ani de zile am grijă de ele ca de ochii din cap – și acum să mi se întâmple una ca asta!... Ești sigură că le-ai căutat peste tot?

Lui Maggie îi veni brusc să vomite. Preț de o secundă, își dori să nu fi ars caietele. Dar în secunda următoare, în minte îi apăru o scenă în care ea avea caietele în brațe... Și? I le dădea înapoi lui Leo? Leo se apuca să le citească imediat? Să citească tot ce citise și ea? De-abia asta ar fi fost cu adevărat îngrozitor. Era mai ușor să trăiască cu gândul că l-a mințit, decât cu gândul că l-a rănit.

— Ne-am uitat peste tot, Buricule, pe cuvânt. Ne-am dus și la poliție să depunem plângere – ne-au zis că se întâmplă de nu știu câte ori pe zi. E numai vina mea că am lăsat geanta pe bancheta din spate.

Dar Leo tot o mai întrebă dacă erau semne că mașina fusese forțată, dacă văzuse cineva ceva, dacă hoții mai furaseră ceva?...

Îi răspunse la toate întrebările, cum repetase cu Gabriel – doar că voia să scape cât mai repede și de aceea turuia agitată, disperată să-l convingă.

— Îmi pare atât de rău, Buricule.

Altă minciună. Nu-i părea rău deloc.

Îi părea rău de o grămadă de lucruri care se întâmplaseră în ultimele zile, dar nu pentru că arsese jurnalul.

— Știu ce mult însemna pentru tine jurnalul. Știu cât îți doreai să îl citești.

— Da, jurnalul era foarte important pentru mine – dar nu l-aș fi citit.

Maggie nu pricepea.

— Eu credeam că asta vrei – că nu l-ai citit doar din cauza bănuielilor despre Tessa şi Bill.

— Da, aşa era. Dar zilele astea, cât aţi fost plecaţi, m-am tot gândit şi am ajuns la concluzia că tot nu vreau să-l citesc, indiferent ce-mi spui tu că ai aflat. Întotdeauna m-a făcut fericit simplul fapt că am caietele acelea. Îmi plăcea gândul că Tessa şi-a aşternut toate ideile şi sentimentele între coperţile acelea albastre. Dar zilele trecute, când filmam şi le ascultam pe fete vorbind despre Tessa, mi-am dat seama că n-am nevoie să aflu lucruri noi despre ea. Ştiu deja ce fel de persoană era – o femeie bună, haioasă, plină de viaţă. N-am nevoie să-i citesc jurnalul ca să-mi aduc aminte că aşa era. Şi, oricum, Tessa îmi zicea mereu: „Să nu cumva să-mi citeşti jurnalul. Dacă mi se întâmplă ceva, să-l arzi – promite-mi!". Aşa că mă hotărâsem să-l ard când vă întoarceţi voi de la Dublin.

— Aveai de gând să-l arzi?!

Lui Maggie nu-i venea să-şi creadă urechilor – şi ea, care se chinuise ca un martir tot gândindu-se dacă să distrugă sau nu caietele!

Leo dădu din cap.

— Şi mama, şi mătuşile? La ele te-ai gândit?

— N-aş fi avut cum să le dau să citească oricum – ar fi însemnat să mă prindă cu minciuna că nu le-am ars acum treizeci şi cinci de ani. Îţi închipui ce mi-ar fi făcut.

Leo îi luă mâna.

— Poate că hoţii ăia ne-au făcut de fapt un mare serviciu. Au luat hotărârea finală în locul nostru. Poate că unul dintre ei le citeşte chiar acum – şi se distrează de minune.

— Îmi pare atât de rău, Buricule. Mi-a fost atât de greu să-ţi spun, că era cât pe ce să mi se facă rău de atâta agitaţie.

În sfârşit, adevărul.

Leo o strânse uşurel de mână.

— Sunt bunicul tău, Maggie. Bunicul tău, care te iubeşte nespus. Să nu-ţi fie niciodată frică să-mi spui ceva.

Se îndreptă de spate.

— Hai s-o luăm înapoi spre casă, draga mea. Pot să mă ţin şi eu de tine, da? Hai, că trebuie să ne uităm la filmul nostru!

Merseră înapoi.

— Eşti supărat că n-am dus proiectul ăsta până la capăt?

— Oho, avem atâtea de făcut, stai liniştită. De-abia aştept să vezi ce-a ieşit.

După cină, se adunară toți patru în fața televizorului. Gătise Miranda : iahnie de fasole cu pâine prăjită, însă la acestea adăugase o sticlă de vin italienesc, scump...

Leo se lăsă în genunchi în fața televizorului și verifică cablurile și mufele de câteva ori, ca să se asigure că totul e în ordine. Se uită de mai multe ori pe biletul cu instrucțiuni pe care i-l lăsase Gabriel. În cele din urmă apăsă pe *Play,* cu un „ta-tam!", și... nu se întâmplă nimic.

Verifică totul iar, apăsă butonul de *Play* din nou și iar nu se întâmplă nimic.

Se întoarse spre ele perplex.

— Nu înțeleg. Părea atât de simplu când mi-a explicat Gabriel.

Atunci, Maggie băgă de seamă că televizorul era închis.

— O, pardon. Hai să vedem, zâmbi Leo încurcat, dând drumul la televizor.

Pe ecran apăru imaginea lui Clementine, a Elizei, a Mirandei și a lui Juliet, stând pe sofa. Un cadru perfect, o lumină desăvârșită.

Leo exclamă plin de mândrie.

— Uitați-vă la voi, ce frumoase sunteți, cum stați toate patru pe canapea.

Maggie se întrebă dacă era singura care se gândea la Sadie.

În fundal se auzi vocea lui Gabriel, care le invită să spună fiecare câte ceva despre viața ei. Câteva secunde se împinseră una pe alta, râzând încurcate. Apoi se auzi iar vocea lui Gabriel, care le propuse să înceapă cea mai mare dintre ele.

— Miranda, tu ești cea mai mare, nu?

Maggie încercă să ignore fiorul de plăcere pe care i-l dădea vocea lui Gabriel. Își repetă că trebuie să se străduiască să uite de el – chiar din clipa aceea.

— Câtă neobrăzare, Gabriel, răspunsese Miranda. Tu nu vezi ce piele am – cum poți să crezi că sunt cea mai mare?

— Păi pentru că te porți ca și cum ai fi cea mai mare și șefa, mormăi Eliza.

— Asta cam așa e, zise și Clementine.

— Cea mai mare sunt eu, așa că dați-mi voie să fiu prima, zisese Juliet serioasă, întorcându-se spre aparatul de filmat. Mă cheamă Juliet și aș vrea să încep cu câteva amintiri legate de... Ecranul se înnegri brusc. După câteva secunde, reveni din nou la viață : dar nu cu surorile Faraday, ci cu parchetul din camera de zi – o imagine tremurată, foarte difuză.

Clementine se întoarse către Leo.

— O fi ieşit vreo muşă?

Leo verifică.

— Nu, par toate în regulă. Nu e de la echipamente – probabil că pur şi simplu asta e pe casetă. Probabil că Gabriel a pus aparatul pe parchet o vreme, cine ştie ce de ce. Nu cred că durează mult.

Aşa că aşteptară liniştiţi să revină imaginea cu ele patru – dar nici pomeneală. Tot parchet... La un moment dat, au început să se audă ceva scârţâituri şi apoi, în mod cu totul şi cu totul surprinzător, vocea lui Leo.

— Dă-l mai tare, Buricule, propuse Maggie.

Leo dădu sonorul mai tare. Toată lumea îl auzi clar, vorbind singur:

„E clar că nu trebuie schimbată decât pârghia asta. Dacă o facem rotativă... Deşi s-ar putea să trebuiască să..."

Clementine şi Miranda îşi dădură seama deodată ce se întâmplase – şi izbucniră amândouă în râs.

— Deci asta ai făcut tu în ziua aia când noi am mers la plajă? întrebă Clementine.

— Ai stat ascuns şi te-ai jucat cu echipamentul de filmat, nu? zise şi Miranda.

— Îmi venise o idee legată de trepied – dar nu-mi pica deloc fisa cum ar fi cel mai bine să fixez aparatul.

— Le-am zis eu fetelor, în ziua aia, că pui tu ceva la cale! îşi aminti Clementine.

— Nu-ţi face griji, Buricule – doar n-ai stat mult, nu? O să revină imaginea după ce termini tu, nu? N-are cum să dureze mai mult de câteva minute, zise Maggie.

— Am stat destul de mult, să ştiţi... recunoscu Leo încurcat.

— Zece minute?

— Două ore...

Maggie se întinse şi luă telecomanda. Derulă caseta înainte. Parchetul rămase pe ecran o bucată bună de vreme, cu vocea caraghios de subţire a lui Leo pe post de coloană sonoră. Din când în când pe ecran mai apărea fugar fereastra sau uşa, după care revenea parchetul. La un moment, apăru faţa lui Leo, foarte aproape de obiectiv, mormăind de zor în timp ce sucea aparatul pe toate părţile.

Clementine și Miranda râdeau cu lacrimi de-acum. O rugară pe Maggie să lase caseta să se deruleze normal la scena cu fața lui Leo. Era și mai caraghios când îl auzeau.

La finalul casetei apăru Miranda, ridicându-se de la masa unde făcuse interviul personal cu Gabriel. O scenă de patru minute, în care Miranda nu făcea altceva decât să se ridice de la masă. Apoi se auzi vocea lui Gabriel spunând „Mulțumesc tuturor, am terminat". După care ecranul se înnegri.

Leo se luă cu mâinile de cap, apoi începu să se legene înainte și înapoi. Râzând, se duseră toate trei și-l luară în brațe.

— S-a ales praful de ideea mea genială.

Era tare necăjit.

— Acuma când oare o să vă mai prind pe toate, ca să refacem totul? Stați – nu vreți să dăm fuga la aeroport? Poate-i mai prindem! Cred că încă n-au plecat!

— Nu! răspunseră toate trei în cor.

— Hai, Leo, nu fi supărat, zise Clementine. Ne-am distrat foarte bine – mult mai bine decât dacă ne-am fi văzut pe noi înșine.

— Cum să nu fiu supărat? Pusesem totul la cale *atât* de bine. Era gândit ca un cadou foarte special pentru voi și Maggie – unul fără termen de valabilitate, ceva care să dureze mereu. Și uite ce a ieșit: două ore de parchet filmat, cu vocea unui moș nebun care vorbește singur în fundal.

— Tocmai de-aia e mortal, Buricule, zise Maggie râzând. E imortalizarea perfectă a felului în care ești tu.

Capitolul 46

Lui Maggie i-a fost imposibil să adoarmă în noaptea aceea. Dacă i-ar fi văzut cineva pe geam cum râdeau de caseta stricată de Leo, cu siguranță s-ar fi gândit „Ce familie fericită". Poate chiar *erau* mai fericiți decât alte familii. Poate că în fiecare familie erau motive de tristețe și dezamăgire, jale și înstrăinare. Poate că momente precum cel din seara aceea erau liantul care îi lega pe toți, care îi făcea să se unească în fața dificultăților.

Maggie știa acum mai multe decât oricând despre familia ei. O văzuse pe Sadie. Știa de ce plecase. Citise jurnalul Tessei și aflase despre bunica ei mai multe decât și-ar fi dorit vreodată să știe. Știa că mama, mătușile și bunicul ei o mințiseră în legătură cu Sadie vreme de mai bine de douăzeci de ani – și o obseda lucrul ăsta. Voia să știe și mai mult. Voia să știe totul. Și nu putea vorbi despre asta decât cu o singură persoană – cu mama ei.

Când își dădu seama că nu putea să plece din Donegal fără să aibă o discuție cu Clementine, se ridică în capul oaselor. S-ar putea să nu mai aibă niciodată ocazia asta. Plus că pur și simplu nu mai voia să amâne – trebuia să-i spună lui Clementine adevărul: că o văzuse pe Sadie și că Leo nu arsese jurnalul după moartea Tessei. Era conștientă că îi promisese lui Sadie să nu o trădeze, dar în același timp și-ar fi dorit să-i spună mamei ei că știa ce se întâmplase în urmă cu douăzeci de ani.

Pentru a doua oară în ultimele trei zile, se strecură pe ușă și-o luă spre dormitorul mamei sale. Bătu ușor la ușă, apoi intră. Ca și data trecută, camera era scăldată de lumina lunii. Clementine o simți și se mișcă în somn.

— Mamă? șopti Maggie.

Clementine se ridică în capul oaselor într-o fracțiune de secundă.

— Maggie? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic.

— Atunci ce e? Ţi-e rău? I-e rău lui Leo?

— Nu, nu e asta. Trebuie să vorbim.

— Despre Gabriel? Of, Maggie, sigur că da. Stai un pic să...

— Nu, nu despre Gabriel. Despre Sadie.

Clementine încremeni. Maggie se precipită, temându-se că dacă nu-i spune imediat, o să-i piară curajul şi n-o să-i mai poată spune niciodată.

— Îmi pare rău că te iau pe nepregătite. Că te-am trezit şi.... Vrei un ceai?

Clementine se trezise de-a binelea. Se răsuci şi aprinse veioza de pe noptieră.

— Nu, nu, sunt OK. Hai încoace. Zi.

Maggie închise uşa şi se duse lângă mama ei. Mai şovăi o singură clipă, apoi începu:

— Ştiu despre Sadie. Ştiu ce s-a întâmplat când aveam cinci ani. Ştiu că m-a luat cu ea. Ştiu că nu e hipiotă.

Clementine îşi duse mâna la gât – exact acelaşi gest ca al lui Sadie.

— Cine ţi-a spus?

— Leo.

Leo, nu Buricul. Era momentul să-şi ia la revedere de la copilărie.

— Aş vrea să ştiu de ce nu mi-ai spus tu. De fapt, de ce nu mi-a spus nimeni până acum?

Clementine îşi îndreptă spatele, iar pe Maggie o fulgeră iar un sentiment de vinovăţie. Dar ar fi avut oare cum să n-o ia ca din oală? Nu, era clar că ori acum, ori altă dată, ar fi fost acelaşi lucru pentru ea. În minutele în care Clementine se gândi la ce-i spusese fiica ei, Maggie avu senzaţia clară că mama ei arăta altfel decât de obicei. Fizic era neschimbată; tenul foarte alb, părul foarte scurt, ochii negri – toate erau exact la fel ca întotdeauna. Dar, pentru prima oară în viaţa ei, Maggie o văzu pe Clementine ca femeie, nu ca pe mama ei.

Clementine netezi cuvertura de pe pat.

— Poţi să-mi spui ce ţi-a spus Leo?

— De ce, ca să ştii cu ce mai poţi să mă minţi?

Chiar şi pe Maggie o surprinse valul acesta brusc de mânie.

Clementine însă îşi păstră calmul.

— Nu. Ca să nu repet ce ţi-a spus el deja.

Pe Maggie o copleşi un sentiment de vinovăţie.

— Îmi pare rău că ţi-am vorbit aşa.

Începu să-i povestească tot ce-i spusese Leo la New York. Pe la mijlocul poveştii, se opri însă, conştientă că intrase pe un teren minat. Putea să-i povestească mamei ei ce-i spusese Leo, dar numai cu condiţia să nu pomenească nimic despre jurnal sau despre Sadie. O situaţie foarte ironică: venise să-i ceară socoteală mamei ei pentru că o minţise atâţia ani, dar trebuia la rândul ei s-o mintă – prin omisiune, e drept, dar tot minciună se chema. Preţ de o clipă, a fost tentată să-i spună lui Clementine tot. Dar n-avea de unde să ştie ce o să facă aceasta dacă îi spune tot, plus că nu voia să-şi încalce promisiunea făcută lui Sadie. Ar mai fi însemnat, de asemenea, s-o pună pe mama ei într-o situaţie dificilă, pentru că numai ea ar fi ştiut ceva ce nici surorile şi nici tatăl ei nu ştiau.

— Continuă, Maggie, spuse Clementine cu o voce blândă.

Maggie continuă, croindu-şi atent drumul printre toate lucrurile pe care n-avea cum să i le spună.

Când termină, Clementine rămase tăcută o vreme.

Apoi se întinse şi-i luă mâna lui Maggie în ale ei.

— Tot ce ţi-a spus Leo e adevărat. Îmi pare rău, Maggie.

— Îţi pare rău de ce s-a întâmplat sau că nu mi-ai spus?

— Pentru amândouă.

— De ce? De ce ţi-a fost atât de greu să-i spui fiicei tale ce anume a dus la destrămarea familiei?

— La început mi-a fost prea greu să-ţi spun, iar apoi minciuna a devenit din ce în ce mai uşor de dus mai departe.

— M-aţi lăsat să-i scriu în fiecare an...

— Pentru că aşa am crezut că e cel mai bine şi pentru tine, şi pentru ea – ca s-o apărăm de bârfe, în caz că voia vreodată să se întoarcă acasă.

Maggie nu mai era aproape deloc furioasă. Clementine vorbea întotdeauna calm şi nu era niciodată iraţională. Lucrurile ar decurge cu siguranţă mult mai dramatic dacă ar sta de vorbă cu Miranda. Juliet şi-ar cere iertare cu lacrimi grele curgându-i pe obraz. Eliza i-ar expune rece cum au decurs lucrurile. Îi răsunară în minte cuvintele lui Gabriel – într-adevăr, şi-o alesese pe cea mai bună dintre surori ca să-i fie mamă.

Nu se aştepta însă la ce spuse Clementine în continuare.

— Leo ar fi trebuit să mă consulte înainte să-ţi spună. N-a procedat bine că ţi-a spus aşa, tam-nisam.

— Cum adică?

— Adică sunt mama ta, trebuia să mă întrebe.

— Nu sunt proprietatea nimănui – chiar dacă toată lumea se poartă de parcă aș fi.

— Asta e părerea ta?

— E adevărat, nu?

— Dar nu suntem toți un pic proprietatea celorlalți membri ai familiei?

— Nu mai știu, spuse Maggie ridicându-se și îndepărtându-se de mama ei; nu știa nici ea de ce se ridicase. Își încrucișă brațele pe piept.

— Crăciunul ăsta a fost unul foarte ciudat.

— Oho! Acu' vine lumea, acu' nu mai vine. Și nici n-a început bine, că s-a și terminat.

— Ca și logodna mea.

O tentativă neinspirată să mai relaxeze un pic atmosfera.

— Of, Maggie. Spune-mi sincer, cum te simți?

Maggie era bucuroasă să vorbească despre altceva, măcar câteva minute. Își dădu seama că, măcar în legătură cu Gabriel, putea să-i spună mamei ei întregul adevăr.

— Gabriel și cu mine n-am fost logodiți cu adevărat. Nu l-am cunoscut decât acum câteva zile.

Îi povesti ce s-a întâmplat.

— A fost ideea lui Leo; s-a gândit că numai așa o să vă ademenească să veniți toate.

— Și tu ai fost de acord? întrebă Clementine, nevenindu-i să creadă.

Maggie dădu din cap că da.

— Ai fost de acord să minți? De ce?

— Pentru că așa a vrut Leo. Pentru el, e important să ducem mai departe tradițiile familiei și...

Maggie șovăi, realizând că nici ea nu știa prea bine de ce acceptase planul propus de Leo.

— Am vrut să-l fac fericit pe Leo.

— Și deci, tu și Gabriel v-ați prefăcut tot timpul?

— De ce întrebi?

— Pentru că mie nu mi s-a părut nici un moment că vă prefaceți.

Maggie ezită.

— Îmi place de Gabriel. Mult. Ai vorbit cu prietena lui?

— Nu, doar Miranda a vorbit cu ea. Chiar nu știai nimic de asta? Mi s-a părut că te-a șocat profund vestea.

— Știam că o să sune cineva de la New York să întrebe de el, dar nu mă așteptam să sune chiar prietena lui.

— Îmi pare rău, zise Clementine iar.

Maggie își dădu seama că nu mai era nimic de spus. Se afla în continuare în picioare, la câțiva metri de mama ei. Stătea dezorientată, neștiind ce să facă în continuare.

Clementine o ajută să se hotărască.

— Maggie, te rog frumos vino înapoi lângă mine și așază-te. Aș vrea să mai vorbim un pic despre Sadie. *Trebuie* să mai vorbim despre Sadie.

Maggie se așeză lângă ea, simțind deodată că se află pe un teren total necunoscut cu mama ei. Nu mai vorbiseră niciodată până acum despre asta – n-avuseseră de ce. Dar acum aveau un motiv foarte important, iar între ele pluteau atâtea întrebări fără răspuns!...

— Ce nu înțeleg eu e de ce ai lăsat să treacă atâta timp fără să-mi spui. Chiar nu voiai să aflu?

Clementine tăcu o vreme.

— Pur și simplu n-am putut, Maggie. Mă simțeam prea vinovată.

— De ce? Ea m-a luat – tu n-ai avut nici o vină. Ai reacționat așa cum ar fi reacționat orice altă mamă. Adică, mi-a zis Leo că ai lovit-o... La asta te referi când spui că te simțeai vinovată?

Clemetine dădu din cap că nu.

— Mă refer la o vină mult mai mare, Maggie. O vină pe care o port și acum. Toate nenorocirile care s-au întâmplat în familia noastră s-au întâmplat din cauza mea. Numai din cauza mea s-a destrămat familia.

— Ba nu – a fost alegerea lui Sadie să plece. Nu tu ai făcut-o să ia decizia asta.

— Eu am fost motivul pentru care a plecat. Numai eu sunt de vină pentru tot ce s-a întâmplat.

— Ce vrei să spui?

— Toate astea s-au petrecut pentru că Sadie era o mamă mai bună decât mine. Ți-a fost o mamă mai bună decât am reușit eu vreodată să fiu.

— Nu e adevărat.

— Ba da. Se pricepea mai bine ca mine la toate; și avea mai multă răbdare. Le făcea pe toate cu atâta ușurință – mâncare,

curățenie, spălat. Se juca minunat cu tine, te ducea în excursii. Ți-a făcut albumul ăla extraordinar când ai împlinit cinci ani. Iar eu...

Maggie aștepta.

— Eu nu mă pricepeam deloc, Maggie.

— Dar n-aveai decât șaptesprezece ani când m-ai făcut. Erai doar...

— N-a fost vorba doar de vârstă. Mă simțeam pur și simplu copleșită. Aveam întruna treabă, eram extenuată de efort și grijă. Eram atât de singură, chiar dacă locuiam într-o casă plină de oameni. Simțeam că nu mai am nici un colțișor liber unde să mă pot retrage dacă vreau – nici măcar la mine în cap. Mă simțeam foarte vinovată că voiam să-mi continui studiile, dar nu suportam ideea de a le abandona. Așa că am lăsat-o pe Sadie să te preia, Maggie. Ea făcea tot ce era mai greu, iar eu aveam parte de partea cea mai plăcută – drăgălășeniile de la sfârșitul zilei, felul acela dulce în care îmi ziceai *mami* când veneam acasă. Eu am fost cea care am lăsat-o să preia tot mai mult controlul. Iar apoi, am avut neobrăzarea să mă supăr când te-a luat – când a vrut mai mult; cum era normal, perfect normal să vrea.

— Dar nu de asta m-a luat.

Clementine nu părea s-o fi auzit.

— Când a plecat cu tine, a fost ca o pedeapsă pentru că nu-ți dădusem destulă atenție. Și nici lui Sadie. Te iubeam foarte tare, Maggie. Întotdeauna te-am iubit – să nu te îndoiești niciodată de asta. Dar...

Clementine se opri.

— Spune mai departe, e important să știu lucrurile astea.

— Maggie, mi-a fost atât de greu la început. Mult mai greu decât mă așteptam. Nu era vorba doar de grija pentru tine și pentru studiu. Brusc, în mintea mea nu mai erai decât tu – tot timpul. Și asta era minunat, dar nu mai puteam să mă gândesc la nimic altceva. Și aveam atâtea lucruri de lămurit în viața mea în perioada aceea!... Voiam să le arăt tuturor că pot să mă descurc bine mersi. Și am reușit – dar numai datorită lui Sadie. De asta cred – știu – că tot ce s-a întâmplat, s-a întâmplat numai din vina mea. I-am acceptat ajutorul, am lăsat-o să te preia, însă în sufletul meu nu eram fericită de felul în care se aranjaseră lucrurile. Eu sunt cea care a făcut-o să plece.

— Nu, nu ești tu.

— Ba da. Știu sigur că am avut un rol important în decizia ei. Probabil că toată lumea a avut un rol... Miranda se lua mereu de ea. Pe Juliet o exaspera. Eliza aproape că nici n-o băga în seamă – iar când o băga, era ca să-i scoată ochii. Ne-am simțit cu toții vinovați când a plecat, Maggie. Nimeni n-a zis nimic, dar știu sigur că toată lumea s-a simțit cu musca pe căciulă. Și acum e la fel, nu s-a schimbat nimic.

— Ai încercat vreodată să dai de ea?

— M-am gândit la asta – nu la început, eram prea pornită. Și teribil de confuză. Dar în timp, am început să îi scriem toți și să punem scrisorile în același plic cu felicitarea de la tine. Nu ne-a răspuns niciodată. Nu ți-a scris niciodată decât ție – nouă nu ne-a scris până acum nici măcar un singur cuvânt. Mai clară de atât n-avea cum să fie: nu voia să aibă absolut nimic de-a face cu noi – doar cu tine. Și așa a rămas întotdeauna, din nefericire... E tot timpul în gândurile mele; mă bântuie coșmarul că e nefericită sau singură pe undeva și mă învinovățesc că n-am stăruit mai mult s-o găsim. Apoi mi-aduc aminte că Sadie face ce vrea ea – și nu vrea să fie cu noi. Iar povestea aia stupidă pe care a inventat-o Miranda – în timp, a început să mi se pară din ce în ce mai plauzibilă. De fapt, tuturor a început să ni se pară din ce în ce mai plauzibilă. De câte ori mă gândesc la ea acum, mi-o închipui într-o comunitate de hipioți, înconjurată de prieteni, poate cu un iubit. Dar nimeni nu știe adevărul și ne vine îngrozitor de greu. Nu putem decât să sperăm că e bine, pe acolo pe unde e.

Măcar atâta lucru putea să-i spună: că Sadie e fericită. Că e căsătorită cu un bărbat pe care îl iubește. Că are o fiică frumoasă și o firmă care merge ca pe roate. Mai mult chiar: că e pe cale să devină bunică. Ar fi putut să-i spună atâtea – dar n-avea cum.

Și uite așa, se vedea pusă în situația de a schimba un lanț de minciuni cu altul. Se făcea la fel de vinovată de minciună ca și restul familiei ei. Dar n-avea ce face... Le făcuse și lui Leo, și lui Sadie câte o promisiune importantă. Ce era mai important: o promisiune sau adevărul?...

Își alese cuvintele cu grijă:

— Poate că e fericită. Poate de aceea n-a mai vrut să se întoarcă în sânul familiei. Poate că și-a clădit o viață cât se poate de fericită. Poate că are copii și un soț...

— Chiar crezi? Nu știu, Maggie... Sadie a fost întotdeauna altfel. Sadie era...

— Cum?

— Nesigură. Un suflet pierdut.

— Drojdia familiei?

— Ce lucru oribil! Te rog frumos să nu te gândeşti niciodată la ea în felul ăsta. Sadie era pur şi simplu altfel decât noi.

— Poate de aceea a vrut să plece. Ca să trăiască altfel decât voi.

— Mai ţii minte ceva din perioada când erai cu ea la...?

Maggie dădu din cap că nu. Cât pe ce să-i spună: „Şi Sadie m-a întrebat acelaşi lucru".

— Doar lucruri foarte difuze. Când mă gândesc la copilăria mea, tot ce-mi aduc aminte e că eram foarte fericită. Toată lumea roia în jurul meu. Mă plimbam cu avionul ca să le vizitez pe Miranda, Eliza şi Juliet. Mergeam cu tine în excursii. Eram foarte fericită.

— Serios?

— Da.

Maggie îşi dădu seama că mama ei plânge.

— De ce eşti tristă?

— Nu sunt tristă. Sunt fericită. Şi uşurată – întotdeauna m-am temut că nu sunt destul de bună. Mai ales după ce-a plecat Sadie; dar şi înainte.

— Bună la ce?

— La tot. M-am temut cumplit că nu sunt o mamă destul de bună.

— Dar ai fost o mamă minunată.

— Nu întotdeauna, Maggie. Ar fi trebuit să stau mai mult cu tine.

— Mai mult? întrebă Maggie luând-o pe mama ei de mână ca s-o consoleze şi s-o liniştească. M-aş fi plictisit de tine dacă ai fi stat cu mine tot timpul.

— Nu m-ai urât niciodată pentru că eram mereu plecată?

Maggie şovăi. Poate venise momentul să-i spună mamei ei adevărul.

— Câteodată da. Dar îmi trecea când mă ducea Buricul la muzeu; sau când mă lua Miranda pe sus la vreun spectacol sau cine ştie ce altă minunăţie care îmi lua gândul de la faptul că erai plecată şi mă înveselea. Plus că întotdeauna te întorceai – şi ştiam că întotdeauna te întorci. N-am simţit niciodată că îmi lipseşte ceva, nici acum nu simt asta.

— Dar ai crescut fără tată. Și fără Sadie.

— Am tot ce îmi trebuie, repetă Maggie.

— Îmi pare foarte rău, Maggie. Îmi pare rău că n-ai aflat de la mine ce s-a întâmplat cu Sadie.

— Stai liniștită, important e că acum știu. Și putem să vorbim liber despre asta, nu?

— Oricând vrei.

— O să le spun și mătușilor că știu. Nu chiar acum, dar o să le spun.

— Cred că o să se bucure foarte mult să afle că știi. Sunt sigură că o să se bucure.

— Și să știi că nu ești deloc o mamă rea. Ești cea mai bună mamă din lume și o să o spun de câte ori e nevoie ca să mă crezi.

— De o sută de ori? zâmbi Clementine.

— Și de o mie de ori, dacă vrei, spuse Maggie apropiindu-se de mama ei. Clementine o luă în brațe.

— Te iubesc atât de mult, Maggie. Nu pot nici măcar în glumă să spun exact cât. Și sunt foarte mândră de tine.

— Atunci suntem chit, pentru că și eu te iubesc și sunt la fel de mândră de tine. Rămaseră multă vreme îmbrățișate. Clementine se desprinse prima din îmbrățișare, dar rămase cu mâna pe capul lui Maggie, mângâind-o pe păr.

— Și-mi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat cu Gabriel.

— Da, îmi pare rău că te-am mințit. N-ar fi trebuit să fiu de acord cu planul lui Leo.

— Nu, nu de asta. Mi s-a părut că vă potriviți perfect. Ești sigură că nu mai poate fi nimic între voi?

Maggie reuși să scoată un zâmbet anemic.

— Și ce să fac, să-i explic prietenei lui că Gabriel se potrivește mult mai bine cu mine decât cu ea? Nu prea cred. Și oricum, mă omoară Miranda dacă aude că m-am văzut iar cu el.

— Ia mai las-o pe Zâna-Zânelor!... Bineînțeles c-o ador pe Miranda, dar asta nu înseamnă că nu sunt conștientă de defectul ei principal: dacă nu le umflă și nu le înfloărește, nu se simte bine!... Și, că tot veni vorba despre surorile mele, care-mi sunt toate mai dragi decât ochii din cap, trebuie să știi că sunt conștientă și de faptul că Juliet este prea mămoasă cu toți de ne ies ochii din cap, iar Eliza e cât se poate de constipată ca persoană – câteodată are o morgă de mă bagă și pe mine în sperieți!...

— Şi mie de ce îmi spui toate astea de-abia acum? o întrebă Maggie râzând în hohote.

— Păi ce, parcă tu nu ţi-ai dat seama?!

Maggie dădu din cap – da, îşi dăduse şi ea seama de toate astea.

— Vezi? Ce rost avea să-ţi spun eu?

— Nu mărunţişurile astea. Lucrurile importante – cum ar fi ce s-a întâmplat cu Sadie.

— Da, Sadie, redeveni Clementine serioasă. Îmi pare rău – îmi pare rău că nu e cu noi şi că nu ţi-am spus adevărul până acum.

— Şi mie.

Clementine îi dădu părul după urechi.

— Cel mai tare îmi pare rău de faptul că n-am fost mama perfectă pentru un copil atât de minunat ca tine. Nu vreau să mă scuz spunând că poate n-am fost o mamă foarte bună pentru că n-am nici un fel de amintiri despre mama – deşi aş vrea foarte mult să o ţin minte mai bine. Vreau doar să ştii că nu te-am pus niciodată pe locul doi.

— Ai fost şi eşti mama ideală – şi sper că-ţi dai seama că ştiu ce spun, din moment ce am avut de ales între toate cinci.

De data asta a fost rândul lui Maggie să-i şteargă lacrimile lui Clementine.

Capitolul 47

Șase ore, cât a durat zborul până la New York, Maggie nu s-a uitat nici la film, și nici n-a citit nimic – avea mintea atât de plină de gânduri, încât de-abia i-a ajuns timpul.

A început cu ultima zi petrecută la Donegal. Când s-au trezit de dimineață, ploua cu găleata. Au aprins focul și au tras bine draperiile, iar apoi au jucat rummy toată ziua. Nu și-au făcut probleme cu prânzul, pentru că Miranda i-a anunțat triumfătoare că s-a prins foarte bine de „șmecheria asta cu gătitul" – drept pentru care a băgat patru blaturi de pizza congelate la cuptor și a mai desfăcut încă două sticle de vin italienesc scump. La desert, au mâncat aproape toată ciocolata pe care i-o trimisese Maggie lui Leo cadou de Crăciun. Fiecare a încercat să trișeze la *rummy*; au glumit toată ziua și au băut un pic cam mult vin. Între timp, afară continua să plouă torențial, iar vântul vâjâia ca-n toiul iernii.

A doua zi când s-au trezit, vremea era la fel. Au făcut curat și au spălat așternuturile, ca să lase casa pregătită pentru turiștii care urmau să vină după ei. După ce și-au încărcat bagajele, au mai rămas o vreme lângă mașini, ca să mai admire puțin casa înainte de plecare.

— Mă întreb când oare o să ne mai adunăm cu toții aici, zise Clementine.

— La anul, în iulie, normal, răspunse Leo surprins de întrebarea ei.

— Eu n-o să pot veni, Leo – o să fiu în Antarctica la anul pe vremea asta.

— Dacă nu vine Clementine, nu vin nici eu, zise Miranda. E singura care mă ajută să nu-mi pierd mințile când ne adunăm.

— Dacă nu vin ele, nu vin nici eu, zise și Maggie.

Leo se uită de la una la alta, apoi spuse:

— Atunci nu vin nici eu.

— Aş vrea s-o văd şi pe asta, spuse Miranda râzând, îndreptându-se spre maşina ei. Sunt convinsă că o să pui iar la cale cine ştie ce şmecherie ca să ne aduni pe toate. Eşti în stare chiar să aranjezi să se topească calota polară, doar ca s-o faci pe Clementine să se urce în avion şi să vină la Donegal.

— Dacă vine Clementine, vin şi eu, zise Maggie.

— Dacă veniţi voi două, normal că vin şi eu, rânji Miranda.

— Nu trebuie să se hotărască nimeni pe loc, propuse Leo. Şi, oricum, ştiţi foarte bine că n-aş putea niciodată să vă oblig să faceţi ceva. De ce râdeţi, dragă?!

La aeroport şi-au luat la revedere; fiecare mergea în altă direcţie. Leo la Londra – le-a povestit entuziasmat fetelor că i-a venit o idee pentru o nouă invenţie. Voia să se ducă pe la muzee să studieze proiecte similare. Şi să stea de vorbă cu specialişti în domeniu. Dar n-a vrut în ruptul capului să le spună despre ce anume e vorba.

— Sper că nu e ideea aia care te-a făcut să ştergi toate minutele filmate de pe casetă?... întrebă Miranda.

Leo îşi acoperi urechile cu mâinile.

— Te rog frumos, nu-mi mai aduce aminte! N-am suferit destul?

Miranda se întorcea în Grecia – la vila unde-şi petrecuse deja câteva zile de vacanţă sosise un nou grup de prieteni. Se pare că unul dintre ei avea chiar un iaht. Le-a explicat afectată că o croazieră pe Mediterana era exact ce-i trebuie ca să se refacă un pic după reuniunea asta de familie *atât* de traumatizantă.

Clementine mergea înapoi în Tasmania. A pus-o pe Maggie să-i promită ceva înainte să plece.

— Oricând vrei să vii la Hobart şi vrei să te aştept cu surle şi papuci de casă pregătiţi, nu trebuie decât să zici. Pinguinii mei există de mii de ani – şi o să existe în continuare şi fără mine.

— O, şi eu care credeam că fără tine ar muri, săracii pinguini – parcă erau pe cale de dispariţie?...

Clementine zâmbi.

— Eu vorbesc serios, Maggie. De fapt, nici nu trebuie să mă întrebi când vrei să vii. Pot să-ţi zic de pe acum că răspunsul meu va fi da.

Maggie se gândea de fapt foarte serios să se întoarcă la Hobart. Ar fi fost o schimbare ca de la cer la pământ – de la aglomeraţia, poluarea, umiditatea şi viaţa clocotitoare a New Yorkului la aerul

curat, munţii, marea şi întinderile însorite din Hobart. Putea să se ducă şi într-o excursie în deşert, dacă voia – ar fi putut să-şi ia la ea cărţile pe care amâna de ani de zile să le citească, din lipsă de timp. Putea să-şi viziteze foştii colegi de şcoală. Sau putea să lenevească pur şi simplu împreună cu Clementine. Perspectiva asta o atrăgea cel mai mult, de fapt.

O vreme, s-a străduit din răsputeri să nu se gândească decât la familie şi la Hobart – dar n-a ţinut. Printre gândurile despre ai ei se strecura încăpăţânat un subiect fierbinte: Gabriel. Îi era imposibil să şi-l scoată din minte.

De ce nu pomenise oare nimic despre prietena lui? De ce o întrebase când se întoarce la New York? Şi de ce o sărutase în ziua aceea, pe malul lacului? Îi tot reveneau în minte cuvintele pe care i le spusese în timpul confruntării cu Miranda: „De fapt, mă gândeam că pot să vă păstrez pe amândouă". Să fi fost sincer? Să fi crezut oare că ea – sau această Susanna – ar fi fost de acord cu un asemenea aranjament? Sau voia să o vadă când se întorcea la New York din simplă politeţe? Să se mai scuze o dată? Asta trebuia să fie – probabil că i se părea politicos să se vadă cu ea la o ultimă cafea, după tot ce se petrecuse între ei doi. Ar fi frumos să iasă cu el la o cafea...

Ba nu, n-ar fi frumos deloc. Ar fi oribil. Oribil de greu. Nu voia să-l vadă la o cafea, ştiind că după aceea se duce s-o vadă pe Susanna. Sau că vine de la ea. Nu voia s-o cunoască pe Susanna asta. Nu voia să-i vadă împreună. Şi, oricum, ce nume ridicol: Susanna!...

Se gândi că putea să-l sune ea, nu să aştepte s-o sune el. Să dea cumva tonul. Poate că o să aştepte o zi-două după ce ajunge înapoi la New York. N-avea decât numărul de la agenţie, îşi dădu seama acum. Era chiar mai bine aşa, făcea situaţia mai puţin personală. O să sune la agenţie şi o să-i lase un mesaj că s-a întors. Că speră că e bine şi poate ar vrea să se întâlnească la o cafea. O să fie perfect relaxată.

Ştia însă că se minte singură. N-o să fie nici pe departe atât de uşor. Nu putea să-l sune pur şi simplu, ca pe o cunoştinţă sau prieten oarecare – nu când simţea ce simţea pentru el. Cel mai bine era să-l evite, să stea cât mai departe de el. De el şi de Susanna. Să-i lase în pace – să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Dar ce să facă ea, totuşi? Să rămână la New York? Să se întoarcă la Londra? Să se mute înapoi la Hobart? Vezi? îşi

spuse, hotărâtă. Ai o grămadă de opțiuni. Nu trebuie să-ți bați capul cu Gabriel.

Când ieși în stația de taxiuri a aeroportului JFK, soarele tocmai apunea. Umiditatea și poluarea orașului o învăluiră imediat, ca o mantie caldă și familiară. Când taxiul întră în Manhattan, i se păru că arată altfel. Ultima oară când făcuse drumul ăsta, venea de la Londra – deprimată, nesigură și speriată. De data asta, era cu totul altfel. Știa că se schimbase. Știa mai multe decât oricând despre familia ei; mai mult decât își imaginase vreodată că ar putea ști. Știa și New Yorkul mai bine acum – e drept, pe bucățele: zona în care locuia ea în Greenwich Village, zona în care locuise Dolly, Central Park. Însă cel mai important era că avusese parte în acest oraș de experiențe de care nici unul din cei opt milioane de newyorkezi nu mai avuseseră sigur parte vreodată. Cine știe – poate altora nu le săriseră niciodată în ochi lucrurile care o fascinau pe ea... Putea să plece chiar acum – să facă cale întoarsă la aeroport – și orașul nici nu i-ar fi observat absența. Ea, în schimb, știa că n-o să poată niciodată să-l uite.

Ray, portarul, o salută de parcă ar fi fost plecată câțiva ani, nu doar o săptămână. A întrebat-o și de Leo. A rămas încântat de cutia de bomboane de ciocolată în formă de trifoi pe care i-o adusese din Irlanda.

La etajul șase, totul părea neschimbat. Mirosea în continuare a prăjeală. De la vecinul pe care nu-l văzuse niciodată la față se auzea în continuare televizorul. În apartamentul ei toate lucrurile erau la locul lor, exact așa cum le lăsase.

Își desfăcu bagajul, apoi făcu un duș. Nu-i era somn, deci se hotărî să iasă puțin în balcon. Trase adânc aerul umed în piept și ascultă o vreme zgomotele din noaptea de vară. Apoi își coborî privirile spre grădina de dedesubt. Conturul frunzelor era deja galben-portocaliu – venea toamna. Se hotărî să numere câte frunze ruginii erau în pomii de sub balcon; asta o s-o calmeze. Îi luă mai puțin de un minut: patruzeci și cinci. Le mai numără o dată.

Tocmai se apucase să le numere a treia oară când sună telefonul; o sperie atât de tare încât era cât pe ce să-și piardă echilibrul. Era Ray.

— Bună, Maggie. Iar a venit băiatul ăla, Sue. Apoi se auzi cum Ray duce receptorul la piept și râde un pic. Glumeam. E Gabriel.

— *Gabriel?* Gabriel e jos?

— I-am zis că de-abia ai picat. Vrei să-i zic să vină mai târziu?

— Nu, zise repede, ridicându-se de pe scaun. Cobor imediat.

Îi tremurau genunchii în timp ce-şi trăgea pe ea rochia preferată – sigur din cauza oboselii Şi sigur de la umiditate era atât de roşie în obraji, îşi spuse când îşi aruncă ochii în oglinda de la baie, înainte să iasă ca o furtună pe uşă. Luă liftul – dură o veşnicie până ajunse de la etajul şase la parter. Zise numărul fiecărui etaj cu voce tare. Şase. Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu. Asta o mai calmă un pic. Cât pe ce s-apese iar pe şase, ca să mai numere o dată şi să se mai liniştească puţin.

Gabriel o aştepta în acelaşi loc în care o aşteptase prima oară când îl cunoscuse. Şi de data asta era cu ochii pe lift. O aştepta zâmbind. Cât ar fi vrut să-i poată zâmbi şi ea! Să se ducă la el şi să-l ia în braţe. Dar, gândindu-se la sfaturile Mirandei, rămase cât se poate de serioasă.

— Gabriel, spuse pe un ton aproape de înmormântare.

— Bine ai revenit acasă, Maggie.

Se aşeză lângă el pe bancheta de la fereastră. Până acum, totul părea să meargă cum trebuie. Se simţea stăpână pe ea şi era cât se poate de sobră. Două cuvinte cu *s* – Dolly ar fi fost mândră de ea.

— De unde ştiai că am ajuns? De-abia am picat de la aeroport.

— Păi, spălam geamurile centrului Rockefeller şi avionul tău a trecut chiar pe lângă mine, zâmbi Gabriel. Nu, l-am sunat pe Leo şi mi-a zis. Scuze că n-am putut să te aştept la aeroport. Am primit în ultima clipă o solicitare să scot un câine la plimbare. N-am venit prea repede, nu? Adică, am aşteptat ceva... M-am gândit că până treci prin vamă, până rămâi blocată cu taxiul în trafic, îţi cauţi cheia, intri în casă, îţi pui bagajele jos şi îţi tragi sufletul cinci minute, tocmai bine. Vrei să te mai las puţin – să mai dau câteva ture în jurul blocului?

Maggie se simţea confuză. De ce vorbea cu ea atât de normal? Se gândi iar la Miranda. Ştia că mătuşa ei ar fi sfătuit-o să treacă direct la subiect.

— Gabriel, de ce ai venit?

— Ca să te văd.

— Dar *de ce*?

Gabriel păru mirat de întrebarea ei.

— Tu de ce crezi?

— Eu credeam că vrei să fii cu Susanna.

— Susanna? A, da, Susanna!

Gabriel zâmbi.

— O, dacă ai şti ce scandal mi-a făcut când m-am întors din Irlanda, Maggie. Era furibundă – mi-a aruncat toate lucrurile pe fereastră. Mi-a spart toate CD-urile – şi chitara!

— Chiar ţi le-a spart?!

Gabriel părea amuzat.

— Dar v-aţi împăcat după aceea?

— O, bineînţeles. Aşa e ea, iute la mânie, dar îi trece repede. Ce vrei, sânge latin! Sau maur?!... Nu mai ştiu – oricum, una din două.

Sud-americană sau spaniolă – înseamnă că n-avea doar temperament, ci era şi frumoasă, se gândi Maggie.

— Singurul lucru de care-mi pare rău e că n-a sunat o zi mai târziu, cum conveniserăm, zise Gabriel. Mi-a zis că a sunat mai devreme pentru că a încurcat fusurile orare. S-a gândit că Irlanda e în urmă faţă de New York, nu invers. Dar lucrurile au ieşit cum trebuie până la urmă, nu? Adică, am ajuns la aeroport cu Juliet, Myles şi Eliza – bineînţeles că nu m-a băgat nici unul în seamă tot drumul. Maggie, o să le spui adevărul despre mine, nu? M-am gândit la un moment dat să le spun chiar eu, dar până la urmă n-am făcut-o, pentru că m-am gândit nu cumva să dau toată schema peste cap, spunându-le adevărul prea repede.

Maggie se uită la el nepricepând nimic. Să fie *atât* de obosită din cauza diferenţei de fus orar?!

— Gabriel, scuză-mă, dar nu pricep absolut nimic.

— O, scuze! Am uitat complet că de-abia ai coborât din avion. Nu vrei să ieşim puţin şi să-ţi povestesc?

Ieşiră în grădina din faţa blocului. Se aşezară unul lângă altul pe banca de la intrare, sub cerul lăptos.

— Dă-mi voie s-o iau de la început, zise Gabriel. Ne întorceam de la Dublin la Donegal...

Asta ştia şi ea.

— Şi când am ajuns, i-am găsit pe toţi...

— Nu, nu, ai sărit ceva, zise el.

— Ce?

— Ai sărit peste momentul când te-am sărutat, în sfârşit. Îmi doream asta din prima seară când ne-am cunoscut.

Maggie ar fi vrut să nu-i aducă aminte de episodul acela. Se făcu că n-aude și continuă:

— Când am ajuns acasă, Miranda ne-a zis că a sunat prietena ta...

— Iar tu ai reacționat exact cum trebuie – mai ales când m-ai pocnit. Ai fost magistrală.

Magistrală?! O lua cumva peste picior?

— Îmi pare rău, nu trebuia să te pocnesc.

— Nu, deloc, nu-ți cere scuze! A fost perfect. Nici dacă am fi repetat scena dinainte nu m-aș fi gândit să te pun să mă pocnești.

„Perfect?!"

Cum putea să fie atât de relaxat?

— Până și Leo a fost șocat, și doar el știa că ne prefacem!... O, Maggie, scuze, nici nu te-am întrebat: ai vorbit cu Leo despre Sadie, despre jurnal? Ce-a zis?

Maggie îi povesti ce se întâmplase, neînțelegând de ce îl interesa. Doar nu mai lucra pentru Leo.

— Și cum a luat toată treaba? S-a supărat rău?

— Deloc. S-a supărat rău de ce s-a întâmplat *după* aceea.

I-a povestit cum lui Leo îi venise o idee pentru o nouă invenție, motiv pentru care reușise să șteargă toate filmările. Tot ce se vedea pe casetă era parchetul camerei de zi.

Gabriel se arătă foarte interesat de ideea lui Leo.

— Un trepied rotativ? Ce ingenios!... Și cu cablurile ce face? Cred că asta e partea cea mai complicată...

Maggie voia să ajungă cât mai repede la capătul acestei întrevederi bizare.

— Gabriel, care este motivul adevărat pentru care ești aici?

— M-am gândit să te scot la cină. Nu mă împăcam cu gândul că o să fii singură la tine în apartament, după o săptămână ca asta. Știu un restaurant vietnamez foarte bun, la numai câteva străzi de aici. Cred că ți-ar plăcea. Au și terasă.

— Și Susanna ce-o să zică?

— O, Susanna o să turbeze de furie... dar i-am spus deja că trebuie să se obișnuiască cu ideea că nu o să dispari prea curând din peisaj.

— Nu mi se pare amuzant deloc.

Atunci lui Gabriel îi dispăru zâmbetul de pe față. Se întoarse spre ea cu o față serioasă și o întrebă:

— Maggie, tu chiar crezi că Susanna există?

— Păi, nu există?

— Nu, normal că nu!

— N-ai o iubită pe nume Susanna?

— Bineînțeles că n-am. Crezi că te-aș mai fi sărutat, dacă aș fi avut?

— Mai sunt și bărbați din ăștia.

— Da, dar eu nu sunt printre ei.

— Și atunci cine a sunat la Donegal? Și cum rămâne cu toate lucrurile alea pe care le-ai spus despre ea când te-a luat Miranda la întrebări?

— A fost Gina, sora colegului meu de apartament. *Eu* am rugat-o să sune. Nu mai ții minte că ți-am zis în drum spre Dublin că am aranjat lucrurile în așa fel încât să putem rupe logodna în fața alor tăi?

— Dar n-ai zis c-o să sune prietena ta.

— Păi n-aveam nici o idee că asta o să zică. Eu o rugasem să sune și să spună că e nevoie de mine înapoi la New York. Doar că a cam luat-o valul când a sunat și s-a apucat să le spună că e prietena mea. N-aveam încotro – a trebuit să improvizez când mi-a trântit-o Miranda. Nici măcar nu mai țin minte ce-am zis.

— Ai zis că voiai să ne păstrezi pe amândouă – și pe mine, și pe Susanna.

— Așa am zis? Gabriel se strădui să-și ascundă zâmbetul. Atunci, nici nu-i de mirare că m-ai pocnit. Dar a ieșit perfect că m-ai pocnit, păreai atât de furioasă – de parcă chiar te înșelasem... Gabriel se opri, cu o expresie de parcă tocmai i-ar fi picat o fisă. De-aia m-ai pocnit?! Chiar ai crezut că am o prietenă în New York?

Maggie dădu din cap că da.

— Și atunci, să înțeleg că te-a enervat atât de tare gândul ăsta?

Maggie dădu iar din cap. Ar fi putut să se prefacă – să-i spună că era în stare de șoc, după tot ce se petrecuse cu Sadie la Dublin. Că palma pe care i-o trăsese fusese un simplu act de defulare. Dar nu voia să-l mintă. Dorea ca Gabriel să știe adevărul.

— Nu voiam să ai altă prietenă.

— De ce nu?

— Pentru că voiam să fiu eu prietena ta – numai eu.

— Voiai? La trecut?

— Vreau. La prezent.

Gabriel dădu solemn din cap.

— Înțeleg. Să presupunem că ai fi prietena mea – asta ar însemna ca eu să fiu prietenul tău, nu?

— Da.

— Și ar mai însemna să ne vedem tot timpul, să te sun în zilele în care nu ne putem vedea și să te scot la cină, să te duc la filme și piese de teatru și la concerte cât se poate de des? Practic, să te duc oriunde vrei să mergi?

Maggie dădu din cap de câteva ori.

— Și ar însemna să ne sărutăm des de tot?

— Da, presupun că ar însemna și asta...

— Cum ar fi aici și acum?

Maggie dădu din cap.

Gabriel o sărută. Buzele lui Maggie îi răspunseră. Un sărut încă și mai frumos decât cel de pe malul lacului, în Irlanda. Îi puse mâinile pe spate și-i simți mușchii încordați pe sub tricou. Buzele lui coborâră pe arcul delicat al gâtului ei, brațele lui o țineau strâns lipită de el, mâinile o mângâiau pătimaș pe spate, trupurile le erau din ce în ce mai lipite... Îi întrerupse un ciocănit în fereastra din spatele lor:

— Loc public, copii, le zise Ray de dincolo de geam.

Se dezlipiră repede. Lui Maggie îi era clar că și Gabriel se simțea la fel de înfierbântat ca și ea.

O atinse ușor pe obraz cu degetele – un gest simplu, dar în care se simțea atâta pasiune!...

— Să știi că mi se pare un aranjament foarte convenabil.

— Și mie la fel, zise Maggie.

— Sunt sigur că trebuie să clarificăm anumiți termeni ai noului acord – ar trebui să avem o discuție serioasă, nu crezi? Întâmplarea face că tocmai în seara asta am rezervat o masă pentru ora... Se uită la ceas, apoi continuă: Acum zece minute.

Se ridică de pe bancă ținând-o de mână.

— Pot să vă însoțesc pe străzile New Yorkului, domnișoară Faraday? Da' repede, ca să nu pierdem rezervarea?

— Mi-ar face o deosebită plăcere.

Maggie era mai mult decât fericită. Zâmbea întruna, prostește – nu putea și nici nu voia, să se abțină. Toată tristețea și neliniștea care o bântuiseră în ultimele zile dispăruseră ca prin farmec. Era exact unde și cu cine își dorea cel mai mult pe lume.

Parcă citindu-i gândurile, Gabriel o sărută iar – în fugă, dar plin de pasiune.

— N-aş putea niciodată să te înşel, Maggie. Credeam că ţi-ai dat seama ce se întâmplă. Îmi pare rău că te-am supărat.

— Am vrut să te întreb încă de la Donegal, dar n-a fost chip să fim numai noi doi înainte să pleci.

— Data viitoare o să mă asigur că eşti tot timpul la curent cu ce se întâmplă.

— Data viitoare?

Gabriel zâmbi.

— Am vrut să zic data viitoare când ne mai prefacem că suntem logodiţi. M-am distrat atât de bine, că m-am gândit că n-ar fi rău s-o ţinem tot aşa.

Îi spuseră noapte bună lui Ray şi ieşiră pe stradă.

Nu făcuseră nici doi paşi, când Gabriel se opri.

— Maggie, am să-ţi pun o întrebare foarte importantă pentru mine... Încă de la Donegal vreau să te întreb, de când le-am cunoscut pe mătuşile tale. Dar mai bine lasă. Eşti obosită după drum...

— Nu sunt obosită deloc! Întreabă-mă orice vrei să ştii.

— Nu vreau să te pun într-o situaţie jenantă...

— N-ai cum, sunt sigură.

— E o întrebare la care nimeni altcineva n-ar putea să-mi dea un răspuns, dar...

Maggie era îngrijorată de-acum.

— Gabriel, ce vrei să ştii?

Gabriel se întoarse către ea cu o expresie extrem de serioasă pe chip.

— Maggie, cât fac nouă sute patruzeci şi şapte ori patruzeci şi doi?

Maggie nu ezită nici o secundă:

— Treizeci şi nouă de mii şapte sute şaptezeci şi patru.

Gabriel îi zâmbi. Un zâmbet care-ţi tăia respiraţia.

— Extraordinar. Exact aşa mă gândeam şi eu.

O luă iar de mână şi porniră.

— Ştii ce cred eu, Maggie Faraday? Cred că noi doi o să ne înţelegem foarte bine.

Epilog

După un an

Casa arăta minunat, își spuse Miranda privind mulțumită în jur. Robotise toată ziua – împodobise copacii din față cu lumini colorate, umpluse camerele de flori și aranjase toate proviziile în cămară și în frigider.

Era o zi destul de rece, așa că se hotărî să aprindă focul. Apoi puse în fiecare cameră lumânările speciale pe care le cumpărase, însă fără să le aprindă deocamdată; voia să aștepte până sosea prima mașină. Toată lumea o anunțase că o să ajungă în jur de șapte. Trei mașini.

Își aduse aminte că nu terminase de pregătit camerele și fugi la etaj cu un braț de așternuturi. Cum Dumnezeu se descurcase Juliet singură cu toate pregătirile, atâția ani?! Ea nu robotea decât de o zi și deja era stoarsă!

Termină în sfârșit cu toate cam într-o oră. Puse și masa; friptura de vită în sos *bourguignon* era la cuptor, la foc mic. Trișase, desigur: cumpărase toată mâncarea deja semipreparată în Donegal, și-o cărase într-o cutie frigorifică până la Glencolmcille. Se oprise și la Killybegs și luase fructe de mare. Alesese și ceva brânzeturi pentru desert și cumpărase destul vin și șampanie cât să le ajungă o săptămână – deși era foarte posibil să termine toate sticlele într-o seară-două...

Îi avertizase pe toți că vremea nu era deloc prietenoasă în perioada asta.

— S-ar putea să nu vedeți soarele la față deloc, deși suntem în toiul verii. E posibil să plouă cu găleata în fiecare zi.

Toată lumea i-a zis că nu pentru vreme veneau. Cine venea în Irlanda pentru vreme?! Veneau pentru munți, pentru atmosferă și mai ales să vadă casa asta cu care le împuia de ani de zile capul.

Aştepta şase persoane: prietenul ei, George, din Grecia, două prietene din Londra, una din Barcelona, un prieten din Sydney şi un iubit nou-nouţ, din Hong Kong – director de hotel. Nu erau împreună de mult, dar lucrurile păreau destul de promiţătoare.

Ai ei rămaseseră cu gura căscată când îi sunase să-i întrebe dacă sunt de acord să petreacă ultima săptămână din iulie la casa din Irlanda, cu nişte prieteni. Toată lumea căzuse de acord în urmă cu şase luni că anul ăsta n-o să se adune pentru Crăciunul de vară. Erau toţi prinşi, ar fi fost mult prea complicat – mai ales pentru Clementine. Nimeni nu se aştepta ca tocmai Miranda să ducă mai departe această veche tradiţie de familie.

— Nu pentru mine – pentru prietenii mei, le-a explicat Miranda tuturor. Lor li s-a părut întotdeauna o chestie şarmantă.

Se auzi o maşină urcând de pe drumul principal – soseau primii oaspeţi! Apoi, aproape imediat, încă una. Fantastic! Aprinse repede lumânările, apoi fugi la frigider şi deschise o sticlă de şampanie franţuzească. Când apărură maşinile pe alee, ea era deja la uşă, cu un zâmbet cât toată faţa şi o tavă cu cupe de şampanie pline ochi.

Zău că viaţa e frumoasă, îşi spuse Miranda privindu-şi prietenii apropiindu-se şi făcându-i cu mâna. Prieteni, mâncare, şampanie şi distracţie.

Şi familie, desigur – dar nu chiar tot timpul.

La Melbourne, Eliza era cu o clientă pe care n-o înghiţea aproape deloc. Se uita de zor la ceasul de pe birou, sperând să nu fie prea evident că asta face. Katherine venea la ea de aproape un an, dar Eliza avea impresia că nu făcuse nici un fel de progres. Nu punea niciodată în practică lucrurile pe care le conveneau; părea complet incapabilă să-şi regândească priorităţile. În fiecare lună era aceeaşi poveste. Eliza se săturase până peste cap.

„... şi-i tot spun fiului meu că dacă nu se îndreaptă, o să..."

Eliza era cu gândul la cina din seara de dinainte. Se întâlnise cu Mark la un restaurant de pe plaja St Kilda. Avea veşti bune – se despărţea în sfârşit de nevastă-sa. Amiabil, chiar. Şi ea voia să se despartă – se pare că nu era fericită de ani de zile. Eliza izbucni în râs când văzu expresia de pe faţa lui Mark.

— Pari supărat.

— Păi eu fac tot ce pot ca s-o fac fericită...

— Adică vii la mine?...

Lui Mark nu-i căzu bine replica ei.

Au căzut de acord să ia lucrurile încet în următoarea etapă a relației lor. Eliza nu i-a propus lui Mark să se mute cu ea și nici Mark n-a întrebat-o de asta. I-a zis că o să-și caute un apartament de închiriat, iar Eliza i-a răspuns că de-abia așteaptă să-l vadă.

— O să fie altfel de acum înainte – nu, Eliza? zise el.

Părea la fel de nesigur ca și ea. Era clar că de acum înainte lucrurile o să stea altfel – Eliza nu spera decât că relația lor n-o să dea în banal. Ea, una, avea de gând să facă tot ce putea ca să nu se întâmple așa ceva.

Clienta ei vorbea în continuare, nedându-și seama că Eliza n-o ascultă.

— Și după aceea soțul meu mi-a zis că m-am îngrășat, nu c-am slăbit! Iar eu i-am spus...

— Bla, ba, bla, spuse Eliza.

— Pardon? zise femeia. Ai spus cumva „bla, bla, bla"?

Eliza se alarmă.

— Nu știu – așa am zis?

— Da.

— Vai, ce nepoliticos din partea mea.

— Da, așa e.

— Și de ce crezi c-am zis așa ceva?

Femeia se foi pe scaun înainte să răspundă.

— Nu știu.

— Trebuie să fi avut un motiv. Nu-ți vine nici unul în minte?

— Păi, probabil că ți s-a părut că îi dau înainte ca o moară stricată?...

— S-ar putea... Alt motiv nu-ți mai trece prin cap?

— Poate ți se pare că, de câte ori vin, spun cam același lucru?

— Da, e posibil și asta.

Femeia se îndreptă în scaun.

— Deci asta crezi cu adevărat? Că nu fac nimic din ce-mi spui? Că de câte ori vin, nu fac decât „bla, bla, bla"?

— Deci tu crezi că nu asta faci?

Între ele se lăsă o tăcere grea. Femeia o fixa fumegând, iar Eliza o fixa înapoi, fără să clipească.

Femeia se îndreptă iar în scaun.

— Da, e adevărat că așa am făcut până acum. Dar de acum înainte, nu o să mai procedez așa. Ai dreptate, Eliza. Sunt varză, dar sunt hotărâtă să mă schimb. Mă gândeam să renunț la

şedinţele cu tine, nu mi se părea că-mi eşti de prea mare ajutor. Dar acum îmi dau seama că e nu e deloc aşa. Am de gând să încep să vin la două săptămâni. Şi o să le spun tuturor prietenilor mei care au probleme că e musai să vină şi ei la tine. Aveam nevoie de cineva care să-mi spună adevărul verde în faţă şi tu ai făcut-o. Eşti incredibilă.

Fir-ar, se gândi Eliza.

Plină de emoţie, Juliet aştepta în stânga scenei. Din capătul celălalt, Myles îi făcu cu ochiul. Apoi îi spuse ceva, dar Juliet nu auzi ce.

— Ce zici? îi strigă.

Myles îi zise iarăşi.

Tot nu pricepea ce-i spunea.

Până la urmă Myles luă o foaie pe care scrise cu marker negru: „O să te descurci de MINUNE!"

Îi răspunse cu un *„mulţumesc"* pe tăcute. Tocmai îşi netezea fusta când a fost chemată la rampă. Nu putea decât să spere că nu se vede cât de tare îi tremură genunchii.

Era „Gala premiilor tinerilor bucătari" Trecuseră deja zece luni de când se pregăteau pentru acest eveniment. Ideea se născuse la nici două săptămâni după ce se întorsese cu Myles la Manchester, după ce venise s-o ia de la Glencolmcille. Stătuseră de vorbă în săptămânile acelea mai mult decât vorbiseră în toată căsnicia lor. Au plâns amândoi o grămadă. Myles i-a spus cât se simţise de singur. Ea i-a povestit de golul din existenţa ei pe care nimic nu putea să-l umple. Era o parte din fiinţa ei care nu voia decât să aibă grijă de o altă fiinţă umană, să o crească şi să o facă mare. Întotdeauna îşi imaginase că e vorba de un copil. O vreme i-a satisfăcut Maggie nevoia asta – dar acum Maggie era o femeie în toată firea. O femeie independentă, care nu mai avea nevoie să-i poarte mătuşile ei de grijă. Juliet era de părere că faptul că Maggie era acum o femeie în toată puterea cuvântului fusese factorul esenţial în decizia ei de a se despărţi de Myles. Plus că împlinise cincizeci de ani...

— Poate că ai nevoie de alte Maggie, îi spusese Myles. Maggie-băieţi şi Maggie-fete de care să ai grijă.

Au stat de vorbă îndelung pe marginea acestei idei. Fiecare i-a spus celuilalt cum vedea lucrul acesta pus în practică. La început, era vorba doar de un program de instruire pentru chelnerii şi

chelneriţele care lucrau în cafenelele lor. Myles a fost cel căruia i-a venit ideea să meargă mai departe.

— Juliet, e clar pentru toată lumea că ai un dar pentru gătit. Eşti o bucătăreasă absolut genială. De ce să nu facem ceva care să-i ajute pe tinerii bucătari?

Au lansat proiectul aşa cum trebuie. Au pus fluturaşi în toate cafenelele din lanţul pe care-l deţineau. Juliet a apărut pe posturile locale de radio şi televiziune. Până şi un ziar naţional a publicat un articol despre iniţiativa lor. Juliet a apărut pe prima pagină, ca partizana cea mai înfocată a alimentaţiei sănătoase şi suportera de neclintit a tinerilor bucătari care aveau aceeaşi părere despre hrana de zi cu zi.

Au primit peste o sută de cereri pentru cele douăsprezece burse pe care le ofereau. Juliet s-a întâlnit personal cu fiecare candidat. Erau de toate felurile, naţionalităţile şi vârstele, de la absolvenţi de gimnaziu până la oameni de douăzeci şi patru de ani, vârsta limită. Unii erau veseli, alţii mai morocănoşi – iar alţii când aşa, când aşa. Unii erau mai degajaţi, alţii trebuiau încurajaţi mai mult. Juliet a selectat doisprezece finalişti şi i-a instruit cum s-a priceput mai bine, astfel încât să-i ajute să dea tot ce au mai bun în ei. Trei s-au pierdut pe drum încă din primele săptămâni. Juliet a hotărât că nu era vina ei că s-au pierdut, aşa că a selectat alţi trei candidaţi ca să completeze lotul. Apoi s-a apucat să facă slalom printre cafenelele pe care le aveau în toată ţara, ca să îi instruiască şi să îi ajute să capete experienţă. Şase luni au durat cursurile ţinute celor douăsprezece ucenici pe care şi-i luase. Câştigătorul premiului pe care-l acorda în seara aceea urma să devină adjunctul ei, iar apoi să i se dea pe mână o cafenea numai a lui – sau a ei. Celorlalţi unsprezece o să li se ofere posibilitatea de a face noi cursuri de perfecţionare, iar apoi le vor oferi şi lor un loc de muncă sigur, într-una dintre cafenelele din Australia sau Anglia.

Juliet a încercat să rămână obiectivă pe toată perioada instruirii tinerilor bucătari. Nu erau copiii ei, nu era mama lor, iar Myles nu era tatăl lor – dar era mândră de toţi doisprezece şi voia să-i vadă pe toţi împliniţi şi fericiţi. Ştia că mai mamă de atât nu avea cum să fie şi se împăcase cu gândul.

Se uită la public, apoi îi aruncă o privire lui Myles – simţi clar valul de iubire şi sprijin care se revărsa din ochii lui. Deschise plicul, încercând să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

Zâmbi când văzu numele:
— Tânărul bucătar al anului este...

Clementine râdea singură în cămăruța ei. Venise la capătul pământului să se alăture uneia dintre cele mai izolate comunități de pe lume – și ce descoperise, cu stupoare? Că și ei sărbătoreau Crăciunul în iulie, exact ca familia Faraday!

A distrat-o la culme pe Maggie când i-a zis într-un e-mail: *Sunt chiar mai rău ca noi – oamenii ăștia se costumează și fac cu rândul pe moș Crăciun. Măcar noi ne purtăm normal.*

Toată lumea se costumează? o întrebase Maggie. *Și tu? În ce?!*

Clementine nu intrase în detalii.

Lasă că-ți trimit poze, mai bine. Nu știu cum să-mi descriu costumul, e prea complicat.

Era la Polul Sud de nouă luni; mai avea de stat șase. Cercetarea ei despre ritualurile de împerechere ale pinguinilor Adelie mergea bine – încet, dar în direcția dorită.

Se uită la ceas și calculă repede diferența de fus orar. La ora asta, Maggie probabil că tocmai ateriza la Hobart. Clementine știa că o să se bucure să găsească un e-mail de bun-venit. Îi scrise repede câteva rânduri în care îi ură distracție plăcută în vacanță și îi spuse că o iubește foarte mult. Tocmai apăsase pe butonul „trimite" când se auzi un ciocănit la ușă.

— Clementine, ești gata?

— Da, da, vin imediat.

Își puse bentița cu coarne de cerb de pluș, mai verifică o dată să fie sigură că nu și-a pus costumul de ren cu gura la spate și ieși.

La Londra, Leo era în culmea agitației. Când pusese la punct invenția care să facă mașinile de tuns iarba să consume mai puțin, crezuse că a dat marea lovitură – și, într-adevăr, acum aproape că nu exista pompă de petrol în lume care să nu aibă atașat mecanismul inventat de el. Dar de data asta n-avea nici o îndoială că dăduse peste o incredibilă mină de aur. Era invenția cea mai bună pe care o scornise și perfectase vreodată. Atât de bună, încât hotărî să-i dea și un nume, ca să îi scoată și mai bine în evidență valoarea. O să-i zică „aparatul de curățat Faraday". Simplu și la obiect.

Îl bântuise ideea încă din ziua aceea la aeroport, cu aproape un an în urmă. Mai fusese prin multe aeroporturi între timp și

peste tot văzuse același tip de echipamente pentru curățenie. Toate cu același defect.

Și-a făcut temele foarte conștiincios. S-a întâlnit cu designerii celor mai importanți producători de echipamente de curățenie din lume – sub pretextul că are o firmă de curățenie și ar vrea să cumpere ce e mai bun pe piață în momentul respectiv. A funcționat foarte bine pretextul; producătorii i-au răspuns foarte prompt și s-au întrecut să-i ofere informații extrem de utile. După ce a vizitat câteva fabrici de carcase de plastic, perii și pârghii rotative, a pus la punct primul prototip. Un fiasco – calculase greșit lungimea periei. Aparatul mai mult împrăștia praful decât îl aduna. Plus că motorul era prea slab.

A luat-o de la capăt. Și-a dat seama că cel mai bine ar fi să aplice ideea la un aparat de dimensiuni mici, cel puțin la început, și după aceea, dacă e fezabil, să crească dimensiunile. Primul prototip îl costase o grămadă de bani. De data asta hotărî să facă un miniprototip – dacă funcționa la scară mică, înseamnă că o să funcționeze și la scară mare.

Așa s-a și întâmplat. A funcționat chiar mai bine decât sperase. Acum rădea încântat, în timp ce programa aparatul să-i mai curețe o dată biroul. De câteva luni lucra într-un spațiu pe care-l închiriase în cartierul de est al Londrei. Era destul de logic să-și stabilească cartierul general în Londra cât lucra la prototip. Era un oraș mare, cu câteva fabrici de genul celor care-l interesau pe el acum.

Puse în calea aparatului câteva obstacole – un teanc de cărți, telefonul, faxul – pe care mini-aparatul de curățat Faraday le ocoli fără probleme, nelăsând însă nici un fel de suprafețe necurățate. Peria se plia și-și ajusta dimensiunile impecabil.

— Leo Faraday, zău dacă nu ești un geniu, vorbi el singur.

Deci prima etapă se încheiase cu succes. Acum trebuia să se apuce și mai serios de treabă. Nu era suficient să știe că aparatul funcționa în biroul lui. Trebuia să-l testeze în cât mai multe locuri, preferabil cât mai murdare. Poate spitale sau hoteluri. Dar până și el își dădea seama că n-are nici o șansă dacă se apucă pur și simplu să bată pe la uși ca să întrebe lumea dacă n-ar vrea să-i testeze invenția. O să-și râdă pur și simplu de el – uite și la mosneagul ăsta cu drăcia aia sub braț!...

Dar cu o seară în urmă îi venise o idee: mergea la sigur numai cu specialiștii în domeniu. Trebuia să ia legătura cu beneficiarii direcți ai invenției lui – așa și-a adus aminte de dosarul femeii din

Dublin. L-a găsit până la urmă. Ar fi fost perfect să fie în Londra, dar lui nu-i era greu deloc să se urce în avion și să se ducă până acolo.

Și după aceea o să dea și pe la Miranda la Glencolmcille – ce mai surpriză o să-i facă!... Se bucura tare mult că în casa lor era lume în perioada asta. Spera că fetele își luaseră liber doar în vara aceea și că la anul o să se adune iar de Crăciun. Era fericit că anul ăsta măcar erau acolo niște oameni care se distrau și, într-un fel, continuau o veche tradiție a familiei Faraday, care pornise de la superba idee a dragei lui Tessa. Irlanda era foarte la modă în momentul ăsta, îi zisese Miranda. Mult mai la modă decât Spania sau Grecia. Atât de mulți prieteni ar fi dorit să-și petreacă vacanța în ascunzătoarea ei celtică, cum îi zicea ea, încât fusese chiar nevoită să-i refuze pe câțiva.

Mută telefonul la locul lui, în mijlocul biroului impecabil de curat, după care formă numărul: 00 pentru internațional, 353 pentru Irlanda și 1 pentru Dublin. Suna.

Îi răspunse o femeie:

— Bună ziua, firma de curățenie O'Toole. Spuneți, vă rog.

— Bună ziua. Numele meu e Leo Faraday și sunt inventator. Știu că o să vi se pară ciudat...

Îi explică pe scurt de ce sunase.

— Aș avea nevoie de o firmă dispusă să-mi testeze prototipul. Anul trecut am avut plăcerea s-o cunosc pe doamna Sally O'Toole, își permise el o minciună nevinovată. E cumva la birou? Aș putea să vorbesc cu dumneaei?

— Îmi pare rău, domnule Farelli..

— Faraday.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Faraday, dar și domnul și doamna O'Toole sunt plecați în vacanță. Dacă doriți să le lăsați un mesaj, o să vă caute sigur când se întorc.

— Și cam când se întorc?

Peste două săptămâni, îi explică tânăra. Leo se gândi puțin și-și dădu seama că n-are cum să aștepte atâta timp. Trebuia să se adreseze altei firme. Oricum era mai logic să lucreze cu o firmă englezească, chiar de aici din Londra.

— Doriți să le lăsați un mesaj, domnule?

Leo ezită. Își aruncă o privire rapidă peste informațiile din dosar și fotografia femeii care semăna atât de izbitor cu Sadie. În broșura firmei scria că sunt cea mai de succes firmă în domeniu.

Dar Leo nu avea atâta răbdare cât să mai aştepte două săptămâni. El voia să facă ceva imediat.

— Nu, mersi. O zi bună.

Închise telefonul, puse dosarul înapoi la locul lui şi luă catalogul „Pagini aurii".

Sadie se uită la faţa lui Larry şi izbucni în râs. Sosiseră de patru zile, iar el era la fel de insensibil la natura care-i înconjura ca-n prima zi.

— Unde sunt asfaltul, maşinile? Şi ce e chestia aia verde de colo?!

— Se numeşte iarbă, dragule.

— Şi balta aia mare? De lângă grămada aia de nisip?

— E marea, zise Sadie râzând în hohote. Iar grămada de nisip e plaja. Copiii sunt topiţi după ele – de-aia am şi venit aici, ai uitat?

Maudie îl luă la rost, râzând de sub umbrelă.

— Lasă văicăreala – ştim foarte bine că te distrezi de minune. Eu cred că tata vrea de fapt să se mute aici – nu, mamă?

Era o casă superbă, proaspăt renovată, cu vedere şi la mare, şi la munte, undeva pe coasta de sud-vest a comitatului Kerry – practic, în fundul Irlandei. Sadie venise cu ideea să-şi petreacă vacanţa undeva în Irlanda anul ăsta. Era mult mai logic şi mai simplu, decât să se care cu tot calabalâcul unui bebe tocmai în Spania sau Franţa. Incredibil de câte lucruri avea nevoie un boţ de om. Constance avea zece luni şi era un copil extraordinar de liniştit şi de vesel, exact ca mama şi bunicul ei – dar făcea la fel de multă mizerie ca oricare alt copil. Era foarte bine că aveau maşină de spălat şi aici: mergea non-stop de când sosiseră.

Sadie găsise locul, după ce a studiat o după-amiază întreagă pe internet ofertele firmelor de turism din zonă. Era la doar patru ore de Dublin, ceea ce le convenea de minune. Lorcan, partenerul lui Maudie, avea de lucru şi nu putea să stea cu ei decât două din cele patru săptămâni cât închiriaseră casa – dar, cum era atât de aproape de Dublin, reuşise să vină şi cu un weekend în urmă. Alt lucru bun era că Donegal se afla fix în capătul opus al ţării.

Îşi propuseseră cu toţii cât mai multă odihnă. Până şi Larry avea nevoie s-o lase mai moale – făcuse un preinfarct cu şase luni în urmă. Sadie nu fusese în viaţa ei atât de speriată. Şi-a dat seama atunci că e obligatoriu să lucreze mai puţin şi să se distreze mai mult.

Nu a fost greu să-l convingă pe Larry – se speriase şi el rău de tot atunci.

— Nu vreau ca nepoata mea să crească fără bunic. Cine-o să aibă grijă de ea dacă mor?

Sadie încercă să nu bage în seamă junghiul care o săgetă – nu-i era uşor, dar îi era oricum mai uşor acum decât cu aproape un an în urmă, când aflase cât de simplu ar putea reînnoda relaţiile cu familia ei. Oare luase hotărârea cea mai bună în ziua aceea când se văzuse cu Maggie? Trebuia să creadă că da. N-o făcuse doar pentru liniştea ei, ci pentru a tuturor celor care făceau parte din familia ei de acum. Familia ei adevărată. Orice hotărâre pe care o lua se răsfrângea ca un val şi asupra lor. Hotărâse că, orice s-ar întâmpla, trebuia să facă tot ce îi stă în putere ca să îi apere. O să îi scrie în continuare lui Maggie şi o să se bucure mereu de scrisorile trimise. Mai mult de atât nu avea cum să facă. Un singur lucru se schimbase în corespondenţa ei de când se văzuse cu Maggie. Când îi scria lui Maggie s-o felicite de ziua ei, adăuga acum o propoziţie – una singură: „Spune-le lui Leo şi surorilor mele că îi salut cu drag" Şi era sinceră. Şi-a dat seama că Leo depusese eforturi considerabile s-o găsească şi că de-a lungul anilor surorile ei îi scriseseră cu multă afecţiune. Ştia că nu poate să-i mai vadă niciodată – dar putea măcar să le spună ceva.

Cu o pălărie absolut ridicolă pe cap, Larry stătea tolănit în şezlong cu Constance pe genunchi şi-i cânta o prostioară de cântec care-o distra la culme. Din bucătărie, se auzea vocea lui Maudie fredonând senină în timp ce pregătea prânzul.

E adevărat că nu poţi avea totul în viaţă, se gândi Sadie. Dar aproape totul, da.

Maggie se juca cu paşaportul. Era la coadă de o oră deja. Nu se plictisise îngrozitor, pentru că erau destui oameni în jur pe care să-i studieze. Numărase câte persoane erau la coadă la fiecare ghişeu. Numărase ghişeele şi câţi vameşi erau la fiecare. Împărţise numărul de vameşi la numărul de ghişee. Numărase afişele cu diferite instrucţiuni. Numărase câte persoane aveau păr blond, brunet sau roşcat.

Numărase câte minute mai erau până să-l revadă pe Gabriel.

— Poftiţi, doamnă.

Se duse în faţa ghişeului şi îi dădu vameşului paşaportul cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, deşi ştia că nu era nimic în

neregulă cu actele ei. Dora, mama lui Gabriel, o ajutase cu toate hârtiile. De fapt, ea îi găsise serviciul pentru care venise.

Era cu Gabriel în Italia când a primit mesajul Dorei. Era pe la mijlocul celor şase luni de călătorit pe care şi le propuseseră. Începuseră cu Londra, unde petrecuseră ceva timp cu Leo, după care plecaseră la Manchester să-i viziteze pe Juliet şi pe Myles. De acolo, au luat avionul la Paris. Mai departe nu stabiliseră nimic; mergeau după cum le dicta inspiraţia de moment. N-aveau bagaje mari, doar câte un rucsac zdravăn fiecare. Când ajungeau în câte un oraş, se duceau la gară, se uitau la tabela de plecări şi alegeau o destinaţie la întâmplare. Trecuseră prin o grămadă de oraşe şi orăşele în zigzagul acesta prin Europa. Dacă le plăcea un loc mai mult, stăteau câte o săptămână. Dacă nu le plăcea, stăteau totuşi două zile să vadă dacă nu cumva se înşelaseră la prima impresie. Asta era singura regulă. În rest, făceau absolut cum aveau chef.

Mesajul de la Dora era scurt şi la obiect:

Job tare pentru Maggie. Sunaţi imediat.

O prietenă bogată de-a Dorei înfiinţase un trust filantropic prin care finanţa tot felul de proiecte ale unor organizaţii newyorkeze. Era o femeie foarte generoasă şi cu nişte idei foarte bune, totuşi fără pic de experienţă organizaţională. Îi spusese Dorei că ce i-ar trebui ei ca s-o ajute la treburile trustului ar fi o persoană cu cap şi conştiinţă şi care să se priceapă la cifre – dar din păcate aşa o persoană nu există, se lamentase prietena filantroapă a mamei lui Gabriel.

„O, ba da", îi zisese Dora.

După ce a discutat cu Gabriel despre propunerea primită din partea mamei lui, Maggie a sunat-o pe prietena Dorei de la un telefon public de pe esplanada micului sat pescăresc unde se aflau. Au stat de vorbă aproape o oră. Când a închis telefonul, Maggie era hotărâtă să accepte oferta femeii.

Asta le-a schimbat planurile de vacanţă. Iniţial, îşi propuseseră să meargă în Tasmania după Italia – Maggie ar fi vrut s-o vadă pe Clementine înainte să-şi ia zborul în Antarctica. În final, mama ei hotărâse să nu-şi amâne călătoria şi nici Maggie nu-i ceruse s-o facă. Nu voia să o ţină pe loc, ştia cât era de importantă munca pentru mama ei. Şi, cum zicea şi Clementine, acum puteau comunica prin e-mail, staţia de cercetare nu mai era complet ruptă de lume. De fapt, de când era în Antarctica, îşi scriau mult mai des ca înainte.

Maggie avea de gând să vadă cu ochii ei cum e Antarctica – în loc de Tasmania, asta era acum următoarea lor destinație. Își rezervaseră deja bilete la una din rarele curse turistice în direcția aceea. N-o să petreacă decât o noapte cu ea. Ce minunat, le spusese Miranda – o s-o vadă pe Clementine în habitatul ei natural.

— În regulă, doamnă, mulțumesc, îi spuse într-un final vameșul.

Gabriel o aștepta în fața ușilor culisante. Trecuse mai repede de vamă, pentru că avea pașaport american.

— Bine ați venit la New York, îi ură el sărutând-o de parcă nu s-ar fi văzut de luni de zile, nu doar de câteva minute. Începusem să mă îngrijorez.

— Și eu.

— Dă-mi voie să-ți duc eu geanta.

Când i-o întinse, i se agăță o baretă de un inel. De unul din inele, de fapt. Se aplecară amândoi în același timp s-o desprindă.

— E vina mea că port prea multe bijuterii, zise ea.

— E vina mea că sunt un logodnic prea generos, spuse el.

De șase luni purta două inele de logodnă. Erau simple amândouă: unul era un inel subțire cu un diamant mic, celălalt avea un smarald delicat. Gabriel i le dăduse cu numai câteva săptămâni înainte să plece în călătoria lor prin lume. Locuiau împreună de o lună. Unul din colegii lui de apartament – doctorul – se mutase cu prietena lui, iar celălalt – scriitorul – hotărâse să se mute la New Orleans. Erau doar ei doi în toată casa.

Au făcut dragoste în prima noapte când s-a mutat Maggie. A fost minunat și de fiecare dată parcă era și mai frumos. Două lucruri le ieșeau perfect tot timpul: când făceau dragoste și când se distrau. Le făcea aceeași plăcere să lenevească în pat toată ziua sau să stea de vorbă ore în șir într-un bar sau la restaurant. Se înfruptau cu poftă unul din celălalt de câte ori făceau dragoste. Se potriveau perfect. Maggie încă tresărea de încântare ori de câte ori se uita la Gabriel. Era sigură de iubirea ei și nu fusese nicicând mai mulțumită de viața pe care o ducea. Știa că și el gândește la fel – nu rata nici o ocazie să i-o spună.

Într-o seară, se întorceau acasă de la film. Tocmai traversau Washington Square, când Gabriel își aduse aminte de o promisiune pe care și-o făcuseră exact în același loc, în prima seară când s-au cunoscut. Maggie l-a provocat să cânte în mijlocul pieței. Dacă el cânta, ea urma să mănânce o farfurie de melci.

Maggie i-a reamintit lui Gabriel că nu poate să sufere melcii, iar el i-a zis că-i pare rău, dar promisiunea e promisiune. A doua seară, a scos-o la cel mai bun restaurant franţuzesc din oraş. Se îmbrăcaseră amândoi elegant: Gabriel la costum, ea într-o rochie neagră de seară, cu un colier simplu la gât. Chelnerii erau foarte politicoşi, exact cât trebuie de ţepeni ca să fie simpatici.

Le-au adus şase melci pe un platou de argint.

Maggie îi privi dezgustată.

— Chiar trebuie?

— Mă tem că da. Toată relaţia noastră depinde de asta. Maggie, ştii foarte bine că într-o relaţie nu poţi doar să iei ce îţi oferă celălalt – trebuie să şi dai ceva în schimb.

Maggie înfipse furculiţa într-un melc. În nări îi ajunse un miros de usturoi. Pe deget i se prelinse o dâră de unt.

— Nu cred că sunt în stare.

— Bineînţeles că poţi. Ce vrei să le spunem copiilor noştri? Că nu ne-am căsătorit pentru că n-ai reuşit să faci ce trebuie în seara când te-am cerut?

Maggie scăpă furculiţa.

— Când m-ai cerut?!

— Chiar acum. Sau, mă rog, vreau să îţi spun că te vreau. Pot să zic aşa sau e o formulare cam aiurea?

— Nu e aiurea deloc. Îmi place foarte mult cum sună.

Se uită de la el la melci, şi apoi iar la el.

— Şi cererea asta în căsătorie depinde de melcii ăştia?

— Mă tem că da.

— De ce?

— Pentru că am ascuns inelele în două cochilii.

— Două?!

— Da, practic ne logodim a doua oară, iar prima oară nu ţi-am dat nici un inel. Aşa că m-am gândit să ţi-l dau acum.

— Şi ai ascuns inelele în melci?

— De fapt, nu eu – maestrul bucătar le-a pus.

— Of, Gabriel, zise Maggie înghiţindu-şi nodul din gât. Chiar nu sunt sigură dacă...

— Dacă vrei să te măriţi cu mine?

— Nu, nu, despre asta n-am nici un fel de îndoială! Scuze, n-am zis că vreau?

— Păi, n-ai zis... Ce-i drept, nici nu te-am cerut propriu-zis.

— Atunci poţi să mă ceri acum, te rog frumos? Aşa, romantic? Şi ne batem capul cu inelele mai târziu?

— Nu prea e romantic fără inele...

— Ba o să fie foarte romantic, dacă nu trebuie să mănânc melcii înainte să mă ceri.

După ce dădu farfuria cu melci deoparte, Gabriel îi luă mâna şi o întrebă solemn:

— Maggie Faraday, vrei, te rog, să-mi faci onoarea de a fi logodnica mea, pentru a doua oară? Dar de data asta pe bune? Şi de data asta să ne şi căsătorim după ce stăm logodiţi cât trebuie?

— Da, da, da. Nimic nu m-ar face mai fericită decât să fiu soţia ta! Dar eşti sigur că ştii în ce te bagi?... Am obligaţii grele... prea multe mătuşi, un bunic ţăcănit...

— Păi de fapt pe ei îi vreau!

Gabriel zâmbi mucalit.

— Nu, nu pe ei îi vreau. Pe tine te vreau – pentru că eşti cea mai minunată persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Şi cea mai frumoasă. Şi cea mai bună...

Gabriel avea o listă întreagă de motive pentru care o voia de soţie. Şi Maggie avea o listă la fel de mare. Până au terminat de înşirat toate motivele pentru care fiecare îl voia pe celălalt, melcii se răciseră de tot.

— Uf, acum chiar nu mai pot să-i mănânc, nu? Pun pariu că maestrul bucătar o să se înfurie teribil. Luă un melc de pe platou şi începu să-l scuture – untul de pe el zbură în toate părţile. Gabriel se feri.

— Ce faci?!

— Încerc să dau de inele.

— Atunci întoarce-te.

În spatele ei era chelnerul – cu o tavă pe care erau două cutiuţe. Îi întinse demn tava lui Gabriel. Fără vreun cântec siropos, baloane sau alte prostii.

— Pentru tine, Maggie. Cu toată dragostea mea.

Maggie le-a primit cu tot atâta dragoste. De atunci le purta mereu.

În jurul lor se făcuse deja aglomeraţie – trecuseră de vamă aproape toţi pasagerii. Gabriel reuşi într-un final să desprindă bareta care i se agăţase de inel. Apoi o ajută să-şi pună rucsacul, iar ea îl ajută să şi-l pună pe al lui.

— Gata? o întrebă el.

— Gata, răspunse ea zâmbind.

Porniră spre casă, mână în mână.